

161300

5L

Rm 211, N100 JP

N0001

அலக்ஷியமாய்க் கேட்டார் சிறுவரும். “எங்கள் மனுஷனா! ஆம் உன் எசமானனுக்கு எசமானன் தன் அடிமையாகிய உன் எசமானனிடத்திலிருந்து தமக்குச் சேரவேண்டிய கப்பத்தைக்கேட்டுறா” என்று வந்த தூதனும் மறுமொழி கூறினான். “உன் மனுஷியனிடத்தள்ள கர்வத்தை விட்டுவிடச் சொல்; தன் மேலோரிடத்தில் எவ்வாறு நடந்துகொள்ளவேண்டுமோ அதைக் கற்றுக்கொள்ளட்டும். அகம்பாவங்கொண்ட மூடர்களுக்குப் பாஷியாசாரியர் கப்பங் கொடுப்பதில்லை போ” வென்று தூதனை அனுப்பிவிட்டார் சிறுவரும். சிறிது நேரம் சென்றதும் உபாத்தியாயர் திரும்பிவந்து நடந்த சங்கதி தெரிந்துகொண்டு “ஐயோ என் வாயில் மண்ணைப்போட்டாயே, என் குடி பாழாய் விட்டதே, கோலாகலனுக்கு இது தெரிந்தால் உடனே அரசனுடன் கூறி என்னை வாதுக்கு அழைப்பானே, என் தலை போய் விடுமோ! யாமுனா, யாமுனா, என் வாயில் மண்ணைப்போட்டுவிட்டாயே, உன் பிள்ளைவினையாட்டுத் தனத்தால் என் குடி கெட்டுப்போயிற்றே சிறு பையனிடத்தில் பள்ளிக் கூடத்தை ஒப்பித்துவிட்டுப்போன நானும் புத்தயினனே” என்று ஆறாத்தைய ரத்தால் கதறினான். யாமுனாசாரியரும் “ஸ்வாமிகளே பயப்படாதிருங்கள், உம்மை அவர் தர்க்கத்துக்கு அழைப்பாரானால் நான் போய் அவரை வெல்லுவேன். அது பற்றிச்சிறிதும் துயரப்படாதிருங்கள். அந்தக் கர்வியை நான் வெல்லவேண்டுமென்பது நிண்ணம்” என்று ஆறுதல் சொல்லி உபாத்தியாயரைத் தேற்றினார்.

இஃது இவ்வாறிருக்கையில் வித்வானுடைய ஆளும் நடந்த சங்கதிகளை வித்வானுக்குச்சொல்லவும் வித்வானும் அதிககோபாக்கிராந்தனாய் அரசனுக்குத் தெரிவித்து, பாஷியாசாரியருடன் தர்க்கிக்க அரசனுத்தரவும் பெற்றான். தர்க்கிக்க வழைத்ததும் பாஷியாசாரியர் மூர்ச்சையாய்க் கீழேவிழுந்தார். யாமுனாரியரும் அவரை மூர்ச்சைதெளிவித்து உபாத்தியாயருக்குப் பதில் தான் வாதுக்குப்போகச் சம்மதித்த மஹா வித்வானாகிய பாஷியாசாரியார் கோலாகலனோடு நேரேவாதிப்பது தகாதென்றும் அவருடைய சிஷியனாகிய யாமுனாரியரென்னும் பெயருடைய தான், வித்வானுக்குரிய மரியாதையோடு தன்னை சமஸ்தானத்துக்கு அழைத்தால் வருவதாயும், இல்லாவிட்டால் கோலாகலனே பள்ளிக்கூடம் வந்து அங்கேயே தர்க்கிக்கலாமென்றும் வந்த ஆளுடன் சொல்லி யனுப்பினார்.

வந்த தூதனும் நடந்த சங்கதிகளை அரசனுக்கும் சமஸ்தான வித்வானுக்குத் தெரிவித்தான். அரசன், பையன் 12-வயது சிறுவனென்று உணர்ந்ததும் ஆச்சரியங்கொண்டு கைகொட்டிச் சிரித்துப் பையன்கொழுப்புக்காகத் தக்க தண்டனை செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணினான். அச்சமயத்தில் அவன் பக்கத்திலிருந்த ராணி “சிறுவன் சாமர்த்தியம் யாதோ, யாரறிவர். ஒரு சிறு நெருப்புப்பொறியும் மலைபோன்ற பஞ்சு மூட்டைகளை அழிக்கிறது-எந்தப்புறத்தில் எந்தப்பாம்பிருக்குமோ யாரறிவர்? ஐயெனில் நாம் சும்மாவிருக்கலாகாது;

சிறுவனைப்பரிட்சிப்போம். அவன் நம்மோடு பரிட்சித்ததாய்த் தெரிந்தால் பிறகு அவனைத்தண்டிப்போம். இப்போது தக்கமரியாதையோடு அவனைச் சமஸ்தானத்துக்கு வரவழையுங்கள்” என்றான். அது நியாயமாய்த் தோற்றினதால் அரசனும் அதற்குச்சம்மதித்து பண்டிதர்களுக்கு அக்காலத்தில் செய்யும் மரியாதை வழக்கப்படி பல்லக்கும் குடையும் அச்சிறுவனுக்கு அனுப்ப, சிறுவரும் பல்லக்கிலேறி, தமக்கு வந்த ஆள் குடை பிடிக்கவும் பள்ளிக்கூடத்து மாண்கர் அனைவரும் தம்மைப்பின் தொடரவும் அவர்களிலொருவன் “அனைவரும் பிரயிக் கத்தக்க யாழ்நூரியர் வருகிறார் வழிவிடுங்கோள், கவிச்சங்கம் வருகிறார் வழி விடுங்கோள், தர்க்கம், வியாகரணம், மீமாம்சை முதலிய எல்லாச்சாஸ்திர ங்களையும் கற்ற வித்வான் வருகிறார் வழிவிடுங்கோள், அவரோடு தர்க்கப்ப வருக்கு விநாசகாலமே” என்று முன் சென்று வீதிகளில் கட்டியங்கூறவும், சமஸ்தானத்துக்குச் சென்றார். சிறுவர் இவ்வித ஆடம்பரத்தோடு வீதியில் செல்லலும் சிறுவரும் பெரியருமாகிய பலர் அவரைப்பின் தொடர்ந்தார்கள். சிறுவரைக்கண்டதும் பாண்டியராஜன் குறுங்க ளைகத்தத் தன்னருகருந்த ராணியை நோக்கி “இதோ பார், வீதியிற் பல்லக்கில்கொண்டு இந்தக் குழந்தை நமது வித்வஜ்ஜனகோலாகலனோடு வாதசெய்ய வருகிறதாம்! குள்ளநரி யானையோடு சண்டைசெய்யுமோ இவ்வித வேடிக்கைநான் ஒருநாளுங் கண்டதில்லை” என்றான். ராணியாரும் சிறுவனை உற்றுப்பார்த்து “சுவாமி, நீர் கொண்ட எண்ணந்தவறு: இன்று சிறுவனை வெல்லுவான். அது அவன் முகக்குறியால் தோற்றுவின்றது. நான் எங்குங்கண்டிராத தேஜசு அவனிடத் தில் விளங்குகிறது. இந்தக்கோலாகலன் மாத்திரமன்று. இவனுக்கு மேலான வர்களையும் ஜயிப்பது இச்சிறுவனுக்கு ஒரு பொருட்டன்று” என்று கூறினான்.

அரசன். மன்குதிரையைக்கொண்டு ஆற்றைக்கடக்க முடியுமானால் நீசொல்வது சரியே. இச்சிறுவன் நமது வித்வானை ஜயிப்பது ஒரு பசுங்கன்று யானையைக் கொல்வது போலாம்.

அரசி. கோலாகலனுக்குக் கெட்ட காலந்தான். பையன் முன்னமே ஜயித்தாற்போலேதான். வித்தையுந் திறமையும் வயதையொத்ததன்று. வயசே ஒருபரிமாணமானால், நம்மெல்லாரிலும் காலஞ்சென்ற இடிசுவர் பல விருக்கின்றனவே.

அரசன். ஏன் இம்மாதிரி யுளருகியும், ஆரம்பத்திலேயே பையன் தோற்றுவிடுவான் பார். அவ்வாறு அவன் தோற்றால் நீ எனக்கென்ன தருவாய்?

அரசி. அப்படியே அவன் தோல்வி யடைந்தால் நான் உன்நாதிக்குத் தாது யாவேன்.

அரசன். பேதாய், மண்படவைக்கொண்டு கடலைக்கடக்க யார் துணிவர்? நீ யோசியாது பேசுகியும். இச்சிறுவன் நமது வித்வானை வென்றால் என்ன இராச்சியத்திற் பாதி பகிர்ந்து கொடுப்பேன்.

இவர்கள் இவ்வாறு சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில் ராஜபேட்டிக்காக வந்த யாழ்நூரியரும் அரசன் தன் பக்கந்திரும்பவும் மிக்க காமப்பிரியத்தோடு அவனை ஆசீர்வதித்து, கோலாகலனுக்கெதிரில் ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார். வித்வானும் சிறுவனைப்பார்த்து உன் துடுக்குத்தனத்தைக்காண எனக்கு நிரம்ப விசனமாயிருக்கின்றது. ஆனாலும் அது சிறுபிள்ளை ஸீயாட்டுத்தனமே யாதவேண்டி இங்கு வந்தாய்” என்று கேட்டான்.

உனக்குத்தெரிந்த எந்த விஷயத்தைப்பற்றியாவது வாதசெய்யவேண்டியே இந்தராஜசபைக்கு வந்தேன். நீ இன்று தோற்பது நிச்சயம்; வீண்கர்வ மடையாதே. உன்பேரிலுள்ள அன்பால் உன்னை எச்சரிக்கை செய்கிறேன்” என்று யாழ்நூரியரும் பதிலுரைத்தார்.

வித்வான். நீயோ என்னை ஜயிப்பது! ஓ! சிறுபிள்ளாய், ஒரு பூனைக்குட்டி வேங்கைப்புலியை வெல்லுமோ.

யாழ்நூரியர். உன்னைப்போலக், கல்விச்செருக்கர் விறுமாப்படைந்திருந்த வந்தியனை வென்று கிணற்றில் தள்ளியது அஷ்டாவக்கிரனென்றும் சிறுபிள்ளையன்றோ, ஏ வித்வானே! உனக்கு அந்தக்கதை தெரியுமா?

வித்வான். என்னகர்வம் உனக்கு? அரிச்சுவடி வாசித்தாயா, உனக்கு எழுத்துக்கூட்டத் தெரியுமா, உன் பெயரைப் பிழையில்லாமல் எழுதுவையா? நீயோ என்னோடு தர்க்கிப்பது; நரிக்குட்டியோ சிங்கத்தை யெதிர்ப்பது.

யாழ்நூரியர். ஒரு நினை. எவாசிய நெருப்புப்பொறியுமன்றோ ஆகாயமளா விய வைக்கோற்போனாச் சுட்டெரிக்கின்றது. யானை எத்தனை பெரிது, அதைக்கண்டவுடனே உக்கிரங்கொண்டு விசையாயெழு ம்பிப்பாய்ந்து அதன் மஸ்தகத்தைப்பிளக்கின்ற சிங்கக்குட்டி எத்தனை சிறிது, மலை பிரமாண்டமானதாயிருந்தும் அதை விரலளவுள்ள சிற்றுளி வளர்ச்சக்கையாய்ப் பெயர்த்தெறியவில்லையா? ஒரு பெருந்தாழ் நின்றதுள்ள பாலை துளி மோர்ப்பிரையானது தயிராய் மாற்றவில்லையா? ஆகாயமளாவிய தேரை நடத்துவது சிறிய அச்சாணியன்றோ? அகண்ட சமுத்திரஜலத்தை யுட்கொண்ட அகத்தியர் குள்ளமோ உயரமோ?

‘மடல்பெரிது தாழை மகிழினிது கந்தம்

உடல்கிறிய றென்றிருக்க வேண்டா—கடல்பெரிது

மண்ணீரு மாகா த்தனருகே சிற்றுறல்

உண்ணீரு மாகி விடும்.’

என்ற நீதி தெரிந்ததில்லையோ? இவைகளை நீர் ஆலோசியாது இளைஞனென்றும் முதியனென்றும் விவகரித்துக்கொண்டு வீண்காலம் போக்குவானேன். எடுத்தகாரியத்தை கடத்தத்துணிவதே யுத்தம்” என்றார்.

வித்வானும் அதகேட்டு அவருடனே தர்க்கம், வியாகரணம் முதலிய சாஸ்திரவிஷயத்தைப்பற்றிச் சிந்திநேரம் வாதித்து அதனால் அசைக்கக் கூடாமைகண்டு, அவரை நோக்கி “நீயோ சிறுபிள்ளை. உன்னோடு சாஸ்திரவாதம் செய்வது சரியன்று. குருவின் தலைமேல் பனங்காயை வைப்பது போல உனக்கு அதிகபிரயாசைதர எனக்குச் சம்மதியில்லை. நீயே எந்த விஷயத்தைப் பற்றியாவது கேள், அதற்கு நான் பதிலுரைக்கிறேன்” என்று கபடமாகச் சொன்னான். யாமுனாரியரும் அதனால் தனக்குண்டான அறுகூலத்தை யறிந்தவராய் “என்னிடத்தில் உமக்கு எவ்வளவு அன்பு! எவ்வளவு தயை! முதலிலேயே உமக்கு இந்த ஆலோசனை தோன்றாமற்போயிற்று. முன்னமே அவ்வாறு செய்திருந்தால் சாஸ்திரங்களில் தக்க கேள்விகேட்க நீர் பிரயாசைப்படவும் நான் அவைகளை அநாயாசமாய்ப் பதிலுரைத்ததால் உமக்கு மனமடியவும் நேர்ந்திராதே. நீர் சொன்னபடி செய்வதில் எனக்கு மிக்க விருப்பம். நான் “ஆம்” என்று கூறும் மூன்று சங்கதிகளை “அல்ல” வென்று மறுப்பீரானால் என்னை ஜயித்ததாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். உமக்குச் சம்மதிதானா?” என்றார். அரசனும் நிரந்தனை நியாயமாகவும் வித்வானுக் கனுக்கலமாகவு மிருப்பதாகச் சொன்னார். வித்வானும் சம்மதித்தார். ஆயினும் கேள்விகள் கேட்டதும் அவருக்கு மிக்க ஆச்சரியமுண்டாயிற்று.

முதற்கேள்வி. யாமுனாரியரும் அவ்வித்வானைப் பார்த்து, “ஐயா உமது தாய் புத்திரவதி என்கிறோம். உமது வாக்கு வல்லமையால் அவள் புத்திரவதி யல்லவென்று மறுத்துவிடும், பார்ப்போம்” என்றார்.

வித்வானும் அவ்விஷயத்தைக் குறித்து நெடுநேரம் ஆலோசித்துத் தான் எவ்விதத்திலும் மறுக்கக்கூடாமையை அறிந்தார். என்னைப் பெற்றதாய் மலடியென்று வீண் குதர்க்கம் செய்வேனெயானால் பார்ப்பவர்கள் ‘நீ அவள் கர்ப்பத்திலிருந்தும் பிறந்து குட்டிச்சுவர்போல நிற்க வாய்கூசாமல் அவளை மலடி என்று பிரத்தியட்சவிரோதமாக விட்டாவாதம் செய்கிறாயே’ என்பார்களே, அதற்கு என்ன உத்தரம் சொல்லுகிறது. வாய் திறவாது மௌன மாயிருத்தலே மேலென்று கருதி வெட்கத்தினாலே தலை குனிந்து நின்றார். “ஏனையா, ஒன்றும் பதிலுரைக்கவில்லை” என்று யாமுனாரியர் கூறலும் வித்வான் வாய்திறவாதிருந்ததால் அங்குள்ள ஜனங்களெல்லாம் சந்தோஷத்தால் ஆரவாரித்தார்கள்.

(இன்னும்வரும்.)

காஞ்சனமாலை.

(ஓர் கதை.)

அத்தியாயம் - க.

சாதிசூலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி யருவுருவத்

தன்மைநாம

மேதுமின்றி யெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும் பிரிவறநின்
நிவக்கஞ்செய்யும்

சோதியைமாத் தூவெளியை மனதவிழ நிறைவான
துரிய வாழ்வைத்

தீதில்பர மாம்பொருளைத் திருவருளே நினைவாகச்
சிந்தைசெய்வாம்.

தாயுமானவர்.

காலம் மாலை, திருமாலுருவம்போல் நீலமான ஆகாயத்தில் துட்பமான வெள்ளியமேகங்கள் வர்ப்பினிஸ்தரீகள் போன்று அலஸமாய் அசைந்து அசைந்து சஞ்சரித்தன. பறவைகளைக் கணக்கிடவென்னச் சிவந்தசூரியபிரகாசங்கள் மரக்கிளைகளில் காணப்பட்டன. வழியே வரும் சாதுஜனங்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்வதுபோலும் காக்கைகள் கா, கா, வென்று கூசலிட்டு இங்கு மங்கும் பறந்தன. அந்தணர்வீடும் அர்க்கியபத்மங்களின் வாசனைபொருந்தி அறைவரிசைகளாகிற முத்துச்சரங்கள் பூண்டு தெள்ளியநீரின் சோபையாகிய வெண்பட்டுடுத்தச் சகல்லோகபாவனையான கங்கை பத்மினிஸ்திரீபோல் மெல்ல மெல்லப் பிரவசித்தன. அந்நங்கை, கங்கைதன் லர்வணியநீரில் தன் னொளி யிறந்தவன்போல் மங்கியவெண்ணிறத்தையுச் சந்திரன் கீழ்த்திசையிற் றோற்றினான். துஷ்டர்கள் வெளிப்படும் காலமென்று பயத்தினுற்போலும் பிரயாணிகள் அரவமின்றி யடங்கியிருந்தது.

தகஷிணவாழினியாய் அங்கு வரும் கங்கையின் கரையோரமாய் ஓர் சாலை. அதன் விஸ்தரினம் சுமார் 2-மயில் இருக்கலாம். அச்சாலையின் நடுவி லுள்ள தீர்த்திஸ்தம்பத்தினின்று தென்புறம் நோக்கின், தியர்மணவிருள் போற் கருத்தநீருடன் ஆழ்ந்ததன்மையளாய் அந்தகந்தங்கையமுனை கங்கையின் வேகத்திலடங்கிய ஒட்டகத்துடன் காவீஸ்டபில் கைப்பட்ட திருடிபோல் தென்படுவான். வடபுறத்திலோ சற்றுதூரத்தில் சரணாகதவத்ஸஸன் சாருதத் தனது பழையமானிகை உயர்ந்து காணப்படும். இவ்வெல்லைக்கடிக் குரு நடுவான சாலையினொருபக்கத்தில் சாதுக்கள் மனம்போல் தெளிந்த நீருடைய கங்காநதியும் மற்றைப்பக்கத்தில் பிரயாணிகள் கண்ணைக்கவரும் பலபுஷ்பங்கள் நிறைந்த உத்தியானவனமுமே புலப்படும்.

அவ்வனத்தில் பறித்த சிறந்த பூக்களால் நிறைந்த ரத்னபாத்திரத்தைக்கையிற்கொண்டு, வனதேவதைகள் போல் புஷ்பங்களையே தலைமார்பு, கை, காது இவைகளில் ஆபரணமாய் அணிந்து, அத்திருவாயில் சாலைமீது இரண்டிமங்கையர் ஏறி வருவதைக் காணலாம். அவர்கள் பிடிபின் நடைபொயி விலாஸப்பார்வைகளால் நரம்புறமும் நீலோற்பலமலர்களை இறைத்துக்கொண்டு கல், கல் லென்று பாதநாபுரங்களால்க்க வருவதைக் கவனித்தால் நிச்சயமாய் விலை மாதர்களென்றே யுரைப்பீர்கள்.

அந்நங்கையர் வடிவழகைச் சிறிது உற்றுநோக்கில் “எதிரில் கண்ணடியில்லாமலே ஒருருவம் இரண்டாய்க்காணப்படுகின்றதே, இது என்னவிற்தை!” என்றையுறவீர்கள். அவர்களுடன் சிலகாலம் பழகினவர்கள் மாத்திரமே இருவரையும் சகோதரிகளென்றறிவார்கள். குறைவற்ற அங்கங்களின் போபையே அவர்களது புதிய யவ்வனதசையை யுரைக்கும். அம்மாதர்கள் வயதில் தெய்வகன்னியராவர். சரத்காலமேகம்போல் வெளுத்ததாய் மின்னல் சம்பிகள் போன்ற கரையுடையதாய் வெண்பட்டாலாய் செலையுதித்திருந்தார்கள். சிவப்புப்பொட்டுகள் பொருந்திய பச்சைரவிக்கைகள் பத்மராகங்களிழைத்த மாகதக்கவசங்கள் போன்று அவர்கள் மார்பில் வேயப்பட்டிருந்தன. காரிருள போன்று சுருண்டு நெருங்கிய அம்மின்னூர்தம் கூந்தல் மனோகரமாய் வாரிப் பின்னப்பட்டு வாசனைப்பூச்சின் நறுமணம் வீசியது. சுகந்தங்களுக் கிருப்பிடமான பிரயாகையில் வாழு மாதர்கள் அத்தர் புண்கு முகலிய வாசனைத்திரவியங்கள் பலவும் சேர்ந்த சந்தனம் பூசியிருந்தார்கள் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா?

வானவில்லின் பல வர்ணங்களையும் இடைவிடாது வர்விக்கும் நீருள்ள ஐந்த வரைக்கறிகழைத்த கம்மல்கள் காதிலும், சந்திரனைப்பழிக்கவல்ல வெண்ணிலாவீசும் முக்தாஹாரங்கள் மார்பிலும், பூவுலகத்தையே மூல்யமாய் வாங்கக்கூடிய அறியநவரத்னங்களிழைத்த பாடலிகள் கையிலும், சொக்க வெள்ளியாலாய் நாலவிட்ட முத்துக்களுடைய பாதசரங்கள் காலிலும் பூண்டிருந்தார்கள் என்றால் அவர்களது விபவத்தை வர்ணிக்கவும் கூடுமோ?

படிப்பவர்கள்! அந்நங்கையர் யாவரென்றறிவீர்களா? அவர்களுள் மூத்தவள்; அவளை இன்னாளென்று சொல்லவேண்டுமெனில், தயை, தாக்ஷிணியம், நன்றி, விசுவாசம் முதலிய பல நற்குணங்களுக்கு மிருப்பிடமாய் பெண்கள் நாயகமாய் விளங்கும் காஞ்சனமாலையை அறியாதார் எவரே?

ஜாதியில் வேசியாயினும் உத்தமஜாதிபோல் மேலோர்மனதையும் கவரும் குணமணி. தீனர்களாகிற கதிர்சேனிச் சீராய் வளர்ச்செய்யும் தினமணி. சாருத்தன் கண்மணி. உலகோர் மெச்சும் பெண்மணி. வேசி ஜாதியில் பிறந்ததனால் தோஷமென்ன? குப்பையிற்கிடந்தாலும் மாணிக்கம் மாணிக்கமே. அரங்கர் குலத்திற் பிறந்தவராயினும் திரிஜடையைப் புழுவாதவர் யாவர்?

சம்பகமாலே எனப் பெயர்கொண்ட இளையவள் பிறப்பினற்போலவே குணமுதல்யவைகளாலும் இவளுக்கு உடன்பிறந்தவளே யாவாள்.

கவனியுங்கள்! கவனியுங்கள்! நமது சம்பகமாலே ஏதோ கேழ்க்க இச்சை கொண்டவளாய் அக்காளை அடிக்கடி புன்சிரிப்புடன் பார்க்கின்றாள். பேசுவாயெய்க்கின்றாள்- மறுபடி லஜை கொண்டவளாய்த் தலைப்பினால் முகத்தை மூடிக்கொள்ளுகின்றாள்.

காஞ்சனமாலையோ ஏதோ ஆழ்ந்தயோசனை யுள்ளவள் போல் காணப்படுகின்றாள். பெருமூச்சு விடுகின்றாள். ஆகாசத்தை வெறித்துப் பார்க்கின்றாள். தானுயிரிக்கின்றாள். கண்ணில் நீர் தளும்புகின்றது.

இப்படிச்சிறிது நேர மிருந்தபின் காஞ்சனமாலே நிச்சயம் கொண்டவள் போல் வாய் திறந்து பேசுவாரம்பிக்கச் சகோதரிகளுக்குப் பின்வருமாறு சம்பகமாலே நேர்ந்தது.

காஞ்ச. சம்பகம், அப்புறமென்னடி?

சம்ப. அக்கா, என்ன; ஒன்றும் சொல்லாமல் திடீரென்று அப்புறமென்ன என்கின்றாயே?

காஞ்ச. நான் என்னடி சொன்னேன்?

சம்ப. அப்புறம் என்ன என்றாய்.

காஞ்ச. அப்படித்தான்போ.

சம்ப. அக்கா, கோபங்கொள்ளாதே.

காஞ்ச. சம்பகம், என்னடி அப்படிச் சொல்லுகின்றாய்; உன்னிடத்தில் கோபம் கொள்வேனா?

சம்ப. ஒன்று கேட்கின்றேன் கோபிக்காதே?

காஞ்ச. என்ன, மறுபடியும் அப்படிச் சொல்லுகின்றாயே.

சம்ப. என்னமோ நினைத்துக்கொண்டு அழுகிறாய், மூச்சுவிடுகிறாய், சிறிக்கின்றாய் அதென்ன. எனக்குச் சொல்லக்கூடாதா?

காஞ்ச. கண்ணே, சம்பகம், ஒன்றுமில்லை.

சம்ப. அக்காள், மறைக்கவேண்டாம். “அகத்தினறகு முகத்தில் தெரியு” மென்றபடி உன் முகத்தின் தோற்றமே பாதி வெளியாக்விட்டது. எனக்குச் சொன்னால் வெளியிடுவேனென்று நினைக்கின்றாய். அப்படி யென்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் சொல்லவேண்டாம்.

காஞ்ச. ஏதாவதிருந்தால். உன்னிடம் சொல்லாமலிருப்பேனா? என்ன, சம்பகம், இவ்வளவு கோபிக்கின்றாய்?

சம்ப. நல்லது அதிருக்கட்டும். நேற்றுக் காரிராஜன் மகன் கிரீந்திவாய் வீதியில் பவனியுரும்போது உன்னைக்கண்டு ஆசையொடுபார்த்தவண்ணமே சென்றான். அவனைவிரும்பிச் சேர்க்கின்றாய்போதும்?

காஞ்ச. சி, என்சம்பத்துக்கும் கவுரவத்துக்கும் அவனொருபொருள்? குங்கு மஞ்சுமந்த சமுதையன்? ஒரு தானமா, தர்மமா, சாதகக் கிடைத்து இன்சொல்லா? என்னகாரணத்தைக்கொண்டு அவனை இச் சிப்பது. சி சி, அவனை நினைத்தலே பாவம்.

சம்ப. அல்லது பிரயாகராஜன் மைத்துனன் சூரபன் உனக்கொரு கடித மனுப்பி யிருந்தானே. அவன் இன்னம் வரவில்லை என்று ஆலோசிக் கின்றாய்?

காஞ்ச. அய்யா, சோற்றுத்துருத்தியன்றோ அவன்? பாபி, அவனை நினைத்த மாதிரத்தில் என் அங்கம் பதறுகிறது. என்ன துணிச்சலுடன் என் றுக்குக் கடிதமெழுதியிருக்கின்றான்! மரியாதை தெரியாத மடையன். துஷ்டர்கள் எதுதான் செய்யார்கள்?

சம்ப. ஆனால் அவனுடன் வசிக்கும் ஜமதேவஸ்வாமியைத்தான் மனதிலுள் எழுதுகின்றாய் என்று நினைக்கின்றேன்?

காஞ்ச. எனது சூருஸ்தானமாயுள்ளவர் அவர். பகவத்பக்தசிரோன்மணிகளுள் உயர்ந்தவர். சம்பகம், நீ சொல்வதும் சரியே. இத்தகைய பாகவதாத் தினங்களையே இருதயகமலத்தில் எழுதி அனுதினம் ந்யானித்தல் வேண்டும். வீட்டுக்குச் சென்றவுடன் அம்மகானெழுதிய கீதகோவித் தந்தில் ஒருபாடல் பாடுகின்றாயா?

சம்ப. அவசியம் பாடுகின்றேன். அவருமில்லை, இவருமில்லை என்று உறைக் கின்றாய். ஒருவரையும் நீ நினைக்கவில்லையா இப்பொழுது?

காஞ்ச. சம்பகம், பரிகாசம் பண்ணாதே. போன சனிச்சிறுமை வேண்டாதவ தரிசனத்துக்குப் போயிருந்தோமே. ஞாபகமிருக்கின்றதா?

சம்ப. ஆம், ஆம்; ஞாபகம் வருகிறது. சத்திரசுந்தரி காந்தந்தர் அச்சமயம் பத்னி ஸந்யஸ்தியுடன் சேவைசெய்ய வந்திருந்தார். அவரை விசேஷ மாய்ப் பார்த்தனே. அவரைத்தான் காதலிக்கின்றாய் என்று நினைக்கின் றேன். அப்படியானால் உன்காதல் புதுமத்தக்கதே. ரோகினி சந்திர னிடத்தே சேரவேண்டும்.

“சம்பகம், உன்னை மெச்சினேன்” என்று மகிழ்ச்சியுடன் பறிச்சொல்ல வாரம்பித்த காஞ்சனமாலே ஏதோ நினைவுவந்தவளாய் “சம்பகம், தோட்ட த்தின் வாயிலிலுள்ள பளிங்குமேடையில் என்னுடைய மறதியாய் வைத்து வந்துவிட்டேன். சற்று இங்கேயே நில், இதோ ஒருநொடியில் வந்து விடுகிறேன்” என்றாள்.

“அக்கா, மத்தியானமெல்லாம் நர்த்தனம் பயின்றவளாதலின் நீ மிகவும் களைப்புற்றிருப்பாய். ஆதலின், நீ இங்குதானே இருந்து சற்று இளைப்பாறு. நானிதோபோய் கொண்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே காஞ்சன

மாலையின் பதிலையும் கவனியாது சம்பகமானே உத்தியானவாயிலே நொக்கி வேக மாய்ச் சென்றாள்.

இதற்குள் சூர்யாஸ்தமனகாலம் கிட்டியது. திடீரென்று காஞ்சனமாலே யின் வலதுகண் படபடவென்று துடித்தது. அருகிலிருந்த புனியமரத்தினின்று ஆந்தையொன்று பயங்கரமான பார்வையுடன் ஒரு நாயுறைத்து மறைந்தது. நரியிடமாச்சது. காஞ்சனமாலே மனந்தளர்ந்தாள். “கேடுவரும்பின்னே மதி கெட்டுவரும் முன்னே” என்றபடி தெரியாத்தனமாய் சம்பகத்தைத் தனியே அனுப்பினேனே; என்ன பிசகுசெய்தேனென்றேங்கினாள். சம்பகத்தைக் குறித் துச்செல்வோமென்று காலெடுத்து வைத்தாள். காலெழவில்லை. என்னென்ன வோ யோசித்தாள். நான்கு திக்கிலும் திரும்பித் திரும்பிப் பலமுறை பார்த்த னாள். ஒன்றும் தோன்றாமல் சித்திரப்பாவைபோல் சற்றுநேரம் நின்றாள். இவ்வளவு மாறுபாட்டுக்குக் காரணமின்னதென்று மேலும்மேலும் மாலோசி த்து மறிந்தாளில்லை.

இந்தஸ்திதியிலி வளிருக்கையில் தென்திசையிலிருந்து துடுப்பினுடிப ட்ட கங்காஜலத்தினொலி பலமாய் காதில்பட்டது. ஏதோ ஓடமொன்று வருகி ன்றதென்று நிச்சயித்தாள். யாருடையதாய் இருக்கலாமென்று சிந்திநேரம் யோசித்தாள். ஒருவேளை சாருதத்தன் ஓடமாயிருக்கலா மென்றெண்ணினாள். இதற்குள்வவோடம் காஞ்சனமாலே நிச் சயிடம்வந்து களையோர்மொதன் டியது.

ஓடம் கரையிற் ஓட்டோடு ஓடக்காரனொருவன் காஞ்சனமாலையிடம் வேகமாய் வந்து “அம்மா, இறங்குவாங்க” என்றான்.

“எதற்கு?” என்றாள் காஞ்சனம்.

“எசமான்க கூப்பிட்டிருக்க” என்றான் நாவிகள்.

“உன் எஜமான யாரடா?” என்றாள் காஞ்சனம்.

“மகாராசா மச்சானிருக்கிறூரில்லே குருபர்” என்றான் அவனும்.

குருபன் என்னும் பெயர் ஈயத்தை யுருக்கிவிட்டதுபோல் காஞ்சனத்தின் காதில்படவே திடுக்கிட்டாள். புலியைக்கண்ட மான்போல் பதைத்தாள். அம் மா, சம்பகம், நீயாவது தப்பியோட்டி என்றலறினாள். தெய்வமே, என்று சோர்ந்தாள்.

“வருடா இல்லையா? கேள்” என்றான் ஓடத்திலிருந்தபடி துஷ்டன் குருபன்.

“எசமான் கோபிச்சுக்கருக. பேசாதே வந்துடுங்க” என்றான் நாவிகள்.

கண்ணில் தாரை தாரையாய் நீர்பெருக “நான் வரமாட்டேன் போட” என்றாள் காஞ்சனம்.

“வரமாட்டேனென்கிறா” என்று நாவிகன் போய்ச்சொன்னதம் குரூபன் அவனுக்குக் கும்பகோணத்தையார் வேலைசெய்யும் கும்பி என்னும் பிராமணனை நோக்கி “ஐயோ, நான் முன்னிலைபோறேன், எப்படியாவது அவனை இட்டுக் கட்டு வந்துடுங்க. இதோபாருங்க, பூச்சைத்தோப்பு. விட்டுடப்போறீங்க” என்று ஜாடைசொல்லிப் பரிசளிப்பதாய் 500 பவுன் எடுத்துக்காட்டி அவனை இறக்கிவிட்டு ஒட்டன் வடக்கு நோக்கிச் சென்றான்.

இன்னும் வரும்.

சோபாமணி.

கடலாடை சூழ்ந்த நிலமாமகட்டு வதனம்போல் விளங்கும் இந்து நாடாகிய இந்த நாட்டுக்கு மேல்பால் நெடுந்தூரத்தில் பன்னாயோசனை கடந்துப் ப்ரஷ்யா (Prussia) எனுமொரு நாடுண்டு. கல்வி, செல்வம் முதலியவற்றால் குறைவின்றி நிறைந்த அந்நாட்டிற்குப் பல்வகையாலுஞ் சிறப்புற்ற பெர்லின். (Berlin) என்பது தலைநகராயது. அந்நாட்டிலுள்ளும் முன்னாட்டுத் தகைமைவாய்ந்த அந்நாட்டினை ஆட்சிசெய்து வந்தவன் ப்ரெடரிக் (Frederic) எனுமொரு தோன்றல். அவ்வேந்தன், இவ்ருமிஷி (Saxony) நாட்டைப் படையெடுத்து வென்றபின், அதன் தலைநகராகிய ட்ரெஸ்டன் (Dresden) நகரத்துக் கைத்தொழிலாளிகளைப் ப்ரஷ்யா நாட்டுப் பிரதானபுரியாகிய பெர்லின் நகரத்திற்குக் குடியேற்றப் பலாக்கரித்தான். தம் நாடு நகரங்களையும், வீடு வாயில்களையும், உறவினர் நண்பினரையும் துறந்த இந்நிர்ப்பாக்யப் ப்ராணிகள், தமது நாடொழிந்து வேறுநாட்டைந்தும், தம்மைச் சிறைகொண்ட வேந்தனது சீருக்கும் செல்வத்துக்குமே உழைக்க விதியாயிற்றே யன்றித்தமக்கென இன்பமேனும் இலாபமேனும் ஏதுங்கண்டாரில்லை. இவ்வழமைத் தொழிலாளிகளுள் [சோபாமணி] சோபியாமான்ஸ்பீல்ட் (Sophia Mansfield) என்றொரு பெண்மணியுண்டு. இவள்பெயரை நம்மவர் எளிதில் உச்சரிக்கக்கூடியதாக இக்கதையில் இவளுக்குச் சோபாமணி யென்னும் பெயரிட்டுவைப்போம். அவளுடைய இளமையும், ரூபலாவண்ய செளந்தரியமும், அறிவும், அடக்கமும், அச்ச முதலிய மற்றை நற்குணங்களும் கண்டோர் கண்ணையும் கருத்தையும் கவரத்தக்கவையா யிருந்தமையால் அவளிடத்து

அனைவரும் அன்பும் ஆசையுமுடையராயினர். பெண்களுக்கு ‘மெல்லியல்’ என்றபெயர் அவளுக்கே அமைந்தது என்னலாம். கள்ளங்கவடற்ற உள்ளமுடையவள். ‘வெளுத்ததெல்லாம் பால் கறுத்ததெல்லாம் நீர்’ என்றென்னும் தன்மையன். அச்சியுமி மெய்ம்மைக்கு அணிகலம். பொய்ம்மைக்குப் பெரும்பகை. பொறுமைக்கு உறைவிடம். புகழுக்கு நல்வாழ்வு. “அன்னையும்பிதாவும் முன்னறிதெய்வம்” என்னும் முதுமொழிக்கு இலக்கியமாய், பெற்றோரைத் தெய்வமெனப்பேணும் இயல்புடையள். பலசொல்லியென் ? எல்லா நற்குணங்களும் அவளை யடைந்தே நலமுற்றன என்பது பொருந்தும்.

இதுநிற்க. ப்ரெடரிக்ராஜன் ஸாக்ஸனி நாட்டிலுள்ள மீஸன் (Meason) என்னும் பட்டணத்துக் கைத்தொழிற் சாலையைப் பார்க்கவந்த காலையில் அம்மாத தனது சொந்த யுக்திபுத்தியாற்செய்த சில புதுமையான வண்ண மட்கலங்களைக் கண்ணுற்றான். கண்ணுறவும் அவற்றின் அழகுக்கும் தொழிற்பாட்டுக்கும் வியப்புற்று, அப்பெண்ணை அந்நகரினினது தன்னகர்க்குக்கொண்டுபோகத் தீர்மானித்தான். ஆயினும் அவள் பெர்லின் போந்தநாள் தொட்டு முன்போல உற்சாகத்தோடும் ஊக்கத்தோடும் யுக்தியோடும் வேலைகள்செய்திலன். ஆண்டுச் சீஞுமண்ணில் பல்வகைப்பண்ணைமைந்த புதுக்கலங்களியற்றுவதும், அவற்றிற்கு வருணந்தீட்டுவதுமே அவளுக்கு அமைந்தபணி. அப்பணியை முன்போல அத்துனைச் செய்து கொடுக்கச் செய்யத் திறமைதானில்லையோ, சிந்தைதானில்லைபாவையோ நிகாரணத்தாலோ இயற்றிலன். அவள் அமைத்த உருக்கப்பாது தக்கேடாயும் இருந்தன. அச்சித்திரத்தொழிற்சாலை விசாரித்தார்ந்தலைவன் தன்னால் இயன்றவரை அவளை உற்சாகமூட்டவும், கிண்டிமுண்டாக்கவும் புரிந்த பன்முயற்சியும் பயன்படாவாயின. அச்சியுமியும் விசனமும் விசாரமும் உள்ள உள்ளத்தளாய், கடனீரைக் கையாடுதற்பார்ப்போல நாள்முழுதும் ஏதேதோ எண்ணுதுமெண்ணி ஏக்கமுற்றிருப்பாள். அதுகண்டு, அவ்விசாரனைத் தலைவன் அப்பெண்பால் அன்பால் வேந்தன் மறுமுறை தொழிற்சாலையை நோக்கவருங்கால் அவளுடைய பிடிவாதத்தையும் சோம்பலையும் குறித்து அவனுக்கு அறிக்கைசெய்வதாக அவளை அச்சுறுத்தினன்.

இங்ஙனம் சிலநாள் செல்லாநிற்க, ஒருநாள் காவலன் கைத் தொழிற்சாலையைக் காணவந்தான். அவன் கருத்தைத் தொழில் கொள்ளத்தக்க காரியங்கள் பலவுளவேனும் பெர்லினில் சீனா மட்கலத்தொழிலைச் சீர்நிலைக்குக் கொணரச்சிந்தையில் தீரா விருப்பங்கொண்டிருந்தமையால், அவன் அத்தொழிற்சாலையைத் தான் பன்முறை நேரில் கண் ஆணியிட்டுப் பார்த்து வந்தான். அவன் தன்னாட்டு யூதரை ஒருங்குசேர்த்து அவர்களைக் கைத்தொழிலிற் பயிற்றவேண்டுமென ஒரு நகைக் கேதுவான எண்ணங்கொண்டான். அவர்கள் கைத்தொழில் அவலக்ஷணமாயிருந்தமையின் அக்காட்சி காண்போர்க்கு வினோதமாய்த் தோன்றினும், அரசன் அதனைப் பொறுக்கலாற்றாது மனங்குன்றிக் குணமாறி, வந்தகாரிய முடிந்த அக்கணமே தனது மாளிகைக்கேறி அற்றைப்பகல் முற்றும் புறப்பட்டிருந்தான். அதற்கு முன்னாள் சீனாமட்கலவேலையிற் சில திறஞ்செய்து பார்க்கக்கருதி, கௌந்தலஹாரன் என்பவனிடம் சிலநாள் தங்கி, அதனைப்பற்றி விஜயவித்தன் என்பவன் பால் பலசங்கதிகள் கற்றுணர்ந்த ஓராங்கில யாத்திரிகன் ப்ரெடரிக் ராஜனைக் கண்டிருந்தமையால் அம்மன்னன் யூதர் கைத்தொழிற்காட்சியை அற்றைக்காலை தன்னுடனிருந்து கண்டு களிக்குமாறு அவனை அழைத்திருந்தான். அங்ஙனமே ஆங்கிலனும் ஆண்டைச்சென்றிருந்தான். தந்தேயத்தவர் பெருமை யொன்றையே பெரிதுநாடிய ஆங்கிலப்பிரயாணி ப்ரஷ்யாநாட்டுச் சீனாத்தொழிற்சாலையிற் தன்னைச் சந்திப்பதாகச் சொல்லியிருந்த சில கனவான்கட்குத் தன்னிடமுள்ள ஆங்கில வேலைப்பாடு பிக்கச்சென்றான்.

அக்குழாத்துள் சற்றேறத்தாழப் பதினேழாட்டைப் பத்தன் அஹஸ்கலாவான் என்பானொரு வாஸிபன் இருந்தல் அவன் போலந்துநாட்டிற் பிறந்தவனாயினும் ப்ரஷ்ய பாஷைப் படித்துத் தேயினவன். அவ்வினைஞன் கற்றுத்தேர்ந்தது போஸ்டன் பட்டனத்து இராணுவபாடசாலையில். ப்ரெடரிக் ராஜன் அப்பிள்ளையை மகாமேதாவியென நன்குமதித்திருந்தான். அச்சிறுவன் ப்ரெடரிக் ராஜனுடைய சற்குணங்களையும் துர்க்குணங்களையும் உள்ளவாறு தெள்ளத் தெளியத் தெரிந்திருந்ததுமன்றி அவற்றைப் பிள்ளைமதியால் கள்ளங்கவடிவறிப் பல்லோரறியப்

பகர்ந்தும் வந்தனன். அவன் அரசனைச்சுட்டி ஆங்கிலப் பிரயாணியோடு உரையாடிவருங்கால் “தன்னரசியற்றும் மன்னவன் குடிகட்குச் செளக்கியமில்லை” என்றுரைத்து வந்தான்.

“தன்னரசியற்றும் மன்னவன்! அன்னவொரு மன்னவனைக் கொடுங்கோலாட்!” எனக்கூற வொண்ணாதோ? ‘கொடுங்கோன் மன்னர் வாழுநாட்டிற் கடும்புவிவாழுங்காடுநன்றே’ என்றுங் கூறியுள்ளாரே” என்று அஹஸ்கலாவானோடு ஆங்கிலன் சொல்லிக் கொண்டே பெர்லின் சீனவேலைச் சாலைக்குள் துழைந்தான். துழைதலும் அதனைப்பார்த்து, இத்தொழிற்சாலை நன்னிலைக்கு வருமென்பதில் ஐயமில்லை. இதுகாறும் ட்ரெஸ்டென்சீனா! ட்ரெஸ்டென்சீனா! என்றதெல்லாம் இனிச் சிலநாட்களில் பெர்லின் சீனா! பெர்லின்சீனா!! என யாவரும் புகழ்ந்து கொண்டாடிப் புகலும்படியாகும். அன்றியும், இஃது உலகிற்கு மிகப்பயன் செய்யத்தக்கதென்றே தோன்றுகின்றது. இதுநிற்க, இங்கேபார்! போரிற் பிடிபட்ட நிர்ப்பாக்ஷியப் பிராணிகளின் முகத்தை நோக்கும் போதே உங்களுரசன் சரிதம் நன்றா விளங்குகின்றதே!” என்று அவ்வாங்கிலன் அஹஸ்கலாவானோடு அதிரப் பேசினான்.

உள்ளவாறே அத்தொழிலாளிகளின் முகங்களில் மிக்க விசனமும் விசாரமுங்காணப்பட்டன. “அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோனெஞ்சங்-கடுத்ததுகாட்டுமுகம்” என்பதுபொய்யாமொழியன்றோ? அவ்வாங்கிலன் சோபாமணியைச் சுட்டிக்காட்டிப் பின்னுஞ் சொன்னதாவது: “துயரே வடிவெடுத்ததுபோற்றோன்றும் அப்பெண்பாவையைப் பார்த்தையா! விசாரனைத்தலைவன் அருகினிற்கும் பிதாறும் எவ்வளவு வெறுப்போடு வேலைசெய்கிறான்பார். இப்படித்தான் உங்களுடமைகளுல்லாம் உறுதுயர் நுகர்ந்து உழைக்கின்றனர். எங்கள் ஆங்கிலக் கைத்தொழிலாளிகள் (ஈ அவர்களைப் பார்த்தால் தெரியும்) வேலைசெய்யும் விதமே வேறு. என்னெனில், அவர்கட்கு இவ்வித நிர்ப்பந்தமில்லை. எல்லாரும் சுதந்திரர்கள்.”

இதனைச் செவியுற்ற கலாநிதி “சுதந்திரரான ஆடவரும் மகளிரும் பிணியுறுவ தில்லையோ? அல்லது, ஆங்கிலராகிய நீங்கள் எப்பொழுதேனும் உடலம் நோயுற்றால், கொற்றவன்மேற் குற்றங்கூறுதல் இயல்போ? இப்பொழுது ஈ காணும் இப்பெண்மணி ஏதோ உடல்நோயுற்றாளேயன்றி உள்ளநோயுற்றாளல்லள். அவ

னக்குற்றநோய் இன்னதென விசாரணைத் தலைவனைக் கேட்டறி கின்றேன்” என்றான்.

பின்னர், கலாநிதி விசாரணைத் தலைவனை நோக்கி, ஆங்கில னறியா மொழியில் பல வினாவி, அவற்றிற்கு அவன் விடுத்த வற்றை ஆங்கிலனுக்கு அறியாது மறைத்துவிட்டான். ஏனெனில், அரசனுக்கு வசையாகும் செய்திகள் எதையும் பிறர் அறிவதில் அவனுக்கு விருப்பமில்லை. ஆகவே, அவன் முன்னம் அவ்வாங்கில னோடு உரையாடிவந்த சங்கதிகளை விட்டு மற்றொன்றைத் தொட டிப் பேசலுற்றான். பரீக்ஷார்த்தம் ஆங்கிலன் செய்யும் வேலை களைப்பார்த்துக்கொண்டு மற்றவரெல்லாம் அங்குள்ள உலைக்களத் தைச் சூழ்ந்திருக்கையில் நம் கலாவான் சோபாமணி தொழில் செய்துகொண்டிருந்த கூடத்திற்குபுகுந்து “பெண்ணே! உனக்கு உடம்பு என்னை? நீ இங்குவந்த நாள்குதல் பார்த்து மகிழ்த்தக்க வேலையாதும் செய்தலை யென்று விசாரணைத்தலைவன் குறைப ின்றான். ஆயினும் இவ்வறகிய வேலை (அவன் செய்து ஸாக்ஸ் னியினின்று கொணர்ந்து வைத்திருந்த ஒரு கிண்ணத்தைச் சுட்டி) ினதுபுத்திசாதுரயத்தாற் செய்யப்பட்டதன்றோ!” எனக் கேட் டான். அதற்கு அவன்சொன்னது: “ஆம் ஐயா! யான் செய்ததே இந்நப்பாழங்கிண்ணந்தான் என் துயருக்கு மூலம். இதனை அரசன் பார்த்திரானாயின், அல்லது இதன்கண் அவன் விருப்பங்கொ ண்டிரானாயின் யான் இப்பொழுதுகவலையின்வி——” இதனைக் கூறிமுடிப்பதன்முன் அவனுக்குத் தனது விட்டின் ஞாபகம் தோன்றி அதனால் மனங்கொள்ளாத துயரத்தால் வாய்தடுமாறி வார்த்தை சொல்ல வல்லனல்லளாய் மெய்மறந்து மயக்கமுற்ற னன்——. உடனே அஹஸ்கலாவான், “நீ இப்பொழுது ஸாக்ஸ் னியிவிருப்பாயன்றோ!” என்றுகூறி, “ஸாக்ஸ்ஸியை மறந்தொழி வாய். ினக்கு இப் பெர்ஸினில் யாதுகுறை?” என்றான்.

அதற்கு அச்சிதுமி மிக்க வணக்கத்தோடு “யான் ஸாக்ஸ்ஸி யை மறந்தொழியேன், யான் மிக்க பாசங்கொண்டொன் னன் தாய் தந்தையரை எப்படி மறப்பேன்! எவ்வாறு துறப்பேன்! அவர்க ளோ முதிர்ந்தவயதும் தளர்ந்த நிலையுமுடையவர்கள். ‘தந்தை தாய் பேண்’ என்னும் சத்தியவசனத்தைச் சிந்தையிடுகொண்ட யான் அதனை எங்குஞ் சிதறவிடுவேன்! அவர்கள் என் கையை

பார்த்துக் காலந்தள்ளுபவர். ஆகவே, எனது அன்புக்குரிய எத னையும்——எனது ஆசைக்கு விஷயமான எவரையும் மறவேன். மறப்போமெனினும் என்னால் இயலவில்லையே!” என்று உறுதி யாக உத்தரங்கூறினான்.

இன்னணம் அவள் சொன்னவுடனே, அயனின்ற ஒரு ப்ர ஷ்ய பணியாள், “ஐயா, இவளுக்கு ட்ரெஸ்டனில் ஒரு நண்ப னுண்டு. அவளை மணஞ்செய்துகொள்ள நிற்குந் தருணத்தில் இவளை இவ்விடத்திற்குக் கொணர்ந்து விட்டனர்” என்று மறை வாய் அஹஸ்கலாவானது காதிலோதினான். அதற்கு அவள் “அந்நண்பன் இவளோடு இங்குவராமையென்னை?” என, வேலை யாள், “அவன் பெர்ஸின் சிறைச்சாலையிலிருக்கின்றான். அவனைக் காட்டிவிடமாட்டார் என நம்புகின்றேன்” என்றான்.

கலாவான்:—யான் எவரையுங் காட்டிக்கொடுத்ததுமில்லை; காட்டிக்கொடுப்பதுமில்லை. இங்ஙனமாக அபாக்கியரும் துணை யற்றவருமான எளியரையோ காட்டிக்கொடுப்பேன். ஒருகாலும் அதுசெப்பேன். அந்நிருக்க; இவளுடைய துணைவன் ஏன் சிறையிருக்கின்றான்?

பாஸ்டன்:—இவள் இனி அவனைத் தனதாசைக்கியைந்தீ அன்பென்று சிந்தையிலுங் கருதலாகாதென்பது அரசனானே. ப்ரபுசித்தம் கனகித்தமன்றோ! அன்றியும், இந்த ஸாக்ஸ்ஸிப் பெண்களெல்லாம் ஸ்ரீயின் போந்தநான் தொடங்கி ப்ரஷ்யமெந் தரையே மணக்கவேண்டுமென்ற சுட்டுப்பாட்டுண்மையை நீங்கள் அறிவீர்களே. அவ்வாறே இச்சோபாமணி யென்னும் பெண்மணி யும் ஒரு ப்ரஷ்யனுக்கு —“தீயவேண்டுமென்று ஏற்பாடாவி யுளது. அவனோ, இவளைக் கணத்திற் குடன்படாது இனிக் காலந்தாழ்ப்பளாயின் இவளது பிடிவாதத்தைப் ப்ரெடரிக் ராஜனு க்கு அறிவிப்பதாக உறுதிக்கொண்டு நிற்கின்றான். போதாக்குறை க்கு வேலைச்சாலை விசாரணைத்தலைவனும் இவள் ஒழுங்காய் வேலை செய்வதில்லையென்று அரசன்பாற் குற்றங்கூற ஆயத்தனாகி யிருக் கின்றான். இந்நிலையில் இவள் இன்னும் இவ்வாறே இருப்பளா யின் இவள்கூடியார்தாகுமோ? அது நீக்களை அறிவீர்கள், யாரும் இவளுக்கு இதனைப் பன்முறை யெடுத்துரைத்தும் பயனொன்று மில்லை. இவளோ பித்துக்கொண்டவன்போ விருக்கின்றாள். எவ் வாறாயினும் அரசனானேக்கு அமைந்துநடத்தலே தகுதி. “வேந் தன்சீழி னுந்துணையிலலை.” (இன்னும்வரும்.)

நீலா.

தற்காலம் பெரும் பட்டணமாய் விளங்கும் மதராஸ் என்னும் ஊருக் கருகாமையில் சுமார் 80 மயில் தூரத்தில், பாலி வேகவதி யென்னும் ஆற் றங்கரைதளின் மேல், முன்னொரு காலத்தில் மிகப்பெருமையும் பிரசித்தியும் பெற்றுச் சோழராஜனுடைய முக்கிய நகரமாயிருந்ததாயும், நீர்வளம் நிலவளம் குடிவளம் பொருந்தியதாயும், பிரம்மா விஷ்ணு சிவன் என்னும் திரிமூர்த்திகளு டைய ஆலயங்கள் நிறைந்துள்ளதாயும், சுமார் ஐந்து மயில் சுற்றளவுள்ள தாயும், தெருக்கள் விசாலத்து ஆங்காங்கே அநேக மண்டபங்களும் ஆலயங் ளும் கூடகோபுரங்களும் நதிகளமுள்ளதாயும், பார்ப்பவர் கண்ணுக்கு ரம் மியமானதாயும், சகலபாபங்களையும் போக்கக்கூடிய அநேக தீர்த்தங்கள் உள்ள காஞ்சி எழமோர் நகர் இருக்கின்றது. இவ்வூரின் எல்லையில் ஈசுவரனில்லை என் னும் நால்திகளும் அடிவைந்த மாத் திரத்தில் அவனுடைய கொள்கையை விட்டு விடுவானெனில் இதனுடைய சிறப்பையெடுத்துக் கூறவுமேண்டுமோ! இப்பே ர்ப்பட்ட பட்டணத்தில் சுமார் ஒரு தூற்றெட்டுக்கு முன்னர் சைவசமயத்தில் சேர்ந்த மாணிக்கமுதலியாரென்னுமொருவர் இருந்தனர். அவருக்கு ஐந்து வய திலேயே அவருடைய தகப்பனார் கிவபதமடைந்துவிட்டார். தன்னுடையதாயும் தானுமாய் சூரிய சந்திர நக்சத்திராதிகள் வாசம் செய்யும்படியான தன்னு டைய இல்லத்தில் குடியிருந்து, தாயார் அம்மணியம்மாள். காலையில் எழுந்து நித்தியக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, பிள்ளைக்கு சாப்பாடிட்டு பள்ளிக்கூ டிப்பிதான் வெளியில் சென்று நெல் குத்தல், மாவரைத்தல் முரலிய கூலி வேலை செய்து கிடைத்ததைக்கொண்டு காலத்தைக் கழித்து வந்தார்கள். மாணிக்கமோ, தன்னுடைய நிலைமையை யறிந்து கல்வி நன்றாய்க் கற்றுக் கொண்டு எல்லாருக்கும் நல்லபிள்ளையென நடந்து வந்தான். இவனிடத் தில் அன்புள்ள சிநேகன் சங்கரன் என்பான். மிகப் பிரீதியுடன் பிரதிநித றும் காலையில் இருவருமாய் வித்திர் ளாற்றுச் சென்று தங்களுடைய பாடங்களைச் சரிவர உபாத்தியாயர் மலுறுந் சந்தோஷம் வரும்படியாகப் படித்து வந்தார்கள். சாதாரணமாய் முற்காலத்தில் இப்பொழுது இருக்கிற மாநிலியான பாடசாலைகள் கிடையாவெனினும் ஆங்காங்கே அநேகர் விட்டுத் தெருத்தின்னையிலும் சத்திரங்களிலும் சுமார் 40 அல்லது 50 பிள்ளைகளை சேர்த்தவைத்துக்கொண்டு கல்வி கற்பிப்பது வழக்கம். ஒரு சிறுவன் படிக்க வித்தியாசாலையில் சேரும்போது சுவடி அக்கவேணும். அதாவது கர்ப்பூரம் சாம்பிராணி வெற்றிலைபாக்குத் தேங்காய் காரரிசி வெல்லம் இவைகளை ஓர் தட்டில் வைத்துக்கொண்டு மேளவாத்தியத்துடன் புதுச் சுவடி (பனை யோலையில் எழுதுகிறது) எழுதி சிறுவனுக்கு வித்தியாரம்பம் செய்து ஒரு தகடனை கொடுத்து உன்றையதினம் பிள்ளைளுக்கு விடுமுறை கொடுப் பது வழக்கம். காலையில் பள்ளிக்கு வரும்போது ஒவ்வொரு சிறுவனும்

இரண்டு விரட்டி கொண்டுவரவேண்டும். சனிக்கிழமைதோறும் சனியெண்ணெ யென்று ஒவ்வொரு சிறுவன் வீட்டிற்குஞ் சென்று எண்ணெய் சேர்க்கவே ண்டும். சனியெண்ணெய்க்குப்போகும்போது பிள்ளைகள் கையில் ஒலைத்துண்டு சன் வைத்துக்கொண்டு கையைக்கட்டி சனியெண்ணெய்ப்பாடல் பாடி அவர வர்கள் கொடுக்கும் எண்ணெயை ஓர் பாத்திரம் நிறையச் சேகரித்து உபாத்தியா யரிடம் சேர்த்து, தங்கள் கையிலுள்ள ஒலை நறுக்குகளை ஒப்புவிக்க, யாதா மொருவனுடைய ஒலைத்தண்டு வெயர்வையில் நனையாமலிருக்குமாயின் அவ னுக்கு அடி விழுவது சித்தம். ஆகையால் சிறுவர்கள் பயத்தினால் ஒலைத் தண்ணீரை வாயிலிட்டு ஈரமாக்கி உபாத்தியாயரிடம் கொடுப்பார்கள். பித்தி பெண்ணை, அமாவாசை தினங்களில் விடுமுறை விடுவது வழக்கம். இத்தகு முத்திய நாளில் பிள்ளைகளொவ்வொருவரும் தங்களில்லத்திலிருந்து அமுதபடி கொண்டுவரவேண்டும். ஏழைப்பிள்ளைகள் கொண்டுவரவிடில் அவ ர்களை வோலில் நிற்கவைத்திறது, நாற்காலிபுட்காரைக்கிறது, கோதண்டம் போட்டு (விட்டுனுடைய உக்கிரத்தில் ஓர் கயிற்றைக்கட்டி அதில் இரண்டு கைகளையும் கோத்துக்கொண்டு தொங்குதல்) கிழே நெருப்புக்கொளுத்தி அவ னுடைய பின்பாகத்தில் பிரம்புகொண்டடித்திறது. ஐயோ! என்ன பரிதாபம்! இத்தயதி திண்ணைப்பள்ளிக்கூடத்திற்கு, பிறைப்புக்கு வழிவிலாது கொண் டியும் முடமும், தண்டனையடைந்தவனும், பிள்ளைக்கு பாடங் கற்பிக்கும் சக்கிநின்மை அற்புதன சபாவம், பொருமை, பொருள் தேடுதலில் ஆசை, வஞ்சித்தல், கேட்பவர்க்குப் பயமுண்டாகும்படி பேசுதல், தனக்கு நிகர் யாருமில்லையெனும் அகம் பாவமுடைமையென்னும் குணங்களுடையவர் களுமே போதனாசிரியர்கள்.

அந்தோ பாவம், நம்முடைய மாணிக்கம் இப்பேர்ப்பட்ட ஆசானிடத்தி லகப்பட்டு என்னபாடு பட்டான். தனக்கோ மேற்கூறியசனியெண்ணெ யரிசி கொடுக்க சக்தியில்லாததனால் உபாத்தியாயர்செய்யும் கொடுமைகளைப்பொ டுத்து சார்த்தத் துன்படித்துக்கொண்டு வந்தான். ஆனால் சில துஷ்டபிள் ளைகளோ அக்கொடுமைசெய்யாது அவர் உட்காருமிடத்தில் பள்ளம் பறித்து அதில் முள்ளுகள் வைத்து பீடமாதிய தடுக்கை முடிவைக்கலாமென்று நினைப் பது வழக்கம். தவிரவும் உபாத்தியாயர் தாங்கும்போது பிரம்பையெடுத்து மூக்குச்சுனியை சூறுவுக்குச்சூறு தடவி உலர்த்திவைப்பார்கள். அது தெரி யாமல் விழித்து எல்லாரையும் பிரம்புகொண்டு புடைக்குத்தருவாயில் சுக்கல் சுக்கலாய் ஒடிந்துபோய்விடும். இவைகையெல்லாம் மாணிக்கம் பார்த்துப் பொறுக்க முடியாமல் படிப்பை விட்டு காட்டிற்காகிலும் போய்விடலா மென்றெண்ணினான். ஆனால் தன்னைப் பற்றாது மாதஞ் சுமந்து பெற்று பாலு ட்டிச் சேராட்டித் தாண்டி ஈதும்பு அணுகாவண்ணம் பாதகாத்த தன்னால்

சுமலையலாமென்றுள்ள தாய்ச்காகவும், காட்டுக்குச்சென்றால் மிருகங்கள் தோன்றிவு அடிசுமாயிருக்குமென்றும், தன்னுடைய ஆபத்த சிநேகன் சங்கரனை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமலும், ஊரிலேயேயிருக்க நேரிட்டது.

மாணிக்கத்தின் தாயோ வயது சென்றவளாகையால் வெளியில் கூலி வேலை செய்ய முடியாமல் வீட்டிலேயே யிருக்க நேர்ந்தது. அவளுடன் பிறந்த பச்சையப்பமுதலி சவ்வாறு மலையென்று வழங்கும் (Western Ghats) மேற்குத் தொடர்ச்சிமலைகளின்கவாரத்தில் கானாள் எனும் ஊரில் இவனுடைய செல்வத்துக்குச் சரியொத்த செல்வம் யாருக்கும் கிடையாது என்னும் அகம்பாவத்தால் தன்னுடன் பிறந்தாள் படும் சஷ்டத்தையும் என்னுமல் உன்மத்தனாய் வசித்து வந்தாள். இவன், மக்சட் பேறு இல்லா மையால் மிக வருத்தி அருகாமையிலுள்ள படைவீட்டம்மன் கோயிலுக்குப் பிரார்த்தனைகள் செய்தும் யாத்திரைகள் போயும் இன்னுமுள்ள அநேக நோன்புகள் விரதங்களிருந்தும் கடைசியாய் ஓர் பெண் பிறக்க அக்குழந்தைக்கு நீலா எனப் பெயரிட்டு நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்த்து சகலவிதமான வித்தைகளையும் கற்பித்து வெகு செல்வமாய் வளர்த்து வந்தாள். பெண்ணுக்கு யுத்த வயது வந்தவுடன் அடுத்த கிராமத்தில் சுப்பராயமுதலி குமாரன் ஏகாம்பரமுதலிக்குக் கல்யாணம் செய்ய எண்ணி தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்து நிச்சயித்தவிட்டான். ஆனால் நீலாவோ, 'என்னுடைய அத்தை மகனிருக்க அவனைவிட வேறொருவனுக்கா வாழ்க்கை படவேண்டும். இதற்கு நான் உடன்படமாட்டேன். இப்பொழுது ஏற்பாடு செய்த ஊர் பெரிதா, கோயில் குளங்கள் உளதா, "கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருக்கவேண்டா" மென்று ஓவவை சொல்லியிருக்கிறான். ஆகையால் யான் எவ்விதத்திலும் என்னுடைய அத்தானையே மாலையிடுவேனென்று தீர்மானித்து, தன்னுடைய தோழிகளில் வயது சென்றவளும், தன்னிடத்தில் மிசப் பிரீதியுள்ளவளும், நம்பிக்கையுள்ளவளுமான சுந்தரம் என்பவளைக் கூட அழைத்துக்கொண்டு ஓர் கப்பலிறை யிரவியம் எடுத்துக்கொண்டு இருவரும் ஆண் வேடம் பூண்டு விடிய ஒரு யாமமிருக்கும் வேளையில் யாருடனும் சொல்லாமல் இரண்டு குதிரைகளில் இருவருமேறிக்கொண்டு காட்டு மார்ச்சமாய்ச் சென்று ஆரணியடைந்து ஓர் சத்திரக்காரனிடம் தங்களுக்குச் சாப்பாடுந் குதிரைக்குப் புல்லும் போடும்படி ஏற்பாடு செய்து அவ்விடத்திலுள்ள கோட்டைக்குச்சென்று அங்கு உண்டான அதிசயங்களை பார்த்துக்கொண்டு இரண்டு நாள் தங்கி பிறகு பிரயாணப்பட்டார்கள்.

இவர்கள் காணாமற் போன சுந்தரி ஊரொக்கும் பரவி மூலைக்கு மூலை ஆட்கள்சென்று தேடியும் அகப்படாமல் பச்சையப்பமுதலி முதலானவர்கள் ஏகம் பிடித்தவர்களாயிருக்க, அச்சமயத்தில் ஓர் பைராதி அவ்விடம் தோன்றி, அவர்களுக்குத் தேயுதல் சொல்லி இன்னும் எட்டுநாளில் உங்கள்பெண் அடப்பட்டிடுவாள். நீங்கள் ஏதற்கும் பயப்படவேண்டாம்

ஜோல்நாப்பையைத்திறந்து ஓர் குட்டிச்சுவடியை எடுத்து, ஸ்வாமியை தியானித்து இக்கயிற்றை இதில் போடுங்கள் என்று ஓலைச்சுவடியைக் கையில் பிடித்தான். பச்சையப்பமுதலியினுடைய மனைவி அக்கயிற்றை அவன் சொல்லிய வண்ணம் சுவடியில் மாட்டினான். உடனே பைராதி, சுவாமி உங்கள் பங்கில் இருக்கிறார் பயப்படாதேயுங்கள் என்று சொல்லி அதைவாசிக்கத்தொடங்கினான்.

நீங்கள் நினைத்த காரியம் இன்னும் ஆறுமாதத்தில் பலிக்கும்-ஆனால் தெய்வகுற்ற மிருக்கி

றது-அதற்கு பூஜைபோடுங்கள்.

அவர்களுக்கு இதைக்கேட்டதும் கொஞ்சம் சந்தோஷம் உண்டாகி அவனுக்குத்தகுந்த பரிசு கொடுத்தனுப்பி விட்டார்கள்.

பச்சையப்பமுதலிக்கோ நீலாவின் ஞாபகமே அதிகமாய், ஏகம் பிடித்தவனுக்கி நீலா நீலா என்று ஊரூராய் அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

இச்சங்கதி கேள்வியுற்ற ஏகாம்பரம் நீலாவைத் தேடப்பறப்பட்டு ஊரூராய்த் தேடிக்கடைசியில் ஆரணியென்னும் ஊரில் ஓர் சத்திரத்தில் தங்கினான். நீலாவும் அவளுடைய தோழியும் இதே சத்திரத்தில்தங்கியிருந்தார்கள். ஏகாம்பரத்திற்கு நீலாவென்று சந்தேகம் தோன்றி அவளை எந்தவிதத்திலாவது ஊர்கொண்டு போகவேண்டுமென்று எண்ணி அதற்குத்தகுந்த பிரயத்தனங்கள் செய்துகொண்டிருக்கையில் நீலாவும் அவளுடைய தோழியும் பிரயாணமாகிக் காட்டுமார்ச்சமாய்ப் போனார்கள். ஏகாம்பரம் தானும் அவர்கள் பின் தொடர்ந்தே போனான். அவர்கள் காட்டில் பசியால் வருந்தி ஓர் குளக்கரையில் செண்பகமரத் தடியில் குதிரைகளைக் கட்டிவிட்டு அயர்ந்து தங்கி விட்டார்கள். அத்தருணத்தில் ஏகாம்பரம் தோன்றி தன் கையிலுள்ள பாஷாணத்தை அத்தடாகத்தில் கரைத்தவிட்டு குதிரைகளிரண்டையும் பிடித்துக்கொண்டு தன் ஊர்போய்விட்டான். அவர்கள் விழித்து எழுந்த தாகம் பொறுக்காமல் அச்சரசில் நீரருந்தி மூர்ச்சையாய் விட்டார்கள். இவர்கள் ஊருக்கடுத்தாற்போல் மலையாளம் என்னும் ஊரில் ஓர் கிழவி சஞ்ஜேவி மூலிகைகளிலும் வயித்தியத்திலும், மந்திர சத்திரங்களிலும் பெர் பெற்றவள். இக்காட்டின் வழியாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தவள் ஏதோ தெய்வச்செயலாய் இக்குளக்கரையிலுள்ள நத்தனவனத்தில் தங்கி அவ்விடத்திலிருக்கப்பட்ட பல ஜாதி பகவிகளின் இனிய குரலின் ஓசையைக்கேட்டு ஆனந்தத்துடன் அங்குமிங்குந் திரிந்து ஆ! இத்தவனம் எவ்வளவு நேரத்தியாயும் அழகாயும், மல்லிகை, மூல்லை, இருவாசுதி, செண்பகம், கொன்றை, முதலிய புஷ்பச்செடிகளும், வாழை, கமுகு, தெங்கு, பலா முதலிய கனி விருகங்களும் நிறைந்த மனதுக்குக் குதூகலத்தைக் கொடுக்கிறது என்று எண்ணி நடக்கையில் அக்குளத்தைக்கண்டு மிக ஆனந்தத்துடன் சென்று பார்க்கையில் இருவர் படுத்திருப்பதைக் கண்டு அருகே சென்று பார்க்க மூச்சடங்கிப் பிரேதம்போலிருப்பதை நிரூபித்து ஓர் பச்சிலையை அவர்களுடைய

காதிற் பிறந்தமாத் திரத்தில் கனவு கண்டதுபோல் திடீரென் எழுந்து கிழவி யைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து அடிபணிந்து நாவெழாமல் நின்றவர்களை நோக்கி, நீங்கள் எந்த ஊர், எங்கே செல்லுகிறீர்கள், உங்களுக்கு வந்த விப த்து யாது என்று வினவ தாங்கள் காஞ்சிக்குப்போகப் புறப்பட்டதாயும் பசி தாகாதிகளால் வருத்தி இத்தடாகத்தில் நீருருந்தியமாத் திரத்தில் மயக்கம்போ லிருந்ததாயும் அதற்குமே லொன்றுந் தெரியாதென்றும் சொன்னார்கள். கிழவி உடனே அக்குளத்தருகிற் சென்று நீரைச் சோதிக்கையில் அதில் விஷம் கலந்திருப்பதாகத் தெரிந்து அதைப்பிரித்து எழிஞ்சும்படியான ஓர் மூலிகையைச் சேர்த்து தான் ஓர் கை நிறைய ஜலத்தை முகந்து உட்கொண்டு நந்தன வனத்திற் சென்று பல ஜாதிப்பழங்களைக் கொண்டுவந்து அவர்களுடைய பசியைத் தணி த்து அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் இவர்களின் னொன்று தெரிந்து இப்படியானேரிட்டதென்று மிகவிசனமுற்று சற்று நேரம் கழித்து கிழவி தன த்தனவில் வருவதாய் வாக்களித்துச் சென்றாள். இவர்களும் போக எத் ததுக் குதிரைகளைப் பார்த்தையில் காணாமல் தேடி வழிதெரியாமல், நெருஞ்சி, ஆசைநெருஞ்சி, கண்டங்கத்திரி, கீரைமுள்ளு, களா, கள்ளி, காரை, குரை முதலிய முள்ளுகள் கால்களில் தைக்கவும், துணிகள் முட்களிலகப்பட்டு விடு விக்கும் தருவாயில் கைகளில் முன்தைத்தும் துணிகளெல்லாம் சின்னா பின்ன மாய்க் கிழிக்கப்பட்டும் செல்லுகையில் குறுக்கே பாகு நதியென்று சொல்ல ப்பட்ட செய்யாற்றைக்கடந்து அதின் கரையோரமாய்ச் செல்லுகையில் கோபுரம் ஒன்றைக்கண்டு அடக்கமுடியாத சந்தோஷ மூண்டாகி இதுதான் காஞ்சி யென்று எண்ணி அவ்வூர் வந்து விசாரித்ததில் அவர்களெண்ணத்தக்கு முற்றுமாராக திருவத்தூர் என்று சொல்ல மனவருத்தத்துடன் இவ்வூரிலே சிலகாலம் இருந்தார்கள்.

ஏகாம்பரம் குதிரைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு ஊர் சென்று இரண்டு ஆட்களுடன் வனத்திற்கு வந்து பார்க்கையில் யாரையும் காணாமல் வனமுழு வதுந்தேடி புலிக்கோ, சிக்கத்திற்கோ இரையாய் விட்டனர் என்று யோசி த்து புலி சிங்கங்கள் இறந்துபோனவைகளைத் தொடா, ஒரு கால் ரரியாவது பிடிங்கித்தின்னிருக்கலா மென்றால் எலும்புகளாவ திருக்கவேண்டுமே, அவற்றை யும் காணோம். ஆகையாலின் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வதே சரியெனவெண்ணி குளத்திற்குச்சென்று நீருருந்தியும் சாகாமையால் யாரோ தன்னுடைய மருத்தை மாற்றிவிட்டார்கள் என்றெண்ணி நீலாவின் நினைவே அதிகரித்து ஊரூராய்க் தேடிக்கொண்டே இருந்தான். இம்மாதிரியா யிவன் தேடிக்கொண்டிருக்கை யில் இவனுடன் வந்த ஆட்களிரண்டுபேரும் ஓர் கள்ளுக்கடையில் புஞ்சு மது சாப்பிட மனதுள்ளவர்களாய்க் கையிலுள்ள பணத்திற்கு மதையுட் கொண்டு மயக்கம் தலைக்கேறி வெளியேவந்து, அடே தம்பி என்னமாடாயி ருக்குது, போடா போ இந்த சாணா ரொம்ப ஆசைபிடிச்ச தண்ணியெ ணுத் திருக்கிறது, போனா போருன் நம்ம இட்ட பிரகாரம் ணுத்தினுன்.

(இன்னும்வரும்)

சுகாதாரம்.

சரீராக மென்பது ஒவ்வொருவருக்கும் அவசியம். சரீரம் சுகமாயிருந்தாலன்றி ஒருகாரியமும் நடவாது. அளவற்ற தனமுள் ளவனாய் அநேகநாட்டுக்கு அரசனுயிருப்பினும் அவனுக்குச் சரீர சுகமில்லையாயின் பட்டினிகிடந்து வருந்தும் அவனது பேதைக் குடிகளுக்குள்ள மனவமைதியும் சந்தோஷமும் அவனிடத்து ஒரு போதுமிராது. அரசன் தனது செங்கோல் வன்மையினால் குடிகளை முழந்தாளிடச் செய்யலாமென்றாலும் அவர்களிடத்துள்ள சரீர சுகத்தை அவன் அபகரிக்கமுடியுமோ? கருணைகூர்ந்த கடவுளா னவா? சிலருக்குத் தனத்தையும் ஓய்வையும், சிலருக்கு கஷ்டத்தையும் ஏழைமையையும் தந்திருப்பதால் ஜனங்கள் தனவான்களதுவெ ளித்தோற்றத்தால் மதிமயங்குகிறார்களே தவிர அவர்களிடத்துள் ளகுகதுக்கங்களை யாரறிவர்? மனவமைதிக்கும் சந்தோஷத்துக்கும் சரீராகம் இன்றியமையாதது. இது தனத்தையும் ஏழைமையையும் ஒத்ததன்று. விசேஷமாய் ஏழைகளிடத்துச்சுகமும் தனவான்க ளிடத்தும் அரசரிடத்தும் வியாதியும் காணப்படுகின்றன; என்ற லும் இதை ஒரேவிதமாய்ச் சொல்லமுடியாது. தாழ்ந்தகுலத்தார் அநேகர் தங்கள் குழந்தைகளை விசேஷமாய் இளம்பிராயத்திலே பறிகொடுப்பதைத் தினமும் நாங்கண்டிருக்கிறோம். ஒருவனுக்குச் சரீராகமுளதாயின் அவன் ஏகசக்ராதிபதியைவிடச் சிறந்தவனா வான்; ஆயின் ஜனங்கள் ஏன் முதலிலேயே சுகத்தைநாடுவதில்லை?

சுகமென்பது தேகத்தில் நோயில்லாமை மாத்திரமன்று. நம் மைச்சுற்றிலுமுள்ள வஸ்துக்களெவற்றைக் காணினும் நமக்குக்க ளிப்பை யுண்டாக்குவதாம். சரீராகம் ஒன்றுமாத் திரம் ஒருவனு க்குளதாயின், அவன் எவ்வளவு உழைத்துக் கஷ்டப்பட்டானும் அந்தக்கஷ்டங்கள் அவனுக்கு இனிப்பையுங் களிப்பையுமேதரும். அவனுக்குண்டாகும் நிர்மமதியான நித்திரை யாதொருவேலையும் செய்யாது சும்மா இருக்கும் அரசனுக்கு ஒருபோதும் உண்டா காது.

சரீராகத்தின் அருமை இவ்வாறுருக்க, ஜனங்களோ அதை இலட்சியம்செய்யாது தங்கள் இளமையை ஏனோ கெடுத்துக்கொ

ள்ளுகிறார்கள்? கொஞ்சக்காலம் சிற்றின்பத்துக்காகவேண்டித் தங்கள் நெடுங்காலத்தியசுகத்தைப் பறிகொடுக்கிறார்கள்.

இதுமாத்திரமேயோ! இக்காலத்தில் சிறுவர் இங்கிலீஷ்படித்து B.A. முதலிய பரீட்சையில் தேறவேண்டி இரவும் பகலும் படிப்பே கதியாய்த் தங்கள் தேகசுகத்தைச் சிறிதுங் கவனியாது கடைசியில் வருந்துகிறார்கள். இதனால் அவர்கள் தேகசுகங்குறைந்துசரீரமும் நாளுக்குநாள் மெலிந்து பலவின்பப்படுகிறது. சரீரப்பயிற்சியைச்சிலரே கவனிக்கின்றனர். நாம்ஜீவித்திருப்பதற்கு இன்றியமையாதவை மூன்று. அவை வாயு, ஜலம், அன்னம்; நித்திரையும் அவசியமேயாம். நாம் சுகமாயிருக்கவேண்டுமானால் அசுத்த மில்லாமல் நல்ல காற்றுவேண்டும். அழுக்கு முதலியனவில்லாமல் சுத்தஜலம் ஸ்நானம் பண்ணுவதற்கும் குடிப்பதற்கும் வேண்டும். தேகபலத்துக்குத் தகுந்த ஆகாரங்களை நிர்ணயமான காலங்களி லுண்ணவேண்டும். தினமும் 6 மணிக்குக்குறையாமல் அவரவர்கள் சக்திக்கேற்றபடி நல்லகாற்று வருமிடத்தில் நித்திரை செய்யவேண்டும். இவ்வளவு மிருந்தபோதிலும் ஒவ்வொருவரும் சரீரப்பயிற்சி பயில்வது அவசியம். சரீரப்பயிற்சி யில்லாவிடில் சாப்பாடும் ஜீரணமாகமாட்டாது. சுகாதாரத்தின்மடுமை பின்வரும் கதையால் விளங்கும்.

ஒரு ஊரில் ஒரு பிரபு இருந்தார். அவருக்கு இரண்டுமாரர்களிருந்தார்கள். அவர்களிருவரையும் அந்தபிரபு அடுத்த கிராமத்திலுள்ள ஒரு உபாத்தியாயர் வசம் ஒப்பித்து அங்கேயே அவர்களிருக்க இடம் அமைத்துக் கல்விகற்கும்படி ஏற்பாடுசெய்துவந்தார். பிள்ளைகளும் அவ்வாறே கல்விகற்குவந்தார்கள். ஒருவருஷமானதும், அவர்களைப்பற்றிப் பிரபு உபாத்தியாயரை விசாரிக்கவும், உபாத்தியாயரும் பெரியவன் அதிகபலசாலியாயும் சுகியாயுமிருந்தாலும் படிப்பில் சிறிதும் மந்தனையிருக்கிறதென்றும், சிறியவன் அதிகபுத்திசாலியாயிருந்தாலும் அவன் தேகம் நாளுக்குநாள் மெலிந்துபோகிறதென்றும் சொன்னார். தாரணந்தெரியாமையால் அதைக்கண்டறியவேண்டுமென்று பிரபு பிள்ளைகளிடத்தின்போய் அங்கு ஒருநாள் தங்கினார். அவர்கள் நடவடிக்கையை மூற்றும் பார்த்து ஒருகுற்றமுங்காணாது கடைசியில் அவர்கள் சாப்பிடும்போது தாமும் பக்கத்திலுட்கார்ந்தார். இளையவன் வெருவேகமாய் அன்னத்தை விழுங்குவதையும் மூத்தவன் நின்றுநிதானித்துப் புசிப்பதையுக்கண்டார். ஜீரணத்துக்கு அவசியமாகவேண்டிய உமிழ்நீரில் இளையவன் உண்ணும் அன்னம் சிறிதுங் கலந்து உள்போக இடமில்லையாதலால் அவன் தேகம்மெலிந்ததாக

அறிந்தார். நாம் ஒவ்வொருவரும் புசிக்கும்போது நாம் புசிக்கும் அன்னம் வாயுமிழ்நீரில் கலக்கும்படி குதப்பி உண்ணுவது அவசியம்.

அடுத்தமாதமுதல் ஒவ்வொருமாதமும் மனிதர்க்கு இன்றியமையாத னவாகிய சுகாதாரவிதிகள் தக்கசுதேச வைத்தியர்களாலும் இங்கிலீஷ் வைத்தியர்களாலும் ஒவ்வொரு சஞ்சிகையிலும் எழுதப்பட்டுவரும்.

சமயத்துக்குத்தக்க புத்தி.

கல்வி மனிதரிடத்துள்ள எல்லாப்பொருளிலும் சிறந்தது. “கற்றோர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாஞ்சிறப்பு” என்பதால் கல்வி ஒருபோதும் வீண்போகாது. எவ்வளவு கல்வியிருப்பினும் அதைச் சமயத்துக்குத் தக்கபடி யுபயோகிக்கத்தக்க புத்தியில்லாவிடின் கற்றவனும் கற்றதனாலாகிய பயனையடையமாட்டான். இந்தச்சிறந்தகுணம் ஒவ்வொருவரிடத்துமிராது. இது கடவுளனுக்கிரகமென்றே கூறவேண்டும். சமயத்துக்குத்தக்க புத்திதோன்றினால் எவ்வித இடையூறுகள் நேரிடினும் அதைச்சுலபமாக நாம் நிவிர்த்திசெய்து கொள்ளலாம். அது பின்வரும் கதையால் விளங்கும்.

தெற்கே, தாம்பிரவண்ணி தீரத்தில் பாளையங்கோட்டை யென்றொரு பட்டணமுளது. அதில் கிருஷ்ணகவி என்றொரு வித்வானிருந்தார். அவர் நான்குவேதமும் ஆறுசாஸ்திரமும் கற்றுத் தமிழிலும் பூர்ணபாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தார். கவி செய்வதில் நிபுணர். அதற்குச்சமீபத்தில் உடையார் பாளையமென்று ஒரு கிராமமுளது. அக்கிராமத்தில் நாராயணவுடையார் என்றொரு சுரோத்தியதாரிருந்தார். அவருக்குச் சாதாரணமாய் உடையார் என்றே பெயர் வழங்கும். அவர் தானதர்மங்கள் விசேஷமாய்ச் செய்து வித்வான் களுக்குச் சம்மானம் அளித்து வந்ததால் அந்த ஜில்லாமுழுமையும் வெகுபிரசித்தி பெற்றிருந்தார். கிருஷ்ணகவியும் அவரைக்கண்டு வெகுமானம் பெறவேண்டுமென்று மெண்ணத்துடன் அவ்ஜுருக்குச்சென்றார். உடையாரை எவ்வாறு காணலாமென்று வித்வான் அங்குள்ளவர்களை வினவவும் அவர்களும் எலுமிச்சம்பழத்தையாவது வேறெந்த வஸ்துவையாவது மரியாதைக்குக்கொண்டுபோய்க் கொடுத்துக் காணலாமென்றார்கள். வித்வானும் அவ்வாறே அவ்ஜுர்க்கடைமுழுமையும் தேடியும் எலுமிச்சம்பழம் கிடைக்கவில்லை ஆயினும் அங்குள்ள ஓர்கடையில் தேங்காய் கிடைத்தது. அதையெடுத்துக் கொண்டு உடையார் வீட்டுக்குச்சென்று அவரைக்கண்டு நல்லவண்ணப்பாவினால் அவருடைய உதாரகுணத்தைப்பற்றிப் புதும்புபாடிக்கடைசியில் தேங்காயை

அவரிடங்கொடுத்தார். அந்தவேளை அவர் போஜனம்செய்து தாம்பூலம் தரித்திருந்தார். தாம்பூலத்தில் சிற்று சுண்ணாம்பு அதிகமாயிருந்ததால் தேங்காய்தின்னாலுள் சுண்ணாம்பின் குணம் மாறுமென்றெண்ணித் தேங்காயை யுடனே யுடைக்கச்சொன்னார். வேலைக்காரர்கள் உடைத்தார்கள். ஆனால் அது அழுதலாயிருந்தமையால் அவர் அதை யுடனே வெளியிலெறியும்படி சொல்லி வித்வாளைப்பார்த்து இப்படியும் அழுகியதேங்காய் கொண்டுவரலாமா என்று கேட்டார். அவரும் சிற்றநாணினைரேனும் காரியம் மிஞ்சிப்போனபடியால் அதற்கு ஏதாவது போக்குச்சொல்ல வேண்டுமென்றெண்ணி உடையாரைப்பார்த்து, “ஐயா, ஜனங்களெல்லாம் பங்களபெயர் உடையார் என்றுசொன்னார்கள். அதனால் தேங்காயை உடைக்கமர்மீட்கொன்றெண்ணி நான்நல்லதேங்காயா அல்லவா வென்பதைப்பாராது வாங்கிக்கொணர்ந்தேன். முன்னமேயே உடைப்பாரென்று தெரிந்தால் நல்ல தேங்காய் கொணர்ந்திருப்பேன்” என்றார். உடையாரும் வித்வானது சாதாரியவசனத்தைக்கேட்டு மகிழ்ந்து ஒரு முத்தாஹாரத்தை அவருக்கு வெகுமதியாக அளித்தார். சமயத்துக்குத்தகுந்த யுக்தி தோன்றியதால்லவோ இவர் அவமானம்பெறாது பெருமானத்தோடு வீடு திரும்பினார்.

விடுகதைகள்.

[இவைகளுக்கு யாரேனும் விடை எழுதியனுப்பினால் மறுசஞ்சிகையில் பிரசுரம் செய்யப்படும்.]

1. ஆசையசைந்தவர, அரியினருசந்திவர, கொத்தமல்லிப் பெண்டுகளெல்லாருங்கூடிக்குமைந்தவர.
2. அம்பையின் தீருந்தவரே! பம்பரம்போலச் சுழன்றவரே! அத்தைதுடிக்க அய்யாதுடிக்க யார்யார் வீட்டிற்குப்போனீரோ?
3. அதிர்புதுர்போட்ட மன்னப்பன் தாயாருக்கு முதுகிலே முத்தாறடி.
4. ஆழக்குழிவெட்டி அதில் ஒரு முட்டையிட்டு அண்ணாந்து பார்த்தால் தொண்ணாறு முட்டை.
5. ஐந்தபேர் குண்டுருட்ட பதினாறுபேர் தாங்க உள்ளே யொருவன் தள்ளும் என்றுபோய் நீடு என்று வீழ.
6. சஞ்சலசலசல, சலநீர்விழவிழ, விழந்தால் வெளுக்கும், வெயில்பட்டால் கறுக்கும், வறுத்தால் மணக்கும், வாயிற்போட்டால் தித்திக்கும்.
7. தளதள தட்டுப்போல, தாமரை மொட்டுப்போல, இந்திரனெழுந்தைப்போல, இராவணன் சாடிபோல.
8. ஓரகப்பைமாவில் ஊரெல்லாம் கலியாணம்.

வர்த்தமானக் குறிப்பு.

சமுத்திரத்தின்பேரில் கப்பல் ஒடுவது போலவே தண்ணீரின் உள்ளும் போகும்படி ஒருயந்திரம் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். 8- மணிக்கொருதரம் காற்றுக்காகவெளிவரவேண்டுமாம்.

பூனாவிலிருந்து சுமார் 8½ அடி உயரம் உள்ள ஹனுமந்தராவு என்னும் ஒரு மராட்டியர் மைசூர் விவாகத்திற்குப் போயிருக்கிறார். இது ஒரு வினோதக்காட்சியே.

அமெரிக்காவில் ஒல்டீர்வ என்பவர் ஹட்சன் என்னும் நதியில் ஜலத்தின் மேல் ஒருநாளைக்கு 24- மைல் வீதம் 150- மயில் நடந்து சென்றனராம். காற்றுப் புகழுடியாத பூட்ஸ் தரித்திருந்தாராம். அதற்கு விசித்திரமான 2- இறகு கட்டியிருந்ததாம்.

மைசூர் மஹாராஜாவுக்கு நானா ஜூன்மீ டெ விவாகம் நடக்கிறது. சூப்பதிகள் தங்குவதற்குப்புகுதியாய்க்கட்டின கட்டடம் அவசரமாய்க்கட்டப் பட்டமையால் குண்டு சப்தந்தாளானது இடிந்து விழுந்ததாம். இனி கொஞ்சம் இக்கிரதையாய் இருப்பார்கள் போலும்.

பிளேக் என்னும் மஹாமாரிநோய் இன்னும் பம்பாயைவிடவில்லை. தினந்தினக்கு சராசரி 25 பேருக்கு குறையாமல் அந்நோய்க்கு இரையடிகிறார்கள். இந்தபஞ்சக்கொடுமையில் இப்போ இத்தவியாதி நமது ராஜதானியை விட்ட கன்றது கடவுளின் பெருங்கருணையே.

லாயினுதய்யர் என்னும் சென்னைப்பிராமணர் ஒருவர் ஸ்காட்லாந்து போய் எடின்பர் நகரத்தில் நன்றாய்ப் படித்துத் தேர்ந்து அமெரிக்காசென்று பாஸ்டன் நகரத்தில் 3. மாதம் படித்து தத்துவசாஸ்திரத்தில் நடந்த உயர்ந்த பரீட்சையில் தேறினார். அமெரிக்கர் அனைவரும் வியப்படைந்தார்கள்.

மைசூர் மஹாராஜாவின் விவாகம் நானா ஜூன்மீ டெ மிகவைபவத் தோடு நடந்தது. அதற்கு நாலாபக்கங்களிலுமிருந்து அநேக பிரபுக்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குக் களிப்பையுண்டாக்க நடந்த காட்சிகளில் டேவால் சர்க்கசும் ஒன்று. இதை நான்கு நாளைக்கு மஹாராஜாவின் செலவிலேயே ஏற்பாடுசெய்தார்கள்.

போவர்களுக்கும் இங்கிலிஷ்காரர்களுக்கும் நெடுநாளாக சண்டை நடப்பது எல்லாருக்குத் தெரிந்தவிஷயமே. போவர்கள் எவ்வளவுதான் வீரத்தோடு எதிர்த்தும் பயன்படாது கடைசியில் அவர்கள் முக்கியஸ்தானமாகிய பிரிடோரியாவும் இங்கிலிஷ்காரர் கைவசப்பட்டு மஹாராணியின் வெற்றிக் கொடி கோட்டையின்மீது பறந்துக்கொண்டிருக்கிறது. மஹாராணியின் எல்லா முக்கிய நகரங்களிலும் அன்று திருவிழா கொண்டாடினார்கள்.

போவர்கள் சண்டையில் சில நாளுக்குமுன் முன்னணியிலிருந்த படைத்தலைவனை அவன் பெண்சாதி யுத்தகளத்தை விட்டு அப்புறம் போகச்சொல்லி தான் புருஷவேஷம்பூண்டு போர்க்கோலங்கொண்டு வெகுவீரத்தோடும் ஊக்கத்தோடும் போர்செய்தவர்தான். அவள் ஸ்திரீயென்று இப்பொழுதுதான் தெரியவந்தது. போவர் ஸ்திரீகளின் வீரமே வீரம்.

அமெரிக்காவில் அற்புதமான யந்திரம் ஒன்று செய்யப்பட்டிருக்கிறதாம். அதற்குள் இரவிலாவது பகலிலாவது எப்போதாயினும் ஒரு காகிதத்தை வைத்தால் அது உடனே வருஷம், மாதம், தேதி, வாரம், மணி, நிமிஷம், வினாடி என்னும் காலஅளவை ஒரு இனமையும் பிசுமாமல் அச்சிட்டுவிடுகிறதாம். அந்த ஒருதடவை சாவிக்கொடுத்தால் குறைந்தது 30- நாளைக்குத்தானே பேர்கொண்டிருக்கிறதாம். வேறுபஞ்சாங்கமும் வேண்டுமோ?

நமததேசத்தில் இப்பொழுது திரளாய்க்கிடைக்கும் மாம்பழம் சிங்களியில் கிடையாதாம்; மிகக்குளிர் தேசமானதால் நமது உஷ்ணதேசத்திலுடாகும் பழங்கள் அங்கு உண்டாவதில்லை. சிலர்க்கு மாம்பழம் இன்னவியதயிருக்குமென்று கூடத் தெரியாதாம். சிலர் மாம்பழம் பந்து போலிருக்குமென்றும் சிலர் அதின் தோல் பல்லியின் தோல் போலிருக்குமென்றும் எண்ணுகிறார்களாம். இந்தவியாபாரம் நம்மவர்கள் செய்தால் வேகு இலாபம் கிடைக்கும்போதும்.

மூட்டுப்பூச்சிக்கு மருந்து.—மிகதொந்தரையுள்ள இப்பூச்சிகள் வீட்டிலுள்ள சாமான் தட்டுமுட்டுகளில் பற்றிக்கொள்ளும் போது, அவற்றை நீக்குவது அடிக்கடி வெகு பிரயாசனமான காரியமாகையால், கீழே கண்ட மருந்துகளைப் பிரயோகித்தால் அனுகூலமுண்டாகும்.

க. (Oil of Turpentine) ஆயில் ஆப் டர்பென்டைன் என்னும் கர்ப்பூர்த்தயிலத்தை மூட்டுப்பூச்சியுள்ள தட்டுமுட்டுகளில் தடவினால் அது உடனே மாண்டுபோம்.

உ. சுண்ணாம்பு, கர்ப்பூரம், பெருங்காயமாகிய இம்மூன்று சரக்குகளையும் கொஞ்சத்தண்ணீரில் சேர்த்து மூட்டுப்பூச்சியுள்ள சாமான்களில் பிரயோகித்தால் பூச்சி மாண்டுபோம்.

ஜனப்பிரியன்.

(*)

மாதம் ஒருமுறை பிரசுரம் செய்யப்படும்.

புத்தகம். 1] சென்னை 1900 ஐஸ் அகஸ்டுமீ [இலக்கம். 2

பெண்கல்வி.

மாந்தர்க்குத் கல்வி இன்றியமையாததென்றும் பெண்களுக்கும் கல்வி அவசியமென்றும் அவர்களுக்குப் படிக்கத்தெளிவான நடை யில் தகுந்த புத்தகங்களின்மையால் அவர்களின் உபயோகத்தின் பொருட்டே நாம் இப்பத்திரிகை துவக்கினதாகவும் சென்ற சஞ்சிகையில் கூறியோம்ல்லவா? இம்மாதத்துச் சஞ்சிகையில் பெண்கல்வி எவ்வாறு அவசியமென்பதையும் பெண்கல்வி தகாதென்போர் ஆஷேபனைக்கு ஏற்றசமாதானத்தையும் கூறுவோம்.

பெண்கல்வியைப்பற்றிப்பலர் இதுவரையில் எல்லாப்பாஷைகளிலும் எழுதியிருப்பினும் இன்னும் பெண்கல்வி விசேஷமாய்ப் பரவாததுபற்றி “அடிமேலடி யடித்தால் அம்மியும் நகரும்” என்பதால் நாமும் அதைப்பற்றிச் சிறிதுகூறுவோம்.

பெண்கள் அதிகசுறுசுறுப்பும் விரயமு முள்ளவர்களாயும் புருஷர்கள் ஆழ்ந்த கருத்தும் விசேஷ சிந்தனாசக்தியு முள்ளவர்களாயுமிருப்பதால் இயற்கையாகவே புருஷர்களுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் விசேஷவித்தியாசம் உண்டென்று அநேகர் கூறுகின்றார்கள். அது எமக்கு அவ்வளவு வாஸ்தவமாகத்தோற்றவில்லை. இப்போது இவ்வுலகில் பெண்களுக்கும் புருஷர்களுக்கும் ஞானவிஷயத்தில் விசேஷபேதங்காண்பது வாஸ்தவமே. அது நெடுநாளைய பழக்கத்தினால் வந்ததே தவிர இயற்கையாய் உண்டானதன்று. நமது பெண்களும் பிள்ளைகளும் சிறுவயதில் விளையாடுவதிலும்

படிப்பதிலும் ஒருபேதமும் தோன்றவில்லை. பெண்களை ஒருவித மாயும் பிள்ளைகளை ஒருவிதமாயும் நாம் நடத்திப்பழக்குவதினாலேயே அவர்களின் உணர்வு மாறுபடுகிறது. கடவுள் இருபாலார்க்கும் ஒரேவிதமான ஞானசக்தியைக் கொடுத்திருக்கும்போது ஏன் பெண்களுக்குப் புருஷர்களுக்குப் போல கல்விக் கற்பிக்கக்கூடாது என்பதை நாம் ஆலோசிக்கவேண்டியது அவசியம். அதனால் புருஷர்கள் அறிந்துகொள்ளும் எல்லாவிஷயங்களும் பெண்கள் கற்கலாமென்று நாம் சொல்லவரவில்லை. நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட ஸ்திரீ பன்னிரண்டு வயதுள்ள பாலகளைவிட ஏனோ மறியினையா யிருக்கவேண்டும்.

பெண்கள் கல்விகற்க அவகாசமிருக்கிறதா என்பதைச் சற்று விசாரிப்போம். புருஷர்கள் பலவிதத்தொழிலிலமர்ந்திருப்பதால் அவர்களுக்குக் கல்விகற்க ஓய்வில்லை. வக்கீலுக்கும் உத்தியோகஸ்தனுக்கும் பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தியாயருக்கும் உள்ள அவகாசங்களைவிட அவர்கள் பத்தினிமாருக்கு ஓய்வு அதிகமே. வீட்டுவெலைகளைச் செய்வதும் பிள்ளைகளைப்பெறுவதும் அவர்களுக்கு முலைப்பாலளிப்பதும் தவிர அவர்களுக்கு வேறென்ன வேலைகளுக்கின்றது? கூலிவேலைசெய்து ஜீவிக்கும் இழிகுலத்தாருக்கு அவகாசம் அதிகமென்று யாங்கூறவரவில்லை. கல்வியினால் ஏதாவது பயனுள்ளதாயின் மேற்குலத்தாரது பெண்கள் தாய்கள் சோம்பலாய்க்கிடக்கும் ஒழிந்த வேலைகளில் ஏன் கல்வி கற்கக்கூடாது?

பெண்களுக்குக் கல்விகற்பிப்பது புதிய வழக்கமென்றும் ஆகையால் அது விருத்தியாவது அசாத்தியமென்றும் பலர் கூறுவர். சில தூறுவருஷங்களுக்குமுன் பிராமணர்தவிர மற்றையசாதியாரிடத்தில் வித்தை பரவுமென்று யாராவது எதிர்பார்த்தாரா? இப்போது எல்லாச்சாதியாருந் தேர்ந்திருக்கவில்லையா?

பெண்களுக்குக் கல்வி முக்கியம் என்பதைச் சிலர் ஒப்புக் கொண்டாலும் அனேகர் பெண்கள்படித்து அவர்கள் உத்தியோகஞ்செய்து பொருள் சம்பாதிக்கப்போகிறார்களோ என்றும் அவர்களுக்குப் படிப்பிப்பது வீண்தான் என்றும் ஆசேஷபம் செய்கிறார்கள். தெய்வபக்தி, நற்குணம், விவேகம், இம்முன்றையும் உண்டாக்குவதற்குக் கல்வி கற்பிப்பதேயல்லாமல் பணம்சம்பாதிக்கிறதற்காக

வோ? அல்லவோ. நல்லோர் பொருட்டுப் பெய்யும்மழை தீயோருக்கும் உபயோகப்படுகிறதுபோலப் புத்தியின் விருத்திக்காகக் கற்கும் கல்வி உத்தியோகங்களுக்கும் உபயோகப்படுகிறதே தவிர, படிப்பதற்கு உத்தியோகங்காரணமென்று சொல்வது, சாப்பிடுகிறதற்கு வாசிக்கிறதேயல்லாமல் வாசிக்கிறதற்குச் சாப்பிடுகிறதல்லவென்று சொல்லுதற்குச் சமானமாயிருக்கின்றது.

படிப்பினால் பெண்கள் கர்வமும் இதுமாப்பும் அடைகிறார்கள் என்று கூறுவர் சிலர். பெண்கள் தங்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள நாணத்தைவிட்டுக் கல்விச்செருக்கால் தமது கல்வித்திறத்தை ஆடம்பரத்தோடு காண்பிப்பதானால் அது அருவருக்கத்தக்கதே. ஆனால் இது ஒரு ஆசேஷபனையாகமாட்டாது; கற்றபெண் மற்றையபெண்களைவிடத் தன்னிடத்தில் விசேஷகுணம் இருப்பதாகவே கர்வமடைகிறாள். எல்லாப்பெண்களும் கல்விகற்பதானால் அவர்கள் கர்வமடைய இடமிராதே. எனக்கு இரண்டுகையுள்ளவென்று எவனாவதுபெருமைபாராட்டுகிறானோ? சமையல்செய்யத்தெரியாதது இழிவாயிருப்பினும் எனக்கு நன்றாய்ச் சமையல் செய்யத்தெரியுமென்று எந்தஸ்திரியாவது பெருமையாய்ச் சொல்லிக்கொள்வாளா? பெண்களிடத்துக் கல்விபரவச்செய்தால் அவர்களுக்குள்ள அகந்தையும் பறந்துபோம். முடத்தனத்தாலன்றோ கர்வமுண்டாகின்றது? கல்வியால் அந்த முடத்தனமும் நீங்கினால் அகந்தையும் அழிந்துபோமன்றோ? பெண்களுக்குள் படிப்புசாதாரணமானால் படித்த பெண்கள் கர்வமடைவதும் ஒழியும். வீட்டுவேலையைச் செய்வதும் குழந்தைகளை இளந்திராயத்தில் பாதுகாப்பதும் பெண்கள் தொழிலே. பெண்களுக்குக் கல்விகற்புகொடுத்து அவர்கள் அந்தஸ்தைச்சிறிது உயர்த்தினோமேயானால் வீட்டுவேலைகள் செம்மையாய் நடத்தப்படமாட்டாவென்றும் குழந்தைகளைத் தாய்மார் சிறிதுங்கவனியார்களுள்ளும் அனேகர் பாப்புகிறார்கள். அவர்கள் வீட்டுவேலைகளைச் செய்வதும் குழந்தைகளை ஆதரிப்பதும் முடத்தனத்தாலும்சோம்பலினாலுமன்று; அவ்வாறுசெய்யாது அலட்சியம் செய்வாராயின், அதனால் அவர்களுக்குக் கஷ்டமும் தரித்திரமும் வருமென்கிற பயத்தாலன்றோ, அவர்கள் தங்கள் வேலையைக்கருத்தாய்ச்செய்வது. கல்வியினால் விசேஷகெடுதி நேரிடுவதாயின் கற்ற மேற்குஜாதியாரில் நாம் ஏன் அடைக்காணவில்லை. இன்னம் ஆலோ

சித்துப்பார்த்தால் கற்றபெண்களே கல்லாதவர்களைவிட வீட்டுவெலையைச் செம்மையாய்ச் செய்கிறதாகப் புலப்படும். பெண்கல்விக்குண்டாகும் ஆசைபணைகளைப் பொதுவாய் மாந்தர்கல்விக்கே கூறலாம். கல்வியினால் கர்வமுதலிய தீக்குணங்கள் பெண்பாலார்க்குண்டாவதாயின் ஆண்பாலார்க்கும் ஏன் அத்தீக்குணங்களுண்டாகாது? படிப்பினாலேயே கர்வமுண்டாகுமென்று கூறுவது தவறு. ஒவ்வொரு தொழிலாளிகளும் தங்கள் தொழிலின் திறமையால் கர்வமடையவில்லையா? கம்மாள், வைத்தியர், பாடகர், சித்திரவேலை செய்வோர் முதலிய எல்லோருக்கும் இந்தத்தீக்குணம் உண்டு. ஆனால் வித்துவான்களுக்கு யுரியதாய்க் கல்விச் செருக்கு என்றே உலகில் வழங்கி வருகின்றனர்.

சிலர், ஸ்திரீகள் புஷ்பச்செடிகளைவப்பது, பட்சிகளைச் சீராட்டி வளர்ப்பது முதலிய துட்பமான வேலைக்கே தகுந்தவர்களென்றும் படிப்புமுதலிய கடினவேலை அவர்களுக்குத் தகாததென்றும் எண்ணுகிறார்கள். சிலபெண்கள் கடினவேலைக்கு உதவார்களென்பது வாஸ்தவமே. ஆனால் கற்றுத்தேர்ந்து ஞானமடையக்கூடிய பெண்கள் ஏனோமொட்டியத்திலேயேயிருக்கவேண்டும். பெரியவனுக்கு, குழந்தைக்குக்கொடுக்கும் ஆகாரம் சரிப்படாமைபோல, அற்பத்தொழில் அவர்களுக்குப்பயன்படாது. மேலும், படியாதசிலபுருஷர்கள் தாங்கள் படியாததால் பெண்கள் படித்தால் தங்களுக்கு அவமானமென்று வீண்எண்ணங்கொண்டு பொறுமையால் பெண்கல்வியை ஆசைபிடுகிறார்கள். ஞானமுள்ள புருஷர்களோ கற்றறிந்த பெண்ணை எப்போதும் மரியாதையோடே நடத்துவார்கள். மேலும் பெண்கல்விபரவினாலும் எல்லாப்பெண்களுமே படியார்கள். பலகாரணங்களால் படிக்கமுடியாத பெண்கள் இருப்பார்கள். படியாதமுடர்கள் இதனால் திருப்பதியடையட்டும்.

பெண்கள் மூடர்களாயிருப்பதாலேயே வீட்டுக்காரியங்களைச் செய்கிறார்களென்றும் அவர்கள் கற்பதானால் எல்லாவற்றையும் அடைந்தியம் செய்வார்களென்றும் சிலர் நினைக்கிறார்கள். அதுதவறு. நன்றாய் படித்துத் தேர்ந்த பெண்ணே எல்லாராலும் கொண்டாடப்படுகிறாள். மேலும் அச்சம் மடம் நாணம் பயிப்பு இவை பெண்கள் குணமாதலால் அவர்களுக்குப்படிப்புக் கூடாதென்று வேறு சிலர் வாதிட்பார்கள். இதனாலே பெண்கல்வி முற்காலத்தில்

ல்லையென்று கூறுவார்பலருளர். முற்காலத்தில் பெண்கல்வி யிருந்ததென்று சிலதிருஷ்டாந்தங்கள் கூறுவோம்.

புறஹதாரணிய உபநிஷத்தில் வாசக்துவின் குமாரத்திகாரி என்னும் பெண்மணியின் ஞானத்தைப்பற்றி விசேஷமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ரிக்வேதத்தில் மைத்திராயணி என்னும் ஸ்திரீ சிலயாகங்கள் செய்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும் ஜனகர் என்னும் ராஜரிஷி அந்தக்காலத்திலிருந்த யாஜ்ஞவல்கியர், ஆசுவலர், ஆர்த்தபாகர் முதலிய தத்துவ சாஸ்திரிகளை வரலாறுத்துச்சபை கூட்டியபோது மேற்கூறிய தார்கி என்னும் உயர்குலஸ்திரீ மிக அரிதான சில அம்சங்களை தெளிவாயுரைத்தாள். அகஸ்தியர் பாரியையான லோபாழுத்திரை தபசிலும் ஞானத்திலும் மேம்பட்டிருந்தாள். வசிஷ்டர்பாரியையான அருந்தி தன்புருஷனுடன் கூட யாகம் செய்வது வழக்கமாம். அத்திரியின் மனையாளான அருகூயை தன் கணவனுக்கும் மேலானபதவி பெற்றிருந்தாள். இன்னம் மகாபாரதத்தில் துரோளபதி, சத்தியபாமைக்கு ஆசாரம்கற்பு இவைகளைப்பற்றி வெகுசாதுரியமாய் உபந்நியசித்ததாகப் பாரதத்தில் கேட்டிருக்கிறோம். இன்னும் கோதை என்னும் ஆண்டாள், வைஷ்ணவபக்தர்களில் உயர்ந்தபதவி அடைந்திருக்கிறாள். இவ்வாறு ஞானத்தில் தேர்ந்த பெண்மணிகள் இன்னம் எத்தனையோ பேரிருந்ததாக நாம் புராணங்களிலிருந்து அறிகிறோம். ஆகையால் பெண்கல்வி நமதுமுன்னோர் வழக்கத்துக்கு விரோதமன்று.

குஞ்சி யழகும் கொடுத்தானைக் கோட்டாழகும்

மஞ்சளழகும் அழகல்ல—நெஞ்சத்து

நல்லம்பாமென்னு நடுவு நிலைமையாத்

கல்வி யழகே யழகு

என்று பழைய தமிழ் தாலாசிரியர் கூறுகிறார் இதனால் முற்காலத்திலும் பெண்களுக்குக் கல்வி முக்கியமென்பது தெரியவருகிறது. மேலும் மனைவியானவள் கணவனுக்குத் தாதிபோலப் பாதபணிவிடை செய்பவளும், மந்திரிபோலச் சமயமறிந்து நல்லாலோசனை சொல்பவளும், ஸ்ரீமகாலட்சுமிபோலப் பெண்ணைப் பெண் இச்சிக்கத்தக்க அகிருபசௌந்தரியவளிடும், பூமிதேவி போலச் சலியாத பொறுமையுடையவளும், வேசைபோலப் பர்த் தாவைச்சரசுகேரி விரோதத்தாற் பிரியப்படுத்து கின்றவளும்,

அன்புள்ள தாய்போல இவிய உணவுகளாற் போஷிக்கின்றவளுமா யிருக்கவேண்டும் என்று நீதிசாஸ்திரத்தில் கூறப்படுகின்றது. இதனால் கணவனுக்கு மனைவியானவர் மந்திரிபோலச் சமய மறிந்து ஆலோசனை கூறவேண்டுமென்று அறிவினோமல்லவா? பெண்களுக்குக் கல்வியில்லையாயின் அவள் புருஷனுக்கு எவ்வாறு ஆலோசனை கூறுவது. கல்வியினாலன்றோ ஞானமுண்டாக வேண்டும். இதனாலும் கல்வி பெண்களுக்கு அவசியமாயிருந்த தென்று புலப்படுகின்றது.

எவ்வித துர்எண்ணங் கொள்வதற்கும் காரணம் ஒய்வே யாம். இந்த ஒய்வினால் சோம்பல் உண்டாகிறது. சோம்பலி னால் மனம் எண்ணத்தகாததெல்லாம் எண்ணுகிறது. அதை யால் பெண்களுக்குக் கல்வியிருக்குமேயாயின் அவர்கள் ஒழிந்த வேளைகளில் மனம் கெட்டவழியில் செல்லாதிருக்க நல்ல நீதி களைப் படித்தறியலாம். சிலர் பெண்களுக்கு இராகஞானம் நடனம் முதலியவை நல்லவையென்பார்கள். பாட்டும் அழகும் எது வரையிலும் உதவும். தேகந்தளர்ந்து முகத்தினமுமாகுதல் குர லின் இனிமையும் போய்விடுகிற தள்ளாத கிழப்பருவத்தில் முன் னிருந்த அழகும் குரலும் பயன்படுமோ? அவ்வாறு வயதுசென்ற கிழவியை ஒருவரும் இலட்சியம் செய்யார்கள். கல்வி அவ்விடத் திலிருக்குமேயாயின் தான் சந்தோஷிப்பதோடு மற்றவர்களுடும் கல்வியால் களிப்பூட்டுவாள். நாம் சம்பாஷணையா லடையுங்களிப் பே விசேஷுகளிப்பு. சம்பாஷணையின் களிப்பும், கல்வியும் ஞான மும் உளதாயினதிகரிக்கும். ஆகையால் கல்வி பெண்களுக்கு அவ் சியமானது.

சிலர் பெண்கள் கல்வி கற்றால் அவர்கள் துர்நடத்தையுள்ள வர்களாவார்களென்றும் நமது மதக்கொள்கைகளை அவமதித்து நமது ஆசாரங்களையும் விட்டு விடுவார்களென்றும் பயப்படுகிறா் கள். நமது ஆசாரங்கள் சுகாதாரத்தைப் பற்றினதாகவும் ஆழ்ந்த ஆலோசனையின் பேரில் ஏற்பட்டதாகவும் வைத்துக்கொள்ளோம். அவ்வாறு இருப்பின் கல்வியினால் மேற்கூறிய ஆசாரங்கள் உறு திப்படவேண்டுமே யொழிய ஆசாரங்களை அவர்கள் அவமதிக்க நேரிடாது. துஷ்டர்கள் கல்வியுள்ளதாயின் தங்கள் துஷ்ட செய் கைகளைச் சிறிதும் பயமில்லாமல் செய்யலாகும். இதனால் கல்வி

குத் தோஷமுண்டோ? நெருப்பினால் வீதி எரிந்துபோகிறது. அதனால் நெருப்பை உபயோகிக்கக் கூடாது என்பார்களோ? அது போலக் கல்வியால் சில துஷ்டர்களின் தீச்செயல் அதிகரிப்ப தாதலால் கல்வி கூடாதென்னலாமோ? கல்வியால் ஒழுக்கமும் நல்லதாகுமே யொழியக் கூடாது.

கற்றுணர்ந்தவர்கள் சள்ளப்புருஷனுக்குக் கடிதமெழுதுவார் களென்று சிலர் ஆகேஷிக்கிறார்கள். முதலில் சள்ளப்புருஷ னைத் தேடிக்கொண்டு பிறகுதானே கடிதமெழுதுவார்கள். அப் படியிருக்க, சள்ளப்புருஷனைத் தழுவுவதில் குற்றமில்லை; கடித மெழுதுவதில் தான் குற்றமென்று சொல்லுவாரு முண்டோ? தற்காலத்துக் கற்றறியாப்பெண்கள் தங்கள் கற்பு நிலை தவறாமல் கற்புடனே இருக்கிறார்களா? சுபாவத்திலேயே கற்பு நிலை தவ றும் பெண்களைக் கற்பித்தாலென்ன? ஆபீசம் காவலில் வைத்தால் தானென்ன?

“சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை.”

அவர்களைப் பட்டாப்போட்டால் தானென்ன? ஒரு பிரயோ சனமுமில்லை. சிலர் ஆண்பிள்ளைகளை விடப்பெண்பிள்ளைகளுக்குப் புத்தி குறைவென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆண்பிள்ளைகளைவிடப் பெண்பிள்ளைகள் அதிக புத்திசாலிகளென்பது பின்வரும் திருஷ்ட டார்த்தங்களால் விளங்கும். ஆண்பிள்ளைகளுக்குத் தக்க வயது வந்து சமுசாரத்தில் ஊடாடியபிறகும் அதை இனிது நடத்த வகை தெரியாதவர்களாக விருக்கிறார்கள். சில பெண்பிள்ளை களோ அதிபாலியத்திலேயே பெற்றோரைவிட்டு அந்நிய குடும்பத் திற்குப் போய் மாமியார், ஓரகத்தி முதலியவர்களுக்குக்கிடங்கித்தும் மனஸ்தாபம் வரவொட்டாமல் அதிக சாமர்த்தியத்தோடு சமு சாரத்தை நடத்தி வருவதைக் கண்டும், கேட்டும் வருகிறோம்.

அன்றியும் நமது மனம் திடப்படுவதும் ஒழுக்கம் ஆசாரம் முதலியவை உறுதிப்படுவதும் இளம்பிராய மன்றோ? அந்த இளம்பிராயத்தில்தான் நம்மை வழிக்குக்கொண்டுவருபவன்தாயன்றோ? தாய்க்கு ஞானமிராதேல் எவ்வாறு அவள் குழந்தைக்கு நன்ன டக்கையைக் கற்பிப்பள்? மேலும் சிறு குழந்தைகளுக்குத் தானே

பார்த்துக் கற்கும் ஊகம் மிகவும் அதிகம். தாய் கற்றவளாய் நன்ன டக்கையிலிருந்தால் குழந்தையும் அவள் கற்றுக்கொடாமலே தானே அவள் நடக்கையைப் பார்த்துக் கற்றுக்கொள்ளும். எவ் வித உயர்ந்த பதவிக்கு வரவும் அஸ்திவாரம் இந்த இளம் பரு வத்திலேயே போட வேண்டுமென்றால் பெண்களுக்கு கல்வி மிக்க அவசியமென்பது புலப்படும்.

பெண்கள் வீட்டுள்ளேயே யிருத்தலால் அவர்கள் படிப்பது அவசியமில்லை யென்றும் புருஷர்களே எல்லாக் காரியங்களையும் நடத்துவதால் அவர்கள் படிப்பு மாத்திரம் போதுமென்றும் அநே கர் எண்ணுகிறார்கள். ஆனால் வாஸ்தவத்தில் இவர்கள் வீட்டுக் குப் போனால் இவர்கள் எண்ணப்படி ஒன்றும் நடப்பதில்லை. தங் கள் தங்கள் ஸ்திரீயின் இஷ்டப்படியே நடக்கவென்றிருக்கிறது. அவ்வாறே நடக்கிறார்கள். அப்படி யிருக்கும்பொழுது பெண் கள் கல்வி கற்றால்லவோ அவர்கள் கிராமமாக நடத்த முடியும்.

மேலும் கல்வியினால் பயனுளதென்று வைத்துக்கொள் றோம். ஆண் பெண் இருவர்க்கும் ஏறக்குறையச் சரியாகவே கடவுள் ஞானத்தைத் தந்திருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அவ்வாறாயின் உலகத்தில் பாதி ஜனங்களுடைய பெண்பாலார்) கல்வி யினாலாயபயனை அடையக்கூடாதென்று ஆரோபிப்பது என்ன மறிகெட்ட தனம். அதனால் நமது தேசத்துக்கு எவ்வளவு நஷ் டம். எல்லாரும் உழைப்பதால் எவ்வளவு நன்மையுண்டாகும். அதை ஊழித்து ஒவ்வொருவரும் பெண் கல்வினைத் தம்மாயினற வளவுபரவச்செய்வாராக.

பத்தர்கள் கதை.

ஞானவந்தார் சரித்திரம்.

(10-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி.)

இரண்டாவது கேள்வி. “இந்த அரசனைத் தர்மவாஸ்தவனென்கிறேன். உம்மால் கூடுமானால் அல்லவென்று மறுக்கலா” மென்றா சிறுவரும். அந்தக் கேள்வி காதில் விழுந்ததும் வித்வஜ்ஜன் கோலாகலப் பிக்கதிகலிடைந்தான். அரசன் அதர்மவானென்று அவன் எதிரிலேயே எவ்

வாறு கூறுவது: என்னுயிர்வாங்க இச்சிறுவன் நல்ல குழ்ச்சி தேடினான். நான் சுமமாவிருந்தாலோ தோற்றவனாகிறேன். பதினாறுப்பதோ அபாயத் துக்கிடமாகிறது. ஏனெனில் என் தலை அரசனாலான வெட்டுண்டுபோம். இன்னும் ஒரு கேள்வியிருக்கிறது. அதற்காவது பதில் சொல்லமாட்டுவேனா என்று எண்ணிக்கொண்டு சுமமாவிருந்தான். அரசியின் முகம் மலர்ந்த சந் தோஷத்தால் உடம்பு பூரித்தது. ஜனங்களும் பேராநந்தமடைந்து பேரொலி செய்தார்கள்.

மூன்றாவது கேள்வி. சிறுவரும் ‘இத்தராஜபத்தினியை பதிவிரதை என் னென்கிறேன். உம்மால் கூடுமானால் அல்லவென்றுமறையும்’ என்றார். அது வித்துவான் செவியில் துழைந்ததும் அவன் அடிவயிற்றில் இடிவிழுந்ததுபோல ஒன்றுத் தோன்றாமல் வெட்கத்தினால் தலை குனிந்து இத் தனைகாலமாய் மகாவித்துவான்கள் அனைவரையும் அவர்கள் காதுக்குப்போட் டால் தலைக்கும் தலைக்குப்போட்டால் காதுக்குமாகப் போட்டு ரசாபாசப் படுத்தி அவர்கள் விருதகளையும் பட்டங்களையும் பிடுங்கிக்கொண்டு ஜயித் துவந்தோமே! இப்பொழுது ஒரு குழந்தையின் கேள்விக்கு உத்தரம் சொல்ல வகை தெரியாமற் கற்றறி மூடலும் விட்டோமே. முதற் கேள்வி ஒன்றுக்கா லது உத்தரம் சொன்னோமா? இல்லையே. ஆயினும் அது ஒருவேளை “ஆனைக் கும் அடி சறுக்கும்” என்பதாகத் தவறியதென்று நினைக்கவுங் கூடும். ஆந் லாம் பெரிதன்று. இரண்டாவதற்காவது சொல்லவேண்டுமே அதுவும் ஈடே ருமற் போயிற்றே! போசட்டும். மூன்றாவதற்காவது சொல்லலாமென்றால் ராஜபத்தினி விபசாரி என்றல்லவோ சொல்லவேண்டும். எவ்வாறு சொல்வது? நேரில் தையும் மெய்யுமாகக் கண்டு பிடித்தாலுங் கூட வெளியில் சொல்லத் தக்கதல்லவே. களங்கமற்ற அரசன் மனைவிமேல் எவ்வாறு தோஷங் கற்பிப் பது. ஒருவரும் நம்பார்களே. பாபமும் வந்து சேருமே. இந்த வுலகத்தில் மறுக்கக்கூடாத விஷயங்கள் பல வுண்டென்கிற இந்த அற்பவிஷயத் தெரிந்து கொள்ளாது முன்பின் யோசியாமல் எதையும் மறுப்பெனன்று கூறியது எ ன்ன மூடத்தனம். மேலும் என்னைவென்ற இச்சிறுவன் தவிர இவ்விதகேள் விகள் யார்தான் கேட்பார்கள். “தன்னைத் தன்னைச்சுகும்” என்பதால் என் னுடையு மதமே என்னை அழித்தது. சிறிதேனும் அடக்கமின்றி நானே பெ ரியவன் என்று அநந்தாரங்கொண்டு ஒருவரையும் மதியாமல் அரசனது சலி கையால் வித்துவான்க ளனைவரையும் அவமானப்படுத்தியவ்ந்த அந்தக்கொடு மையன்றோ இப்படி விளைந்தது. என்னுடைய நாசத்துக்கு நானே காரணனா னென். அல்லாவிடில் பள்ளியில் படிக்கும் சிறுவனோடு நான் தர்க்கிப்பது தகாதென்று ஏன் கட்டாயமாய்ச் சொல்லியிருக்கக்கூடாது. அவ்வாறு செய்யாததால் அவனோடு சரிசமான ஆசனத்திலுட்கார அந்நகனாய்ச் சமஸ் தான வித்துவான்குரிய எனது விருதகளைத் தந்து இச்சிறுவன்காலில் விழ வேண்டியபயனுயினென் என்று சொல்லி சிவச்சென்றெழுந்து ‘துடைப்பக் கட்டைக்குப் பட்டுக்குச்சு’ போல வித்துவஜ்ஜன் கோலாகல னென்றும் இத்

தனை பெரிய பெயர் எனக்கு ஏன்? என்றிமைக்கு விருதாகவும் வேண்டுமா? வென்று சலிப்புற்றுத் தன் விருதகளைல்லாம் வாங்கி அவருக்கு முன்பாக வைத்து அவரை வணங்கி நின்றான். ராஜபத்தினியாரும் சிறுவனைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சி கூர்ந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக அக்குழந்தையாகிய உாமுனாரியரைத் தன்னிருகையாலும் இறுகத் தழுவிக்கொண்டு நீர் உண்மையாக ஆவந்தவரே என்று கூறினாள். அன்று முதல் ஆளவந்தார் என்கிற திருநாமம் அவருக்கு வழங்கத் தலைப்பட்டது.

அரசனும் தன் வித்வானது நிலைமையைக்கண்டு பரிதபித்து, ஆளவந்தாரைநோக்கி 'நீர் வென்றது வாஸ்தவமே, நீர் அவதாரபுருஷரே, உம்மிடத்தில் எனக்குப் பேரானந்தமுண்டாயிருக்கின்றது. ஆயினும் நீர் 'கேட்டகேள்விகளில் ஒன்றையாவது உம்மால் மறுக்கக்கூடுமோ' என்றான். ஆளவந்தாரும் மூன்றையு மறுக்கக்கூடுமென்று பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

- 1-வது. வித்துவானது தாய் புத்திரவதி என்பதற்கு உத்தரம் இந்தவித்துவானது தாய் இவரொருவரைமாதிரிப் பெற்றதனால் 'ஒருமாமும் தோப்பல்ல ஒருபின்னையும் பின்னையல்ல' என்னும்பழமொழிப்படி வாழை மலடியாதலால் அவள் புத்திரவதி யல்லள் என்றார்.
- 2-வது. "ராஜா ராஷ்டிர கிருதம் பாபம்" என்னும் நீதி வாக்கியப்படி குடிகள் செய்த பாபமெல்லாம் அரசனைச் சேருமாதலால் அரசன் தருமவான்ல்லன்" என்றார்.
- 3-வது. ஒவ்வொரு ஸ்திரீயும் விவாக காலத்தில் சுத்திரன் சுத்தருவன் அக்கினி முகலிய தேவதைகளுக்கு முகலில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுப் பிறகு மணஞ் செய்து கொள்ளப்படுவதால் பதிவிரதாதாரம் பங்கம் வருகிறது என்றார்.

இவ்வண்ணமாய் ஆளவந்தார் கோலாகலனைக் கேட்ட மூன்று கேள்விகளையும் பின்பு தாமே சாஸ்திர சம்மதமாக மறுத்துரைக்கக் கேட்டு, பாண்டிய வரசனும் சிறுவனாகிய இவர் இவ்விசேஷக் கேள்விகளை எவ்வாறு உணர்ந்தார். தாமரைத்தலைவனைத் தாமே மறுக்கவும் மறுத்தலைவனைப் பின்விட்டு ஸ்தாபிக்கவும் தக்க சக்தி இவருக்கு எவ்வாறு உண்டாயின? அன்றியும் இந்த வித்துவான் தாய்க்கு ஒரே பிள்ளை பென்று எவ்வாறு உணர்ந்தார். சோதிடத்தாலறிந்தார் என்பதற்கு அவர் பிறந்த நாளும் அறிந்தவரல்லரே என்று எண்ணி எண்ணி ஆச்சரிய வெள்ளத்தில் மூழ்கி பிரமாணந்த மடைந்து தான் இரகசியத்தில் ராணியாருக்கு வாக்களித்தபடி மெய்வனுக்குப் பாதி ராச்சியத்தைப் பங்கிட்டு கொடுத்த, கோலாகலனையும் அவன் வசம் ஒப்புவித்தான். சிறுவரோ கோலாகலனை அவன் இஷ்டப்படி போக விட்டு அரசாட்சினை ஒதுக்கக் கொண்டார்.

ஆளவந்தார் அநியாதபாலகளுமீனும் அரசை வகித்துக் குடிகெல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்டுக் கண்ணியத்தோடும் நியாயத்தோடும் தம் நாட்

டைப் பரிபாலித்து வந்தார். இவ்வாறு இவர் நெடுநாள் அரசாண்டு வருகையில் இவரிடம் கற்ற வித்துவான்கள், மேம்பட்ட அரசர்கள் பலர் பெயர் இந்தப் பூமியில் நிலையாது அழிந்தது போலவே இவர் பெயரும் மறையாது என்றும் நிலை பெற்றிருக்க ஒரு சக்தி நடந்தது. அந்த வைபவம் இவர் சிறுவின் னையாயிருந்த மகாவித்துவானை-வென்று அரசாட்சி யடைந்ததை விட அதிக ஆனந்தகரமாயிருக்கும்.

இவருக்குச் சுமார் 35 - வயதானகாலத்தில் ராமபிச்சுர் என்றும் மணக்கால் நம்பி என்றும் பெயர் வழங்கிய ஒரு பிராமணன் இவரைக் காணவேண்டி, தாம் ஏழையாதலால் நேரே கோணின் மதியாரென்றும், தாம்கொண்ட எண்ணம் நிறைவேறுதென்றுக் கருதித் தம் வரவைத்தெரிவிக்க ஒரு குழ்ச்சிதேடினார். சத்துவகுணமுள்ளதும் யோகிகள் விசேஷமாய் விரும்புவதுமான தூதுளங் கிறையை எங்கிருந்தாலும் தேடிக்கொய்து அரசனுடைய சமையற்காரனிடம் கொடுத்துவந்தார். அவனும் அதனைச் சமையல்செய்து பறிமாற அரசனும் தினமும் களிப்போடி உண்டிவந்தான். இந்தமாதிரி சிலமாதங்கள் சென்றதும் ஆளவந்தார் யாதொன்றும் விசாரியாததால் ஒருநாள் மணக்கால் நம்பி அதைக்கொண்டுவந்து கொடாதிருந்தார். ஆளவந்தாரும் சமையற்காரனை ஏன் அந்தக்கேர இன்று பறிமாறவில்லை என்றுக்கேட்க, அவனும் அதைத்தினமும் கொண்டு கொடுத்த பிராமணர் இன்றுவரவில்லை என்று சொல்ல, ஆளவந்தார் "பிராமணரா? ஒஹ அவர் யாரோ தெரியவில்லை" என்று அறியாப்பட்டு உடனே தமது பரிசுணங்களை நோக்கி அந்தப்பிராமணர் நானைவந்தால் தம்மைக் கண்டுபோகச் சொல்லுங்களு என்று நியமித்தார். நம்பியாரும் வழக்கம்போல வே மறுநாள் கிறையைக்கொணர்ந்ததும் அவர் எதிர்பார்த்தபடியே அரசனிடம் ராஜபரிவாரங்கள் அவரை அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

ஆளவந்தாரும் உம்பியாரைக் கண்டதும் நெடுநாள் பிரிந்த பழய சினேகிதரைக் கண்டாற் போல உள்ளக்கிளர்ச்சியும் உணர்வு முடையவராய்த் தமது ஆசைத்தினின்றும் எழுந்து அவரை உபசரித்து "யாது வேண்டி இக்கிறையைக் கொணர்ந்து தந்தீர். எம்மாலும்க்காகவேண்டியது யாதுளதோ, தயை புரிய வேண்டும்" என்று கேட்டார். மணக்கால் நம்பியாரும் "உம்மாலாக வேண்டிய காரியம் ஒன்றுளது. உமது பாட்டனார் இறக்குங் காலத்தில் அவர் தேடிப்பெற்ற பொருள் நிறியை என்னிடத்தி லடைக்கலமாக வைத்து இதை நமது பேராளரிடத்தில் நீர் ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்று நியமித்துப் போனார். அதை உம்மிடத்தில் ஒப்புவிக்கும் பொருட்டே இவடம் வந்தேன்" என்றார். ஆளவந்தாரும் தன் பாட்டனாராகிய நாதமுனிகள் மிகப் பிரக்கியாதியா யிருந்தமையாலும் தன் பேரில் அதிக ஆசையாயிருந்தமையாலும் அவர் இறந்தகாலத்தில் தான் குழந்தையா யிருந்தமையாலும் தான் யுத்த வயது வந்த அடைய ஏதாவது தனம் சேர்த்து வைத்திருக்கலாமென்று கருதி நம்பியார் சொன்னது வாஸ்தவமா யிருக்குமென்று நினைத்தார். அயல் நாட்டு அரசனோடு சண்டை செய்ய வேண்டி பணம் அவருக்கு அவசியமா யிருந்தது

பந்திதனம் எவ்விடத்துள்ளதென்று மிக்க ஆவலோடு கேட்டார்.” நம்பியாரும் “நீர் என்னோடு வருவதாயிருந்தால் காண்பிக்கிறேன். அது இரண்டாற்றுக்கு நடுவில் ஏழு சுற்றுக் கோட்டையால் சூழப்பட்டுள்ளது. ஒரு பெரிய சர்ப்பம் ஒன்று எப்பொழுதும் அதை காத்தக்கொண்டிருக்கின்றது. இராசுடனொருவன் தென் கடலினின்று 12 வருஷத்துக் கொருசரம் அதைப்பார்த்துப் போகிறான். அது மந்திரத்தால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் மந்திரத்தாலேயே அதைத் திருப்பி பெடுக்கவேண்டும். மற்ற தனம் தனைப் போல மிருகபலி வேண்டாது ஒருவித விசேஷ பச்சிலையை வேண்டியிருக்கும். அது அழியா நிதியாயிருப்பதால் நீர் அதைப்பெற்றால் உலகத்தரசர்களெல்லரினும் சிறந்தவராவீர். அது உமக்குக்கிடைத்தால் உமது சக்திக்குகள் பஞ்சாய்ப்பற்றாதுபோவார்கள். யாராவும் உம்மை வெல்லமுடியாது. நாசமுனிகள் உம்மிடத்துள்ள விசேஷப்பிரியத்தால் பிதிராச்சித்தமாய் அத்திரவியத்தை உமக்காக பாதுகாத்துவரும்படி எனக்கு ஆஞ்ஞாபித்தார். இனி நீர் அன்புடன் வந்து அதைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்றார். ஆளவந்தாரும் அது விசேஷத்திரவியமோ, என்பாட்டனாருக்கு என்னிடத்தில் எவ்வளவு அன்பு! தாங்களும் அதையபகரியாமல் எனக்காக இவ்வரையில் பாதுகாத்தது என்ன நற்குணம்? என்பரிசனங்களுடன் உடனே புறப்படுகிறேன்” என்றார். நம்பியாரும் “நீர் எவ்வளவுசுக்கிரத்தில் புறப்படுகிறீரோ அவ்வளவும் நல்லது. ஆனால் நீர் மாத்திரம் தனியேவரவேண்டும். இவ்வாறே உமதுபாட்டனரின் கட்டளை” என்றார். ‘அவ்வாறே யாகுக’ என்று கூறி ஆளவந்தாரும் ராச்சியத்தை மந்திரிசுவசம் ஒப்புவித்து மதுராளே நம்பியாருடன் புறப்பட்டார். நம்பியாரும் ஆளவந்தாருடன் மதுரையிலிருந்து புறப்பட்டு ரெடுத்தாரஞ்சென்று வறியில் தங்கித் தான் தினமும் பாராயணம் செய்துவந்தபடிவந்தேதையைத்திறந்து அதில் 9-வது அத்தியாயத்தைப்படித்தார். ஆளவந்தாரும் அதை உற்றுக்கேட்டு அதை உபதேசம் செய்யும்படி வேண்டினார். ஏனெனில் அக்காலத்தில் எதைக் கற்கவேண்டுமானாலும் குருமுகமாகவே உபதேசஞ்செய்து கொள்வது வழக்கம். இப்பொழுதுபோல அவரவர்கள் இஷ்டப்படி தப்பர்த்தம் அந்நாளில் செய்யாதுக்கள், தைத, வேதாந்தஸூத்ரம் இவைகளை அந்நாளில் குருவேண்டும். நம்மவர் இதைக்கேட்டு நனைப்பார்கள் என்றாலும்கேண்டு மென்கிற எண்ணமே தவிர அவரவர் இஷ்டப்படி கண்டு மென்பதன்று. ஆளவந்தாரும் தனக்குத் தைதையை உபநம்பியாரும் மிகப் பிரியத்துடன் உபதேசித்தார். ஆனால் மரும விசேஷத்தால் சுவபமாகவே எல்லாவற்றையும்தீர்த்துச் சடமாகிய தேகத்தில் இச்சையை விட்டவராய் பரித்தியாயத்தில், 16-வது ஸ்லோகத்தில்.

தேஹத்துக்கு நித்யத்வமில்லை. வுத் வஸ்துவானஸ்தி; இந்த இரண்டினுடைய நிச்சயம் தத்துவஞ்ஞிருக்கின்றது” முதலாய்

இந்த ஆத்மாவை சஸ்த்ரம் பேதிக்காது, நெருப்புச்சுடாது, நீர் நனைக்காது, காற்று உலர்த்தாது.

இந்த ஆத்மா, சேதிக்கவும், தறிக்கவும், நனைக்கவும், சோஷிக்கவும் அசாத்தியம். ஆகையால், இது நித்யமாகவும், வர்வ வ்யாயியாகவும் ஸ்திரமானதாகவும் சலிக்காததாகவும் எப்பொழுதும் உள்ளதாகவுமிருக்கின்றது.

இந்த ஆத்மா அவ்யந்தன், சித்தத்தேதகாதவன், விகாரமில்லாதவன் என்று சொல்லப்படுகிறாலால் இப்படிப்பட்ட இந்த ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொண்டு, துக்கங்க்காமல் இருக்கவேண்டும்.

வரையில் பாராயணம் செய்தபோது தான் நெடுநாளாய் மறந்தவிஷயம் திடீரென்று ஞாபித்தாக்கு வந்ததுபோலத் தோன்றிற்று. அந்த சுலோகங்கெல்லாம் தான் படித்தவையாகவே தோன்றின. அவைகளைத்தான் மறந்ததற்காக நிரம்பத் துக்கித்தார். அற்ப மண்ணின் அரைச் சாடி நிலையான ஆத்மத்தைத் தான் கைவிட்டதற்காகத் துயரடைந்தார். நேத்திரங்களால் காணக்கூடாததும் மனதினால் நினைக்கக்கூடாததும் வஸ்துத்துவம் மாறாததுமான அந்த வஸ்துவை அடையவருந்தினார். நீர்க்குமிழிபோன்ற தன்மெலருந்த உடைகளையும் தான் அலங்கரித்திருந்த ஆபரணங்களையும்கழற்றி எறிந்து நம்பியாரை சாஷ்டாங்கமாக மல்கரித்துத்தனக்கு ஞானமார்க்கத்தை உபதேசிக்கவேண்டினார். தன் பாட்டனார் தேடிவைத்த நிதி எவ்வளவு விலைபெற்றதாயிருந்தாலும் தனக்கு அந்நில் சிறிதும் பிரியமில்லையென்றும் தான் இனி தன்னுட்டுக்குத் திருப்புவதில்லையென்றும் தன்னுள்ளே மறைந்துள்ள அழியா நிதியைத்தான் அறியும் வரையில் பிச்சைக்காரனாய்த்திரிவேனென்றும்கூறினார். நம்பியாரும் அவரது ஆவலைச்சிலாகித்து “சந்தியாசித்துவமென்பது எல்லா ஆசையும் விடுவதன்றோ? நீர் தனத்தையும் அரசையும் விடுவதால் பிச்சைக்காரனாயிருக்க விரும்புகிறீர் அது கூடாது. இப்போதுள்ள வெளித்தோற்றத்துடனேயிரும். ஆனால் உமது மனம் மாத்திரம் அதில் செல்லாதிருக்கட்டும். இதுதான் சந்தியாசித்துவமென்பது. உமது பேரிலுள்ள அன்பால் உமது பாட்டனார் தந்த பிதிராச்சித்தத்தை அவமதியாதேயும். ஆனால் நாம் சிறிது நாள் இங்கேயே தங்கி தைதையைப்பாராயணம் செய்து முடித்துவிட்டுப் பின்னால் நிதியை அடையச்செல்வோம்” என்றார். ஆளவந்தாரும் அவ்வாறே சம்மதித்துத் தைத முழுவதும் சாவதானமாய்ப்பாராயணம் செய்துவந்தார்.

தைத முடிவதற்குள்ளாகவே அவர் மனமுழமையும் அதன் கருத்தில் சென்றது; தான் உண்பதிலேயும் யாதுஞ் செய்வதிலும், தரும் செய்வதிலும் தபசிலிருத்தலிலும் தவிர மற்ற எதிலும் பற்றற்றவராய் எல்லாம் பகவானுக்கே அர்ப்பிதம்பண்ணி எல்லா வஸ்துக்களிலுந் தன்னையும் தன்னில் எல்லா வஸ்துக்களையுந் எண்டவராய் இதரர்களின் இன்பதன்பங்களைத் தம்முடையனவாகவே பாவித்தவரானார்.

ஒரு பர்த்தையாகிலும், ஒரு பூவையாகிலும், ஒரு பழத்தையாகிலும், நீரையாகிலும், பத்தியோடு எவன் கொடுக்கிறானோ அந்தப்பரிசுத்த மனமுள்

எவனுடைய பத்தியால் ஸமர்ப்பிதமான அந்த வஸ்துவை நான் புஜித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். (கதை அத். கூ, 26).

என்னிடத்திலேயே மனசை நிறுத்தவாயாக. என்னிடத்திலேயே புத்தியை வைப்பாயாக, அதன் பிறகு என்னிடத்திலேயே நீ வாசம் பண்ணுவாய் சந்தேகமில்லை. (கதை அத். யஉ. 8).

என்னிடத்திலேயே நினைவுள்ளவனாயிரு, என்னிடத்திலேயேபக்தியுள்ளவனாயிரு, என்னையாராதி, என்னை நமஸ்கரி. என்னையடைவாய், நீ எனக்குப்பிரியமாயிருத்தலால் உனக்கு வாக்களிக்கிறேன் (கஅ, 65), முதலிய சுலோகங்களைப்படித்தபோது அவர் மனது அந்த பகவானிடத்தே சென்றது.

கதை முடிந்ததும் நம்பியாரும் பிதிரார்ச்சித நிதியை நாடிச்செல்கையில் ஆளவந்தாரும் நிதியில் தனக்குச்சிறிதும் விருப்பமில்லாமலே பின்தொடர் அநேக அக்கிரஹாரங்களைக்கடந்து காவிரியாற்றைத் தாண்டி ஸ்ரீரங்கத்தின் கோவிலுக்குள்போய் ஸ்ரீரங்கனுதசுவாமி பள்ளிகொண்டிருக்கும் விக்கிரஹத்தைக்காண்பித்து “உமது பாட்டனார் தேடிவைத்த நிதியை உம்மிடம் ஒப்புவித்து என்னுடைய பாரம் தீர்த்துக் கொண்டேன்” என்றார்.

ஆளவந்தாரோ அடங்க முடியாத வானந்தங் கொண்டார். உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் மேலான பிதிரார்ச்சிதத்தைத் தன் பாட்டனார் தேடி வைத்திருப்பாரென்று அவர் சிறிதும் நினைக்கவில்லை. தனக்குண்டான சந்தோஷத்தை வெளியில் சொல்லமாட்டாததும் நம்பியார் பாதங்களை மேலும் மேலும் செவித்து ஆனந்த பாஷ்பத்தால் அடைந்தான். இரங்கநாதரைப் பார்த்து “ஓ ஸ்வாமி, தாங்கள் என் பாட்டனார் உரிமையாயிருந்தீர். அவர் என்னிடம் ஒப்புவித்ததால் என் சொத்தாய் விட்டார். என் மூதாதை தேவனே, என் குலதேவதையே, என் ஸ்வாமி! கடைசியாய் உம்மை யறிந்தேன். இனி ஒரு பொதும் நீக்கேன். உம்மையடைந்தால் இந்நிலை அபுகரசரஸ்வரரினும் யான் செல்வவானாவேன் என்று நம்பியார் கூறியது வாஸ்தவமே. எப்படிப்பட்ட நிதி! காலம், வரம்புகடந்து ஏகாந்தமாயிருக்கிறது. உன்னில்எல்லா வஸ்துவயிருத்தலால் உன்னை அடைந்தால் எல்லாவஸ்துவையும் அடைந்தவனாகிறேன். உன்னை அறிந்தால் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாகிறேன். “அந்த தனத்தை அடைந்தால் நீ எல்லாரையும் ஜெயிப்பாய், உன்னை ஒருவரும் வெல்ல முடியாது” என்று குரு கூறியது உண்மையே. உன்னைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே என் பகைவர்களாகிய ஆசை, அகங்காரம், மமதை முதலியவை அடங்கி விடுகின்றன. நான் வேறு, மற்றவை வேறாயிராமல் எல்லாம் நானாகவே விளங்குகிறேன். சாதாரண நிதியென்று நினைத்து புதையலைப் பூதங் கருக்குமாதலால் அது என்ன உபாயத்தாற் கிடைக்கு மென்ன, பலியிட வேண்டுவதில்லை. ஒருவித பச்சியையால் கைக்கொள்ளலா மென்றார். அக்குறிப்பு அப்பரமாத்ருமன், துளசியால் அர்ச்சித்தவர்களுக்குச் சுவாஸ்தியப்படாமற் போகா நென்பதாயிற்று. காதோ மலையோ அது இருக்குமிட மென்

றெண்ணி, நான் எவ்விடத்துள்ள தென்ன, இரண்டாற்றுக்கு நடுவெயென்றார். அது தென் காவிரி, வட காவிரியாகிய உபய காவிரிக்குமத்தியமென்றும், ஏழு சுற்றுக்கோட்டையென்பது சப்த பிரகாரங்களாற் சூழப்பட்ட அரங்கன்காவியென்றும், பாம்புகாச்சிற தென்பது ஆதிசேஷ சயனமென்றும் பன்னிரண்டு வருஷத்துக் கொருதரம் இராக்குதன் வருகிறுனென்பது விஷேனாழ்வார் இலங்கையில்லுத்து செவித்துப் போகிறுனென்றும் இப்பொழுதல்லவோ எனக்குப் புலப்பட்டது. இனி உன்னை யொருபொழுதும் விட்டுப் பிரியேனென்று விக்கிரகத்தை ஆலங்கனம் செய்து கொண்டு போன்பால் மூர்ச்சித்துப் போயினார். பின்பு களைதெளிந்து நம்பியாரைப் பார்த்து “என்னைத் தேடி வந்து அஞ்ஞானக் கடலிலாழ்ந்திருந்த என்னைத் தப்பவைத்த பரமார்த்தம் சித்திக்கச் செய்ததற்கு உமக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன். என்னைக் கடைத்தேறச் செய்வதே பரமாக எண்ணிய உம்மை நான் எவ்வாறு புழிவேன் என்று கூறினார்.

ஆளவந்தார் பிறகு தன் செங்கோலை மத்திரிசன்வசம் ஒப்பித்துவிட்டு பகவத் நிஷ்டையிலிருந்ததாகவும், வசிஷ்டாத்வைத்தின் திருமூர்த்தி ஸ்வரூபமாகிய சித், அகித், ஈஸ்வரன், என்பவற்றைப்பற்றிச் சிலகாவியங்கள் எழுதினதாகவும், தான் இறக்குங்காலத்தில் நிறைவேற்றாக மூன்றுவிருப்பங்கள் இருந்ததாகவும், அதற்கு அறிகு, நியாகவே வலக்கையில் மூன்றுவிரல் மூடினபடியே யிருந்ததாகவும் தகனகாலத்தில் அவ்விடம் அகஸ்மாத்தாய் ராமாஜாசாரியர் வர அங்கிருந்தசெஷயர்கள் நடந்த சங்கதிசொல்லவும் ராமாஜாசாரியர் அந்தவேண்டுகோளைத் தான்பூர்த்தியாக்குவதாக வாக்களித்ததின்மேல் விரல் பழயபடியானதாகவும் சர்ணபரம்பரையாகத் தெரியவருகிறது. மூன்றுவேண்டுகோளாவது உபநிஷத்து, வேதாந்தகுத்திரம், கதை இவைகளுக்கு வசிஷ்டாத்வைத்தாளுக்கு ஒத்தவியாக்கியானம் எழுதவேண்டுமென்பதும் வேதாந்தகுத்திரத்துக்கு வைஷ்ணவியாக்கியானம் எழுதவேண்டியபரமசாரம்மேவையாருக்காவது தகுந்தவர்களுக்குக்கிட்டுப் பூமியில் வழங்கவேண்டிமென்றும் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்கியானம் எழுதவேண்டி மென்பதுந்தான்.

காஞ்சனமலை.

(16-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி.)

அத்யாயம் - 2.

அறிவாருமில்லையோ வைபவா—என்னையா ரென்றறிபாத
வங்கதேசத்தில்—வறிதே—சாமதீபிற்சிக்க—உள்ள—வான்
பொருட்டாற்கவோ வந்தேநாண்டோழி—சங்கரம்சங்கரம்.

தாயுமானவர்.

ஒடம் கண்மறைவாய்ச் செல்லவும் காஞ்சனமலை தைர்யமடைந்தவ
ளாய்ச்சம்பகத்தில் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு சுற்றுநேரம் அங்குத்தா
னே நின்றனள். சுமதி எவ்விதமாய் வவளிடம் பேசுவாரம்பிக்கலாமென்
றுலோசித்துக்கொண்டே மெதுவாய் அவள் நிற்குமிடம் நோக்கிவந்தாள்.

கதாரஸிகர்களே! இத்தச்சுமதி யாரென்பீர்களோ? இவன் கோருலம் தேவகி
நந்தன் பட்டாசார்யரென்பவரது ஒரே குமாரன். இவனது தாய் பக்திமுத்த
நான்கு வருஷம் சென்ற பின்னரே யிவன் பிறந்தவளுடையவளும் சுந்தரவடி.
வுள்ள வேந்தாள் என்னும் வர்த்தகன் அவளிடம் மிதமிஞ்சி வர்த்துப்போக்
காயிருந்ததனாலும் கோருலவாசிகளான பிராமணர்கள் நமது சுமதனை அவ
ர்கள் கோஷ்டியில் சேரவிடுவதில்லை. சுமதிக்குப் பனிரண்டாம்வயதில்
அவன்தாய் விவசாயத்திலிருந்தாள். பிறாராஜிதமான தனத்தையெல்லாம்
வேந்தாள் சுமதியின் தாயை எளிய வஞ்சித்துத் தனதாக்கிவிட்டாள்.
தாய்ந்தையற்றுத் தனமிதந்து தபிக்கும் சுமதி ஊரார் வம்புச் சபையாளுப்
பிரயாகை தீர்த்தத்தில் விழுந்து பிராணனோ விடுவதாய் கிச்சயித்து ஒருவ
ருக்கும்சொல்லாமல் ஓரிரவில் கோருலத்தினின்று புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

வந்த அன்று நடுநிசியில் சனச்சந்தடியுற்ற மார்க்கங்கொல் கதரினின்று
வெளிப்பட்டு கங்கையும் யமுனையும் சங்கமிக்குமிடம் வந்து நகையோரமாய்
செங்குத்தாய்நின்ற ஒரு பாராங்குலமீதேறி விழுந்ததற்குச் சன்னத்தொழித்
தன்னிஷ்டதெய்வத்தைத் தியானித்து நின்றாள். இவ்வென்று மணிதரவாய்
காதில் படவே கலங்கினாள்.

சில விட மித்திரர்களுடன் ஒரு துஷ்ருத்தியமியித்தம் தற்செயலாய்
அவண்வந்த குருபன் இவனது வரலாற்றை விசாரித்தத் தேற்றித் தன் மித்தி
ரர்களுள் முக்கியனாகினான். அதுமுதல் குருபனது முடிவிலிவாய்க்கு
கத்தமத்திரியாய் அவனிஷ்டங்கோ நிறைவேற்றப் பலதந்திரங்களையும் செய்
பவனுப் காலச்சித்தி யுத்தான்.

இக்கதையின் காலத்தில் நமது சுமதி மிகவும் வியாபகனாய் இருந்தான்.
பிரயாகை நகரிலுள்ள பரத்தையர் பாவரும் முத்திரும்பி அங்குக்குத்தான்
போய்லார்கள். புத்திரசாதாரணமும் சூலோசனைத் திறமையும் தாரதமயஞ்
ஞானமு முடையவனானவன் விலாஸினிகளுக்கு விவன் வார்த்தைகளைக் கேட்பதி
ல் அகம்மித்திருந்தது. காஞ்சனமலை நம் சுமதியிடம் பரதசாஸ்திரம் பயி
ன்றவளாதலின் அவளிடத்தில் பதி விசுவாசம் நிறைந்தவளாய் இருந்தான்.

காஞ்சனமலையினருள் வந்ததும் சுமதி, காஞ்சனம், “உனக்கு வயதென்
னது?” என்றான்.

“இவ்வென்று என்வயதை நீர் கேட்க வேண்டிய காரண மென்ன?” என்
றான் காஞ்சனம்.

“உன்னைப் பார்த்தால் யுவதியாய்த் தோற்ற வில்லை” என்றான் சுமதி.

“மெத்தவும் சந்தோஷமே” என்றான் காஞ்சனம்.

“மன்மதனை வென்றவள் நீயே” என்றான் சுமதி.

“என்ன வம்பு இது” என்று வெறுப்புடன் சொல்லி முத்தத்தைச் சிருப்
பித் கொண்டான் காஞ்சனம்.

என்னை “நமக்குப் பேச இடம் தரவில்லை இவன்” என்று தனக்குள்ளே
யே பேசித்தொண்டுகொண்டிருக்கிறவன் பேசாது நின்று மறுபடியும் சுமதி—

“காஞ்சனம், நீ என்ன ஜாதி, எனக்குத் தெரியச் சொல்” என்றான்.

புன் லிரிப்புடன்: “நானு, நான் ஸ்நிரீஜாதி” என்றான் காஞ்சனம்.

“நல்லது, உன் வார்த்தைகளால் என்ன? நான் சொல்வதைச் சற்று சவ
னமாய்க் கேள். நீ ஸ்நிரீஜாதி யென்பது மாத்திரமல்ல. ஆகாயத்திலுள்ள
பல நகரத்திரங்களுள் ரோகினி போல உலகிலுள்ள. பெண்களுக்கெ
ல்லாம் நீயே யாறடி. ஆயினும் ஜாதியில் வேளியாகின்றாய். ஆதலின் உன்
பிரயாகை தீர்த்தத்தில் விழுந்து பிராணனோ விடுவதாய் கிச்சயித்து ஒருவ
ருக்கும்சொல்லாமல் ஓரிரவில் கோருலத்தினின்று புறப்பட்டுச் சென்றாள்.
வந்த அன்று நடுநிசியில் சனச்சந்தடியுற்ற மார்க்கங்கொல் கதரினின்று
வெளிப்பட்டு கங்கையும் யமுனையும் சங்கமிக்குமிடம் வந்து நகையோரமாய்
செங்குத்தாய்நின்ற ஒரு பாராங்குலமீதேறி விழுந்ததற்குச் சன்னத்தொழித்
தன்னிஷ்டதெய்வத்தைத் தியானித்து நின்றாள். இவ்வென்று மணிதரவாய்
காதில் படவே கலங்கினாள்.

பொழுதும் ஒன்றும் மோசம் போக இல்லை. என்னுடன் வா, போகலாம்” என்றான் சுமதி.

“ஸ்வாமி, நீர் சொல்லியவெல்லாம் சரியே. ஆயினும் ஸ்திரீகளின் நேசத்தின் தன்மையை நீர் சரியாய் அறிந்திரல்லீர். நேசத்திற்குத் தனம் காரணமல்ல. அழகும் காரணமல்ல குணமொன்றே காரணமாகும். இந்தமுடைய விடத்தில் என்னகுணத்தைக்கண்டு நானுசைப்படுவது. முன்பின் ஒட்டாமல் தானுமாராய் பெண்களும் பரிசுக்கும்படி எனக்குக் கடிதமெழுதியிருக்கின்றான். ஒரு வார்த்தைப்பேசுவதற்குள் ஆயிரம் பிசிறுகின்றான். இம்மூர்க்களை யிவ்வளவு பெருமைப்படுத்தி நீர் பேசுவது எனக்கே யாச்சரியமாயிருக்கிறது.” என்றான் காஞ்சனம்.

“நல்லது, காஞ்சனம்” என்று பதிற்கொல்ல வாரம்பித்த சுமதி சூதிரை வீரர்கள் சிலர் அதிவேகமாய் வடக்கிலிருந்து வருவதைக் கண்ணுற்று யாவ ரெனவறிய விச்சையுடன் பேச்சை நிறுத்தினான். காஞ்சனமாலையோ பெரும் காற்றிலடிபட்ட இளம்வாழையை யொத்தக் கலங்கினாள்.

மத்திமவயதுள்ள ஐந்துமனிதர்கள் சூதிரைகளிடம் காணப்பட்டனர். பயங்கரமான மீசையும் கூறியநாகியும் செந்தணல்பொழியும் நயனமுழுடைய அவ்வீரர்கள் நடுவில் உச்சைசெருவஸ்வைப் பழிக்கும் லக்ஷணம் லக்ஷி. ஓர் வெள்ளைச்சூதிரைமீது ஆழ்ந்தகண்ணும் நீண்டகொற்றியும் கோணந்தழுத்தும் தொப்பைவிழுந்த மார்புமுடையவரும் ஐந்தடியளவுள்ள ஒரு குள்ளன் ராஜ வேஷத்துடன் தோற்றினான்.

இவ்வாணப்பிரபுவாரம் கூறிய நுநுபராஜனாரை. இவரது யோக்யதையோ அபாரம். ராமாயணபாரதபாகவத மிசையெல்லா மிவற்றுகத் தலைமீழாயும் தானுமாராயும் வரும். ஒரே அர்த்தமுடைய பலவார்த்தைகளை யலப்பில்லாமல் அடிக்கக் கூற்றவர். ஒன்றுமுதல் பத்துவரையில் அதிகப்பிச்சில்லாமல் வெகுசாட்டியாய் எண்ணவல்லவர். ஸ்திரீகளில் நூறுபெயரானாலும் தனித்தனியாய்வந்தால் ஒரேவெட்டாய் வெட்டக் கூடிய சிப்பாய். முட்டுத் தனத்தினும் புரட்டுசெய்வதிலும் தெர்த்த வித்வான்.

சுமதியை, காஞ்சனமாலையை யழைத்து வரச்சொல்லிப்போன இக்காட்டுராஜர் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் திரும்பிவரக் காரணமென்னவென்று இக்கதை வாசிப்பவரில் சிலர் கேட்கக்கூடும். “எட்டாவது பிள்ளையை வெட்டக்கொடுத்தாற் போதும் அவன்தான் நெனக்குச்சத்தரு” என்றுசொல்லி வசுதேவரிடம் அவர் முத்தமுத்தந்தையைத் திருப்பிக்கொடுத்த கம்லன் மறுபடி சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம் காராக்கிரகம்சென்று வசுதேவர்களையினின்றும் பலாத்காரமாய் சிகைவப்பிடுங்கி பாராங்கண்டிதறைத்து உயிர்மாய்த்தகதை யறிந்திருப்பீர்கள். துஷ்டர்களது இயற்கையிது. இயற்கைய பாபிகள் ஒருவரிடத்தும் விசுவாசம் வையார்கள். நாரதர்போன்ற கலகக்காரர்கள் இவ்வகையான காரதமர்களைத் திச்செயல்களிலேவக் காத்திருப்பது சகஜமே.

(இன்னும் வரும்.)

சோபாமணி.

கலாவான்:—(மிகுந்தகோபத்தோடு) “அடே! பஞ்சை! நீ கொடுங்கோன் மன்னன் கீழ்த்தான் வாழற்குரியன். அரசனானேக்கு அமைந்து நடத்தலே தகுதியென்கிறாய். என்ன! அவன் கட்டளை காரணமற்றதும், நீதியற்றதும், தயையற்றதுமாயிருக்க, அரசன் ஆணைக்கு அமைந்து நடத்தலாவது, துஷ்டா! என்னவார்த்தை சொன்னாய்!” இங்ஙனம் கலாவான் உரத்தகுரலோடு பேசவே, சோபாமணி தவிர அங்குள்ள மற்றையோரெல்லாம் அப்பேச்சைக்கேட்டு வியப்புற்று உளம் நடுங்கி அசைவற நின்றுவிட்டனர்.

சோபாமணியினது முகத்தில் ஒரு புதிய ஒளிதோன்ற ஓடிவந்து கலாவான் காலின்கீழ் கொடி மின்னல் போல வீழ்ந்து, “நீரே என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். நீரே ஆண்மகன்; அரசனுக்குச் சொல்லவல்ல பிரபுநீரே. என்னை எவ்விதமேனும் அர்த்தப்பாழும் ப்ரஷ்யனுக்கு, ப்ரஷ்யரவார்த்து விடாமல் பாதுகாப்பீர் துரையே.” என்று மன்றாடி வேண்டினான். இவ்வமயத்து அடுத்த கூடத்திருந்த பிரபுக்கள் இங்கே வேலைக்காரர் ஒருங்கு திரண்டதற்குக் காரணமென்னென்று அறியுமாறு சோபாமணியிடம் குறுகினர். இவர்கள் வருதலைக்கண்ட அப்பெண்மணி மெல்லச்சென்று முன்போலத் தனது லேலையிலிருந்து விட்டளள். கலாவான் ஆங்கிலனை மிக்க ஆத்திரத்தோடு கையைப்பறறி யீர்த்துத் தொழிற்சாலையின் புறத்தே போந்து “நீகூறியது உண்மையே; ப்ரெடரிக் மிகக்கொடியன்; அதனை இப்பொழு தெடுத்துரைத்து, ஆவறியாது; யான் இச்சிறுமியைக் காப்பாற்றும் உபாயங்கூறாய்” என்றான். இவனது சிற்றந்தை ஆற்றற்குப் பின்கொடர்ந்து சென்ற ஆபத்தான் எனுமொருவாஸிபன் “அன்பனே! நீ விரும்பும் செய்கை கோபத்தாலும் கொடுஞ்சொல்லாலும் இயலாது. யோசனையின்றிப் பேசுகின்றாய். இதனால் அப்பெண்ணைப் பாதுகாக்க நினைக்கின்றாய். இஃதுனக்கு அபாயமாமேயன்றி உபாயமாகாது. இது விவேகமன்று.” என்று நயம்படக் கூறினான்.

கலாவான்:—(சினத்தோடும் வெறுப்போடும்) “நீ மிக விவேக

சாவி! விவேகத்தைக் கைவிடாதொழுது யான் தைரியத்தைக் கைவிடேன்; தைரியமே என்னைக்கு முக்கியம்.”

ஆபத்தரன்:—“நன்று! நன்று!! விவேகமும் தைரியமும் ஒன்றற்கொன்று ஒவ்வாப்பொருள்களோ?”

கலாவான்:—இவையெல்லாம் யான் அறியேன்; உனக்குத் தர்க்கஞ் செய்வதில் நோக்கம். அந்தப்பாழ் தருக்கநாற்படி என் விஷயத்தையுங் குறித்து நியாயவாதஞ் செய்ய யான்வரவில்லை. நீ உனக்குத் தெரிந்த தருக்கமெல்லாவற் றினையும், சாதுரிய மனத்தையும் பேசு. ஏனெனில், நீ உன் நாவைக்கொண்டும் இறவைக்கொண்டுமே ஜீவிப்பவன். ஆகவே, நீ அங்ஙனம் பேசுதல் உனக்கு ஒத்ததே. யானோ போர்வீரன். இப்போழ் தல்லாவிடினும் இன்னுஞ் சில நாட்களில் போர் வீரனாவேன். நினக்கு நாவும் பேசுவும்தான் படைக்கலமானால் எனக்கும் படைக்கலம்களும் கருத்துக்களும் வேறிருக்கின்றன.

ஆபத்தரன்:—அவ்வாறே இருக்க. நினது ஆயுதப்பெருமையை யானோன்றும் இழித் துரைக்க வந்தேனென். ஆனால் யான் நின் லை வேண்டிக் கொள்வதிறாதேனின் நினக்கு உலகியமான காலத்தில் என் கருவிகளும் துணை புரியுந் திறத்தன விழுமென நீ அறியக் கடவை யென்பதன்றி பின்னொன்றுமில்லை.

இங்ஙனம் அமைதியோடும் அன்போடும் ஆபத்தரன் அஞ்சாதறைந்த உத்தரம் கலாவானது வாயை யாதும் பேசுவோட்டாது, பூட்டிட்டது. அப்பொழுது கலாவான் ஆபத்தரனது கையைப் பற்றிக் கொண்டு “உன்போல் உற்ற விடத்து உறுதிநூறும் உத்தம நண்பனில்லாவிடின், உள்ளங் கவர்ந்தேழுந்தோங்கிய சினத்தால் இக்கலாவானுக்கு யாது தீது நேருமோ? நல்லது; அன்பனே, இவ்வெளியபெண்ணின் நிறத்தில் என் செய்யலாம்? இவனாக்கு நேர்ந்துள்ள இடுக்கணை எவ்வாற்றானேனும் யாம் ஒழித்து நலஞ் செய்ய நாடவேவேண்டும்” என்றான்.

பின்னர்ச்சிறிது ஆலோசித்து அவ்விருவரும், மிகத் தாழ்நிலையாயினும் அன்னோன் எழுத்திற் செய்யும் விண்ணப்பத்தை அரசன் உடனே கவனித்து முடிவு செய்கின்ற நென்னும் உண்மை அறிந்து, சோபாமணியின் பொருட்டு வேந்தனுக்கு ஒருவிண்ணப்பமெழுதி அதனையவன்பால் விடுத்து விடையை எதிர்பார்த்திரு

ந்தனர். ப்ரெடெரிக் மன்னன், போதஸ்தானத்து வந்திகதாலையில், கலாவானுடைய தாயை அடிக்கடி போய்ப்பார்த்துச் சம்பாவித்து வருவதுண்டு. அவள் கல்வி கேள்விகளால் மிகுந்து பலவிஷயங்கள் அறிந்து பெருமைபாராட்டற் குரியளாயிருந்தனள். அத்துணைக்கற்றுத் தேறிப் பெண்பாலாரில் சிறப்புவாய்ந்த மாதர் ப்ரவியாவில் அக்காலத் திருந்ததில்லை. ஆகவே, அவளுடையகல்வி கேள்விகட்கு வியந்து அரசன் அவளிடத்து மேன்மைபாராட்டி வந்தான். அன்றியும், தான் அவளைக் கனப்படுத்தலால் அந்நாட்டு மந்தைப்பெண்களும் கல்விற் பாரில முயலுவரென்று அரசன் அங்ஙனஞ் செய்து வந்தனன். இவ்வாறு காவலனும் கலாவான் தாயும் சம்பாவிக்கும் அமையங்களில் எல்லாம் வேறு சிலகனவான்களும், முக்கியமாய், அப்பொழுது அவ்வேந்தன் சபையைச் சார்ந்திருந்த பிரான்ஸ்தேசப் புலவரும் உடனிருப்பதுண்டு.

இவ்வாறிருக்க, ஒருநாள் சோபாமணியின் விண்ணப்பம் மன்னன்பாற் சென்ற சின்னாட்பின்னர், வேந்தன் கலாவான் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தனன். அத்தருணத்து அங்குக்குழிஇ யிருந்த பலர் கல்வியைப்பற்றி உரையாடியவற்றை யெல்லாம் உற்றுக்கேட்டுக் கொண்டிருந்த ப்ரெடெரிக்ராஜன் பொள்ளென் ஆங்குடனிருந்த ஆங்கிலப் பிரயாணியைக் கிட்டி அவனைநோக்கி “துத்தேயத்தராய விஜயவித்தன் என்பார் போர்ட்லான்ட் (Portland) தேசத்தின் மட்கலம்போலவே மற்றொன்று செய்திலரா? என வினாவினன்.” அதற்காங்கிலன் “ஆம் அவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமைதோற்றாது இயற்றியுளார்” என்றுரைத்துப் பின்னும் அதனைப்பற்றி ஒரு பெயற்ற ஆங்கிலக்கவி ஓரியற்றிய சிலபாடல்களைச் சொல்லக் கேட்ட ப்ரெடெரிக்ராஜன், தானும் கவிஞனும் கவித்திரம் அறியவல்லவனும் ஆயினமையின், “ப்ரஷ்யதேச மட்கல வேலைப்பாட்டைக் குறித்து, யானே சிலசெய்யுட்கள் இயற்றுவேன்” என்றியம்பினன்.

ஆங்கிலன்:—“ப்ரஷ்ய மட்கலமோ! யான் இப்பெர்லின் நகரம் விட்டேருவதன்முன் அதனைப் பார்ப்பேனாக.”

ப்ரெடெரிக்:—நீர் இன்னும் ஒரு திங்கள் இங்குறைவீரேல் அங்ஙனமே பார்ப்பீர். “ப்ரஷ்யா பிங்கான்” என இன்னுஞ் செய்யப்படவில்லை. ஆயினும், அதனைச் செவ்விதற்செய்து முடிப்பார்க்குத் தக்க பரிசளிப்பதாக இன்றுயான் உறுதி செய்திருத்தனின்

அதனை எவரேனும் செய்வரே யன்றிச் செய்யாதொழியார். பொருளிலும் புகழிலும் நசையற்றோர் யாவர்? மனிதனுக்கு மனவலிமைகளும், அவயவங்களும் ப்ராஷ்யாவிலுள்ளனபோலவே யன்றோ இத்தனி, இங்ஙிலாந்து முதலிய தேயங்களிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன? அந்நாடுகளிலுள்ளார்க்கு ஒன்றின் முக்குதல்களும் பத்தின்மிக்க விரல்தனும் உளவோ? இல்லை. அங்ஙனமாக, இந்நாட்டினுள்ளும் அவ்விதவேலைகள் செய்தலாகாமை என்னே? பார்ப்பேன். (லானிஸ்காவை உற்று நோக்கி) பெர்ஸின் நகரத்தானா சீமாமட்கல வேலைச்சாலையில் அநிபுத்தி யுந்நிசாவிநியாநிற் ஒரு பெண்மணி யிருக்கின்றாள். அவளோ தனது ஆசைக்கியை யாத நாயகனொருவனை உடன்கொண்டு ஸாக்ஸநிக்குச்செல்ல ஆவல் கொண்டாள். போரிற்பிடிபட்ட மற்றைச்சிறைகளைப் போல அவளும் தன்னைச்சிறைப்படுத்திய மன்னனுக்குப் பொருளை வீட்டியோ புத்தியைக்காட்டியோ, இவ்விரண்டி. னொன்றினால், நிரூபித்து செய்து செல்லற்குரியாள். ஈதன்வி உரிமையடைய உபாயம் பெறிலது. அரசனுக்குத்தனது ஆணையநடாத்த ஆற்றல்உளதோ இலதோ? அவனுக்கு அடங்கியே ஒழுகவேண்டும்.

இவ்வாறு ப்ரெடரிக் அரசன் சடிநிபிலுரைத்திட்டுத் தக்கனமே அவ்விடம்விட்டுப் பெயர்ந்து செல்ல, லானிஸ்கா பெர்ஸின் நகரத்திருக்கையில் அவன் ஆராய்ச்சியின்றி அரசனைப்பழித்துரைத்த இழிமொழி அவன்றன் செவிக்கேட்டிய தெனவும், அதனால் லானிஸ்காவுக்குப் பெருந்துன்பம் விளையுமெனவும் அவன்றன் நண்பர் கூறினர். ஆகிலும், அதனைச் சிறிதும் பாராட்டாது, வேந்தன் பெருந்தகைமையோடு லானிஸ்காவை மற்றைநாள் ஸான்ஸ்கொனியில்வருவித்து, முன்போல அன்பும் பெருமையும் காட்டி ஆதரஞ்செய்தான். அதுகண்டு வெள்ளைமனமுடைய லானிஸ்கா தனது ஒருக்கத்தால் மனம்புண்பட்டு வேந்தனடிமீது வீழ்ந்து தொழுதெழுந்து “என் ஆண்டவனே அடியேன் னுத்தம்மைத் தாமதமேவிட்டாற் கொடுங்கோன் மன்னன்னென்று கூறியிருப்பினும் அக்குற்றத்தொண்டு குணக்குன்றாகிய நீர் அடியேனை ஒறுத்திடாது பொறுத்தருளவேன்மென்மிகின்றேன். “வேந்தன் சிறி னொன்றுணையிலை.” அரசன் சினத்திற் காளாயினானுக்கு அடைக்கலமேது? கடல்பெருநி மேவிட்டால் அதற்குக்கரையுண்டோ? பழைக்குக்குடைபிடிக்கலாம்: இஷக்குக்குடையுளதோ? “சிறியரா

னவர் தமக்குரியவோ யல்லவோ தீமை நன்னாலறிஞரானவர் தமக் கல்லவோ பொறைபிறர்க் காருமோதான்,” “சிறுத்தவர்க ளறி யாமற்செய்த பிழையத்தையுஞ் செவ்வியோய் நீ பொறுத்தருளாய்,” “வாரிகாய்ந்து கொதித்திடுண்மாதறத் தண்-ணீரி யாவர் தருவார் நீதியிற் - சீரியாயெனை நீமிகச்சீறியுன் - யாரியாரினியஞ் சலென்றாள்வரே” என்நிங்ஙனம் பலவாறு பணிந் திரந்தனன்.

(இன்னும்வரும்.)

காலத்தின் அருமை.

“ஒவ்வொருநாளு முயிரின் பருதியே.”

உலகத்திலடையக்கூடிய எல்லா நன்மையும் காலத்தைப்பற்றியதே. அதுபவிப்பதற்குக் காலமில்லாவிடின சிநேகிதராலேனும், புத்தகங்களினாலேனும், சவுக்கியத்தினாலேனும், தேசசஞ்சாரவீன்பத்தினாலேனும், என்ன பயனையடையலாகும். காலத்தைப்பணத்திற்கொப்பிடுவது வழக்கம். உயிரிற்கு ஒப்பிடுவதே மேன்மை. நாம் பயனின்றிக்கழிக்கும் கஷணங்களை யுகங்கள் புரளினும் மறுபடியும் அடையலாகுமோ. தேகப்பயிற்சியிற் காலத்தைக் கழிப்பின் வீண் என்று பலர் சொல்லுகின்றனர். அவ்வாறு கூறுதல் மிகவும் மூடத்தனமே. தேகப்பயிற்சியினால் நீடித்த வாழ்வையடைவதுடன் நோயற்றவாழ்வையுமடையலாகும்.

சிலர்த்கின்பமும் சிலர்க்குத்துன்பமும் ஒரேகாலவளவையைச் சிலர்க்குதிகமாகவும் சிலர்க்குக்குறைவாகவும் குற்றத்தைச்செய்வித்தும் அதனை வெளியீட்டும் ஆகிய இத்தகைய மாறுதலையுடைய குணங்களுக்குத் தலைவன் காலம். மற்றும் காலம் மனிதர்களுக்குத் தகுந்தாப்போல நடக்கின்றது. சிலரிடத்ததன் செலவு நடிப்பதைப்போலும், சிலரிடத்து மெதுவாகப்போகின்றது. சிலரிடத்துத்தாழ்கின்றது. கல்லாத மூடனிடத்து நடிக்கின்றது. காதலால் வருந்துபவரிடத்து மிகவும் மெதுவாகப்போகின்றது. விடுமுறை காலங்களில் நியாயவாழ்க்கையிடத்துத்தாழ்கின்றது.

சோம்பேறிகளே ஒரு காரியத்தைச்செய்யக்காலமில்லையென்பார்கள். “வேண்டுமென்றுநாற்றால் வெண்ணொப்போல் தூத்கலாம்.” இஷ்டமிருந்தால் எதுவும் முடியும், “கணக்கன் கணக்கறிவான்

தன் கணக்கைத்தானறியான்” என்றதோடு முயற்சி செய்யாமலே காலத்தின்மேற் பழியிடுவாரனேவர். வீணே காலத்தைக்கழிக்கும் வாழும் வாழ்க்கையே மேலானதெனப்புகழலாம்.

ஒரு பொருளை யின்றைக்குச் செய்யலாம் நானைக்குச் செய்யலாம் என்று நினைத்தல் மடைமை. செய்யவேண்டியதை யுடனே செய்யவேண்டும். காலமாகிய செம்படவன் மனிதர்களாகிய மீன்களைப்பிடிக்க அவரவர்களுக்குப்பிரியமான உணவைத் தூண்டிலில் வைத்துப்பிடிக்க முயலுகின்றான். சோம்பேறிகளே சீக்கிரத்திலவன் தூண்டிலிற் சிக்கிக் கொள்கின்றார்கள். அவன் வெறுத் தூண்டில் முள்ளையும் விழுங்கு கின்றார்களாகலின். மாந்தர்தம் மனத்தைத் திரிகைவட்டத்திற்கு ஒப்பிடலாம். அத்திரிகைவட்டத்தில் அரிசியைப்போட்டால் மாவாக்குகின்றது. வீணே சுற்றி இல் தானே அதைந்து குறைந்து அழிகின்றது.

காலம் பறப்பதாகப்பலர் கூறுவார்கள். காலத்தை வீணே கழிக்கும் நம்மினும் அது ஓடவில்லை. ஆங்கில மகா கவி ஷேக்ஸ்பியர் “முதலில் யான் காலத்தைக்கழித்தேன்; இப்பொழுது காலம் என்னைக்கழிக்கின்றது” என்று கூறுகின்றார். மனிதர்களுக்கு வயது எழுபது என்னலாம். இவ்வெழுபது வருஷங்களில் நம்முடையதென எவ்வளவைப்பாவிக்கலாகும். உறங்கவேண்டிய காலத்தையும், உண்ணுகாலத்தையும், உடுக்குகாலத்தையும், தேகப்பயிர்ச்சிக்கு வேண்டிய காலத்தையும் கழித்துவிட்டால் எத்தனை காலம் மிஞ்சுகின்றது! சில காலம் நம்மிடத்தினின்று எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது. சிலகாலம் நம்மிடத்தினின்று நன்றிருடப்படுகின்றது. சிலகாலம் நம்மிடத்தினின்று நழுவிவிடுகின்றது. காலத்தை எவ்விதத்தில் செலவழித்தாலும் மறுபடியுமடைதல் முடியாது. நாம் அடையக்கூடிய இன்பவாழ்க்கையை மிகுதியும் வீணாக்குகின்றோம். தெய்வசங்கற்பத்தால் ஒருவனடையும் துன்பத்தை நீக்கினாலும் தானாகவே மேற்கொண்ட துன்பத்தையொரு காலும் ஒழிக்கலாகாது.

‘ஒவ்வொரு நாளுமுமின் பருதியே.’ இச்சொன்னையில் வசிப்பதன் நன்மையை யிவ்வளவென்பாலதோ? இவ்வுலகிற் பயிலப்படும் தூல்களையெல்லாம் எளிதில் அடையக்கூடுமன்றே! அனேகர் பலபொருட்காட்சிச்சாலையை (Museum) நன்றாய்ப்பார்த்ததில்லை என்று திண்ணமாய்க் கூறலாம். அக்காட்சிச்சாலையில்

என்னென்ன இருக்கின்றன! நாம் சாதாரணமாகக் காணும் மிருகங்களினுருவங்களும், ஊழி ஊழி காலங்களுக்கு முன் உயிருடனிருந்து இப்பொழுது கல்லாகிய பொருள்களும், அழகுறும் பட்சியுருவங்களும், தங்கம், செம்பு முதலிய உற்பத்தியாகும் மணல்களும், இன்னும் பலவகைப்பொருள்களும் காணலாகும். மற்றும் நம் பழைய அரசர்கள் உபயோகித்த படைக்கலங்களும், நாணயங்களும் பார்க்கலாகுமன்றே.

பிரம்மமேதாமென்று பாசாங்கு செய்துகொண்டு திரிபவர் பயனின்றிக்காலங்கழிக்கின்றனர். மேலான வேறுவகைக்கனவுகண்டு கொண்டு இவ்வுலகவாழ்விற்கு பயனில்லையென்கின்றனர். அவர்கள் கொள்கை நகையாடுவதற்கேற்றதாகும். பயனின்மை உலகத்திலில்லை அவர்களிடத்திற்குநிரூபிக்கின்றது. அல்லியினுருவமெவ்வாறுண்டாயதென்றும், நீலோற்பலத்தில் வர்ணமுண்டாயவாறும் ரோஜாமலரின் வாசனையுண்டான தன்மையும் அறியாமையினாலும், விஷத்தின் கொடுமைக்குக்காரணமுணராததனாலும் அவர்கள் அவ்வாறு கூறுகின்றனர். எப்பொழுது உயரவையோ தன்னை யாவருமெளிதிலுணருமா? சோஷமாச்சு, கல்வையிருக்கின்றன. பேதை மனிதர் சிதிர்பெண்? பெண்ணின் துறியுருந்த வேண்டியதே. ஏ! மாந்தர்காட்சிச்சாலையார் முப்பது ஏக்கர் நிலங்களை எதையேனும் செய்யுங்கள். எதையேனும் செய்யுங்கள். பயனின்மையைப்பற்றி யினிக்கூறுதேயுங்கள்.

காலமோ இளமையின் விரோதி. அதனை இளமையிற் பயன்படுத்தாமற்போனால் துன்பத்தைப்பின்னர் வீணாக்கும் என்பதற்குச்சந்தேகமேயில்லை.

சுருக்கை-இராமசாய் ஜயங்கார், பி. ஏ.

நீலா.

அடையண்ணா, எத்தனை நாளாச்சுடா நாம்போனரே விட்டு புரப்பட்டு. இவன்தான் என்னமோ பொம்மனுட்டி பொண்ணுக்கு திரியுறான். நமக்கென்னடா லாபம்.

தம்பி, அப்படி செல்லாதடா. நமக்கு கஞ்சிவாக்கிறான். நாம் சொன்ன வேலையை செய்யணும்.

யண்ணு, இன்னம் கொஞ்சம் சுள்ளு குடிச்சலாம் வரயா.

தம்பி, நீ சொல்லரது சரிதான். "கையிலே காசுயில்லே மொவத்திலே பொல்கில்லே" என்னற மாநிரி பணமில்லையே.

யண்ணு, நம்ம எசமா இருக்கிற இடத்துக்கு போவலாம் வா. நம்மை தேடினால் என்ன செய்யரது. போவோம்வா.

இவ்வாறு இவர்கள் பேசிக்கொண்டு போகையில் மயக்கம் விஞ்சினமையால் தக்களுடைய புத்தி ஸ்வாதினத்தில் இல்லாமல், ஒருவருக்கு கொருவர் வித்தியாசமாய்த் திட்டிக்கொண்டு சண்டையிட்டார்கள். இவர்களுடைய சண்டையைப் பர்க்க ஜனங்கள் திரளாய்க் கூடி விட்டார்கள். இதனை யறிந்த கிராமாதிகாரிகள் இவ்விரண்டு பெயரையும் சிறையிலிட்டார்கள். வேலையாட்களும் போய், தான் கோரிவந்த எண்ணமும் நிறைவேறாமல் போய் விடவே, ஏகாம்பரம் சித்தப்பிரமை கொண்டு ஊர் ஊராய்த் திரிந்து கொண்டிருக்கிறான்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

இந்திவ்வனமிருக்க மாணிக்கத்தனுடைய தாய், விருத்தாப்பியத்தில் பொறுச்சமுடிவாத வியாதியால் தேகதொந்திரவுபட்டுத் தன்னுடைய புருஷன்சென்ற இடமும் சென்றனள். மாணிக்கம் தன்னுடைய தாய்க்கு நடவழியாமைவாயும் குறையில்லாமல் நடத்தினான். தாய் யுடன் கூடிய அன்னம் அளிப்போர் யாருமில்லை. தாய்க்குப் பின்பாரம்", என்றபடி விவாகமாக ஆதாரம்மடைக்கும் அதவும் இல்லையே யென்று அக்கப்பான். படிப்பாவது நிறைவேறுமோவெனில் ஆதரிப்போர் யாருமில்லையே, எப்படி நிறைவேறுமென்று வியசனப்படுவான். ஏதாவது ஒருவேலையில் அமர்வோமெனில், தெரிந்தமனவழிப்பர்கள் யாருமில்லையேயென்று அழுவான். தன்னுடையகதி நிர்க்கதியாய்விட்டதேயென்று வியசனாக் கிராந்தனாயிருக்கும் வேலையில், தன்னுடைய பிராணகிரேகிதன் சங்கரன் திடீரெனவந்து, 'மாணிக்கம்! என்செய்கிறாய்? உன்னைப்பார்த்தால் வியசனத்தில் ஆழ்ந்தவனாகத் தோன்றுகிறது. தாய் இறந்துவிட்டாளே என்று வியசனப்படுகிறேன். என்ன, நீ படியாதவனாக உனக்கு தெரியாதது என்ன இருக்கிறது, தாயுமானஸ்வாமிகள் சொல்லியிருக்கிறது உனக்கு ரூபகமில்லாவிடில் சொல்லுகிறேன் கேள்.

தந்தைதாய் தமர்தார மகவென்று மிவைவெலாஞ்

சந்தையிற் கூட்டமிதிலோ

சந்தேக மில்லைமணி மாடமா ளிதைமேடை

சுதரங்க சேனையுடனே

வந்ததோர் வாழ்வுமோ ரிந்தாரா லக்கோலம்

வஞ்சனே பொருமை லோபம்

வைத்தமன மாங்கிருமி சேர்த்தமல பாண்டமோ

வாஞ்ச னையிலாத கனவே

யெந்தநா ளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே

யிரவுபக லில்லாவிடத்

தேகமாய் நின்ற தின்னருள்வெள்ள மீதிலே

யானென்ப தறவுழங்கிச்

சித்ததான் மெளியாது சுழலும்வகை யென்கொலோ

தேடரிய சத்தாகியென்

சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே

தேசோ மயானந்தமே.

நீ யொன்றுக்கும் வியசனப்பட வேண்டாம். நானிருக்கிற வரையில் உன்னைக் கைவிட்டு விடுவேனென் மென்னுதே. எதற்கும் எச்சவரனிருக்கிறான். அவனில்லாமல் யாதொன்றும் நடவாது. நான் உனக்குச் சந்தோஷ சமாசாரம் சொல்லப் போகிறேன். அதாவது 'எனக்குக் கலியாணம் நிச்சயஞ் செய்து எல்லாரும் போவதற்குப் பிரயாணமா யிருக்கிறார்கள். உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போக ஒடிவந்தேன். ஆகையாலானே புறப்பட வேண்டும்.

மாணிக்கம். அப்பா சங்கரா! நிரம்ப சந்தோஷமாச்சு, கலியாண மெவ் விடத்தில்? யாருடைய பெண்? பெண்ணின் தகப்பனாருக்கு என்ன வேலை?

சங்கரன். பெண்ணின் தகப்பனாருக்கு சமூர் முப்பது ஏக்கர் நிலமிருப்பதாயும், பத்தாயிர ரூபாய் வெளியில் லாவா தேவி யிருப்பதாயும், ஒரே பெண், வேறு பிள்ளை இடையாது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். கலியாணம் வேலூரில் நடக்கிறது. வெகு பெயர் வருவார்கள். நிரம்பவும் விமரிசையாய் நடக்கும் போல் தோன்றுகிறது. நீ வராவிடில் எனக்கு மனக்குறையாயிருக்கும், நீ அவசியமாய் வரவேண்டும், மறுக்கக்கூடாது.

மாணிக்கம். ஏ. சங்கரா! நீ என்னை ஒருபொருட்டாய் நினைத்துக்கூப்பிடும் பொழுது வரமுடியாதென்று எவ்விதமுரைப்பேன். மேலும் நீ தவிர எனக்கு இவ்வுடமுள்ளார் யாவரிருக்கின்றனர். யானா மிதோ யத்துவிட்டேன்.

என்று சொல்லிக்கொண்டே தனக்கு வேண்டிய உடுப்புக்களை எடுத்துக் கொண்டு சங்கரனுடன், அவன் வீட்டிற்குச்சென்றான். அங்கிருந்தெல்லோரும் பிரயாணமாய் வேலூர் சேர்த்தார்கள். பெண்வீட்டுக்காரர் இவர்கள்வருகிற சங்கதியறிந்து, மேளவாத்தியத்துடன் எதிர்கொண்டழைத்துப்போய் நிபயித்திருந்த விடுதியில் இறங்கினார்கள். மறுநாள் கலியாணம் வெகு சிறப்புடன் நடந்தது. கலியாணத்திற்குப் பந்துஜனங்களும், மித்திரர்களும் வந்திருந்தார்கள். ஐந்தாநாள் கலியாணச்சடங்குகளும் நிறைவேறி ஆறாநாள்

ஊருக்குத்திரும்பப் பிரயாணமானார்கள். மாணிக்கமும் சங்கரனும் ஓர் தனி வண்டியில் உல்லாசமாய்ப் பேசிக்கொண்டுவருகையில், சங்கரன் மாணிக்கத்தைநோக்கி, “உனக்கு சீக்கிரத்தில் கலியாணமாகவேண்டுமென்பது என்னுடைய கோரிக்கை” என்றான். அதற்கு மாணிக்கம் “ஏ சங்கரா, நான் பரமஏழை, நிதிவசதித்திரன்; எனக்கு யாரும் மனுவையர்கள் இல்லை. உண்ணச்சொற்றுக்கும், உடுக்கத்தணிக்கும், இருக்க வீட்டுக்கும் எதிரில்லாமலிருக்கிற எனக்கா கலியாணம். முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு இச்சிப்பதபோலிருக்கிறது. நீ இல்லாமற்போய்விட்டால் என்னுடையகதி தாய்ஹந்தபிறகு எம்மாதிரியாயிருக்குமென்பதை நீயே சற்று ஆலோசித்துப்பார்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கண்ணில் தாரைதாரையாய் நீரொழுதுப் புலம்பினான். சங்கரன் பார்த்துக்கிண்காமல் தானும் வியசுணப்பட்டுப் பிறகு சிந்தித்தெளிந்து, மாணிக்கத்திற்குத் தேவதல்சொல்லி, அவனை வியசுணத்திலிருந்து மாற்றுவித்தான். இதற்குள் ஊருக்கும் வந்துவிட்டார்கள். ஊர்சேர்ந்ததும் மாணிக்கம் தன்னுடைய குழிசைக்குச்சென்று சண்டியல்செய்து சாப்பிட்டு உறங்கினான். சங்கரன் மறுநாட்காலையில் எழுந்து தன்னுடையதன்பெருக்கு வழியில் தனக்கும் மாணிக்கத்திற்கும் நிகழ்ந்தவைகளைச்சொல்லி, அவனுக்கு ஒரு வீடுவிடும்படியான ஏற்பாடுசெய்தான். மாணிக்கமும் அவர்கள்கொடுத்த இல்லத்தில் வசித்துவந்தான்.

இது இப்படியிருக்க, நீலா என்ன நிலைமையி லிருக்கிறாளென்பதைச் சற்றுக் கவனிப்போம். திருவத்தியூரில் பிரதிதினமும் அந்திவேளையில் வேத புரிசர்கோயிற்குச் சென்று, அவரைத்தரிசித்தபிறகு பாலஞ்சாம்பாள் சந்திக்குச்சென்று அம்மனைக்கண்டு யான் இவ்வண்ணமாக எத்தனைநாளைக்கு இருப்பதென்று எண்ணி:

“சூரணிபுராநி சுமங்கலாகுத்தரி

புரோந்தகிதிரி யம்பகியெழில்

புங்கலி விளக்குசிவ சங்கரிசகஸ்ரதள

புஷ்பயிசை வீற்றிருக்கும்

நாரணிமனோகித ராயங்குணதித

நாதாந்த சக்தியென்றுள்

நாமமேயுச்சரித் திமிடியார்நாமமே

நானுச்சரிக்க வசமோ

ஆரணிசுடைக்கடவு ளாரணியெனப்புதழ

வசுலாண்டகோடி யின்ற

அன்னையே பின்னையும் கன்னி யென மறை பேச

மானந்த ரூபமயிலே,

வாரணியு மிருகொங்கை மாதர் மகிழ்க்கங்கைபுகழ்

வளமருவு தேவையரசே

வரைராஜனுக்கிருகன் மணியாயுதித்தமலே

வாரகாதலிப் பெணுமையே.”

எனப் பிரார்த்தித்த, தான் வசிக்கும் மனைக்குச் செல்லுவான். இவ்வண்ணம் சிலநாள் கழித்துப் பின்னர் தான் கோரிய நகரத்திற்குச் செல்லப் பிரயாணமாகி, காஞ்சி எவ்வளவு தூர மிருக்கு மென்று விசாரித்ததில், சுமார் இரண்டு காசு மிருக்கு மெனத் தெரிந்து, செல்லுகையில் குறுக்கே திரிபுவனம் காடு தோன்றியது. அச்சாட்டிலோ, மயில்கள் தோகைகளை விரித்து நடனம் பண்ணிக்கொண்டு தங்களுடைய அநேக கண்களாலேயும் நீலாவினுடைய அழகைப் பார்க்கின்றன. மான்கள் அருகில் வருகின்றன. ஓர் மயில் காந்தள் புஷ்பத்தின் அரும்பைக் கண்டு பாம்பென்று கவ்வ, அதைக் கண்டிருந்த பெண்மயில் பரிசாசமாக நகைப்பதையும், யானைக்குட்டிகளுக்கும், சிங்கக்குட்டிகளுக்கும் ஒருங்கு சேர்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருப்பதையும், புஷ்பித்திருக்கிற கொம்புகள் நதியின் அலையில் தோய்ந்து தோய்ந்து முழுகுகிற ஸ்திரீகள் போல விருக்கின்றதையும், கோங்குப் புஷ்பத்தில் வண்டுகள் நித்திரை பண்ணுகிறது, பொற்றட்டிலே நீலரத்தினம் பதித்திருப்பது போல இருப்பதையும் பார்த்துக் கொண்டே நடுக்காட்டில் வந்தார்கள். இவர்கள் வந்தது வசந்தகால மாகையால், புத்தியினர்கள் சேரும் வேகைகள் மனம்போலப் பசையற்று இலைகளுதிர்த்த மொட்டையாய் அனேக மரங்களிருந்தன. ஓர் பக்கத்தில்தனி ர்த்தும், புஷ்பித்தும் இருந்த சிலமரங்களிடத்தில் நரனாவிதமான பகைகள் தங்கி, தம்முடைய இனிய குரலினால் பாட்டுக்கள் பாடிக்கொண்டிருந்தன. மற்ருர் பக்கலில் காட்டு மிருகங்கள் அங்கு மிங்கு மோடித் திரிந்து கொண்டிருந்தன. இவைகளை யெல்லாம் கண்ணாக்கண்டு ஆனந்தமடைந்து காட்டைக்கடந்து செல்லையில் கதிரந்தியைக்கண்டு அதில் நீராடி, போஜன முண்டு, வெயிலுக்குச் சற்று இளைப்பாறி, ஆற்றைக் கடந்து செல்லுகையில் ஸ்ரீ ஏகாம்பராதருடைய கோபுரத்தைக் கண்டி அதையும் கடந்து ஊர்க்குச் புறம் நடக்கையில் வேகவதி ஆற்றைக் கண்டு அதையும் கடந்து ஊர்க்குச் சென்றார்கள். இராக்காலமானதால் ஓர் சத்திரத்தில் தங்கி அன்றிரவை யொர் யுகமாகக் கழித்து விடிந்தவுடன் தன் அத்தை மகன் வாழ்மனை தேடி, அதற்குத்தாற்போ லொரு குடியிருப்புவிடு வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டார்கள். அவ்வகத்தில் வாசஞ்செய்துகொண்டி பிரதிதினமும் கோயிற்குச்சென்று கடவுளைக்கண்டு தன்னபிஷ்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து வீட்டிற்குத் திரும்புவார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

சுகவிதிகள்.

நமது தேகத்தின் அவயவங்கள் ஒவ்வொன்றும் தன் தன் தொழிலைச் செம்மையாய்ச் செய்ய அவசியமானவை நான்கு. அவை வாயு, ஆகாரம், சரிரப்பயிற்சி, சுத்தம். இவை ஒவ்வொன்றும் சரியான நிலைமையிலிருக்கவேண்டும்.

நம்மைச்சுற்றிலுமுள்ள வாயுவில்போல ஐந்தில் ஒருபங்கு பிராணவாயு இருந்தால் தேகத்தைப் போஷிக்கத்தக்கதென்று வாயுவை எண்ணலாகும். நன்றாய்க்காற்றுதுழைந்துலாவமாட்டாத அறையிலுள்ள பிராணவாயுவோ சீக்கிரத்தில் குறைந்துபோகிறது. இப்படிப்பட்ட சமயங்களில் நாம் விடும் ஒவ்வொருசுவாசமும் நமது சுகத்துக்குக் கேடானதே.

ஆகையால் நாம் கங்கியிருக்கும் இடமும் நித்திரைசெய்யும் இடமும் விசாலமாய் உபர்ந்த கூரைகளுள்ளதாகவாவ திருக்கவேண்டும், அல்லாவிடில் வெளியிலிருந்து காற்று தாராளமாய் வரும் படியாகவாவது இருக்கவேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களிலும் பலர் கூடுமிடங்களிலும் காற்று நன்றாய் உலாவவேண்டும். காற்று வெளிப்புறங்களில் சுத்தமாயிருப்பதுபோல் வேறெங்குமிராதாதலால் அவ்விடங்களில் ஒவ்வொருவரும் பிரதிதினமும் சிலமணி காலம் போயுலாவவேண்டும்.

ஆரோக்கியமான ஆகாரம் வாயுவுக்கு இரண்டாவதாய் சரீரத் துக்கு அவசியமானது. நாம் சாப்பிடும் உணவுகளில் சில என்னோய் கலந்தபதார்த்தங்களாயும், பழங்கள் பருப்பு முதலியன போல சீக்கிரம் ஜீரணமாகாத கடின பதார்த்தங்களாயு மிருக்கின்றன. இவைகளால் வலிற்று நோவுண்டாய் ஜீரணத்துக்குக் குறைவுண்டாகு மாதலால் இவைகளை நீக்க வேண்டியது, அல்லது மிதமாய் உபயோகிக்கவேண்டியது.

சாதாரணமாய் உபயோகிக்கும் பானவகைகளில் சாராயம், கள், இவை போன்ற லாகிரி பதார்த்தங்கள் ஜீரணசக்திக்கு ருவி களைச் சேதப்படுத்தும். பானவகைகளிலும் உணவிலும் சரியான பதார்த்தங்களை யுபயோகிப்பதோடு மிதமாயுண்ணவேண்டும். பொய்ப் பசியால் ஏமாந்து நம்மைப் போஷிக்க வேண்டிய அளவுக்கு மிஞ்சி உண்போமேயானால் நமது ஆகாரப்பையை அளவுக்குமிஞ்சி நிரப்புவதோடு பலவித தீங்குகளுண்டாகும்.

மிதமான சரீரப் பயிற்சி சுகத்துக்கு அவசியம். நாம் உள் ளுக்கு உண்ப தெல்லாம் கழிய இடந்தரவே. புதிதாய் ஆகாரம் உள்ளே போனதும் அதற்குச் சமமான வஸ்து வெளியே கழி கின்றது. ஆகையால் மதுபடியும் ஆகாரம் புதிதாய் வேண்டி யிருக்கிறது. உள்கொள்ளுவதும் கழிவதும் சில சமயங்களில் குறைந்து விடுகிறது. அது சரியான நிலையிலிருக்க மனதுக்கு உற்சாகமும் சரீரத்தில் ஊக்கமும் வேண்டும். ஏனெனில் நமது தேகத்தின் நரம்புகள் உற்சாகத்தோடு உழைப்பதால் இரத்தத்தி லிருந்து மேலும் மேலும் சாராம்சத்தை அடைகின்றது.

நமது நெற்றிவேர்வை நிலத்தில்வீழ உழைத்து உண்ணக் கடவுள் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். ஆகையால் உழைப்புக்கேற்க நமக்கு அங்கங்கள் அமைந்திருக்கிறது. கடவுளால் எதற்காக இந்த அங்கங்கள் ஏற்பட்டனவோ அந்தவழியில் மிதமாய் நாம் அவை களையுபயோகித்தால் ஏற்படுத்திய எண்ணமும் நிறைவேறுகிறது, சுகத்தையும் அடைகிறோம். சோம்பலினாலாவது துர் அப்பியாசத் தினாலாவது நமது அவயவங்களை நாம் உபயோகியாததால் பலவி னமும் வியாதியும் உண்டாகின்றன.

சரியான சரீரப்பயிற்சியில்லாது சுத்தவாயுயுமில்லா விடின், சுகத்துக்குசேரிடும் இடையூறுகள் அதிகரிக்கின்றன; என்றாலும் மனமும் சரீரமும் அளவுக்கு மிஞ்சி உழைக்கப்பட்டது, அளவுக் கு மிஞ்சினால் அவை சேதமடைந்து மரணமும் நேரிடும்.

சுகத்திற்குத் தேவையானவைகளில் ஈன்சாவது சுத்தம். தின மூங் கழுத்துவரைவிலுமாவது தலைக்குங்கூடவாவது ஸ்நாகம் செய்வதும் நாம் உடுக்கும் உடைகளை மாற்றுவதும் நமது தேகத் தின் மேலுள்ள தோல் தன் தொழிலைச் செய்ய அதுகூலமான வை. இது தெரியாததினாலோ, கெட்ட வழக்கத்தாலோ அநேகர் குளிப்பதில்லை. இதனால் தங்கள் சுகத்தைக் கெடுத்துக்கொள்வ தோடு பக்கத்தில் வருபவர்களுக்கும் அருவருப்பை உண்டாக்கு கிறார்கள். நமது உடைகள் எவ்வளவு கந்தையாயிருந்தாலும் சுத் தமா யிருப்பது அவசியம். நமது அறைகளில் ஒகமில்லா மலும் குப்பையில்லாமல் விளக்கப்பட்டு காற்றுலாவவும் வேண் டும். நமது தேகத்தையும் வீட்டையும் எவ்வாறு சுத்தமாய் வைக் க வேண்டுமோ அவ்வாறே நாமிருக்கும் தெருவும் பட்டணமும் தினமும் சுத்தஞ் செய்யப்பட்டு சாக்கடைத்தண்ணீரையும் பட்ட ணத்துக்குச் சமீபத்தில் தங்கவிடாது அப்புறப்படுத்தவேண்டும். இளம்பிராயத்திலேயே சுத்தியாயிருத்தல் அவசியம். அவ்வழக் கம் ஒருவனுக்குண்டானால், பிறகு ஒரு நாளும் அதைக் கைவி டான்.

மயத்துக் கேற்ற புத்தி.

(ஒரு கதை).

திருவண்ணாமலைக்கும் போளூருக்கும் மத்தியில் முன்னாட்களில் தக்க பா தையில்லாமல் பெருங்காடாயிருந்தது. அக்காலத்தில் ஒருநாள் ஒருவித்த வான் போளூரைவிட்டு திருவண்ணாமலைக்குப் பிரயாணமாய் அக்காட்டுவழி யாகப்போனார். அக்காட்டில் நுழைந்ததும் நான்குபேர் திருடர்கள் ஏகோ பித்த அவர்மேல் விழுந்த தங்கள் தடியால் மேலும்மேலும் அவரையடித்து அவர் கட்டிக்கொண்டிருந்த வஸ்திரங்களைப் பறித்துக்கொண்டு தங்கள் நாடி

ஜனப் பிரியன்.

(*)

மாதம் ஒருமுறை பிரசுரம் செய்யப்படும்.

புத்தகம். 1] சென்னை 1900இல் செப்டம்பர் [இலக்கம். 3

அன்பு.

அன்பானது நமது உயிர்வாழ்க்கையாகிய இருண்மலைக்கு ஒரு பேரொளியென விளங்குகின்றது. நம் அன்பை மேற்கொண்டாரும் நம்முடன் சந்தோஷப்பட்டாலொழியத் தனியே இன்ப உடைதல் அசாத்தியம்.

அன்பு நம்பருவத்திற் கேற்றும்போல் உருக்கொள்கின்றது. குழந்தைப்பருவத்தில் தந்தைதாழிடத்திலும், யௌவனப்பருவத்தில் மனைவியிடத்திலும், வயோதிகப்பருவத்தில் தம் குழந்தைகளிடத்திலும், எப்பருவத்திலும் தம் பிராதாவிடத்திலும் சினேகிதர்களிடத்திலும் மக்கள் அன்பு பாராட்டுகின்றார்கள்.

நட்பினரிடத்துள்ள அன்பு ஸ்திரீகள்மீதுள்ள அன்பினும் மேன்மையானது. எப்பொருளையும் ஏற்கும்படியான நாணயம் கொண்டு வாழ்க்கையிலாம். ஆனால் உண்மையான நட்பினையடைதல் முடியாது. நம்முடைய வாழ்நாள் முழுவதும் நண்பர்களாலேயே ஆக்கப்படுகின்றது. “உன்னுடைய நண்பர்களைச் சொன்னால் உன்னை யின்னென்று சொல்லுகின்றேன்” என்ற பழமொழியுண்டு. ஒரு விஷயத்தை நண்பர்களுடன் ஆலோசனையாத மனிதன் சிறைப்பட்டவனென உண்மையாகக் கூறலாற்றின.

வந்த பொருள் சிவிலிதும் அவரிடத்தில்லாது தாங்களப்பட்ட கஷ்டம் வீணும் போனது கண்டு கோப மதிகரித்தவர்களாகித் தாங்கள் ஒவ்வொருவரையும் தன் முதுகின்மேல் தூக்கிக் காட்டித் தப்புவதற்கொண்டுவிடப்படி அவ்வித்தவர்களைக் சட்டாயப்படுத்தினார்கள். வித்தவரானும் அவ்வாறே ஒருவனைத் தூக்கிக்கொண்டு கொஞ்சதூரம் கொண்டுபோய்விட்டு மற்றவர்களையும் அவ்வாறே அந்தவிடத்தில் கொண்டுசேர்த்தான். காலையில், அவர்களிடத்தில் பட்ட அடியின் உபத்திரவத்தாலும் அவர்களைத் தூக்கிக்கொண்டிருந்த பிரயாசையாலும் வித்துவான் களைத்தவனாய்க் கீழேவிழுந்தான். உடனே திருடர்கள் அங்கிருந்த ஒணங்கொடியால் அவர் கைகால் முழுமையுங்கட்டிவிட்டுத் தாங்களும் அங்கிருந்த மரத்தடியில் படுத்தார்கள். வித்தவரானும் ஒன்றுந்தோன்றாதவனாய்ச் சிறிது நிரதானித்துத் தனக்குள் ஒரு யுக்திதோன்ற, ஆகாயத்தை அண்ணுதபார்த்து “ஆ தெய்வமே, என்னை அடித்துவருத்தும் இந்தப்பாவிகள் தங்கள் தண்ணீர்திறத்த செய்யக்கூடாத சாகசங்களெல்லாம் நான் இவ்வாறு நட்பினரிடத்திலும்போதும் என்சண்ணை மூடிக்கொண்டே செய்யத்தக்க திறமை எனக்குருந்தும் இவர்கள் கையில் அடிப்பட்டு நான் வருத்தவது என்காலக்கொடுமையோ; என் திறனெல்லாம் என்னவாயிற்று?” என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டான். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த திருடர்களும் ஆச்சரிய மடைந்தவர்களாய் “நாம் கண்ணிறந்து செய்யக்கூடாத காரியம் இவன் கண் மூடியிருக்கையில் எப்படிசெய்வான் பார்ப்போம்” என்று அவனிடம்போய் “நாங்கள் கண் திறந்தகொண்டே செய்யமுடியாத காரியம் நீ கண்ணை மூடிக்கொண்டே செய்வாயா? உன் கட்டை அவிழ்த்து, நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் உன்னைச் சிறிதுதூரம் தூக்கிக்கொண்டு போய் இக்காட்டுக்கு வெளியில் சேர்ப்போம்” என்றார்கள். உடனே வித்தவரானும் தன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பிடி மண்ணை அள்ளி அதின்மேல் போட்டான். கண்ணைத் திறந்தகொண்டே மண்ணைப் போட்டுக்கொள்வது அசாத்தியமாதலால் திருடர்கள் வெட்கித் தாங்கள் பத்தயம் தோற்றதாய் ஒத்துக்கொண்டு வித்தவனை மிக்க கவுரவத்தோடு தூக்கிக்கொண்டு போய் காட்டிற்கு அப்புறம்சேர்த்தார்கள். வித்தவரானும் தனது யுக்தி புத்தியால் சோடியாய் வீடுபோய்ச்சேர்ந்தான்.

சென்ற சஞ்சிகையிலுள்ள
விடுகதைகளின் விடை.

1. மறை.	5. சோறு.
2. சட்டிப்பாணை.	6. இறுப்பைப்பூ.
3. சலடை.	7. பாம்பு.
4. தேய்தாய்.	8. சந்திரன் (நிலா.)

1900இல்
ஆகஸ்டுமீ 7உ }

வேதம் மாள்.
திருவல்லிக்கேணி.

இறைவனது அருளினைத் தந்தைதாய் தம் மக்களிடையே பாராட்டும் நட்பினை யொக்குமென்று கூறுதல் வழக்கம். அனேகர் தம் தந்தைதாய்க்கு இன்பம் விளைக்குமென்று தாம் ஒரு செயலைச் செய்து சந்தோஷம் அடைகின்றார்கள். ஸ்ரீ ராமபிரான் தன் தாயாகிய கைகேயிக்கு இன்பமுண்டாகுமென்று மிகவும் சந்தோஷத்துடன் கொடுங்கானஞ் சேற்றனர்.

சிலசமயங்களில் மிருகங்கரித்து நாம் பாராட்டும் அன்பை நீக்கிவிடலாகாது. பாண்டவர் பரமபதத்தை யணுகலும் தம் நன்றியுள்ள நாயும் பின் வரமுடியாமையின் திரும்ப யத்தனிக்க மறுபடியும் நாயுடன் அவர்களைப் பரமன் ஆட்கொண்டனென்பது மகாபாரதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. “அஹிம்ஸா பிரதமதர்மம்” என்ற சொல்லைப் பலமுறையுங் கேட்டிருக்கின்றோ மல்லவா? இது சைனர்களுடைய முக்கியமான சொல்லை. இக்கொள்கை மிகவும் மெய்ச்சத்தகுத்ததானாலும் முழுது மேற்றுக்கொள்ளுதல் முடியாது. சைனந்தோறு மிவ்வுலகத்தில் நடக்கும் போரில் பல முள்ள பொருளே நீழிகாலத்தயி நிற்குமென்பது நிச்சயம். மாறுட சிருஷ்டியைக் காக்கும்பொருட்டு இறைவன் அனேக சிறிய உலகங்களைப் படைத்திருக்கின்றான். இதன் உண்மை சிறிது ஆழந்து ஆலோசித்தாற் றெரியவரும்.

எல்லாவற்றிற்கு மேலானதெனப் பாவிக் கப்படும் சாறலைப் பற்றிச் சிறிது விரிப்பாம். காதல்தான் நம் வாழ்க்கையின் பயனையடைபதென்கின்றது; நாம் காதலுற்றவர் உண்மைக்காக இறக்கவுஞ் செய்கின்றது. காதலே நம் மனத்தில் எப்பொழுதுங் குடி கொண்டிருக்கும் பகைமையை நீக்கிப் பிரியத்தை யுண்டிபண்ணுகின்றது. ஒரு ஸ்திரீயின் மீது யாம் பாராட்டும் காதலால் வழக்கமாகச் செய்யுந் தீச்செயலையும் விட்டுவிட நேரிடுகின்றது. கோபம் மிகுதியுமுடைய ஒருவன் மணஞ்செய்ததும் சாத்தவிகத்தன்மையை யடைகின்றான். இதை நாம் அனேகமுறை பார்த்திருக்கின்றோம். காதல் இவ்வுலகில் இல்லாவிட்டால் இன்பமென்பதே யில்லாமற் பாழடையும்.

காதலின் உற்பத்தி நிலையின் உற்பத்தியைப்போல அனேக உற்புலவரை மருட்டுகின்றது. காதலின் உற்பத்தியைப்பற்றி

ஒரு வினோதமான கதை சொல்வது வழக்கம். முற்காலத்தில் மனிதனுக்கு நான்கு கால்களும், கைகளும், திரண்ட உடலும், மாறான இரண்டு தலைகளும் இருந்தனவாம். ஞெண்டுகளைப் போலத் திரும்பாமலே முன்னும்பின்னும் நடக்க முடியுமாம். அவர்களுடைய வல்லமை மிகவும் அசாத்தியமாய் இருந்தமையால் தேவர்களுடனும் போர்புரியத் தலைப்பட்டார்கள். இறைவன் இவர்கள் சர்வத்தையொழிக்க இரண்டாய்ப் பகிர்ந்துவிட்டான். இரண்டு பாதங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்றுசேர எப்பொழுதும் ஆவல் கொண்டிருக்கின்ற தென்பதாம்.

கண்டவுடன் கொள்ளுங் காதலே மேன்மைத்து. பழக்கத்தினால் உண்டாகும் பிரியமே வலிமையாகத் தொடரும். மணந்த பிறகு வருந்துங் காதலர் அனேகர். சிலர் தந்தைதாயரால் ஆராய்ந்தெடுக்கப்படு மனைவியே உண்மையான காதலியென்று பாராட்ட வேண்டுமென்கின்றார். அப்படியாயின் நியாயாதிபதிகளை ஏற்படுத்தல்போல ஓர் உத்தியோகஸ்தனை அரசனே இவ்வேலையைச் செய்ய ஏன் ஏற்படுத்தலாகாது? மனத்திற் றானாகவே உற்பவிக்குங் காதலே நீழிகாலந் தங்கும். காதல் சிறையிலிருப்பினும் இன்பத்தை யுண்டாக்கும். “என் பிரியநாயகியுடன் ஒரு நிர்மானுஷ்யமான காட்டில் வசிப்பேனாயினும் மாறுடர்களுயே மறந்து எவரையும் வெறுக்காது இனிமையாய் வாழ்வேன்” என்று ஆங்கிலப்புலவராகிய பைரன் கூறுகின்றார்.

உடலின் பயனாகிய அன்பையடையாமல் இடம் பொருள் ஏவல் இருந்தும் பிரயோஜனமில்லை. மேலும்,

“ஆகர வுடையான் செய்யு மல்லவு நல்ல வாகு
மாதர விலாதான் செய்யு நல்லவு மல்ல வாகு
மாதர வதன லாவிக் கருந்துனை யின்ப முத்தி
யாதர வலாது வேறென் றளித்திடக் கண்ட துண்டோ.”

அன்பிலார்க்கு ஆக்கம் (செல்வம்) உண்டாகாதாகலான் யாவரும் அன்பைப் பூண்டொழுதுதலே முக்கியம். அன்புடன் ஏவப்படும் செயல்களெல்லாம் பணிவுடன் செய்யப்படுகின்றன. கொடுமையாபிடப்பட்டுங் கட்டளையெல்லாம் அவமதிப்பை யடைகின்றன.

இதை யாம் தினமும் அதுபலத்திற் கண்டிருக்கின்றோம். இச்சந்தர்ப்பத்தில்,

“அன்பின் வழிய் துயிர்நிலை யாஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு”

என்னுங்குறள் கவலிக்கத்தக்கது.

சுருக்கை - இராமாயி ட்யங்ஹர்.

இராமாயண ஸங்கிரகம். *

அத்தியாயம். I. (பாலகாண்டம்)

ஜானாகநு வியதௌவம் கிஷோஷ்டிகாக்ருதிஃ ||
சூரியாரம் ஸவ-விஷ்ணுநாஹம் ஹயயீவ ப-வாஸுஹே ||

“அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான் அஞ்சிலே யொன்றைத் தாவி
கஞ்சலே ஒன்று ஈடு சூரியர்க் காக்க வேடு
அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற அனங்கைக்கண் டயலா ஈரில்
அஞ்சிலே ஒன்றை வைத்தான் அனன்மைய நித்தித் காப்பான்”

இந்தியாவின் வடபாகத்தில் பூர்வீகம் தோசல மென்னும் பெயர் பூண்ட ஒரு நாடுருந்தது. அதன் பிரதான நகரத்திற்கு அயோத்தி யென்று பெயர். அந்நாட்டை ஆண்டு கொண்டுவந்த அரசர்களில் அதிக சிலாக்கிய குணமுள்ளவன் தசரதன். எட்டுத் திக்குகளிலு மாத்திரமே யன்றி ஆராயம் பாகலம் என்னு இரண்டிடங்களையுஞ்சேர்த்துப் பத்துத்திக்குளும் தன்னிரதத்தைச் செலுத்த வல்லவ னென்பது தசரதனென்னும் பதத்திற்குப் பொருள். இந்தியாவிலுள்ள ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்கும் இவன் அரசன். எனவே இவனே சக்கிரவர்த்தி என்றாயிற்று. இவனுக்கு பட்ட மசிகிகள் கௌசல்யை, சுமித்திரை, கைகேயி என்னு மூவர். இவர்களில் மூத்த மனைவியாகிய கௌசல்யையி லிடமாகப் பிறந்தவன் இராமன். குணமே ஓர் உரு வெடுத்து வந்த தென்று சொல்லத்தக்க குணக்குன்று. தனது தமையனாகிய இராமலிபத்து எப்போதும் பக்தியும் விசுவாசமும் மரியாதையும் வந்தவன் பரதன். இவன்

* ADAPTED FROM “BALARAMAYANAM.”

கைகேயிலிடமாகப் பிறந்தவன். பரதனையும் இராமனையுந்தான் சகோதர வாஞ்சைக்கு உதாரணமாக அடிக்கடி எடுத்துச்சொல்வது வழக்கம் :—

“சேஞ்சுடரின் மைந்தனையும் தென்னிலங்கை வேந்தனையும்
பஞ்சவரித் பார்த்தனையும் பாராதே—விஞ்சு
விரதமே பூண்டிந்த மேதினியை யாண்ட,
பரதனையும் ராமனையும் பார்”—இதனாலும்

மேற் சொன்னது இனிது விளங்கும். சகோதர வாஞ்சையிற் பேர் பெற்றவர்களில் பரதனுக்குச் சமமானவன் இவர். இலக்கு மணனும் சத்துருக்கனும் சுமித்திரையிலிடமாகப் பிறந்தவர்கள். இராம லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கினர் என்னும் நால்வரும் நா னொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து கொண் டு வந்தார்கள். இவர்களுக்குத் தக்க காலத்திலேயே * செளனம், † கர்ணவேதனம், ‡ உபநயனம் முதலிய சடங்குகள் நிறைவேற்றப் பட்டன. தகுந்த ஆசிரியர்களை வைத்து பால்லகலைகளையும் இவர் களுக்குக் கற்பித்தார்கள். ஒருருடைவேலை வாமித்திர முனி தசரதரிடம் போய், “முனிவர் பம்பித்தா புனை நும் மத்தவர்கள் செய்யும் யாகத்திற்கு இடைபுண மிடைப்பதும் இராக்கதர்களை நாசம் செய்து யாகத்தைக் காக்கும் வண்ணம் இராம லக்ஷ்மணர் களைத் தருதி” யென்று அவரை யாசித்தார். குழந்தைகளை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவரா யிருந்தபோதிலும் விசுவாமித்திரர் சபித் து விடுவாரோ என்னும் பயமானது பிடிக்கவும், “பிள்ளைகளுக்கு சேஷமழுண்டாகும் அதுப்பலாம்” என்று வசிஷ்டர் சொன்னதின் பேரிலும் இராம இலக்குமணரை அவருடன் அதுப்புவிக்கத் துணிந்தார். முனிவர் சிறுவரிருவரையும் தன்னுடன் கொண்டு அவர்களுக்கு வழியின் சிரமம் தெரியாதிருக்கும் வண்ணம் பற்பல இனிய கதைகளைச் சொல்லிக் காட்டு வழியைக் கடிதினிற் கடந்து சென்றார். அப்போ தவர்களுக்கு பலாம், அந்பலாம் என்னு மிரண்டு மந்திரங்களையும் உபதேசித்தார். காட்டின் மத்தியில் இவர்கள் போய்க் கொண்டிருக்கும் போது தாடகை யென்னும் ஓர் இராசக்ஷணி இவர்களை வழிமறித்தாள். அவளுடைய உபத்திர வம் பொறுக்க முடியாமற் போகவே இராமனை நோக்கி “உன் பாணத்தை இவள் பேரில் பிரயோகிப்பாயாக” என்றார். ஆமாம்

* குடியினைத்தல். † காதுகுத்துஞ்சடங்கு. ‡ புணல்வரித்தல்.

பத்திலேயே 'ஒரு பெண்ணையா என் பாணத்திற்கு இலக்காக் குவது' என்னும் எண்ணமானது இராமருடைய மனத்திலெழுவே, முனிவர் அதையறிந்து "ஸ்திரீயா யிருந்தபோதிலும் பாதகமில்லை. ஸ்திரீ ரூபமே தவிர வாஸ்தவத்தில் ஸ்திரீயல்லள். அவளோ ஒரு பெரிய நீதி. எடு வில்லை விடு கணையை" என்றார். உடனே விட்டார் பாணத்தை. இராமபாணத்தின் வேதத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

"கோல்லோக்குங் கடிய வேகச் சுசிரைக் கரிய செம்ம
லல்லோக்கு நிறத்தி னுமேல் வித்தகங் வயிதக் குன்றக்
கல்லோக்கு நெஞ்சிற் றக்கா தப்புறங் கழன்று கல்லாப்
புல்லாக்கு நல்லோர் சொன்ன பொருளைப் போயிற் றன்றே."

இரும்புக் கெண்ணும் பாணம் பாய்ந்தமாத்திரத்தில் தண்டாகார மாய்த் தரைமீது வீழ்ந்திறந்தனள் தாடகையும். பிறகு விகுவா மித்திரர் இராமலக்ஷ்மண ரிருவரையும் கொண்டு தான் வேள்விச் சாலையை யடைந்ததும் அவர்களை அதைக் காக்கும்படிச் செய்து தான் வேள்வியைக்குறித்த ? நிறங்கிவிட்டார். யாகஞன் டத்திலிருந்த அக்நியினை வெளியே லெழும்பியாமாத்திரத் தில் யாகஞ்செய்யும் நிஷியைட்டத்து யாகத்தையும் நாசம்செய்யும்பொருட்டு இராக்கதர்கள் இரத்தவருஷம் பொழிவதுபோல் ஆகாயத்தி லெழும்பி யாகஞ்செய்யு மிடத்துத் தோன்றி சரக்கூ டம்போல் அவ்விடத்தை வளைத்துக்கொண்டார்கள். அந்த யாக மோ இராமலக்ஷ்மணர்களால் மிகவும் விசேஷமாய்க் காக்கப்பட்டது. இதைக்குறித்து கம்பகாட்டாழ்வாரும் மிகவும் விகேர்த்தமா யெழுதியிருக்கிறார்.

"என்றதற் காக்கரி திரண்டு முன்றுநாள்
விண்ணவர்க் காக்கிய முனிவன் வேள்வியை
மண்ணினைக் காக்கின்ற மன்னன் மைத்தர்கள்
கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையிற் காத்தனர்."

இப்படிச் சரக்கூ டம்போல் வளைந்த இராக்கதர்களுக்குத் தலை மை பூண்டவர் தாடகையின் புத்திரர்கள். கபாநு, யாசிசன் என் னும் பெயர் பூண்டவர்கள். இராமபாணத்தினால் எழுந்த வாயுவின் வேகமானது இவர்களில் முன்னவனைக் கொன்று மற்றவனாகிய மாசிசனைக் கட்டின்னகண் கொண்டுய்த்தது.

விசுவாமித்திரருடைய வேள்வி இனிது முடிந்த பின்னர், ஜனகன் புத்திரியாகிய ஜானகிக்கு விவாகம் நடக்கப் போகிற தென்னும் சமாசாரம் விசுவாமித்திரர்க்கும் தெரிவிக்கப்படவே அவர் இராம லக்ஷ்மணர்களைப் தன்னுடன் கொண்டு மிதி லையை நோக்கிச் சென்றார். போம் வழியில் முன்னொரு காலத்து இத்திரனது வஞ்சனைக்குடைந்து அவனிடம் இன்பந் துய்த்த கௌதமர்பத்தினியாகிய அஹல்யை தனது கணவன் சாபத்தால் கல் துருவாய் இதிவரையிலிருந்து இராமபிரானது காலின் துகள் கதுவுதலும் கல்லுருத் தவிர்த்து முன் தன்னுருவாகிய பொன் னுரு விளங்க நின்றாள்.

"அஞ்சன வண்ணத் தான்ற னடித்துகள் கதுவா முன்னம்
எஞ்சிபொ லிடையாள் முன்னை வண்ணத்த ளாகி நின்றாள்."

இராமருடைய ஸ்ரீ பாதரேணுவின் மகிமையோ இவ்வ ளவு பெருமையுடையது. இதனை விசுவாமித்திரர் பார்த்ததும் அதிக ஆனந்தமடைந்து ஸ்ரீராமருடைய மகிமையைக் குறித்துப் பற்பல விதமாய்ப் புகழ் ஆரம்பித்தார்.

"இவ்வண்ணம் நிகழ்ந்த வண்ண மினியிந்த உலகுக் கெல்லாம்
உய்வண்ண மன்றி மற்றோர் துயர்வண்ண முதுவ துண்டோ
மைவண்ணத் தரக்கி போரில் மழைவண்ணத் தண்ண லேயுன்
டைவண்ண மங்கு கண்டேன் கால்வண்ண மிங்கு கண்டேன்."

அஹல்யை இடையிலிக்கதியுற்றபோதிலும் நிஷிபத்தினி பென் னும் மகிமையும் அவளதுபூர்வீக நற்குணமும் அவளைவிட்டுப்பிரி யவேண்டில்லை. ஸ்ரீராமரும் அவள் பொன்னடிவணங்க அவள் அவ்வி டம்விட்டுப் பெயர்ந்துபோனாள். அவளை அவள் பர்த்தாவாகிய கௌதமரிடம் சேர்த்து இவர்கள் மேற்சென்றார்கள்.

இவர்கள் மிதி லையை யுற்றதும் ஜனகன் தந்த உறை விடத் திருந்து பிறகு அரசன்மனையை அடைந்ததும் முனிவருக்கு அரசன் சோடசோபசாரம் செய்து அவரை ஓராசனத்திருத்தி யோக சேஷம்ங்களை விசாரிக்கையில் இவர் பக்கத்திருந்தவர்களை நோக்கி "இவர்கள் யாவர்? தயை செய்து உரைத்திடுக" என்று முனிவரைக் கேட்க, அவர் "நின்னுடைய வேள்வி காணும் பொருட்டு வந்த வர்கள். வில்லுங் காண்பார். இவர்கள் தசரதச் சகரவர்த்தியின்

புதல்வர்" என்று கூறி மேலே இவர்களுட்பெருமையைப் புது ரோல் லத் தொடங்கினார். சொல்லி முடிந்ததும், "இப்புத்திரர்களிலே வரேனும் இங்கிருக்கும் சிவ தனுசை எடுத்து வளைப்பார்களா யின் என்னை இடர்க்கடலினின்றும் கரை யேற்றுவார்கள்" என்றான் ஜனகன். பிறகு அவ்விலலை கிங்கரர்கள் அறுபதினாறாவர் அளவி லாற்றலர் தண்டுகயிறுகொண்டு கட்டி தண்டிற்றங்கி இவர்கள்முன் கொண்டு வைத்தனர். அதை அநாயாசமாய்த் தந்து இடதுகை லர் விரலால் எடுத்து வலதுகையால் நாணைற்ற முயன்றதும் ஒருநொடியில் வில்லானது இற்று இரண்டுதுண்டமாய் விண்ணிடி ந்துவிழ்ந்ததென அதிக சப்தத்தோடுங் கேழு வீழ்ந்தது.

"தடுத்திமை யாம லிருந்தவர் தாளின்
மடுத்த நானுதி வைத்து நோக்கார்
கிட்டினின் யாரு மறிந்திலர் கையால்
எடுத்து கண்டன ரிந்தது கேட்டார்."

இந்தச் சப்தத்திற்குப் பயந்து ஆகிசேஷனும் பூயியதிர்ச்சி பொறுக்கமாட்டாது தன்றலை யசைத்தனன். இவ்வகிசயத்தைப்பா ர்த்த விண்ணவர் மண்ணவர் மற்றுளோர் எல்லோரும் ஆச்சரியம டைந்து ஆகிகூறி ஆனந்தங்கொண்டார்.

"பூமழை சொரிந்தார் விண்ணோர் பொன்மழை பொழிந்த மேகம்
பாமமா கடல்க ளெல்லாம் பன்மணி தூவி யார்த்த
கோமுனிக் கணங்க ளெல்லாம் கூறின ஆகி கொற்ற
நாமவேற் சனகற் கின்று நல்வினை பயந்த தென்னு."

ஆகாயத்தில், தேவனுந்துபிமுழங்கின; பற்பலவாத்தியங்களும் பற்பலவிடங்களில் கோவித்தன.

"வயிரியர் மதூர தேம் மங்கைய ரமுத தேம்
செவிரியர் மகர யாழின் தேம்பிழி தெய்வ தேம்
பயிரியர் வேயின் தேம் என்றிகை பருகி விண்ணோர்
உயிருடை யுடம்பு மெல்லா மோவிய மொப்ப நின்றார்."

அனைவரும் ஆனந்தத்தேனுண்டு களிகொண்டு கண்டலாறு வில்லிதுத்த இராமனை வியந்து பேசத்தொடங்கினார்.

"தயரதன் புதல்வ னென்பார் தாமரைக் கண்ண னென்பார்.
புபலிவன் மேனி யென்பார் பூவையுக் பொருவு மென்பார்

யயதுடைத் தலக மென்பார் மானுட னல்ல னென்பார்
கயல்பொரு கடலுள் வையும் கடவுளே காணு மென்பார்.

மிதிலை நகர் வீதிவழியாய் இராமர், அவர்தம் தம்பி இலக்சும ணர், விசுவாமித்திரர் என்னுழவரும் போய்க்கொண்டிருந்தபோது ஜானகி இராமனைக் கண்ணுற்றதும் மதனதுகணையால் ஏற்றுண்டு த ன் வசமற்றுச் சிலநாள் அந்நிலையிலேயே யிருக்கும்போது சிலையை வளைத்துத்தவன் கோமுனியுடன்வந்த கொண்டலென்று தான்கே ட்டவுடன் "ஆம், அவனே இராமன்" என்று தேர்ந்து தன் சந்தேகத் தை நிவிர்த்திசெய்துகொண்டான். உடனே அவனும் அதிக ஆனந்தத் தில் ஆழ்ந்துவிட்டான். தன் புத்திரிக்கு வாய்த்த வரன் பெருமையும் திறமையுங்கண்ட ஜனகனுக்கிருந்த சந்தோஷத்திற்கு ஓரளவு முண்டோ? கபதினத்தில் முகூர்த்தம்வைத்து தசரதமகாராஜாவிற் கும் மஹேஸ்வரத்தேசத்தரசர்க்கும், ஒல்லையில்வந்து மிதிலையைச் சேரும்படி 'ஒலையும் தூதும் போக்கினான்.' எல்லாரும் விரை வில்வந்து சேர்ந்தனர் மிதிலைமாநகரம். நகரிலும் நகர்ப்புறத்தும் நான்கு யோசனைதூரம் வரையிலும் நால்வகைத் தானை சூழ அரசர் குழாங்களும் பரிசனங்களும் நிரம்பி நின்றன. தசரதரும் வந் து சேர்ந்தார். இருபக்கத்திலும் பலவாத்தியங்கள் முழங்கின.

"மந்திர தே வோதை வலம்புரி முழங்கு மோதை
அந்தண ராகி யோதை யார்த்தெழு முரசி னோதை
கந்துகொல் சளிற்றி னோதை கழிகையர் கவிதை யோதை
இந்திர திருவன் செல்ல வெழுந்தன திசைக ளெல்லாம்."

ஜனகர் எதிர்கொள்ளத் தசரதரைத் தந்நகர்க்கு அழைத்துவரத் தான் தன் நால்வகைத் தானையோடு சென்றார். மனிதர்கூட்ட மும் மாக்கள்தங் கூட்டமும் மிகவும் நெருங்கினின்றன.

"முருக்கிதழ் முத்த மூரல் முழவலர் முகங்க ளென்றும்
திருக்கிளர் கமலப் பேரந்த நீட்டின கிடந்த கூர்வான்
நெருக்கிடை யறுக்கு நீர்ச னைக்குமி னீங்கு மென்றென்
தருக்களி லொளிநு மேனி யாடவ ரகலப் போனார்."

நகர்முழுதும் நயம்பெற அலங்கரிக்கப்பட்டன. முகூர்த்த தி னமும் நெருங்கிவிட்டது. இராமரும் அந்தத்தினத்தில் பவனிவரப் புறப்பட்டார். அவருடைய அழகைக் காணும்பொருட்டு அந்தந்த வீட்டு வாயிலில் வந்து நின்றார் ஆடவர் மகளிர் அனைவரும். இரா

மருடைய அழகிற்கு ஓரளவுமுண்டாமோ?

“தோள்கண்டார் தோளே கண்டார் தொடுசுழற் சமல மன்ன
தாள்கண்டார் தாளே கண்டார் தடக்கைகண்டாரு மடதே
வாள்கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினே முடியச் சண்டார்
வாழ்கொண்ட சமயத் தன்னு னுருவுகண் டாரை யொத்தார்.”

உலா முடிந்ததும் மணச்சாலையைத் தன் தமரோடும் மற்றைய
ரோடும் அடைந்து கலியாண மண்டபத்தைச் சென்று சென்றார்.
தாரைவார்த்துக் கொடுத்தல், அம்மி மிகித்தல், கற்றினுருத்திகாண்
டல் முதலிய மற்றைச் சடங்குகளும் ஆகமவிதிப்படி அன்று நிறை
வேறின. தாசாதிக்கும் ஜானகிக்கும் திருமணம் அதிகமுழக்கத்து
டன் இனிது முடிந்தது.

“ஆர்த்தன பேசிக ளார்த்தன சங்கம்
ஆர்த்தன நான்மறை யார்த்தன வாணோர்
ஆர்த்தன பல்கலை யார்த்தபல் லாண்டு
ஆர்த்தன வண்டின மார்த்தன வேலை.”

அன்றைநினைமே அவர் தம்பியார்க்கும் அதேவிடத்தில் திருமண
முடிந்தது. இலக்குமணனுக்கு ஜநகன் புத்திரியாயிய வணியினையேன்
பவனும், பாதசத்துருக்கினருக்கு குஜத்துவனன் எனும் பெயர்
பூண்ட ஜனகனு தம்பியின் புத்திரிகளாயிய மாண்டவி, கருதார்த்தி
என்பவர்களும் முறையே நாயகிய ராஜார்கள். இது முடிந்தபிறகு
சில நாளங்கிழுந்து பிறகு தம்முர்க்குத் தசரதரும் அவர் புத்திரரு
ம் அவர்களுடைய மனைவியரும் சகுன முதலியவைகளைப்பார்த்துக்
கொண்டு புறப்பட்டுவருகையில் சில நேர்த்துச் சகுனங்க விடைபுற
நன. அரசன் அவற்றைக்கண்டு மனங்கல்லங்கி விட்டடை வினாவி
னும் அவர் “இன்றேவரு மிடைபுறு அது நன்றாய் விடுமென்றார்.”

இவர் இப்படிச் சொன்னவுடன் மின்னல்போன்ற பிரகாசத்
தையுடைய சடையையும் மாந்திரிடம் விழ்ந்து புரளும் தாடியையு
ம் உடையவரும் மருவாயுத்ததைத் தரித்தவரும் சூத்திரிய வையியு
மாகிய பரசுராமர் எதிரில்தோன்றினார். இடுக்கண் நேரிடுமே என்று
நடுக்கங்கொண்டார் தசரதர். பரசுராமர் விஷ்ணுவின் தசாவதாரங்க
ளில் ஓரவதாரம். செருக்குக்கொண்டிருந்த சூத்திரியவம்சம் அஃ
தழிந்து நற்கியுறுமாறு தோன்றியவர். இவர் பிரமகுலத்தவர்.
இவ்வாறு கர்வங்கொண்டிருந்த சூத்திரியர் குலங்கள் இவருடைய

மருவாயுத்தத்திற்கு இரையாயின. இவர் இராமருக்கெதிரி நின்று
“ஏ இராம! முன்னமே பழுதுற்றிருந்த சிவதனுசை வளைத்திறுத்த
தாசக் கர்வம் கொண்டிருக்கிறாயல்லவா, என்னுடைய தனுசை
வளைத்தால் நீ புருஷன் தான்” என்றார். இராமர், எதிரின்ற பரசு
ராமர் தந்த வில்லைபு மிதுத்து அவரது ஆவியுந் தன்னுட்கொண்
டார். அதைப் பார்த்திருந்த மற்றவர்களும் பிரம்மானந்தங் கொண்
டார்கள். பிறகு அனைவரும் அயோத்தியாகிய தம் நகரமும் கண்
டார்கள். பாலகாண்டம் முற்றிற்று.

சக்துளம். குப்புசாமி முதலியார்.

நீலா.

முற்றுவது அத்தியாயம்.

மாணிக்கமோ எனில் தன்னுடைய ஸ்திதியைக்குறித்து நினைந்துருகிக்
கொண்மருக்கும் நாளை யில் தன்னுடைய சிநேகிதன் சங்கரனுடைய ததப்ப
னார் மாணிக்கத்தை அவ்வுரிலேயே ஓர் ஜவுளிக்கடையில் ஐந்தரூபாய் சம்ப
ளத்திற்கு கணக்குப்பிள்ளையாக அமர்த்தினார். வேலைபார்த்தவரும் நாளை யில்
சங்கரனுடைய தங்கைக்குக் கலியாணம் என்று ஓர் கடிதம் வந்தது. அக்கடி
தத்தைக் கண்டதும் அவனுக்கு அடக்க முடியாத சந்தோஷமுண்டாகித் தன்
எஜமானனிடஞ்சென்று, ஐயா, நான் கலியாணத்திற்குப் போகவேண்டியிரு
க்கிறது, நான் போய்வருவதற்கு விடைகொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்க,
அதற்கு யஜமானன், அப்பா கர்ணம்! யாருக்குக் கலியாணம், உனக்கா, உன்
னுடைய பந்துக்களிலொருவர்க்கா, அல்லது உன்னுடைய சிநேகிதற்கா என்
ருன். அதற்கு மாணிக்கம் என்னுடைய சிநேகிதன் சங்கரனுடைய உடன்பி
றந்தானுக்கு என்றான். இதைக்கேட்டதும் எஜமானன் நகைத்து உனக்கு
என்ன பயித்தியமா, பார்ப்பார் வீட்டுக் கலியாணத்திற்கு நீபோய் என்ன
செய்கிறது. உன்னைக் கிட்ட டொருங்கவொட்டார்கள். சாப்பாடோ அவர்கள்
எல்லோரும் உண்ட பிறகு உனக்கிடுவார்கள். மெத்த கஷ்டப்படுவாய், நீயோ
சிறுவன், “தாதாசாரிக்கும் பிரப்பண்டிகைக்கும் என்ன சம்பந்தம்” என்று
சொல்ல, மாணிக்கம்-ஐயா! தாங்கள் அப்படி நினைக்கக்கூடாது, அவர்கள்
தான் எனக்கு உற்றதுனை, ஆதிலிருந்து இதுவரையில் காப்பாற்றினவர்கள்.
நான் வசிக்கும் வீடும், உண்ணும் சோறும், உடுக்கும் வஸ்திரமும், அவர்
களுடையன.

“நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.”

“எந்நன் தி கொன்றார்க்கு முயல்வன டா முயல்வன
செய்ந்நன் தி கொன்ற மகற்கு.”—நீருவள்ளுவர்.

ஆகையால் நான் அவசியம் போடவேண்டு மென்றான். அதற்கு எஜமானன் கணக்குக்களையெல்லாம் முடித்துவிட்டுப் போய் உடனே திரும்பி விடவேண்டுமென்றான். இவ்வண்ணமே கணக்குக்களையெல்லாம் சரியாக முடித்துவிட்டுக் கலியாணத்திற்குச் சென்று அங்கு நடக்கும் சடங்குகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் தறுவாயில், அவ்விடின் கூடத்தில் படுத்திருந்த சங்கரனுடைய மனைவி யணிந்திருந்த காசிமாலையை யாரோ எடுத்துக்கொண்டார்க ளென்ற சப்தம் கேட்டது. உடனே அவ்விடத்தில் ஓர் கூட்டங்கூடி இதென்னவதெனவும், நன்றியிருக்கு, காசிமாலையை யாரெடுப்பா, அடி சாவத்திரி, லக்ஷ்மி, மீனா நீங்கபார்த்தீர்கள்? ஐயோ! இதென்னனியாயம் என்றுள் சங்கரன் தாயாரும், அவன் தசப்பனாரும் சேடவாரம்பித்து, வீட்டிலுள்ளே ரகசியமாயும் கேட்க, யாரும் பார்க்கவில்லையென்று சொல்ல, அவர்கள் பரிதவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இது இப்படியிருக்க, அல்லூரில் சிறுவயதிலேயே புருஷனை இழந்த சேஷியென்பவள் திடீரெனவந்து, அடிகா மு! குழந்தை எங்குபிடித்திருந்தா?

காமு. அக்கா! குழந்தை கூடத்திலே படுத்திருந்தது. நகையிட்டுக்கொண்டது கண்பிடிக்காமே யாரோ எடுத்துக்கொண்டா. அவர கையை பாம்புபிடிக்க.

சேஷி. நன்னாயிருக்கு (முகத்தைச்சுளித்துக்கொண்டு) யார் எடுத்திருப்பா. ஒன்று மின்னு யாராவது எடுத்திருக்கா னோன்னமோ யெருமே வையாதே.

காமு. இல்லக்கா, நான் எல்லாரையும் கேட்டாச்சு. எங்களவரும் கேட்டா. யாரும் நானறியேன் நானறியேன் என்று சொல்லா. உங்களுக்கு என்னமானு தெரியுமா அக்கா.

சேஷி. அட, நன்னுசொன்னே, நீ என்னமோ “வாபுளிச்சிதோ மாங்கா புளிச்சிதோ” ன்னு சொல்லிட்டே. நல்லது அகட்டிம். உன்பணக் கொழப்பென்னு இப்படி யெல்லாம் சொல்லாது.

காமு. அக்கா! நீங்க அப்படி கோபிச்சுக்கக்கூடாது. என்னென்னமோ தெரியாமல் சொல்லிவிட்டேன்.

சேஷி. அட! நீ பணக்காரி “செல்வம் சொல்லுக்கொது” போனு போரது உன்சாத்துக்கா ரெங்கே?

காமு. நகையை காணமின்ன விசனப்பட்டென்று எங்கேயிருக்காரோ அத்தொட்டு உங்களுக்கென்ன. என்னோடே சொல்லப்படாது.

சேஷி. அதுக்கென்று, இந்தவாறிலே ஒரு மந்திரவாதி யிருக்கான். அவன் பொருக்கெட்டிக்காரனும். போனதெல்லாம் கண்டு பிடித்துக் கொடுக்கிறானும். அவனை அழைத்துவந்து பார்க்கிறதானே.

காமு. “எனக்குயாரும் தெரியாது. நீங்கதான் சொஞ்சம்போய் அழைத்துக் கொண்டு வாணும்.

சேஷி. நான் அழைச்சுண்டுவரேன். ஆன அவன் பெரிய ஆசை பிடிச்சவனாச் சே. காசிமாலையென்னு தெரிந்திட்டா இன்னும் கேட்க வேணுமோ.

காமு. அக்கா! உங்களுக்கு புண்ணியமாபோராது. அவன் என்ன கேட்டா லும் கொடுத்துவிடரேன். அசப்பட்டாபோரும். சேஷி. எல்லாத் துட்டும் உங்களவருடன் ஒருவார்த்தை சொல்லிட்டாநன்னாயிருக்கும்.

உடனே காமம்மாள் தன்னுடைய புருஷனிருக்குமிடத்தேடி அவரைக் கண்டுசொல்ல, அவர் இதைநம்பாமல் போடிபோ பயித்தியக்காரி சொம்பு வைக்கிறதாவது எடுத்துக்கொடுப்பதாவது. குதிரை செத்ததுமல்லாமல் குழி தோண்டக்கூட்பணம், என்பதபோல் இதெல்லாம் வீண்—இல்லைக்கோ அவன்சொல்லரைதைத்தான் கொஞ்சம்கேட்போம். அதனால் என்ன நஷ்டம் அவன்சொல்லரைதைத்தான் ஈரயில்லை”—ஆனால் சரி. உம்பாடு நீ என்ன வேணு “முற்றநனைந்தவனுக்கு ஈரயில்லை”—ஆனால் சரி. உம்பாடு நீ என்ன வேணு மின்னா சேசுகோ என்றுசொல்லிக்கொண்டே சேஷியம்மானிடம்வந்து அடி மின்னா சேசுகோ என்னையாமே என்னடி—நான் என்ன சொன்னேன். சேஷி என்னமோ சொன்னயாமே என்னடி—நான் என்ன சொன்னேன். ஒண்ணுமில்லையே—இல்லடி. நீ யாரையோ மந்திரவாதியை யழைத்த வாதா சொன்னயாமே—அதவா, அதுக்கென்ன, ஒன்றுக்கு அழைச்சவரேன் என்று சொல்லி அவ்ளூர் பூசலி யிருக்குமிடம் சென்று அவனைக்கண்டு, அடேபூசலி, நான் ஒண்ணுசொல்ரேன் கேட்கிறதயா—அம்மா, தாங்கசொ ன்னு நான் கேக்காமேபோவனா. நீங்க காலாலேயிட்டலேலையை தலையாலே செய்வேனம்மா—ஆனாக்காசரி. நம்ம காமுயிருக்காளன்னோ அவளாத்திலே மருமவ கழுத்திலேபோட்டிருந்த காசிமாலையை காணாமே தேடறா. நீ சொ ம்புவைத்துபார்த்து அடுப்பில் எடுத்தவா வைச்சிருக்கா இன்னுபிட்டுசொ ல்லிடி. உனக்கு தூபா 50 வாங்கித்தாரேன். நீயும் நானும் பாத்தயாக எடு துக்கொள்ளலாம். அம்மா அப்படி செய்ய எனக்கென்ன ஆசைம்? நாலு துக்கொள்ளலாம். இல்லாமே மெத்த கஷ்டமாயிருக்குது. இந்தவேளையில் நாளா கஞ்சிக்கி இல்லாமே மெத்த கஷ்டமாயிருக்குது. இந்தவேளையில் நீங்க ஒத்தாசை பண்ணரேங்கனே. உங்களுக்கு மெத்த புண்ணியமுண்டு. இவர்கள் ஒருவருக் கொருவர் பேசி முடிவு செய்து கொண்டு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு காமு அம்மாவுடைய வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சேஷியம்மாள் இவையதிலேயே மணம்செய்யப்பட்டுத் தன்னுடைய கணவன் வீட்டிற்குச் சென்று கெட்டபெண்ணென்று மாயியார் நாத்திமார் எண்ணும்படியாய் நடந்துவந்ததும் தவிர, அவர்களை வேலையாட்களாக எ ண்ணி, தானே அவ்விடிற்கு எஜமானி என நடந்துவந்தாள். தன் கணவ னைக் கைவசப்படுத்த மருத்துக்கொடுத்தா, தன் இஷ்டப்பிரகாரம் ஒழுமும் படியாகச் செய்துவிட்டனள். மாயியாருக்கும் கணவனுக்கும் சண்டை மூட் டிவிட்டு, அவளை வீட்டினின்றும் துரத்தி விட்டனள். அந்த அம்மா என்ன ணமோ “எட்டி மரமானாலும் பச்சென்றிருந்தால் போது” மென்பது. “பெற்

ற மனம் பித்து பிள்ளைமனம் கல்லு" என்பதுபொல அந்த அம்மாள் வெளியில் பிச்சையெடுத்து ஜீவித்து, அடிச்சடி அவ்வுருக்குவந்து தன்னுடையபிள்ளை தெருவில் போய்க்கொண்டிருக்கும்பொழுது அவனிடம் பேச்சு சென்றால் அவன் திரும்பிப்பாராமல் போய்விடுவான். அந்த அம்மாளோ அழுதகண்ணம் சிந்தியழுக்குமாய் அயலுள் போய்விடுவாள். சேஷியம்மாளோ சர்வா திகாரமும் தானே வகிக்க, கணவனும் வேலையாள்மாதிரி ஒழுநிவந்தன. எவராவது மாமியாரை ஆதரவுசெய்யாமல் அரத்திவிடலாமாவென்று சேட்டுவிட்டால், அவர்களை தாறுமாறுகவைத்து (திட்டி) மருட்டுவாள். இந்த அம்மாளைக் கண்டால் எல்லாரும் பயப்படுவார்கள். தான்கொடுத்திருந்த தன்களை வளை யமலாகும் அழைத்துக்கொண்டது. அவன் தனக்கு மடக்கட்டேறில்லையென்று, தன்னுடையதாயை மனைவியின் பேச்சைக் கேட்டுத் துரத்திவிட்டோமே யென்றும் சாகுந்தறுவாயில் கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கினான்.

அவ்வக்கிரகாரத்திலுள்ள பெண்களையாவரும் இவருடையவீட்டில் பிரதிநினமும் சபைபூடி வம்புவார்த்தைகள்பேசி, அவரவர்களுக்கு வீரோதமா னவர்களைத் தூறி, அவர்களுக்குத் தீங்குசெய்யயோசனைசெய்வார்கள். சேஷியம்மாள் சொல்லுக்கு மாறுசொல்பவர் யாரும் இல்லை. இப்பிரப்பட்ட புண்ணியவழி பூசாரியுடன் காமுஅம்மாவுடைய வீடுசேர்ந்து அவர்களுக்குப் பூசாரியைக் காண்பித்தாள். அவர்கள் இவனுக்கு, குறிப்பார்ப்பாற்றுக வேண்டிய சாமான்கள் கொடுத்தார்கள். குறிசொல்வோன் செம்பு ஒன்றை எடுத்துநன்றியுய்த்தலுக்கி அதிலுறைய சுத்தஜலம் எடுத்துக்கொண்டு, கூடத்தின் மத்தியில் சாணங்கொண்டு மெழுகி, மொக்கிட்டு, வாழையிலையில் அரிசிபரப்பி அதில் குறுக்கும் செங்குக்கும் கோடுள்போட்டு, கோடு ஒன்றுக்குக் கால் அணையும் மஞ்சள்சேர்த்த அரிசி (அஷ்டதை) கொஞ்சமும், புஷ்பமாமாகச் சேர்த்து வைத்து, செம்பில் மாவிலையைச்செருகி அதன்மேல் தேங்காயொன்றைவைத்துப் புஷ்பங்கள் சாத்திகலசஸ்தாபனம்செய்து சாம்பிராணிப்புதை காட்டிய தேங்காயை உடைத்து, சூடம்கொளுத்தி அம்மனை ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய ஆரம்பித்து:—

"குடலைப்பிடுங்கி ரத்தத்தைக் குடியடி
சண்டாளி என்பேர் சொல்லாதே
சுகஜிவார் தேவர்களுல்லாம்—சண்டி
சாமுண்டி கித்தியகல்யாணி நெஞ்சிலே யமர்ந்தவளே
நெஞ்சுக்கருத்தை அறிந்திருப் பவளே
இந்தப் பஞ்சக்குடத்தில் அமர்ந்திருப்பவளே
பரகுறையெல்லாம் தீர்க்கவந்தவளே
சிவ - சிவா - என்னும் தரிசனப்பொருளே
ஆற்றும்பொருளே ஏதும்பொருளே
என்னம்மனை - என்னைக்காப்பவளே

அய்யவிட்சி, அமிர்தவிட்சி லும் செய்யும்வினையை தீர்க்கவந்த
திரிகோணத்தில் அமர்ந்த மவுனசிவாயா—தவுனசிவாயா
ஆகாரசெயலே—ஆ-கிருஷ்ண—ஆ-கிருஷ்ண
ஆயிதின் தவளே—சகலலக்ஷ்மீடே—ஓம்பழணி
உத்தாரமத்திய—எங்கும்குருவாயிருக்க உபதேசம்தந்தருள
வேணும்—தெய்வசகாயம்—தெய்வசகாயம்.
நாதனாதரிமூச்சவா—வாகி—மாசனவேலவா—வருகமனநாடிவா
காசுமலை கொண்டோடிவா."

என்று அத்தித்த பிறகு சிறிதுநேரம் மவுனமாயிருந்து கண்ணைமூடிக்கொண்டு ஒரு கூச்சலிட்டான். அங்குள்ளோரனைவரும் திடுக்குற்று யாது சொல்லப்போகிறுனென எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். பூசாரியோ, அடியில்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான்.

ஓ! இந்தக் கலிபாணத்திக்கு வந்தவங்கள்ளே ஓர்மா புண்ணியவதி-
நம்மகுழந்தைக்கு நெருங்கினபாத்தியஸ்தி செகப்பு சேலைகட்டியிருக்காங்கோ,
அந்தம்மா, சொயந்தே அங்கும்பொயது மொள்ளசமுட்டிகினு போகை
யில் நம்மஅய்யா அப்பாவந்தாதுக்கா, அந்தம்மா உடனே சோறுவடிக்கிற
சூட்டுக்குள்ளே நொழ்சு (பல்லை நறநவெனசுடித்து) சோறுவடிக்கிற அடு
ப்பில் வச்சிருக்காங்கோ.

இச்சொல் அவனிடவாயினின்று வருமுன்னரே சேஷியம்மாள் எழுந்தா
விட்டாள். காமுஅம்மாளும் இவன்சொன்னவுடனே எழுந்து இரண்டுபெ
யருமாய்ச்சென்று பார்ச்சையில், பூசாரிசொல்லியவண்ணம் இருந்தது. அதை
எடுத்து எல்லாருக்கும் காண்பித் தடக்கமடியாச் சந்தோஷத்தில் முழுகினா
ர்கள். ஆனால் சேஷியம்மாள் பூசாலிக்குச்சொல்லியவண்ணம் ரூபாயை
வாங்கி அவனிடம் கொடுத்தனுப்பி, தானும் பின்னேசென்று, தாங்கள் முன்னர்
செய்த ஏற்பாட்டின்படி ரூபாயை புகுத்து கொண்டார்கள். மாணிக்கம், தன்னு
டைய நண்பன் நகை போய்விட்டதைக்குறித்து வியசுனத்துடனிருந்தவன்
அப்பட்டதைக் கண்டவுடன் அவனுக்குண்டான சந்தோஷத்தைச் சொல்லி
முடியாது. சங்கரனும் இவனும் நகைவிஷயத்தைப்பற்றிச் சிறிதுநேரம் பேசி
யபிறகு சங்கரனால் அளிக்கப்பட்ட அறுசுவையுடன் கூடிய உண்டியை உட்
கொண்டு சந்தனாகிதாம்பூலங் கைக்கொண்டு அவர்களிடம் விடைபெற்று
வீட்டிற்கு வந்துசேர்ந்தான்.

நீலாவோ பிரதிநினமும் அந்தவேளையில் ஸ்ரீ ஏகாம்நராதருடைய கோயி
ற்றுச்சென்று வணங்குவது வழக்கம். மாணிக்கமும் அந்தப்பொழுதில் நிலே
தனம் ஆகு முன்னர் நடக்கும் ஆராதனைக்குத்தப்பாமற் பிரதிநினமுஞ்
சென்று திருவாசகம், தேவாரங்களிலிருந்து சில பாடல்களைப் பாடுவான்.
இவ்வண்ணம் நடந்துவருவதை நீலா கண்டு ஆச்சரிய மடைவான். அவனுடன்

பேசச் சந்தர்ப்பப்படவில்லையே வென்று எண்ணியிருக்கையில், மாணிக்கம் சந்தித்தியில்:

சுற்புது சிந்தை மாதர் கணவரை யன்றி வேறோர்
இப்புறத் தவரை நாடார் யாங்கொரு மின்ப வாழ்வும்
தற்பொறி யாக நல்குத் தலைவநின் னைதோர் தெய்வம்
பொற்புறத் சருதோவ் கண்டாய்.

என்று சொல்லித் திருப்புறையில், புருட வேடத்துடனிருக்கும்நீலா அவ னைக்கண்டு, பேச விரும்பி, கடவுளுடைய செய்கைகளைச் சூறித்து பேசத் தொடங்கினார்கள்.

கடவுளுடைய செய்கைகளைப் பார்த்தனையா, உலகத்திற் குறுகியே, எல்லாப்புண்ணியமும் பிறந்த இடம். ஒரு மொடியாவது உபகார மில்லாமல் வேறெதையும் செய்ய இசையாத பெரியவர். கோடைக் காலத்தில் நல்ல நடு வெயிலில் கிடந்து வாடும் உயிர்க்குத்தண்ணீர் அளித்தக் காப்பவர். அப்படியே பிறப்பு இறப்பு என்னும் வெயிலிற் கிடந்து வெளுப்பி, என் செய்வது, எங்குச் செல்வது, என்றறியாமல் வருந்தும் ஆன்மாக்களுக்கு அருள்புரியும் அருளே வடிவாயுள்ளவர். அவரை யறியாமலும், மதியாமலும் பிறப்பின் பயனை அடைபாாமலும் வேதாத்களிற் சொல்லிய கட்டளைகளை மீறித் கெடுகின்ற ஆன்மகோடிகளிடத்தும் அதிக பெருமையையாடிருந்து, அவர்கள் வெறுக்கவெறுக்கச் செயினும் நன்மையேசெய்துவரும் சத்தியமூர்த்தி. என அழித்தாலும் எக்காலத்தும் தானழிவதில்லையாகிய பெருமையுள்ள நித்தியன். சராசரமாயுள்ள யாவற்றுள்ளும் யாவருமையாமல் அததற்குத் தகுந்தபடி பொருந்நிக்காரியம் நடத்தும் சகல வியாபகர். உண்மையான அன்பர்கள் மனதில் அவர்களுக் கின்பமான உருவோடு திருநடனஞ் செய்யும் தயாபரர். அவர்கள் மனதின் நிலைமைக்குத் தக்கபடி வழிபட்டுய்யவேண்டு மென்று யாவரிடத்தும் கருணையோ டிருந்து பலபல மதங்களை யுண்டு பண்ணி அந்தந்த மதத்திலும் வேறுவேறுபெயரால் விளங்குத்தெய்வம். எவ்வளவோ பஸ்கோடி அண்டங்ளையமைத்த அந்தந்த ஆன்மகோடிகளுக்குத் தகுந்தபடி தனக்கான போகாதிகளைக்கொடுத்து கடைத்தேறுவதற்கான மார்க்கங்களையும் ஏற்பாடு செய்து யாவரிடத்தும் கருணையோடு விளக்கும் அரிய பொருள். பேரின்பமாகிய மோகூத்தை அடியார்க்கே தரும் நன்னலத்தவன். முக்காலத்திலுமுள்ளவன். கள்ளன்; வஞ்சகன், காமுடன், தெளிவில்லாதவன், ஈகையற்றவன், அறிவில், சிறிதும் உயிர்களிடத்து இரக்கமில்லாதவன் என்று யாரையும் தள்ளாமல் ஒவ்வொருவருக்கும்மெள்ள மெள்ள, பருமையிடுத்து ஞானத்தை ஊட்டிகின்ற கருணைமுகில். இவ்வுலகமே எல்லா மாயை என்னும் அறிவோடிருந்துவிடச் சற்றுத் தேறி நான் என்ற முதலுண்டெய்க் கடைப்பிடித்துஅதுவே எல்லா மென்று துணிந்து ஆன்மாக்கள் வெட்கமடையும்படி

அவர்களுக் குள்ளிருந்து உணர்வைத்தந்து, அவ்வுணர்வு காரணமாக ஒப்பில்லாத ஆனந்த வெள்ளத்திலழுத்தி அறிவை மாற்றி எல்லாம் சிவமென்று னாரவும், அப்படி யுணர்ந்ததையு முணராமல்பேச்சு மூச்சற்றுக் கிடக்கவும், எல்லா ஞானமும் ஒடுங்கவும் செய்பவன்.

“புல்லாகிப் பூடாய்ப்புருவாய் மரமாகிப்
பல்விருகமாகிப் பறவையாய் பாம்பாய்க்
கல்லாய்மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாமனிந்த இத்தாவா ஜங்கமமாய்”

என்று பெரியோரால் சொல்லப்பட்டபடியே உள்ள பல்வகைப்பிறப்பையும் அதுத்து, பிறப்பென்னும் ஆழந்தகன்ற கடலில் பலபல ஆசையாகிய அலைகளால் எத்துண்டு யாதொரு பற்றுமில்லாமல், காமம், வெகுளி, மயக்கமென்னும் காமரூல் மிகவுங் கலங்கி ஒருசான் வயிற்றின் கொடுமையாகிய பெரிய சுருமீனின் வாயிலகப்பட்டு உய்ய வகையற்ற ஏழைக்குத் திருவடியென்னும் புணையைக்காட்டி அதனால் மெள்ளமெள்ளக் கரையேற்றும் தயாபரர். இவருடைய செய்கைகளையும், அவதாரத்தையும் சொல்ல யாரால்முடியும் என்று சிந்திநேரம் பேசியபிறகு அவரவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்றனர்.

ஏகாம்ரம் ஊர்ஊராய் அலைந்து திரிந்து கடைசியாய்க் காஞ்சிவந்து சோற்றுக்கும் துணிக்கும் கதியில்லாமல் ஸ்ரீ ஏகாம்ரநாதருடைய கோயிலே வீடாகவசித்துவந்தான். இவனுக்கு ஊரில் என்னகுறைவு? உற்றார் பெற்றோர் உறவினர் நிறைந்தும், தன தானயாதிகள் குறைவறப்பெற்றும், எத்தனைபேர் ஏழைகள் இவன்வீட்டிற்குவந்தாலும் அவர்களைக் காப்பாற்றும்படியான செல்வமும், வேண்டிமென்றால் நீலாவைப்போன்ற அநேகபெண்டளைக்கலியாணஞ் செய்துகொள்ளும் சக்தியும், நினைத்ததை முடிக்கும் படியான வேலையாட்கள் நிறைந்துள்ள அநேக வீடுகளும்பெற்று, தாய்க்கொரு பிள்ளையாயிருக்கு மிவனுக்கு என்ன கதிநேரிட்டது!

“வருந்தி யழைத்தாலும் வாராத வாரா
பொருத்துவன போயினென்றாற் போகா—இருந்தேங்கி
நெஞ்சம் புண்ணாக நெடுந்தூரத் தாநினைந்து
துஞ்சுவதே மாந்தர் தொழில்” என்றும்,
“ஒன்றை நினைக்கி னதுவொழிந்திட டொன்றாகு
மன்றி யதுவரினும் வந்தெய்தும்—ஒன்றை
நினையாத முன்வந்து நின்பிறு நிற்கு
மெனையாளு மீசன் செயல்”

என்றும் பெரியோர் சொல்லியிருத்தலால் வருவது வழித்தங்காது.

இஃதிங்நினுக்க ஏகாந்தத்தின் தகப்பனாரும் நீலாவிறுடைய தகப்பனாரும், இவர்களை ஊர் ஊராய்த் தேடி எங்கும்கப்படாமல், வீணை காலத்தைக் கழிப்பது யாது பிரயோசனம்? நமக்கு பிரபஞ்சமே முழுது விட்டது போலாய் விட்டது. நாம் தேடாத இடங்கிடையாது, ஆகையால் இனியவர்கள் ஆசையை ஒழித்து நல்ல ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை செல்லோமேயாகில் நாம் செய்த பாபங்களாவது ஒழிந்து விடும். மேலும் நம்மனைந்துள்ள விவசாயங்களும் சற்று ஆளும், என்று ஒருவருக்கொருவர் ஆலோசனை செய்து, கூடசியாய்க் காஞ்சிய இப்பிரதேசங்களுக்கு முக்கிய நகரமாய், கோவில் குளங்களுள்ளதலால் அந்த ஊருக்கே போக வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய சாமக்கிரிகள் யாவற்றையும் சேகரித்து இரண்டு வண்டி நிறைய அவையனை யேற்றி, மாங்கனும் ஒரு வண்டியில் ஏறிப் பிரயாணமாகிக் காஞ்சி வந்தசேர்ந்த தங்களுக்குத்தகுதியான வீடுகொண்டு ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

நீலாவோ பிரதிநிலமும் மாலையில் மாணிக்கத்துடன் கோயிற்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்து, நெடு நேரம் வரையில் ஒருவருக்கு ஒருவர் பேசிய பிறகு வீதி திரும்புவார்கள். இப்படியிருக்கும் நாளையிலேயே நான் இருவருமாய்க் காட்டிற்குச் சென்று அவ்விடத்தைய அபிசயங்களைக் காண வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள்.

அவ்வண்ணம் மறுநாட் காலையில் இருவருமாய்க் காட்டிற்குச் சென்றார்கள். அம்மகத்தான காட்டில்,

மந்தரங் கச்சோலம்-வாகைசே வெட்பாலை
சந்தார் பிடாவாளுஞ் சண்பகங்குவிளநாக
நந்தாத வேங்கைஞ்ஞென நமைவருக்கை முருக்கெல்லையா
சந்தாத வழுபுன்னே சிந்தவா ரஞ்செருந்தி.
சிந்தாமா மராவரசு செங்கடம்பே ழிலைப்பாலை
குத்தமா தலைஞாழல் குங்குமமுத்திரிகையா
சந்திசுளா விளா தென்னே சுயிக்கைதேக் கோமைமுத
லந்தில்பல செழுந்தருக்க ளடர்ந்தொளிரவதுவல்லால்.
விளங்கலியு மாங்கலியு மிளிர்பாகச்செழுங்கலியு
களங்கலியு விளங்குணைக்கலியு நந்தக் கலியு
வளங்கலியுமிவைமுதல வானோரும்வாயுநி
யுளங்கலியு வகைமுத்த லொண்ணியையருக்கெல்லாம்.
சந்தரது மலர்ச் சேக்கைச் சதுமுகுரு குருநாளு
மித்தவனக் கழிவின்றென் நியாவருன் கெடுத்தாரைப்பக்
கந்தமலர் தளிர் னாய்க்காய் கனி பிஞ்சுசேருக்க
மந்திசுளமநியாத மரங்கள் பலவோங்கியவால்.

இவைகளை யெல்லாம் சண்ணாக்கிச் செல்லுகையில், நீலா தனிமையாய் ஒரு பக்கஞ் சென்று நினைத்தளவில் வருவதாய் வாக்களித்த சிழுவியை நினைத்தான். அவளுமுடனே தோன்றி, யாதுவிடீசடமென்று வினாவ, நீலா தான் காட்டில் கண்டது முதல் இதுவரையில் சித்தித்தவைகள் யாவையும் சாங்கிப்பாங்கமாக அவளுடன் சொல்லி எப்படியாவது மாணிக்கத்தையே வரிக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, சிழவி; ஏ நீலா! இக்காட்டின் நடுவில் யாரும் உள்ளே னுழையக் கூடாத அவ்வளவு செடிகளாலும் முட்புதர்களாலும், கொடிகளாலும் பின்னப்பட்டது போல் ஓர் இடமிருக்கின்றது. அதற்கருகாமையில் புனி, சிங்கம், கரடி, யானை, வேங்கை முதலிய துஷ்டமிருக்கக் கள் வசிக்கும்படியான ஒரு குன்றிருக்கின்றது. அக்குன்றில் அநேகயானிகள் வசிக்கும்படியான குளக்களிருக்கின்றன. அவ்விடத்திற்கு யோகிகளும் யானும் தவிர மற்ற யாவரும் உட்செல்லக் கூடாது. அப்பேர்க்கொத்த விடத்தில் மலைபடியாரத்திலேயே ஓர் அரசமாயிருக்கின்றது. அதற்கடுத்தாற் போல் ஒருகுளையிருக்கின்றது. அதனுட்சென்றால் சுமார் 2000-அடி ஆழம் வரையில் செல்லலாம். அதற்கடியில் ஓர் அரண்மனையும், அதைச்சுற்றிலும் புஷ்பச்செடிகளும், கனிவிருகுகளும், பனிற்குட்பான்ற தடாகங்களுமுள்ளனவாய், பார்த்தவர்கள் அதைவிட்டு நீங்க மயங்குவார்கள். அப்பேர்க்கொத்த இடத்திற்கு நீயும் மாணிக்கமும்சென்று அவ்விடத்திலுள்ள அதிசயங்களைக் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு, பின்புன்னுடைய நிஜஸ்வரூபத்தைக் காட்டி உன் மாயவலையில் மாட்டி, அவனுக்கு முனக்குமுள்ள பார்த்தவியத்தை எடுத்துட்டிக்கோரிய எண்ணத்தை முடிவு செய்து வருவாய். தவிரவும் அக்குளக்குட் செல்வதற்குச் சில மந்திரங்களையும், உபாயங்களையும் சொல்லிக் கொடுத்து, தான் நினைத்தளவில் வருவதாய் வாக்களித்துச் சென்றான். உடனே நீலா மாணிக்க மிருக்குமிடம் சென்று, தாங்கள் கொண்டு வந்த ஆகாரத்தை ஓர் குளக்கரையில் உண்டுதண்ணீரருந்திச் சந்தினைப் பாதிய பிறகு மேற் செல்லப் புறப்பட்டார்கள். நடுப் பகலில் இவ்விடங்களில் போகக்கூடாது, சற்று வெயிலுக்கு இங்கேயே யிருந்து ஊருக்கு திரும்பிப் போகலாம் என்றான் மாணிக்கம். நீலாவோ சிழவி சொல்லிய இடத்திற்குச் சென்று தான் கோரி வந்த எண்ணத்தை முடித்துக் கொள்ளாமல் போகக்கூடாது என்று நினைத்து, நமக்கு முன்னிருக்கப் பெற்ற குன்றினுடைய அதிசயங்களைக் கண்டு பிறகு ஊருக்கு திரும்பலா மென்று சேட்டுக் கொள்ள, மாணிக்க மதங்கியைந்து செல்லுகையில் சிழவி கூறியவண்ணம் கொடிகளால் பின்னப்பட்ட இடத்தைக்கண்டு, அதனுட்பிரவேசிப்பதற்கு முயலும் தறுவாயில் ஓர் பூதம் தோன்றி அதைக்கண்டு பயங்கொண்டான் மாணிக்கம். நீலாவோசற்றும் அச்சமில்லாமல் சிழவி உபதேசித்த மந்தரத்தை உச்சரித்தமாத்நிரத்திலப் பூதம் அடிபணிந்து விடைபெற்றுச் சென்றது. மாணிக்கம் ஊருக்குத் திரும்பி விடவேண்டுமென்று சொல்ல; பார்த்தாயா, தோன்றிய பூதமெங்கே; நானி

ருக்கிற வகையில் நீ எதற்கும் பயப்படவேண்டாம். எதுவந்தாலும் அவை களைத் தவிர்க்க யானிருக்கிறேன் என்று சொல்லி மேல்நடத்தார்கள். நீலா வாயை மொணமொணென்று சொல்ல, அப்புதரவர்களுக்கு வழிவிட, அதே மார்க்கத்தில் சென்று குவிறைக்கண்டு குகையை அடைந்தார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

கா. அநுசூல அடியார்.

ஸ்ரீ.

ஆசாரியர்கள் சரித்திரம்.

வணக்கம்.

1. நம்மாழ்வார்.

வெண்பா.

ஆசிரியர் மாசரித மந்தமிழாற் தந்திடவே
ஆசிரிய வென்னு எமர்ந்தருளும்—பேசரிய
மாறனிரு வன்புறமை வான்றமிழ்ப்பா வானனித்த
மாறனிரு வண்டார் மலர்.

2. ஞானசிரியர்.

மழிகைநகர் வாழ்வுபெற வந்தகந்தா டைக்கோன்
அழகியசிறு கன்ற நடிபூண்—டொழுகு மியான்
நேயமொடு சொல்வேனிர் நீணிலத்தி லாரியார்தம்
தூயசரி தந்தைத் துணர்ந்து.

3. தமிழாசிரியர்.

சந்தமர்கா ரப்பனகர் தன்னிலவரு தன்னிரவி
செந்தமிழா லெண்ணைத் தெருட்டிய நல்—அந்தணர் கோன்
சீரியகோ பாலருகு செவடிசிறி தித்துரைப்பேன்
ஆரியர்த நற்சரிதத் தை.

ஆசாரியர்கள் பரம்பரை.

1—பெரிய பெருமாள். 2—பெரிய பிராட்டியார். 3—சேனை முதலிகள்.
4—நம்மாழ்வார். 5—ஸ்ரீமந்தாத முனிகள். 6—உய்யக் கொண்டார். 7—ம
ணக்கால் நம்பி. 8—ஸ்ரீ ஜனவந்தார். 9—பெரியநம்பி. 10—எம்பெரு
மானார்*. 11—எம்பர். 12—பட்டர். 13—நஞ்சியர். 14—நம்பிள்ளை. 15
—பெரிய வாச்சான் பிள்ளை. 16—வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை. 17—பிள்ளை
லோகாசாரியர். 18—திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. 19—ஸ்ரீ மணவாள மா
முனிகள்.

* எம்பெருமானிடத்திலிருந்து இருவகையாகப் பிரியும். அதன் விவரத்
தை மேற் கூறுவாம்.

1. பெரிய பெருமாள். *

எல்லாவுலகங்களிலும் மேம்பட்டபு புராதன மறைக்கும் எட்டாத
நித்திய விபூதியான ஸ்ரீ வைகுண்டம் என்னும் திவ்விய லோகத்து, அனந்த
கோடி சூரியப் பிரகாசமாய் விளங்கும் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே
திருமாமணி மண்டபத்துக் கோப்புடைய சீரிய சிவசாதனத்து வீற்றிருந்து
எழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல ஸ்ரீ பூமி நிலை என்னும் தேவிமார் மூவரும்
தன் மருங்கில் வசிக்க,

“சிறைப்பறவை புறங்காப்பச் சேனையர்கோன்புண்கேட்ப” என்ற
படி, அனந்தகரு—விஷ்வக்வேணர் முதலான அடியவர்பணிசெய்ய, அம்
ரர்களுக்கிபுதியாயும், அனந்தகலியாணகுணக்கடலாயும், தனக்குழந்தாரும்
மிகாரும் இல்லாதவருமுள்ள ஸ்ரீமந்தாராயணன், அனந்தமாயவியினர்
கட்டுண்ட ஆன்மாக்கள் கன்மவயத்தாராய் இந்த இருள்தருமாநூலத்தில்
மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து சமுசாரமாகிய பெருங்கடலிலே விழுந்து
நோயுபடுவதைக் கண்டு, “இவ்வுயிர்கள் நம்மையடைந்து கடைத்தேறுமுபா
யம் அநியாமல் வருந்தியாவேதே!” என்றாந்திருவுள்ளமிரங்கி, நடுக்கடல்
திசைதப்பி மயங்கி அலைவதுகூட நணிகளுள் ஒருவன் ஒருதோணியை
உதவினாற்போல, அ”

3. சேனைமுதலிக லிலேவிழுந்து அல்லற்படுபவர்க்கு
உய்யலாம்படி சரிதத் துணையும் கொடுத்து உபசரிக்க,
அவர்கள் அவற்றிற்கு யர்கோன் பணிகேட்டி தானறியவாறே பொருளுறைத்
துக் காற்கடைகொண்ட, இவ்நாடுத்தோணியையே பற்றுகக்
கொண்டு அக்கடலிலேயே வீழ்வாரைப்போலவும், தருப்பை கொய்யக்
கொடுத்தகத்தியால் பசுவினதுவாலையறுப்பாரைப் போலவும் வாணனை
விணுனாக்கி,

“உண்டிராக் கிடக்குமப்போ அடலுக்கே கரைந்து நைந்து”

“உண்டியேயுடையே யுகந்தோடி”.

இத்திரியங்களாகிய ஜவரால் அடர்ப்புண்டு திரிந்துவருந்தா நிற், இவர்
தன் படுமபாட்டைக்கண்டு பீளவுக்குணைகொண்டு, கணத்தினுள்வீழ்ந்த
குழத்தை எதிக்க அதனுள்தானும் உடன்குதிக்கும் தாயைப்போலத் திரு
மால்தானே † பரம், விபூகம், விபவம், அந்தர்யாமி. அர்ச்சை என்னும்

* திருமாலின் திருக்கலியாணகுணங்களும், அவற்றன் அவதார விவர
மும் அனந்தமாதலின் அவை இங்கு ஒருவாறு சுருக்கமாய்க் கூறப்படும்.

† 1. பரமாவது—வைகுண்டத்திருக்கும் நிலைமை. 2. விபூகமாவது—
பாற்கடலுள் உலகக்காப்பின் பொருட்டு யோகநித்திரை செய்யும் நிலைமை.
3. விபவமாவது—மற்சாவதாரம் முதலிய வெவ்வேறு அவதாரங்கள் கொண்
டநிலைமை. 4. அந்தர்யாமிபாவது—ஒவ்வொருபொருள்களுள்ளும் தான்
அணுவுக்குள் அணுவாயும் மகத்துக்குள் மகத்தாயும் சென்று அவற்றிற்குயர்ந்
தும் தோயாமலும் நித்தும் நிலைமை. 5. அர்ச்சையாவது—கோயில்களில்
விகிரகரூபியாய் நிற்கும் நிலைமை.

ஐவகை நிலைகொண்டு ஆதியஞ்சொற்புருவை அங்குவைத்துப் பாற்கடலுள் போகத்தினைச் செய்தருளிப் பின்னர் பலவகை அவதாரங்கள் செய்யக்கருதி, மற்சாவதாரத்தால் வேதங்களை யெல்லாக்கவர்த்து சென்ற சோமகன் என்னும் அரணைக்கொன்று மீட்டுக்கொணர்ந்து அவற்றைப்பிரமணுக்கு அன்ன வடிவமெடுத்து உபேசித்துத் தனதுதிகைய சக்தியை உலகினர்க்கு அறிவித்தும்; கூர்மாவதாரத்தால் இத்திரன் முதலோர் உய்யும் வண்ணம் பற்கடலைச் சடைத்து அமுதளிக்கக்கருதி, அதில் காட்டிய மந்தரமலையானது அக்கடலில் ஆழ்த்துவிடாதுபடி தான் அதைத் தாங்கியுதலியும்; வராகாவதாரத்தால் பூமியைப் பாயாகக்கருட்டிச் சென்ற இரணியாகுனைக் கொன்று பூமியை முன்நிலையில் நின்றுதிக்காத்தும்; நரஸிம்ாவதாரத்தால் இரணியகெடு என் பாணைக்கொன்று,

“சாணினுமுளஞேர் பண்மையனுள்ளைச்சரகறிட்ட

சோணினுமுளன்மா மேருக்குன்றிது முள்ளித்தின்று

தூணினுமுள்ளி சொன்னசொல்லிது முள்ளி” என்ற

தனது எக்துமுள வெருவென்றும் பெயர்ப்பொருள் வெளியிட்டும், அடியாரைக்காக்கும் அருட்டி விவத்தும்; வாமனாவதாரத்தால் மகாபலிசக்கரவர்த்தியினிடம் உயர்வுவந்தும்; வாமனாவதாரத்தால் வாய்க்குடியும் நன்னெறியையும், தனது பரத்தவ ஸென்றையும்; பரசுராமாவதாரத்தால் துவட்டரைப்போக்கி ரதாமனாகவும், லக்ஷ்மணபரத சத்தருக்கர்க்களாகவும் செயந் அவதாரங்களால் அரக்கர்களைச் சங்காரஞ் செய்ததோடு சாமானிய தருமம், விசேஷ தருமம், விசேஷதர தருமம், விசேஷதம தருமம் * என்ற இவற்றை வெளியிட்டும்; கிருஷ்ணாவதாரத்தால் பூபாரத்தைப் போக்கியதோடு சகலவேதார்த்த சாரார்த்தமான சிதை யினை உலகினர்க்கு உபகரித்தும்; இவையன்றி, வரையாச்சிறமத்துத்தானே ஆசிரியனும் சிஷ்யனுமாய் அவதரித்துக் குருசிஷ்யபகீரமத்தை வெளியிட்டும் அருளினான்.

இவற்றோடு நிற்காமல் அர்ச்சாவதாரஞ்செய்து பல திவ்யதேசங்களிலும், ஒவ்வொரு கிரகங்களிலும் வீற்றிருந்து அவரவர் அடிஷ்டங்களை அளிக்கத்திருவுள்ளங் கொண்டு ஸ்ரீரங்கம் முதல்பு கேதந்திரங்குளில் வீற்றிருக்கின்றான். [திருமாவின் நகைத்திரம்—திருவோணம் ஆம். இந்த நகைத்திரத்திற்கு உரிய தேவதையே விஷ்ணு.]—

* சாமானியதருமமாவது—தாய்தந்தையின் சொற்களைக் கேட்டொழுகல், விசேஷ தருமமாவது—தமயனைத் தந்தைக்கொப்பென்றெண்ணி [புகையவபக்தியோடு] யொழுதல், விசேஷதம தருமமாவது—தான் உரிமை சிறிதும் பாராட்டாமல் பெரியோர் சொற்களைப்பணி யொழுதல், விசேஷதர தருமமாவது—அடியார்களையுபசரித் தொழுகல்; என்பர்.

2. பெரிய பிராட்டியார்.

இப்படித் திருமால் உலகும்புமாறு பல அவதாரங்களைச் செய்தமையே போலத் திருமகனும் “அசுரகில்லேனிறையுமென்றவர்மேல் மங்கையுரைமார் பா” [1] என்றபடி அவன் பிரிவைத் தரியாளாதலின் பல அவதாரங்களிற் தானு பிறக்கக் கருதிப் பிறவித் துன்ப மடையாவண்ணம் திருப்பாற்கடலிற் பூன்தியும், அவ்வாறே ஜனகன் யாகசாலை யமைக்கும்பொருட்டு உழுத கலம்பையின் அடியில் பூமியினகண்டோன்றிச் சீதை என்னும் பெயருடன், கற்பின் நலம்முதலிய நல்லொழுக்கங்களை வெளியிட்டும், பின், ஸ்ரீ உருக்குடணிப்பிராட்டியாராய் வதரித்து உபகரித்தும், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் பெரியாழ்வார் என்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தர் திருத்துழாய்க்குப் பாத்தியமைப்பதற்குக் கொத்துளையல், அக் கொத்தினவிடத்தில் தோன்றி ஆண்டாள் குடிக்கொடுத்தாள் என்றும் திருநாமங்களுடன் பற்பல நீதிகளை வெளியிட்டும், உயிர்களிடம் பெருங்கருணைகொண்டு திருமால்பக்கம் அவ்வுயிர்க்கு அப்போதைக்கப்போது புருஷகாரஞ்செய்துவந்தார். [இவர் திருநகைத்திரம் பங்குனிமாதத்தில், உத்திரம்.] இவரிடம் ஆச்சிரியத்தவர்கள்—அனந்த கருட விஷ்ணுவத் சேநாதி நித்திய முத்தர்கள்.

3. சேனைமுதலிகள்.

இவர், “சேனையர்கோன் பணிகேட்டப” என்றபடி திருமாவின் ஸேனாநாயகராய் நின்று காவல்புரிந்தவர். இவரது அவதாரநாள் ஐப்பசி பூர நட்சத்திரமாம். இவர் தம்மனைவியார் குத்திரவதியார் என்பவர். இவரிடம் ஆச்சிரியத்தவர்கள்—ஆழ்வார்கள் பதினமருள்*. இவர் செய்தருளிய நூல் விஷ்ணுவத் சேநசம்மிதை முதலியன.

4. நம்மாழ்வார்.

இவர், பாண்டியநாட்டில் தாம்பிரவணி நதிக்கரையில் திருக்குருகை என்னும் திவ்யபுரேத்திரத்தில் பொற்காரியாரது குமாரரான காரியாருக்கு, திருவண்பரிசாரத்துத் திருவாழ்வார்வருடைய புத்திரியாரான உடைய நங்கையாரிடம் அவதரித்தார். இவர் அவதரித்தகாலம் இக்கலியுகம் பிறந்த நான்குபத்துமூன்றாண்டிய பிரமாதி வருடம் வைகாசிமாதம் பன்னிரண்டாம் தேதி பவுரணி திதி வெள்ளிக்குழை, விசாக நகைத்திரத்தில் கடாலக்கிளம் என்பவர்.

ஆழ்வார்களெல்லாரையும் தவயவ பூதாசயுடைய இவ்வாழ்வார் அவதரித்தவிவரம் யாதெனில், வேளாள வருணத்தில், திருவழுதி வளநாடர் என்றோ

* ஆழ்வார் பதினாறு:—1. பொய்கையாழ்வார், 2. பூதத்தாழ்வார், 3. பெரியாழ்வார், 4. திருமழிசையாழ்வார், 5. குலசேகராழ்வார், 6. பெரியாழ்வார், 7. தொண்டாடிப்பொடிஆழ்வார், 8. திருப்பாணாழ்வார், 9. திருமங்கையாழ்வார், 10. நம்மாழ்வார்.

ருவர் இருந்தார், அவர் குமாரர்—அறந்தாங்கியார், அவர்குமாரர்—சக்கிரபாணியார்; அவர்குமாரர்—அச்சுதர், அவர்குமாரர்—செந்தாமரைக்கண்ணர், அவர்குமாரர்—செங்கண்ணர், அவர்குமாரர்—பொற்காரியர்; அவர்குமாரர் * மாறன் என்றும் நம்மர்முவார். இத்தகைய சிறந்தகுலத்தில் அவதரித்தவர்.

இம்மரபில் பொற்காரியார் என்பவர், தம்புத்திருக்கு விவாகஞ்செய்து கக் கருதி, திருவண்பரிசாரத்தில் வைஷ்ணவசமயத்திற் றேன்றிய திருவாழ்மார்பாது திருமாளிகையில் சாரியாருடன் எழுந்தருளி, 'தேவரீர் புத்திரியான உடைய நங்கையாரைக் காரியாருக்கு விவாகஞ்செய்துக்கேள்வோம்' என்று கேட்டு, திருவாழ்மார்பரும் திருவுள்ளமுடைய உடைய நங்கையாரைக் காரியாருக்குக் கொடுக்க, காரியாரும் பாணிக்கரணம் பண்ணினார். பின்பு, திருவண்பரிசாரத்தில் திருவாழ்மார்பனும் எம்பெருமானைத் தொழுது, திருக்குகூர்க்கு எழுந்தருளி நெடுநாள் இல்லறவாழ்க்கையில் இருந்தார்.

இப்படி இருக்கையில் காரியார் ஒருநாள் தம்மாமனார் வேண்டுகோளின் படி தமது மனைவியுடனே திருவண்பரிசாரத்தையடைந்து அவ்வுச் சிலநாள் வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். பிறகு, தமது வாழ்க்கைத் துணைவியுடன் தம்மூர்க்கு வருகையில், திருக்குங்குடி என்னும் சேத்திரத்தையடைந்து ஆங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் 'நம்பி' என்ற பெருமானைத் தரிசனம்பண்ணித் தமக்குப் புத்திரசம்பத்து உண்டாகுமாறு வேண்டினர். அவ்வெம்பெருமான், 'நாமே உமக்குப் புத்திரராகவந்து பிறப்போம்' என்று அர்ச்சுனரூப மாய்ச் சொல்லியருளித் தம்முடைய திர்த்தம், திருமலை முதலியவற்றை அருளினார்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீரங்காரியர்.

மோகனம்பாள்.

நீலாவதி உன்னுடைய மிருதுவான வசனங்களைக் கேழ்க்க எனக்கு உண்டாகும் ஆனந்தம் அளவிடக் கூடவில்லை.

அம் மோகனா,—நான் அவ்விதமாக வசனிப்பது உனது ஸாமீபத்தால் எனக்கு உண்டாகும் ஒருவித உற்சாகத்தால்ல்லது வேறல்ல. ஏனெனில் மற்றக் காலங்களில் எனக்கு இவ்வளவு சந்தோஷம் உண்டாவதில்லை. எனது கணவரிடத்திலும் நான் இவ்வளவு சந்தோஷமாகப் பேசினதில்லை. அப்படியான் வசனித்தாலும் அவர் மகா பாண்டித்தியராதலால் நான் சொல்லும்

* இஃது இவர்க்கு வழங்கும் பெயர்களுள் ஒன்று; அவை:—சடபோபன், வகுளபரணர், காரிமாரன், பரங்குசன், குரு கூரன், திருவழுதுவனாடான் என்பன.

மொழிகளைக் கேட்டு அவர் கிரக்கம்பனம் கூட செய்வதில்லை. ஆதையால் எனக்கு ஆத்மபந்தவாகிய உன்னையும் என் கணவனையும் தவிர வேறு யாரிடத்தில் நான் சரசமாகப் பேசுகிறது?

நீலா,—உன்னைப்போல் எனக்கு வேகமாகப் பேச முடியவில்லை. ஆனால் மனதில் தோணிதூலல்லவோ வெளியிடுவது என்றாலோ என் மனதில் இருக்கும் விஷயங்களைச் சொல்ல என் வாழ் நான்முழுவதும் போதாது: பின்னே ஏன் என்பையோ உன்னளவு நான் வாசிக்காத தோஷம்.

மோகனா,—நேற்றிரவு தான் என் புருஷன் சம்ப ராமாயணத்தை வாசித்து அதிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருள் நயத்தையும் அவர் சொல்லச் சொல்ல ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கி தன்னை யறியாது மருண்டு பிறகு ஒருவாறு தெளிந்து, கனவோ நனவோ என ஐயுற்றுத் திகைத்துப் பின்னால் உறங்கி விட்டேன். பொழுது விடிந்த சற்று நேரம் பொறுத்தது தான் எழுந்தேன்.

நீலா—நீ ஸ்ரீரங்கம்மத்தில் நல்ல பூஜையைச் செய்தவள். வர்வகுணஸம்பன்னரான புருஷனை அடைந்தாய், உனது முகத்தில் விழித்தாலும் எனது பாபம் நீங்கி மற்றொரு ஜன்மத்திலாசிலும் நல்ல புருஷனை அடைவேன். என்னகத்திலோ முரட்டுத்தனமும் பிடிவாதமும் அத்கமாக விருத்திறது. பேதையாகிய ஸ்திரீஜாதி சொல்லுகிறதா நாம் கேழ்க்கிறதா என்று என் புருஷன் நினைக்கிறார். அது என்னுடைய பூஜாபலன் என்று வருத்தத்தோடு சொன்னாள் மோகனாம்பாள்.

மோகனாம்பாளுடைய புருஷரை ஸீதாராமய்யர் என்று கூப்பிடுவார்கள். அவர் தனது பத்தினி 'பொற்பிணக் குறைபுளாம் பொன்னங் கொம்பனாள்' என அறிந்தவராயினும், இப்பம் அறுபவிக்கும் தன்மை சிலர்க்கே சிறப்புற்றுள்ள தாதலின் அச்சிறு பகுப்பினரோடு இவர் நன்றிப் பகல்தவரல்லர். மோகனாம்பாள் என்ற இப்பூமகனோ, மோகினி யென்றே யாவரும் திகைக்கத்தக்க உருவத்தையும் மகா நந்தனா நற் செய்கைகளையும் ஸம்பூர்ண மாய் கடவுளால் அளிக்கப் பெற்று பொற்பிணக்கேற்ற கற்பின் அமைவாய் யாவரும் இவளைப்போல் மற்றொரு பெண் உலகத்திலில்லை எனக் கீர்த்தி பெற்று விளங்கி வருகிறாள்.

நீண்டு, அருண்டு, நீருண்ட மேகம்போல் கறுத்து, மயிலினது தோகையோ என ஐயுற்றதக்க கூந்தலின் முன்னர், "அங்கண் வாணத்தரவுப்பகையஞ்சித் திங்கு மீண்டு" த் திரியுங்காலே வெங்கணரவம் விரட்டியும் பிடித்த தோ என அமைந்த முக மண்டலத்தையும் சண்பக மலரைப் பழித்த ராசியினை யும் உடையாள். இவளது நயனங்களோ முருகக் கடவுளது வேலைப் பழித்துக் கர்ணபரியந்தம் நீண்டவை. அந்நயனங்களினின்றும் கிளம்பும் கிரணங்கள் திக்குகளைத்தையு மளந்து முடி விடத்தைக் கண்டு பின்னம் போக இடமில்லையே என வருத்தப்படுகின்றன. மூலையரும்புகள் கட்டப்பட்டன

போல விளங்கும் பல் வரிசைகளை பவளச் செப்புப்பால் குவித்திருக்கும் அதரங்கள் மூடிக்கொண்டு அவளிடத்தண்டாடும் புன்னகையை வழிமறிக்கின்றன.

(இன்னும்வரும்.)

ஆர். ஸி. கிருஷ்ணசாமி.

சோபாமணி.

—:0:—

அரசன்:—“என்றன் காதனண்பனே! நீ இன்னும் இளைஞனுயிருக்கின்றாய். இளைஞரும் மூடரும் என்னைப் பழிகடலின் யான் அதனைப் பொருள் செய்வதில்லை. நீ பெரியனாகி வியவகார தசையடையுங்கால் விஷயங்களை நன்காராய்க்தே பேசுவாய். அதுநிற்க. இதுவே சோபாயா மான்ஸீல்டின் விண்ணப்பத்திற்கு உத்தரவு.” (அவளிடத்து ஆல்பர்ட் எழுதிய விண்ணப்ப பத்திரிகையைக் கொடுத்தான்.) அதனுட்கண்ட உத்தரமாவது:—வருமாதம் இந்நாளினான், பெர்லின் நகரத்துச் சினுமட்டலத்தைத், கண்டோர் வியக்குமாறு மிக்க தொழிற்பாடமைந்ததாகச் செய்து முடித்துக்காட்டுவோர் எவரேயாயினுமாகு, அவர் யாரை மணக்க விரும்புவரோ அவரை மணக்கவும், யாரை மணவா தொழிய வேண்டுவரோ அன்றோரை மணவாதொழியவும் செய்வேன். அஃதன்றியும், அத்திறமமைத்த சிற்பியின் விருப்பின் வண்ணம் வேண்டிய அமைப்புக்களோடு அவரை ஸ்கீஸிக்கு ஏகுமாறு விடுக்கவும் விடுப்பேன். மதறும், அவர் இந்நகரத்தே வதிய விரும்புவரேல் அன்னவர்க்கு ஐஞ்ஞாறு பொன்னம்பரிசில் அளித்து அவரது நல்வாழ்க்கைக்கு அடுத்த நலனெல்லாம் அமைத்துத் தருவேன். இம்மட்டேயோ? அத்தகைய தொழற்றிறம் வல்ல சிற்பியின் பெயரும் அக்கலத்தின் மீதே பொறிக்கப்படும். அக்கலத்துக்கு ‘ப்ரஷ்யப் பிங்கான்’ எனப் பெயரும் இடப்படும்.”

இதனைப்படிக்கக் கேட்டலும், ஸோபையாவுக்கு உண்டாகிய ஊக்கத்தையும் உற்சாகத்தையும் என்னென்றியம்பலாம்! களிப்பெனும் அளக்கறிற் குளித்தெழுந்தான். ஆயினும்: அவள்போலவே சித்திரவேலையிற் பிறமமைத்து வேறு சிலரும் இருந்தனர். ஆகலின், அரசன் அளித்த உத்தரவை அறிந்த அக்ஷணமே அந்

தொழிற்சாலையிலுள்ள ஆடவர் மசளிரனைவரும் முனைந்து வேலை செய்ய முயன்றனர். சிலர் சிறைநீங்கிச் சுதேயஞ் சென்று சுகம் பெற நினைந்தனர். சிற்சிலர் ஐஞ்ஞாறு பொன்னுக்காகைகொண்டனர். சிலர் சிலர் தம்பெயர் கலத்தின்மீது பொறிக்கப்படுமென்று அப்பெருமைக்கு அவாக் கொண்டனர். எனினும், நம் ஸோபையாவைப்போல அத்துனை ஊக்கமும் உற்சாகமும் கொண்டா ரொருவருமில்லை. இறுதியில் ஸோபையா இயற்றிய சித்திர மட்கலனையும் ஏனையோர் செய்த மட்கலன்களையும் ஸான்ஸூஸியிலுள்ள சித்திர சாலைப் படிக்கட்டின் மீது நிரலுற அடுக்கி வைக்குமாறு அரசா யன் ஆணைசெய்ய, அங்ஙனமே அவையனைத்தும் ஒருசேர ஒழுங்காக அச்சோபான்மியை வைக்கப் பட்டன. பிரடிக் வேந்தன் தான் புகழ் புரியலாகுத் தொழிலனைத்தையும் முடித்துக்கொண்டு மாலைநில அலர்வைப் பார்வையிட ஆண்டுச் சென்றான். அவனோடு லானிஸ்காவும் மற்றுஞ் சிலரும் போயினர். மன்னவன் மட்கலன்களைக் கண்ணாணிரிட்டு அவற்றின் தரங்களைப் பார்த்து வருதலை நோக்கி எவரும் உரையாடாது அமைதியோ டிருந்தனர். அவ்வமயத்து, “இதுவே ப்ரஷ்யாமட்கலன்” என்று ஒன்றினைக் கையிலெடுத்தான். அதுவோ நம் ஸோபையாவினது. அதனைக்காணலும். லானிஸ்கா அதனடியிற் பொறிக்கப்பட்ட அவளது பெயரை அரசனுக்குக் காட்டுவான் அங்ஙனே சிறிது பொழுது தங்கியிருந்து, அக்கணமே, அம்மகிழ்ச்சியை ஸோபையாவுக்குரைத்திட ஓடினான். அப்பொழுது, தனது கதி யாதாகுமோ வென் றேக்கங்கொண்டு விதிபை நினைந்து, போட்டஸடத்தில் லானிஸ்காவின் தாய் வீட்டிற் காத்திருந்த ஸோபையா வினது வாட்டத் தைத் கண்ட அப்பெரியான் “பெண்ணே! அருட்பெருங் கடலான ஆதிபகவன் நினது வேண்டுகோலை அளித்திடுவன். அவனது திருவருட்டிறத்தைச் சிந்தைசெய்து தேறியிராய். “கடவுளை நம் பிதோர் கைவிடப்படார்” என்பது அறியாயோ? தன்னையெற்றி னார்க்கு அவன்றன் பொன்னடிப் போதே. மன்னியதுணையென் அன்னுவாய்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

வீட்டினந்துணை வெளியினந்துணை

விண்ணினந்துணை மண்ணினிற்

காட்டினாற்றுணை மேட்டினாற்றுணை
கடலுணாற்றுணை யுடலெனும்
கூட்டினாற்றுணை சாற்றினால்விதை
கோதினாற்றுணைப்பாதமே
நாடினாற்றுணை கூடவேறிலை
நாடுவாய் நலனிடவே.

மழை பொழிவதும், காற்று வீசுவதும், சூரியன் முதலியவை ஒளி செய்வதும், மக்கள் தத்தமக்கு விதித்தநெறியி னிற்பதும் ஆகிய இவ்வுலகியல்கள் நிகழ்வது எவருடைய ஆணையினால்? அம் முழுமுதற் கடவுளது திருவாணையினாலன்றோ? ஒவ்வொரு காலத் தில் மழைபொழிபாதிடாழியவும், காற்று வீசாது நிற்கவும், சூரி யன் முதலிய ஒளிகள் விளக்கஞ் செய்யாது மறையவும் செய்பவர் யாவர்? அவர்தாமே. அவருடைய பரமசக்தியின்றி எப்பொரு ளும் எதனையும் இயற்றவல்லதாகாது. “அவனன்றி யோரனுவு மசையாது கண்டாய்” என்றிங்ஙனம் தேற்றலும், அப்பெண்மணி பின்வருமாறு அவ்வருட் பெருங்கடலான இறைவனைத் துதிப்பா ளாயினள்: “அகிலநாயகனே! ஆகியந்த மில்லாதானே! இனைத் தென்றலிவரிய பொருளே! ஈறியின்ப மூர்த்தியே! உன்னுவாருள் எத்தாறுமோர் தெள்ளமுதே! ஊனு முயிருமானவனே! எய்ப் பில் வைப்பே! ஏத்துவா ரிடர் கெடுக்கு மீசனே! ஐந்தவித்தவர் தம் அரும் பெறன் மணியே! ஒப்புவர் வற்ற நற்பொருளே! ஒதி யோதியுணருந்தோறு முணர்ச்சியுதவு மொண்குடரே! ஒளவிய மவித்தார்க் கரும்பெருஞ் செல்வமே! நினது கண்ணிடங்கொண்ட திருவருள்வெள்ளத்தி லொரு சிவதுளியை பென்மீது சிதறவிட லாகாதோ?

‘கடவுளுதே தேனெயென் கண்ணே சவலைப் படமுடியா தென்னெமுகம் பார் ி பராபரமே.’

‘பாராதோ வென்னெமுகம் பார்த்தொருகா லென்கவலை தீராதோ வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே.’

‘ஒயாதோ வென்கவலை யுள்ளையா னந்தவெள்ளம் பாயாதோ வையா பகராய் பராபரமே.’

‘உள்ள மறியா யுழைப்பறிவாய் நாணழை தள்ளி விடின மெத்தத் தவிப்பென் பராபரமே.’

‘என்றினுக்கு ச்சேதா கனிந்திரங்கல் போலவெனக் கென்றி டு குவாய்கருணை யெந்தாய் பராபரமே.’

‘என்னோக வெண்ணெயெலா மெண்ணியெண்ணி யெழைநெஞ்சம் புண்ணாசச் செய்தினிப் போதம் பராபரமே.’

‘தன்பக்கண் ணீரிற் றுலோந்தேர்க்குன் னனந்த வின்பக் கண்ணீர் வருவ தெந்தான் பராபரமே.’

நீங்காத வின்ப நிறைவே யெனையருளித் தாங்காய்நீ யித்தத் தருணந் தயாகாரனே!

உன்னையே ஈற்றுணையா வுற்றடைத்தே னுள்ளமுவர் தென்னே காதருளா யெந்தாய் தயாகாரனே!

வந்தித் துன்பாதம் வாழ்த்தி யடுத்தேனென் சிந்தைப் பிணிதீரச் செய்யாய் தயாகாரனே! ”

என்றின்னவாறு பன்னிப் பரவி உள்கரைத்துரைத்து, வேங் தன் கட்டளைபை எதிர்பார்த்திருக்கு மெல்லையில், லானிஸ்கா விரைந்தோடிவந்து அவளது மட்கலம் அரசுஞல் ஏற்றுக்கொள் ளப்பட்ட மரிழ்ச்சிபை உரைத்திடவே, அவளுக்கு ஞண்டான ஆன நத்ததை அளந்துரைக்க பாராலாகும்? எழுகிறும் அடங்காது மொழியினு மடங்காது. நடுக்கடலிற் றிகைகப்பி அலைத் தல்லற் படுவானொருவன் தம்ச்செயலாய் ஒருதுறைபைக் கண்டதுபோல வும், கைப்பொருளை யிழந்து கலங்குமொருவன் அதனை மீளவும் கைப்பெற்றாற்போலவும், கவலைபாற் கலங்கி நின்ற ஸோபைபா ‘தனது கவலைபொழியும் உபாயங் கைபுறப்பெற்றான்’ ‘கரை செய் யவரியக்காருபேருவகைக்கடன் மூழ்கி’ ஆகக்கக் கண்ணீருகுத்தா ள். உள்ளங் குளிர்தான். ஒடினான். ஆடினான். பாடினான். தனக் குச் சந்தோஷங் கூறிய லானிஸ்காவினது பாதத்து விழுத்தான். எழுத்தான். புகழ்த்தான். தன்னுடன் அங்குக் காத்திருந்த தன் காதுநரன்பனைக் கிட்டினான். அவனுக்கு அக்களிப்பினை யுரைத் திட்டான். அவனும் அக்களிப் பென்னும் அனக்கரிற் றினைத் தேழு ந்து, “தேமொழி! நின்றபங்கில் இறைவன் செய்த திருவருட்டிறத் தை யென் சொல்வேன்? ஆபத்பந்து, ஆகாதாகூசகன், அடைத் தாரைக் கைவிடான் என்று ஆன்றோர் கூறும் மொழித்திறத்தினது உண்மையைக் கண்டாயே.

கலி விடுத்தம்.

கவலை யாழியுட் பட்டுக் கலங்கிய
அசல நீங்கி யகமகிழ்தார்தர் திவன்
தவல ருஞ்சுகற் தான்பெறச் செய்தனை
குவல யத்துன் குணஞ்சொல்லாதே"

என்றிங்ஙனம் உரையாடித்தன் காதலியுக் தானுங் களியாட்ட
யராநிற்க, ஸோபையா தன் நண்பனை பிறற்றைநாட் காலையில் மண
ஞ் செய்துகொண்டு அவர்களுடைய தந்தைதாயார் உழையும் ஸாக்
ன்னிக்குப் போகலாகுமென்று காவலனது கட்டளைசெயுற, அத
னைப் பெற்ற அவ்விருவரும் தமது வேண்டுகோள் முற்றம் ஈடே
றப் பெற்றவராகிக் கொண்டடங்காத ஆந்தவாரியிற் குளித்தொழந்
து, லானிஸ்காமாட்டும் அவன்றன் தாய்மாட்டும் விடைபெற்றுத்
தம்மூர்க்குச் செல்லப் புறப்படுங்காலையில், சமீபியில் மாடப்படி
கட்டில் ஓராவாரம் எழுந்தது கேட்டுத் திடுக்கிட்டனர்.

(இன்னும்வரும்.)

கே. எஸ். கோபாலாசாரியர்.

கேடுவான் கேடுநினைப்பான்.

—(*)—

ஒருநாட் காலையில் ஒரு சேவலானது ஒரு வீட்டுக் கூரை
யின்மேல் நின்று உரக்கக் கூவியது. அப்பொழுது ஒரு நரி இந்
தச்சேவலைப் பகலிக்கவெண்ணி அதனருகம் சென்றது.

பின்பு கோழியைநோக்கி “ஓ கோழியே! சமாசாரத்தைக்
கேட்டையா?” என்று வினவியது.

கோழி “என்ன சாமசாரம்? ஏதாவது விசேஷம் உண்டா
என்ன?” என்றது.

நரி. “உனக்குத் தெரியாதுபோலிருக்கிறது. பகலிக்கும்
மிருகங்ருமாக சண்டையை நிறுத்திவிடவேண்டு சபதஞ் செய்
துகொண்டிருக்கின்றனவே. நமக்கு இனி பகலென்றும் இரவென்
றும் வித்தியாசமில்லை. நமக்கு எப்பொழுதும் சேஷமமே. இனி

மேற்பட்டு ஒளய் ஆட்டைக்கொல்லாது. நரி கோழிக்கூண்டைத்
தொடாது. பூனை எலிகளைப் பிடிப்பதை ஒழித்துவிடவேண்டு
மாம். நாயானது ஆட்டைப்பார்த்து குலைப்பதையுங்கூட நிறுத்தி
விடவேண்டும். ஆகையால் சீக்கிரம் கூரையைவிட்டு டிறங்கிவந்து
எனக்குவந்தனோபசாரம் செய்வது உனது கடனாகும்” என மறு
மொழி யளித்தது.

சேவல் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் வெகுதூரத்தில் எதையோ
பார்ப்பதுபோல் நழுத்தை நீட்டியது.

அப்போது நரி “என்ன! பார்த்தியா?”

சேவல் “என்னவா? ஒன்றுமில்லை. சில வேட்டைநாய்கள்
தான் வேறென்ன? அவைகளும் இந்த சேஷமசமாசாரத்தை எனக்
கறிவிச்சத்தான் இங்கே வருகின்றன.”

நரி “வேட்டைநாயா! அப்படியானால் நான் பறக்கவேண்டு”
மென்று ஒட்டமெடுத்தது.

அப்பொழுது சேவல் “நரியாரே, கொஞ்சம் பொறும் புதிய
கட்டுப்பாட்டுப்படி உமக்கு ஒளையைக்கண்டு ஓடவேண்டிய நிமித்த
மில்லையே” என்று கேட்டது.

அதற்கு நரி “ஐயோ! நானிங்கேயிருத்தல் கூடாது. அந்த
நாய்கள் சேஷமசமாசாரத்தைக் கேட்டவிலைபோலும்” என்று
சொல்லிக்கொண்டே காட்டின்வழியாய் ஓடியது.

இந்த நரி அந்தக் காட்டின்வழியாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்த
வேட்டைக்காரருடைய பார்வைக்குத் தென்படவே அவர்கள் சில
நாய்களை யேவ அவைகள் வெகு தூரிதமாய் ஓடிவந்து நரியைக்
கிட்டி அதைப் பிடித்துச் சின்னாபின்னமாய்க் கிழித்தொறிந்து விட்
டன.

இந்தக் கதையினால் நாம் மேலெடுத்துக்கொண்ட பழமொழி
நன்றாய் விளங்குகிறது. நமது சாஸ்திரங்களில் நாம் வேறொரு
வருக்குத் தீங்கு நினைப்பது கூடாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற
து. அப்படியல்லாமல் நாம் தீங்குநினைத்தாலோ அந்தத் தீங்கு
நமக்கே விளைவதுமன்றி அந்தத் தீங்கை ஒருவன் செய்தால் அவன்
எவ்வளவு பாவத்துக் குள்ளாவானோ அவ்வளவு பாவத்துக்கு நா

மும் உள்ளாவோம். நரி கோழியைத்தின்ன நினைத்தது. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அதுவே சின்னாபின்னமாய்க் கிழிக்கப்பட்டதைப் பார்த்தீர்கள்.

கலகமில்லாமல் வாழ்ந்தாட்கழிக்க மருந்து.

- I. முதலில் உமது சொந்தவேலையைச் செய்யும்.
- II. உமது வாயினின்றும் ஒரு கேட்டவார்த்தையும் வரப் படாது.
- III. உமது சொந்தமானதுஞ்சரி. அல்லது உமது அபிப்பிராயத்துக்கு மாறான தானதுஞ்சரி. அற்பவிஷயங்களுக்கெல்லாம் வீண் உறண்டை வேண்டாம்.
- IV. வேறொருவர் உமக்குச் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கு மவைகளைச் செய்யாவிடிலும் அவர்களுக்கு நீர் செலுத்தவேண்டிய கடைமைகளைக் குறைவாகச் செலுத்திவிடும். நம்மை அவமதித்த ஒருவரை நாமும் அவமதிப்பது அவரைப்போல் நாமும் தீத்தொழில் புரிவதாகும்.
- V. உமது விரோதிகள் நீர் அவர்கள்மேல் வைத்திருக்கும் பகைத்தையும் அபிமானத்தையும் அறிந்துணரும் பொருட்டு உம் மாவியன்றவளவில் அவர்களிடம் பகைமைய் நடந்துகொள்ளல் தகுதி.
- VI. பொறுமை, சாத்தம், தாழ்மை இவை உமது மனதை வீடாக்கிக் கொள்ளட்டும்.
- VII. முடிவாக எந்தக்காரியத்தை தொடங்கும்போதும் முதலில் பகவானைத் தோத்திரஞ்செய்து பின் தொடங்கல்வேண்டும். அக்காரியம் தவறாது சித்திபெறும்.—கபம்.

ஜனப்பிரியன்.

(*)

மாதம் ஒருமுறை பிரசுரம் செய்யப்படும்.

புஸ்தகம். 1] சென்னை 1900ஆம் வக்டோபர்மீன் [இலச்சகம். 4

ந ட் பு.

இரவியின் ஒளியைப் போலும் நட்பு. மனிதர்களுக்கு நண்பரில்லாவிடின் அவர் தம் வாழ்நாளில் இன்பம் அடையார்கள். புத்தகங்களை நண்பர்களுக்குச் சமர்ப்பணமாகச் சொல்லி வடிச்சகம். புத்தகங்களை நாமே விரும்பி வார்த்தையாடினாலொழியப் பேசா. நண்பர்கள் நம் இஷ்டத்தை எதிர் நோக்காது பிழைத்த விடத்துப் புத்திமதி கூறுவார்கள்.

அவரவர்களுக்குப் பிரியமான பொருள்களோ வனேகம். சிலர்க்குக் குதிரைகள் மீதும், நாய்கள் மீதும், பணத்தின் மீதும், கவுரவத்தின் மீதும், பிரியம். பணத்திற்காக எத்தகைய கொலைப் பாதகத் தொழிலையும் அஞ்சாமற் செய்யின்றார்கள். கவுரவமடைவதற்குத் தம் மூதாதையர் தேடிவைத்த பொருளையும் அழிக்கின்றார்கள். இவைகளைப் பார்க்கிலும் உண்மையான நண்பனே மேன்மையானவன். அவனைத் தேடியடைதலே அரிய செயல். தன்னிடத்துள்ள எப்பொருளும் அமிதமாயினும் அதனைக் கணக்கிடலாகும். இத்தலைபேர் என் நண்பர் என்று மாத்திரம் கூறுதலியலாது. நிற பொருள்களின் அருமையைப் பற்றிப் பலர் பலவாறு கூறுகின்றனர். ஆனால் நண்பரின் அருமையைப் பற்றி எல்லோரும் ஒரே மாதிரியாகவே சொல்கின்றனர்.

ஒரு குதிரையை வாங்கவேண்டுமாயின் அதன் சுழிகள் நன்றாயிருக்கின்றனவா வென்று மிகவும் சாக்கிரதையாய்ப் பார்க்கின்றோம்; நண்பரை யாராய்தலாகிய முக்கியமான செயலைக் கவனிக்கின்றோம் மில்லை.

சூரியன் ஒளியினாலும், உஷ்ணத்தினாலும் புஷ்பங்களின் அழகும் வர்ணமும் எப்படி மேன்மைப் படுத்தப் படுகின்றனவோ அப்படியே நண்பரோடு பழகாதால் நம் வாழ்க்கையும் அவ்வாழ்க்கையாலடையும் இன்பமும் மேன்மைப் படுத்தப் படுகின்றன.

நண்பனும் ஒருகாலத்திற் பகைவனாவானென்றும், பகைவனும் ஒருகாலத்து நண்பனாவானென்றும் அவர்களிடத்திற் தகுந்தார் போல நடத்தலே மேன்மையென்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். முற் கூறிய மொழிகளின் முதற் பாகத்தின் உண்மை எப்படியாயினும் பிற பாகத்தின் உண்மை மிகவும் மேன்மை யெனப் பாராட்டத் தக்கது.

எவனேனும் ஒரு வழிப்போக்கன் சைதாப்பேட்டைக்கு வழியெப்படி என்று கேட்டால் அவனை நண்பனெனப் பாவித்தல் அனேகருடைய வழக்கம். பல நண்பர்கள் இருப்பினும் அவர்களை நாம் அடிக்கடி சந்திப்பதில்லை. ஒரு பகைவனிருப்பினும் அவனை நாம் உலகத்தில் எங்கும் சந்திக்கின்றோம். பகைமையே யில்லாமற் போனால் நட்பு இருத்தல் அசாத்தியம்.

சில நண்பர்களிடத்து நாம் கிரகிக்க வேண்டிய பொருள் ஒன்று மில்லாவிடினும் அவர் நம்மைக் கேட்கும் கேள்விகளால் நம் புத்தி தூண்டப்படுகின்றது. நாம் வாழ்க்கையால் அடையக் கூடிய இன்பம் நல்ல சிநேகிதரை ஆராய்ந்து கொள்ளுதலிற்றன்றாகின்றது. அப்படி ஆராய்தலிற் பிழைத்தால் நாம் கீழ்மையடைய வேண்டியதுதான். நட்பினளை அடிக்கடி யடைதலே லவாக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி நாம் அடையாமற் போனால் நடவாத வழியில் முடிகள் அடர்ந்து வளருமாறுபோலச் சிநேகம் பாழடையும்.

நட்புச் செய்தலை விட அவர்களை நட்பாளராயிருக்கச் செய்வருமை, இதனுலன்றே நிறுவள்ளுவரும்

“செயற்கரிய யாவன நட்பினதபோல்
வினேக்கரிய யாவன காப்பு.”

உலைப் படிக்குந்தோறும் புதிய நயங்கள்
ந்தோறும் இருவர்க்கும் மகிழ்ச்சி யுண்

டாக்குவதே நட்பு. சிலர் நட்பினை யிழக்கும்வரையும் அதன் பெருமையை யறிவதில்லை. உண்மையான சிநேகத்தைக் கூறுவனாலேயும் பிரிக்க முடியாது. சிநேகர் ஓர் இடத்திலேயேயிராமற் போனாலும் இருக்கின்றார்கள்? வழியர்களேனும் செல்வர்கள்; பலஹீனர்களேனும் பல முள்ளவர்கள்; இறந்தார்களேனும் உயிருள்ளவர்கள். இவ்விஷயங்கள் முழுமையும் மாறுதலாகத் தோற்றும். அவ்வளவு தான். நண்பன் இறந்தானாயினும் அவன் அரிய குணங்கள் என்ஹென்றும் நம்மனத்தை விட்டு அகலா வன்றே.

சுருக்கம் - இராமசாமி ஜயங்கார்.

இராமாயண ஸங்கிரகம்.

(75-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

அத்தியாயம். II. (அயோத்தியா காண்டம்.)

தசரதர் முதலானவர்கள் மிதிலையை விட்டு அயோத்திக்குத் திரும்பி யருகையில் பரதன் சத்துருக்கினனோடு அவர்களினின்றும் பிரிந்து தன்னுடைய அம்மான் வீட்டிற்குப் போம் நிமித்தம் கேசய நாட்டிற்குச் சென்றான். இராமரும் லக்ஷ்மணரும் தம் தந்தையோடு அயோத்தியை யடைந்தார்கள். பிறகு சில நாள் சென்றதும் இராமர்க்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வதற்குரிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு நாள் தசரதர் இராமலக்ஷ்மணர் இருவரையும் அழைத்து இராமரை நோக்கி “என்கண்மணியே! இனியாயினும் என்னுயிர்க் குறுகி பயக்கும் காரியத்தை நான் ஆரம்பிக்க வேண்டாமா? திருமகளை யொத்த ஜானகிக்கு நாயகனே! பூதேவியையும் நீ சீக்ரமடைய வேண்டுமென்பது எனது கோரிக்கை. அரசை உனக்குத் தந்து நான் வனத்திற் சென்று தவம் செய்ய விரும்புகிறேன். உனது கருத்து யாது?” என்றார்.

* “நிவப்புறு நிலனென நிரம்பு நக்கையும்
செவப்புறு மலர்மிசைச் சிறந்த செவியும்

* செய்யுள்களின் பொருளறிந் தானந்தம் கொள்ளக்கூடாத சிறுவர் சிறுமியர்முதலானோர் அவற்றை நீக்கி வசனமேவாசித்துக்கதையினை யறியலாம்.

உலப்புறு கணவனை யுயிரி னெய்திய
தவப்பயன் றுழப்பது தரும மன்றோ?"

"ஆசலா வீராமனுக் கரசை நல்லியிப்
பேதமைத் தாய்வரும் பிறப்பை நீக்குவான்
மாதவன் சொடங்கிய வளத்தை நன்னுவேற்
சியாது அங்கருத்தென வினைய கூறினான்."

இராம லக்ஷ்மணரிருவரும் இதைக் கேட்டுத் தம் தந்தை
தம்மை விட்டுப் பிரிந்து போக வேண்டியிருக்கிறதே யென்னும்
ஏக்கத்தினால் ஆவினை விட்டுப் பிரியுங் கன்றைப்போற் காணப்
பட்டார். பிறகு இராமர் தம் தந்தையர் பாதுபங்கயத்தைப் பணிந்
தெழுந்து விடை பெற்றுச் செல்ல வெண்ணுகையில் தசரதர் தனது
தநயன்மீது உள்ள ஆசை அதிகரிக்க இராமனைத் தன் மார்புறத்
தழுவி முத்தமிட்டார். இது எப்படி இருக்கிற தென்றால் தா
னிதுகாலும் பொறுத்தளித்து வந்த பூபாந்ததைத் தன் தநய
னும் தாய்கவல்லனு என்று தனது தோளையும் மார்பையும் கொண்
டு அவனுடைய அவ்வங்கங்களை அளவு பார்த்தலை ஒத்திருந்தது.

"நலங்கொள் மைந்தனைத் தழுவின நென்பதென் னனிரீர்
நிலங்கள் தாங்குது நிலையினை நிலையிட நினைந்தான்
விலங்க லன்னதுண் டோளையு மெய்த்திரு விருக்கும்
அலங்கள் மார்பையுந் தனதுதோண் மார்புகொண் டளந்தான்."

தசரதர் இராமனைப்பார்த்து "நீயினி மணிமுடி தரித்து இம்
மண்ணிலுள்ளாரை நின்னுயிர் போற் காத்தளித்தல் வேண்டு" மெ
னச் சொல்லி விடை கொடுத்தனுப்பி விட்டு, பிறகு வசிட்டரைத்
தருவித்து, பட்டாபிஷேகத்திற்கு எல்லா மங்களமும் பொருந்திய
ஒர்நினைம் தேடிச் சுபமுகூர்த்தம் ஒன்றுவைத்துத் தாசுச் சொன்னார்.
அவருக்கு அகப்பட்ட நாளோ 'நானு மயியேன் அவளும் மொய்
சொல்லாள்' என்பதற்கேற்ப வந்து முடிந்தது. அது இன்னதென்
பது மேலே தெரியவரும். நாள் வைத்து முடிந்ததும் இராமரு
டைய மாளிகையை வலிஷ்டரடைந்து இராமருடைய பல்வகை
யுபசாரங்களையு மேற்று அவரைநோக்கி, "குழந்தாய்! உனக்கு
முடி ரூட்டுவதற்குரிய நாள் நானே" என்றார். பிறகு உறுதி பயத்
தற்குரிய பற்பல நீதிகளையும் புனன்றார். முதலில் அந்தணர்தம்
சிறப்பை விரித்துக் கூறினார்:—அதுதொழிற்குரிய அந்தணர், திரு

மால், முக்கண்ணன், அம்சவாதனன், என்னு பிவர்களிலும் பெரிய
ரேனவும் சொல்லலாம். அவர்களுக்கு யாதொரு குறையும் வரா
மல் இனிது காத்துப் பூஜித்தல்வேண்டும். அவர்கள் பிருதிவி,
அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்று சொல்லப்பட்ட ஐம்பெரும்
பூதத்தினும் பெரியவராகவும் எண்ணப்படுகிறார்கள். அவர்களு
டைய பெருமைக்கோ ரளவில்லை. அவர்களிடத்தில் அதற்குத்
தகுந்தபடி நீ நடந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

"கூரிய மாலினங் கண்ணுத லானினும்
உரிய தாமரை மேலுறை வானினும்
விரியும் பூதமொ ரைந்தினும் மெய்யினும்
பெரிய ரந்தணர் பேணுதி யுள்ளத்தால்."

அன்றியும், மனம் நொந்து தேகம் தளர்ந்தவர்களாய்த் தன்
தேசத்திற்கு வந்தவர்களைக் காக்கவேண்டு மெனவும், முப்பத்திரண்
டு அறங்களையும் கூடியவரையில் ஒம்பவேண்டு மெனவும், அமைச்
சர் சொல்வழி யறிந்து நடத்தல் மிக்க உறுதி பயக்கத்தக்க தென
வும் சொன்னார்.

"உமைக்கு நாதற்கு மோங்குபுள் றூர்நிற்கும்
இமைப்பி னுட்டமொ ரெட்டுடை யானுக்கும்
சமைத்த தோள்வலி தாங்கின ராயினும்
அமைச்சர் சொல்வழி யாற்றுத லாற்றலே."

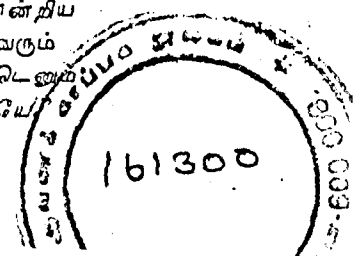
இன் சொல், ஈகை, நடுவுநிலை தவறாத செய்கைகள், பெருங்
தன்மை, வெற்றி முதலாய நீதிகளைத் தனக்குப் பொருந்திய
குணங்களாகக் கொண்ட அரசனுக்கு ஒருகாலத்தும் அழிவில்லை
எனவும் எடுத்துரைத்தார்.

"ஔரிய சொல்லின் னீகைய நெண்ணினன்
வினையன் துயன் விழுமியன் வென்றியன்
நினையு நீதி நெறிகட வாணெனில்
அனைய மன்னன் கழிவுமுண் டாங்கொலோ."

மாதர் மீது நிகழும் காதல் ஒருவனுக்கில்லை யாயின் கேடு என்ற
பெயரும் நரக மென்னும் நாமமும் இவ்வுலகிலிரா வென்றார்.

"தூம கேது புவிச்செனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கைய ரால்வரும்
காம மில்லையெ னிற்கடுங் கேடெனும்
நாமமு மில்லை நரகமு மில்லையே"

5L
Rm 211, 100 TP
10001

இதைப்போன்ற மற்ற நீதிகளும் எடுத்துரைத்துப் பிறகு தம் தில்லத்திற்குச் சென்றார்.

தசரதர் இதற்குள் நகர் முழுதும் இராமர் பட்டாபிஷேகத் திற்கு மிகவும் விநோதமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டல் வேண்டுமென ஆஞ்ஞாபித்தார்.

“ஏவின் வள்ளுவ ரிராம னுளையே
பூமகள் கொழுநாய் புனையு மெனலியிக்
கோநக ரணிகெனக் கொட்டும் பேரியத்
தேவரும் களிகொளத் திரிந்து சாற்றினார்.”

உடனே வீதிகள் தோறும் பந்தரிட்டு, கழுகு தென்கு வாழை முதலிய மரங்களாலும் அவற்றின் குலைகள் கொண்டும் அந்நகரும் நார்ப்புறமும் அதிக அழகுபெற அலங்கரிக்கப்பட்டன. பற் பல மாலைகள் தொங்க விடப்பட்டும் அவ்வவ்வீட்டு வாயிலில் பூண கும்பங்கள் முதலியன நிறுத்தப்பட்டு மிருந்தன. வீதிகளெல்லாம் வெகு விநோதக் காட்சியுடையனவாய் இருந்தன.

“பூமழை புனல்மழை புதுமென் சுண்ணத்தின்
தூமழை தரளத்தின் தோமில் வெண்மழை
தாமிழை நெரிதலிற் தகர்ந்த பொன்மழை
மாமழை நிகர்த்தன மாட வீதியே.”

இவ்வாறு நகர் முழுதும் அமராவதி போன்று விளங்கும்படி அலங்கரிக்கப் படுகிறதைப் பார்த்த மந்திரை யென்னும் மறு பெய ருடைய கூனி மனம் பொறுது “இராமனுக்கு நடக்கப்போகிற பட் டாபிஷேகம் எப்படியாவது நின்று போம்படியான ஏற்பாடு நான் செய்கிறேன்” என்று சபதம் கூறிக்கொண்டு இராவணன் இழைத்த தீமையின் பலனே யென்னத் தோன்றினான்.

“அந்நக ரணிவுறு மமலை வானவர்
பொன்னக ரியல்பெனப் பொலியு மெவ்வயில்
இன்னல்செ யிராவண னிழைத்த தீமைபோல்
அன்னரும் கொடுமனக் கூனி தோன்றினான்.”

இவளுடைய நெஞ்சமோ படபடவென்று துடிக்கிறது; சுண் களோ நெருப்புப் பொறி பறக்கிறது. என் செய்வாள் இவள்! இராமருடைய சூழ்ந்ததைப் பருவத்தில் அவரது உண்டை வில்லினி ன்றும், ஒரு குண்டு கூனியின் முதுகிற்படவே அவளுடைய கூனும்

நிமிர்ந்தது. வலியுத் தந்தது. துன்பத்தை மாத்திரம் கவனித் தாளே யொழிய நன்மை புரிந்ததை நினைத்தாளில்லை. அதை யொரு காரணமாக வைத்துக் கொண்டு கோபமே ஒருருவெடுத்து வந்தாற் போல் அதிக விராவேசத்துடன் தன் உதட்டைக் கடித் துக் கொண்டு கைகேயினது மாளிகைக்குட் சென்று அவளது படுக்கையறைபுட் புகுந்து நித்திரை செய்து கொண்டிருப்பவளு டைய கால்களைத் தன் கைகளாற்றிண்டினாள். இராமு என்னும் கரும் பாம்பு தன்னை வந்தனாகும் வரையும் தன் குணமானது கெடாமல் குளிர்த்த கிரணம் வீசும் வெண்டிங்கள் போன்றிருந்தவளைக் கூனி யென்னும் கொடும் பாம்பு தீண்டிற்று. தீண்டியும் இவள் குணம் உடனே மாறவில்லை. தூக்கத்தினின்றும் விழித்தெழுந்தவளை நோக்கி “வெள்ளம் வீட்டினருகில் வந்தும் நீ என்ன இப்படித் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாயே!” என்றாள் கூனி. உடனே திடிக் கிட்டு எழுந்து கூனியைப்பார்த்து, “என்னவிசேஷம், என் மக்க ளனைவரும் அவரவர் நடக்க வேண்டிய தரும மார்க்கத்தினின்றும் தவறவில்லையே! இராமனைப் பெற்ற எனக்கு எப்படிக்கெடுதி சம் பவிக்கும்” என்று இராமனிடத்து அன்னையினும் அதிக அன்புள் ள கைகேயி சொன்னதும் “உன் சக்களத்தி பிள்ளைக்கு நாளே முடி ருட்டப் போகிறார்களாம்” என்று இவள் சொல்லி முடிக்கிறதற்கு முன் தன் கழுத்திலிருந்த ஒரு முத்துமாலையை இந்த மங்கலமொ ழி கொணர்ந்த கூனிக்குப் பரிசாக அவள் கழுத்திற் போட்டாள். அவள் அதைக் கையிற் கொண்டு அதிகக் கோபத்துடன் பூமியி லறைந்து சிதறும்படி செய்தாள்.

“தேழித்தன ஞாப்பினள் சிறுகண் டியுக்
விழித்தனள் வைதனள் பெய்து யிர்த்தனள்
அழித்தன ளமுதன ளம்பொன் மாலையால்
குழித்தனள் நிலத்தையக் கொடிய கூனியே.”

இம்மாதிரியான தீச்செயலுக்குக் காரணம் யாதெனக் கைகே யிக்கு இன்னும் புலப்படவில்லை.

கூனி அவளை வெகுண்டு நோக்கி, “பரதன் பாரிசிற் பிறந்தும் பிறந்ததிற் சேர்க்கையிலலை. அவனுடைய கல்வி, இளமை, அழகு, வீரம், எண்ணிலா நற்குணங்களெல்லாம் தரையிற் கவிழ்த்து விட்ட அமுதம் போலும் ஆயின. அரசுகுலத்திற் பிறந்து

அரசரில்லத்து வளர்ந்து அரசரில்லிற் புகுந்து அரச மங்கை யார்க்கரசியாய் விளங்கும் நீ இராமன் நாட்டையாளவும் பரதன் அவனுக்குப் பணிவிடை செய்யவும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க லாமோ? பரதனுக்கல்லவோ பட்டம்வரும்படியாய்ப் பார்க்கவே ண்டும்” என்று சொல்லிய வளவில், அக்கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட கையே அவளைக்கோபங்குறியுடன் உற்று நோக்கி, “என்ன சொன்னாய் தீயோய்! இன்னொரு தரம் சொல்! நான் பிறந்த குலத்திற்கும் புகுந்த குலத்திற்கும் அவ்நூறு வரும்படியான சொற்களையா சொல்கிறாய். இப்படிச் சொல்வதனால் உன்னிடத் தில் அதிக பிரியம் வகிப்பேனென்று எண்ணினாயோ?”

“எனக்கு நல்லையு மல்லையு யென்மகன் பரதன்
தனக்கு நல்லையு மல்லையுத் தருமமே நோக்கில்
உனக்கு நல்லையு மல்லையுத் தூழ்வினை தூண்ட
மனக்கு நல்லை சொல்வினை மதியிலா மனத்தோய்.”

“இம்மையிலும் அம்மையிலும் ஒருவர் விரும்புவது கிர்த்தி யன்றோ? நியாயமென்பது நிலையற்றுப்போனாலும் போகலாம், ஒருவர் செய்யுந்தவம் பிழைத்துப்போனாலும் போகலாம். சந்திர சூரியர் தமது தொழிலியற்றாது போய்விட்டாலும் போய்விட்டலாம். மற்று எவை தான் தலை கீழாய்ப் புரண்டு போய்விட்டாலும் வரன் முறை தவறுதல் மன்னர் குலத்திற் கடுக்குமோ? நன்று சொன் னாய்.”

“பிறந்தி றந்தபோய்ப் பெறுவது மிழப்பதும் புகழ்மல்
கிறத்தி றம்பினும் நியாயமே திறம்பினு நெறியின்
திறத்தி றம்பினும் செய்தவத் திறம்பிறஞ் செயிர்நீர்
மறந்தி றம்பினும் வான்முறை திறப்புதல் வறக்கோ.”

“அடி துஷ்டே! என்னெதிரில் நில்லாதே, உன் சொல் லிற்கு உன்னாவைச் சேதியாது விட்டதே நீ செய்த புண்ணிய மென்று நினைத்துக் கொள்.”

“போதி பென்னெதிர் நின்றுநின் புன்பொறி நாவைச்
சேதியாது பொறுத்தனென் புறஞ்சில ரறியின்
நீய் யல்லவு நெறிமுறை யல்லவு நினைந்தாய்
ஆதி யாதலி னநினை யடங்குதி யென்றான்.”

கைகேயி எவ்வளவு வைதும் அவற்றிற் கஞ்சாது ஒதுங்கி நின் று சற்றுக் கோபமாறினவுடன் அவள் தாளில் வீழ்ந்து அவளை நோக்கி “இராமனுக்குப் பட்டங்கட்டுவதினால் எனக்கொரு

குறைவு மில்லை. அப்போது உனக்குத் தான் வரும் கேடெல்லாம், கௌசலை செய்த பாக்கியமே பாக்கியம். ஐயம் புகுவோர் ஈவோர் கையை ஏக்கக்கொண்டு எதிர்பார்ப்பது போல் நீயும் அவள் கை யைத் தான் எதிர்பார்க்க வேண்டிவரும். இராஜ்யாதிகாரம் கௌ சலையே னுடையதானால் எங்களுக்குப் பிழைப்பேது? உன்னை மதிப்பவர் யார்? இப்போது எல்லோரும் உன்னைச்சிரமேற்றுக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பொருள் அவள் கைக்கெட்டி விடின் உன் மீது அன்புபரராட்டும் மற்றெல்லாருடைய நல்லெண்ணமும் மாறிப்போய் விடும். நீ மயக்கமுற்று மதியைஇழக்க வேண்டாம். காரியம் முடிந்தபின் சிந்திப்பதினால் யாது பயன்? பிறகு நீ உன் உயர்ந்த பதவியினின்றும் இழிந்தால் உன்னுற்றார் பெற்றாரும் உன்னை யிகழ்வார். இவ்விடம் சிறிதேனுஞ் அணுகார். உனக்கு வரப்போகிற கதி மிகவும் பரிதபிக்கத்தக்கதே. இவற்றையறிந்து தடுக்கும் வண்ணம் சிநேக விஷயத்திற்காக நான் உனக்கு முன்ன தாய்ச் சொன்னேன், என் மீது ஆயாசம் வேண்டாம். இனி உன் யுக்தப்படி செய்யலாம்.” என்றாள் கூற்றுவினைனத் தோன்றிய கொடிய கூனி. கைகேயி குணசாலியா விருந்தபோதிலும் சக்களத்தி னின் உயர்வும் தன் தாழ்வும் கேட்கையில், தேவர்கள் பிரயத்தனத் தினாலும், அவர்கள் பெற்ற வரம் பொய்த்துப்போகக் கூடாதான படியாலும், அருமறை யறையும் அந்தணர் செய்த அருந்தவத்தா லும், அவளுடைய மனமும் நன்மார்க்கத்தினின்றும் திரும்பி யது. அல்லாவிடில் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இவள் மனந்திரும் புல தசாத்தியம்.

“நீய மந்தரை யில்வுரை செப்பலுந் தேவி
தூய சிந்தையுந் திரித்தா சூழ்ச்சியி னிமையோர்
மாயை யும்மவர் பெற்றநல் வரமுண்மை யாலும்
ஆப வந்தன நியற்றிய வருந்தவத் தாலும்.”

“அரக்கர் பாவமு மல்லவ நியற்றிய வரமும்
அரக்க ரல்லுரு டுறந்தன யேமொழி மடமான்
இரக்க யின்மையன் ரோகினியில் வலகங்க ளிராமன்
பாக்கு நீ தொல்புச முழுதினைப் பருகுகின் தகவே.”

சிந்தை இவ்வாறிக் திரும்பினவுடன் கைகேயி “பரதன் பாரி னை ஆளுதற்குரிய சூழ்ச்சி எதுவேனும் எடுத்துச் சொல்லாய்” என்று கூலியைக் கேட்க அவள், “தசரத மகாராஜா சம்பர

னைக் கொன்று வெற்றி பெற்ற காலத்திலுனக்களித்த இரண்டு வரங்க ளிருக்கின்றன வல்லவா? அவைகளை இப்போது வாங்கிக் கொள். ஒன்றினால் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்து மற்றொன்றால் இராமனைப் பதினான்கு வருஷகாலம் வனவாசியா யிருக்கும்படி செய்” என்றனள்.

“நாடி யொன்றுனக் குரைசெய்வெ னைர்மணி நகையாய்
தோடி வந்ததாரச் சம்பரன் தொலைபுற்ற வேலை
ஆடல் வென்றியா னருளிய வரமவை யிரண்டும்
கோடி யென்றனள் உள்ளமும் கோடிய சொடியான்.”

“இருவ ரத்தினி லொன்றிஞ் லாசகொண் டிராமன்
பெருவ னத்திடை யேழிரு பருவங்கள் பெயர்ந்த
திரிதாச் செய்தி யொன்றிஞற் செழுநில மெல்லாம்
ஒருவ ழிப்படு முன்மகற் ருபாயமி தென்றான்.”

இவள் சொல்லிய உபாயத்தைக் கேட்டு உவப்படைந்து கைகேயி மந்தரைக்கு வேண்டியன வெல்லாம் விருப்புடன் தந்து அவளுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினாள்.

அவள் போனதும் தான் நினைத்ததை முடிக்கவெண்ணிக் தா னிதுவரையிற் படுத்திருந்த அம்ஸதுானிகா மஞ்சத்தினின்று மிழி ந்து தன் கூந்தலில் வைத்திருந்த மலர்களை எடுத்துத் தரையில் சிதறவிசி கையிலுள்ள வளையல், காலிலுள்ள சதங்கை, இன்னு மற்று முள்ள சகல ஆபரணங்களையும் கழற்றி எறிந்துவிட்டாள். சந்திரனிடத்துக் களங்கத்தைத் துடைப்பது போல் தன் நெற்றியி லிருந்த நிலகத்தை யழித்து விட்டனள். இவ்விதமாய்த் தலையையும் மற்றை அவயவங்களையும் அலங்கோலமாக்கிக் கொண்டு பூ வுதிர்ந்த கொம்பைப் போன்று புவிமீது புரண்டுருண்டு அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள். ஜானகியாற சிதேவியானவள் இன்னும் கொஞ்சக்காலத்திற்குள் இந்த அயோத்தி நகரை விட்டேசப்போகி றாள். அவள் இருந்த இடம் தனக்குரியது என்னும் முறைமை கொண்டு வரும் அவ்வதன் தமக்கை எழுந்தருளியது போன்றிருந் தது இந்தக் கைகேயி கொண்ட கோலம். இவள் தன் புருஷன் தய ரதன் தன் மாளிகைக்கு வரும் வரவை மிக்க ஏக்கத்துடன் எதிர்பார்த்தவண்ணமா யிருந்தாள்.

(இன்னும்வரும்.)

கல்தளம், ருப்புசாமி முதலியார்.

சோபாமணி.

(90—ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

சிலர் தம்மை விட்டினுள் விட்டிமொறு ‘லானிஸ்கா’ வின் வாயில்காப்போருடன் வீரங்காட்டி வாதுசெய்தனர். அப்பேரி ரைச்சலைக்கேட்ட லானிஸ்கா அந்தென்னை யென்றறியும் வண் ணம் வெளியேவந்திடலும் தடதடவென்று அக்கூடமுழுதும் போர் வீரர் நிறைந்து விட்டனர். அவர் தம்முள் ஒருவன் ‘லானிஸ்கா’ வை முகநோக்கி, “லானிஸ்கா என்பான் நீயேயோ?” என்று சிறிக்கேட்டனன்.

லானிஸ்கா.—(சிறிதுங் கலங்காத தைரியத்தோடு) “யானே கண்டாய். என்னை எதன்போருட்டு வினாவுகின்றாய்? இவ் வகாலத் தில் எம்மில்லத்தினுட்புக்கு ஏனிர்தப் பேராரவாரஞ் செய்கின் தீர்?”

போர்வீரன்.—“யாம் வேந்தனது ஆணையை மேற்கொண்டு ஈண்டிவ்விடம் போந்தோம். ஸோபையா மான்ஸ்பீல்ட் என்னும் பெயரிய ஒரு சிறுமி இங்கிருக்கின்றனளல்லவோ?”

லானிஸ்கா.—“ஆம்; இருக்கின்றனள். அவளைச்சுட்டி ஏன் வினாவுகின்றனை?”

போர்வீரன்.—“அன்னாள் இக்கணமே எம்முடன் வரற்பா லள். நீ எமக்குச்சிறை.”

அவனை யாது கேட்பினும் அவன் “எமக்கு வேறொன்றும் தெரியாது; அரசன் அப்பெண்ணினை மீஸ்பனுக்குக் கொண்டுபோ கவும், நினை ஸ்பாண்டா என்னும் அரசர் சிறைச்சாலையிலடைக் கவும் கட்டளையிட்டுள்ளார். இதுவே யாம் அறிந்தது” என்று ஒரேவிடை பகர்ந்தான்.

லானிஸ்கா.—(மிகச்சினந்து) “எனது குற்றம் இன்னதென் று யான் அறிவதன்முன் எங்ஙனம் சிறையாவது?” என்றுரைத்து, தன் தாய் வருதல் கண்டு சிற்றத்தைமாற்றி; அவள் கூறியதன்மேல் “இதுவும் விதியேயோ?” என்று வாய்நிறவாது அப்போர்வீரன் கைவயப்பட்டான். அப்பொழுது அவன்தாய் அவனை நோக்கி,

“குழந்தாய்! நீ குற்றமற்றவனாகுனையென்றும், அரசன் உன்னைத் தண்டனைக்குத் தப்பச்செய்வா னென்றும், நம்பியிருக்கின்றேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, தன் கண்ணிலின்று நீரைச் சிந்தாமல் வேந்தன் மாளிகைக்கண் சென்று, தன் மகனது தண்டனைக்குக் காரணமின்றதென்று அரசனிடம் நேரிற் கேட்டறியும் பொருட்டு வெளியே சென்றிருந்த வேந்தன் மீண்டுவருமளவும் காத்திருந்தான். கோமகன் குதிரைவிட்ட டிறங்கினவுடன் லானிஸ்காவின் தாய்க்கு முதலிற் காட்சியளித்தான். அப்பொழுது அவன் அவளைநோக்கி, “தும்புதல்வன் என்பாற் காட்டிய பேதைமையிலும் நன்றிகொன்ற இழிதகைமையிலும் நீர் தலையிட்டுக்கொண்டு சங்கடமுழு தொழிவீரென்று நம்புகின்றேன்” என்றுரைத்தனும்; அவன் என் மகன் நன்றிகொன்றவ னென்றெண்ணாதல் தகாது. “எங்குநி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு’ என்னும் அரியநீதியை அறிதொழுகும் இயல்புடையனே. ஆயினும், இளைஞனாகிய ஒரு காற் குணந்தவறிக்குற்றம்பட ஏதேனுஞ் செய்திருத்தல் கூடுமென்பது நிண்ணம்” என்று கெம்பிரமாகச் சொல்லினன். அதுகேட்ட அரசன் “நன்று. இன்றுமாலை ஸான்ஸ-ஞஸியின் கணுள்ள வன்னச்சாலையில் என்னைச் சந்திப்பின் தும்புத்திரன் குற்ற மின்னதென்று அறிவிப்பேன்” என்றறைந்தான்.

அவ்வாறே அவன், குறித்தபொழுதில் ஸான்ஸ-ஞஸியின் வன்னச்சாலையிற்போய் இறைமகன் வரவை யெதிர்பார்த்திருந்தான். பிறகு சிறிதுநேரத்திற்குள் சடிதியில் அரசன் வந்தமையறிந்து அசைவற்று மெளனத்தோடு நின்றான். அரசன் அவளது முகத்தை உற்றுநோக்கி, “ஆம்மா! தும்புத்திரன் செய்தகுற்றம் இன்னதென நீர் அறித்திலீர்போலும்” என்றிங்ஙனஞ் சொல்லிக்கொண்டே இறைமகன் சோபையாமான்ஸ்பீல்ட் என்னுஞ் சிறுமி இயற்றியமட்கலத்தைக் கையிலெடுத்தான். அதனை லானிஸ்காவின் தாய் பார்த்தவளல்லன்.

பின்னர், பிரிடரிக் வேந்தன் அவளைநோக்கி, “இம்மட்கலத்தை நீர் இத்தகுமுன் பார்த்திருக்கலாமே. இதன் அடிப்புறத்து வரைந்திருப்பதையும் பார்த்திருக்கக்கூடுமே” என வினா, அவன்

“ஆம், பார்த்ததுண்டு. அவ்வெழுத்துக்கள் என்மகன் எழுதியவை” என்றான்.

அரசன்.—இவை தும்புதல்வன்கையினால் பொறிக்கப்பட்டவைதாமே?

லானிஸ்காவின் தாய்.—ஆம், அந்த ஸாக்ஸரிப்பெண் அழகு பெற வன்னங்களுமுத அறிவாளேனும் எழுத்துக்கள் எழுதவறியாள். ஆதலின் அவளது வேண்டுகோட்கிணங்கி என் சிறுவனெழுதினான்.

அரசன்.—இதனை உற்றுநோக்குக. இம்மொழிகள் புகழ்வன போற் றேன்றி இகழ்வைக்குறித்து நிற்கின்றன.

லானிஸ்காவின் தாய்.—என் சிறுவன் செய்த பிழையாதாயினுமாகுக. அவன் எவரையும் பொய்ப்புகழ்ச்சி செய்பவனல்லன். அவன் அத்துனை இழிகுணமுடையனென மகாராஜா திருவுளம் பற்றத்தகாது. ஏனெனில், சின்னஞ் முன்னர்த்தான் அவன் தமது திருவுளங்கன்று மாறு உய்த்துணராது வஞ்சனையின்றி ஏதோ தகாமொழிகூறினான் என்று அவளது குற்றத்தை யெடுத்துக்காட்டி அதனைப் பொறுத்தருளினீர்கள். அவன் கவிபாடிப்பிறைப்பவனல்லன். துதிநிந்தையான இரண்டொருவரி வரையப்பட்டிருத்தலால் தமது சித்தங்கலங்கி அவனைச் சிறைப்படுத்தினீர்களென்று யான் நினைத்திலேன்.

அரசன்.—நீர் தாயாயினமையின் தநயனுக்குப் பரிந்துரைத்தல் தக்கதே. துதிநிந்தையாக இரண்டொருவரி யெழுதியனிமித்தம் தம்மகனைச் சிறைப்படுத்தினே னல்லன். புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் பார்த்தாலே புலப்படுமே. இவ்வரிகளில் பழிமொழி மிகுந்திருத்தலால் பொறுத்தல் அரிதாயிற்று. சிறிது பொறுமையோடு இங்ஙனே எழுதியிருக்கும் இரண்டொருவரனைப் படித்துவிட்டுப் பின்னர் தும்புத்திரன் பக்கற் பரிவினும் கூறத்தகுவனவற்றைக் கூறுவராயின் கேட்பேன். இதனைப்படிக்குமுன் ஒரு வார்த்தை. யான் இவ்வழகிய மட்கலத்தைப் பாரிஸ் நகரத்தில ஒரு சீமானுக்கு அனுப்பவிருந்தேன். அவரை நீரும் அறிந்திருத்தல்கூடும். இதனைக் கட்டியனுப்பும்படி ஒருவனுக்குக் கட்டளையிட்டேன். அவன் இக்கலத்தைத் துலக்க முறத் துடைத்துக் கொண்டிருக்கையில்

அடிப்புறத்து யாதோ பொறிக்கப்பட்டிருந்தமை யறிந்து அதனைப் படித்துப்பார்த்துவிட்டு என்பால் விரைந்தோடிவந்து அதனைக் காட்டினான். யான் அந்தப் புகழ்மொழியைப் படித்துப் பெருங்களிக்கொண்டது மன்றி, “இதனை இயற்றிய கவிஞனுக்கு யாது பரிசளிக்கலாம்” என்று என் பேதைமையால் எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்கையில், அம்மணிதன் இக்கலத்தின் ஒருபுறத்தைத் தேய்க்க அதன்மீது பூசியிருந்த நீலவாண்மை திடீரென்று கலைந்துபோக அந்நனைக்காண்டி வியந்து என்னோடு சில வார்த்தைகள் பேசி என் தெண்ணத்தைக் குலைத்துவிட்டான். யான் இந்தக்கலத்தை அங்ஙனம் கையினின்று வாங்கிப்பார்த்தேன். பார்த்தலும், பார்த்தவிடத்தின் மாதிரி நீலவாண்மை பூசியிருந்தது. அதன்கண் ‘பிரிடரிச் வேந்தன் மகிமைக்குறி’ என்றெழுதப்பட்டிருந்தது. அதனையடுத்துள்ள பதம் அப்பொழுது வன்னத்தின் மறைந்திருந்தது. அப்பதம் இப்பொழுது, பாரும் அம்மா, நன்று விளங்குகின்றது” என்று ‘கொடியன்’ என்ற பதத்தை அரசன் அவனுக்கு எடுத்துக்காட்டி. “பார்த்தீரோ! ‘கொடியனுய் பிரிடரிச் வேந்தன் மகிமைக்குறி’ என வரையப்பட்டுள்ளது. யான் கொடுங்கோன் மன்னனாயின் ஆகுக. தநயன் குற்றத்திற்குத் தாயைத்தண்டியேன். தும்முடைய ஏனைய நண்பரோடு செவ்வாய்க்கிழமை மாலையில் தும்மில்லத்தின்கண் என்னைக்காண்பீர்” என்று பகர்ந்தான்.

இதுகேட்டு, ‘லானிஸ்கா’வின் தாய் மாறேதுங்கூறாது அரசன்பானின்று அப்பால் அகன்றான். தன் மகனது கையொப்பத்தோடு அம்மொழிகள் அவனுலே யெழுதப்பட்டிருக்கு மாயின் அவன் அரசதண்டத்திற்குத் தப்ப வகையில்லையென்று அவன் எண்ணினான். இவ்விஷயத்தில் அவனுக்குத் தீரா ஐயம் செலித்தது. ஆகவே, அதனைக்குறித்து நினைக்கலாற்றாது முதலில் அவன் சிந்தைகலங்கித் திகைத்தான். தன்புதல்வன் அத்தகைய தீயொழுக்கத்தினுட்படான் என்ற துணிவு அவனுக்குண்டு. உண்டெனினும், முன்னம் அவன் பேதைமையால் பேசிய மொழிகளும் செயல்களும் இடையிடையே அவனது எண்ணத்தில் வந்துதோன்றி அவனைக்கவற்றின. கலத்தின் மீதெழுத்துக்கள் காண்போர்க்கு லானிஸ்காவின் கையெழுத்துப் போலவே தோன்றின. அன்றி

யும், சீனாக்கலத் தொழிற்சாலையின் கண் நிகழ்ந்த சம்பாஷணையும், அக்கலத்தின் பொறிக்கப்பட்டவை அவனுடைய மொழிகளென்பதை அறிந்தியிட்டது. லானிஸ்காவின்தாய் தனதில்லிற்கு மீண்டுசென்றகாலையில், அரசனைக் கண்டு பேசி லானிஸ்காவினது செய்தியின் முடிவையறியும்வண்ணம் ஆதரத்தோடு காத்திருந்த ஆல்பர்ட் என்பான்பால் மேற்போந்த விஷயங்களனைத்தையும் அமைதியோடு எடுத்து விடுத்துரைத்தான். அதுகேட்ட ஆல்பர்ட் அகந்திகைத்தான். தன் நண்பன் குற்றமற்றவனென்று ரூபிக்கத்தனக்கு உபாயம் யாதும் புலப்படாவிடினும் குற்றஞ்செய்திருப்பா னென்னுமளவில் லானிஸ்கா நம்பினானிலன். அதனால், அவன் வீண்யோசனையிலும் ஆழ்துயரத்திலும் காலம்போக்காமல் மட்கலத்தைக் கட்டியனுப்பும் மனிதன்பால் அக்கணமே ஓடினான். ஓடி, அவனை மிகுதந்திரமாகப் பல கேள்விகள்கேட்டு உண்மையுணர்ந்து; லோபையா மான்ஸ்பீல்டிக்காக ‘லானிஸ்கா’ இரண்டு வரி யெழுதியபோது அவனுடன் வேறெவரேனும் இருந்தனர் கொலோவென்று அறியுமாறு பெர்லின் நகரத்துச் சீனாக்கலத் தொழிற்சாலைக்குச் சென்றான். இங்ஙனம் பல்விடங்களிலும் உழன்றுச் சங்கதிகளை உள்ளவாறே யுணர்ந்து லானிஸ்கா குற்றவாளியல்ல என்பதைத் தன்னுள் துணிவுகொண்டான்.

அரசவள்ளல் லானிஸ்காவின் தாய் வீட்டிற்கு வருவதாகக் குறித்தல் செவ்வாய்க்கிழமையன்றோ. ஏந்தல் அவ்வயினெய்து தன் முன் அப்பெருமாட்டியும் ஏனையோரும் குழி இயிருந்து லானிஸ்காவின் ஊழினை நினைந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது, “குற்றவாளிக்கு அவன் செய்த குற்றத்தை யெடுத்துக் காட்டாது தண்டியாத அரசாட்சியில் வாழும் உயிர்களின் அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம். விசாரணையின்றி ஒருவன் மேற் குற்றம் சுமர்த்தாததும், குற்றஞ் செய்தவனுக்கு அவனது குற்றத்தை யெடுத்துக் காட்டியன்றித் தண்டனை விதிபாததும், குற்ற விசாரணை செய்யு மளவில் யாவருமறியப் பகிரங்கமாக விசாரிப்பதும், அங்ஙனம் விசாரிக்குமிடத்தும் குற்றவாளியின் தேயத்தார் முன்னும் பிரபுக்கள் முன்னும் அவனோடொத்த நிலையினர் முன்னும் நீதி விசாரணை நிகழ்த்தப் படல் வேண்டுமென்னும் ஒழுங்கினையுடை

யதுமான அரசு முறையில் வாழும் மன்பதையின் சுகமே சுகம்" என்றிவ்விதமாக ஆங்கில யாத்திரிகள் தமது நியாயவிசாரணை முறையினையே மேலாக வெடுத்துச் சிறப்பித்துப் பேசும் அமை யத்து, எப்போதும் வருகிற வழக்கம்போல் ஏந்தல் அவ்வ் ச் தெய்தினன். ஆண்டுக் குடியிருந்தோ ரனைவரும் ஆங்கிலன் வாயை ஆணியிட்டு ஆர்வமுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனரே யன்றி அரையன் ஆங்கடைந்து தம்முள் அவனும் ஒரு கேட்போனாக யிருந்தமையை அறிந்தாரில்லர். ஆங்கிலன் தனதுவாரினை முடிசு குந்தருணத்து லானிஸ்காவின் தாய் "என் புதல்வனும் அத்தகைச் சீரிய விசாரணைக்குட்படும் பாக்கியத்தை யடையுமாறு ஆண்டவனருள்புக" என மிக்கதோ ராதரத்தோடுரைத்தனும். "அங்ஙனமே அநிலாஷுகன் அருள்புரியின் யானும் என் ஆருயிர் நன்பனுக்குப் பரிந்து நியாயவாதஞ்செய்யும் பேறடைவேன்" என ஆல்பர்ட் கழறினன். இவ்வாழிவர்கள் உரையாடா நிற்புழி "அதன் கண் ஒரு சங்கதி" என அரசன் அறைந்தனன். அதனைக்கேட்டனும் அனைவரும் திடுக்கிட்டனர்.

(இன்னும்வரும்.)

கா. ஸ்ரீ. கோபாலாகாரியர்.

ஆசாரியர்கள் சரித்திரம்.

(88-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

நம் மாழ்வார்.

இவ்வாறு தீர்த்தம் முதலியபெற்ற காரியார், திருநகரியிற் சென்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் 'உடையநாயகியார்' என்பார் கர்ப்பப்பக்கொள்ள அவருடைய திருவயிற்றில் திருமாலினது அமசமும் ஸ்ரீ கௌஸ்தபத்தின் அம்சமும் சேனைமுதலியாரின் அம்சமுமாக ஒரு குமாரர் அவதரித்தார்.

இப்படிப்பகவான் அவதாரஞ்செய்வதன்முன்னே, அவருக்கு எப்பொழுதும் கைக்கரியம் பண்ணிக்கொண்டு அவரைவிட்டுப்பிரிதலில்லாத 'திருவளந் தாழ்வான்' என்னும் ஆதிசேஷன் இவர்மேல் வெயில் முதலியன படாதிருக்கும்படி பெரியதொரு புனிதமாமாக அவதாரஞ் செய்திருந்தனர். திருக்குறுக்குடிநம்பி தந்தருளிய வரத்தின்படி பிறந்தகுமாரர், பிறந்தகாலம்முதல் அழாமலும் பாணனனாமலும், உலகத்தில் குழந்தைகள் செய்யும் காரியமொன்றுமில்லாமலுயிருக்கையில் சீராம் சிந்திதம்வாடாமல் சேருமையுடை

யவராயிருந்தார். இது:ண்ட அவர்தாய்தந்தையர், "அவனன்றியோர்ணவு மசையாக" என்று, எல்லாப்பாரச்சையும் பகவான்மீது வைத்தவிட்டுத் தாம் மனக்கவலை சிந்திதுங்கொள்ளாமல் பிறத்த பன்னிரண்டாநாள் அக்குழந்தையை அந்தத் திருநகரியில் உள்ள கோயிற்கண் கொண்டுசென்று அங்கு வீற்றிருக்கும் 'போலித்துநிற்பிரான்' என்ற திருமாலைத் தரிசனஞ்செய்வித்து அவ் விடத்திலேயே அக்குழந்தைக்கு 'மாறன்' என்று நாமகரணஞ் செய்தார்கள்.

இப்பெயருக்கு, உலகமழக்கத்திந்து மாறான செய்கையுடையவன் என்பது பொருள். இனி, 'சடம்' என்ற வாயு இவரைப் பிறந்தகாலத்தில் பற்ற வர, இவர் அதனை அப்பொழுது தன்னைச் சாராதபடி போக்கியகாரணத்தால் வழங்கும் 'சடகோபி' * என்ற பெயர்போல, அவ்வாயுவை மறுத்தமையால் [தடுத்தமையால்] 'மாறன்' என்ற பெயர்பெற்றார் எனவும் சிலர் கூறுவர்.

பிறகு அவரை, அங்குச் சமீபத்திலிருந்த அப்புனிதமரத்தடியில் ஒரு தொட்டிலில்விட்டு வளர்த்துவந்தார்கள்.

இவர், மற்ற ஆழ்வார்கள் போலன்றி மிக்க உயர்வுபெற்றிருந்தா ராதலால் 'நம்மாழ்வார்' என்றும் கொண்டாடப் பெற்றார். இவர் பதினாறுவயதளவும் கண்விழிக்காமல் மவுனமாயே இருக்க, இவருடைய தாய் தந்தையர் 'இவர், தமக்கு ஒப்பானவர் இவ்வுலகத்தில் எவரையும் காணப் பெருமையால் இங்ஙனம் எவரோடும் பேசாமலிருக்கின்றார்' என்றெண்ணு மல், 'நாம் எம்பெருமான் விஷயத்தில் ஏதேனும் அபசாரஞ்செய்தோமோ' என்று சற்று மனம் வாடியிருந்தார்.

அக்காலத்தில், பாம்பதனதுதுடைய கட்டளைப்படி சேனைமுதலியார் தனியே ஏகாந்தத்தில் எழுந்தருளி இவர்க்குச் சமாச்சரணம் செய்து, எல்லா மந்திரங்களையும், மந்திரார்த்தங்களையு மோதியருளினார்.

இப்படியிவர், பதினாறு காலகளாலும் நிறைந்த சந்திரன்போலப் பதினாறு வயது நிரம்பி அப்புனிதமரத்தடியில் † பதுமாசனத்துடன் வீற்றிருந்து பாமாத்துமாவான கடவுளை, தியானித்துக்கொண்டு ‡ ஞானமுத்திரையோ

* குழந்தைகள் தாயினுடைய கர்ப்பத்தில் இருக்கையில் ஞானமுடையவனாயிருக்கின்றன; பூயியிற் பிறந்தவுடன் சடவாயு அஞ்ஞானத்திந்து ஆளாக்கும். [இது பற்றிய, பிறந்தகுழந்தை-கவா? கவா? என்றமூகின்றது; இதன் பொருள்:—(கடவுள்) எங்கே? (கடவுள்) எங்கே? என்பது என்ப.]

† பதுமாசனமாவது,—சப்பளங்கூட்டிக்கொண்டு என்று வழங்கும் கப்பையணியிட்டுக்கொண்டு உட்காரல். ‡ ஞானமுத்திரையாவது—பெரு விரலையும் சுட்டுவிரலையும் ஒன்றுசேர்த்து, மற்றவை விரல்களை மடக்காதிருப்பது. இதற்குச் சிவமுத்திரையென்றும் வேறு பெயருமுண்டு.

டிருக்கையில் திவ்யதேசயாத்திரை செய்தற்பொருட்டுச் சென்றிருந்த ஸ்ரீ மதாரகவியாழ்வார் இவருடைய பேரொளியைக்கண்டும், இவருடைய மேன்மைகளைக் கேட்டும் அயோத்திமாநகரத்தின்னிடம் புறப்பட்டுவந்த சமீபத்தில்விந்து இவர்க்கு 'ஞானம் உண்டோ? இல்லையோ? என்று ஆராய்ந்தறிதற் பொருட்டு இவரது எதிரில் நின்று ஒருகல்லைடுத்து விச, அது விழுந்த அதிர்ச்சியைக்கேட்டவுடன் திருக்கண்களைத் திறந்தார். பின்பு, மதாரகவிகள் 'இவர், பேசவல்லவரோ? இல்லரோ?' என்று அறிதற்பொருட்டு, † "செத்ததின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால்—எத்தைத் தின்று எங்கே கிடக்கும்?" என கேட்க, ஆழ்வார் § "அத்தைத்தின்று அங்கேகிடக்கும்" என்று மறுமொழிகூறி வருகிறார். அதுகேட்ட மதாரகவியார் பேரானந்தங்கொண்டு அச்சடகோபரைக் கொண்டாடி அவரைச்சாஷ்டாங்கமர்ந்து நமஸ்காரஞ்செய்து அவரிடம் அதிக பத்திகொண்டு அவருக்குச்சிஷ்யராகக் கருதி 'அடியேனுக்கு ஞானதூலங்களை யோதியருள்வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார்.

இப்படி இருக்கையில், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமால் ஆழ்வாருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய்ச் சேவைதந்தருளத் திருவுள்ளங் கொண்டு, ஒரு தருமையான முநிலானது தாமரைக்காம்பூந்துத் திருவோடு விளங்க ஒரு செம்பொன் மலேமல் வறியருவதுபோலக் கருடன்மேல் ஏறிக் கொண்டு அவ்வாழ்வாருக்கு எதிரில்வந்து தோன்றினார். அப்படித்தோன்றின அளவில் அந்த நிலம்மகண்ணைத் தண்ணீரிலும், வாயழகிலும், குழலழகிலும், பூவழகிலும் ஈடுபட்டு ஆனந்தக்கண்ணீர்சொரிய, உடம்பு புளிக்கப் பேரானந்தப் பெருங்கடலில் மூழ்கினார்.

பின்பு, மற்றைத்திவ்ய தேச எம்பெருமான்கள் யாவரும்வந்து சேவை தந்தருள அவர்களையும் தருசனாஞ்செய்து அவர்பக்கல் உண்டானபத்தியின் மிகுதியைப் பிரமாநந்தருபமாய்வெளியிடத் திருவுள்ளங்கொண்டு, ருத்ருவிவகம், யஜுர்த்வேதம், சாமவேதம், அதர்வணவேதம் என நான்குவேதங்களின் சார

† செத்தது—ஐடம்; சிறியது—அனாரூபமான ஆத்மா; எனவே, செத்ததின்வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் என்றது—ஐடமான சரீரத்தோடு சித்தான ஆத்மாவுக்குச் சம்பந்தம் உண்டானால் என்றபடி. 'எத்தைத்தின்று எங்கேகிடக்கும்' என்றது—அவ்வாத்மா எதனுய்ண்டு எங்கேயிருக்கும் என்ற தென்க.

§ 'அத்தைத்தின்று அங்கே கிடக்கும்' என்றது—அச்சரீரத்தைச்சேர்ந்த இன்பதுன்பங்களை யனுபவித்து, அதனுள்ளேயே இருக்கும் என்றதாயிற்று.

இனி, இவ்விரண்டாவதற்கு வேறுபொருளும் கூறுவதுண்டு; அது: அத்தைத் தின்று—அகாரத்தாற் குறிக்கப்படுவதுனை கடவுளைத்தியானித்துக் கொண்டு—என்பது.

தையும் முறையே * திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவாய்மொழி, பெரிய திருவந்தாதி என்ற நான்குப் பிரபந்தமாக அருளிச்செய்தார்.

அப்பொழுது, நித்தியசூரிகளாயும் சுவேதத்தவீபத்தில் வசிப்பவர்களாயுமுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் காரிமாறைய மேன்மைகளைக்கேட்டு அவரிடம் வர, அவர்களைத் தமது திருவாய்மொழிப் பிரபந்தத்தில் "பொலிச", "பொலிக" என்று பாடியருகிறார்.

இவ்வாறு பலவருடங்கள் செல்ல, இப்பால் சோழநாட்டில் வீரநாராயண புரத்தில் 'நகவரப்பட்டர்' என்பவர்க்குத் திருக்குமாரரான 'நாநாழிகன்' என்னும் பெரியார் வடநாடுசென்று யமுனாதிரத்தில் கோவர்த்தனபுரம் என்னும் ஊரில் ஸ்ரீ யமுனைத்துறைவான எம்பெருமானுக்குக் கைக்கரியம் செய்து கொண்டு அங்கிருக்கையில், இவர் முன்னே வழிபட்டு வந்த வீரநாராயணபுரத் தெம்பெருமானான மன்னார் மீண்டும் அவரைத்தம்மிடம் வரும்படி கனவில் நியமித்தருள அவரும் அவ்வாறே தம்மூருக்குத் திரும்பிவந்தபோது அங்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் இந்நீடிமாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியில், "ஆராவமுதே" என்ற பாசுரத்தைப்பாடக்கேட்டு மகிழ்ச்சிகொண்டு அவர்களை நோக்கி, "இப்பிரபந்தம் உமக்கு முற்றும் வருமோ?" என்று கேட்க, அவர்களும் 'இப்பத்துப்பாட்டுமே தெரியும்! இதுவும் பிறர்க்குத்தெரியாது, எங்குருடைய நாட்டில் புத்தகமும் கிடைக்காது' என்றுசொல்லக்கேட்டு அத்திருவாய்மொழியின் இறுதப் பாட்டில் "குருகூர்ச்சடநோபன்—குழலின் மலையச்சொன்ன வேராயிரத்துளிப்பந்தம்"—என்றதைநோக்கி 'இப்பிரபந்தம், ஸ்ரீசடகோபன் அவதரித்த திருக்குருகூர்ப் பிரதேசத்தில் உண்டாகவேண்டும்' என்று அவ்விடஞ் சென்று ஸ்ரீ மதாரகவிகள் சிஷ்யரான பரங்குசுதாஸரைப்பணிந்து அவரால் ஸ்ரீ மதாரகவிகள் ஆழ்வார் விஷயத்தில் அருளிச்செய்த 'கண்ணிருணி சிறுத்தாய்பு' என்னும் பிரபந்தத்தைப்பெற்று அதனைப் பத்தியோடு பன்னீராயிரம் உருச்சிபித்து ஆழ்வாரையும் பிரத்தியக்ஷமாய்த் தரிசனம் பண்ணி, பல வருடங்களாய் மறைந்திருந்த பிப்பந்தம் நாலாயிரம்பாடல்களையும் அவர் அருளோப் பெற்றுப் பண்ணிசை தாளங்களில் அமைத்துத் தேவகானத்திற் பாடித்தாம் அனுபவித்துயந்தமையேபோல ஊரும்நாடும் உய்யலாம்படி அவற்றைத் தம் பின்னோக்குமருளி உலகத்தை வாழ்வித்தார்.

இப்படிப்பட்ட மேன்மைவாய்ந்த நம்மாழ்வாரைத் திருமால் என்றே கூறுதலுமுண்டு; அதற்கு ஆதாரமாக ஒரு விருத்தார்த்தமும் கூறுவர்; அதாவது:—திருக்குருகூரிலும் மற்றைத்திருப்பதிகளிலும் இவ்வாழ்வாரை அர்ச்சையில் எழுந்தருளப்பண்ணிக் கோயில்களிலும் வீதிப்புறப்பாடுகளிலும் அவர்க்கு

* திருவிருத்தம் முதலிய தூல்களிற் பெரும்பாறு மிவ்வாழ்வார், தன்னை, நாயகியாகவும், ஈசுவரனை நாயகனாகவும் அமைத்து இரங்கல்முறையிற் துறைகளால் அருளிச்செய்துள்ளமை காண்க.

‘வேதம் தமிழ்செய்த பெருமான் வந்தார்!’, ‘திருவாய்மொழிப் பெருமான் வந்தார்!’, ‘திருநகரிப்பெருமான் வந்தார்!’, ‘திருவருகிவளநாடர் வந்தார்!’, ‘சூருகூர்நகர் நம்பிவந்தார்!’, ‘காரிமாநர் வந்தார்!’, ‘சடகோபர் வந்தார்!’, ‘பரங்குசர் வந்தார்!’.—என்று இன்னும் பல விருதுகள் கூறித் திருக்கின்னம் முசுலிய ஐதிவராநிதிக், அதனைக்கண்ட மதரைத்தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்பொரு மைகொண்டி செருக்கடைந்து, ‘இவ்வாழ்வார் பத்தரேயன்ஸிப் பசவாஸல் லீர! இவர்க்குவிழாவேன்? விருதுகளேன்? இவர் பாடிய பிரபந்தமேன்? அது சங்கமேறியதேயோ? அதனைத்தமிழ்வேதமென்பதும், இவரை ‘வேதம் தமிழ்செய்த பெருமான் என்பதும் வீணே’ என வாய்மதப்பேசி ஆழ்வாரையும் அவரது பிரபந்தத்தையும் இகழ்ந்து உரைத்தனர். அதனையறிந்த சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் மனம் பொருமல் திருக்குறுகூரில் ஆழ்வார் சந்தியின் முன்பே சென்று அவரை நமஸ்கரித்து, ‘ஆழ்வாரே! உம்மையும் உமது பிரபந்தத்தையும் இகழ்ந்து பேசியசங்கத்தாரை நீர் வென்றாலொழிய அடியோங்கள் உயிர்வாழமாட்டோம்; என்று பூயியில் விழுந்தபடியே கிடக்க, ஆழ்வாரும் ஒரு விருத்தவேதியாராய்வந்து அவர்களது குறியையறிந்து இவர்களை நோக்கி ‘அர்ச்சையாயுள்ள ஆழ்வார் எழுந்தருளிச் சங்கத்தாரை வாதுசெய்து வெல்லல் இக்கலியுகத்தில் கூடாதகாரியம்’ என்று, ‘திருவாய்மொழியில் ஒரு பாசரத்தைச் சொல்லி இதனையொருசீட்டில் எழுதிச் சங்கப்பலகையின் மேல் வைத்தாலும் அதுவே அவர்களைவென்று உங்கள் விருப்பத்தை யளிக்கு’ மென்று கூறி மறைந்தனர். உடனே அவர்கள் அந்தச்செய்யுளை யொருமுறியில் வரைந்து சங்கப்பலகையின்மீது வைக்க, உடனே அது தன்மீது ஏறியிருந்த புலவர்களையெல்லாம் தன்னிவிட்டு அச்சீட்டு ஒன்றைமாதிரிந் தாங்கிப் பொற்றும்ரைத் தட்டத்தில் மிதந்தது. பிறகு தள்ளுண்ட புலவர் ‘இஃதென்னபுதுமை!’ என்று கலங்கி அம்முறியினை யெடுத்துப்பார்க்க அதிலுள்ள,

“கண்ணன் கழலினையை
நண்ணும் மனமுடையீர்
எண்ணுந் திருநாமம்
திண்ணர் நாரணனே.”

என்னும் பாசரத்தை யுற்றுநோக்கி, வியந்து உலகெலாம் உள்ளடியடக்கிய கண்ணனது கழலினையைத் தன்னிடத்தடக்கிய இச்சிறுமுறிக்கு இடங் கொடுத்த பலகை, இதனோடு ஒரு கோவையாயிருக்க எங்கட்கு இடங்கொடுக்குமோ? கொடாதே! என்று செருக்கடங்கி ஆழ்வார் விஷயத்தில் தாம் செய்த அபராதத்தைப் பொறுத்தருள அவர் விஷயமாக அப்புலவர் யாவரும் தனித்தனி ஒருசெய்யுள் பாடினர். அது:

“சேமங் குருகையோ செய்யதிருப் பாற்கடலோ
நாமம் பரங்குசேன நாரணனே—தாமம்

துளவோ வருளமோ தோளிரண்டோ நான்கோ
உளவோ பெருமா னுனக்கு” — என்பது.

இதில், ஆழ்வாரையும் திருமாலையும் அபேதப்படுத்திக் கூறியிருத்தல் காண்க.

இனி, இவ்வாழ்வார் உத்தமவருணத்திலுள்ளி நான்காம் வருணத்திற் பிறந்ததென்ன? எனின், “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்றபடி தனக்குரியனாகாமல் அலனுக்கே யுரியனாகுந் தன்மையுடைய ஆத்மாவின் நலத்துக்கு அடுத்ததாதலின், அத்தன்மையை உலகினர்க்கு விளக்கிக் காட்டும்பொருட்டுத் தண்ணிய வருணமே அதுகூலமாதல்பற்றி அவ்வருணத்தில் அவதரித்தார் என்பர்.

இவர், மற்றை ஆழ்வாரைத் தமக்கு அவயவமாக வுடையவர் என்னுமிடத்து, பூதத்தாழ்வாரைச் சிரசாகவும், பொய்கை பேயாழ்வார்களைக் கண்களாகவும், திருமழிசைப்பிரானைக் கழுத்தாகவும், குலசேகர ஆழ்வாரையும் திருப்பாழாழ்வாரையும் கைகளாகவும், சொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரை மார்பாகவும், திருமங்கையாழ்வாரைக் கொப்புழமாகவும், மதுரகவியாழ்வாரைத் திருவடியாகவும் கூறுவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயம்.

இங்ஙனம் சுழிபெருமேம்பாடுடைய இவ்வாழ்வார் திருமாலின் திருவடிகட்கு மிகவும் அந்தரங்கரா யிருந்தமையால் அத்திருமாலினது பாதுகையை ‘ஸ்ரீ சடகோபம்’ என இவரது திருநாமத்தைக் கொண்டு வழங்குவர்.

(இன்னும்வரும்.)

ஸ்ரீரங்காகாரியர்.

நீலா.

(84-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

நீலா அக்குகையைத் தொட்டமாதிரித்தில் அது ஹடைய கதவுகள் திறப்புண்டன. உடனே அதனுள் ஹைந்து படிக்கட்டுமார்க்கமாய்ச் செல்லுகையில் மாணிக்கம் இதென்ன அதிசயம், நாம் ஒரு இருண்ட குகையில் போய்க் கொண்டிருக்கிறோமே, எனக்கோ மயக்கமாயும், திடுக்கிடும் மிடுக்கிறதது. என்னுடையமார்பைத் தொட்டுப்பார், குதிரைவேகத்திற்கு மதிமாய்த் திடீர் திடீரென்று அடிக்கிறது. இனி யான் ஓடியும் யெடுத்துவைக்க மாட்டேனென்று அவ்விடத்திலேயே சோர்ந்து படுத்துக்கொண்டான். நீலா தான் கோரிய எண்ணம் முடிவுபெறாமல் போய்விடுகிறதேயென்று யோசிப்பையில் கிழவி கூறியது ரூபகத்திற்குவர, உடனே மேல்சென்று அவ்விடத்திலுள்ள விளக்கு ஒன்றைக் கொளுத்தி ஒரு செம்பில் ஜலம் எடுத்துக்கொண்டுவந்து மாணிக்கத்திற்குக் கொடுத்தது அவனை யழைத்துக்கொண்டு படிக்கட்டுமார்க்கமாய்க் கீழே

சென்றார்கள். அவ்விடத் விருக்கப்பெற்ற அதிசயங்களையும், விசித்திரங்களையும், புதுமைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு அண்மையில் துழைந்த ஒவ்வொரு அறையையும் சோதித்துவருகையில், ஓரளையில் வாயினால் செல்வதற்கரிய திரவியங்களும், நவரத்தினங்களும் அம்பாரம்போல் ராகிராசியாய்க் குவித்து வைத்திருந்தன. மணிவிளக்கு ஒன்று அவ்விடத்தில் எரிந்துகொண்டிருந்தது. “பணமென்றால் பிணமும் வாய்திறக்கு” மென்பதை மனத்திற்கொண்டு நீலா மரணிக்கத்தை நோக்கி ‘உனக்கு வேண்டுமானவு திரவியங்களும், நவரத்தினங்களும் முட்டைகட்டி எடுத்துக்கொள்’ என்று சொல்ல, மாணிக்கம் ‘பணம் ஆள்கொல்லி, அதை நான் தீண்டேன். அதற்குள் திருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறேன் நேன்’ என்று அதைக்கூறத் தொடங்கினான்.

நாகாவது அந்நியாயம்.

ஒரேழை விறகு வெட்டித் தன் மனைவியுடன் கூடி வாழ்த்துவதான் அவன் பிரதிதினமும் காட்டிற்குச்சென்று விறகு வெட்டி சமீபமிருக்கும் பட்டினங்களுக்குக் கொண்டுபோய் விறகு விற்பது, அதில் கிடைப்பதைக்கொண்டு உபாய காலகேதபஞ் செய்துவந்தான். இவ்வாறு யிருக்கும் நாளில் கடவுள் அவனுடைய செய்கைக்கு மெச்சி, இவன் விறகு வெட்டவரும் காட்டில் எங்கேயும் உலர்ந்த மரங்களில்லாமல் செய்துவிட்டு, நெருக்கட்டில் யாரும் செல்லக் கூடாத இடத்தில் ஓர் மூங்கற்புதரில் ஓர் கழியை உலரச்செய்து அதனுள் தங்கநாணயங்களை யிருக்கச் செய்தார். விறகு வெட்டியோ காடெங்கும் திரிந்து உலர்ந்த மரமெங்கும் கிடைக்காமல் மூங்கில் புரையச்சென்று சோதிக்கையில் அதில் ஓர் கழி உலர்ந்திருக்கக்கண்டு ‘கோடரி கொண்டு வெட்ட, அத்தறுவாயில் அதனிடமிருந்து தங்கநாணயங்கள் கலசலவென்று விழுந்தன. அதைக்கண்டத ஐழை ‘ஓ! மோசம்போனோம், இத்தனம் நமக்குக்கிடைத்தது விபரீதமன்றோ? தன்ம வேண்டுமென்று நாம். கனவிலும் நினைத்ததில்லைய. தெய்வம் நம்மை இவ்வாறு சோதிப்பது ஏனோ? என்செய்வோம்!’ என்று விபாகூலமடைந்து, செய்வது இன்னதென்று ஒன்றுத் தோன்றாதவாய் ஒடுகையில், இரண்டு பிராமணர்கள் வறியில் போய்க்கொண்டிருந்தனர் அவர்களைக்கண்டு, ‘எனப்பா ஒடுகிறாய் சற்று நில், சங்குதறி என்னசொல்’ என்றார்கள்.

விறகு வெட்டி. ஐயமாரே, நீங்க என்னத்துக்கு கேக்கிறீங்கோ. அவ்வே யுள் கொல்லியிருக்குது.

பிராமணர். அடே! ஆன்கொல்லி யாவது என்ன.

விறகு வெட்டி. சாமிங்கோ, நான் என்னு சொல்லாது. நான் விறகு வெட்டப் போனேன். விறகு அம்பட்டாமல் மூங்கேபொதரைக்கண்டு, ஓர்

கொம்பு பட்டுப்போயிருஞ்சு அதை வெட்டுனேன். அதிலே ந்து சும்மா பணம் கொட்டிச்சு.

பிராமணர். அடே! அது எவ்விடத்தில்? சற்று காட்டு பார்ப்போம்.

விறகு வெட்டி யவர்களை யனழ்த்திக்கொண்டு அவ்விடச் சைக்காட்டிவிட்டு தான் மறைவாய் ஓரிடத்தில் பதுங்கியிருந்தான். அவ்விட்பிராரிணம்பெயரும் அதைக்கண்டதம் சொல்லமுடியாமல் மூச்சுக்கியில் மூழ்கி ‘ஓய் ஸ்வாமி பார்த்திரா அப்பேதைக்கு கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாமற் போய்விட்டது. நாம் இன்று ராசிமுகத்தில் விழித்தாற்போல இருக்கிறது. நடுப்பகலில் எடுத்தப் போனால் யாராவது பார்ப்பார்கள். ஆகையால் சாயந்தாலம் எடுத்துப் போசலாம். மேலும் நாயிருவருஞ் சாப்பிடவில்லை. வீணே இவ்விடத்திலிருவருமாய்ப் பட்டினியாயிருப்பதும் சரியென்று. ஆகையால் நம்மி லொருவர் வீடுசென்று புசித்து கொஞ்சமாராரம் கொண்டு வந்தால் நலமாயிருக்கு’ மென்று தீர்மானித்தார்கள். அவ்வாறே ஒருவன் உணவுகொண்டுவர வீட்டுக்குச்சென்றான். அவனும் “இதென்ன அநியாயம் நாம் போய் உணவுகொண்டுவருவது, அவன் பணத்தண்டையே ராஜாபோல் உட்காந்திருப்பகா? நன்றாயிருக்குது! எவ்வாறுவது அவனைக்கொண்டு ருமே யானால் எல்லாப்பணத்தையும் நாமே வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் எந்நாளு மனுபவிக்கலாம். இல்லாவிடில் மற்றவனுக்கும் வீணே பங்கு கொடுக்கும்படி பேரிடம், என்செய்வது,” என்று எண்ணாபெல்லாம் எண்ணி நெடுநேரம் ஆலோசித்துக் கடைசியாய் அவனுக்குக் கொணர்ந்த தரும் உணவில் விஷங்கலத்து கொடுப்பதென்று தனக்குள் தானே தீர்மானித்து வீடுசென்றான். பிறகு தான் வேண்டுமளவு உண்டு கடைத்தெருவுக்குப்போய்ப் பாஷாணம் வாங்கி கொணர்ந்து அன்னத்தில் கலந்து கட்டுசாதம் எடுத்துக்கொண்டுத் தன் நண்பனைவிட்டு வந்த காட்டிற்குச் சென்றான்.

மற்றவனோ ‘உணவுகொண்டுவரப் போனவன் திரும்பிவந்தால் அவனுக்கு இக்குவியலில் பங்குதரும்படி நேரிடுமே! என்செய்வது நமக்கோ பசியதிகமாயிருக்கிறது, இக்குவியலைவிட்டுச் சிறிதுநேரம் விசகவும் திணியாயிருக்கிறது. அவனைக் கொல்லும் உபாயம் தேடுவதே நேர்மை. உணவு கொணர்ந்ததம் தாகம் அதிகமாயிருக்கிறது என்று அவனைப் பக்கத்திலுள்ள கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர்கொண்டுவரச் சொல்வோம். அவ்வாறு அவன்போய் நீர் மொள்கையில் அவனறியாது பின்சென்று கிணற்றில் தள்ளிவிடலாம்’ என்று அன்னியிருந்தான். வீடுசென்றவன் வந்ததம் அவனை அதிகதாகமென்று தண்ணீர் கொண்டுவரும்படிச் சொல்ல கிணற்றிற்குச் சென்று நீர் எடுக்குந்தது வாயில் அவனுக்குப்பின்சென்று அவனுடைய இரண்டுசாலையும் பற்றி ஈர்த்துக் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டான். ஐயோ பாபம்! அவன் கிணற்றில் முழுக்கமுழுக்க கடைசியில் வாயைத்திறந்தவண்ணம் ஜலத்தில் மிதந்தகிடந்தான். மற்ற

வனே வெனில் ஆகாரத்தை உட்கொண்டதும், மயக்கம்போலிருந்த, சந்தப்படுத்தான். அவனும் ஓரே உறக்கங்கொண்டான்." பணத்தின்கொடுமை இப்பெரிப்பட்டது. ஆகையால் பணம் எனக்கு வேண்டியதில்லை.

"பாடுபட்டுத் தேடி பணத்தைப் புதைத்தவையுட்கு
சேடுகெட்ட மானிடரே கேளுங்கள்—கூடுவிட்டிங்
சாவிதான் போயினபின் பாரே யறுபவிப்பார்
பாவிகா எந்தப் பணம்."

என்று ஆன்றோர் கூறியிருந்தலால் நாம் இவ்வுலகிலிருக்கிறவரையில் நம்மால் இயன்றவளவில் நன்மையே செய்யவேண்டும். நம்முடையதல்லாததற்கு நாயிச்சைப்படுவது பிசகு. நாழுழைத்தச் சாப்பிட்டால் அது மிகவும் நன்மை. அப்படிக்கில்லாமல் பிச்சையெடுத்துச் சாப்பிடுவதும் பிசகு. இன்னும் இதைக்குறித்த பேசத்தொடங்கினால் பொழுதுபோய்விடும். நாம் ஊருக்குத் திரும்புவதைப்பார்' என்றான். நீலா அவனை வெளியிலழைத்து வந்து ஒரு மடமீது உட்காரவைத்துத் தான் அரண்மனைக்குட் சென்று விலையுயர்ந்த சேலை யொன்றை உடுத்து, ஆபாணுகளைப்பூண்டு, அங்குள்ள நிலைச்சண்ணாயில் தன்மைகைக்கண்டு, சந்தோஷத்துடன் வெளியில் வந்தான். மாணிக்கம் இவனைக்கண்டு, பிரமித்து, 'இவன் யாரோ, தேவகன்னிகையோ, இருபுகள்மாந்தர, இலக்குமியோ, வுரஸ்வதியோ, அல்லது இம்மாளிகைக்குரியவளோ, மற்றவளோ யானதிகிலேன். தோழனெங்குச்சென்றானோ? இவன் என்னையே பார்த்தவண்ணம் வருகிறான், யாரெனில் என் சொல்வது. எல்லாவற்றிற்கும் ஈசனிருக்கிறான்', என்று எண்ணி யாதும் தோன்றாத திப்பிரமையால் நின்றான். இதற்குளவன் அருகில்வந்து இவனுடைய கையைப் பிடித்தான். பிடித்தமாதத்திரத்தி விவனுக்கு அச்சமுண்டாகி, மயக்கத்தால் சோர்ந்த விழுந்து விட்டான். உடனே அவன் அவனை யெடுத்து மார்பிற் சார்த்தி, சைத்தியோப சாரங்களால் மயக்கத்தைத் தெளிவித்தான். மாணிக்கம் மயக்கம் நீங்கிப் பார்ச்சையில் அவனுடைய மடியிலிருந்தான். அவனுக்குச் சொல்லமுடியாத ஆனந்தமும் ஆச்சரியமு முண்டாகி 'நீபார்' என்னை உன்மடியில் சாயும்படி அவ்வளவு புண்ணியம் நான் செய்ததில்லை. நான் பாயி, என்னைத் தொடுவதும் நீ கூடாது' என்று எழுந்து அவனை விட்டுச் சற்று தூரத்தில் நின்றான். அதற்கு நீலா, நான் புருடவேடம் தரித்து, யாருக்கும் தெரியாமல் நானும் என் தர்தியுமாய்க் குதிரைமேல் வந்து, இங்காட்டிலுள்ள ஓர் தடாகத்தில் நீருந்நி லூர்ச்சையடைந்தோம். எங்கள் குல தெய்வம்போல்வந்த கிழவியினால் எழுப்புண்டு, சில மந்திரங்கள் அவளால் தெரிந்துகொண்டு காஞ்சிக்கு வந்தோம். அவ்வூரில் ஒரு கிட்டில் குடியிருந்து, பிரதிதினமும் ஸ்ரீ ஏகாம்பராதருடைய தரிசனஞ்செய்து வருகையி லோர் நான் உம்மைக்கண்டு வார்த்தையாடினேன். பிறகு நிகழ்த்தவகைகள் தங்க

ளுக்கே தெரியவரும் என்றான். மாணிக்கம், 'இதென்னதீசயம், இப்படியு மெங்காவது நடந்ததுண்டா, பெண்களையொருபொழுதும் நம்பப்படாது என்பது சரியாய்விட்டது. 'அறைகாத்தான் பெண்டிழந்தான்' என்னும் பெரியோர்வாக்கும் சரியாகத்தானிருக்கும். ஆளுவம் இவனுடைய பூர்வோ த்தரத்தைச் சரியாய் விசாரிப்போம்' என்று அவனை வினாவலானான். மாணிக்கம், நீ தனிமையாய் வரவேண்டிய காரணம் யாது.

நீலா. என்னுடைய தகப்பனார், நான் என்மனதில் நினைத்திருந்த புரு டனை விட்டு வேறொருவருக்கும் பாணிக்கொழைமை செய்து கொடுப்பதாய் நிச்சயித்து விட்டபடியால்.

மாணிக்கம். நல்லது, நீ நிச்சயித்தபுருடனை அவருக்குச் சொல்லக்கூடாதா?

நீலா. அவர் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேளாமல் நிச்சயஞ்செய்து விட்டார். நானோ யாரைப் புருடனாக நினைத்தேனோ அவரைத் தவிர வேறொருவரையும் மனந்துகொள்ளேன். என்னுடைய தகப்பனார் நிர்ப்பந்தத்தின்பேரில் கலியாணஞ் செய்து கொண்டாலும், அது எப்பொழுதும் சண்டையும் சச்சரவுமாக இருக்குமே தவிர மனதுக்குச் சந்தோஷமீராது. தவிரவும் நான் நினைத்தபுருடனைத் தவிர வேறொருவரைக் கலியாணம் செய்துகொண்டால் நான் கற்புமாதாக மாட்டேன்.

மாணிக்கம். ஸ்திரீகள் பால்ய தசையில் தாய் தகப்பனுடைய ஆதினத்திலும், யௌவனதசையில் கணவன் ஆதினத்திலும், விருத்தாப்பயத்தில் பிள்ளைகள் ஆதினத்திலும் மிருககவேண்டுமே தவிர அவர்களுக்கெப்பொழுதும் சுயேச்சைகிடையாது என்பது உனக்குத் தெரியாததா.

நீலா. நீர் சொல்வது சரிதான். அது முற்காலத்தில் நடந்தது. இப்பொழுதோ எல்லாம் உலகிழிப்பாடம். அது உமக்குத் தெரிந்திருக்குமே. மேலும் நானென்ன புத்தியினையா, படிப்பில்லாதவளா, இவனைப் புருடனாக வரிக்கலாம், வரிக்கக்கூடாது என்பது தெரியாதா? பெண்களுக்குப் புத்திதெரிந்தபிறகு அவர்களுடைய இஷ்டப்பிரகாரம் புருடனைத் தேர்ந்து கொள்ளும் படியான சுவாதினமிருந்தால்தான் நலமாயிருக்கும்.

மாணிக்கம். சரி, நீ கோரியபுருடன் யாவன்?

நீலா. ஆ! நான் கோரியபுருடனா, அவர் தற்காலம் என்னுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பவர்தான்.

மாணிக்கம். இதென்ன, நீ பரிகாசம் செய்கிறாய். நானோ பரம் ஏழை. எனக்கு யாதொரு ஆதரவுமில்லாமல் அநாதையாயிருக்கிறேன்.

மேலும் நான் இன்னொன்று உனக்குத் தெரியுமா? ஒருவேளை நீ கோரிய மனுஷ்யன், வேறு யாராவதிருக்கலாம். நீ ஆள் மாறட்டமாய்ப் பிடிக்கிறாய். நன்றும் யோசனை செய்தபார்.

நீலா. நான் கோரி நாடிவந்த மகா புருடர் நீரே தவிர மற்றவருமல்லர்.

மாணிக்கம். நான் இன்னொன்று உனக்குத் தெரியுமா, மேலும் நீ எந்த ஜாதியா, உற்றார், பெற்றார் யாரோ இவைகள் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாதே.

நீலா. நான் வசிப்பது காரூர். என் தகப்பன் உம்முடைய தாய்க்குத் தமையன் என்பார்கள்.

மாணிக்கம். ஆ! நீலா. இதென்ன, நியாவது, தனிமையாக வருவதாவது.

நீலா. யான் கோரிய புருடனை அடைவதற்காகத்தான் இப்படியும் வர நேரிட்டது.

(இன்னும்வரும்.)

கா. அநுசுவல அபியாசம்.

மோகனம்பாள்.

(90-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

சங்கத்தை ஒத்த இவளது சமுத்திரில் உயர்ந்த விலையுள்ள ஒரு முத்திரும் போடப்பட்டிருந்தது. இவளது ஸ்தனபாரத்தை இச்சித்திட தாங்க மாட்டாமல் முறியும் முறியும் எனத் ததறுவனபோல ஒலிக்கின்ற நூபாய்களை அணிந்தகால்களை உடையாள்.

இத்தன்மையுடைய மோகனம்பாள் நீலாவதியைப்போல மிகக் கற்றவளல்லவையினும், குறாமெம்பாடு பற்றி அந்நி மதிப்புடையாள். இவள் மேற்கூறிய வண்ணம் நீலாவதியோடு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் கதவு ஒசைப்பட்டது. கதவைத்திறந்து பார்க்க மோகனம்பாளுடைய பெண்ணுடைய சுந்தரம் என்பவள் ஓடிவந்தாள்.

“என்னமம்மா:—நீவாறு எத்தன்னாழியாச்சு அப்பா உன்னே கையோடே கூப்பிட்டுக்கிண்டு வரச்சொல்லா”

“நீலா! நான் போய் வரட்டுமா, வந்தும் கொஞ்சம் நாழி ஆய்விட்டது;” என்றாள் மோகனம்பாள்.

“என்னம மோகனா! மிகவும் அவசரப்படுகிறதாக தோற்றுகின்றதே” என்றாள் நீலாவதி.

“ஆமாம் உன் புருஷனைப்போல் எனக்கும் வாய்த்திருந்தால் நானும் அப்படித்தான் சொல்லுவேன். என் புருஷன் கோபிஷ்டரென்று உனக்குத் தெரியாதா? என் என்பதற்கு முன் என்னையாய்க் காத்திருக்கும் பெருமூதே நான் இத்தப்பாடு படுகிறேனே: ஊரிலிருக்கும் ஸ்திரீகளைப்போல் நான் இருந்தால் அப்புறம் நான் வீட்டிலேயே இருக்க முடியாது.” என்று சொல்லி விட்டு மோகனம்பாள் தன் வீட்டை நோக்கிப் போனாள்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

தோராமய்யருக்கு வேதவதி என்று ஒரு தாயாரிருந்தாள். மோகனம்பாள் வெளியிற் போயிருந்த காலத்தில் சுமார் பத்தொன்பது நாழிகை இருக்கும், தோராமய்யரோ ஆபீஸிலிருந்து இரண்டாவது வேளை சாப்பிடுவதற்கு வந்திருந்தார். வந்தவுடன் கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு மடைப் பள்ளியிற் போய்ப் பார்க்கவும் தன் மனைவியைக் காணாமல் திரும்பி வந்து விட்டார். அடுத்த வீட்டிலிருந்து சுப்பலட்சுமி என்ற அம்மாள் தோராமய்யர் வீட்டுக்கு வந்து வேதவதியோடு பேசிக் கொண்டிருந்தாள். ஒழிந்த சமயங்களில் இவர்கள் ஓயாமல் வம்பளப்பது வழக்கம். அன்றைய தினம் பலவிஷயங்களைப் பற்றிப் பேசியானவுடன் தோராமய்யர் உள்ளிருந்து வந்ததைப் பார்த்த சுப்பலட்சுமியம்மாள் “ஏண்டி, உன் நாட்டுப் பெண் எங்கே” என்றாள்.

“என்னமோம்மா போய் நாளை நாழி ஆச்சு. அவன் வந்து சாப்பிடாதாக்கு மிக்கறான், இரத்தப்படி ஒடி ஒடிப் போயிடறான், நான் இத்தையெல்லாம் அவன் கிட்டே சொல்ரதில்லை மமக்கென்ன ஆகணம்.” என்று, ஏதோ மோகனம்பாள் பிரதிதினமும் வெளியில் போவது வழக்கம் போல், சொன்னாள்.

இதைக் கேட்ட சுப்பலட்சுமி, “இந்தக் காலத்தில் எங்கும் அப்படித்தான் அம்மா இருக்கு” என்றாள்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தோராமய்யர் சோபங் கொண்டு தன் பெண் சுந்தரத்தை அணுப்பியது.

சுந்தரம் நீலாவதி வீட்டில் வந்து கூப்பிட்டதாக மேலே சொன்னோமல்லவா. போய் பத்து நிமிஷத்திற்கெல்லாம் இருவரும் வந்து விட்டார்கள்.

வந்தவுடன் புருஷன் சாப்பிட வந்திருப்பதை குறிப்பாலறிந்த மோகனம்பாள் அந்நி சீக்கிரமாக உள்ளே சென்று இலையைப் போட்டு வேண்டியவைகளைப் பரிமாறி சுந்தரத்தைக் கொண்டு தன் புருஷனை கூப்பிடச் சொன்னாள்.

தோராமய்யர் அந்நி கோபங் கொண்டிருந்தவராயினும் தன் மனைவி வந்ததும் வெகு சீக்கிரமாய் தான் உண்ண ஏற்பாடு செய்து விட்டதாலும்

தன் பெண்ணினது அழகிய பார்வையினாலும் சிறிது கோபம் நீங்கி உன்னுவதற்கு உள்ளே சென்றார்.

“தினம் வம்புக் கச்சேரி பலமாய் இருக்கிறாப்போல் இருக்கிறது” என்று சற்றுக்கடுந்தார் சீதாராமய்யர்.

பூநூலில் குல்லாய் பின்னுவதற்கு “நீலாவதி சொல்லிக் கொடுக்கிறேன்” என்று கூப்பிட்டாள், நீங்களும் நாலு ஐந்து நாளாய் மத்தியானம் சாப்பிட வரக்காணமே யென்று போனேன். போய் கால் மணிக்குமில் ஆகவில்லை. அதற்குள் சுந்தரம் வந்து கூப்பிட்டாள் வந்து விட்டேன்” என்று விரயத்தோடு சொன்னாள் மோகனம்பாள்.

“ஆனால் ஹவான் க்யாப் வியாபாரம் வைத்த விடலாம் போலிருக்கிறது” என்று பரிசுதித்தார் சீதாராமய்யர். “இல்லாமற்போனால் நீங்கள் தான் ஏதாவது சொல்லிக் கொடுத்து ஒரு உத்தியோகம் பண்ணும்படியாய் செய்யுங்களேன்.” என்று அவளும் பரிசுசமாகச் சொன்னாள்.

“அதற்கில்லை, நான் வேடிக்கையாகச் சொன்னேன்” என்றார் சீதாராமய்யர்.

“நானும் வேடிக்கையாகத் தான் சொன்னேன் என்று வைத்துக் கொள்ளுகிறானே” என்று சற்று மெதுவாக, பக்கத்தில் திரும்பிக்கொண்டு சொன்னாள் மோகனம்பாள்.

“நீ வேடிக்கையாக சொன்னதாக நான் நினைத்துக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர வாஸ்தவத்தில் நீ கொஞ்சம் உஷ்ணத்தோடு தான் சொல்லியிருக்கிறாய்” என்று மோகனம்பாள் மனதைச் சோதிக்க விரும்பியவர் போல் உரைத்தார் சீதாராமய்யர்.

“ஆனால், எனக்கு உங்களோடு பேசத் தெரியாது. வார்த்தைக்கு வார்த்தை குற்றம் கண்டு பிடித்தால் ஆரால் முடியும். இதற்குத் தான் இன்னைக் கொஞ்சம் படிக்கவைத்து விட்டார்களானால் ஜாக்கிரதையாய் பேசலாம். ஆனால் உங்களோடு பேசுகிறது மகாகஷ்டம்” என்று சற்றுப் பிணக்குடன் வசனித்தாள் மோகனம்பாள்.

“அடேயப்பா, இப்பவே இவ்வளவு பாட்டில் இருக்கிறதை இன்னம் நான் உனக்கு இங்கிலிஷ் செஷனுக்கு முதலானவைகள் சொல்லிக் கொடுத்து விட்டால் கேட்க வேண்டியதில்லை. ஸ்திரீகளிடத்தில் படிப்பு குரங்கிடத்தில் சொள்ளி போல் ஆகும்” என்றார் சீதாராமய்யர்.

“தாங்கள் இவ்வளவு படித்தும் என்னிடத்தில் இவ்வளவு நான் பழகியும் மனவியர்களுடைய நிரானம் தெரியாமல் போய் விட்டதே அது என்னுடைய பூஜாபலன். ஆனால் உங்களுக்கு தெரியாதது ஒன்று மில்லை” என்று அவசரமாக இன்னும் பலவார்த்தைகள் சொல்ல வந்த மோகனம்பாளைத் தடுத்து “இல்லையடி உனக்குப் படிப்பு சொல்லிக் கொடுத்தால் நீ கொட்டுப்

போய் விடுவா யென்று நான் சொல்ல வரவில்லை. பொதவாக இப்படி ஆகித் தென்று சொன்னேன்” என்று சொஞ்சும் சமாதானம் செய்தார் சீதாராமய்யர்.

“எப்பொழுதும் நீங்கள் குயுத்தியாக கெடுதலை நினைக்கிறதே யொழிய நல்ல விஷயம் உங்களுக்குப் படுகிறதில்லை, நீங்கள், டிரான்ஸ்வாலில் சண்டை நடக்கிறது, மற்றோரிடத்தில் பேசும் யந்திரம் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள், என்று இப்படி யெல்லாம் சொல்லுகிறீர்களே, இவைகளை நான் கதைபோலக் கேட்க வேண்டியிருக்கிறதே யல்லாமல் வேறு என்ன தெரிகிறது. இந்த விஷயங்களை உங்களைப் போல எனக்கும் பத்திரிகைகள் பார்க்க யோக்கியதை இருந்து உங்களுக்கு முன் நான் சில சங்கதிகளைச் சொல்லும்படியான நிலமையிலிருந்தால் அது உங்களுக்கு எவ்வளவு உற்சாகத்தை விளைவிக்குமென்று நீங்கள் கணம் யோசிச்சுக் கூடாதா” என்று வெகு உருக்கமாகச் சொன்னாள் மோகனம்பாள்.

“படிப்பு அதிகமானால் கெர்வ முண்டாகி விடும். கெர்வ முண்டானால் புருஷனை அடக்கியம் செய்யும்படியான எண்ணம் உண்டாகி விடும். அமெரிக்காவில் இந்த மாதிரி தான் ஸ்திரீகளைப் படிக்கவைத்து உத்தியோகங்களை யும் கொடுத்து விட்டார்கள். அதிலிருக்கும் கெடுதல் இப்பொழுது தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தெரிகிறது.” என்று சொன்னார் சீதாராமய்யர்.

“செர்வம் ஏன் உண்டாகும்? படிக்கப்படிக்க அமரிக்கை உண்டாகுமென்று சொல்வதுண்டு சந்திரஹாஸ்யனுக்கு விஷத்தைக் கொடுக்கச் சொல்லி எழுதி இருந்ததை விஷையைக் கொடு என்பதாக மாற்றி அவருடைய இனிய உயிரை காப்பாற்றி தன்னுடைய இஷ்டத்தையும் அவ்விஷை பூர்த்திசெய்துகொள்ள வில்லையோ இதுவும் தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமல்லவே” என சீதாராமய்யருக்கு இரக்கமுண்டாகும்படி வற்புறுத்தினாள் மோகனம்பாள்.

உடனே சீதாராமய்யர் “யாரோ கூப்பிடுகிறார்களே யாரென்று சற்றுப் பார்த்துவா” என்றார்.

இதைக்கேட்ட மோகனம்பாள் “இந்தமாதிரி விஷயங்களை பறக்கச் செய்யும் தன்மை உங்களிடத்தில் நிரம்ப உண்டென்பது எனக்கு முன்னமே தெரியுமே. இப்பொழுது நீங்கள் எனக்கு இங்கிலிஷ் சொல்லிக்கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் இங்கே யார் உங்களுடன் பேசப்போகிறார்கள்,” என்று சொல்லிக்கொண்டே சற்று நூரத்தில் நகர்ந்தாள்.

முள்ளும் அத்தியாயம்.

சீதாராமய்யர் வந்து கதவைத்திறந்து பார்க்க அவர் குல புரோஹித ராகிய கேசவ வரத்தியார் வந்திருந்தார். அவரைப் பார்த்தவுடன் “வாருங்கள் சாஸ்திரிகளே” என்றார் சீதாராமய்யர்.

இருவரும் உள்ளே சென்றவுடன் தாழ்வாரத்தில் இருந்த நாற்காலிகள் ஒன்றில் புரோஹிதரை அமரச் செய்து தோராமப்பரும் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு “கடுமையான வெயிலில் வந்திருக்கிறதே போல் இருக்கிறது” என்றார்.

“இல்லை, கோபாலய்யர் கிரகம் வரையில் போயிருந்தேன். அப்படியே வழியில் இங்கேயும் ஸாவகாசமிருந்தால் பார்த்து விட்டு போகலாமே பென்று வந்தேன். மஹாளயம் என்றைக்கு, ஸௌகரியமாய் செய்யலாமோ?” என்றார் வாத்தியார்.

தோராமய்யர் உடனே தாயாரைக் கூப்பிட்டு “அம்மா! வாத்தியார் வந்திருக்கிறார்; மஹாளயம் என்றைக்கு செய்யலாம் என்று கேட்கிறார்,” என்றார்.

உடனே அந்த வேரவழி அம்மாள் “ஏங்கனும் சாஸ்திரிகளே உமக்கு இந்தார் தெரிஞ்சுவந்திரா? சாஸ்திரிகளுக்குக் காரியமிருந்தா அப்போ வரது; ஒரு மங்கலியச் சரடி குடுங்கனும் இன்னு சொல்லி ஆறுமாஸம் ஆச்சு, இன்னங் கொடுக்கப் போறார்” என்றார்.

“மாங்கலிய ஸூத்திரம் தயாராய் முதுக்கி வைத்திருக்கிறது, கொண்டு வந்து கொடுக்க ஸாவகாசம் இல்லாமல் போய் விட்டது. இப்போ ஸாயந்திரம் கொண்டு வந்து கொடுத்த விட்டுப் போகிறேன்” என்றார் சாஸ்திரிகள்.

“ஆகட்டும், ஜலத்திலே எழுதி வைக்கிறேன்” என்றார் அந்த வேரவழி அம்மாள்.

(இன்னும் வரும்.)

ஜி. ஸி. கிருஷ்ணசாமி.

சங்கீதம்.

கல்வி, செல்வம், நாகரீகம் முதலியனவற்றை சிறந்து விளங்கும் சாதியா ரெவரோ அவர்களெல்லாம் கேட்போர் மனதைக் கவர்ந்து ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தக்கூடிய சங்கீதத்தை நன்குற்று அதை வளர்த்துவருகின்றார்கள். பண்டைக்காலத்தில் நமது ஆரியர் உன்னத நாகரீக தன்மையையடைந்து ஏறப் புறம் வாழ்ந்தபோது இயற்கைநாடகமென்றும் முத்தமிழையும் நன்கு பரிபாலித்து அவைகளில் அதிக தேர்ச்சியடைந்திருந்தார்கள். இயற்றியிழை யெவ்வளவு கவனமாகக் கற்றார்களோ அவ்வளவு கவனத்துடனேயே சங்கீத வித்தைக்குரிய இசைத்தமிழையும் நாடகத்தமிழையும் கற்று வந்தார்கள், ஆனால் நமதுநாடு வேற்றரசர் கைப்பட்டபின்னோ கல்வி செல்வம் நாகரீகம் குன்றக் குன்ற சங்கீதமும் கைவிடப்பட்டது. இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழைக்குறித்து எழுதப்பட்ட தூல்கள் பல இப்பொழுது அழிந்துபோயின.

சங்கீதம் அதிக பிரயோசனமுடையது. மிருகங்களுக்கு மதிற் பிரதி யுண்டாகின்ற தென்றால் அதின்மாட்சியைக் குறித்து வேறுசொல்வதென்? அதிக துக்கத்தி லாழ்ந்திருப்பவர்களை அதினின்றும் மீட்கவல்லது. கோழை ரொஞ்சனாக்கும் உற்சாகத்தைக் கொடுக்கவல்லது. கல்நெஞ்சையு முருக்கத் தக்கது. இப்படிப்பட்ட சங்கீதத்தை நம்மவரு ளளேகர் அசட்டைபண்ணுகிறார்கள். சிலரதை கூத்தாடிகள் நட்டுவர் தாசிகள் முதலியோர்க்குரிய இழியதொழிலென நினைந்து எள்ளுதல் செய்கின்றனர்.

ஐரோப்பியர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப்—பெரும்பாலும் பெண்பிள்ளைகளுக்குச்—சங்கீதத்தை அதிக சாக்கிரதையோடு கற்பிக்கிறார்கள். வீணை, பியானோ, ஹார்மோனியம் முதலிய சங்கீதக் கருவிகள் இல்லாத வீடுகளையும், சங்கீதம் பாடப்படாத வீடுகளையும் இங்கிலாந்திலாவது அல்லது மற்றைய மேலைத்தேசங்களிலாவது காண்பதரிதாகும். தூரப்போவானேன்? இத்தேசத்திலுள்ள ஆங்கிலேயர் பறங்கிக்கார ராஜியோஸா நாமுதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ள மோ. நாமேன் நமது பெண்பிள்ளைகளுக்கு சங்கீதம் கற்பித்து நம்மில்லைச் சிறப்பிக்கக்கூடாது? * * *

இங்கே பெண்கள் வாயைத்திறந்து அயல்வீட்டிற்குக் கேட்கத்தக்க தாய் ஓர் தீர்த்தனத்தைச் சொல்லிவிட்டால் பெரிய அவமான முண்டாகின்றது. ஆனால் சாஸ்திரிகளுக்குச் சென்று மார்கிலடித்து ஒப்புச்சொல்லி அழமாதிரிய் விடப்படுகிறார்கள்.

ஆடவன் புறம்போந்து தனது கருமத்தை முடித்து விட்டிற்கு வரும் போது அவனது மனைவி அவனுக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கி ஆறுதலைக் கொடுக்கக்கூடியவளா யிருக்கவேண்டியது. இல்லின்கண்ணே மனதிற்குவந்த பெண்ணில்லாவிட்டால் ஆடவர்களுக்கு மனத்பாரிய முண்டாகாது. எப்போதும் மனக்கவலையிலாழ்ந்து மனவலியும் சீரவலியுமிழந்து தங்கள் கருமங்களிற் செவ்வனே செய்து முடிக்க இயலாதவர்களாவார்கள். இதுபற்றியே “மனமகிழ்ந்த இல்லிலார்க்கில்லை யேறுபோற்பீறுநடை” யெனத் திருவள்ளுவராயனாரும் சொல்லியிருக்கின்றனர். பெண்ணானவள் தன்வீட்டிற் சந்தோஷத்தையும் சமாதானத்தையும் உண்டாக்குவதற்கு கல்வியறிவும் நற்குண நற்செய்கையு முடையவளா யிருத்தலோடு சங்கீதஞான முடையவளா யிருத்தல் மிகவும் நன்றாகும்.

சங்கீதம் செல்வமில்லாத விடத்தில் வளர்த்தோங்கமாட்டாது. * மிகுதியில் வருத்துஞ் சனங்களுக்கு சங்கீதத்திலாத மனஞ் செல்லாது. இந்தியா வேற்றரசர் கைப்பட்டபின்மிகுதியிலும் இராசபயத்தினாலும் அதிககாலமாக வருந்தியதால் சங்கீதத்திற் சனங்களுக்கு மனஞ் செல்லாது அது அசட்டைபண்ணப்பட்டது. இப்பொழுது எமது காருணிய மகா இராணியவர்க

* தரித்திரம்.

ளின் ஆளுகைக்குக் கீழ் நாம் அதிக சுயாதீனத்தை யடைந்து வர வர நல்ல ஸ்திதியை யடைந்து வந்தாலும் தேசத்தில் மிடி நீங்கிச் செல்வப் பெருக்கின்னு முண்டாகவில்லை. அதிக செல்வ முண்டாகும்போது சங்கீத அறிவு விர்த்தியாகும். நம்மவர்களும் இதிற்சற்று கவனம் வைத்து சங்கீத ஞானம் விருத்தியடையத்தக்க மார்க்கங்களைத் தேவொர்களை நம்புகின்றோம்.

இ. சா.

சரீரப்பயிற்சியின் அவசியம்.

சரீரப்பயிற்சி இருவகைப்படும். ஒன்று தனக்கு வேண்டிய உணவைச் சம்பாதிப்பதற்காக உழைப்பது ; மற்றொன்று இன்பத்தை நாடிச் செய்வது. அடியில் கூறப்பட்டுள்ள கதையானது சரீரப்பயிற்சியின் விசேஷத்துக்குத் தக்க திருஷ்டாந்தமாக யிருக்கிறது.

ஒரு அரசன் (சுல்தான்) நெடுங்காலமாய் வியாதியினால் பிடிக்கப்பட்டு மிக்க அபாயகரமான ஸ்திதியி லிருந்தான். அவன் எவ்வளவு தான் செலவழித்து எவ்விதமருந்து உட்கொண்டும் சிறிதுங் குணமாகவில்லை. கடைசியில் ஒரு வைத்தியன் அந்நோயைத் தான் எவ்விதமாவது தீர்ப்பதாகச் சொல்லி பின்சூறிய உபாயந்தேடினான். பத்துபேர் ஹுண்டையான ஒரு மரத்துண்டை எடுத்து அதை நன்றாய்த் தொனைத்து அத்துவாரத்தில் அநேகவித மூலிகைகளை நிரப்பி வெளியில் ஒன்றும் தெரியாதபடி வாயை நன்றாய் மூடி விட்டான். பிறகு பந்தடிக்கும் சாட்டை (bat) ஒன்றெடுத்து அதின் பிடியையும் பந்து அடிபடும் தலைப்பாகத்தையும் அதே மாதிரி நன்றாய்த் தொனைத்து அவற்றிலும் அவ்வாறே மூலிகைகளை நிரப்பிவைத்தான். பிறகு நோயாளியான சுல்தானை ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் தேகத்தில் வியர்வை உண்டாகும் வரையில் மேற் கூறிய ஆயுதங்களால் பந்தடிக்கச் செய்தான். மரத்திலிருந்த மூலிகைகள் அவன் உடம்பில் ஏறினதாகவும் அதனால் எந்த மருந்தினாலும் தீராத நோயானது தீர்ந்ததாகவும் ஒரு கதை உண்டு. ஆனால் வாஸ்தவம் யாதெனில் சுல்தானது வியாதி தீர்ந்தது மருந்தினாலன்று. வைத்தியர் தந்திரமாய் நோயாளியை தேர்ப்பயிற்சி செய்யும்படி அமைத்ததினாலேதான்.

ஜனப்பிரியன்.

—(*)—

மாதம் ஒருமுறை பிரசுரம் செய்யப்படும்.

புஸ்தகம். 1] சென்னை 1900 ஹஸ் நவம்பர் மீ அ. [இலக்கம். 5

தேகசௌக்கியம்.

மனிதர்களுக்குத் தேக சௌக்கியம் முக்கியமானது. அழகு, நல்வழிபிற் சம்பாதித்த பொருள், நண்பர்களுடன் செலவழிக்கத் தக்க இளமை ஆரிய இவையனைத்தும் தேகசௌக்கியத்திற்குப் பிற்பட்டனவே. தேகசௌக்கிய மில்லையாயின் அழகினாலும், பொருளினாலும், இளமையினாலும் என்னபயனை யடையலாகும்?

சௌக்கியமில்லாவாழ்வு நம் உயிர்க்கொரு சுமைபாகும். திறமையுள்ள வைத்தியனை, வியாதிகளை நீக்குவதனால் திருஷ்டி கர்த்தனது அம்சமெனல்வேண்டும். புத்தியுள்ள மாந்தரே வியாதியை யுணர்ந்து வைத்தியனைக்கொண்டு நீக்குகின்றார்கள். சாதாரண மனிதர் எவ்விதவியாதியையும் தெய்வக்குற்ற மென்றெண்ணுகின்றார்கள். ஒருவன் வியாதியாற் பிடிக்கப்பட்டால் வைத்தியனீந்த மருந்தைத் தானுட்கொண்டு தீர்த்துக்கொள்வதைக் கேட்டிருக்கின்றோம். ஒருவர் நோய்தீர வேறொருவர் மருந்து உட்கொள்வதென்றால் நமக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாகத் தோன்றும். சில விடங்களில் ஓர் இலையில் மந்திரமெழுதி அதை நீரிற்சுழி அந்நீரையுட்கொள்வதனால் நோய் தீருமென்று நம்புகின்றனர். இவ்விஷயங்களில் எவ்வளவு நம்பலாகுமோ அவ்வளவு நம்பலாம். வைத்தியர் உதவியின்றி நாமே நம் சௌக்கியத்தைத் தேடிக்கொள்ளலாம்.

தேக சௌக்கியத்தின் நன்மையை யாவரும் ஒப்புக்கொண்டாலும் அதை யடைவதற்கு வேண்டிய சிறிய ஏற்பாடுகளைப் பலர்

செய்வதில்லை. ஆகையினாலன்றான் அநேகர்கள் அற்பாயுளரா நல்ல கின்றார்கள்; அன்றேல் வையோதிக பருவத்தில் நோயுண்டு வருந்து கின்றார்கள்.

சிலர் பிறவிக்காலந்தொட்டு வியாதியுடையவர்களாய் ஆயுள் முழுவதையும் இன்பமின்றிக் கழிக்கின்றார்கள். இவர்களைத் தவிர்த்து அநேகர் வேண்டுமென்று சிறிது பிரயாசைப்பட்டாற் செளக்கியத்தை யடையலாகும். நோயுறுதல் எப்பொழுதும் நம்பிழையே. செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யாமையாலும் செய்ய வேண்டாதவற்றைச் செய்வதனாலும் நாம் நோயுறுகின்றோம். தாமதமே மேற்கொள்ளும் வியாதி வேறு காரணங்களாலுண்டாகும் நோயினும் மிகவுஞ் சிறிதே. இதனால் ஒவ்வொருவரும் நோய்களைப் பற்றிக் கூறும் தூல்களையும் அவைகளை நிவர்த்திக்கும் விதத்தைப்பற்றிக் கூறும் தூல்களையும் நன்றாகப் படித்துணர்வேண்டுமென்று நாம் கூறவில்லை. தேகசௌக்கியத்தை யடையச் சாதகங்கள் தேடவேண்டும். ஒருவன் நாற்பது வயதினு யின் அதை வைத்தியனுமின்றான்.

சிலர் நோயுள்ளவர்களானாற் கடுகடுப்பான முகத்தை யுடையவர்களாகின்றார்கள்; நல்லவாற்றையை மறக்கின்றார்கள்; கடுஞ் சொற்களைப் பேணிப் பாராட்டுகின்றார்கள். உடலுறுபிணியால் வருந்துவோர்கள் மனநோய்க்கு இடங்கொடுக்க லாகாது. உடற்பிணி நீங்கினும் உளப்பிணி நீங்குமோ? எவ்விடயத்தில் திறமையுற்றவர்களேனும் அவர்கள் சீக்கிரத்தி றேக்கின்றார்கள்; அவ்விடயத்தைத் தவிர்த்து வேறு தன் சௌக்கியத்திற்கு வேண்டியவற்றைக் குறித்துக் கவனிக்கின்றில ராகவின்.

தேகசௌக்கியத்தை யடையவேண்டுமாயின் ஒழுங்கான வழக்கங்களும், தேகப்பயிற்சியும், பரிசுத்தகுணமும், எதிலும் மிதமும் இருக்கவேண்டும். கள் முதலியவற்றைக் குடிப்பதனால் வரும் துன்பங்க ளிவ்வளவென்றுரைத்தலையலாது. அதனால் நேருந் திமைகளைக் கூறப்புவின் மற்றொன்று விரித்தலென்னுங் குற்றத்திற் காளாவோம். நீடித்த வாழ்வை யடையவேண்டுமாயின் மிதமான ஆகாரத்தைக் காலத்தி லெடுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். நாம் உண்ணும் உணவை நன்றாய் மென்று தின்பதனால் சீரணம்

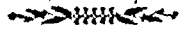
சீக்கிரத்தில் ஆகின்றது. செந்தமிழரையாசிரியருட் சிறந்து நிற்கும் உச்சிமேற் புலவர் கொள் நச்சினுக்கினியர் இவ்விதம் உண்டதன்றான் நீடித்தவாழ்வை யடைந்திருத்தவரென்ப. மிதமாக உண்பவன் உணவினினிமையை அமிதமாக வுண்பவனினும் அதிகமாயறிவான். சிலர் ஆகார விஷயத்திற்குள் அவசரம் பாராட்டுகின்றார்கள். அதனால் விளையுந் திமையை இவ்வளவினதென்று எடுத்துரைத்தலுங் கூடுமோ? தேகப்பயிற்சியினுற் தசைகள் வலிமையை யடைகின்றன. நம் சீரணசக்தியும் அதிகரித் தோங்குகின்றது. மனிதர்களுக்கு உண்டாகும் நோய்களுட் பெரும்பாலான விளைதல் தேகப்பயிற்சி யின்மையினாலன்றான் என்பதற்கு ஐயமேயில்லை.

உழைத்தபிறகு உண்ணும் உணவே தேகத்திற்கு நன்மையைப்பயக்கும். மடியாளராயிருந்து உண்பவர்களுக்கே நோய் அதிகம். உறவினருடன் வினோதமாக வார்த்தையாடித் தோண்டு உண்பவர் தேகசௌக்கிய மடைகின்றார்கள். எவ்வாறு உப்பு உணவிற்குச் சுவையைக் கொடுக்கின்றதோ அவ்வாறேயாம் தேகசௌக்கியத்திற்கு இனிமையான வார்த்தைகள். இது சிறந்த உளதூற் புலவர்களின் கருத்து. சிலர் உண்ணுபொழுது மௌனமாயிருத்தல் வேண்டுமென்கின்றார்கள். இது முக்கியமாய்ப் பிரமணரி லொருபகுதியாரிடத்திற் பெரு வழக்கமாயிருக்கின்றது.

சிலர் உறங்கும்போது சாளரங்களை யடைத்துவிடுகின்றார்கள். காற்றுப் போக்குவரவில்லாத விடத்தில் நாம் இருத்தலினாலேயே பல வியாதிகள் கிளைக்கின்றன. வைகலும் வெளியிடத்திற் சஞ்சரிப்பதனால் சௌக்கிய முண்டாகும். “பருவங்களைப் பற்றிக் கவனியாமல் யான் வெளிச் சென்றதனால் வைத்தியர்களைக் கவனிச்சு விட்டே” என்றார் ஒரு புலவர்பிரானம். ஒரு பொழுது காண் கருவியில் ஒரு யந்திரம் கெட்டுப்போனால் அஃதெப்படி முழுவதும் இயங்காது நின்று விடுகின்றதோ அப்படியே நம் உடலின் ஓர் அங்கம் நோயின் வருந்தினால் முழுவதும் துன்பத்தை யடைகின்றது.

சமூகக-தொடராய் ஐயங்கார்.

இராமாயண ஸங்கிரகம்.

அஞ்சிலே யொன்று பெற்ற அஞ்சிலே யொன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே யொன்று ருக வாரியர்க் காக வேகி
அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற வணங்குகக்கண் டயலா ரூரில்
அஞ்சிலே யொன்றை வைத்தா னவனெம்மை யளித்துக் காப்பான்.

அயோத்தியாமாண்டம்.

(100—ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

தசரதன் தன்கோயில்விட்டுத் தனது ஆசை நாயகியினைத் தர்ப்
புரத்தை அடைந்து, அவள் மிகுதியாய் ஆசைபாராட்டும் இராம
னுடைய பட்டாபிஷேகத்தைக் குறித்து அவனுக்குச் சொல்லலா
மென்னும் எண்ணம்கொண்டு அவளது பள்ளியறைக்குட் சென்
றான். சென்றதும் அவள் தலையிரிதோலத்தைக் கண்டான். இவ்
வலங்கோலத்திற்குக் காரணம் தோன்றாது கலக்கங்கொண்டு அவ
ளேத் தரையினின்று எடுத்து நிறுத்த முயலலும் அவன்
தன்னாயகன் கைகளை நீக்கிக்கொண்டு மறுபடியும் மின் போன்று
துவண்டு மண்மீது வீழ்ந்து புரண்டபூதான். தசரதன் அவளை
நோக்கி “இதற்கு யாதுகாரணம், உனக்கென்ன குறை, நீ யாது
வேண்டினும் கொடுப்பதற்கு யானில்லையோ? உன் மைந்தன் இராம
னில்லையோ?” என்று சொல்லித் தேற்றலும், அவன் அரசனை
நோக்கி, “தாங்கள் இப்போது சொல்லியவழி நின்றால்போதும்.
எனக்கு முன்னம் அளித்த வரத்தை இப்போது கொடுத்தல்வேண்
டும்.” என்று சொல்லி முடியாததற்கு முன் காமவலைநிற் பட்டவ
லாதலின் தான் சிறிதும் யோசியாமல் கொடுத்தேனென்றான் தசர
தன். அவன், “ஒரு வரத்தால் என்மகன் பரதன் நாடாஸல் வேண்
டும், மற்றொன்றால் இராமன் வனமாளவேண்டுமெனச் சொல்லி
யொருபுறமாய் ஒதுங்கி நின்றான். இக்கொடியசொல் விஷம்போற்
சென்று பரவி அவனை ஒரு நொடியளவில் கீழே சாய்த்துவிட்டது.

* இவ்விதமாகக் குடுத்தாளப்பட்ட செய்யுளின் பொருளறித் தாணந்தம்
பொள்ளக் கூடாத சிறுவர் சிறுமியர் முதலாயினோர், செய்யுளைக் கவனியாது
வசனத்தையே வாசித்துக் கதைவினை யறியவாரும்.

அவன் நாவுமுலர்ந்து போய்விட்டது. ஆவியும் வெளியே எட்டிப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அவனது உள்ளமும் வாடியது. கண்
களும் பஞ்சடைந்தன. ஏதேனும் சொல்வதற்கும் நாவெழவில்லை.
அவனது ஐம்புலன்களும் அவ்வவற்றின் வேலையை நிறை வேற்று
வது அருமையாயிற்று. இவன் பூமியில் வீழ்ந்ததைக் கேட்ட தேவ
ரும் நடுங்கினர். இவன் இப்படி வருந்தி வாடுவதைப் பார்த்திருந்
தும் தன் மனமோ சற்றேனு மினகாது இவள் எதிர் நின்ற வண்ண
மாயிருந்தாள். இவனுக்குச் சற்றுப்போதுத்துச் சுவாசம் வந்தது.
அவளைநோக்கி “உனக் கிந்த வஞ்சனையாகிய என்னை மூட்டுவித்த
வர் யாவர்? சொல்” என்னலும் அவள் “எனக்கு ஒருவரும் உப
தேசம் செய்யவில்லை. வாக்களித்த வரத்தை உமக்கிஷ்டமிருந்து
தந்தால் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். சொன்ன சொல்லைக் காப்
பாற்றத் திறமில்லாவிடின் என்னுயிரையும் நீத்து பழிப்புச் சொல்
தும்மைப் பொருந்துமாறு செய்வேன்” என்று சொன்னதைக்
கேட்டுங் கேள்வாததற்கு முன், இராமனுயிரைத் தவிரத் தனக்
கோருகிரிலே யென் றிருந்த மன்னன் மறுபடியும் மனமயங்கி மூர்ச்
சித்துச் சிறிதுநேரஞ் சென்றபின் தெளிந்து அவளைக் கொன்றாயி
னும் விடுதல் நலமெனத் தேர்ந்து பிறகு மனந்தளர்ந்து அவ்
வெண்ணத்தையும் விட்டு அவளை நோக்கி “உன் எண்ணப்படி
நடத்தினால் அதை நலமென யிண்ணவரும் கொள்ளார், மண்ணவ
ரும் அதற்குப் பிறகு இங்குய்யார். அதைத் தவிர வேறென்ன
வேணும் கேள். என்னுடைய கண்களே வேண்டுமெனினும் தரு
வேன். என்னுயிர் வேண்டுமெனினும் இப்போதே தந்தேன்.
இரண்டி லொன்றாகிய மண்ணையேனுங்கொள். மற்றதை மறந்து
விடு” என்று அநேகவிதமாய்ப் பரிந்துகேட்டான்.

“இன்னே யின்னே பன்னி பிரந்தா னிகல்வேந்தன்
தன்னே ரில்லாத் தியவ னுள்ளம் தடுமாறார்
முன்னே தந்த விய்வா நல்காய் முனிவாயேல்
என்னே மன்னு யாருளர் வாய்மைக் கினியென்றான்.”

அப்படிக் கேட்டபின்பும் அவன் மனம் மாறவில்லை. “என்
மகன் என் சுண்ணி வின்று மறைவானாயின் என்னுவியும் உடல்
தனைவிட்டுச் சென்றுவிடும்” என்றான் தசரதன்.

“மேய்யே யென்றன் வேற தூதும் வினைநாக்கி
கையா நின்றே னுவு முலர்ந்தே ன்னின்போல்
கையா நின்றென் உண்ணெதர் நின் அங் சழிவானேல்
உய்ய எங்கா யுன்னப யம்மென் னுயிரென்றான்.”

இப்படிச் சொல்லியும் அவள் கவனிக்கவில்லை. தசரதன் மேலும் அவளை நோக்கி “இதுவரையில் உலகத்தில் மாதர்கள் தாம் சுமங் கவியாய்ச் சாதல் வேண்டுமென்று எண்ணி, தன் கணவனுக்குமுன் னிறத்தலையே சிறந்ததெனக் கொண்டார்களே யொழிய, உன்னைப் போன்று என்னைக்கொன்று எனக்குப்பின் வாழ நினைப்பதுபோல் யாவாறு மிருந்ததில்லை” என்று சொல்லி வருந்தி “மன்னரி லுள்ளோரையும் விண்ணிலுள்ளோரையும் வென்ற எனக்கு என் வீட்டிலுள்ள ஒருத்தியால் உயிர்போம்படி வந்ததென்று சொல்லி உலகத் தார் பழிபார்க்குமா?” என்றரறிப் புரண்டு கொண்டிருக்கையில், “விதிவயத்தால் என்னெண்ணம் தவறியபோமாயில் இன்றே என்னுயிர் விடுவேன், உம்முரை பொய்க்காதென் நென்னுயி ரேன்,” என்று கைகேயி சொல்லலும், “அடி பாவி!” ஈந்தேன் போ. என் கண்மலரி காட்டிற்குப்போனால் என்னுடல்விட்டு உயிரும் போய்விடும், நீயும் நின் மகன்பரதனும் வசைக்காளாதி மிக்க சுகத்துடன் வாழ்வாக” என்று சொல்லி முடிப்பதற்குமுன் கீழ் விழ்ந்து துயர்க்கடலு ளாழ்ந்துவிட்டான்.

“வியந்தா ளேயில் வெய்யவ னென்னு மிடல்வேந்தன்
சந்தே னீந்தே னிவ்வர மென்செய் வனமாள்
மரயந்தே நான்போய் வானுல காள்வேன் வசைவெள்ளம்
நீந்தாய் நீந்தாய் நின்மக ளோடு செடிதென்றான்.”

பட்டாபிஷேகத்தைக் குறித்த விவாதமும் இவ்வாறாய் முடிந்தது. பொழுதும் விடிந்தது. நகரிலுள்ளோர்க்கு இதன் விருத் தாந்தம் ஒன்றுத் தெரியாததனால் ஆடவர் மகளி ரனைவரும் அங்கு லேறி ஸெழுந்திருந்து தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு இராமபிரா னைத் தரிசிக்கும் பொருட்டுப் பட்டாபிஷேக முகூர்த்தம் எப்போ தெப்போதென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது பொருள்களு மப்படியே யிருந்தன.

“ழவ ராய்முத லாகி மூலம தாகி னூலமு மாகியத்
தேவ தேவர்பி டுத்த போர்வி லொடித்த சேவகர் சேணிலம்

சாவ லர்மாமுடி குடு பேரெழில் காண லாமெனு மானசகர்
பாலை மார்முத மென்ன முன்ன மலர்ந்த பங்கய ராசிய.”

குழந்தைகள், குமரர், வயோதிகள் எல்லோரும் சித்தமாய் வீதியிற் புறப்பட்டு அரண்மனை நோக்கிச் சென்றார்கள். எல்லோ ருடைய வதனமும் ஆனந்தமென்னும் வஸ்துவதின லாக்கப் பட்டனபோல் விளங்கின.

“மாதர்கள் சத்பின் மிக்கோர் கோசலை மனத்தை யொத்தார்
வேதியர் விதிட்ட னெத்தார் வேறுள மதனி ரெல்லாம்
சீதையை யொத்தார் ரன்னா டிருவினை பொத்தார் எவ்வுர்
சாதகை மாந்த ரெல்லார் தயரதன் தன்னை யொத்தார்.”

நாழிகையு மாயின. நாற்புறமும் வாத்தியகோஷமு மதிகரித்தன.

“விண்ணவர் விசம்பு தார்த்தார் விரிதரை யுடுத்த கோல
மண்ணவர் திசைக ரீர்த்தார் மங்கல மிசைக்குஞ் சங்கம்
சண்ணகன் முரசி ளோதை கண்டவர் செவிக ரீர்த்த
எண்ணருங் கனக மாரி யெழுதிரைக் கடல்க ரீர்த்த.”

பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டியவெல்லாம் சித்தமாய் இருந்தன. வசிட்டரும் வந்துவிட்டார். சோதிடர்கள் முகூர்த்தம் நெருங்கிற்றென்னலும் அவர் சுமந்திரரை அழைத்து “நீவிர்போய் அரசனை அழைத்துக்கொண்டு சிங்கிரம் வந்துசேர்க” என்றார். அவரும் அப்படியே சென்று அரசன் மாளிகையில் வினவிய வளவில் அங்கில்லை யெனத் தேர்ந்து கைகேயியினது மாளிகைக்குட் செல்லலும் அவள் எதிர்சென்று அவரை மேற்செல்லாமற் றடுத்து “நீவிர் இராமனை இங்கு அழைத்துக்கொண்டுவருக”வென்றாள். பிறகு இவர் இராமரிட்டுச்சென்று அன்னை சொல்லியதைக் கூறி அவரை யிட்டுக்கொண்டுவந்தார். வரும் வழியில் இராமனுக்காகி கூறியவர் பலர். வாயாற் றுறித்து மனத்தாற் சிந்தித்து மன முருகிவினதவ ரனேகர்.

“மின்பொருவு தேரின்பிசை வீரன்வரு போழ்தில்
தன்பொருவில் கன்றுதனி தாவிவரல் கண்டாக்
கன்புருகு சிந்தையொடு மாவுருகு மாபோல்
என்புருகி நெஞ்சருகி நஞ்சருகி நிற்பார்.”

இராமன் கைகேயியினது அந்தர்ப்புரஞ் சென்று அவளைக்கண்டு அவள் தாளில்விழ்ந்து வணங்கி, காலையிற்சென்ற பசு மாலையில்

வரச்கண்ட கன்றைப்போன்று அதிக ஆசையுடன் அருகில் துவண்
டுகின்றான். அப்படி நின்றவனை நோக்கி “தம்பி, உன் தகப்பனா
ருனக் குரைக்கவேண்டிவது ஒன்றுள்ளது. அவர் இளைப்புடன் படுத்
துறங்குகின்றார்” என்றவளவில் “தாய்சொற் துறந்தொரு வாசகமில்
லை”, “தந்தைசொன் மிக்க மந்திர மில்லை” என்றதற் சேற்ப இராமன்
தனது அன்னையை நோக்கி “அன்னாய், தாங்கள் சொன்னாலென்
ன்? தந்தைசொன்னா லென்ன? இரண்டு மொன்றுதானே எனக்கு,
தாங்க ளெதைச்சொன்னபோதிலும் அதை உடனே நிறைவேற்றச்
சித்தமாயிருக்கின்றேன். பணித்தருளுக” என்றான்.

“எந்தையே யேவ நீரே யுரைசெய வியைவ துண்டேல்
உய்த்தன னடியே னென்னிற் பிறத்தவ ருளரோ வாழி
வந்ததென் தவத்தி னாய வருபயன் மற்றென் துண்டோ
தந்தையுந் தாயு நீரே தலைநின்றேன் பணிமி னென்றான்.”

கைகேயி இராமனைப்பார்த்து “உலகமுழுதும் உன் தம்பி பர
தனாக, நீ மான்றோல் மரவுரிநரித்து சடைமுடிதாங்கிக் காட்
டிற்சென்று நல்ல புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்செய்து பதினா
ன்காண்டு கழித்து திரும்பிவரல் வேண்டும். இதுதான் உன் தந்தை
உனக்குச் சொல்லென்று எனக்குச் சொன்னது” என்று சொல்லி
முடித்தாள்.

“ஆழிசு முலக மெல்லாம் பரதனே யாள நீபோய்த்
தாழிருஞ் சடைக டாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கான நண்ணிப் புண்ணியத் துறைக ளாடி
ஏழிரண் டாண்டின் வாவென் நியம்பின அரச னென்றான்.”

இதைக்கேட்டபொழுது இராமனது முகம் அன்றலர்ந்த தாமரை
யினு மதிக விளக்கம்பெற் றிருந்தது. அவன் தன் தாயை நோக்கி
“அன்னாய்! இத்தகைய உத்திரவு உன்னுடையதேயாயினும் அதைச்
செய்யாது மறுப்பதோ யான்? என் தம்பிபெற்ற செல்வம் நான் பெற்
றதுபோலன்றோ? உன் சொற்படி நடவாவிட்டால் நானுனக்குப் பி
ள்ளையென்பதற் பயனென்? உன் சொல்லையுடனே நிறைவேற்றும்
வண்ணம் எனக்கு விடைகொடு. உடனே காட்டிற்குச் செல்வின்றே
ன்” என்று மிக்க விரயத்துடன் செலவுபெற்றுக்கொண்டு தந்தை
படுத்திருந்த திக்குகோக்கித் தெண்டனிட்டு அவளுடைய அந்தர்ப்

புரம்விட்டு வெளியேவந்து தன் தாய் கோசலையின் அந்தர்ப்புரம்
கோக்கிச் சென்றான்.

“குழைக்கின்ற கவரி யின்றிக் கொற்றவெண் குடையு மின்றி
இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்லத் தருமம்பின் னிரங்கி யேக
மகழ்ச்சுன்ற மனையான் மெளலி கவித்தனன் வருமென் றென்று
தழைக்கின்ற உள்ளத் தன்னுள் முன்னொரு தமிழன் சென்றான்.”

தன் குழந்தை வருகிறதைக்கண்டு, அவன் கிரீடம் தரித்திலன்,
தலைமயிர் புனிதநீரால் நனைத்திலன், இதற்கு யாதுகாரணமென அ
றிவதற்கில்லாது தன்னை வணங்கி நின்ற இராமனைநோக்கி “என்
கண்மணி! முடிபுனைதற் கேதேனும் இடையூறு நேர்ந்ததோ?” என்
னலும் “நின்காதற் றிருமகனாகிய என் தம்பி பரதனுக்கு முடிசூட்டப்
போகிறார்கள” என்று இராமன் சொல்லலும், ‘இப்படிச் செய்தல்
முறைமை யன்றென்ப தொன்றுண்டு. அதுதான். ஆயினும் அவன்
சகலகுணமும் நிறைந்தவன், நின்னைப்பார்க்கினும் நல்லவன். நில
த்தை நின் தம்பிக்குத்தந்து நீயும் அவனுக் குதவிபுரிந்து சமாதா
னத்துடன் வாழுங்கள்’ என்று வாழ்த்தினான். இராமன் அன்னை
யைநோக்கி, “எனக்குறுதிபயத்தற் குரிய ஓர் நெறியுங் காட்டி
னார் என்றந்தை. அதாவது, நான் காட்டிற்சென்று தவமுனிவர்
கருடனிருந்து காலங்கழித்துப் பதினாளுருடஞ் சென்றதும்
திரும்பிவர வேண்டு மென்பதுதான்.” என்றது காதிற்படுமுன் எங்
கினான், இளைத்தான், திளைத்தான், மனம் வீங்கினான், விம்மினான்,
வீழ்ந்தான் பூமியில். மூர்ச்சைதெளிந்து பலவாருந் அரற்றினான்,
அழுதான், பிறகு தன்னையுங் உடன்கொண்டு போம்படிப் பிள்ளை
யை வேண்டினான். இராமன் கோசலையைநோக்கி “அன்னாய்!
நான் வளத்திற் கேகினால் தந்தை துக்கசாகரத்திலல்லவோ மூழ்கி
விடுவார். அவருடனிருந்து அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்
கொண்டிராது என்னுடன் வருவது தருமமாகுமா? பரதனுக்குப்
பட்டஞ்சூட்டிப் பிறகு தான் தவஞ்செய்யப் போம்போது நீயுமவ
ருடன் சென்று அருமையான நோன்புகளெல்லா மாற்றுவாய்.
இதற்குள் நான் காட்டிற் கழிக்கவேண்டிய பதினான்கு வருஷமும்
பதினான்குநாளிப்போற் போய்விடாதா? சூரியவயிசத்துதித்த
கோதிகருக்கு வந்தபேறெல்லாம் தவத்தால் வந்தனவல்லவா?
நான் தந்தைசொன் மிக்கதோர் மந்திர முண்டென நினைக்கலாமா?

மழுவாயுத பாணியாகிய பாகராமரும் தன் தந்தைசொல் காப் பாற்று நிமித்தம் அவர் சொற்குடன்பட்டுத் தாயையும் தலை குறைக்கவிலையா? பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனம் செய்வதல்லவோ சிலாக்கியம்” என்னும் இத்தகைய பற்பல நீதிக் கொடுத்துரைத் துத் தனது அன்னையை ஆற்றமுயன்றான். அவன் “இவனுக்குப் பட்டமில்லாமற் போனாற் போகிறது. கானகத்திற்கேகாவண்ணமா யினும் நாம் முயற்சி செய்யலா” மென்ற எண்ணத்துடன் கைகேயி யினது அந்தர்ப்புரம் நோக்கிச் சென்றான். இராமன் பிறகு தனது சிற்றன்னையாகிய சுமித்திரையினது மானிகைக் கேகினான்.

கல்தளம். தப்புசாமி முதலியார்.

சோபாமணி.

(88-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அரசன்.—நன்று. அங்ஙனமே நீ யுன் ஆருயிர் நண்பனுக் குப்பரிந்து நியாயவாதஞ் செய்யலாம். ஆனால் ஒரு சங்கதி. உன் நண்பன் குற்றவாளியல்லனென்று நீதியதிபர் ஒப்புமாறு நிரூபித் துத் தவறுவையாயின் அவனுக்கு விதிக்குந் தண்டனையில் நினக் கும் ஒரு பாகம் உரித்தென்று நினைத்திடு. ஸ்பாண்டா சிறைச்சா லையில் ஓராண்டு இருக்க அவனுக்குச் சிறைவிடுக்கப்பட்டிடுது. நீ யின்று மேற்கொள்ளும் கஷ்டியைத் தாபிக்கத்தவறுவாயெல் அச் சிறைச்சாலையில் அவனுக்கும் துணையாவாய். நாம் அறிவினராத லே அபாயத்திற்கேதுவாம். அறிவினனோடு நட்பாடல் அதனினுங் கொடியதோராயமாகும். “ஸம்ஸர்க்கஜா தோஷகுணபவந்தி” “நல்லினக்கமல்ல தல்லற்படுத்தும்” என்பன கேட்டிலையோ? லானிஸ்கா தன்னோடொத்த மனிதரால் விசாரணை செய்யப்படுத லில் எனக்கு ஆகேப மிலது. அங்ஙனம் விசாரிப்போரும் பன் றிருவராயிருக்க; அவர்க்கு (வேண்டுமாயின்) பஞ்சாயத் என்று பெயரும் வைத்துக்கொள்க. இவற்றில் எனக்கு எத்துணையும் திட ர்ப்பாடினே. நமதுவாதங்களைச் செய்ய நாமே ஒரு நியாயவாதியை நியமித்துக்கொள்வாம். நீயோ லானிஸ்காவுக்கு நியாயவாதியாய்

நிற்கின்றனை. நியாயத்தை நாட்டுந்நிறத்தில் காட்டிய நிபந்தனை நீ யறிவாயே. அதன்கண் நினக்கேதேனும் ஆகேபம் உளதோ?

ஆல்பர்ட்.—மிகநன்று. அங்ஙனமே ஆகுக. தாங்கூறிய நிபந் தனையில் எனக்கு எட்டுணையும் இன்னலில்லை. பாண்டாவிற்கு சிறைப்பட்டிருக்கும் என சிநேகனைக்கண்டு பேசும்படிமட்டும் கட்ட லோ யளிக்கவேண்டும்

அரசன்.—நீ கூறும் இந்நிபந்தனை உடன்படிக்கையிற் சேர்ந்த தன்றே. புதிதாயினும் இதற்கும் உடன்படுகின்றோம். குற்றவாளி யைக் கண்டுபேசும்படி ஐந்து நாழிகைக்காலம் தந்திருக்கின்றனம். அவனைக்கண்டு நீ ஸம்பாஷித்தபிறகு அவனைப்பற்றி நீ கொண்டுள்ள கருத்து மாறுமாயின் யாம் நிபந்தனையை நிறைவேற்றத் தவ ரோம். அதுகொண்டு எம்மைக்குறை கூற வொண்ணாது.

ஆல்பர்ட்.—அத்துணையே தனக்குச் சாலுமென்றான். லானி ஸ்காவின் தாயும் மற்றும் ஆண்டுக்குழிஇயிருந்தோரும் அரசனது பெருந்தகைமையினையும், ஆல்பர்ட் தன் நண்பன்திறத்துச் செய்யப் புகுந்த கைம்மாறு வேண்டாத பேருதவியினையும் வியந்து புகழ்ந் தனர். பெர்லின் நகரத்திலும் போட்ஸ்டம் நகரத்திலும் அங்காங் குக்கூடும் அவைகளில் சனங்கள் லானிஸ்காவினது விதியைக் கதை யாகப் பிரசங்கித்து வந்ததுமன்றி, ஸான்ஸூஸியில் அரையனது அரண்மனைப்புலவரும் மன்னவன் மனத்தி லுன்றுமாறு அதனைக் குறித்து ஆகேபஸமாதனங்கள் பன்னிப் பகர்நுகொண்டிருந்த னர். அவ்வாங்கிலயாத்திரிகனும் லானிஸ்காவின் செய்திகளையறி ந்து அவன் விதி யிங்ஙனமாயிற்றே! யென மனம் வருந்தினன். பிரி டரிக் மன்னன் தன்னைக்குறித்து அந்நியர் தன் பெருமைக்குப் புறம்பாகப்பேசினால் அதனைப் பொருள்செய்யான். அவ்விஷயங் களை யெழுதி வெளியிடினமட்டும் அவன் சம்மதியான்.

ஆல்பர்ட் ஸ்பாண்டா சிறைச்சாலையில் லானிஸ்காவைக்கண்டு பேசிய பின்னரே அரசனுடன் தான் செய்துகொண்ட பிரதிஜ் னைக்குப் பின்னிடாதிருக்க அவனுக்குத் துணிவுண்டாயிற்று. லா னிஸ்காவோ. தன்நிறத்தில் தன் மித்திரன் வேந்தனோடுசெய்து கொண்ட சூனியையறிந்து துணுக்குற்றான்.

லானிஸ்கா—எனது உயிரினுமினிய உத்தமநண்ப! நிருபன் கேட்ட நிபந்தனைக்கு நீயேன் உடன்பட்டாய்? ஐயோ! ஆழமறியாமல் அடியிட்டுக்கொண்டாயே! நம்மித்திரன் யாதுகுற்றமுஞ் செய்திரானென்று நினக்குத் துணிவிருக்கலாம், நீ அங்ஙனமே துணிவுகொண்டிருக்கின்றனை யென்பதில் ஐயப்பாடினல். ஆனால் அதனைத் தாபித்தன்மட்டும் உன்னாலாகாதசெயல். ஆகவே, எனக்கு நேரும் அவமானம் நின்னையும் பற்றாமே! ஏன் நீ இவ்விடரிற்றலே யிட்டுக்கொள்கின்றாய்? இது 'வேலிக்கு முட்போடக் காலுக்குள் தைப்பது' போலாகும்.

ஆல்பர்ட்—நிரபராதியான என் அருமைத்தோழனுக்கு நேரும் அவமானத்தில் நானும் கூட்டாளியாயின் அஃதெனக்கு இழிவாகுமோ? உடலுக்கு உளதாம் உறுகண்ணினை அவ்வுடலோடு கூடிய உயிரும் உறுகின்றது:

"அழிவி னவைநீக்கி யாறுய்த் தழிவின்கண்
அல்ல னுழப்பதா டப்பு.

எனவும்,

"முட்டுற்ற போதே முடுகியென் னூறயீரை.
நட்டானொருயன்னகரீட்டேனெல்—நட்டான்
கடமனை கட்டழித்தான் செல்வுழிச் செல்க
நெடுமொழி வைய நக"

எனவும்... நன்றோர் கூறினரன்றோ? ஆதலினால், நினக்கு நேர்ந்த இடுக்கெழுதிப்பேன்; இன்றேல்; நின்னோடு உறுதுயர் துகர்வேன். பிதியஸ் எனும் ஓர் உத்தமன் தாமஸ் எனும் தன் நட்டாளனுக்குப் பிணை நின்றதுதன தாருயிரையுங்கொடுக்கத் துணிந்து தன் துணைவனை மாணதண்டனையினின்று மீட்ட செய்தியறி யாயோ? அங்ஙனமே யானும் என் துணைவன் திறத்திற் செய்ய நின்றேன். உற்றவிடத் துதவுவோனே உயிர்த்துணைவ னெனப் படுவன். சீனாமட்கலக் தொழிற்சாலையைப் பார்த்துத் திரும்பு காலையில் உனதாயுதத்தை நீ வியத்துரைத்திட, யான் எனதாயுத மும் நினக் கொருகாலுதவுமென்றேனே. நீ அதனை மறந்தனையோ? அதனுதவி நினக்கு இத்துணை விரைவில் வேண்டுவதாகுமென யான் நினைத்திலேன். இது நிற்க. அஃதுனக்கு வெற்றிபுரிவதாக.

லானிஸ்காவின் விசாரணைக்குக் குறித்ததினத்தில் அக் காட்சியைப் பார்க்கப் பல்லிடங்களினின்றும் வெகு பெயர்கள் ஆண்டுத்திரண்டெவ்நிருந்தனர். போட்டஸ்டம் நகரத்திற் படைவீரர் குடியிருப்பான பெரியதோர் கட்டடத்தை நியாய விசாரணைத் தலமாக அமைத்துக்கொண்டனர். பார்க்குவந்தவர் தங்கியிருக்கும் வண்ணம் அவ்வமயத்திற்கேற்ற ஒரு படிக்கட்டு அமைக்கப்பட்டது. அம்மண்டபத்தினிடை உயர்வாகிய மேடையொன்று செய்து நீதியதிபர் வீற்றிருக்க அதன்மீது அரியணையும் நிறுத்தப்பட்டது. அதன் வலத்தில் பஞ்சாயத்தாரிருக்க இடனும், இடத்தில் அக் காட்சியைக் காணவந்தோர்க்குத் தலமும் வகுக்கப்பட்டன. நீதியதிபர்க்கு முற்புறத்தில் மரத்தாலியன்று உயர்ந்துபாந்து அழகி தான பீடமும் (மேசை) அதன் இருபுறத்தும் நியாயவாதிகளும் சாஷிகளுமிருக்க, நாற்காலிகளும் பலகைகளும் போடப்பட்டிருந்தன. அரசன்பக்கத்து நியாயவாதிக்கு வலப்புறமும் குற்றவாளியின் பக்கத்து நியாயவாதிக்கு இடப்புறமுமாக இவ்வாறு ஆங்கில நீதித்தல ஏற்பாட்டின்படி அரசன் கட்டளையால் அனைத்தும் அழகுற அமைக்கப்பட்டன. லானிஸ்காவின் தாய் தன்னுடனிருந்த சில நண்பரோடு நியாயத்தலத்தினுட்புக்குப் படிக்கட்டின் கீழ்ப்புறத்திருந்தனர். ஆண்டுக்குழமியிருந்தா ரனைவரும், புதல்வன் கதியாதாகுமோ! வென்று புந்திவருந்திச் சிந்தனை செய்துகொண்டிருந்த தாயின் முகத்தை உற்றுநோக்கி உரையாடுவாராயினர். ஒவ்வொருவரும் லானிஸ்காவின் விசாரணையைக்குறித்துத் தத்தம் மக்குத்தோற்றிய அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். "லானிஸ்கா இழைத்த தீங்கோ மிகப்பெரியது; அங்ஙனமாக, வினே இந்த ஆல்பர்ட் குற்றவாளிக்குப் பரிந்துபேச வந்தமை பேதைமைபாம்" என்றனர் சிலர். சனப்பன் வீட்டுக்கோழி தானே தலைப்படுவதுபோல, இந்த ஆல்பர்ட் தன்னைத்தானே இடர்ப்படுத்திக்கொள்வன்" என்றுரைத்தனர் வேறு சிலர். "ஒரு நண்பன் திறத்திறப்பரிவுகொண்டு, அவன் குற்றமற்றவ னென்று வற்புறுத்திச் சாதிக்கத்தவரின் அவனுக்கு விதிக்கும் சிசைஷையைத் தானுமடைய உடன்பட்டானே, ஆ! ஆ!! இந்த ஆல்பர்ட்டினது, தைரியமே தைரியம்!" என வியந்தனர் மற்றுஞ் சிலர்.

‘உடுக்கை யிறந்தவன் கைபோல வாங்கே
யிடுக்கண் களைவதா நட்பு’

‘முட்டிகை போல முனியாது வைகலும்
கொட்டியுண் பாருங் குறடுபோற் கைவிடுவர்
சுட்டுக்கோல் போல வெரியும் புருவரே
நட்டா ரெனப்படு வார்’

“என்ற பெரியாருரையை உறுதிப்படுத்தும் உத்தம நண்பன் இவனே” யென உவந்துரையாடினர் இன்னுஞ் சிலர். ‘லானிஸ்கா சினைசூயறுவனேல் அதனை அவன்தாய் எவ்வாறுற்றி உயிர்தரிப்பான்’ என்றிரய்வினர் பின்னுஞ் சிலர். ‘மெய்யே வெல்லும் பொய்யல்ல’ என்று உச்சரித்தனர் பிறர் சிலர். அங்குள்ளாரிற் பெரும் பான்மையோர் அரையன் முகத்தை ஊன்றி நோக்கி அவனது எண்ணத்தைக் குறிப்பாலறியத் தொடங்கினர். இப்படிப் பலரும் பலவாறு தத்தங்கருத்தினை வெளியிட்டுக்கொண்டிருந்த தருணத்து, நீதியறிபர் நியாயத்தானத்தில் தமது ஆஸைத்தின்மீது வீற்றிருந்ததலும், போட்டை நகரத்துப் பிரபுக்களின் பன்னிருவர் பஞ்சாயத்தாக நியமிக்கப்பட்டனர். அப்பொழுது பிரிடரிக் வேந்தன் பெயரற் குற்றஞ்சுமத்தப்பட்ட லானிஸ்காவென்னும் குற்றவாளிக்குக் கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது. அக்கட்டளை கண்ட அக்கணமே லானிஸ்கா இரண்டு சேவகர்வசமாக நியாயத்தலத்திற் கொணரப்பட்டான். அவன் நீதியறிபர் முன்னர் நடந்து சென்ற தோற்றமே அவனது பெருந்தன்மையினையும் பிழைபாடினமையினையும் தெளிவுறத் தெரித்தது.

“முடிவரைக்கும் உள்கின்ற வேட்கை”

“அகத்தினும்கு முகத்திற்றெரியும்”

“முகத்தின் முதுக்குறைந்த துண்டோ வுலப்பினும்
காயினுந் தானமுந் துறும்”

என்றவாறு லானிஸ்காவின் உளத்தின்னை நிகழும் உணர்ச்சியெல்லாம் பொங்கி வெளியே வழிவதுபோல அவனது முகத்தினிடந்தோன்றி விளங்கின. அப்பொழுது தலைகுனிந்திருந்த லானிஸ்கா ஏறெடுத்து நோக்குதலும், தன் உயிர்த்தோழமான ஆல்பர்ட்சனியாத மனவுறுதியோடு எதிரே நிற்கக்கண்டான்.

(இன்னும்வரும்.)

கா. ஸ்ரீ. கோபாலாசாரியர்.

ஆசாரியர்கள் சரித்திரம்.

—(*)—

5-ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள்.

(117-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இவ்வாறு ஆழ்வார் பெருங்கருணையோடு திவ்யப் பிரபந்தக்களை யாவரும் ஒதி உய்யும் வண்ணமாக அருளிச்செய்து பரமபதம் எழுந்தருளியபின்னர், நெடுங்காலங்கழித்து வீரநாராயணபுரத்திலே மன்னாரை லேவித்து அங்கேயே வீற்றிருந்து அல்லெம்பெருமானுக்கே தொண்டிபூண்டு கைங்கரியம் பண்ணிவந்த ஈசுவரபட்டாழ்வாரும், அவர்தம் திருக்குமாரர் நாதமுனிகளும் அவர் குமாரர் ஈசுவரமுனிகளும், ஒருநாள் மன்னார் திருமுன்பே சென்று வணங்கி, ‘தேவரீர் கிஷ்டரைக்கரக்கவும், துஷ்டரை அழிக்கவும் அவதரித்து விளையாடியருளிய ஸ்ரீமதுரை, திருவாய்ப்பாடி, ஸ்ரீபிருந்தாவனம், யமுநாதிரம், ஸ்ரீ கோவர்த்தனம் முதலிய வடதிசை சேந்திரங்குளிற்சென்று ஆங்காங்குள்ள எம்பெருமானைத் திருவடிதொழுதுவரவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, மன்னாரும் ‘அப்படியே செய்க’ என்று அர்ச்சகர்முகமாக விடை தந்தருளினார்.

அப்பால், இவர்களும் குடும்பஸமேதராய்ப் புறப்பட்டுப்போய் வடதிசையிலுள்ள திவ்யதேசங்களைத் திருவடிதொழுதுபின், பிக் கெம்பீரமாய்ப் பல சுழிகளை யுடைத்தாய்ப் பெருகாநின்ற யமுநாதிரத்திலே கோவர்த்தனபுரம் என்ற ஓராமத்திலே * “தூயபெருநீர் யமுனைத்துறைவன்” என்ற எம்பெருமானை வணங்கிப், பேராந்தமுடையராய் ஆங்கே ‘எப்பொழுதும் வாழக்கடவேம்’ என்று நிச்சயம்பண்ணித்தொண்டு கைங்கரியம் செய்துவரும் நாளில், மன்னாரும், ‘நம்முடைய வீரநாராயணபுரத்து வரவேண்டும்’ என்று நாதமுனிகளுக்குச் சொப்பனத்திற்கொல்லியருள, அவரும் இஃது என்ன ஆச்சரியம்! என்று தங்களுக்குள் விசாரித்து, இனி யாம் செய்யத்தக்கது யாது? என்று யமுனைத்துறைவர் திருமுன்புநின்று தண்டனிட்ட விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவரும் அர்ச்சகர் மூலமாய் ‘அப்படியே செய்யத்தக்கது’ என்று தீர்த்தம்முதலிய தந்து விடைகொடுத்தருளினார்.

பிறகு, இவர்களும் குடும்பத்தோடு புறப்பட்டு † வாரணாசிவழியாக எழுந்தருளிப் பின்பு எல்லாவுலகங்களினும் மேம்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்ற ‘ஸ்ரீ புருஷோத்தம்’ என்னுமிடத்துச் சென்று, ஸ்ரீ ஜகந்நாகனையும் நமஸ்கரித்து அங்குநின்று புறப்பட்டுச் சிம்மாத்திரிவழியாக அகோபிலம்வந்து அங்கு

* திருப்பாவை.

† வாரணாசி—காசி.

நின்றும் போந்த * “பான்சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை” என்றபடி திருமலைபாழ்வாரையும் சேவித்து, உலகமாகிய நாடகசாலைக்குச் சூத்திரதாரியான திருமால், பாம்பதத்தையும் அறந்து இந்த லீலாவதியிலுள்ளாரை ரக்ஷிப்பதினுண்டான ஆசையால் தீர்த்தோனேரிக்கரையிலே திருமகளுடன், பத்தி என்னும் கயிற்றாற் கட்டத்தக்க செளலப்பியம் என்ற சுட்டையைப் பூண்டு எழுந்தருளிய திருவேங்கடத் தப்பனையும் திருவடிதொழுது அவ்விடத்தே நித்தியவாசஞ்செய்வோம் என்றால் மன்னார்க்குத் திருவுள்ளமில்லையே! என்று மிகவினாவாக அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுக் கடிக்காகல வழியாய்ப் போந்த வேகவதியின் வட்டசரையிலே உத்தமமாங்குச்சிதனில் அத்தீநிரியின்று புண்ணியகேசடி விமானத்தே எழுந்தருளியிருந்து, எவராவும் போற்றிவணங்கப்படும் பேரருளாளரையும் சேவித்து மீண்டு திருவயிற்றிர்புரத்தில் தேவநாயகனையும் திருவடிதொழுது அப்பால் திருக்கோவலூர் வழியாய்ச்சென்று,

¶ “வண்டின முரலுஞ் சோலை மயிலின மாலுஞ் சோலை
கொண்டல்யீ தணவுஞ் சோலை குயிலினங் கடவுஞ் சோலை
அண்டகே னமருஞ் சோலை யணிநீரு வரங்கம்”

என்ற திவ்யதேசம் போந்த அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் அரங்கனையும்; பின்னர்,

† “நடந்த கால்கள் நொந்தவோ நடுங்க ஞால மெனமாய்
இந்த மெய்கு லுங்கவோ இலங்கு மால்வ ரைச்சுகங்
கடந்த கால்ப ரந்தகா விரிக்க ரைக்கு டந்தையன்”

என்று திருமழிசைப்பிரானால் மங்களா சாஸனம் செய்யப்பட்ட திருக்குடந்தை யாராவமுதாழ்வானையும் திருவடிதொழுது அங்கு நின்ற மீண்டு வீரநாராயணபுரத்து மன்னார்கோவில் எழுந்தருளினார். ஆங்குள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாவரும் பூரணகுடமுடன் எதிர்கொண்டுவரச்சென்று மன்னாரையும் வணங்குகின்றகையில் மன்னார் திருவுள்ளமுலந்தருளி, இவர்களை நன்கு ஆதரிக்குமாறு அவ் வைஷ்ணவர்கட்கு ஆஞ்ஞாயித்தருள, அவர்களும் அவ்வனமே இல்லம் முதலிய அளித்து, † “நாளும் பைங்கொனமீ தெல்லா முனதேயாக” என்றபடி நடத்திவருகையில் அவர்களும் அம்மன்னார்க்குப் புஷ்பகைங்கரியஞ்செய்து வந்ததுமல்லாமல், சாஸ்திரப்பிரவசனங்களும் செய்து வந்தார்கள்.

இவ்வாறு இருக்கையில், மேல்நாட்டினின்றும் சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் எழுந்தருளி மன்னாரைச் சேவித்து அவர் தற் திருமுன்பே நின்று,

* திருவாய்மொழி.

¶ திருமலை.

† திருச்சந்தவிருத்தம்.

† திருநெடுந்தாண்டகம்.

* “ஆரா வமுதே யடியே னுடலம் நின்பா லன்பாயே
நீரா யலைந்து கரைய வுக்கு கின்ற நெடுமாலே
சீரார் செந்நல் கவிரி வீசம் செழுநீர் திருக்குடந்தை
ஏரார் கோலம் திகழக் கிடந்தாய் கண்டே னெம்மாளே.”

என்ற பதிகத்தைச் சொல்லியருளினார்கள்; அதுகேட்ட நம் நாதமுனிசுள் பேராணந்தமுடையராய் அவர்களை நோக்கி, ‘இப்பிரபந்தம் முற்றும் உங்கட்குத் தெரியுமோ?’ என்று கேட்க, அவர்களும் ‘இப் பத்துப்பாட்டுமேவரும்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அப்பால் ஸ்ரீமநாதமுனிகள் ‘உங்கள்நாட்டில் புத்தகமாவது உண்டோ? பாடமுடையவருண்டோ?’ என்று கேட்டார்; அவ்வைவண்ணவர்கள் இவ்வளவும் எமக்கே தெரிவதன்றி வேறெவர்க்கும் தெரியாது அருமை என்றனர். அதுகேட்ட அந்நாதமுனிசுள், ஸ்ரீ கடகோபன் அவதரித்த திருநீருருடில் உண்டாகவேண்டுமென்று ஆங்கெழுந்தருளி ஆழ்வாரையும் பொலிந்துகின்ற பிரானையும் மங்களாசாஸனம் பண்ணி, அங்கே ஸ்ரீமநாதமுனியுடைய சிஷ்யரான ஸ்ரீ பராங்குசாதாரையும் நமஸ்கரித்து ‘இவ்விடத்துத் திருவாய்மொழி கற்றுவல்லார் உண்டோ?’ ‘புத்தகம் ஏதேனுமுண்டோ?’ என்று வினவ அவர்களும், “திருவாய்மொழி யொன்றுமே யல்லாமல் மந்தைப் பிரபந்தங்களும் இங்கு நெடுநாளாய் மறைந்துள்ளன; எங்களுடைய ஆசாரியரான மதரகவிகள் அடியேனுக்கு, “கண்ணி னுண் சிறுத்தாம்பு” என்ற பிரபந்தத்தை உபதேசித்தருளி, ஒரேமனதோடு ஆழ்வார் திருவடிகளையே தியானித்துக் கொண்டு நியமத்துடன் பன்னிராயிர முருச்சுபிக்க ஆழ்வார் துமக்குப் பிரத்தியக்ஷமாவார் என்றருளிச் செய்தார்” என்றனர்.

பின்பு, நாதமுனிகளும் அப்பிரபந்தத்தை அடியேனுக்கும் உபதேசிக்க வேண்டுமென்று வேண்ட, அவரும் இவர்க்கு உவப்புடன் ஓதியருளினார். அதுபெற்ற இவர், திருப்புளி மரத்தடியிற்சென்று ஆழ்வார் திருமுன்பே பன்னிராயிர முருச்சுபித்த நிற்றகையில், பெரிய பிராட்டியாருடைய கட்டளையினால், மிகவும் மனமகிழப் பெற்ற நம்மாழ்வார் இந்நாதமுனிகளைக் குறித்து அசரீரி சொல்வதுபோல ‘யாதுபற்றி நம்மை இதுகாறும் உபாசித்தீர்’ என்று கேட்டவாறே இவர், ‘திருவாய்மொழி முதலிய பிரபந்தங்களை அடியேனுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்’ என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வனமே அவர்க்குச் சிறந்ததோர் ஞானக்கண்ணத் தந்தருளி ஸமயக்கோட்பாடுகளையும், மற்றுமுள்ள நாலாயிரப்பிரபந்தம் முதலியவைகளையும் அஷ்டாங்கியோகங்களையும் உபகரித்தார்.

அதுபெற்ற நாதமுனிகள் பேராணந்தப் பெருங்கடவு ளாழ்ந்தவராய்,

* திருவாய்மொழி.

“மிக்க வேதியர் வேதத்தி னுட்பொருள்
நிற்கப் பாடியென் னெஞ்சுணி மத்தினுள்”

என்றபடி சடகோபன் பக்கல் மிக்க பத்தினோண்டு பொலிந்துநின்ற பிரானையும், அவ் ஆழ்வாரையும் சேவித்து வாழும்நாளில், மன்னார் அப் பிரபந்தங்களைத் தம் முன்னிலையில் ஒருகால் சொல்லுமாறு நாதமுனிடக்குச் சொப்பனத் தந்தருளினார்.

இவரும், இச்செய்தியை மற்றைநாள் ஆழ்வாரிடத்தும், பொபொலிந்து நின்ற பிரானிடத்தும் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வார் அர்ச்சசமுகமாய் ‘ஆதில், நீவிர் வீரநாராயணத்து இப்பிரபந்தங்களை நல்லொழுக்கமுடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கட்கு உபதேசிக்கக் கடவீர்’ என்று நியமித்துத் தீர்த்தம் பிரசாதம் முதலிய அளித்து விடைதந்தருப்பினார். நாதமுனிகளும் அவ்விடத்தினின்று மீண்டு வீரநாராயணபுரத்தேசென்று அப்பிரபந்தங்களைத் தாம் பெற்றபடியை மன்னாநிடம் விண்ணப்பஞ்செய்தார். மன்னாரும் மிகத் திருவுள்ளமு வந்தருளி, ‘சமுசாரிகளை நல்லாழிப்படுத்த நாம் அவர்கட்கு அவயவங்களுையும், சாஸ்திரங்களுையும் கொடுத்தும் பயன்படாமையால், நாமேவந்து பிறந்தோம்; அதுவும் காரியகரமாகவில்லை. பின்பு, ஆழ்வார்களுடைய தீவ்ய பிரபந்தத் தாலே திருந்தியது. இப்படிப்பட்ட பிரபந்தங்கள் மறைந்தெடக்க வொண்ணு’தென்று வியந்து இந் நாதமுனிகளைக்கொண்டே இப்பிரபந்தங்களைப் பிரசுரஞ்செய்யவேண்டும் என்றுசொகுதி, ‘நீர் இவற்றிற்கு இயலுமிகையு மமைக்க வேண்டும்’ என்று அர்ச்சகர் முகமாய் நியமித்தருள, நம் நாதமுனிகளும் தம் முடைய மருமக்களான கீர்த்தியகத்தாழ்வாரையும், மேலையகத்தாழ்வாரையும் அழைத்து இச்செய்திகளை யெல்லா முறைத்து, * “செஞ்சொல்லெடுத்த நெய்வநன்மலை” யான இப்பிரபந்தத்தைத் தீவ்யகானத்திற் பாட அவர்களுையும் கூட்டிக்கொண்டு, ஸ்ரீ வேதவியாஸபகவான் வேதங்களை வரையறுத்தாற் போல நம் நாதமுனிகளும் அவற்றைத் தக்க இராகங்களிலமைத்துப் பாடுவித்தருளினார். இஃது உலகெங்கும் பரவியது.

பிறகு, அந்நாட்டிற்று அரசனான சோழனது அரண்மனை வாயிலில், எங்கைகொண்ட சோழமுத்திதன் தம் தேவகாநம் பாடுவானொருத்தியும், மனுஷ்யகாநம் பாடுவானொருத்தியும் சங்களுள் விவாதிப்பட்டு, அரச ஸமுகத்தில் அநேகவித்தவாங்களைத் திரட்டிப்பாட, அதுகேட்ட அரசனும், மற்றை வித்துவாங்களும் மனுஷ்யகாநஞ் செய்வானைக் கொண்டாடி, அவளுக்கே யாழை முதலிய சிறப்புத்தந்து தேவகாநம் பாடுவானை அசட்டைசெய்தனர். அவளும், ‘எனது பாட்டும், கானமும் தேவர்க ளறியத்தக்கனவேயன்றி எளிய மனிதர் அறிவாரோ’ என்று தேவாலயங்கள்தோறும் பாடிக்கொண்டு அப்பால் மன்னார்கோயிலிலே வந்து பாடினாள். அதுகேட்ட நாதமுனிகளும்

* திருமொழி.

உள்ளமுவுந்து அவளுக்கு மன்னருடைய தீர்த்தம் முதலிய கொடுப்பித்தப் போற்றிவந்தார்.

அவளும், இவரைத் தண்டனிட்டு இவர்க்குச் செய்திதெரிவித்தப் பின், அரசனிடம் சென்று, ‘நான்பாமித் தேவகாநத்தை யறியவல்லார் ஒருவர் மன்னார்கோயிலிலே இருக்கின்றார்’ என்ன, அரசனும், நாதமுனிகளை அழைப்பிக்க அவளும், விருத்தாந்தம்யாவும் அறிந்தவராதலின், ‘திருவாய்மொழி முதலிய தீவ்யப்பிரபந்தங்களைத் தேவகாநத்தில் அமைத்துப் பாடினோம்; நாட்டார் இதன் சுவையறியார்; இதை நாம் அறிவிக்கவேண்டும்’ என்று திருவுள்ளம் கொண்டு அரசனது அலைக்கணவந்தார். அரசனும் எழுந்த சாஷ்டாங்க மமஸ்காரம் பண்ணிக் கைகழுவு நீர் முதலியதற்கு சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தான். அவரு மவ்வாறே வீற்றிருந்து அரசனை யாடீர்வதிக்கச் சோழனும் பேரவாவுடன் ‘இவன்பாடும் தேவகாநத்தைத் தேவரீர் அறிவீரோ?’ என்று கேட்க, இவரும், மனுஷ்காநம் தேவகாநம் இரண்டையும் கேட்டருளி அரசனைநோக்கி, ‘உமக்கு மனுஷ்யகாநம் தெரியுமே யன்றித் தேவகாநம் தெரியாது; அதனையறியார் தேவர்களுே’ என்றார். அதுகேட்ட அரசன், ‘அமக்குத் தெரியுமென்பதை யாம் அறிவதெப்படி?’ என்ன, நாதமுனிள்ள நாற்பதுமாறு [நாலாயிரம்] தாளத்தைச்சேர வொற்றச்சொல்லி, ‘இஃது இத்தனை எடை;’ ‘இஃது இத்தனை யெடை’ என்றுகூற, அரசனும் அவற்றைத் தனித்தனிய நியுத்துப்பார்க்க அவையறிந்தும் ஒரு முத்திரியளவும் ஏங்குகதைல்லாமல் விருக்கக்கண்டு பெருவியப்படைந்து நாதமுனிகளுடைய திருவாழகனில்வணங்கி அவர்க்குப் பெரும்பொருள்களைக் கொடுத்தான். இவர் ஒன்றையும் சுட்டைசெய்யாராதலின் அவற்றை வெறுத்து நீக்கி அரசனைப் போற்றி மீண்டுவந்தார்.

பின்பு, இவர் முன்போல மன்னார்க்குக் கைம்கரியம்செய்து வரும்நாளில், இவரைச் சரணடைந்து சிஷ்யரான உய்யக்கொண்டார், குருகைக்காவலப்பன், நம்பி கருணாரதாஸர், ஏறு திருவுடையார், திருக்கண்ண மங்கை யாண்டான், வானமாதேவியாண்டான், உறுப்பட்டிர், ருச்சான் பிள்ளை, சோகந்தாராழ்வான் என்ற எண்மருக்கும் வைஷ்ணவக் கோட்டாட்டுதூல்கள் யாவற்றையும் உபகரித்துத் திருவாய்மொழி முதலிய தீவ்யப்பிரபந்தங்களுய் முபதேசித்து வேததூல்களையும் அறிவித்ததுமல்லாமல் எல்லா வுலகங்கட்குங் காரண பூசகான புருஷோத்தமன் இவன் என்ற தத்துவத்தையும் ஒதிக் களித்தாம் * “கரியகோலத் திருவுரு” என்றபடி நீர்கொண்ட மேகம்போன்ற திருநிறமுடைய திருமாலையே தியானித்துக்கொண்டு யோகத்தில் வீற்றிருந்தார்.

* கண்ணிதான் சிறுத்தாம்பு.

அதன்பின், சோழன் இவருடைய யோசனைப்படி கேட்டு, ஆங்குச் சென்று மன்னாரையும் சேவித்து இவரையோகத்தே இருந்தபடியைக் கண்ணா ரக்ஷி மீள்கையில் நாசமுனிகளும், † “திருவுடைமன்னரைக் காணற்றிரு மாலைக் கண்டேனே” என்றபடி அவ்வரசனைக் கிருஷ்ணனாகப் பாவித்து அவர்கள் பின்னே கங்கைகொண்ட சோழபுரத் தெழுந்தருளினார். இது கேட்ட உய்யக்கொண்டார்முதலோர் பின்தொடர்ந்து சென்று ‘தேவரீர் இப் படிச்செய்யலாமோ?’ என்ன, அவரும், ‘அரசனைக் கிருஷ்ணனாகவே நினைத் துவத்தேன்’ என்று மறுமொழிகூறி மீண்டுசென்றார். இங்ஙனம் கிலாள் சழிந்தபின் மற்றொருமுறை அரசனவந்து ‘மன்னரைச்சேவித்து மீண்டுபோ கிறவன் தன் சாமந்தன் [சிறந்தரசன்] தலையிலே அடிவைத்து யானைக்கழுத்தி லேறக்கண்ட நாசமுனிகளும், திருமால் கருடன்மீது ஏறிச்செல்லும் திருக் கோலமு மிதுவாகும் என்றார் எனவுங் கூறலுண்டு. பின்னையும் கிந்திநூலம் யோசத்தி லெழுந்தருளியிருந்து துருமகிளாவலனைப்பார்த்து நீர் யோசகரி யத்தைக் கற்றுக்கொள்ளும், என்று அஷ்டாங்கயோசனையும் அவர்க்கு அருளிச்செய்தார்.

(இன்னும்வரும்.)

தி. கோ. ஸ்ரீரங்காசாரியர்.

மோகனம்பாள்.

ஸீதாராமய்யர் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆபீஸில்லாத நினைமாதலால் அந் தைத்தினம் செய்யலா மென்று சொல்ல சாஸ்திரிகளும் சரி என்று ஒப்புக் கொண்டு மற்றைப் பிராமணர்கள் யாவர்களை நியமனம் செய்வதென்று விவ கரித்து விட்டுச் சற்று சும்மா இருந்தார்.

ஸீதாராமய்யர் அன்றைத்தினம் காலமே பத்திரிகை பார்த்ததில் கொஞ் சம் பாக்ஷியிருந்ததால் அதைப்பார்த்து விட்டு ஆபீஸுக்குப் போவதாய் நினைத்துப் பத்திரிகையை வாங்கிக் ஆரம்பித்தார்.

அந்த ட்ரான்ஸ்வால் கண்டை என்கிறர்களே, அமென்ஞ்சய்யா” என்று கேட்டார் சாஸ்திரிகள்.

“ட்ரான்ஸ்வால் இங்கிலிஷ்காரர்கள் சேர்த்துக்கொண்டு விட்டார்கள். அந்தப் போவர்கள் காடுகளுக்குள் போயிருக்கிறார்களாம்” என்றார் ஸீதா ராமய்யர்.

† திருவாய்மொழி.

சாஸ்திரிகள் வெகுநாள்களாய் கண்டைப்பயற்றிப் பலர் பேசக் கேட் டவராயினும் ட்ரான்ஸ்வால் என்பது எவ்விடத்தில் உள்ள தென்று அதியா ராணால் அவ்விஷயத்தைப்பற்றி கொஞ்சம் ஸீதாராமய்யரை சொல்லும் படி கேட்டார்.

உடனே ஸீதாராமய்யர் சொன்னதாவது,—

“இந்த இந்தியாவுக்குத் தென் மேற்கிலும் மேற்கிலும் வழுத்திரத்தில் வெகு தூரம் போனால் ஆபிரிக்கா என்று ஒரு கண்டம் இருக்கிறது அதின் தென் பாகத்தின் மத்தியில் ட்ரான்ஸ்வால் என்பது ஒரு தேசம். அவ்விடத் தில் இங்கிலிஷ்காரர்களுக்கும் அந்த தேசத்தைக் குடியரசு நாடாக ஆண்டு வந்த போவர்களுக்கும் கண்டை”.

“அமெரிக்கா என்று சொல்லுளே; அது எங்கே இருக்கு” என்றார் சாஸ்திரிகள்.

“அமெரிக்கா என்பது ஒரு பெரிய கண்டம். அது உட அமெரிக்கா தென் அமெரிக்கா என இரண்டு பெரிய பிரிவுகளையும், நடு அமெரிக்கா, மெக்ஸிகோ என இரண்டு சிறு பிரிவுகளையும் உடையது வட அமெரிக்காவின் வட பாக மாகிய கனடா என்பது ஆங்கிலேயர் ஆளுகைக்குள்ளும், யுனை டெட் ஸ்டேட்டஸ் என்ற கூட்டி சமஸ்தானங்கள் குடியரசு நாடாகவும், ஆளப்பட்டு வருகின்றன. தென் அமெரிக்காவின் பல பிரிவுகள் குடியரசு நாடுகளாகவே யிருக்கின்றன. மெக்ஸிகோ முன் ஸ்பெயின் தேசத்தார்களிடத்திருந்து இப் பொழுது குடியரசு நாடாக இருக்கிறது.” என ஸீதாராமய்யர் உத்தரம் செய்து கொண்டிருக்கும் இடையில், சாஸ்திரிகள் “அடேயப்பா, வெகு ராஜ் யங்கள் இருக்கிறுப்பாலே இருக்கே” என அதிசயித்தார்.

“அந்த அமெரிக்காவுக்குப் பேரக வேண்டுமானால் இரண்டு மார்க்கங்கள் உண்டு; கிழக்கு வழியாய்ப் போனால் அமெரிக்காவின் மேல் கரையை அடையலாம். மேற்கே போனால் அதின் கிழ்க்கரையை அடையலாம்” என்று ஸீதாராமய்யர் சொன்னவுடன் சாஸ்திரிகளுக்கு மிக கலக்கம் உண்டாய் விட் டது. ஏனெனில் கிழக்கேயும் போகலாம் மேற்கேயும் போகலா மென்றது விரோதா பாஸமாகத் தோற்றியது. ஆனது பற்றி இது எவ்வாறென்று மறு படியும் சாஸ்திரிகள் கேட்டார்.

உடனே ஸீதாராமய்யர் “அய்யா சாஸ்திரிகளே, இந்தப் பூமியானது ஒரு கிச்சிலிப்பழத்தைப் போல உருகையாக இருக்கிறது. ஒரு கிச்சிலிப் பழத்தைச் சுற்றி ஒரு ஏறும்பானது ஊர்ந்தால் அதற்கு நேரெதிரில் உள்ள ஒரு இடத்திற்குப் பல வழிகளாய்ப் போகலாமல்லவா? அது போலத் தான் நாம் கிழக்கிற்போனாலும் மேற்கிற்போனாலும் அமெரிக்காவுக்குப் போகி றோம். ஏனெனில், நாம் இருக்கும் இடத்தில் பூமியை ஒரு தூக்குண்டைக்கு நேராக குடையும் பசுத்தில் தென்னமெரிக்காவில் பெரு வென்ற ஒரு தேசத்

திற்குப் போய்ச் சேருவோம். பெருவினுள்ளோர்களை இந்தக் காரணம் பற்றிச் சென்னை வாசிகளுக்கு 'அண்டிபோடஸ்' அதாவது எதிர்ப்பாதர்கள் என ஆங்கிலேயர்கள் சொல்லுவார்கள். பெருவினுள்ளோர்களும் சென்னை யோர்களும் மேற் கூறியபடி குடைந்த வழியே பூமியின் மத்தியவரையில் இறங்கு வராயின் இருவர் பாதங்களும் தொட்டுக் கொள்ளும்" என்று சொல்லி முடித்தார்.

"ஆனால் அவர்கள் தலை தோள்களாக நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்" என்று திணைத்தார் சாஸ்திரிகள்.

"இல்லை, இல்லை, அங்கும் அவர்கள் பாதங்கள் பூமியைத் தொட்டுக் கொண்டு தானே இருக்கின்றன அவர்களுக்கு அய்விடத்தில் அது தான் சரியான நிலைமை. இவ்விடத்திலிருந்து பார்ப்பதற்கு அது தலை தோள்களாக இருப்பது போல் இருக்கும்" என்று ஸீதாராமய்யர் சொல்வதை சாஸ்திரிகளுக்கு நம்பவு முடியவில்லை நம்பாமலும் மிகுந்த முடியவில்லை.

"ஆனால் அவர்கள் கீழே விழுந்து விடமாட்டார்களோ" என்று சாஸ்திரிகள் கொஞ்சம் யோசித்துக் கேட்டார்கள்:

இவ்விதம் கேட்ட கேசவ வாத்தியாரைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் புன்னகையடைந்த ஸீதாராமய்யர் "அய்யா, அவர்கள் பாதம் எப்பொழுது பூமியைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கிற தென்று சொன்னேனோ அப்பொழுது அவர்களுக்குக் கீழே ஆகாரம் ஏற்படவில்லையா? நம்முடைய தலையை நம்முடைய இடைக்கு மேல், இருக்கிற தென்று என்னால் சொல்லுகிறோம்; பூமியிலிருந்து எது அதிக தூரத்திலிருக்கிறதோ அதை மேல் என்று சொல்லுகிறோமல்லவா? நாம் எவ்விடத்திற்குப் போனாலும் இந்த சம்மந்தங்கள் மாறுமா? நாம் அங்கே போய்ப் பார்த்தால் நமக்கும் அவர்களுக்கும் யாதொரு வித்தியாசமு மில்லை" என்று சாஸ்திரிகளின் அறிவிப்பைக் கேற்றபடி அவர் தெளிவாய் அறியும் வண்ணம் போதித்தார். ஆயினும் இவருக்குள்ளே சந்தேகங்களேனோ அளவற்றனவாயின.

ஆதலால் "அய்யா இந்த உதயகிரி, அஸ்தமி கிரி இவைகளைத் தூண்டிவிட்டால் பிறகு குரியனேது. குரியல்மரண இல்லாமல் அவர்கள் எப்படி ஜீவிக்கிறார்கள்" என்றார்.

அதற்கு ஸீதாராமய்யர் "இந்தப் பூமியானது இருபத்தி நாலு மணிக்கு ஒருநாள் புன்தோற்றம் காண்கிறது. பனிரெண்டு மணி நேரம் நாளும் நம்மோடு பூமியின் கீழ் பாதியில் இருப்போர்களும் குரியனாகக் கெட்டு இருக்கிறார்கள். அதாவது நமக்குப் பசல். பிறகு மேற்பாதத்துள்ளவர்களுக்குப் பசல் அப்பொழுது நமக்கு இரவு. இப்படியாகப் பூமியிலுள்ள யாவருக்கும் இரவு முண்டு பகலு முண்டு" என்று சொல்லவும் புரோஹிதருக்கு இன்னும் பற்பல சந்தேகங்கள் உண்டாய் விட்டன. இதைக் குறிப்பால் அறிந்த ஸீதாராமய்யர் தான் விட்டிற்கு வந்து வெகு நேரம் ஆய்விட்டபடி

யால் இந்த விவகாரத்தைப் பற்றிப் பேசப் பேச விரிதலின்றி ஓய்வுக்கு இடமில்லாமையின் பிறகு ஸாவகாசமாய்ப் பேசுவோ மென்று கேசவ உபாத்தியாயரை யனுப்பி விட்டு ஆய்வுக்குச் சென்றார்.

நான்காம் அத்தியாயம்.

நீலாவதியின் புருஷர் பத்மநாபய்யர் எனப் பெயர் பெற்று இச்சென்னை மாநகரின் கண்ண மனு நீதிவழுவாறு நியாய விசாரணைக்கு முடி விடமாயுள்ள ஹைகோர்ட்டில் வக்கீலாக சில வருஷங்களாய் நியமனம் செய்யப் பட்டு அத்தொழிலைப் பூண்டு வருகின்றனர்.

(இன்னும் வரும்.)

சூர். ஸி. கிருஷ்ணசாமி.

இலட்சுமணசிங்கின் வீரச்செய்கை.

பார்வதிபுரத்தில் நடந்த அபவாதத்தின் துணிகாரம்.

இலட்சுமணசிங்கு அவனை "ஸ்திரீ" பெயரே சொல்வது வழக்கம். அவன் அவனை வேறு பெயரிட்டழைக்க நான் ஒருநாளும் கேட்டதில்லை. அவன் பெண்களுக்குக் கெல்லாம் மேம்பட்டவளாக அவன் கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறான். அவன் அவ்வாறு இருப்பது "அலமேலு" வினிடத்திள்ள காமத்தினாலாவது ஆசையினாலாவது என்று, சுகதுக்கங்களை இலட்சியம் செய்யாமல் சிந்திதம் மனோவிகாரமில்லாத தராசுபோல நடிவு நிலைமையிலுள்ள அவன் மனதில் காமம் எவ்வாறு உண்டாகும். இந்த உலகம் இதுவரையிலும் காணாத மசாபூகமுள்ள நல்ல (இயந்திரம்) மெஷினென்றே அவனைச் சொல்ல வேண்டும். பிரிய நாயகனாகவோ அவன் ஒருநாளும் உதவான். இசைச்சியும் என்னமுந் தவிர வேறு மென்மை உணர்ச்சிகளைப் பற்றி அவன் சிந்திதம் பேசுவதில்லை. அவ்வுணர்ச்சிகள் எவனுக்குப்பிறும் அவன் எண்ணத்தை யும் செய்கையையும் எளிதிலறியலாமன்றோ? தார்க்கேத்தில் மிகப் பழகித் தேறி மிக அடப்தையுடைய அவன் குணத்துக்கு இவ்வுணர்ச்சி யுண்டாவது அவன் மனதினால் களங்கமில்லாமல் ஊகிப்பதற்கு ஒருதடையேயாகும். அவன் ஆயுதங்கள் சிந்திது தேய்ந்தாலும் அவன் கண்ணாடி சிந்திது உடைந்தாலும் அவன் குணத்துக்கு மனக்கலக்கத்திலுண்டாகு மவ்வளவு தொந்தரவில்லை. என்றாலும் அலமேலு என்னும் ஒரு ஸ்திரீயைமாத்திரம் அவன் ஒரு போதும் மறவான்.

சிலநாளாக நான் இலட்சுமணசிங்கைப் பார்க்க அவகாசப்படவில்லை. என் கல்லியானத்துக்குப் பிறகு நாங்கள் பிரிந்து விட்டோம். விவாகமாய்

புதுக்குடித்தனம் வைத்து சம்சாரத்திலிருப்பவனுக்கு முதலிலிருக்கும் கவலை யாலும் பரிபூர்ணநர்த்தத்தாலும் எனக்கு சிறிதும் ஓயவில்லை. ஆனால் சங்க மென்பதில் சிறிதும் விருப்பில்லாத இலட்சுமணசிக் கோ தன் பழைய புத்தகங் களே கதியாய்ச் சுருட்டு குடித்து அம்மயக்கத்தால் சிறிது உறங்குவதும் தன் இயற்கையான விச்சை ஊக்கத்தால் பிரக்கியாதியடைய வேண்டுமென் னும்போசையோடும் காங்கள்முன்விருந்த ரொட்டிக்கிடங்குத்தெருவிலேயே யிருந்தான். குற்றங்களுக்களை ஆழ்ந்து நோக்குவதிலும் தன் அளவற்ற சத்தி யால் அவைகளைக் கண்டு பிடிக்க வழிதேடுவதிலும் போலீசுகாரரும் இனி தங்களால் முடியாது என்றெண்ணிக்கைசேரவிட்ட அநேககேசு(விஷயங்)களை ஆராய்ந்து உண்மையை யறிவதிலும் இன்னமும் அவனுக்குப் பிரியம். மறந்து கொலைக்கேசுக்காக அவன் திருப்பதி போனதும், சிவஞானபிள்ளையின் முடிவை விவரமாய் வெளிப்படுத்தினதும், அநந்தசயனம் மஹாராஜாவுக்காக இவன் போன தூதில் காரியத்தைக் குறைவின்றி முடித்துவந்ததும் என் காலுக்கு அப்போ தப்போ தெட்டிக்கொண்டிருந்தன. பத்திரிகைகளைப் படிக்கும் மற்றவர்களைப் போல இந்த சங்கதி மாத்திரம் எனக்குத் தெரிபுமே யொழிய என் தோழனைப் பற்றி வேறென்றும் எனக்குத் தெரியாது.

சர்வஜித்துஸ்ரீ பங்குனிமீ 2-ஆம் உ ஒருநாள் இராத்திரி ஒரு நோயாளி யின் வீட்டுக்குப்போய் வைத்தியம்செய்து திரும்புகையில் ரொட்டிக்கிடங்கு வீதிவழியாய் வந்தேன். நான் முன்னிருந்த வீட்டின் கதவைப்பார்த்ததும், இப்போது நான் களிப்போயி விவாகம்செய்து கொண்டிருக்கும் ஸ்திரீயை முத லில் சந்தித்தது முதலாகிய பழைய ரூபகம் எனக்கு வந்து விட்டது. உடனே இலட்சுமணசிங்கைப் பார்க்க வேண்டு மென்றும் ஆவலினால் தூண்டப் பட்டவனாய் உள்ளே நுழைந்தேன். அறையில் விளக்கு வெகு பிரகாசமாய் எரிந்து கொண்டிருந்தது. நான் பார்க்கும்போதே படுதாவின் மறைவில் உயர் ந்த வடிவுடைய அவன் உருவத்தைக் கண்டேன். அவனோ தன் இருகையை யும் கோர்த்துப் பின்னால் கட்டிக்கொண்டு தன் தலையை மார்பின்மேல்தொங்க விட்டுக்கொண்டு அவ்வகையில் ஒரு பக்கத்திலிருந்து மற்றொரு பக்கம் மிக்க ஆவலோடும் வேகமாயும் உலாவுவதைக் கண்டேன். அவன் குணமும் நடக்கையும் அறிந்தவனானால் அவன் அவ்வாறு உலாவுவதின் காரண மறிந் தேன். மறுபடியும் ஏதோ ஒரு கேசைப்பற்றி மனதில் ஊக்கிக்குன்றன் போலும். அவன் புனைக்குடியிலின்றும் புதுமோப்பம் ஏதோ கண்டு பிடித் தாப் போல திடீரென்றெழுந்தான். நானும் வெளியிலிருந்த மணியை யடித் தேன். அவனிருந்த அறைக்குக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

என்னைக்கண்டதும் அவன் என்னை உபசரித்ததைக்கவிலை. அவ்வாறு செய்வதும் ஒருபோதும் அவன் வழக்கமன்று. ஆனால் என் வரவினால் அவன் களிப்படைந்ததாக எனக்குத் தோன்றிற்று. சிறிதும் வாயைத்திறவாமல்

பிரியமான கண்பார்வையால் என்னை நாற்காலியில் உட்காரச்செல்லிச் சைகைசெய்து தான் குடித்துக்கொண்டிருந்த சுருட்டை அப்பாலெறித்து விட்டு நேரே நின்றுகொண்டு அவன் வழக்கம்போல் உள்நோக்கில் என்னை உற்றுநோக்கினான்.

'தே ராம்கோபால், இந்த விவாகம் உன்மனதுக்குப் பிடித்தது தானே? நான் பார்த்ததற்கு அப்புறம் 110 ரூபாய் சம்பாதித்துவிட்டாயே' என்று என்னைப் பார்த்துசொன்னான்.

'100 ரூபாய்தான்' என்று நானும் பதில் மொழிந்தேன்.

'மெய்யா? நான் ஜாஸ்தியிருக்குமென் றெண்ணியிருந்தேனே! நல்லது, உனக்கு வைத்தியம் ரொம்ப இருக்காப்போலிருக்கு. 'இவ்வளவு அதிகமாய் வைத்துக்கொள்வேன்' என்று நீ என்னுடன் சொல்லவில்லையே'.

"அப்படியானால் உனக் கெப்படி தெரியும்?"

'நான் பார்க்கிறேன், எனக்குத் தெரிகிறது. இல்லாவிட்டால் இப்போ 2-3-நாள்க்கு முன்னே தான் நீ ரொம்ப நினைந்திருக்கிறாயென்றும் உன் வேலைக்காரி அதுபாக மில்லாதவ ளென்றும் வேலையில் சருத்தில்லாதவ ளென்றும் எனக் கெப்படி தெரியும்?"

'இலட்சுமண சிங்கு, ஆனாலும் இது அதிசயமாயிருக்கிறது. இன்னம் இர ண்டு தலைமுறைக்குமுன் நீ பிறந்திருந்தையோ, உன்னைக் கொளுத்தியே யிருப் பார்கள். நேற்று வியாழக்கிழமை நான் நாட்டுப்புறத்தாக்கு சேற்றில்போனது வாஸ்தவந்தான். ஆனால் என் துணிகளைபெல்லாம் மாற்றிலட்டேனே, நீ எப் படி அறிந்துகொண்டாயோ எனக்குத் தோன்றவில்லை. என் வேலைக்காரியோ சொன்னாலும் தெரிந்துகொள்பவ ளல்லன். அவனை விட்டைவிட்டுப் போகும் படி நோட்டீசும் கொடுத்தாய்விட்டது. இதையும் நீ எவ்வாறு அறிந்துகொண் டாயோ அறிவினேன்' என்றேன். அவனும் கைகொட்டிக் கொக்கரித்தான்.

"இது ரொம்ப சுலபம், உனது இடதுகால் சோட்டின் உள்பக்கத்தில் வெளிச்சம்படும் இடத்தில், தோலில் ஆறு ஏழு கோடுகள் நேருக்கு நேராயிருப்பதாகக் கண்டேன். அங்கு அடைந்திருந்த மண்ணை விலக்க முயலுகை யில் யாரோ அஜாக்ஞரதையால் பாத்தரின் ஓரத்தில் கீற்று உண்டாக்கின தாக உடனே எனக்குத் தோன்றிற்று. இதனால் நீ காற்றுமூழையில் நினைந்து வந்தாயென்றும் உன் வேலைக்காரி அஜாக்ஞரதை மனுஷ்யென்று மறித்தேன். மேலும் நீ என் னைக்கு வரும்போதே மருத்துவாசனை விலும், உன் புலக் கைப் பெருவிரலில் காடிக்காரத்தின் (Nitrate of silver) சருநித மழையையும், சுவாசாசயஸ்கித் புணர்ந்துங்கருவி வைத்ததினால் தலைப்பாகையின் மேல்புக் கத்தில் தடித்திருக்கவுமா யுள்ளதைப்பார்த்து உனக்கு வைத்தியவேலை இப் போஅதிகமென்று நான் கூறுவிட்டால் என்னை மடையென்றல்லவோ சொல் லவேண்டும்' என்று அவன் மொழிந்தான்.

தான் அறிந்தவிதத்தை மிக எளிதாக அவன் எடுத்துக்காட்டினதும் எனக் குண்டான சிரிப்பை யடக்கமுடியவில்லை. “நீ சாரணங்களைக் கூறுவதை நோக்கின், நான் அந்தமாதிரி சொல்லக்கூடும்பேரல் வெகு சலபமாகச் தோன் டுகிறது. என்றாலும் நானே சொல்ல முயலின், நீ எனக்கு விவரித்தச் சொல்வதற்குமுன் தோன்றவில்லையே, என் கண்ணைப்போல தானே உன் கண் ணும் இருக்கிறது” என்றேன்.

அவனும் ஒரு சுருட்டைப் பற்றவைத்தக்கொண்டு நாற்காலிமேல் சாய்ந் துகொண்டே “வாஸ்தவந்தான், நீ பார்த்திருய், ஆனால் நிதானிப்பதில்லை. வித் தியாசம் நன்றாய்த் தெரியவில்லையா? வேண்டுமானால், கூடத்திலிருந்து (Hall) இந்த உள்ளக்குவரும் படிக்கட்டுகளைப் பலதரம் பார்த்திருக்கிறாயல்லவா?” என்று கேட்டான்.

“அநேகந்தடவை” என்றேன்.

“எத்தனைதரம்?”

“சரி, நூற்றுக்கணக்காயிருக்கும்?”

“அப்படியானால் மொத்தம் எத்தனைபடிக்கட்டுகள்?”

“எத்தனையா? எனக்குத் தெரியாது.”

“அதுதான், நீ நிதானிக்கவில்லை. ஆனால் பார்த்திருக்கிறாய். அதுதான் நான்செய்வது. 17 படிக்கட்டுக்கின்மனவென்று எனக்குத் தெரியும். ஏனெனில் நான் பார்த்துமிருக்கிறேன், நிதானித்துமிருக்கிறேன். இந்த பிரச்சனைகளில் உனக்குப் பிரியமிருத்தலாலும் அவைகளில் எனது அனுபவத்தை நீ எழுதிவைப் பதாலும் இதிலேயும் உனக்குப் பிரியமிருக்கும்” என்று சொல்லி மெசையின் மேலிருந்த ஒரு தாமிரவாணக்கடிதாசியை எறித்தார். அந்தக் கடிதாசியில் விரைமூயில்லை. எழுதினவர் கையெழுத்தும்மில்லை. தேதியுமில்லை.

“ஒரு விசேஷசாரியத்துக்காக உன்சொந்தியோசிக்கவேண்டி இன்றிரவு 7½-மணிக்கு ஒரு பிரபு உன்னிடம் வருவார். நீ மேல்நாட்டு ராஜாவம் சங்களுக்காக நடத்தினசாரியங்களை யோசித்தால் எவ்வித பிரமாசமான காரி யமாயிருந்தாலும் உன்னை நம்பலாம். உனது இச்சரித்திரத்தை நாம் நாலு பக்கங்களிலிருந்தும் கேட்டோம். அந்த ஷேலையில் உமது வீட்டிலேயே யிருக்கும். உம்மைப் பார்ப்பவர் மாறுவேஷம் பூண்டிருந்தால் அதனால் குற்ற மாய் நினைவா?தயும்.”

“இது பரமரகசியமா யிருக்கிறது. இதைப்பற்றி உனக்கென்ன தோன் டுகிறது” என்று நான் கேட்டேன்.

“எனக்கு இன்னம் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. ஒன்றுத் தெரியாமல் கற்பனை செய்வது தப்ப. அவ்வாறு செய்தால் தெரிந்த சங்கடங்களைக்கொண்டு ஊகிப்ப தற்குப் பதிலாகச் சமாசாரங்களைத் தமது கற்பனைக்குத் தக்கபடி மாறுபா டாக்க வேண்டியவரும். ஆனால் கடிதம் ஒன்று இருக்கிறதே! அதிநின்று என்ன உறியலாம்?”

எழுத்தையும் அது எழுதியிருந்த கடிதத்தையும் நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்த்தேன்.

‘இந்தக் கடிதம் எழுதினவன் மிகுந்த செல்வவாறு மிகுந்தவென்றும். ஒரு குபர் (2½ ஷதாசி) 2½ குபாய்க்குக் குறைந்த இம்மாதிரி நோட்பேபர் அகப்படாது. இது விசேஷ உறுதியாயும் சலபத்தில் சிழியாததாய் மிகுத் திதது’ என்று கூறி, என் தோழன்மாதிரி ஊகித்தச்சொல்ல எத்தனித்தேன்.

“விசேஷம்—அது ஞாபகமிருக்கட்டும், அது நமது தேசத்திலுண்டான நோட்பேபரல்ல. வெளிச்சத்தில்பார்’.

நான் அவ்வாறே வெளிச்சத்தில் பார்த்ததும் “ஸ” என்னும் பெரிய எழுத்தோடு ‘ம’ என்னும் ஒரு சிறு எழுத்தும், ‘ப’ என்னும் லெற்றெரு எழுத்தும் ‘சா’ என்னும் எழுத்து பெரியதாய் அதோடு ‘பு’ என்னும் எழுத்து சிறியதாக வும் அமைந்து கடிதாசியோடு கடிதாசியாய் நெய்யப்பட்டிருந்தது.

‘அதனால் நீ என்ன அறிசொறு?’ என்று இலட்சுமணசிங்கு கேட்டான்.

‘கடிதாசி செய்கிறவன் பெயராகவாவது அல்லது அவன் (மார்ச்) குதி யாகவாவது இருக்கவேண்டும்’ என்றேன்.

‘இரண்டுமன்று. ‘ஸ’ என்னும் எழுத்துடன் ‘ம’ பர்வத பாஷையில் கூட்டம் என்று பொருள்சொள்ளும் ‘ஸங்கத்’ துக்காக நிற்றிறது. ‘ப’ என்னும் எழுத்துபத்திரிகை அல்லது கடிதாசிக்காக நிற்றிறது. 17 + ½, இனி அயல்நாட்டு அகராதி கஜெட்டை எடுத்துப் பார்ப்போம்; “நாரணவனம், இடேர நாராயண புரி. இது பர்வத ராஜ்யியத்தில் பத்மநாபபுரத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ளது. இங்கு கண்ணாடி வேலைகளும் கடிதாசி யந்திரங்களும் விசேஷம். வித்தியா ரண்ணிப சுவாமிகள் மரித்த இடம்”. ஆ! ஆ!! என்ன அப்யன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவன் கண் சிவக்கவும் புகைச்சுருட்டைத் குடித்து குதூகலத் தொடு புறையை வெளியில் விட்டான்.

“காஹம் பார்வதிபுரத்தில் செய்தது” என்றேன்.

அப்படிதான், அந்தக்காசிடம் எழுதினவனும் பர்வதபாஷைபேசுபவனே. அவன் வாக்கியத்தின் இலக்கணநடையைப்பாரும். ‘உனது இச்சரித்திரத் தை நாம் நாலாபக்கங்களிலிருந்தும் கேட்டோம்’. பர்வதநாட்டான் தன்ர வேறுயாரும் இந்தமாதிரி எழுதார்கள். பகிரங்கமாய் வரப்பிரியப்படாது பொய்ச்சொல்லம் பூண்டிருக்கும் இந்தப் பர்வதநாட்டானுக்கு என்னவேண்டுமோ ஊகிப்போம்; நமதுசந்தேகத்தைத்தீர்க்க இடேர அவனும் வந்து விட்டான்”.

அவன் அவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே குதிரைகளின் குளம்புச் சப்தமும் சங்கீரங்கள் உரையும் சப்தமும் மணிச்சப்தமும் கேட்டன. இலட்சுமணசிங்கும் சங்கேதம் செய்தான். “தோனியால் இரட்டைக்குதிரை வண்டியென்று தெரிகிறது”. பிறகு ஜன்னல்வழியாய் வெளியில் எட்டிப்பார்

த்து, 'நல்ல குதிரைகள்; ஒவ்வொன்றும் 2,500 ரூபாய் தானாம். இந்தப்பெட்டி
லில் கண்டிப்பாய்ப் பணம் இருக்கிறது' என்று சொன்னான்.

"நான் அப்பறம் போவது நல்லது" என்றேன்.

'வைத்தியரே! கூடாது, இருக்கிற இடத்திலேயே இரு. நீர் இல்லாவிட்டால்
எனக்குச்சரிப்பதாது. இது ரொம்பவிநோத மாய்ருக்கும்போலிருக்கி
றது, ஆகையால் நீர் அவசியம் இருக்கவேண்டும்."

"ஆனால் உன் சுட்கிரான்—"

"அவனைப்பற்றி என்ன? உன்உதவி எனக்கு வேண்டியிருக்கிறது, இதோ அவ
னும் வருகிறான்; அந்த நாற்காலியில் உட்காரும்; வைத்தியரே, சற்றுக்கவனமா
யிரும்."

படிக்கட்டிலும் வழியிலும் கேட்ட காலடிச்சத்தமும் கதவுவரையிலும்
வந்தனின்றது, உடனே உரத்துக் கம்பிமான தட்டல் கேட்டது.

பீமசேனன் பால் கை கால்கள் உருண்டு திரண்டு விரிந்தமார்பும் ஆறு
அடிக்கு அதிகப்பட்ட உயரமுமுள்ள ஒருவர் உள்ளே துழைந்தார். அவர் உடைக
ளோ அதிகவிலையுயர்ந்தனவாயும் சாதகர்கள் அருவருக்கும்படி அய்வளவு ஆட
ம்பரமானவையாயிருந்தன. அவர் போட்டிருந்த உடைக்கு யெளியில்குறுதுக்கா
கப் பட்டுக்கச்சை கட்டியிருந்தது; அவர் இடப்பினியும் உடர்ந்த கற்கள் தங்
கத்தில் பதிந்து பட்டுரடாவில் தொங்கவிட்டிருந்தது. முழங்கால்வரையிலும்
அவர் சரித்திருந்த பூட்சின் தலைப்பக்கம் கத்தரிக்கப்பட்டுப் பட்டுகுச்சு கொள்
கியிருந்ததை நோக்கின் காட்டுமூவன் செய்து கொள்ளும் டம்பிவெடுத்ததை
யொத்திருந்தது. உயர்ந்த சரிகைகளுள்ள தலைப்பாசையை கிரசில் தரித்திருந்
தார். மேல்முகம்வெளியில் செரியாதபடி கன்னம்வரையில் பொய்வேஷத்தால்
மறைத்திருந்தார். முகத்தின் அடிப்பக்கத்தை நோக்கின் தீரமுள்ளவராகவும்,
தடித்துத்தொங்கிய உதட்டையும் கோய்க்கண்ட மோவாய்க்கட்டையையும்
நோக்கின் பிடிவாதமான மனவறுதிடள்ளவராகவும் தோன்றிற்று.

'என்கடிதம்வரவில்லை? நான் வருவேனென்று எழுதியிருந்தேனே!'
என்று கனத்தகுரலுடன் கேட்டார். எவ்வளில் தான் மாவவந்தவர் யாரென்று
திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தார்.

உடனே இலட்சுமணசிங்கும் "ஐயா, உட்காரும், இவர் என் தோழர், வை
த்தியர், என் விடத்தில்வரும் சேசுளில் எனக்கு உதவிசெய்வார். தங்கள் நாம
தேயம் என்ன" என்று கேட்டான்.

"என்னை 'லாட் நாராயணதாசு' என்றழையும்." 'உம்ருடைய தோழ
ராகிய இவரும் கண்ணியஸ்தர் தானே, பிரமாதமான காரியங்களிலும் அ
வரை நம்பலாமன்றோ! அல்லாவிடின் உம்மோடு தனிமையாய்ப் பேசுவதில்
தான் எனக்குப் பிரியம்."

உடனே நான் வெளியில்செல்ல எழுந்தேன். சிங்கோ என் கையைப்
பிடித்து மறுபடியும் நாற்காலியில் உட்காலைத்து 'நாங்கள் இருவரும் இரு
க்கீர்களும், இல்லாவிடில் ஒருவரும் கூடாது.' என்றோடு சொல்லும் எந்த
சங்கதிமும் இவர் முன்னிலையில் சொல்லலாம்' என்று மொழிந்தார்.

வந்த பிரபுவும் தேரன்க் குலக்கி, 'அப்படியானால் இரண்டு வருஷம்
வரையில் நான் சொல்லும் சங்கதியை இரகசியமாய் எவத்திருப்பதாக உங்க
விடத்தில் உறுதிமொழி வாங்கிக்கொண்டு சொல்லவேண்டியதுதான். அப்பு
றம் தெரிந்தால் அவசியமில்லை. இப்போது ராஜ்ஜியங்களுக்கே விபத்துவாக்
கூடிய அவ்வளவு பிரமாதமானது' என்றார்.

'நான் வரக்கூடிக்'தன்' என்றார் சிங்கும்.

'நானும்' என்றேன்.

வந்தவரும் 'நான் இம்மாதிரி வேஷம் மாறுதலா யிருப்பதற்காக மன்
லிக்கவேண்டும். என்னை அற்புத கனவான் தன் மனசை ஒருவரும் அறி
யக்கூடாது என்று பிரியப்படுகிறார். நான் தங்களுக்குச் சொன்னபெடர்
என்று உண்மையான பெயரல்ல' என்று சொன்னார்.

'எனக்கு முன்னமேயே தெரியும்' என்று உடனே மொழிந்தான் சிங்கும்.

'நான் சொல்லப்போகும் சங்கதிகள் விசேஷமானது. ஆகையால் அதிக
எச்சரிக்கைதோடு இருக்கீர்களென்று இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் ராஜாவுக்கு
அபவாதம் உண்டாகும். நான் சொல்லும் சங்கதி பார்வதி நாட்டின் அரசனா
கிய பர்வதகேசன் சம்மந்தப்பட்டது.

'அதையும் எனக்கு முன்னமேயே தெரியும்' என்று நாற்காலியில் சாய்ந்து
கண்ணொழுக்கொண்ட மெதுவாக சிங்கும் சொன்னான்.

வந்தவரும் "அதிக ஊகையுள்ளவனெனதும் கெட்டிக்காரனெனதும்
தான்கேள்விப் பட்ட ஒருவன் தனர்த் உருவமாய் ஊக்கமற்றிருப்பதுபோல்
தொன்றுவதைக்கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டான். இலட்சுமணசிங்கும் மெது
வாகக் கண்டித்து ராசாஸாகாரமாய்த் தன் எதிரில் நிற்பவனை ஆத்திரத்தோ
டுபார்த்து,

'மறாபாஜா அவர்கள் சபையுரித்து சங்கதி இன்னதென்று சொன்னால்
நான் யேசனை சொல்லமுடியும்' என்று மொழிந்தான்.

அவரும் திரென்று நாற்காலியை விட்டெழும்பி தன்னால் அடக்கமுடி
யாத மனக்கலக்கத்தோடு அவ்வறையிலேயே அங்குமிங்கும் அலைந்தான்.
பிறகு நம்பிக்கையொழித்து மனமுறிந்தவனாய் தன் முகத்தை முடியிருந்த
பொய் உடைமையக் கிழித்து பூமியின்மேல் விட்டெறிந்தார். 'நீ சொல்
வது வாய்ஸ்தவமே, நான் ராஜா தான்; அதை நான் ஏன் ஒளிக்கவேண்டும்'
என்று அலறினார்.

'அது ஏன் அப்படி? என்முன் நிற்பவர் பழைய ராஜவம்சத்தில் பிறந்த
பர்வதகேச ராஜனென்று நான் அறிந்த பிற்பாடல்லவோ தங்கள் என்னுடன்
பேசினீர்கள்'.

எங்களைக் காணவந்தவரும் மறுபடியும் உட்கார்ந்ததன் கையைத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு சாதாரணமாய் இப்படிப்பட்ட காரியங்களை நானே செய்வது வழக்கமன்று என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். என்றாலும் வேறு எவன் மூலமாய் நான் சொல்லியனுப்பி வித்தாலும் அவன் கட்டுக்குள்ளாவே னுதலால் நானே துணிந்துவந்தேன். பார்வதிபுரத்திலிருந்து உம்மோடு ஆலோசிப்பதற்காகவே மாறு வேஷத்துடன் வந்தேன்” என்று சொன்னார்.

சிங்கம், மறுபடியும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு, “அப்படியானால் சொல்லும்” என்றார்.

“நடந்த சங்கதி இது. சுமார் 5-வருஷங்களுக்கு முன்னால் நான் பத்ம நாமபுரம் போயிருந்தபோது பேர்போன அலமேறு என்பவனைக் கண்டேன். உமக்கும் அப்பெயர் தெரிந்திருக்குமே”.

சிங்கம் “வைத்தியரே, தயவுசெய்து என் அகராதியை எடுத்துப்பாரு” என்று கண்ணை மூடிக்கொண்டே சொன்னான். பல வருஷங்களாக ஒவ்வொரு மனிதனைப் பற்றியும் வஸ்துவப்பற்றியும் பெரிய புத்தகம் எழுதி அதற்கு அகராதி அட்டவணையும் சிங்கு வைத்திருந்தான். ஆகையால் அவனுக்குத் தெரியாத மனிதனாவது விஷயமாகவது இராது.

“இரு, நான் பார்க்கிறேன். சுல்ல வருஷத்தில் அமராபுரியில் பிறந்தாள். பத்மநாமபுரத்தில் கூட்தாடிக்கு—ன் சேர்ந்து ஆடிக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு ஆட்டக்காரரை விட்டு விட்டாள். இப்போது சென்னையில் வசிக்கிறாள். மஹாராஜா அவர்கள் அவனோடு கலந்திருந்து ஆசைக் கடிதங்கள் எழுதினதாகவும் அங்கடிவங்களைத் திருப்பித் தம் வசப்படுத்த முயற்சிப்பதாகவும் எனக்குத் தெரிகிறது” என்றான் சிங்கும்.

“அதே மாதிரிதான், ஆனால் எப்படி—”

“ஏனாவது இரகசியமான விவாகம் நடந்ததா?”

“ஒன்றுமில்லை”.

“ஏதாவது நிபாய சம்பந்தமான கடிதங்களாவது ஸர்க்குபெட்டிகளாவது உண்டா?”

“ஒன்றுமில்லை”.

அப்படியானால் மஹாராஜா அவர்கள் எண்ணம் எனக்குத் தெரியவில்லை. பண ஆசையைப் கொண்டாவது வேறு எந்த எண்ணத்தைக் கொண்டாவது அவள் அந்த கடிதங்களைக் கொணர்ந்தால் அது தங்கள் கடிதங்கள் தானென்று ரூசப்படுத்த அவளால் எவ்வாறு முடியும்”.

“என் கையெழுத்திருக்கிறதே”.

“இது தானே! தப்பு கையெழுத்து”.

“என் ராஜாங்கத்து கடிதமாயிற்றே”.

“திருடிக்கொண்டு போய்விட்டாள்”.

“என் சொந்தமுத்திரை யிருக்கிறதே”.

“மாதிரி பார்த்து செய்தது”.

“எனது படம் பொடிகாரப் பிடித்தது இருக்கிறதே”.

“வாங்கினது”.

“எங்கள் இருவரையும் அந்த படத்தில் எழுதிருக்கிறது”.

“அடே அப்பா! அது ரொம்ப தப்புதான், மகாராஜா அவர்கள் மூட்டாள்தனம் செய்து விட்டார்கள்”.

“நான் ஆசையில் ஆழ்ந்திருந்தேன். காமப்பயித்தியம்”.

“நீங்கள் அசப்பட்டுக் கொள்ளும்படியான தப்பு செய்து விட்டீர்களே”.

“அப்போ நான் இளைய ராஜா, ரொம்ப பால்லியம். இப்போ எனக்கு வயசு முப்பது தான்”.

“அதை எப்படியாவது கொணர்ந்து விடவேண்டும்”.

“நான் பிரயத்தினம் செய்வேன். முடிய வில்லை”.

“மஹாராஜா அவர்கள் விலை கொடுத்த வாங்கவேண்டும்”.

“அவள் விற்கிறதில்லை”.

“அப்படியானால் திருடிக்கொணர்ந்து விடுகிறது”.

“ஐந்து தரம் பிரயத்தினப்பட்டேன். இரண்டு தரம் பணங்கொடுத்து கொள்ளைக்காரரை ஏற்பாடு செய்து அவள் வீட்டைத் தாக்கச் செய்தேன். மூன்றாம் அவள் பிரயாணஞ் செய்கையில் அவள் சாமான்களை அப்புறப்படுத்தி சோதனை செய்வித்தேன். இரண்டு தரம் வழி மறிக்கச் செய்தேன். ஒன்றாம் அசப்பட வில்லையே”.

“அது இருக்கிறதாக ஒன்றுத் தெரிய வில்லையா”.

“கொஞ்சங்கூட தெரிய வில்லை”.

சிங்கம் “அதைத் தவிர, இது நல்ல பிரசுனைதான்” என்றார்.

“ஆனால் எனக்கு ரொம்ப விபந்தானது” என்று அரசனும் வெறுப்புடன் கூறினார்.

“ரொம்ப வாஸ்தவம், அந்த ப—த்தைக் கொண்டு அவள் என்ன செய்யப் போகிறாள்”.

“என்னை அந்தாகதிபாக்க”.

“ஆனால், எப்படி?”

“எனக்கு விவாகமாகப் போகிறது”.

“அப்படித்தான் நாளைக் கேள்விப்பட்டேன்”.

“மைசூர் மஹாராஜாவின் இரண்டாவது புத்திரியாகிய ஜயலக்ஷியியை எனக்குக்கொடுக்கப் போகிறார்கள். அவாள் மரியாதையும் அந்தஸ்தும் உமக்குத் தெரிந்திருக்கும். அவளைக் கற்பரகி யென்றே சொல்லலாம். என் நடத்தையில் அவளுக்கு ஏதாவது சந்தேகந் தோன்றிற்று, கல்லியானம் நின்று விடும்”.

“அலமேறு?”

“இந்த நடத்தை அவாளுக்கு அனுப்பிக்கொள்ளாம். அவள் செய்வள், எனக்குத் தெரியும். உமக்குத் தெரியாது அவள், அவள் மலசு கல்லாச்சே. ஸ்திரீகளுக்குள்ளே ரொம்ப அழகு. ஆனால் புருஷர்களைக் காட்டிலும் துணி

வு ஜாஸ்தி. நான் அவளைக் கல்லியானம் செய்து கொள்ளா விட்டால் எந்தையேனுமான்னுச் செய்து இதைச் செய்ய மாட்டாளென்று சொல்லக் கூடாது."

"இன்னம் அதுப்பவில்லை யென்று உமக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியுமா?"

"நிச்சயந்தான்."

"அது எப்படி?"

"முகூர்த்தத்தன்று அதுப்புததாக சொல்லி யிருக்கிறாள்; முகூர்த்த நாள் திகட்கிழமை."

"ஓ! அப்படியானால் இன்னம் நமக்கு மூன்றுநாளிருக்கிறது; நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இன்னம் சில முக்கியகாரியங்கள் இப்போ இருக்கிறபடியால் அதுவும் நமது அதிர்ஷ்டந்தான். மஹாராஜா அவர்கள் இப்போ சென்னையில்தானே இருப்பீர்கள்?" என்று சிங்கும் மொழிந்தான்.

"ஆமாம். லாட் நாராயணதாசு என்றும் பெயருடன் சரஸ்வதிவிலாஸில் என்னைக் காணலாம்."

"அப்படியானால் காரியம் எப்படியாகிறதோ தெரியப்படுத்துகிறேன்."

"அப்படிதான் செய், எனக்கு அதேகவலைதான்."

"அப்பறம் ரூபாய்க்கு."

"எவ்வளவு? வனுமென்னு அவ்வளவு."

"நிச்சயமா?"

"நான் நிச்சயமாய்ச் சொல்லுகிறேன். அந்த படத்திற்காக என் ராஜ்ஜியத்தில் ஒரு நில்லாவைக் கூடக் கொடுத்துவிடுவேன்."

"இப்போ சேனுமென்ற சொலவுக்கு?"

அரசனும் தன் உடுப்பினிடையிலிருந்து ஒரு பெரிய பணப்பையை மேஜையின்மேல் வெடுத்துவைத்து,

"இதில் மூவாயிர ரூபாய்க்கு மோகனாக்களும் ஏழாயிர ரூபாய்க்கு நோட்டுகளும் இருக்கிறது" என்று சொன்னார்.

சிங்கும் தன் புத்தகத்திலிருந்து ஒரு காசுதம் கிழித்து அந்தத் தொகைக்கு ரதே எழுதிக்கொடுத்தார்.

"அந்த அம்மாளின் விலாசம்?" என்று கேட்டார் சிங்கும்.

"புரையில் சுந்தரவனம்."

உடனே சிங்கும் அதை எழுதிக்கொண்டார். இன்னம் ஒரு சந்தேகம். அந்த படம் ரொம்ப பெரிசுதானே" என்று கேட்டார்.

"ஆமாம்."

"சரி, மஹாராஜா அவர்களுக்கு வந்தனம். சீக்கிரத்தில் உமக்கு சுப (நல்ல) சமாசாரம் தெரியப்படுத்தவேன். ராஜாவின் ரதம் அப்பறம் சென்றதும் சிங்கு என்னைப்பார்த்து 'நாளை மத்தியானம் நீ இவ்விடம் வந்தால் நாம் இருவரும் இணைப்பற்றி வேடிக்கையாய்ப் பேசலாம்' என்று சொன்னார்.

க. கிருஷ்ணசாமிஅய்யர். B. A.

* முதலத்தியாயம் முற்றிற்று.

* இங்கிலீஷில் Detective Novels என்று சொல்வதும், களவு குற்றம் கண்டுபிடிக்கும் கதைகளின்று தமிழ் வாசிப்போர்க்கு உபயோகமாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

ஜனப் பிரியன்.

மாதம் ஒருமுறை பிரசுரம் செய்யப்படும்.

புத்தகம். 1] சென்னை 1900 ஓடிசம்பர் மீன் [இலக்கம். 6

இயற்கையு மிறைவனும்.

—(*)—

முற்காலத்தினும் இக்காலத்தினும் சாதாரணமாக அவரவர் அதுபவ வாழிப்பட்ட பொருள்களை யூன்றிப் பார்த்தத் தன்மை. மனிதரிடத்திருக்கின்றது. இதோர் ஆச்சரியமான விஷயமன்று. நாம் வாழும் மிவ்வுலகின் கண் கவனத்தைச் சுவரத்தக்கனவும், வியப்பு விளைப்பனவு மானவை எண்ணில. நம் இந்திரியங்களை யடக்கித் தக்க வழியில் விடுத்தோமாயின் இன்பத்தையும் அலிவை யுங் கொடுக்கத்தக்க பொருள்கள் பலவாகும். நூய குளிர்த்தகாத் தும், மலர்மணமும், புற்கள் மரங்க ளிவைகளுடைய அழகும், கடல் மலை யினையிற்றின் பெருமிகவுணர்ச்சியும், சந்திரசூரிய நட சந்திரமாதிரியவைகளின் ஒளியும், இயற்கையிற் பார்க்கக் கேட்கக் கூடியவைகளும் நம்மை அனுதி வாழ்க்கையின் பருதியவாகி ஒழுக் கத்தை மேன்மைப்படுத்துகின்றன. இவ்விஷயத்தை புதுகரித்துக் காட்டலாகாது; அவரவர் அனுபவமுறையிற் கண்டறியவேண் டும். அனேகர்க்குத் தம் இல்லம், அதைச்சுற்றிய பலபொருள்கள், கடல், நதி, மலை, வெளி, மரங்கள், தெருக்கள், தோட்டங்கள், வசிக் கும் வீடு, தரிக்கு முடைகள், உண்ணும் உணவு, வாழ்க்கமாய்க் கேட்கும் சத்தம் ஆகிய இவைகளே தங்கள் அனுபவத்தின் பெரும் பாகமாகும். இவர்கள் மேற் கூறியவைகளை யடைதலே வாழ்க் கையின் பயனைக் கருதுகின்றனர்.

சாதாரண அனுபவங்களினின்றும் இயற்கைப் பொருள்களை யூன்றிப் பார்த்தோமானால் புதிய அழகுக்களைக் கண்டு வியப்பினை யும் அடைவோம். நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ள பொருள்கள் நாளும் ஒருவிதமாக ஒழுதுதலைக் கண்டறிந்தால் அவைகளை யாளும் முறை களும் உள்ளனவெனத் தெளிவோம். மேலும் இப்பொருள்கள் பல பாகுபாடுகளாகப் பிரிக்கப்படுவனவன்றி அப்பாகுபாட்டி லொவ்வொரு பொருளுஞ் சம்பந்தமுற் றிருக்கின்றது. இச் சம்பந் தங்களை யெல்லா முற்றுநோக்குழி வேறு புதிய சம்பந்தங்கள் வெளியாகின்றன. இப்படியாகக் கடைசியில் ஒரேவித சம்பந்தத் தைக் காண்கின்றோம்.

தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதிலும் பிரகிருதி தத்துவசாஸ்திரங் களையே ஆராய்தற் றொழில் கொண்டார் பலரும் எல்லா விஷயங் களையும் வகுத்துக் கூறுவதற் காதாரமாயிருப்பது இயற்கைப்பொ ருள்கள் என்கின்றனர். இக்கொள்கையை யுடையவர் 'பொருள்' என்றால் என்ன அர்த்தத்தைக் கிரகிக்கின்றனர்? இயற்கை என்றால் என்ன? நாம் பார்க்கின்றோம், கேட்கின்றோம், தொடுகின்றோம் என்றால் என்ன உணர்ச்சியை யறிகின்றோம்? ஒரு மாங்கனியைக் காண்டலின்கண் என்ன உணர்ச்சிகளை யடைகின்றோம்? உண்மையாக நாம் அக்கனியிற் காண்பன, ஒருவகைப் பருமனும், உருவ மும், வர்ணமுமே யாம். அதன் சுவை முதலானவை வெறுங்காண் டலினின்று மறிதல் கூடுமோ? கனியைக் கண்டவுடன் மனத்தின் கண் உண்டாகும் விஷய ஞானங்கள் தனி இத்திரியங்களால் மட்டுமே அறியப்படா. மனத்தின்கண் நிகழும் விஷய ஞானம் எத்தசைய இத்திரிய ஞானத்திற்கும் மேற்பட்டது. பழைய அனுபவங்களால் ஒரு வித வர்ணம் உருவத்துடன் தோன்றுவதைக் கண்டிருக்கின் றோம். இவ் வதுபவத்தை அடிக்கடி அடைந்ததனால் ஒருவகை வர்ணமும் உருவமும் கண்டவுடன் மாங்கனியென்றும் அதன் சுவை முதலியவும் உண்ணுவதன் முன்னேயே மனத்தில் உறுதிபெறு கின்றன. இப்பொருள் நமது எண்ணங்களினும் வேற்றுமை யுடைத்து. பொருளிற்கு நிலைத்தற் றன்மையும் எண்ணங்களுக்கு மாறுத் தகைமையும் இன்றியமையாதன. மக்கள் சுவை வேட்கை (விருப்பம்) தனித்தனி வேறுபடும். எமக் கினிமையா யிருப்பது

உமக்குக் கைப்பாயிருக்கும். இவைகள் அவாவர், வழக்கத்தினு லும் பழக்கத்தினு லும் ஏற்படுகின்றன.

மலைப் பொழுதில் ஆகாயத்தை யூன்றி நாம் பார்ப்போம். கருமையான மேகங்கள் சூரிய காந்தியாற் சிவந்த நிறத்தை யடைகின்றன. சிறிதுநேரம் ஆகாயத்தையே பார்ப்போமானால் அவ்வர்ணம் மாறுதலடைகின்றது. இத்தகைய நிறத்திரிவு மிக வுஞ் சிறிது சிறிதாக நிகழ்தலின் அப்பொழுது அறிய முடியாம லிருக்கின்றது. சிவப்பு நிறம் இப்பொழுது தான் கருமையாயிற் றென்று சொல்ல முடியாது. இவ்விஷய ஞானத்தின் உண்மை யானது மந்தைய எல்லாவிஷய ஞானத்தினிடத்துங் காணலாகுர். ஆதலின் இவ்வுலகிற் றேற்புபவை எவையும் பொய்யெனக் கொள்ளும் வேதாந்திகள் கொள்கை ஸ்தாபிக்கப் படுகின்றது.

எப்படித் திரைக்குப் பின் சூத்திரதாரன் தான் மறைந்திருந் து மந்தைய பாத்திரங்களை நடிப்பிக்கச் செய்கின்றானோ அப்படி யே நாம் காணும் உலகத்தை யாட்டுவிக்கும் இறைவனொருவனுள னென்பது எல்லாத் தேயத்தாராலும் நம்பப்படுகின்றது. சூத்திர தாரனைச் செய்கைகளாலன்றி அவனை அறிய முடியாதாகலான் இறைவனை யவன் செய்கைகளாலேயே நிர்ணயிக்க வேண்டியிருக் கின்றது. இறைவனை யனேகர் கண்டதாகக் கூறுபவை அவாவர் மனத்தின் உருவெளித் தோற்றமேயன்றி மற் றொன்று மில்லை யெ னக் கொள்ளவேண்டியும் வருகின்றது. இறைவனுள்ளென்னும் நம்பிக்கையினின்றுமே அனேக சமயங்கள் பிறந்தன. இப்பொழு து நாம் அறியவேண்டியது யாதெனின் இறைவனுக்கும் இயற் கைக்கு முள்ள சம்பந்தமே. இச்சம்பந்தத்தை யுணர்வதின்னு மே அனேக விதக் கொள்கைகள் உற்பத்தியாயின.

நம்மவரிற் பலர் இயற்கையே இறைவனென்பார். இதை அத் துவிதம் என்பர். ஒரு குழந்தைக்கு, நீராவி யந்திர மெப்படி வியப்பினை யுண்டாக்குமோ அப்படியே சாதாரண இயற்கைப் பொருள்களின் மாறுதல் முதலிய குணங்கள் வியப்பினை விளைக் கும். மனத்தின் கண் நிகழும் அன்பை, காற்றுத் தேரும், உலர்க் கணையும் உடைய கடவுளென்று நம்மவர் தொழுகின்றனர். மாந் தர் தம் அறிவினாலும், தர்க்க சாஸ்திர உணர்ச்சியாலும் இயற்கை

யிற் காணும் பொருள்கள் ஒருவகை யொழுங்கிற் சூட்டப்பட் னவென்று உறுதியாக நம்புகின்றனர். ஆதலின் அறிவுடையா ரெவரும் இறைவ னொருவனுள்ளனென்றே கொள்வார்.

இவ்வாறாகச் சிலர் துவித வுணர்ச்சியைக் கைக்கொள்ளிற் றனர். இறைவனை வேறாகவும் அவனினின்றும் மற்றைப் பொருள் கள் உற்பத்தியாயின வென்று முரைக்கின்றனர். இதற்கொரு காட் டாகப் புருஷ சூத்தத்தில் இறைவன் முகத்தினின்றும், கைகளி னின்றும், தொடைகளினின்றும் பாதங்களினின்றும் மாந்தர் மு றையே உற்பத்தியாயினர் என்ற சுலோகத்தைக் கூறுகின்றனர். செய்யுட்டன்மை வாய்ந்து புனைத் துரைவகையாற் கூறிய பொரு ளை நேரிய பொருளுனாகக் கொண்டு ஏற்றுக் கொள்ளாதல் நம் மூடத்தனமே யன்றிமற்றொன்று மில்லை.

நாலேந்து மனிதர் ஒரு குகையிற் பிறவி முதல் இருக்கின்றன ரெனக் கொள்வோம். அவர் கால்கள் குகைக்கு வெளியே செல்ல முடியாமற் கயிற்றினும் கட்டுண்டிருக்கின்றன வெனவுங் கொள் வோம். இத்தகையோர், 'சூரியன் ஒளி குகை வாயிலாகப் பிரதி விம்பிப்பதையும் அங்கு நடக்கும் வேறு மனிதரின் சாயைகளையும் மரங்கள் முதலியவைகளின் நிழலையும் உண்மை யுருவெனவே நம்பு வார்களன்றே. அந்நாலேந்து மக்களு ளொருவன் காலின் கயிறு அறுபட்டுக் குகைக்கு வெளிச் செல்வானாயின் முதலிற் சூரியன் ஒளியில் எப்பொருளையும் காண முடியாமற் குருடனைப் போலச் சில காலம் ஒழுகுவான். பிறகு சிறிது சிறிதாக உலகப் பொருள் கள் அவன் காட்சிக்கு வெளியாகின்றன. இம்முறைக் கிணங்கி யே புராதன மனிதர் உணர்ச்சியாகிய பாசத்தாற் கட்டுண்டு பொய்யை மெய்ப்பென மதித்தனர்; அறிவாகிய ஒளியை நாளடை விற் கண்டதும் பொருள்களின் உண்மைத் தன்மையை யறி கின்றனர்.

இறைவன் வேறான இடத்திலிருக்கின்றன னெனவும் அவ் விடத்தை நாமும் அடைய முயலுவதே வாழ்க்கைத் தொழிலென் னங் கொள்கின்றார் சிலர். அவ்விடத்தை மோட்ச மென்றும் சாயுஜ்யிய பதவி யென்றும் பெயரிட்டுப் பிதற்றுக்கின்றனர். அந் தோ! தங்கள் கண்கள் முன்னரேயே எங்குங்காணு மிறைவனைப்

பிரித்து வேறாயிருக்கின்றனனென உரைத்தல் எவ்வளவுமடமை! பிரகலாதன் இரணியனுக்கு இறைவன் தூணிலுமுள்ள துரும் பிஹுமுளன் என்ற கொள்கையை அறிவுடைய மாந்தர் எவரும் ஆலோசித்தால் ஏற்றுக் கொள்வார் என்பதற் சந்தேகமில்லை.

சுருத்த - இராமசாமி உயங்கார்.

ஸ்ரீ

ஆசாரியர்கள் சரித்திரம்.

(*)

(148-ஆம் பச்சத் தொடர்ச்சி.)

ஸ்ரீமந்தாழ்வார்கள்.

அப்பால், உய்யக்கொண்டாரை நோக்கி, 'நீவிரும் யோகாகசியத்தை அறிந்துகொள்ளக்கடவீ' ரென்ன, அவரும், 'பிணங் கிடக்கையில் மணம் புணரலாமோ? இச்சரீரம் முடியுங் காலத்தே யோக முயலத்தக்கது' என்ற னர். அதுகேட்டு, நம் நாசமுனிகள் 'ஆபின் நீர் சாஸ்கரத்தையும், திருவாய் மோழி முதலிய பிரபத்தத்தையும் வெளியிட்டு உலகத்தை வாழ்வயும். என்று, தம் புத்திரரான ஈசுவர முனிகளை நோக்கி 'உமக்கொரு குமாரர் உண்டா வர்?' 'அவர்க்கு யழுனைத்துநாவர்' என்றே நாமகரணம் செய்யும்' என் றருளிச்செய்த பின், உய்யக்கொண்டாரையும் குருகைக்காவலனையும் குறித்த 'உங்கட்கு யாவன்சொன்ன' யோகம்முதலிய அரும்பொருளை யழுனைத் துறைவர்க்கு உபதேசித்தக்கடவீ' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மீட்டும் முன்போலவே யோகத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தார்.

அதன் பின்னர், அச்சோமுன் தன் படைகளுடன் வேட்டையாடக் காட் டகத்தே சென்று மீட்டுஞ் செல்லாநிற்கையில், இவருடைய பெண்பிள்ளைகள் ஆங்குவந்த 'ஐயா! நம் அகத்தில் ஒரு குரங்கும், இரண்டுவில்லிகளும், ஒரு பெண்பிள்ளையுமாக வந்து 'நாசமுனிகள் எங்கே' எனத் தேடினார்கள் என்ற வாதே நாசமுனிகளும், அவர்களை இராமலக்குமண சீதைகளாகவும், குரங்கை அந்த அனுமானாகவும் நினைத்துப் பிந்தொடர்ந்து சென்று வழியில் சுந்தித்த வர்களை 'இவ்வாறு செல்கின்றவர்களைக் கண்டார்களோ? என்று கேட்டருள அவர்களும், 'கண்டோம்' என்றனர். அதுகேட்ட இவர் கடுமையிட்டு நெடுந்தூரஞ்சென்று கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தின் கீழ் வாசலளவாக வெழுந்தருளி ஆங்குள்ளவர்களை அவ்வாறு கேட்க, அவர்கள் 'யாம் கண்டி லோம்' என்றார். பின், அவர்களும் காணக்காண மறைந்திடக்கண்ட நாச

முனிகள் ஏங்கிச் சோர்ந்து வீழ்ந்து அயர்ந்தார். அப்பால் அதுவே காரணமாக * “அடியார் கிலாசின்ற வைகுத்தம்” ஆன கலங்காப் பெருநகரடைந்தார்.

[இந் நாதமுனிக்கும் கம்பநாட்டாழ்வாரும் ஒரே காலத்தவர் என்றும், கம்பராமாயணத்தி லொரு பாட்டிற்கு நாதமுனிகள் விவாதமில்லாமற், பொருளுரைத்தார் என்றுஞ் சொல்வதுண்டு.]

அதன்பின், இச்செய்திகேட்ட உய்யக்கொண்டார் முதலோர் புக மனம் வருத்தி அங்குச் சென்று சரமனைங்கரியத்தை ஈசுவரமுனிவரைக்கொண்டு செய்வித்துப் பின்னர் அவர்களும் பள்ளிபட்டுத் தருளினார்கள். பின்பு, மறு நாள் வீரநாராயணபுரத்திற் சென்று மற்றுஞ் செய்யவேண்டுஞ் சடங்குகள் யாவற்றையும் நிறைவேற்றி, நாதமுனிகள் எப்பொழுதும் போகாதில் வீற்றிருக்குமித்தே குருகைக் காவலனும் யோகத் தமர்ந்திருந்தார்.

6-உய்யக்கொண்டார்.

பின்பு, உய்யக்கொண்டாரும் நாதமுனிகள் திருவடியில் ஆச்சரயித்த முதலிகளையும் கூட்டிக்கொண்டு மதக் கோட்பாட்டு நூல்களையும், திவ்யப் பிரபந்தங்களையும் அருளிச்செய்து கொண்டிருக்குங்கால், இவரிடம் ஆச்சரயித்தவர்கள் மணக்கால்நம்பி, திருவல்லிக்கேணிப் பாண்ட பெருமாளரையர், சொட்டைப்பூச் செண்டலங்காரர், ஸ்ரீ புண்டரீகாக்ஷதாஸர், உலகு பெருமான் நங்கை என்ற இவ்வைவர்.

இவர்களுள், மணக்கால் நம்பி பன்னிரண்டாண்டு, தம்மாசிரியரான உய்யக்கொண்டார் திருவடிகளிலே இளைய பெருமானைப்போல எல்லாக் கைங்கரியங்களையும் பண்ணி வருகையில், உய்யக்கொண்டார் தேவியரான ஆண்டாள் திருநாட்டுக் செழுந்தருள், அவர் தம் திருமாளிகைக் கைங்கரியம் யாவற்றையும் தாமே செய்துவந்தார். இவ்வாறு வருகையில் ஒருநாள், உய்யக்கொண்டாருடைய பிள்ளைகள் இருவரையும் நீராட்டி அழைத்துச்செல்லும் வழியில் ஒரு வாய்க்கால் சேறு பிறுக்கக்கண்டு அவர்கள் திகைத்துநிற்க, தாம் படியாய்க்கிடந்த அவர்கள் தம்முதலில் அடியிட்டுச் செல்லமாறு செய்தார். இது கேட்ட உய்யக்கொண்டார் ‘இவர் இவ்வாறு செய்வதென்?’ என்று அவர் பக்கல் அழிவிலா அன்புடையராய், அவர் திருமுடியில் தம் திருவடியை வைத்து ‘நாமக்கு யாம் செய்யத்தக்கது யாது?’ என்று கேட்டருள்,

* திருவிருத்தம்.

* “உற்றே ஐகந்து பணிசெய் துன்பாதம்
பேற்றே வீதே யின்னும் வேண்டுதெந்தாய்”!

என்று ‘தேவரீர் திருவடிகளின் தரிசனமே வேண்டுவது’ என்ன, உய்யக் கொண்டார் உவப்பின் மிகுதியாலே, வீடு பயப்பதான விழுப்பொருளையே மீட்டும் ஓடியருளினார்.

அப்பால், சின்னஞ் சுழியப் பின்னல், உய்யக்கொண்டாரும் திருநாட்டிற் கெழுந்தருள்கையில் ‘இனி, மதப்பற்றுடையராவர் யாரோ?’ என்று வினாவு அவரும், ‘இங்குள்ள சிலரும் நீருமே’ என்றருளிய தல்லாமலும், ‘பின்பு ஈசுவரமுனிவர்கள் திருவயிற்றில் சொட்டைக்குலத்திலே, ஸ்ரீமந்நாத முனிகட்கு ஒரு திருப்பேரூர் அவதரிப்பர்; அவர்க்கு ‘யமுனைத் துறைவர்’ என்று திருநாமமிட்டு யோக ரகசியம் முதலிய யாவற்றையும் உபதேசிக்கக் கடவீர்; இதனை யான் செய்யுமாறு நாதமுனிகள் எனக்கு ஆஞ்ஞாபித்தார்; யான் அது செய்யப் பெற்றிலேன்; நீரவரைப் பற்றி எனது விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்யும்’ என்று தமது ஆசிரியரான ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளுடைய திருவடியையே தியானித்துக்கொண்டு பதுமாஸனத்துடன் அணையிலே சாய்ந்திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

7-ஸ்ரீ மணக்கால்நம்பி.

இங்ஙனம் உய்யக்கொண்டார் திருநாட்டிற் செழுந்தருளிய படியைக் கண்ட மணக்கால்நம்பி முதலோர் மிகுதியும் மனம் வருந்தப் பெற்றுத் தங்க ளிலே நேற்றரவுசெய்துகொண்டு அவர்க்குச் செய்யவேண்டும் சடங்குகள் எல்லாவற்றையுஞ் செய்து முடித்து மதப் பிரவர்த்தர்களாயிருந்தையில் பின்பு சிலகாலங் கழித்தவாறே ஈசுவரமுனிகளுக்கு ஒரு குமாரர் ஆடிமாதத்தில் உத்திராடநகரத்திலுள்ள திருவலகாரஞ் செய்தார்.

அதுகேட்டமணக்கால் நம்பிகளும் ஆனந்தக்கடல் படிந்து, அக்குமாரருக்கு, ஈசுவரமுனினைக்கொண்டு சாஷன்மச் சடங்கு செய்வித்துத் “பந்த நானுங் கடந்த விரண்டாநாள்” திருவிலச்சினை முதலாக நாமகரணத்தையும் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளின் நிமனப்படி யுரினந்துறைவரீ எனச் சாத்தியருளினார்.

* திருவாய்மொழி.

† பெரியாழ்வார் திருமொழி.

[இனி, 'யமுனைத்தலைவர்' என்ற ஸ்ரீ ஆளவந்தார் வைபவம் கூறவேண்டுமாயின், அது முன்னமே எழுதி வெளியிடப் பட்டமையானும், யாம் "ஞானபோதினி" என்ற மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகையில் எழுதி வெளியிடவரும் இளையாழ்வார்வைபவத்திலேயே ஒருவாறு அடங்கியுள்ளமையானும் இங்கு மீட்டு மெழுதப்படவில்லை.]

தி. கோ. ஸ்ரீ ரங்காசாரியர்.

விடுமுறை நாட்களைக் கழிக்கும் விதம்.

விடுமுறையா னடையப்படும் முக்கியப் பயன் என்னையெனின் மனச்சஞ்சல மின்மையே. சாதாரணமாக மாணாக்கர் விளையாடுவதிலும், காலத்தைச் சோம்பேறித்தனமாய்க் கழிப்பதிலும், நல்ல உடைகளை யுடுத்துக்கொண்டு தெருத்தெருவாய்த் திரிவதிலும் விடுமுறைக்காலங்களைக் கழிக்கின்றனர். இப்படிச் செய்வதனால் நல்லொழுக்க மெய்துவதும் தேகசௌக்கிய மடைவதும் அசாத்தியமாகின்றன.

சிலர் விடுமுறைக்காலத்தை வேலைநாளாக மாற்றுகின்றார்கள். அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் ஓயாது சுற்றுத்திரிகைவட்டம் என்னவாம். இப்படி விடுமுறைக்காலத்திலும் வேலைசெய்து தங்கள் தெகசௌக்கியத்தை யழித்துக்கொள்வதுடன் அசால மரணத்தையு மடைகின்றார்கள். தொழிலும் ஓய்வும் மாறிமாறி வருமாயின் இன்பமுண்டாகும். இல்லையேற் றீமைவிளையும்.

ஒவ்வு என்றால் சோம்பேறித்தனம் அல்லது உறங்குதல் என்று என்னுதல் கூடாது. விடுமுறைநாட்களைச் செவ்வையாய்க் கழிக்கவேண்டுமாயின் அவரவர்களுக்குப் பிரியமானவழியிற் செலவிடக்கூடவர். அவரவர் சுவை மாறுபடும். சுவையானது அவரவர் நண்பர்களாலும், நடவடிக்கையாலும், இயற்கை தன்மையாலும் அமைக்கப்படுகின்றது. காவியங்களைப் படிப்பதற் பிரியப்பட்டவராயின் விடுமுறைநாட்களை அவ்வழியிற் செலவிடல் வேண்டும். கதைகளையெழுந்தப் பிரியமுடையவராயின் அவைகளை வாசித்தலேண்டும். உயிர்நூலிற் பிரியமுடையவராயின் உதந்தைமுதலிய இடங்களிற் போய்ச் சுவராசிகளையும் அவைகளின் கூடுகளையும் சேரித்தலில் நாட்களைச் செலவிடல் வேண்டும். பெரிய நகரங்களில் வசிப்பவர் பொருட்காட்சிச்சாலை, பூத்தோட்டங்கள், கைத்தொழிநகரங்களை எப்போதும் விருத்தி செய்யுமிடங்கள் ஆகிய இவைகளைப் போய்ப் பார்ப்பதற் காலத்தைக் கழிக்கக்கூடவர். சிலர் நாடகசாலைக்கும், பிரசங்கங்களுக்கும் போதல் வேண்டும். இப்படி நல்லவழியில் விடுமுறைக்காலத்தைச் செலவிட்டாற் றான் உண்மையான கல்வியை யடையலாகும்.

விடுமுறை நாட்களின் சில பாகத்தைத்தேகப்பயிற்சியிலும், விளையாட்டிலும் செலவிடல்வேண்டும். எப்படித்தினமு மொரே மாதிரியான உணவு உருகியைத்தருவதில்லையோ அப்படியே ஒரே விதமானவாழ்க்கை இன்பத்தை யுண்டிடுபண்ணுவதில்லை. அடிக்கடி எதிலும் மாறுதல் இருக்கவேண்டும். சூரங்கம், சொக்கட்டான் முதலியன ஆடுவதனால் மனத்தளர்ச்சி நீங்குகின்றது. மேலும் பின்னர்க் கடினமும் புத்தி சாலித்தனமு முள்ள வேலையைச் செய்வதற்கு ஊக்கத்தைக் கொடுக்கின்றது.

எத்தகைய தேகப்பயிற்சியாயினுந்தினமுஞ் செய்யவேண்டும். தேகப்பயிற்சியாற்றைகைகள் வலிமை யுறுவதுடன் இரத்தம் உடலெங்குஞ் செவ்வையாய்ப் பரவுகின்றது. எப்பொழுதும் வேலை செய்யும் நாட்களுக்கும் விடுமுறைக் காலத்திற்கும் போதுமான வேற்றுமை யிருக்கவேண்டிய தவசியம்.

விளையாட்டில் விடுமுறையைக் கழிக்கமென்றமென்றும் படிப்பினை முழுவதும் மறந்து அதிலேயே கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டுமென் மெண்ணக் கூடாது. நீடித்த காலவளவையை ஒரே விளையாட்டிற் செலவழித்தால் வியாதியால் வருந்தவார்கள். 'அளவிற்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் விடமாம்' என்றபழமொழியு மிருக்கின்றது. சிலசமயங்களில் மாணாக்கர் பாடங்களை யே முழுவதும் மறந்து விடுமுறைக் கால மொழிந்ததும் தம் கலாசாலைக்கு வருகின்றார்கள். அவர் வழக்கத்தை மாற்றுமாறு உபாத்தியாயன் அனேக நாட்கள் (மாதங்களும) கஷ்டப்படவேண்டி யிருக்கின்றது.

ஒரு மாணாக்கன் பள்ளிக்கூடநாட்களில் மிகவுந் கஷ்டப்பட்டு உழைத்தாலாயின் விடுமுறைக் காலத்தின் முதற்பாகத்திற் சில நாட்களை விளையாட்டிற் கழித்தல் வேண்டும்; மரங்கள் அடர்ந்திராத வெளியிடங்களில் அடிக்கடி விடுமுறைக் காலங்களில் நடந்து செல்ல வேண்டும்; புத்தகங்களைப் படிப்பதைச் சிந்தித்துத்தி நண்பர்களுடன் வார்த்தையாடுவதற் செலவிடவேண்டும். சிலகாலம் பழைய பாடங்களைப் படிப்பதிலும், புதியபாடங்களைப் பார்ப்பதிலும் கழிக்கவேண்டும். காலையிலெழுந்து சாப்பிடுவதன் முன் முன்னு அல்லது நான்குநாழிகைவழித் தூரம் நடத்தல் நல்ல. விடுமுறைக் காலங்களில் இரவில் அதிகநேரம் படிக்கக் கூடாது.

பள்ளிக்கூடத்தில் ஒருமாணாக்கன் படித்தாமல் வீணே காலத்தைச் செலவிட்டானாயின் விடுமுறையில் நன்றாய்க் கஷ்டப்பட்டு வாசிக்கவேண்டும். பிள்ளைகள் அவரவர்களுக்குப் பாராட்டும் பொருமையும் உபாத்தியாயன் உதவியும் இக்காலத்தி் லெய்தலாகாவெனினும் சிந்தி நன்மையையேனும் அடைவான். பிள்ளைகள் கல்வியில் அவரவர்களுக்குப் பொருமை பாராட்டவேண்டியதவசியம். பொருமை பாராட்டாத படிப்புப் பயனின்றாகும்.

எப்படி ஒரு நீராவியர்திரம் ஓர் இடத்திற்கு வல்லமை முழுவதையும் அடைந்து பிறகு ஓயாமல் வேலைசெய்ய முயலுகின்றதோ அப்படி விடுமுறைக் காலங்களில் மாணக்கர் ஓய்வடைந்து பின்னர் பள்ளியில் நன்றாய்ப் பாடங்களைப் படித்து யாவருக்கும் திருப்தியை யுண்டாக்க வேண்டும்.

அரங்கநாதன்.

சோபாமணி.

(142-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அதன் பின்னர், குற்றவாளியை நோக்கி, “இப்பொழுது பஞ்சாயத்தாக ஏற்படுத்தப்பட்ட பன்னிருவரில் நீ ஆஷேபித்தற் குரியார் எவரேனும் உளரோ?” என்று நீதியதிபர் கேட்க, அவன் “ஒருவருமில்” என்று உடன்பட்டான். அப்பால், பஞ்சாயத்தார், “ஸர்வவல்லமையுள்ள கடவுளின் முன்பாக நாங்கள் பிரமாணஞ் செய்கின்றோம். பிறரெல்லாஞ் சொல்லும் வார்த்தைகட்கு நாங்கள் தாக்கூறினியத்தால் சிறிதும் உடன்படோம். நியாயத்தையே பேசுவோம். நாங்கள் சொல்லுவது சத்தியமே. முழுதும் சத்தியமே. சத்தியமன்றி வேறில்லை” என்று உறுதிசூறியிருந்தனர். உடனே நியாயாதிபதி யெழுந்து பஞ்சாயத்தாரை நோக்கி, பின் வருமாறு உபந்யாஸித்தனர்:—

“பெரியீர்! அஹஸ்கலாவான் என்னும் இக்குற்றவாளியைப் பற்றி துமது சுருத்தைத் தெரித்தற்பொருட்டு அரசனதானையினால் நீவிர் ஈண்டு வந்தனிரன்றே. இவன்மீதேறியுள்ள குற்றங்களையும் அவற்றின் தன்மைகளையும் வேந்தன்றிறந்து நியாயவாதஞ்செய்ய வந்து இங்ஙனே நம் வலப்புறம் நிற்கும் வார்த்தாகரர் என்னும் கனவான் முகமாய் அறியலாகும். அபராதிபின் திறத்திற் கேட்கத்தகும் எதிர்வாத மெல்லாம் அவனுக்காக வலிதின் வந்து வாதஞ் செய்யத் துணிந்து இங்ஙனே நம் இடப்புறம் நிற்கும் ஆபத்தார் என்னும் புலவர் முகமாயறியலாகும். இவ்வாறு உபயவாதிகளின் நியாயவாதத்தையும் சாக்கூ விசாரணையையும் கேட்ட பின்பு, மேன்மக்கள்! நீவிர் செய்யவேண்டவெனியாதெனின், நீர் செய்த சத்தியத்தை உறுதியாகக் கைக்கொண்டு

துமது உள்ளத்தை நிஜத்திற்கும் நியாயத்திற்கும் மாத்திரம் உட்படுத்தித் தீர்மானஞ் சொல்லவேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்தலில் துமது தீர்மானத்தை தும்மிற் பெரியாராயுள்ளவர் ‘குற்ற முள்ளவன்’ அல்லது ‘குற்ற மற்றவன்’ என்னும் இரண்டிலொரு வசனத்தை நமக்குத் தெரிவித்தல் வேண்டும். துமது அபிப்பிராயத்தை நாம் அறிதலும், அவ்வாறே அரசன் பெயராத் தீர்ப்புச் சொல்லச் சித்தமாயிருக்கின்றோம். இப்புருடன் குற்றமற்றவனென்று நீர் ஒருமுகமாய்க் கூறுவிரேல் அதுமுதலாக இவன் சுயேச்சையாயிருக்கவும், இப்பொழுது சாற்றப்பட்டுள்ள குற்றத்தினாலேனும் விசாரணைக்குட்பட்டமை யாலேனும் சிறையிருந்த தினாலேனும் கலாவானது பெருமைக்குயாதும் குறையாகா தென்று பிரசித்தஞ் செய்வோம். இங்ஙனன்றி, இவன்குற்றஞ் செய்தவனென்றே தீர்மானிப்பரேல் இன்று முதலாக ஓராண்டளவு பந்தனகரத்துச் சிறைச்சாலையின்கண் காவலிருக்கவேண்டுமென்றும், இக்கலாவான் நிரபராதியென துமதுள்ளத்தில் உணர்த்தத்தவறுவராகில் இதே சிறைச்சாலைக்கு இவ்வாபத்தார் உட்படவேண்டுமென்றும் தீர்ப்புச்சொல்ல உடன்பட்டிருக்கின்றோம். இந்நிபந்தனையின்படியேதான் இவரும் தமது மித்ரன்றிறத்தில் வாகிக்க ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். பெருந்தகையீர்! இவ்விஷயத்தில் நீர் நிஷ்பக்ஷபாதிகளாயிருந்து மிக்க கவனத்தோடு விசாரணையை நடத்துமாறு துமது இராசனுக்கும் இராச்சியத்திற்கும் கடமைப் பட்டிருக்கின்றீர்.”

இந்த விதமாகப் பஞ்சாயத்தாரை நோக்கி உபந்யாஸித்த பின்னர், நீதியதிபர் தமது ஆசனத்திருந்தனர். அப்பொழுது அரசன் பக்கத்தில் நியாயவாதியாய் வந்த வார்த்தாகரன் என்பவன் எழுந்து பேசத் தொடங்கினன். அது வருமாறு:—

“நீதி செலுத்தும் பிரபுவே! பஞ்சாயத்துப் பெரியோரே! இன்று நடக்கும் விசாரணையில் மகாராஜாவர்கள் பக்கமாய் வாதித்து நியாயத்தைக் காட்ட யான் கடப்பாடுடையேன். ஒரு புருடன்மீது குற்றங் கூறத்துணிதல் சாமானியமான காரியமன்று. அங்ஙனமாக நீர் மதித்திருப்பதுபோலவே யானும் ஒரு காலத்தில் நல்லனென்று மதித்திருந்த இவ்வுஹஸ்கலாவான் என்

னும் புருடன்மீது குற்றத்தை நாட்டவருதல் இளகிய மனமும் சீவகாருணியமும் உள்ள எத்தகையோர்க்கும் வருத்தமும் விசனமும் செய்யும் காரியமன்றோ? இவ்வாறு யான் கூறியதனால் ஏனையோரினும் யான் இளகிய மனமும் சீவகாருணியமும் அதிகம் உடையேனென்று தெரிக்க வந்தேனல்லேன். ஆனால், பெரியீர்! தம்மை ஒன்று வேண்டாநின்றேன். தம்மிலெவரேனும் இக்காலம் யான் எத்தொழிலிற் புருந்துளேனோ அத்தொழிலைக் கைக் கொண்டதாகச் சிறிது கருதுக. மனிதனுக்குரிய குணங்களையும் வாதிக்க வரும் ஒருவனுக்கிருக்கத்தரும் குணங்களையும் ஊன்றி யோசிக்குங் காலையில், இந்நிலைக்கண் என்றனுள்ளமும் உணர்ச்சியும் எத்துணைக் கலங்கித் தடுமாறுகின்றன என்பதை நீவிர் உணரல் வேண்டும். அஹஸ்கலாவான் என்னும் பெயரைப் பரலினத்திலும் போதலேநத்திலும் ஸகலஜனங்களும் விரும்பிக் கொண்டாடுகின்றன ரென்பதையும் யான் அறிந்துள்ளேன். பெருந்தக்கீர்! அஹஸ்கலாவான் என்னும் இவ்வினையுள் தம்மோடு கலந்துறவாடி நண்புகொண்டு துமது நன்கு மதிப்பையும் பெற்றவ னென்பதையும் யான் தெளிவாக அறிந்துள்ளேன். இவனுக்கு இயற்கையினமைத்த நற்குணமும் நல்லொழுக்கமும் துமக்கு இவன்மாட்டு நன்கு மதிப்பைச் செய்திருத்தல் வேண்டு மென்பதையும் யான் மறத்தேனல்லேன். இத்தகைய புருடனுக்கு எதிராய் இவன்றன் நேசரும் பார்த்திருக்க யான் வாதிக்க நேரிட்டதே!—அந்த அம்மையோ தமது புதல்வனினும் பலரால் மிக்க கௌரவமும் தக்க நேயமும் பெற்றுளார்.”

“இவ்வாறே நீங்கள், தமது மித்திரனைக் குற்றத்தினின்றும் நீக்கத்தவரின் அவனடையும் தண்டனையைத் தாரும் அடைய உடன்பட்டு இவ்வபாயத்தில் தலையிட்டுக் கொண்ட அவ்வுத்தம குண பூஷணமான ஆபத்தாரிடத்தும் நல்லபிப்பிராயங் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்று எண்ணுநின்றேன். அவருடைய ஸ்வபாவமும் சாமர்த்தியமும் வியக்கத்தக்கவையேயாம். அவர் தமது நண்பனைப் பாதுகாத்தற்குத் தைரியத்தோடு முன்னிற்பதைக் கண்டு யான் மிகவும் அகமகிழ்நின்றேன். ஆனால், இந்நண்பன் திறத்தில் தக்க நியாயங்களை யெடுத்துக் காட்டி இவன் குற்றம்

றவ னென்று இந்த ஆபத்தாரும் ஸ்தாபிக்கத் தவறுவரேல் என் செய்வ தென்று கவலா நின்றேன். ஆயினும் பயமில்லை. இவரை யாவரும் மேலாக மதித்திருப்பதும் இவர் தமது முயற்சியின்கண் ஊன்றி நிற்கும் நிலையும் இவர் பகஷத்தில் நலஞ் செய்யு மென்று நம்புகின்றேன்.”

பெருந்தகையீர்! யானும் என்றன் சிநேகிதனுக்கு நியாயவாதி யாயிருக்க உடன் பட்டேன். பிரதாபராஜன் எனக்குச் சிநேகிதனே. அவ்வரசன் ஏனைய வேந்தர் போல, ‘வானத்தரசே! வையகத் திறைவா! மன்னுயிரின் இன்னுயிரே! அநித்யரின் நிரூபகனே! கால நியந்தாவே! வண்மைக்குவள்ளலே! கண்டுமுதற்கர்த்தனே! சுரகணப் பிராணேசா! உன் பொற்கரத்தால் எங்கட்கு உயிரும் உயிர்ப்புத் தந்தருள்’ எனப் புகழும் இவ்வகைப் பொய்ப்புகழ்ச்சியில் ஆவல் கொண்டவனல்லன். தனது செங்கோலின்கீழ் வாழங் குடிகள் தனது ஆணைக்கு அமைந்து நடத்தல் வேண்டு மென்பதும் தன்பால் நடப்புப் பாராட்டுமவர் அத்தரங்க விசுவாசமுடையாராயிருத்தல் வேண்டு மென்பதுமே அவனுடைய கருத்து.

(இன்னும்வரும்.)

கா. ஸ்ரீ. கோபாலாசாரியர்.

மோகனம் பாள்.

—(*)—

(151-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அவரது இல்லமானது நாற்புறங்களிலும் தோட்டங்க ளமைக்கப்பெற்ற மாளிகையா யுள்ளது. அதற்குச் சாலையினின்றும் செல்லும் வழிகள் இரண்டுள்ளன. அவ்வழிகளில் துழையும் இடங்களில் “பத்மஞாயபர், பி. ஏ. பி. எல். ஹைகோர்ட்டு வக்கீல்”, என்று வன்னத்தில் எழுதப்பெற்ற ஒரு பலகை ஒரு பக்கத்திலும் மற்றொரு பக்கத்தில் “உள்ளே போகும்வழி” என்று எழுதப்பட்டுள்ள ஒரு பலகையும் முற்பக்கத்துச் சுவற்றில் தொங்கப்பெற்றுள்ளன. அம்மாளிகைக்குச் செல்லும் வழியின் இருபக்கங்களிலும் ஒங்கி வளர்ந் துள்ள கமுகங்கள் மரகதங்களைக் காய்த்துப் பவளங்களை உருக்கின்றன. இக் கமுகங்களின் பக்கங்களில் வேய்க்கால்கள் நிறுத்திச் சீம்புகளா ளமைக்கப்

பெற்ற தட்டிகளில் அருகிலிருந்து படர்ந்துவந்த மல்லிகை, மூல்லை, சாதி, சம்பங்கி முதலிய பூங்கொடிகள் சுற்றி வளர்ந்து தத்தம் மலர்களைப் புஷ்பிக்க அவைகளினின்றும் காலிற்கலந்த மகரந்தங்கள் வெளியுறியே செல்வோர்களைச் சற்று மயங்கித் திகைக்கச் செய்கின்றன. மற்றும் தனி யிடங்களில் அமைக்கப்பெற்ற லதாக்கிரகங்களிற் படர்ந்துள்ள மனோரஞ்சிதம், கொடிச் சண்பகம் முதலிய செடிகளின் நறுமலர்கள் இருடிகளின் மனத்தையுங் சுவர்ந்து சிற்றின்ப வாசனையைப் புகட்டுவனவாய் நின்றன. இடையிடையே தனிச் செடிகளாயும் மரங்களாயும் நின்ற இருவாக்ஷி, மந்தாரம், பாரிசாதம், புன்னாகம், பன்னீர், பாதிரி, சண்பகம், கொன்றை, ரோஜா, அலரி முதலிய புஷ்பஜாதிகள் அவைகளின் மலர்களை உருத்துப் பூமகளை அலங்கரிக்கின்றன. மேற்படித்திருந்து வந்து, படத்தி லெழுதிய பாவையைப்போலக் கட்டிலனை மாத்திரம் திருத்தியெய்யக் கூடிய, சில செடிகளால் அமைக்கப்பெற்ற சில செய்குன்றுகளும் மன்மதனும் ரதிரும் மறைந்து விளையாடக்கூடிய இடமெனப் பொருத்தின.

இவைகளினும் வேலிப்புறத்தே பயிரிடப்பெற்ற மருதோன்றியின் பூங்கொத்துகளும் கமுகம் பாளைகள் வெடித்து அலர்ந்த மலர்களும் தத்தம் வாசனையால் தென்றலை நிரப்பிப் பரிமளிக்கின்றன. மாளிகையின் பிற்புறத்தில் வாய்ந்த தடாகத்தில், தாமரை, அல்லி, குமுதம் முதலிய பூங்கொடிகள் நிரம்பி அவைகளால் சுவையூட்டப்பெற்ற புனல் அமுதத்தின் மிகுந்தது. இப்பொய்கையைச்சுற்றி, தெற்கு, மா, பலா, நாரத்தை, டிடாரை, எலுமிச்சை, மாதுளை, ரம்பா, நாகை, விளா, இலந்தை, வாழை, முதலிய பல விருகங்கள் பழுத்துத் தேனைப் பெருகவிடுகின்றன. ஆனது பற்றி இச் சிறுவனத்தில் பக்ஷிசாதிகள் பலவைகள் தங்கிக் களிப்புடன் வாழ்நாளைக் கழிக்கின்றன என்று பிறர் சொல்லலும் வேண்டுமோ? கோடிலங்கள் வசந்த காலங்களில் மென்றளிக்களை உண்டு நீலாவதியின் யாழிற் கேற்பப் பாடி சந்தேத்தின் சுருதி நயத்தை அவருக்குக் கற்பிக்கின்றன. புறங்கள் ஆனும் பெண்ணுமாகும், கும், என்ற சப்தத்தோடு ஒன்றின் முக்கை ஒன்று பிடித்துச் சுழற்றிவிளையாடுகின்றன. மயூரங்கள் காலையில் சூரியனுக் கெதிரே தோகையை விரித்துத் தனது அழகால் கருவன்கொண்ட பெண்மனைப்போல் நாற்புறமும் நோக்க மெல்ல மெல்ல நடந்து ஆடுகின்றன. மரத்தில் வசிக்கும் சில புறங்கள் தங்களை அடித்துக் கொல்லும் எதிரியாகிய 'சவளன்' உயர வட்ட மிடுவதைக் கண்டு நடுங்கி பூமியில்வந்து செடிகளின் பக்கங்களில் பதுங்கி அச்செடிகளுக்கு ஒரு விரோதமாகிய அழகைக்கொய்க்கின்றன. நீரும் நிழலும் விசேஷித்துப் பொருத்தினமையால் தெற்குகளில் கூட்டங் கூட்டமாய் அந்திப்பொழுதில் வந்து ஆரவாரிக்கும் பசுங்கிணினின் சமூகங்கள் பார்ப்போர் மனதைத் தவிர்த்து பரவசப்படுத்துகின்றன. பின்னும் ராசாளி, மரங்

கொத்தி, மீன் கொத்தி, நாகணவாய், தூக்கணன், ஊர்க்குருவி முதலியவைகளின் இயக்கங்கள் பரம்பொருளின் இருஷ்டி வினோதத்தைத் தெள்ளிதற் புலப்படுத்தி நாஸ்திகனையும் தமிழ்மற்றவர்களோளச் செய்தன. விளையாடும் பொருட்டு அத்தோட்டத்தில் வளர்க்கப்பெற்று வரும் மான் பேடுகள் அவைகளின் பருண்ட பார்வையினாலும் துள்ளிக் குதித்தலினாலும் அவ்விடத்து இயங்கும் சிறுமியர்க்கு உற்சாசத்தை விளைத்தன. மா, பலா, வாழை முதலியவைகளின் கணிகள் முற்றப் பழுத்துக் கிழிந்து ஊடே வழியும் மதுவை உண்ட கவிகள் பரவசத்தால் ஒடியும் உலாவியும் கூடியும் களித்தும் ஆர்ப்பதைப் பார்த்தோர் ததிமுகனூல் காக்கப்பட்ட சக்கிரிவனது மதுவனம் கலிகாலத்தும் உளதோ என ஐயுற்றனர். இத்தகைய கோட்டத்துள் நடுநாயகமாக அமைந்த மாளிகையோ இந்நிரவிமானமோ, விசுவகர்மா என்ற தேவ சிற்பியால் அமைச்சப்பெற்ற குபேரனது கொலுமண்டபமோ, புஷ்பக விமானமோ, அல்லது முன்னர் ஆதிசேஷனுக்கும் வாயுவுக்கும் தத்தம் வலிமையைக் குறித்து உண்டான விவாதத்தில் ஆதிசேஷன் தனது ஆயிரம் படங்களினாலும் இமையகிரியை மறைக்க வாயு தனது வலிமையினால் அணு வளவேனும் அசைக்க முடியாது நீட்டும் பிடிவாதத்தோடு சண்டமாருதமாக அடிக்கவும் அதனால் அண்ட சராசரங்கள் வருந்தவும் அதுகண்டு தேவர்கள் ஆதிசேஷனிடத்து ஒருமித்துவந்து "நீரே பலவான் என்று எங்களுக்குத் தெரிந்தவிஷயம். தாங்கள் இவ்விதமான விவாதத்தில் ஏற்பட்டால் லப்தலோகங்களும் நாசமடையு மல்லவோ; ஆகையால் வாயுவுக்குத் திருப்தி உண்டாகும்படி தாம் கொஞ்சம் இடங்கொடாவிடில் அகோராத்திரம் அவர் ஓயாது காற்றை வீசி ஸர்வத்தையும் நாசமாக்கிவிடுவர்", என வேண்டி அதற்கு ஆதிசேஷன் இணங்கி ஒரு படத்தைச் சற்றுத் தூக்கவும் வாயுவால் பிடுங்கி யெடுக்கப்பட்ட கொடிமுடிகளில் ஒன்றோ இம்மாளிகையெனவும் தோற்றியது. அக்கட்டத்தில் வருவோர்களை அமர்த்திப்பேச அமைந்த மண்டபமானது எட்டுக்கோணங்களை யுடையதாய் பிரப்பம்பாய்கள் பல்வகைக் கம்பளங்கள் முதலியன விரிக்கப்பெற்று நானாவித நாற்காலிகள் மேசைகள் முதலியன நிறைந்து விளங்கிற்று. சுவற்றோரங்களில் கண்ணாடிக் கதவுகளால் மூடப்பட்ட மர அலமாரிகளில் சட்டங்களும் மசோதாக்களும் அடங்கிய பல்வகைப் புத்தகங்கள் நிறைந்தன. இவ்விடத்தில் ஒருநாட் காலையில் ஒரு நாட்டுக் கோட்டை செட்டியாரும் அவரைச்சேர்ந்த சிலரும் பத்மநாபய்யர் உள்ளிருந்து வருவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

(இன்னும்வரும்.)

ஆர். ஸி. கிருஷ்ணசாமி.

இலட்சுமணசிங்கின் வீரச்செய்கை.

அத்தியாயம்-2

(160-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

சரியாய் 3-மணிக்கு ரொட்டிகிடங்கு வீதிக்கு நான் சென்றேன். அப் பொழுது லட்சுமணசிங்கு இன்னும் திரும்பிவரவில்லை. காலை 8-மணிக்கு அவன் வீட்டைவிட்டு வெளியில் போனதாக வீட்டுக்காரி சொன்னாள். என்றாலும் அவன் வர எத்தனை நாழிகை சென்றாலும், அவன் வரும் வரையில் காத்திருப்பதாகத் தீர்மானித்து அங்கேயே யிருந்தேன். அவன் ஆராய்ச்சியில் எனக்கு முன்னமேயே அதிகப் பிரியம் உண்டாயிற்று. நான் வேறு இடங்களில் கூறியுள்ள குற்றங்களின் குரூரத்தன்மை சிறிதேனும் இந்த கேசில்லாவிடிலும் இந்த கேசின் இயல்பினாலும் கட்சிக்காரனின் உயர்ந்த அந்தஸ்தினாலும் அதற்கு ஒரு விசேஷ மகிமை யுண்டாயிற்று. இப்பொழுது என் சிநேகிதன் முயன்றிருக்கும் கேசில் விசேஷமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், காரியங்களின் நிலைமையை உடனே கிரகித்துக்கொள்ளும் அவனது அபாரமான சக்தியும், அவன் காரியங்களை நடத்தும் முறைமையைக் கற்பதும், எளிதிலறியக்கூடாத பரமரகசியமா யிருப்பினும் மிக்க தீவரத்தோடும் துட்பத்தோடும் அவன் கண்டுபிடிப்பதை அறிந்துகொள்வதும் எனக்குப் பரமானந்தத்தை உண்டாக்கு கின்றன. அவனது ஆராயும் சக்தி விசேஷமாய்க் கொண்டாடத் தக்கதே. எப்பொழுதும் எந்த விசாரணையிலும் அவன் வெல்வதையே கண்டு வழக்கப்பட்டவனாகலால் அவன் தவறக் கூடு மென்றும் சந்தேகமே என் மனதைவிட்டு நீங்கிற்று. நான்குமணி யடித்ததும் கதவு திறந்த சப்தம் கேட்டது; உடனே கந்தை உடையோடும் தழும்பிய முகத்தோடும் கிருதாலை விட்டுக்கொண்டு குடியினைப்போலக் காணப்பட்டவனாய் ஒரு வேலைக்காரன் உள்ளே நுழைந்தான். அடிக்கடி என் சிநேகிதன் பூண்டி கொள்ளும் ஜச்சரியகரமான மாறுவேஷங்களுக்கு வழக்கப்பட்ட நானும் அவ்வாறு வந்தது என் தோழன்தானென்று உடனே அறிய முடியவில்லை. அவனும் தலையை அசைத்துக்கொண்டே படுக்கையுள்ளே போய் வழக்கம் போல உயர்ந்த உடைகளை உடுத்துக் கொண்டு சிறிது நேரத்தைக் கெல்லாம் வெளியே வந்தான். தன் இரு கைகளையும், தான் தரித்துக்கொண்டிருந்த சொக்காய் ஜேபி (ஜைப்) களில் போட்டுக்கொண்டே என் எதிரில் நின்று சிறிது நேரம் வயிறு புடைக்கச் சிரித்தான்.

'நல்லது, வாஸ்தவமாய்!' என்று கூறி உடனே வாயை மூடிக்கொண்டு மறுபடியும் சிறிதுநேரம் ஓயாது சிரித்துக் கைகால் ஓய்ந்தவனாய் நாற்காலியின்மேல் சாய்ந்தான்.

'அதென்ன?'

'அது ரொம்ப பரிசுத்தத்தக்கது. காலையில் நான் என்னசெய்தேனென்பதும், என் காரியம் எவ்வாறு முடிந்ததென்பதும் உன்னால் அதுமாளிக்கவும் முடியாதென்று உறுதியாய்ச் சொல்வேன்?'

'என்னால் நிதானிக்கமுடியாது. அலமேலுவின் நடவடிக்கைகளையும் அவன் வீட்டையும் வெடிபார்த்துக்கொண்டிருந்தாய் என்று நினைக்கிறேன்.'

'அப்படித்தான். முடிவோ மிக வினோதமானது. என்றாலும் உனக்குச் சொல்லுவேன். வேலை கிடைக்காத கூலிக்காரன்போல் வேஷத்தரித்து காலை யில் 8-மணி அடித்ததும் வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிளம்பினான். குதிரைக்காரர்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் விசுவாசமும் பட்சமும் அதிகம். நீ அவர்களில் ஒருவருய்விட்டால் அறியவேண்டிய எதுவும் அறியலாம். சீக்கிரமே சுந்தரவனத்தைக் கண்டுபிடித்தேன். அது முன் பக்கத்தில் வீதிவரையிலும் வந்து இரண்டு அடிக்கு மெத்தையுள்ளதாய்க் கட்டப்பட்டுப் பின் பக்கத்தில் விசாலமான தோட்டமுள்ளதாய் இருந்தது. மெஜை அலமாரி நாற்காலி முதலியவைகள் நிரப்பப்பட்டனவாய் அதன் பலகணிகளை யுடையதாய் விருந்தினரைக் கண்டு களித்து சம்பாஷிக்கும் வசன மண்டபம் வாயிலின் வலது பக்கத்திலிருந்தது. பின்னும் உண்டிகள் தங்குமிடத்திலிருந்து கூரை வழியாய் ஜன்னல்களை அணுக வேறு வழியிருந்தது; நான் அங்குச்சென்று பரிசோதித்துப் பார்த்ததில் வேறு ஒன்றும் எனக்குப் புலப்படவில்லை.

'தோட்டத்தின் ஒரு சுவரின் பக்கத்திலிருந்த சிறு தெருவில் நான் நினைத்தபடியே வண்டிகள் விடப்பட்டிருந்தன. அங்கிருந்த குதிரைகளைத் தேய்த்துக் குதிரைக்காரர்களுக்குச் சிறிது உதவிபுரிந்தேன். அதற்கிடாக இரண்டனாவும் அரைபுட்டி சாராயமும் சிறிது புகையிலையும் கிடைத்ததோடு அலமேலுவைப் பற்றியும், இன்னும் அங்கு அங்கம்பக்கங்களில் எனக்குப் பிரிய மில்லாவிடினும் காதுகொடுத்துக் கேட்கும்படி நேர்ந்த பலரைப்பற்றியும், எனக்கு தேவையானதற்கு அதிகமாகவே பல விஷயங்கள் அறிந்துகொண்டேன்.'

'அலமேலுவைப் பற்றி என்ன?' என்று கேட்டேன்.

'அவளா! அந்தப்பக்கத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் அவளைப் பார்த்து மயங்கிப்போனார்கள். அவளிலும் அழகுள்ளவள் இந்த பூமண்டலத்திலேயே இராள். வாத்தியம் வாசிக்கிறாள், ரொம்ப சுகஜிவி; தினமும் சாயங்காலம் 5-மணிக்கு வெளியில் சுவாரிசெய்து 7-மணிக்குள் வீட்டுக்குத் திரும்பிவிடுவாள். பாரிசு காலங்களில் தவிர மற்றப்பொழுதும் வெளியில் செல்லாள். ஒரே ஒரு புருஷன்தான் அவள் வீட்டுக்கு வருவான். என்றாலும் அவன் அதிகமாக வருகிறான். அவன் சிறிது மாறினமாயும் அந்தமாயும் தாஷ்டிகமாய் யிருக்கிறான். ஒருநாளைக் கொருதரமாவது அவன் வராது போவ

தில்லை. ஒவ்வொருநாள் இரண்டு மூன்று தரமும் வருவான். அவன் லா (சட்டப்) பரிசுத்தையில் தேர்ந்த நாராயண னென்பவன். வண்டியோட்டு பவன் தோழனாவதிலுள்ள அறுகூலத்தைப் பாரும். அங்கிருந்து அவன் பங்களாவுக்கு எத்தனையோதரம் அவர்கள் வண்டியோட்டி யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொன்னதையெல்லாம் கவனமாய்க் கேட்டு என்னசெய்யலாமென்று ஆலோசித்துக்கொண்டே சுந்தரவனத்துக்குச் சமீபத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தேன்.

“நாராயண னென்பவன் இந்த கேசில் ரொம்ப முக்கியமானவன். அவன் ஒரு வக்கீல். அது சந்தேகத்துக்கு இடமாயிருக்கிறது. அவர்கள் இருவருக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அவன் அடிக்கடி வரவேண்டிய காரணமென்ன? அவன் அவனது கட்சிக்காரியா, நட்பினளா, அல்லது வைப்பாட்டியா? கட்சிக்காரியா யிருந்தபட்சத்தில் அந்த பொடிகிராப் பட்டத்தை முன்னமேயே அவனிடத்தில் கொடுத்திருக்கவேண்டும். வைப்பாட்டியா யிருந்தாலோ அவ்வாறு செய்திருக்கமாட்டான். இதில் இரண்டிலொன்று தெரிந்தால்தான் நான் சுந்தரவனத்தின் ஒருகிலேயே தங்கி என் வேலையைப் பார்ப்பதும் அல்லலிடின அந்த லாயருள்ள காட்டுக்கோவிலுக்குச் செல்வதும் தீர்மானிக்கலாம். அது வெகு நாட்பமான விஷயம் அதனால் நான் பரிசோதனை செய்ய வேண்டிய இ—மும் அதிகமாயிற்று. இம்மாதிரி ஒவ்வொரு விஷயங்களையும் விடாது சொல்வதை உனக்குச் செவி சாய்க்கப் பொறுமை யுளதோ இல்லை யோ என்று பயப்படுகிறேன். என்றாலும் என்செய்வது, அந்நிலைமையை நீ அறியவேண்டுமானால் என்ன சிறு கஷ்டங்களும் உனக்குத் தெரியவேண்டுமல்லவா?”

“நீ சொல்வதை ஒன்றும் விடாது கவனத்தோடு கேட்கிறேன்” என்று மொழிந்தேன்.

“நான் என்ன செய்வதென்று என் மனதிலேயே ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கையில் ஒரு வண்டி சுந்தரவனத்துக்கு வந்தது. அதிலிருந்து ஒரு கனவான் இறங்கினான். அவன்மாதிரித்தையும், விசேஷ அழகையும்மீண்டமூக்கையும் இருதாவையும் நோக்கின் நான் கேள்விப்பட்ட மறுவதனாலே தோன்றினான். அவன் வெகு அவசரமாக வந்தவனாகக் காணப்பட்டான். வண்டிக்காரனை வெளியில் காக்கும்படி இரைந்து கூறி கதவைத் திறந்த வேலைக்காரியையும் தான் வந்த வேகத்தால் அப்பால் தள்ளி அவன் சொந்தவீதிதானே வென்று அவனைப் பார்ப்பவர் என்னும்படி உள்ளே சென்றான்.

“அவன் அரைமணி நேரத்தான் அவ்விட யிருந்தான். அவன் மிக ஆத்திரத்தோடு பேசிக்கொண்டும் கை வீசிக்கொண்டும் முன்பக்கமிருந்த மண்டபத்தில் அவன் உலாவியதை ஜன்னல்களின் வழியாய் நான் கண்டேன்.

அவளோ என் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் முன்னேவிட வெகு ஆத்திரத்தோடு அவன் வெளியில்வந்தான். வந்து வண்டியிலுள் காலை வைத்ததும் தனது ஜெப்பியிலிருந்த தங்கக் கடியாரத்தை எடுத்து ஆவலோடு பார்த்தான். வாயுவேகமாய் ஓட்டு, முதலில் பரங்கிமலைச் சாலையிலுள்ள புஷ்பக்கடைக்குச்சென்று அங்கிருந்து திருவான்மியூர் தியாகராஜ சுவாமிகள் ஆலயத்திற்குச் செல்லவேண்டும். 20-நிமிஷத்தில் செல்வாயானால் உனக்கு அரை மோகரா தருவேன் என்று வண்டிக்காரனுக்கு இரைந்து கூறினான்.”

அவர்கள் வேகமாய்ச் சென்றார்கள் அவர்கள் பின் செல்வது யுத்தமா அல்லவாவென்று நான் நிதானித்துக் கொண்டிருக்கையில் அருகிலுள்ள சந்தினி னின்றும் ஒருசிறு பொட்டிவண்டி வந்தது. வண்டிக்காரனும் தான் போட்டிருந்த சொர்காயின் பொத்தான்களைப்பாதி மாட்டினதும் மாட்டாததாயுமிருந்தான். குதிரையின்மேலிருந்த சேணத்தின் உலையங்களும் வார்ப்பூட்டை விட்டு விலகியிருந்தன. அவன் அதைப் பூட்டும் பூட்டாததற்கு முன்னமே அவளும் வாயிற்கதவைத் திறந்து வண்டியில் ஏறினான். அப்பொழுது சிறிதுதான் என் கண்ணுக்கு அவள் தென்பட்டாள். கண்டவர் உயிரைக் கவரத்தக்க முகத்தையும் அழகையும் உடையவளென்றுநான் அறியஅதுபோதுமானதாயிருந்தது.

“ராமசாமி, திருவான்மியூர் தியாகராஜர் ஆலயம். அரைமணியிற்சென்றால் உனக்கு அரைசவரன்” என்று கூறினான்.

“ராமகோபால், இது நல்ல சமயமாயிற்றே. நான் கைவிடலாமோ? வண்டியின் பின்னாலேயே ஓடுவதா, வண்டியின் பின்தட்டில்போய் உட்காருவதா என்று நான் சற்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவ்வீதியில் ஒரு குதிரைவண்டி வரக்கண்டேன். வண்டிக்காரனும் நான் சொன்ன வண்டிவாடகை மிகக் குறைவென்று சற்று மயங்கினான். அவன் வாய்திறப்பதற்கு முன்னமே நான் வண்டியில் குதித்தேறிக்கொண்டேன். ‘தருவான்மியூர் தியாகராஜர் கோவில் - 20-நிமிஷத்தில் சென்றால் உனக்கு அரைசவரனென்று நானும் மொழிந்தேன். அப்போ 12-மணி அடிக்க 25-நிமிஷம். என்ன நடக்கப்போகிறதோ அது விசதமாயிருந்தது.

என் வண்டி வெகு வேகமாய்ச் சென்றது, அவ்வளவு வேகமாய் நான் ஒரு நாளும் சென்றதில்லை. ஆயினும் எனக்கு முன்னமேயே மற்றவர்கள் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். ஆலயத்தின் எதிரில் நான் செல்லையில் பெரிய வண்டியும் சிறு பொட்டி வண்டியும் குதிரைகள் வாயினின்றும் துரையைத்தள்ள, அங்கு நின்றன. அந்த மனிதனுக்கு வாடகையைக் கொடுத்து விட்டு கோவிலுக்குள் சென்றேன். நான் பின் தொடர்ந்த இருவரையும், அவர்களோடு வாதாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு வாதியாரையும் தவிர வேறு ஒரு பிராணியையும் அங்குக்காணிலேன். சந்திக் தெதிரில் அவர்கள் மூவரும் ஒரு கூட்டமாய்

நின்று கொண்டிருந்தார்கள். பொழுது பொக்குத்தாக உலர்வுவன்போல கோவிலின் வெளிப் பிராகாரத்தில் நான் நின்றுநுழைந்தேன். திடீரென்று, சந்திக்கெதிரில் நின்றிருந்த மூவரும் நான் ஆச்சரியப்படுமபடி என் பக்கமாய்ப் பார்க்க; நாராயணனும் வெகு தீவரத்தோடு என்னிடம் ஒடி வந்தான்.

‘இது நல்ல காலம், நீ போதும்; வா, வா’ என்றெண்ணக் கூவி யழைத்தான்.

‘எதற்காக’ என்று கேட்டேன்.

‘வா ஐயா வா, மூணு நிமிஷந்தான் இருக்குது. இல்லாவிட்டால் அது நியாயமாகாது.’

“என்னைச் சந்திக்கெதிரில் இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். நான் இருந்த இடத்தை நான் அறிய முன்னமே என் காதில் என்னமோ மொண மொண வென்று மந்திரங்கள் கேட்டன. எனக்குத் தெரியாத அநேக விஷயங்களை நான் ‘ததாஸ்த’ என்று சொல்ல வேண்டியிருந்தது. நாராயணன் என்னும் பிரம்சாரிகையில் அலமேலு வெள்ளம் கண்ணிகையை நான் கைப்பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. எல்லாம் ஒரு நிமிஷத்தில் நடந்தன. அந்தப் பிரபு ஒரு பக்கத்தில் என்னை நமஸ்கரிக்கவும், மற்றொரு சார் அந்த அம்மாள் வந்தன மளிக்கவும் வாத்தியாரும் என்னைக் கண்டாண்டிக்கவும் யிருந்தேன். அன்று என்னை அவர்கள் கொண்டாடினமாதிரி வேறெவரும் ஒரு நாளும் என்னைக் கொண்டாடினதில்லை. அதை நினைக்க நினைக்க எனக்கு இன்னம் சிரிப்புண்டாகிறது. வாத்தியாரும் பிரம்மத்துவம் மூன்றாம் பேர் யாரு மில்லாமல் தான் விவாகத்தை நடத்த மாட்டெனென்று கண்டிப்பாய்க் கூறி விட்டமையாலும் மூன்றாம் பேரைத் தேடிக்கொண்டு வெளியில் போக வேண்டியது அவசியமா யிருந்தமையாலும் என்னைக் கண்டது அவர்களுக்கு அதிர்ஷ்டவசமா யிருந்தது. கல்லியாணப் பெண்ணும் எனக்கு ஒரு சுவரன் வெகுமதியாகக்கொடுத்தாள். அந்தவிசேஷத்தின் அறிகு அதை கடியாரத்தில் போட்டு தரிக்க நினைத்திருக்கிறேன்.”

“இது நாம் எதிர்பார்க்காத விதமாய் நடந்தது. அப்பறம்?” என்றேன்.

“சரி, என் ஏற்பாடுகளுக்குக் குறைவு நேரிடும்போல் தோன்றுகிறது. தம்பதிகள் உடனே இந்நாட்டைவிட்டுச் செல்வார்கள் போல் தோன்றினர். ஆதலால் உடனே நான் தக்க யத்தனங்கள் செய்ய வேண்டும். ஆயினும் கோயில் வாசற்படியணடை அவர்கள் பிரிந்தார்கள். அவனும் தனது கர்ட்டிக் கோவிலுக்குச் சென்றான். அவளும் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பினாள். ‘வழக்கம் போல 5-மணிக்கு நந்தவனத்தக்கு வருகிறேன்’ என்று அவரும் அவளை விட்டுப் போகையில் சொன்னாள். வேறொன்றும் என் காதில் படவில்லை. அவர்கள் வெவ்வேறு திக்கு நோக்கி வண்டியில் சென்றார்கள். நாளும் என் ஏற்பாடுகளை உத்தேசித்துத் திரும்பினேன்.”

“அவை யென்ன?”

சுதிரர்க்காரியாக் கூப்பிட்டுக் கொண்டே, “சொஞ்சம் பழஞ் சேறும் புளிச்ச தண்ணியும் கொண்டு வா. நான் அதிக வேலையா யிருந்ததால் எனக்குச் சாப்பாட்டுக் கியாபகமில்லை. இன்று சாயந்திரம் வேலை இன்னம் அதிகமாயிருக்கும். உனது உதவியும் எனக்கு வேண்டும்.”

“எனக்கு நிரம்ப சந்தோஷம்.”

“சட்டத்துக்கு விரோதமா யிருந்தால் அதைப்பற்றி உனக்கு அக்கரையில்லையே.”

“கொஞ்சக்கூட யில்லை.”

“ஒரு வேளை நாம் அகப்பட்டுக் கொள்வோம் போலிருந்தால்.”

“நல்ல காரியமா யிருந்தால்”

“ஓ! காரியம் ரொம்ப நல்லது.”

“அப்படியானால் நான் உன் மனுவான் தான்.”

“நான் உன்னை நம்பியிருக்கலாமே!”

“ஆனால் உனக்கென்ன வேண்டும்?”

“ஹோட்டல்காரி உன்வு கொணர்ந்ததும் உனக்கு விவரமாய்ச் சொல்லுகிறேன்.” உன்வு வந்ததும் அதின் பக்கத் திரும்பி “நான் சாப்பிடுகையிலேயே சொல்ல வேண்டும். அப்புறம் சாவகாசமில்லை. இப்போ கிட்ட தட்ட 5-அடிக்கப் போகிறது. இன்னம் 2-மணிக்குள் நாம் அங்கிருக்க வேண்டும். அலமேலுவும் 7-மணிக்கு வெளியிலிருந்து திரும்பி வருவாள். அவள் வருவதற்குள்ளேயே நாம் சுந்தரவனத்திலிருக்க வேண்டும்” என்று சிங்கும் கூறினான்.

“அதற்கு அப்புறம் என்ன?”

“அதெல்லாம் எனக்கு விட்டு விடு. நடக்க வேண்டியதைப்பற்றி முன்னமேயே ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். உன்னை நான் கட்டாயப் படுத்தவ தெல்லாம் கூடே விஷயத்தைப்பற்றி தான். எது நடந்தாலும் நீ வாய் திறவாது சும்மாவிருக்க வேண்டும். தெரிஞ்சுதா?”

“நான் ஒருவரோடும் சேராது சும்மா யிருக்கவேண்டுமா?”

“ஒன்றுமே செய்யக்கூடாது. மனதுக்கு துக்கத்தை யுண்டாக்கத்தக்க காரியங்கள் ஏதேனும் நடக்கும், நீ அதில் சேரக்கூடாது. அது விட்டுக்குள் என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போவதாய் முடியும், நாளை நிமிஷத்துக் கெல்லாம் வசனமண்டபத்தின் ஜன்னல்கள் திறந்திருக்கும், அந்த ஜன்னல்களுக்கு எதிரில் நீ நிற்கவேண்டும்.”

“சரி.”

“நான் நீ பார்க்கும்படியான யிடத்திலேயே யிருக்கிறேன். நீ என்னைப் பார்த்துக் கொண்டே யிருக்கவேண்டும்.”

“அப்படியே.”

“நான்—இந்தமாதிரி ஞையைத் தூக்கும்போது நீ எறியும்படி நான் உனக்கு இப்பொழுது கொடுக்கிறதை எறிந்துவிட்டு தீ! தீ!! என்று கூச்சலிட வேண்டும். தெரிகிறதா?”

“நன்றாய்த் தெரிகிறது.”

“அதவும் அதிக. பளுவானதன்று, சாதாரண பாணக்குழாயில் தானே பற்றும்படி இருபக்கமும் காது வைத்துள்ளது. உன் வேலை அவ்வளவு தான். நீ ‘தீ’ என்று கூச்சலிட்டதும் அநேகர் அதே மாதிரி இரைச்சலிடுவார்கள். உடனே நீ வீதியின் கோடிக்குப் போய் விடலாம். நானும் பத்து நிமிஷத்துக் கெல்லாம் உன்னண்டை வந்து செர்வேன். நான் சென்னது உனக்கு நன்றாய் விளங்கி யிருக்குமென்று எண்ணுகிறேன்” என்று தன் ஜேப்பியிலிருந்து புதைச் சுருட்டுகளை எடுத்துக் கொண்டே சொன்னான் சிங்கம்.

“நான் ஒருவரோடும் சேராதிருந்து சாளரத்துக்குச் சமீபமாய் நின்று உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டே யிருந்து உன்னுடைய சைகையைக் கண்டதும் இந்த வஸ்துவை விட்டெறித்து தெருவின் கோடியில் உனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.”

“அப்படியே தான்.”

“அப்படியானால் நீ என்னை முழுவதும் நம்பலாம்.”

“அது சரி, நான் இன்றைக்கு நடிக்க வேண்டியதற்குத் தக்க வேஷத்தைத் தரிக்க சமயமாயிற்றென்று நினைக்கின்றேன்.”

“அவன் தனது பள்ளியறைக்குச் சென்று சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் பார்ப்பவர் கண்டுபிடிக்கும்படியாய், கபட மற்ற மனதடையவனாய் நல்லாப் பிராணிகளையும் சமமாக நினைக்கும் சுத்த சன்னியாசியாய்த் திரும்பினான்.

அவனது காஷாய வஸ்திரமும், கைதண்டமும், அன்புநோக்கும் பார்த்தால் ‘சங்கராசாரி திரும்பி வந்தனரோ’ என்னும்படியாயிருந்தது. அவன் தனது வஸ்திரங்களை மாத்திரம் மாற்றினானென்று சொல்லக் கூடாது. அவன் பார்வையும் நடவடிக்கையும் அவனுடைய ஆத்தமமுமே அவன் பூண்ட தூதன வேஷத்துக்கு அமைந்திருந்தது என்னலாம். அவன் குற்றங்கள் அனைத்தும் கண்டு பிடிப்பதில் கவனத்தைச் செலுத்தும் போதெல்லாம் நன்றாய் நடிப்பவன் ஒருவனை நடிக்க மிழந்த தென்றும், நல்ல ஞானமுள்ளவன் ஒருவனை சாஸ்திரமிழந்த தென்றும் சொல்லலாம்.

6½-அடித்தனம் நாங்கள் ரொட்டி கிடங்கு வீதியை விட்டோம். நாங்கள் சுந்தரவனத்தினருடில் செல்லுகையில் 7-அடிக்க 10-நிமிஷமிருந்தது. அப்பொழுதே எங்கும் இருட்டாய்ப் போயிற்று. பங்களாவுக் குடையவர்கள் வரவை எதிர் நோக்கி சுந்தரவனத்தண்டை நாங்கள் செல்லுகையில், எல்லாரும் விளக்கேற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிங்கு எனக்குச் சொன்னதி லிருந்து வீடு எவ்வாறு இருக்கு மென்று நினைத்தேனோ அவ்வாறே இருந்தது. ஆனால் இடம் மாத்திரம் நான் நினைத்தபடி இராமல் சற்று ஒதுக்கிடமாகவே யிருந்தது. எனாலும் விசேஷ சப்த மில்லாத அச்சிய தெருவில் அந்த வீட்டில் உற்சாக ஆரவாரம் அதிக மென்றே சொல்ல வேண்டும். பேதை உடைகளைத் தரித்திருந்த சிலர் ஒரு பக்கமாய் நின்று சுருட்டைப் பிடித்துக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் இருந்தார்கள். சாணைபிடிப்போன் ஒருவன் தன் சக்கிரத்துடனும், இரண்டு காவற்காரர்கள் தாதுப்பெண்ணுடன் வீளையாடிக் கொண்டும் நகைத்துக் கொண்டும், நன்றாய் ஆடைகள் தரித்த சிறுவர் பலர் தங்கள் வாய்ப் புதைச் சுருட்டு—என இங்கு மங்கும் உலாவிக்கொண்டும், இருந்தார்கள்.

சிங்கும் அந்த வீட்டுக் கெதிரில் இப்படியும் அப்படியும் உலாவிக்கொண்டே “நீ பார், இந்த விவாகத்தால் நமது காரியம் எளிதில் அதுகூலமாகும். அந்த புதைப்படம் இருதலைப்பாம்பு போல் ஆகிறது. தனது ராணி கண்ணுக்கு அந்தப்படம் எங்கே தென்படுகிறதோ என்ற திகில் நமது கட்சிக்காரனாகிய அரசனுக் கெவ்வளவு விருக்கிறதோ அவ்வளவு திகில் நாராயணன் எங்கே அதைப் பார்த்து விடுகிறானோ வென்று அலமேலுவுக்கும் இருக்கும். ஆகையால் இப்பொழுது இருக்கும் சந்தேகம் அந்தப்படத்தை நாம் எங்குக் காணலாம் என்பதே” என்று சொன்னான்.

“ஆமாம், எங்கே?”

“அதைத் தன்னோடு கூட கொண்டு போக மாட்டாள். ஏனெனில் அது மிகப் பெரியதென்று முன்னமே கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். பெரிதானதால் ஒரு ஸ்திரீ தன் ஆடையில் மறைத்து வைத்தல் முடியாத காரியம். மேலும் அரசனும் தன்னை வழி மறித்து அப்படத்தைத் தேடுவான் என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். அவ்வாறு இரண்டு தரம் முன்னே அரசன் முயன்றிருக்கிறான். ஆகையால் அவள் அதைத் தன்னோடு வெளியில் கொண்டு போவதில்லை யென்று நிதானிக்கலாம்.”

“அப்படியானால் அது எங்கே?”

அவளுடைய பாங்கியிலாவது வக்கீலிடத்திலாவது இருக்கலாம். ஆனால் அப்படி யிருக்கு மென்று எனக்குப் புலப்படவில்லை. ஸ்திரீகளுக்கே சாதாரண மாய் எதையும் ஒளிக்கும் குணமுண்டு. அதுவும் இரண்டாம் பேர் அறியாத

படி தாங்களே மறைப்பார்கள். பாரிடத்திலாவது ஏன் அவள் அதை ஒப்புவிக்க வேண்டும்? அவள் தன்னைத் தானே சுலபமாய் நம்பக்கூடும். ஆனால் வியாபாரியார் செல்வாக்குக்குட்படுவானோ அதை அவளால் சொல்ல முடியாது. மேலும் இன்னம் சிறிது நாள்களில்லாம் அதை அவள் உபயோகிக்கத் தீர்மானித்ததை கியாபகப் படுத்திக்கொள். ஆகையால் தான் வேண்டுமென்று விரும்பும்போது எடுக்கக் கூடிய விடத்திலே யிருக்க வேண்டும். ஆகையால் அது அவள் விட்டிலேயே யிருக்கவேண்டும்.”

“ஆனால் இரண்டு தரம் கொள்ளைக்காரர்கள் விட்டைத் தாக்கித் தேடினார்களே.”

“சே! அவர்களுக்கு அதைத் தேடத் தெரிய வில்லை.”

“ஆனால் நீ எப்படிக் காண்பாய்?”

“நான் தேடப் போகிறதில்லை.”

“ஆனால் எப்படி?”

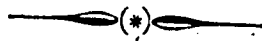
“அவளை எண்குக் காண்பிக்கும்படி செய்வேன்.”

“ஆனால் அவள் மாட்டேனென்கிறாள்.”

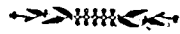
“அவளால் முடியாது, சங்கீரங்களின் முழக்கம் கேட்கிறது. அது அவள் வண்டி தான். நான் சொன்னபடி ஒன்று கூடத் தப்பாமல் நடக்கவேண்டும்.”

(இன்னும்வரும்.)

க. கிருஷ்ணசாமிஅய்யர்.

* இராமாயண ஸங்கிரகம்.

அஞ்சிலே யொன்று பெற்ற அஞ்சிலே யொன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே யொன்று ருக வாரியர்க் காக வேகி
அஞ்சிலே யொன்று பெற்ற வணக்கைக்கண் டயலா ருளில்
அஞ்சிலே யொன்றை வைத்தா னவனெம்மை யளித்துத் தாப்பான்.

அயோத்தியா காண்டம்.

(138-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

கோசல்சைய கைகேயியினது அந்தர்புராஞ் சென்று அரசன் பூமியில் வீழ்ந்திருந்த வலங்கோலங்கண்டு அதைப் பார்க்கப் பொறுது அலமந்து அரற்றி உயிர் விட்டுப்போன உடல் போன்று கீழே வீழ்ந்து ஸ்மரணை தப்பிப்

* இதலங்காங்கு எடுத்தாளப்பட்ட செய்யுளின் பொருளறிந் தானந்தம் கொள்ளக் கூடாத சிறுவர் சிறுமியர் முதலாயினார், செய்யுளைக் கவனியாது வசனத்தையே வாசித்துக் கதையினை யறியலாகும்.

பிறகு மூர்ச்சை தெளிந் தெழுந்து பல விதமாய் அரசனை நோக்கி அவன் தன் சுதன் இராமனுக்கிழைத்த தீங்கைக் குறித்த துக்கமும் ஏக்கமும் கொண்டு காரண மின்ன வென்றறியும் பொருட்டுப் பலவாறாக அரற்று வாளாயினாள்.

“நிரையார் கடல்கு முலகின் நவமே திருவின் திருவே
நிரையார் கலையின் கடலே நெறியார் மறையின் னிலையே
கரையா வயர்வே னெனையே கருணை லயனே யெனினென்
அரையா விதநா னழகோ லுலகே முடையா யென்னும்.”

“மீனின் தனைய மெனி வெறிதாய் விட நின் தற்போல்
உன்னத் தகைமைக் கையா வுறுநோ யுறுகின் றுணரான்
இன்னென் அரையா னென்னே யிததான் யாதென் நறியென்
மன்னன் தகைமை காண வாராய் மகனே யென்னும்.”

பட்டாபிஷேக மகோற்சவத்தைக் கண்டு களிக்க வந்த நிருபர் முனிவர் முசுலானவரும் இவ்வமுதரலோசையைக் கேட்டு இதற்கு யாதகாரணமென யோசித்துக் கொண்டிருக்க வசிட்டர் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு அரசனிருந்த இடத்திற்கு வந்து பார்க்குமளவில் அவன் இருந்த நிலைகண்டு, மேலே என்ன சம்பலிக்குமோ வென்று ஐயுற்று அரசனருகிற் சென்று பார்க்கையில் “அரசனுக்கு உயிர் இவ்வரையில் இருக்கிறது. இனி அவன் இறவாதிருப்பது அருமம். உணர்வு மறந்திருக்கிறான்” என்று தேர்ந்த, அங்கமுது கொண்டிருக்கும் கோசலையை இதற்குக் காரணம் யாதெனக் கேட்பதரிதான லின், இதயமென்பது சித்தேனா மிலாது போற்றேன்றிய கைகேயியை இவ்வாறு அரசனிருப்பதற்குக் காரணம் யாதென வினவியபோது நடந்ததை நடந்த வாய் சொல்லி முடித்தாள். வசிட்டர் இதைக் கேட்டு மனம் வருந்தி அரசனைத் தரையினின்று எடுத்து நிறுத்தி இனிய வார்த்தை சொல்லவும் கைகேயியினது தீச்சொல்லாகிய விஷம் நீங்கித் தன் காரற் புதல்வனாகிய ‘ஸ்ரீராம’ ருடைய பெயரே அவன் வாயிலெழக் கேட்டு அரசனயிரோடிருக்கிற ரெனத் தேர்ந்த, அரசன் சற்றே தெளிந்ததும் அவனை நோக்கி “அரசே! இது துக்கத்தை யொழித்து விடு, நம்பிராமனே நாடாள்வான். அச்சம் வேண்டாம்; அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடு உடனே செய்தல் நல” மென்று சொல்லி, பக்கத்திலிருந்த கைகேயியைப் பார்த்து, “இனியாயினும் தயை கூர்ந்து உன் செல்வப் புதல்வனாகிய இராமனுக்கு அரசும், இவனுக்குப் பட்ட மில்லாவிடில் உயிர் துறக்க வெண்ணியிருக்கும் சனங்களுக்கும் உன் சனவற்கும் உயிரும் உதவி, உனக்குண்டாகும் வசையையும் தீர்த்துக்கொள்” என்று புத்திமதி சொல்லியும்,

“மொய்ம்மாண் வினேவே ரறவென் ரொழிவான் மொழியா முன்னம்
விம்மா வருவா ளரசன் மெய்யிற் திரிவா னென்னில்

இம்மா வுலகத் துயிரோ டினிவாழ் வுதவே நென்சொல்
பொய்ம்மா னாமற் கின்றே பொன்றா தொழியே நென்றான்."

அவன் முனிவரை நோக்கி, "ஐயா! அரசன் சொன்ன சொல்வதிலுல், யான் உயிரோடினேன். உயிரை உடனே மாய்த்துக் கொள்வேன்" என்ன லும் அவர், "இது உனக்கு முறையன்று. கொழுநன் இறந்து படுவா நென் பதம், உலகம் உன்செயலை ஒப்பா தென்பதம், பாவச்செய்கையின் பயனாகிய பழியும் உலகெங்கும் பரவுமென்பதம் நீயறியவில்லையா! யான் சொல்லினும் நீ கொள்ள வில்லையே! இச்செய்கை உனக்குத் தகுதியன்று,"

"கொழுநன் துஞ்சும் மெனவுங் கொள்ளா துலகம் மெனவுங்
பழிநி ன்றுயரும் மெனவுங் பாவம் முளதா மெனவுங்
ஒழிகின் நிலையன் நிபுமொன் னுணர்கின் நிலையா னினிமெல்
மொழிகின் தன்வென் னென்னு முனியும் முறையன் தென்பான்.

என்று சொல்லியும் மன மிரங்காததைக் கண்ணுற்றதக் கோப மூண்டு அவனை நோக்கி "இவ்வளவு நிர்நாகூண்பணிபமா யிக்கிருயே, நீ பெண் தானோ! பேயோ! குலத்தை யெரிக்குத் தீயோ! பதரகாணியோ! மகளை வனத்திற்குப் போவென்று சொல்வதற்கு வாய் கூசா, மன்னவன் மனநொந்து மெய் தளர்ந்திருக்கையில், வனத்திற்குப் போம்படி நீயா சொன்னாய்! அவ னோ போகா நிற்பன். குலத்திற்குரிய புதையும் மற்றவர்களுடைய உயிரை யும் மாய்க்கவந்த தீயோய்! உலகத்தி லுண்ணப் போன்ற தீயவர்களும் உள ரோ!" என்று மூத்ததைக் கேள்வியுற்று, மனந்தளர்ந்து நின்றமன்னனாகக்கே வியைப்பார்த்து "ஏ பாவா, வேண்டுமாயின் காட்டிற்று நீ போகலாமே! என் னுயிர்செயிராகிய இராமனை அதுப்புவித்து விட்டாயோ! அவனும் உன் சொ ற்படிபோய் விட்டானே. இதற் கெல்லாம் காரணம் நானே யொழிய விப் போது உன்னை நோவதில் யாது பயன்!

"கண்டே னெஞ்சங் கனிவாய்க் கனிவாய் விடநா னெடுநாள்
உண்டே னாதனு னீயென் னுயிரை முதலோ டெண்டாய்
பண்டே யெரிமுன் னுண்ணப் பாவி தேவி யாகக்
கொண்டே னெல்லேன் வேரூர் கூற்றந் தேடிச் செண்டேன்."

யமனே யிப் பெண்ணுருவாய் எனக்கு வாய்த்ததின் பயன் இது! இதற்கு யான் செய்வது யாது." என பற்பலவாறாற்றி வசிட்டரை நோக்கி "ஐயா! இவள் எனக்குத் தாரமல்லள். கூற்றுவினைப் போன்றவள். இவள் கழுத்தி னுண் இவள் மகன் பரதனுக்கு காப்பினனாகப் போகிறது. பரதனும் என் உத்தரகிரியைக் குரியவளுகான்" என்று சொல்லித் திரும்புகையில் பக்கத் திருந்து அலமர்த்துலங் கோசலை நிலையைக் கண்டு துன்புற்று "உன்னையும் வந்து காணவில்லையோ மகன்!" என்று தளர்ந்து அயிர்த்தான்.

இவற்றை யெல்லாம் கண்ட கோசலை கணவன் மீது யாதொரு குற்றமு மின்றெனத் தெளிந்து சகக்களத்தியே காரண மென்றோர்ந்து கணவனைத் தேற்றுவாளாயினாள். அவளும் தன்னைத் தானே வெறுத்துக்கொண்டு தானும் தன் மகன் காட்டிற்கேரு முன்னம் உயிர் துறப்பது உண்மை யென்பது கண் டான்.

"பொன்னின் முன்னம் மொளிரும் பொன்னே புதழின் புதழே
பின்னின் மின்னும் வரிவிற் குமரா மெய்யின் மெய்யே
என்னின் முன்னம் வனநீ யடைதற் கெனியே னல்லன்
உன்னின் முன்னம் புதுவே னுயர்வா னகம்யா நென்றான்."

"அள்ளற் பள்ளப் புனல்கு முகன்மா நிலமும் மரசும்
கொள்ளக் குறையா நிதியின் குவையும் முதலா மெவையு
கள்ளக் கைகே கிக்கே யுதவிப் புதழ்கைக் கொண்ட
வள்ளற்றன் மென்னுயிரை மாய்க்கும் மாய்க்கும் மென்றான்."

அரசன் தான் இறந்து படுவானென்று மெண்ணம் அதிகரித்து அலமர்து கிடத்தலைக் கண்ட வசிட்டர் அரசனை நோக்கி "அரசே, அயர்தல் வேண்டாம். அவன் காட்டிற் கெகாவண்ணம் நான் போய் எற்பாடு செய்து விட்டு வரு கிறேன்" என்று சொல்லிப் போய் விட்டார் வசிட்டர்.

தசரதன் கோசலையை நோக்கி "இராமன் காட்டிற்கேகா வண்ண மிரான். என்னுயிரோ போகாதிராது. இதற்கெல்லாக் காரணம் முன்னொரு முனிவரெனக் கிட்ட சாபந்தான்." என்று

"பொன்னார் தோளான் காணு புதுதப் புதுததவிரான்
என்னு ருயிரோ வகலா தொழியா திதுகோ சலேகேன்
முன்னு ளொருமா முனிவன் மொழியுஞ் சாபம் முளதென்
நந்தா ளுற்ற தெல்லா மவளுக் கரசன் னறைவான்."

அதன் வாலாற்றையும் விவரமாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்:—

"ஒருமுனிவன் * வயோதிக பருவமடைந்தும் தேசயாத்திரை செய்ய வி ருப்புற்ற தனது தாய் கந்தை † பரிருவரும் கண்ணொளியிழந்ததனால் அவர்க ளோந்தான் ஒரு காவடி செய்து அதிற்சூங்கி வைத்துக்கொண்டு அவர்கள்விரும் பிய பற்பல தேசங்களுக்கும் அவர்களைக் கொண்டேகினான். ஒரு நாள் அவர் களுக்கிருந்த நாவறட்சியினால் தம் மகளைத் தங்களுக்குத் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுக்கும்படி வேண்டினார்கள். அவன் அப்படியே காவடியை இறக்கி வைத்து விட்டு அருகிலிருந்த ஓர் குளத்திற்குத் தண்ணீர் கொணர்வதற் காகச் சென்றான். இஃதிப்படி நிற்க நான் தற்செயலாய் அன்றைத்தினம் அந்த பக்கத்தில் வேட்டையாடச் சென்றேன். முனிவர் புதல்வன் மொள் ளும் ஜலவோசையை யாளை ஜலமருந்தும் சப்தமென்றுன்னி யானையைக்

* சுரோசனன், † சலபோசனன்.

பிடிக்கும் நிமித்தம் ஒரு பாணம் எய்தேன். அப்பாணம் முனிபுத்திரன் மீது பாய்ந்தது. அதன் வேகம் பொறுக்க மாட்டாது அவன் அலறுவதைக் கேட்டு யானை யென்றுகித்தது பிழை மெனத் தேர்ந்து போய்ப் பார்க்கு மானில் முனி புத்திரன் வருந்துவதைக் கண்ணூற்று யானும் வருத்தப்படு வதைக் கண்ட அவன், “ஐயா நீர் தெரிந்து செய்ததல்லவே. யானை நீருந் தும் சப்த மென மயங்கி இப்படிச் செய்து விட்டீர்! துக்கிப்பதனாற் பய னென்! வினையின் பயன் எனக்குச் சித்தித்தது. அதிக தாக விடாயி

“இருசண் களுமின் நியதாய் தந்தைந் கும்மீங் கவர்கள்
பருதும் புனல்கொண்டகல்வான் படர்ந்தேன் பழுதா யினதால்
இருகுன் றனைய புயத்தா யிபமென் னுணரா தெய்தாய்
உருகுந் துயரந் தவிரீ யூழின் செயலி் தென்றே.”

ஆல் வருந்தும் எனது தாய் தந்தையர்க்கு இப்பாத்திரத்திலுள்ள ஜலத்தைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்து எனக்கு மரணம் சம்பவித்த சமாசாரத்தையும் அவர்க்குச் சொல்லீராக” என்று சொல்லித் தன்னுயிர் அறந்தான். நான் வருத் தத்துடன் மட்பாத்திரத்துள்ள ஜலத்தைக் கொண்டு காவடி வைத்திருந்த இடத்திற் சென்று அவர்கள் எதிரில் நான் நின்ற மாத்திரத்தில் அவர்கள் என் னைத் தமது புத்திரனை நினைத்து மார்போடனைத்து முத்தமிட வெண்ணி அவர் தம் மருகேவா வென்றார்கள். பிறகு அவர் தம் பிள்ளைக்குச் சம்ப வித்த சூறையை யெடுத்துச் சொன்னேன். அதிக வருத்தப் பட்டுச் சோர் வதைக் கண்டு “தளராடீர்கள். என்னையே இனி உங்கள் புத்திரன் போற்பா விக்கலாம். வேண்டிய பணிவிடை செய்து வருவேன். அரசனாயிருத்தலின் உங்களுக்கு வேண்டிய செளகரியங்களெல்லாம் எளிதிலுமென்று விக்கக் கூடும்” என்று சொல்லியும் ஆறுதலர்களாய், அவர்கள் “நீயுயர் அறந்தும் போது உனது புத்திரனும் உனக்குரியோசமாகான்” எனச் சபித்துவிட்டுத் தாங்களும் உயிர் அறந்தார்கள்.

“கண்ணுண் மணிபோன் மகவை யிழந்தும் முயிர்கா தலியா
உண்ண வெண்ணி யிருந்தா லுலகோ ரென்னென் னுறையார்
விண்ணின் றலேசே ருதும்பா மெம்போல் விடலை பிரிப்ப
பண்ணும் பரிமா லுடையா யடையாய் படர்வா னென்னு.”

அச்சாபத்தின் பயனைச் சூழிதேனும் அக்காலத்திற் கவனிக்கவில்லை. அத னுண்மை இப்போது தான் தெரிய வருகிறது. இராமன் காட்டிற்கேழுதலும் என்னுயிர் போதலுந் தவராது” என்று சொல்லி ஏக்கமுற்று வீழ்ந்தான்.

† சுந்தரனன்.

வசிட்டர் அரசனிடமிருந்து பட்டாபிஷேக மண்டபத்திற்கு வந்தவுடன் அரசனைவரும் அவரை நோக்கி “இராமர் பட்டாபிஷேகத்திற்கு யாதேனும் தடை நேரிட்டதோ? அவ்விடமிருந்து வந்த அமுகூரற்கு யாது காரணம்?” என்று வினாவதும் அவர் கைகேயியினால் நடந்த வர்த்தமானத்தைச் சுருங்கச் சொல்லி விளக்க வைத்தார்.

“கோண்டான் வரமிரண்டு கைகையர்கோன் கொம்பவட்குத்
தண்டாத செங்கோற் றயரதனும் தானளித்தான்
ஒண்டார் முசிலைவனம் போகென்றொருப் படுத்தான்
எண்டானும் வெதில்லை யீதித்த வாறென்றான்.”

இதைக் கேட்ட வரசர்களும் மற்றவர்களும் ஆற்றாது அழுவாரம்பித்து விட்டார்கள். அஃறிணைப் பொருள் களுமேக்க முற்றுநின்றன.

“கிள்ளையொடு பூவை யமுத கிளர்மாடத்
துள்ளுறையும் பூசையமுத வருவறியாப்
பிள்ளை யமுத பெரியோரை மென்சொல்ல
வளளல் வனம்புதுவா னென்றுரைத்த மாற்றத்தால்.”

“ஆவு மமுதவதன் சன்றமுத வன்றலர்ந்த
பூவு மமுதபுனற் புள்ளமுத கள்ளொழுதும்
காவு மமுத களிற்றமுத கால்வயப்போர்
மாவு மமுதவனம் மன்னவனை மானவே.”

இக்கொடிய விவையத்தைக் கேள்வியுற்ற அந்நகர் ஜனமெல்லாம் அடை ந்த வருத்தத்திற் கோரள வில்லை. இராமன் காட்டிற்குப் டோனல் தாங்களும் உடன் சொல்லல் வேண்டு மென்றும், அவன் போனல் புற்றுடைய காடெல் லாம் நாடாடுப்போ மென்றும் அயோத்தி ஆரணியமாய்ப் போய் விடு மென்றுஞ் சொல்லி அதிக அன்புமுற்றார்கள்.

இராமன் சுமித்திரையினது மாளிகைக்குப் போனதும் முதலில் இலக்கு மனைகைக் கண்டான். அவன் கைகேயினது செயலைக் கேள்வியுற்று கோபம் மூண்டு ஆலகால விஷம்போற் சேறி எழுந்து உலகத்திலேயே பெண்ணெனும் பேரு மிருத்தல் தகாதென்றும் அவர்களை யழித்தல் வேண்டு மெனச் சூளு ரைத்து எழுந்தான்.

“விண்ணுட் டவர்மண்ண வர்விஞ்சையர் நாகர் மற்றும்
எண்ணுட் டவர்யாவருநிற் றோர் மூவ ராதி
மண்ணுட் டநர்காட்டு நர்வீட்டுநர் வந்த போதும்
பெண்ணுட் டமொட்டே னினிப்பேருல கத்து ளென்னு.”

“அத்தகைய கைகேயியின் முன்பாக உன்னை மருடந் சூட்டிப்பார்த்தல் வேண்டும் யான்; அதற்கு யார் இடையூறுண்டாக்கின போதிலும் அவர்களை

அச்சினிக்கு ஆவுதி செய்யத் துணிந்த விட்டேன்” என்றான் இளையவன்.
“தந்தை சொன் மிக்க மந்திரியில்லை; தாய் சொற்றார் தொருவாசையில்லை என்பதற்சேற்ப நான் நடந்து வருகிறேன். எல்லா மியங்குவதற்குக் சாரணம் ஒன்றிருக்க இவர்களை மெல்லாம் நோவது எதற்கு? வினையின் பயனல்லவா இது. ஏன் வினையுக்குச் சோபக் கொள்ளல் வேண்டு” மென்றான் இராமன்.

“நதியின் பிழையன்று நயம்புன லின்மையற்றே
பதியின் பிழையன்று பயந்துநமைப் புரந்தான்
மதியின் பிழையன்று மனப்பிழையன்று மைந்த
விதியின் பிழைநீ யிதற்கென்னை வெகுண்ட தென்றான்.”

அப்படிச் சொல்லியுங் கோபமாறாதவனாய் தன் வில்லிற்குமுன் விதியும் பறந்துபோ மென்றான். இராமன் இளையவனை நோக்கி, “தம்பி! நீ இப்படி கோபித்தல் தகுதியன்று. தாய் தந்தையர் மேற்சலித்தல் தகுமோ. பாதன் பாராளுவான் என்னக் கேட்டாராம் படைக்குஞ்செவ்வமேசெவ்வம். இதனையும் மேலான தொன்றுளதோ? என்னைப்பாதுகாத்து வளர்த்துவந்த தாய்தந்தையருடையசொல்லையித்யான் அரசாள்வது தக்கதன்று. என் சொல்லைக்கடந்து நீ நடக்கலாமா?” என்று இவ்வளவு சொன்ன பிறகு அவனும் கோபத்தைத் தணித்து விட்டான்.

“கீற்றந் துறந்தா னெதிரின்று தெரிந்து செப்பும்
மாற்றந் துறந்தான் மறைநான்கென வாங்கல் செல்லா
நாற்றென் டிணாவேலையி னம்பித னுனை யாலே
ஏற்றந் தொடங்காக் கடலிற்றணி வெய்தி நின்றான்.”

இராமனையும் இளையவனையும் கண்ட சுமத்திரை சங்கதி தெரிந்து ஏங்கக் கொண்டு வுணர்வற்றிருப்பதைக் கண்ட இராமன் அவளை ஒருவாறு தேற்றி விடை பெற்றுக்கொள்ள விரும்பியபோது இலக்குவனை நோக்கி, “அப்பா! உன் தமையனிருக்கு மிடந்தான் அயோத்தி யெனக் கொள். சீதையை உனக்குத் தாயென மதிப்பாய். அவனுக்கிமை யென்று மற்றவர் மதிக்கும்படி ஏவல் செய்வாய்” என்று பற்பல விதமாய்ப் புத்தி சொல்லி யனுப்புவித்தான். அவர்களிருவரும் பட்டு பீதாம்பரம் தவிர்ந்து மான்னோல் லுவுரி தரித்து அவ்விடம் விட்டு வரும்போது வழியில் வலிட்டரைக் கண்டு டுவிட்டு எதிரின்றார்கள். அவர் இவர்களிருவருடைய முகப்பொலிவும் அச்சாலிவும் அரையிலுள்ள கோயின் பொலிவும் கண்டு எல்லா முன்னுற் றிமை இப்படியிருத்தம் எடுத்திவர்களுக் குரைப்பது இன்ன தென்று தோற்றது. மதியிற் போதலின்றான். பிறகு தெளிந்து இராமனை நோக்கி “தம்பி! அரசன் உயிருடனாவது நீ காட்டிற்குப் போய்விட்டால்; அப்படிச் செய்தல் வேண்டாம்” என்னதும் இராமன் “தந்தையின் சொற்படிபாடத்தல் யெனதுகடமை.

அப்படி நடத்தலால் துயரப்படும்படித்தல் அவரை யாற்றுதல் தங்கள் கடன்” என்று மற்றவையாவும் விவரமாய்ச் சொல்லவே முனிவர் வேறொன் னொரு சொல்வதற் கில்லாது அயர்ந்து நின்று, அவரை வணங்கி மேலே சென் றார்கள். இவர்தம் கோலத்தைக் கண்டவர்கள் பெருந் துக்கமுற்று வாய் விட்டாற்றினர். அந்நகர் முழுதும் தயரதனைப்பான்று உயிர்போகுந் திருணத்திருப்பதை யொத்திருந்தது.

“ஓவி னல்லயி ருயிர்ப்பிழை டுடல்பதைத் துலைய
மேவி நல்லது கெழில்கெட விம்மனோய் விம்மத்
தாவி லும்பொறி மறுகுறத் தயரத நென்ன
ஆவி நீக்கின்ற தொத்ததல் வயோத்திமா நகரம்.”

இராமன், பிறகு தனது நாயகியினது அந்தர்ப்புரஞ் சென்றான். நாயகன் சகலத்தைக் கண்டு மனம் நொந்து எழலும் அவள்தம் மாமியரும் சண்ணீர் பெருக மிகவும் வருந்தவும் அவள் அதிக வருத்தஞ் சூடன் இதற்கு யாதகாரண மெனவினவலும், இதனாவிருத்தார்தைச் சுருக்கிச் சொல்லி “யான் போய் வருகிறேன், நீ வருத்த மடையாதே” என்னதும் நாயகன் காட்டிற் கேக வேண்டி யிருக்கிறதே யென்பதற்கும், அரசரிமை போய்விட்ட சென்பதற்கும் அவ்வளவு வருந்தாது தன்னைத் தனியே விட்டுப் போய் வருகிற நென்ப திற்கு மாத்திரம் ஆராத்யரடைந்தான்.

“துறந்து போமெனச் சொற்றசொற் தேறுமோ
உறந்த பாற்கடற் சேக்கை யுடனொர் இ
அறந்திரம் புமென் றையன யோத்தியி
லிறந்த பின்பும் பிரிவின ளாயினான்.”

அரு நெறியும் வெயிலும் அன்புடை நாயகன் பிரிவினைக் காட்டிலும் கொடியதாகுமோ வெனச் சொல்லித் தானும் மான்னோல் மரவுரி தரித்து ஐயன்பின் தயாராய் வந்த நின்றான். அவளை நோக்கி “நீ எல்லாவற்றையுங் குறித் தெண்ணுவாய். உன்னால் எனக்கும் மற்றவர்க்கும் அனேக துன்பம் நேரிடும்” என்று இராமன் சொல்லலும் சிறிதேனும் வேறென்னுது பின் செல்லலே தனக்குச் சுகமும் தருமமுமென்று துணிந்தான். இராமனும் வேறொன்றுஞ் சொல்வதற்கில்லாது பிறகு அவள்தன்னோடும் அரசனிருந்த மாளிகையை நோக்கிச் சென்றான். அங்கிருந்ததாய்மாறை வந்தித்து அரசனை ஆற்றும்படிச் சொன்னான். இவன் கோலத்தைக் கண்டு அவர் வீழ்ந்து மயங்கினார்கள். பிறகு அவர்கள் தம்மகனைத் தன் வாழ்த்தி, இளையோனை வழத்தி இவர்களைக் காக்கும்படித் பிரார்த்தித்து அனுப்பு வித்தார்கள். அவர்களை விட்டுப் முனிவனைத் தொழுது தானும் தனதுயிர் தம்பியும் செலுத்திய தேர்மீது வனம் நோக்கிச் சென்றார்கள்.

(இ)

கஸ்துளம்

(*)

கட்டுக்கதைகள்.

I. ஓராயும் மூட்டேகுட்டியும்.

கோட்டச்சாலத்தில் ஒருநாள் ஒருமலையின்பக்கமாய் ஓடியதோர்தெள்ளிய வோடையில் ஓர் ஓராயும் மூட்டேகுட்டியும் சமதுராத் தைத்தணித்துக்கொள் ளுப்படி ஒரேவேளையில் வருமாறு நேரிட்டது. ஓராய் உயர்ந்தவிடத்திலும், மூட்டேகுட்டி அசற்குத் தொஞ்சத் தூரத்திற்-ப்பால் தாழ்ந்தவிடத்திலும் கிள மன. அவ்வாறாகவும் ஓராய் அதனோடு சண்டையிடப் பண்ணித் “தண்ணீ ரைக்கலக்கி யான் குடிக்கமுடியாதவாறு மண்ணீராக்கியதனால் உனக்குத் து யாது சொல்? இன்செயலுக்கு உத்தரவாதஞ் செய்வாய்?” என்று சினத்துக்கேட் டது. இங்ஙனம் பயமுறுத்தித்தன்மீது சாட்டியருந்தற்கேட்டு மூட்டேகுட்டி நடுநடுக்கி அமைத்த குரலிற்பணித்த சொற்களில் “யான் குடித்ததண்ணீர் தும் மீடத்திலிருந்து வருவதனால் அலிதெப்படி நேரும்? ஆகலின் அவ்வளவு உய ரத்திலுள்ள தண்ணீரைக் கீழிருக்கும் யான் சலக்க முடியாது” என்று சொல்லிற்று. அதுகேட்ட ஓராய் “அலிதெப்படியே ஆகுத; நீ பொருள்வன்; ஏறக்குறைய அதுமாதத்திற்கு முன்னே நீ என்னை இழிந்த சொற்கள் வழங் கிப் புறங்கூறி வைதனையென யான் கேள்விப்பட்டேன்” என்று அதட் டிற்று. அவ்வளவில் மூட்டேகுட்டி “ஐயோ! யான்பிறந்து இன்னும் ஆறு மாதமாகவில்லைய!” என்று கூறிச் சிறுந்தது. வாய்மனக்கு மாருனதொன்றை ஒருகாலமும் கிளையாஞ்சொல்லி கிளையுத்த முடியாதென்பதணர்ந்த அவ் வோராய் உறுமி, வாயில் தரைத்துப் பைத்தியம் பிடித்ததுபோலப் பெருஞ் சினங்கொண்டது. அந்நேரமேல் மூட்டேகுட்டியினருகின்றென்று “பேராய்! நீயல்லவென உன் சப்பலுதல் அங்ஙனஞ்செய்திருப்பாய்; எல்லாமொன்றே” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு பாவமுமறியாத அவ்வெளிய உரவியற்ற மூட்டேகுட்டியின்மீது பாய்ந்து சின்னப்பின்னமாய்க் கிழித்துத் தின்றது. அந்தோ! இவ்வுதென்ன அநியாயம்!

நீதி:—தீயோன் தனதுதீச்செயல்களுக்கு எவையெனும் சாக்குப்போக்குக் களை எப்பொழுதுகூறவொன்.

அமைதிமுறையு:—சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்குமோர் அரசனாகவேனும் பள்ளிக்கூடத்திற் புறாஞ்சிறுவனாகவேனும் குடியரசு நாட்டின் தலைவனாக வேனும் இருக்குமொரு கொடியோனுக்கு அவனது தீயவொழுக்கத்தை நாட்ட ஒருவிரகியாயமும் அகப்படாமற்போகாது. தீயஞ்சிறையோன் ஏதேனும் தீய் குசெய்ய விரும்பும்பாது வம்புக்கிழுத்தற்போருட்டு எளிதில் யாதொன்றொ ருதீயவிரகியாயம் சம்பித்தன்கொள்வான். வம்புசெய்வோரிடமும், கொடிய விரகியாய் நடந்துகொள். கூரியலாநெடுத்த விரையாடுவோர் கவலையாயிருக்குமாறுபோல நாமுமிருக்கவண்டும்.

நீதிய மனமின்றித் தீங்கு பற்பல

வெண்ணென்றும் பொறுக்கி லார்மற்றுப்

நீதிய நல்லுள் பொறுமை யென்பது

மக்கட்கே யுரிய மாண்பரோ.

ம. சு. கோவிந்தசுவர்.

(*)

ஜனப்பிரியன்.

மாதம் ஒருமுறை பிரசுரம் செய்யப்படும்.

புஸ்தகம். 1] சென்னை 1901ஆம் ஜனவரி [இலக்கம். 7

நீடித்தவாழ்க்கை.

—:—:—

தீர்க்காயுளே ஒரு பெருமையன்று. வயோதிக காலமெல் லாம் துக்கமும் வருத்தமும் அதுபவிப்பதானால் நெடுநாள் உயிர்த் திருப்பதும் விரும்பத்தக்கதன்று. ஆகிலும் நாம் ஒவ்வொருவரும் முதுமைப்பருவத்தில் பலவகைப் பிணிகளால் பிடிக்கப்பட்டு வருந் துவதெல்லாம் இளமைப் பருவத்தில் நமது தேகசெளக்கியத் தைச் சிறிதேனுங் கவனியாது அலட்சியமா யிருந்ததனாலுண்டா வதல்லவா? “விரை யொன்று போட்டால் சுரையொன்று முளைக்குமா?” நாம் இளமைப் பருவத்தில் விதைப்பதையெல்லாம் முதுமைப் பருவத்தில் நாம் தாமே அதுபவிக்க வேண்டும். நம் மெல்லோருக்கும் ஒரேவிதமான சரீரபலமும் மனோசக்தியும் இல்லாவிடினும் தக்க பிரயத்தனங்கள் செய்தோமாயின் சரீரசுகத் தையும் புத்தியின் அபிவிருத்தியையும் ஒவ்வொருவரும் அடைய லாகும். சுகமான சரீரத்துடன் அமைதியான மனவுறுதி யுண் டாவதற்கு வேண்டிய உபாயங்களைச் சிறிது கூறுவதே எமது முக் கியமான கருத்து. நமது தேகம் வலியுள்ளதாயும் மனம் அமைதி யாயுமிருந்தாலல்லவோ உயிர்த்திருப்பது நமக்குப் பரமானந்தத் தை யுண்பெண்ணுகிறது. அவ்வாறிருப்போமாயின் முதுமைப் பருவம் வீண்பூபாரமா யில்லாமல் அமைதியான சந்தோஷத்தை யும் மனத்திருப்தியையும் உண்டாக்குகிறது. நாம் யாதொரு பிணியுமின்றிச் சுகமாயிருக்கும் காலத்தில் சந்தப்பதற்கும் பலவீனத்

துடனிருக்கையில் கங்க முயல்வதற்கும் வித்தியாசம் நன்றாய்த் தெரியவில்லையா? நாம் எந்த வேலையையும் சரியாய்ச் செய்ய வேண்டுமானால் கவனத்துடன் செய்யவேண்டும். நாம் அஜீர்ணத்துடன் அவஸ்தைப்படும்போதும் தலைநோவுடன் வருந்தும் போதும் கவனத்தைச் செம்மையாய்ச் செலுத்த வாய்க்காதே! நம்மை நாமறிவதே ஞானம். 'உன்னை நீ அறிவாயாயில் உனக் கொரு கேடுமில்லை' என்றார் புலவரும். நமது தேகமோ அநேக வுறுப்புக்களமைந்த ஒரு பெரிய யந்திரம். இதில் ஒவ்வொருறுப்பும் நல்ல நிலைமையிலிருந்தால் யந்திரமும் சரியாய்வேலைசெய்யும். இதைச் சிறிதேனுங் கருதாது மாணக்கரும் வேறு வியாபார முள்ள பலரும் தாங்கள் சரீரப்பயிற்சி செய்யவேண்டியவேலையை யும் நித்திரை செய்யவேண்டிய காலத்தையுந் தவிர்த்துத் தங்கள் தங்கள் தொழிலேகதியாயிருந்து சிறிதேனும் வேலைசெய்யத்தம்மாவியலாது தமது பலம் முற்றும் குறைந்தபோதன்றோ தமது மூடத்தனத்தை யுணர்வின்றனர். சுகாதாரவிதிகளைப்பற்றிக் கிராமங்களில் எத்தனைதரம் பறையறைவித்தும் நகரங்களில் முனிசிபாலிடியார் எவ்வளவு கவலையெடுத்துக் கொண்டும் ஜனங்கள் இன்னும் சிறிதேனு மறியாதிருக்கின்றனர். ஆதலின் அவைகளைப் பற்றி ஒவ்வொருவருக்கும் வற்புறுத்திக் கூறுவது அவசியம். தேகமும் அதற்குத் தேவையானவைகளும் ஒவ்வொருவருக்குந் தெரியும் வரையிலும், காற்று, வெளிச்சம், உணவு, உடை இவைகளை நவனிக்கப்படும் வரையிலும் இவைகளை யுணர்ந்தவர்கள் தம் மானியன்றவளவு அனைவர்க்கும் உணர்த்தவேண்டும்.

பிசிஷ்ணுஸ்வார் ஸ்ரீராமபிரானை சரணுகதியாக வடைந்த போது ஸ்ரீராமரும் அவரைச் சிரஞ்சீவியா யிருக்கும்படி விரைந்தது வாழ்த்தினார். மார்க்கண்டேயர் யமபாதைக்குப் பப்பந்து சிவபிரானைத் துதித்தபோது அவரை 'என்றும் பதினாறுவய'தாயிருக்கும் படி சிவபிரானும்வாழ்த்தினார். வேதவித்தாய் புத்தியில் சிரேஷ்டரான வியாசரும் சிரஞ்சீவிகளிலொன்றாயது தேவதாவரப் பிரசாதமன்றோ? இன்னும் ஒருவரையொருவர் நமஸ்கரிக்கும்போது "நீர்க்காயுஷ்மான் பவ," 'நீடுழி வாழ்க' என்று ஆசீர்வாதம் செய்யவில்லையா? இதனால் ஒவ்வொருவரும் முற்காலமுதல்

நீடுழி வாழப் பிரியப்பட்டா ரென்பது தெளிவாக விளங்கும். விசேஷமாய் மனச்சஞ்சலமும் சரீரப்பிணியு முடையராயிருந்தால் விருத்தாப்பியம் ஒரு பாரமாகவே தோன்றும். 'சிரஞ்சீவி' என்பது சரியான ஆசீர்வாதமாயின் இவ்வுலகில் நாமடையக் கூடிய சுகங்களில் மேம்பட்டதாகிய சரீரசுகமும் மனக்களிப்பும் வேண்டும். கனவான் எவ்வளவு செல்வவானாயினும் சக்கிரவர்த்தி எவ்வளவு திறமை பெற்றிருந்தாலும் வேதாந்தி எவ்வளவு ஞானம் பெற்றிருப்பினும் சரீரசுக மிலனாயின் அவன் சுகமுள்ள பேதையினும் பயனற்றவனாகின்றான்!

சுகாதார விதிகளையும் சரீரத்திலுண்டாகும் பல வியாதிகளை நிவர்த்திக்கும் வழிகளையும் முற்றும் சொல்ல இப்பத்திரிகையிடங் கொள்ளாது. பொன்னினும் சிறந்த நமது தேகத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டிய வகையையும், நாம் எப்பொழுது ஏமாந்திருக்கிறோம் என்பதே கண்ணுய்க்காத்து மும்முரமாகவோ அல்லது மெதுவாகவோ, எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்தோ அல்லது தனிமையாகவோ, நம்மைச் சேர்ந்து அனறேயோ அல்லது நாளடைவிலேயோ நமது பலத்தைக் குறைத்து நம்மைக் கொல்லும் பலவித வியாதிகளை யறிந்து அவைகளினின்றும் தப்பச் சில பொதுவிதிகளையே கூறமுடியும்.

நமது மாற்றாந்தாயாகிய இயற்கையின் தவறா விதிப்படி நாம் உயிர்த்திருப்பதும் சுகமாய் வாழ்வதும், இடைவிடாதுதேகத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு, மாந்தர்களை முற்றும் அழிக்கமுயலும் பற்பல சக்திகளோடு சண்டைசெய்து வெல்வதனுலேயே யுண்டாவின்றன. இந்தச் சக்திகள் நம்மை இப்போது ஒன்றும் செய்யாதிருந்தாலும் நாமறியாமலே நமது சரீரத்துள்ளிருந்து வாழ்வாகிய அஸ்திவாரத்தைப் பலவீனப்படுத்தி நாம் அறியாமையினாலும் அசாந்திரதையினாலும் சுகாதாரவிதிகளில் தவறுவதையெல்லாம் துணையாகக்கொண்டு நமக்கோ அல்லது நமது வம்சத்தினர்க்கோ தக்க தண்டனையை யுண்டிபண்ணும்.

நாம் ஜனனமரண கணக்கைப் பார்ப்போமாயின் விசேஷ நாகரிகம்பெற்ற ஜாதியாரில்கூட முதுமைப்பருவம் வரையில் உயிர்த்திருந்து அநாயாசமாக மரணமடைபவர்கள் 100-க்கு 5-பேரே

என்று அறிகிறோம். மற்ற 95-ம் கூடியம் முதலிய வியாதிகளினால் கால்பங்கு மரணமும்; சுரம், சுகஜனி, வாந்திபேதி, வைகூரி, நீர் வியாதி முதலிய வியாதிகளினால் முக்காற்பங்கு மரணமுமேயாம். ஜன்மவியாதியன்றி மற்ற வியாதிகள் முழுமையையும் ஜன்மவியாதி யில் விசேஷபாகத்தையும் சுகவிதியைச்சரியாய் அதுஷ்டித்த லால் நிவர்த்திக்கலாகும். அதாவது சுகாதாரவிதிகளைக் கவனத் தோடு அதுஷ்டிப்பதால் எல்லாத் தேசங்களும் எல்லாஜனங்களும் தங்கள் இளமையிலும் பால்லியத்திலும் இப்பொழுதைப்போல பல்வகைக் குருப்பிணிகளால் உண்டாகும் மரணத்துக்குத் தப்பி அனைவர்க்கும் பயன்படும்படியாய் ஆயுள் முழுவதும் ஜீ வித் திருந்து அநாயாசமாய்ப் பிராணனைவிடலாகும்.

இவ்வித நிலைமை யுண்டாவதற்கு சுகாதார சாஸ்திரத்தில் நமக்கு இன்னம் ஞானம் விருத்தியாகவேண்டும். தீராவியாதிக ளென்று இப்போது நாம் என்னும் பல வியாதிகளுக்கு மருந்து கண்டுபிடித்தல் வேண்டும். இதுவரையில் வைத்திய சாஸ்திரத் தில் உண்டான அபிவிருத்தியே இன்னமுள்ள தீரப்பிணிகளுக்கு மருந்துதேட ஒரு தூண்டுகோலாகிறது.

அநேக வியாதிகளைத் தீர்க்கத்தக்க மருந்துகளிருந்தும் அவற் றைக்கவனியாமல் எத்தனையோ ஜனங்கள் வருஷாவருஷம்மாண்டு போகிறார்கள். வாந்திபேதி, ப்ளேக் என்னும் மஹாமாரி முத லிய கொள்ளை நோய்களாலன்றி மற்ற வியாதிகளா லிறப்போர்க் குத்தகுத்த ஓளஷதங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்குமானின், இறந்தவர் களில் தூற்றுக்கு 20-பேர் வீதம் பிழைத்திருக்கக் கூடும். மனிதர் களின் களிப்பை விருத்தியாக்கி அவர்களின் வருத்தத்தைக் குறைக் கச் சுகாதாரவிதிகளையும் அவைகளை உபயோகிக்கும் வகையையும் சிறிது கூறுவோம். சுகாதார சாஸ்திரமென்பது நாம் குடியிருக் கும் வீடாகிய இந்தச் சரீரத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டிய முறை மையைக் கூறுவது. வைத்திய சாஸ்திர மென்பது அஜாக்விதை யினாலாவது அபியாமையினாலாவது அந்த வீட்டுக்குக் கேடு வருமாயின் அதைச் செப்பனிடும் விதத்தைக் கூறுவது. விலை யுயர்ந்த மாளிகையுள்ள ஒருவன் மும்முரமாய் மறைக்காற்று அடிக்குய்கால் மண்ணும் ஜலமும் வீட்டுக்குள் வந்து பாழடையும்

படி கதவுகளையும் பலகணிகளையும் திறந்திருப்பானாயின் அவன்புத் தியை என்னவென்று நினைப்பாய்? தற்செயலாய் நேரிட்ட புயல் காற்றினால் வீட்டின் மேற்கூரை பிரிந்து அப்பால் தள்ளப்பட அதைச் சிறிதுங் கவனியாமல் வெய்யிலில் தீய்ந்து மழையில் நனை யும்படி ஒருவன் விடுவானாயின் அவன் ஞானத்தை என்னவென் றெண்ணுவாய்? இப்படிப்பட்டவனை முழுமூடனென்று நீ நினைக்க கமாட்டாயா? ஆயினும் தன்வீடு அழிந்தாலும் வேறுவீடு அவனுக் குக் கிடைக்குமாதலால் அவன் அவ்வளவு மதியீனனன்று. தானே எப்பொழுதும் குடியிருக்க வேண்டியதா யிருக்கிற இந்தச் சரீரத் தைச் சரியாய்ப் பாதுகாப்பின்றிப் பாழடையடி விடுகிறவனையே முழு மூடனென்று கூறவேண்டும். சுகத்தின் ஒப்பற்ற மதிப்பு வியாதிஸ்தர்களுோடு பழகுகிற வைத்தியர்களே அறிவார்கள். மற்ற வர்களோ தங்கள் சுகதேகத்தைத் திருப்பியடையக்கூடாத முது மைப்பருவத்திலேயே தூதிரிஷ்டவசத்தா லுணர்ந்திருர்கள். தெளி வான மனத்துடன் சுகமான தேகமிருத்தலே வரங்களில் சிரேஷ்ட மானது. இவ்வரத்தைச் சிறிது சிரமப்பட்டால் நாம் ஒவ்வொரு வரும் அடையலாகும். ஆனால் பேதை ஜனங்களோ அன்றைய சுகத்தையே நாடினவர்களாய் அதற்குநிகமாக நானே வருந்தவேண் டிய துன்பத்தைச் சிறிதேனுங் கருதாதிருக்கின்றனர். பிணிவந்த வுடன் நாலுபங்கு வருந்துவதைவிட வருமுன் கால்பங்கு ஜாக்வி தையை நாடுவதைக்கூறுவதே சுகாதாரசாஸ்திரவிதி. அந்த நான் குப்பங்கு ஜாக்விதையாயிருப்பதும் அதிக வருத்தமன்று. பின்னால் நான்கு பங்கு வருந்தவேண்டியதை ஒவ்வொருவரும் நினைப்பார்க ளாயின் முன்னால்கால்பங்கு சிரமப்படவே ஒவ்வொருவரும் பிரி யப்படுவார்கள்.

மேலும் சில விதிகள் கஷ்டமாயிராமல் முதலிலிருந்து அவை களை அதுஷ்டித்தலே களிப்பையுண்டாக்கும். சுகமென்பது தேகத் தின் ஒவ்வொரு அங்கமும் தன் தன் தொழிலைச் செம்மையாய்ச் செய்வது. இந்த ஒழுங்குக்குக் குறைவு நேரிடுமாயின் அதுவே வியாதியாம்.

முற்காலத்தில் வைத்தியர்களும் மற்றுமுள்ளோரும் ஒவ் வொரு வியாதியை ஒவ்வொரு துஷ்டதேவதை என்னும் அவை

களை அவைகளினும் வலிமையுள்ள மருந்துகளாலும் மந்திரங்க ளாலும் ஒட்டவேண்டுமென்றும் எண்ணியிருந்தார்கள்.

இக்காலத்தில் வைத்தியர்கள் அவ்வாறு நினைப்பதில்லை. ஒவ் வொரு வியாதியும் ஒவ்வொரு காரணங்களா லுண்டாகிறதென்றும் தேகத்தின் அவயவங்கள் தங்கள் தங்கள் தொழிலைச் செம்மையாய்ச் செய்யாததனாலேயே வியாதிகள் உண்டாகிறதென்றும் எண்ணப் படுகிறது. ஐரோப்பாவிலுள்ள தேசங்களில் ஆயுளைப்பற்றி 300- வருஷத்துக்கு முன்னும் இப்போதுள்ளதற்கும் விசேஷ வித்தி யாசம் உண்டு. முன்னால் பட்டணங்களில் ஒரு வருஷத்தில் 20- பேர்க்கொருவர் வீதம் மாண்டார்கள். இப்பொழுதோ நாற்பதுக் கு ஒன்றே நேரிடுகின்றது. நமது தேசத்திலும் அவ்வாறே மா ணம் குறைவாகவே யிருக்கின்றது. சிறைச்சாலைகளிலும் குற்ற வாளிகள் குடியேறியுள்ள அந்தமான் முதலிய தீவுகளிலும் சுக விதிகளைத் துரைத்தனத்தார் சரியாய் பராமரித்து வருவதால் மாணம் அவ்வளவு நேரிடுகிறதில்லை. பலவந்தமாய் சுகவிதிகளை அதுஷ்டிக்க நேரிடுகிற காவல் கிடங்குகளிலேயே அவற்றாலிவ் வளவு குணமிருக்குமாயின் ஒவ்வொருவரும் பிரியத்துடன் அதுஷ் டிப்பதானால் ஏன் விசேஷ நன்மையுண்டாகக் கூடாது? பலவகை வியாதிகள் உண்டாகும் காரணங்களையும் அவைகளை நீக்க வேண் டிய விதிகளையும் பின்னர்க் கூறுவோம்.

நவநாகரிகர்கள்.

(ஓந பிரஹஸ்தம்.)

[கோபாலசாயி அய்யரும் ராமகிருஷ்ண சாஸ்திரியும் பிரவேசிச்சின் றார்கள்.]

கோபா. சாஸ்திரி! ஏங்கே, தர்சனமே கிடைக்கவில்லை. இங்கிலீஷ் படி யாதவர்களெல்லாம் சுத்தமாய் சூபர்ஸ்டிஷனில் முழுக்கிப்போய் விட்டார்கள். அவர்களுக்கு சுத்தமாய் ஞானம் கிடையாது. நீ அடிக்கடி எங்களிடம் வந்து பழகுவதால் உனக்கு சூபர்ஸ்டிஷன் அவ்வளவாயில்லை.

ராம. நீங்கள் அடிக்கடி சூபர்ஸ்டிஷன் என்கிறீர்களே; அந்தப் பதத்துக்கு அர்த்தம் என்ன? கொஞ்சம் தயவுபண்ணுங்கள்.

கோபா. சூபர்ஸ்டிஷன் என்றால் மூடபக்தி. பைத்தியக்கார நம்பிக்கை என்றர்த்தம். அதனாலேயே நம்மவரெல்லாம் இல்லாத 'சர்நதஸ்' மெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு தேகத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டு அநேக வித நஷ்டங்கள் அடைகிறார்கள்.

ராம. தங்களுக்கு மரத்திரம் அந்த சூபர்ஸ்டிஷன் இல்லையா என்ன? தாங் கள் உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்வதில்லையா?

கோபா. நீ சொல்கிறவார்த்தை எனக்கு தெரிந்தது. என் விஷயத்தில் அது சூபர்ஸ்டிஷனில் சேர்ந்த தன்று. பெண் பிள்ளைகளின் இஷ்டமில் லாமல் இளம் பிராயத்தில் தாய் தகப்பன்மார் செய்த * மாறேஜ் பைண்டிங் ஆகமாட்டாது. எனக் கிஷ்டமில்லாதவனைக் கொண்டு வந்து என் தகப்பனார் எனக்கு கட்டி வைத்தால் நான் ஒப்புக் கொள்வது தர்மமன்று. அவனை யாவது என் தகப்பனா, நானா? ஆகையினால் நான் அவனை விட்டு விட்டு நாளியை வைத்துக் கொண் டால், அதில் ஒன்றும் தப்பிதமில்லை. வயது வந்த பிற்பாடு ஸம் போக மில்லாம லிருந்தால் அநேக ரோகங்கள் உண்டாகிறதென்று டாக்டர்கள் பலர் சொன்னார்கள். நான் இப்பொழுது தேகத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதினியித்தமே வேசையை வைத்துக் கொண் டேனே தவிர வேறில்லை.

ராம. நான் என்னதான் இங்கிலீஷ் படிக்காமல் போனாலும் பசுவான் கொடுத்த ஞானம் எனக்கு கொஞ்சம் இருக்கிறது. உங்களுக்கு இஷ்டம் இல்லா விட்டால் முதல் முதல் உங்கள் பிதா கலியாணம் செய் யும் பொழுதே வேண்டா மென்று ஒரே பிடியாய் நின்று ஏன் சலி யாணம் பண்ணிக் கொள்வதை நிறுத்தாமல் விட்டு விட்டீர். நீங் கள் சமாதானப்பட்டு விவாகம் பண்ணிக்கொண்டதனால் பாரியை குருபிரானாலும் மூர்க்கையானாலும் மற்றெவ்வித குறைவுள்ளவளா னாலும் வைத்துக் கொண்டாள் வேண்டியது கட்டமை. அப்படி செய்யாமல் போனால் தகப்பனார் செய்தாரென்ற தப்பிதத்தை வைத் துக் கொண்டு கிரீத்தோஷியான பாரியையை நிஷ்காரணமாய் கிரமப் படுத்துவது பாபமல்லவா? நீங்கள் முதல் முதலே கலியாணம் பண்ணிக் கொள்ளா திருந்தால் அந்தப்பெண் தன்னை சுகப்படுத்தும் வேறு யாரையாவது கட்டிக் கொள்வாளே.

* விவாகம் நியாயமாக மாட்டாது.

கோபா. நான்சென்சு. நீ * ரீஜன் இல்லாமல் பேசுகறாய். இங்கிலீஷ் தெரியாமையால் நல்லது கெட்டது அறியாய். அதெல்லாம் உன்னை விட எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். என் † ஹெஸ்துத்தகாகவும் ‡ ப்ளெஷருச்சாகவும் நான் தாளியை வைத்துக்கொண்டதினால் நான் என்ன அவளுக்கு அன்னவஸ்திரம் லோபம் செய்கிறேனோ?

ராம. அன்னவஸ்திரம் இல்லாமல்போனால் ஸ்திரீகளுக்கு முக்சியமாய் எது வேண்டுமோ அதில் லோபம் செய்து விடுகிறீர்கள். நீங்கள் சொன்ன ப்ளெஷர் தங்கள் ஒருவருக்கேயன்றி ஸ்திரீகளுக்கில்லையோ? தகப் பன் மாத்திரம் பெண்ணின் அதுமதி பெற்றுக்கொண்டு மறுபடி கல்யாணம் பண்ணுகின்றாள்? என் அநுமதியின்மீது விவாகம் செய்ய வில்லையாகையால் பவந்தமாய்க் கட்டின புருஷனைத் தள்ளிவிட்டு என் இஷ்டமானவனுடன் சுகப்படுகிறேன் என்று பாரியைசொன்னால் நமக்கு எப்படி இருக்கும்? லோகத்திலே எல்லாருமே நல்லவர்களாயிருக்கமாட்டார்கள். பெண்டாட்டி நல்லவளாயிருந்தால் புருஷன் குருபியாயிருக்கிறான். புருஷன் நல்லவனாயிருந்தால் பெண்டாட்டி குருபியாயிருப்பாள். யாருக்கு எது தடஸ்திக்கிறதோ அதனுடன் திருப்தியடைய வேண்டும்.

கோபா. நீ அதிகப்பிரவாகம் செய்கிறாய். என்னைப் போன்ற நீ ரிபன்ட் ஜென்ட்லமென் டுடன் வாதம் செய்வதற்குத் தகமாட்டாய் என்று முன்னேயே சொல்லி யிருக்கிறேன். நீ வேறெதாவது விஷயம் பேசு.

ராம. இங்கிலீஷ் படித்த உங்கள் நாகரிகத்திற்கும் இங்கிலீஷ் படியாத எங்களைப் போன்றவர்கள் நாகரிகத்திற்கும் என்ன பேதமோ எனக்குப் புரியவில்லை. எனக்குத் தெரியாமல் கேட்டுறேன். அதுஷ்டா நத்தில் என்ன வேற்றுமையோ சொல்லுங்கள். உங்களுக்கும் எனக்கு மிருக்கும் கிணேத்தினால் கேட்டுறேன். மனலில் கோபமில்லாமல் சொல்லுங்கள்.

கோபா. பைத்தியக்காரா! தெரியாதவர்கள் புத்திபற்ற கேள்விகள் கேட்டால் என்னைப் போன்ற தெரிந்தவர்களுக்குக் கோபம் வருமென்று நினைக்கிறாயா என்ன? நீ கேட்டபடியினால் எங்களுக்கு முங்களுக்கு முள்ள பேதத்தை சொல்லுகிறேன் கேள். நீங்கள் புண்ணியம் வருகிறதென்று நதிகளிலும் குளங்களிலும் சேருவதன்மீது மற் ரிதிலும் முழுக்குறீர்கள். நாவர்கள் சுத்தமான நீரிலேயன்றி மற்றெதிலும் ஸ்நானம் செய்யுமே. நீங்கள் தெய்வமென்று கட்டை

* பகுத்தறியும் சக்தி. † இன்பம். ‡ நாகரிகமுள்ள கணவான்.

யையும் கல்லையையும் வணங்குகிறீர்கள். நாவர்கள் ஒரே தேவனை தியானம் பண்ணுகிறோம். நீங்கள் சூத்திரர் குழுவைப்பற்றித் தொட்டால் தீட்டென்று தூரமாய் விலகுகிறீர்கள். நாவர்கள் சுசியாயிருக்கும் யாரையும் தொட்டுக் கொள்கிறோம். நீங்கள் சாந்தஸத்தினால் இதுகள் தின்னலாமென்றும் இதுகள் தின்னக்கூடா தென்றும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நாவர்கள் தேகா ரோகியத்துக்கு அதுகூலமான தெல்லாம் கிரகிக்கிறோம். நீங்கள் நோஸ்புகள் விரதங்கள் உபவாசங்களெல்லாம் செய்கிறீர்கள். நாவர்கள் அவையெல்லாம் பைத்தியம் என்று விடுகிறோம். நீங்கள் செருப்பு போட்டுக்கொண்டு பின் கோவணம் கட்டுகிறீர்கள். நாவர்கள் பூட்ஸ் கொட்டுகள் முதலியவை போட்டுக்கொண்டு தரை களைப் போல் இருக்கின்றோம். இம்மாதிரி வித்தியாசங்கள் உங்களுக்கு மெக்களுக்கும் லக்ஷமிருக்கிறது.

ராம. உங்களுக்குள்ள நாகரிகம் எல்லாம் பூட்ஸிலும் கோட்டுகளிலுமன்றி மனதிலும் நடத்தையிலும் ஒன்றையும் காணோம். நீங்கள் எது பிடித்தால் அதைக் கொள்ளுகிறோம் என்று சொல்லி பூராய்க் குடிக்கிறீர்கள். இரகசியமாய் மாம்சம் தின்னிறீர்கள். அப்படியிருந்தும் மேலுக்கு பத்துபேர் மத்தியில் அதுகளை ஒன்றும் ஒப்புக் கொள்ளாமல் எங்களைப் போலிருப்பதாகவே நடிக்கிறீர்கள். இவ்வளவு டம்பம் பேசும் நீங்கள் சிராத்தங்களை விட்டு விட்டீர்களா? சமயம் வரும் பொழுது விக்கிரகாராதனையை விட்டு விட்டீர்களா? சூத்திரர்களின் மேல் படுகிறோமென்று பப்ளிக்காய் அவர்களுடன் போஜனம் செய்கிறீர்களா? வெளிக் குத்து திருட்டுப் பேச்சு எவ்வளவா னாலும் பேசுகிறீர்கள்.

கோபா. காலம் நேர்ந்தால் கிரமமாய் எல்லாம் செய்கிறோம். இப்பொழுது நாவர்கள் சொல்லுகிறபடி எல்லா விஷயங்களிலுமே செய்தால் அதிக நஷ்டங்கள் உண்டாகிறது. இங்கிலீஷ் படித்தவர்கள் குடிக்கிறார்களென்று நீ மகா ஆக்ஷேபம் பண்ணுகிறாயே, குடிப்பது கெடுதி என்றெண்ணுகிறாயா என்ன? மிரமாய்க் குடித்தால் தேகத்துக்கு மிகவும் நல்லது; அந்நம் ஜீர்ணமாகிறது. உடம்பில் குசாலா யிருக்கிறது. நாவர்கள் குடித்தால் பத்து தூறு செலவு செய்து சேமச் சாராயம் குடிப்போமேயன்றி நாட்டிச் சாராயம் குடியோம்.

ராம. நீங்களே நீங்கள் சொல்வதை யெல்லாம் செய்யச் சக்தியற்றிருக்க, எங்களை ஆக்ஷேபிப்பது ஏதுக்கு? எதோ சாராயம் குடிக்கிறேனென்று பப்ளிக்காய் வந்து சொல்லுங்கள். நீங்கள் தைரியத்தைப் பார்ப்

போம். நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தையில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை யிருக்குமானால் எதோ உங்கள் விதவைத் தங்கைக்கு மறுபடியும் கலியாணம் பண்ணுங்கள் பார்க்கலாம். அல்லது, உங்கள் இரண்டாந் தங்கைக்கு புஷ்பவதியாகும் வரை கல்யாணம் செய்யாமல் அப்படியே வைத்திருங்கள். இப்பொழுது பேசும் ஞானமெல்லாம் வெளிப்படுகிறது. படிக்கிறது ராமாயணம்; இடிக்கிறது பெருமாள் கோவில் என்றபடி புகுந்து பார்த்தால் எல்லாருடைய பண்டவாளங்களும் வெட்ட வெளிச்சமாகும். ஆகையால் மெய்ச்சிக் கொள்ளும் பொருட்டு அவர்களெதிரில் நீங்கள் மனது போனபடியெல்லாம் குடிச்சிறீர்கள். அதைவிட உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் யாதொரு பேதமும் தெரியவில்லை.

கோபா. அப்படியல்ல. நாங்கள் ரீஜன் இல்லாத ஒன்றும் செய்யோம். நாங்கள் எப்பொழுதும் பொதுவாய் பிரபஞ்சத்தின் சர்வசுத்ததையும் ஆலோசித்துக் கொண்டிருப்போமே யன்றி பிரத்தியேகமாய் ஒருவர் சுகந்தைப் பாரோம். பிரபஞ்சத்தில் ஜனத்தொகை அதிகரித்தால் கஷ்டங்கள் சம்பவிக்கும். ஆகையால் விதவா விவாகங்களில் நாங்கள் பிடிவாதம் செய்யமாட்டோம். பாலிய விவாகத்தை நிறுத்துவதே தற்சாலத்தில் செய்ய வேண்டிய முக்கியமான கடமை. ஆயிரம் குடும்பங்கள் ஒரே பிடியாய் என்பதும் வரட்டும். நானும் என் தங்கைக்கு புஷ்பவதியான பிறகு கல்யாணம் செய்கிறேனோ இல்லையோ பார்.

ராம. உங்கள் வரைக்கும் நீங்கள் வராமல் போனால் ஆயிரம்பேர் எப்படி வருவார்கள். அவர்களும் உங்களைப் போலவே ஆலோசித்திருக்கிறார்கள். முதல் முதல் ஒருவன் வழிகாட்டினால், பிற்பாடு ஒருவனைப் பார்த்தொருவராக எல்லாரும் அதே வழியில் நடப்பார்கள். காரிய மில்லாத வெறும் பேச்சுகளினால் என்ன பிரயோஜனம். ஸகூடப்பேர் என்னுடன் வந்தால் ஜாதியை விட்டு விடுகிறேனென்று நானும் சொல்லுகிறேன். அதுவும் இல்லை இதுவு மில்லை. எதிலிருந்தாலும் சொன்னபடி நடப்பவர் யாரோ அவர்களை நான் மெய்ச்சுகிறேன். சொல்வதொன்று செய்வதொன்று யிருக்கிற திருடர்கள் எதிலே யிருந்தும் பிரயோஜனம் இல்லை. உங்களிடம் 'புட்டி' நாகரிகம் தவிர மற்றொன்றும் காணவில்லை. இங்கிலீஷ் படித்தவர்களுக்குள் குடியாமலிருப்பவர்களுக்கு சாராயத்தின் மூலஸ்யத்தையும் உங்களுக்குத் தெரிந்தவாறு தெரியாதா என்ன?

கோபா. அவர்களுக்கு தெரியவே தெரியாது. தெரிந்தால் தங்கள் கண் விக்கிப்படி ஏன் ந மாட்டார்கள்?

ராம. நீங்கள் என்ன்மோ இங்கிலீஷ் வார்த்தைகள் மதா போடுகிறீர்கள். அதுகளின் அர்த்தம் எனக்கு தெரியாது. நீங்கள் சொல்லும் கண் விக்கிப்பெல்லாம் பயனில்லாத குடிப்பதிலும் தின்பதிலும் காட்டாமல், லோகோபகாரமான காரியங்கள் எதுகளிலாவது காட்டக் கூடாதா? நீங்கள் குடிப்பதில் என்ன லாபங்கள் இருப்பதாகச் சொன்னாலும் இப்படியே பேசிக்கொண்டு நல்லவயதில் செவ்வைப் படுக்காலத்தில் அகாலமரணம் அடைபவர்களை நான் குடிப்பவர்களில் தூற்றுக்கு தொண்ணூற்றொன்பது பேரைப் பார்க்கிறேன்.

கோபா. மிதமாய் குடியாவிட்டால் அம்மாதிரி சம்பவிக்கிறது. நான் உத்தியோகம் பண்ண ஆரம்பித்த மூன்று வருஷமாகக் கொஞ்சமாகவோ அதிகமாகவோ பிரார்த்தி முதலானவை குடித்துக்கொண்டே இருக்கிறேனல்லவா? நான் இன்னும் சாசாமலிருப்பதேன்?

ராம. எனக்கும் அதே ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. பீத்வா ஆரம்பித்த பிறகு உங்கள் சிநேகிதன் 4-வருஷம் வரையில் பிழைத்திருந்தான். முதல் முதல் மிதமாய் குடிக்கிறேமென்று ஆரம்பிக்கிறவர்களைல்லாம் சில நாட்களுக்குள் மிதமென்ற வார்த்தை மறந்து போய் விடுகிறார்கள். உங்களுடைய முதல் தடவை மிதத்துக்கும் இப்பொழுதுள்ள மிதத்துக்குமே மிகவும் பேதம் இருக்கிறது.

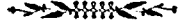
கோபா. ஆமாம் தப்பாமல் பேதம் இருக்கிறது. மனிதர்களுக்கு கிரமேன் அபிவிருத்தியாய்க் கொண்டு வருதல் ஸஹஜஞ்சம். அந்த யெல்லாம் உனக்கு இப்பொழுது எக்ஸ்ப்ளெய்ட் பண்ணுவதற்கு எனக்கு அவகாசம் இல்லை. கச்சேரிவேளை ஆயிற்று. மறுபடியும் வா சொல்லுகிறேன்.

ராம. நீங்கள் சொல்லப் போகும் அபிவிருத்திக்கும் உங்களுக்கும் கூட பதினாயிரம் நமஸ்காரம். எனக்கு நீங்கள் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. அந்த அபிவிருத்தி இல்லாமலே நான் வெகு சுகமாய் வாழ்வேன்.

[நிஷ்கிரமிக்கின்றார்கள்.]

கிரிஜாநாமா கர்மா.

* இராமாயண ஸங்கிரகம்.

அஞ்சிலே யொன்று பெற்று அஞ்சிலே யொன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே யொன்று ருக வாரியர்ச் சாக வேகி
அஞ்சிலே யொன்று பெற்ற வணங்கைக்கண் டயலா ரூரில்
அஞ்சிலே யொன்றை வைத்தா னவனெம்மை யளித்துக் காப்பான்.

II - ஆம் அத்தியாயம்.

(அயோத்தியா காண்டம்.)

(191-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

சுமந்திரன் செலுத்திய தேர்மீது இராமலக்ஷ்மணரும் சீதா பிராட்டியாரும் வனத்திற் கேடுகொண்டனர். சூரியாஸ்தமனத்திற்கு முன் நகர்க்கு இரண்டியோசனை தூரஞ் சென்றாற்பின் - அங்கி மாலை யும் வந்தது. சூரிய வம்சத்தின் கீர்த்திகெட மந்தரையினது சொல் லால் கைகேயியினது நெஞ்சம் எவ்வாறு மயங்கிற்றோ, அது போல அகாண்டினது - சந்தியாகாலச் செந்நிறம் மாறிச் சூரிய கிரணம் அடியோடே நீங்க அந்தகாரமடைந்தது.

“அத்தியில் வெயிலொளி யழிய வானகம்
நந்தலில் சைகடன் பயந்த நங்கைதன்
மந்தரை யுரைபொலக் கடுவின் மட்டிய
சிற்தையி னிருண்டது செம்மை நீங்கியே.”

இராமன் தேரினின் மிறங்கி அருகிருந்த சோலைக்குட் தா னும் தனது தம்பி, பத்னி என்பவர்களுடன், முனிவர்கள் சூழச் சென்றிருந்தான். இவனைச் சுற்றிலும், நகரினின்றும் பின்றொ டர்க்க ஜனங்கள் ஒரு யோஜனை தூரம் நாற்புறமும் வளைந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிலனெவர் ஊனையும் உறக்கத்தையும் தவிர்த்துத் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கினவர்களா யிருந்தார்கள். சிலர் அழுத இளைப்பினால் அயர்ந்து நித்திரை செய்தார்கள். கள் ளிருளில் மற்றவர்களும் இவ்விதமாய்த் துயருற்று நித்திரைசெய்ய

* இதிலாங்காக்கு எடுத்தாளப்பட்ட செய்யுளின் பொருளறிந் தானந் தம் சொள்ளக் கூடாத சிறுவர் சிறுமியர் முதலாயினார், செய்யுளைக் கவனி யாது வசனத்தையே வாசித்துக் கதையினை யறிதலாகும்.

இராமனும் சுமந்திரனைத் தன்னருகழைத்து “அப்பா சுமந்திரா! உன்னுளினி நடக்க வேண்டிய காரியமொன்றிருக்கிறது. நம்மிடத் தில் பேரன்பு பூண்டு நம்முடன் வந்துவிட்ட ஜனங்களைத் திரும் பிப்போகச் சொல்வதுங் கடினம்; அப்படிச் செய்யாமல் இவ்விடத் திலேயே நிறுத்தி விட்டு நான் மேற்செல்லலும் தகுதியானதன்று. நீ தேரை ஊர்நோக்கித் திருப்பிச் செல்லுவாயாகில் தேர்ச் சக் கிரச் சுவட்டைப் பார்த்து நான் ஊருக்குத் திரும்பிப் போய்விட் டேன் என்னும் எண்ணங்கொண்டு ஒருவேளை ஜனங்கள் திரும்பிப் போய் விடுவார்கள். ஆகையால் இவ்வாறு செய்யும்படி உன்னை வேண்டுகிறேன்” என்றான்.

“பூண்டபேர்பி னாரைப் போக்குவ தரிது போக்கா
ஜீண்டுநின் நேகல் பொல்லா தெந்தைநீ யிரத மின்னே
தாண்டினை டீள நோக்கிச் சுவட்டையோர் தென்னை யங்கே
மீண்டன எனென் மீள்வ ரிதுநின்னை வேண்டிற் றென்றான்.”

சுமந்திரன் இராமனை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாதவாய்ப் பல வாறு புலம்பி இராமனுடைய பாதாவிந்தத்தை உறுதியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு இடியுண்ட நாகம்போல் துடிதுடித்துப் பூமி யிலே விழுந்து புரண்டழுதான். அவனை ஸ்ரீ இராமபிரான் தன் கைகளால் மெல்லத்தூக்கி ஆலிங்கனஞ் செய்து கண்ணைத் துடைத்துப் பக்கத்தி லிருத்திவைத்து அவன் முகத்தை உற்று நோக்கிச் “சுமந்திரா! தர்மமானது முன்னின்று கீர்த்தியைத்தந்து அதன்பயன் முற்றமனுபவித்த பின்னரும் சேஷமத்தைத் தரும்; சுமம் வருமாயில் அதனைச் சந்தோஷமாய் அனுபவித்து துக்கம் வந்து சம்பவித்தால் வருத்தப்படலாமோ? தாம் படைத்த செல்வ மும் உயிரும் துறக்க நேரிடினும் அறத்தை விட்டிலர் என்னுங் கீர்த்தியுடையவரே சூரத்தன்மை யுடையவராவர். நான் வனத்திற் குச்செல்வதில் உனக்கும் மற்றவர்க்கும் வருத்தமிருப்பதனால், என்றும் அழிவிலாக் கீர்த்திபெற்ற சூரியவம்சம் நான் பிறந்து தர்ம த்தினின்றும் பிறழ்ந்ததென்று சொல்லலாகுமா? அரசன் சத்தியத் தில் அரிச்சந்திரற்கு ஒப்பாவன். தன் சொல்லைக் காப்பாற்று நி மித்தம் தன்னருமைப்புகல்வனையும் காட்டிற்கேகும்படி செய்தான் என்னுங் கீர்த்தி யரசனுக்கு அப்போது உண்டாகுமே! அவனது

உத்தரவை யென் சிரமீது தாங்கி நடத்தல் எனக்குப் புண்ணியம். அப்பா! நீ விவசாயப்படல்வேண்டாம். நீ திரும்பிப்போய் வசிட்ட முனிவரைக் கண்டு என்னுடைய வணக்கமுதலான விசேஷஞ் சொல்லி, அவருடன் எனது தந்தையிடஞ் சென்று எனக்கிப்போதுள்ள சித்தத்தைத் தெரிவிப்பாய்! என்னருமைத்தம்பியாகிய பரதனைக் கிராமமாயிருந்து தென்புலத்தார் முதலான ஐம்புலத்தாரை யுமோம்பச் செய்து, என்னைப்பிரிந்து தனியாயிருக்கிறோமென்று பரதன் துக்கிக்காமல் வசிட்டரிடம் சொல்லி அவரது வேதாந்த உபதேசத்தால் உயுகூறும்படி சொல்வாய். எனது தாய்மார் மூவருக்கும் என் வந்தனைகளைச் சொல்லிப் பின்பு அரசனுடைய துன்பத்தை யொழித்து அவன் பக்கத்திலேயே யிருப்பாயாக” என்றான் இராமபிரான். பிறகு சுமந்திரன் இலக்குவன், சீதை என்னுமிவர்களிடம் செலவுபெற்றுக்கொண்டு இராமருடைய உத்தரவின்படி தேரைத்திருப்பி ஒருவரும் அபியாதவண்ணம் ஊர் முகமாச் செலுத்திக்கொண்டு போனான்.

“கூட்டினன் தேர்ப்பொறி உட்டிக் கோன்முறை
பூட்டினன் புரவியப் புவி போரெறி
காட்டினன் காட்டித்தன் கல்வி மாட்சியால்
ஒட்டின னெருவரு முணர்வு குமலே.”

சீதையினுடைய பதிவிரதா குணமும் தன்னுடைய கெம்பிரமும் தம்பி லக்ஷ்மணனும், களங்கமற்ற தனது காருண்யமும், சாமர்த்தியமும் சத்தியமும் கோதண்டமென்னுமில்லாத தனக்குக் காவலாகக்கொண்டு இராமனும் அந்த எள்ளிருளில் தகூண திசையை நோக்கிச் சென்றான். சற்றுநேரம்பொறுத்துச் சந்திரோதய முமாயிற்று. அஃது இராக்கதர்க்குதவியாயிருந்த அந்தகாரத்தைச் சற்றே யொழித்தது. குரியேரதய மாவதற்கு முன் இராமன் இரண்டு யோசனை தூரஞ் சென்றுவிட்டான்.

சுமந்திரன் ஐந்துநழிகையில் அயோத்தி சேர்ந்து வசிட்டரைத் தரிசித்து நடந்ததைச் சொல்லலும் அவர் மிக்க வருத்த மடைந்து சுமந்திரனோடும் அரசனிருக்கும் அந்தப்புரஞ் சென்றார். இரதம் திரும்பிவந்ததென்று அறிந்த அனைவரும் இராமன் வரவை எதிர்பார்த்த வண்ணமாயிருந்தார்கள். தேர் வந்தது என்று சொல்

லலும் அரசன் பிரக்ஞை தெளிந்து இராமன் வந்து சேர்ந்தானென்று கண் விழித்துப்பார்த்து வசிட்டரைக் கண்ணுற்று ‘மகள் வந்தா னோ?’ என்றான். இல்லையென்று சொல்வதற்கஞ்சி ஏக்கக்கொண்டு இருஷி நின்ற கோலங்கண்ட அரசன் ஆசங்கித்து மூர்ச்சித்து விழுந்தான். பிறகு மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்து சுமந்திரனைக் கண்ணுற்று அரசன் தன் பிள்ளை தூரமாய்ப் போய்விட்டானோ? அல்லது சமீபத்திலிருக்கின்றானோ என்று கேட்கவும் இராமனும் இளையோனும் சீதாபிராட்டியும் தகூணதேசத்தை நோக்கிச் சென்றார்களென்று சுமந்திரன் சொல்லலும் உடனே ஆவி துறந்தான் அரசன்.

“நாயகன் பின்னுந் தன்றோப் பாகளை நோக்கி நம்பி
சேயனோ வணிய னோவென் றுரைத்தது மனையான் செய்ய
வேயுயர் கானந் தானுந் தம்பியு மிதலைப் பொன்னும்
போயின னென்ற னென்ற போழ்தத்தே யாவி போனான்.”

கௌசல்யை தன் பர்த்தாவை விட்டு நீங்கியதனால், தேவாயிர் தம் கிடைத்துப் பின் அது நீங்கியதுபோலும் பொருமி, இரத்தினம், பறிகொடுத்த நாகம்போல் திகைத்து இளைநீங்கிய அன்பின் பெடையைப் போற் கதறிக்கதறியழுது மெய்தமொழிக் கீழ்வீழ்ந்து புரண் டிருண்டு அழுதாள்.

“நானே தானே தஞ்ச மிலாதான் நகைவில்லான்
போனான் போன னென்களை நீதிப் பொழுதென்ன
வானீர் சுண்டி மண்ணை வற்றி மறுகுற்ற
மீனே யென்ன மெய்தமி மாறி விழுகின்றான்.”

நண்டு, பாம்பு, வாழை, மூங்கிலிவற்றின் தன்மைபோலாயினு னரசனென்றான். சுமித்திரையும் மற்றவர்களும் உடன்சேர்ந்து அழுகுரலை அதிகரித்தார்கள்.

சுமந்திரன் அரசனது நிலைமையைப் போய் வசிட்டருக்குச் சொல்ல அவர் தம் விதியின் செய்கையை நினைத்துக் துக்கித்துச் ‘செய்யவேண்டிய சடங்குகளை முடிப்பதற்குரிய பிள்ளைகள் இங்கேயில்லை. பெறவேண்டிய பொருளும் பெறுதற்கரிது. அவையில்லாமற் கிரியை முடியாது. பரதன் வந்தபிறகுதான் உத்தரக்கிரியை நடத்தல் வேண்டும். அதுவரை அரசனது உடலைத் தைலத்

திற்போட்டுவைத்தால் நலமென்று அகிஷிட்டு, பாதனை அழைத்து வருவதற்கு வேவுகாரரை விரைவிற செலவிடுத்தார்.

இஃதிப்படியிருக்க அரண்யத்திற்கு இளவரசுடன் சென்ற சேனாவெள்ளம் அன்றிரவு அயர்ந்து நித்திரைசெய்து உதயத்தெழுந்து அரசனைக்காணாது புத்தி மயங்கித் தங்களைக் கொல்லவந்தது தூக்கமென்று தங்கையே நிந்தித்துக்கொண்டு பலவாறு புரண்டமுது தற்செயலாய்த்தேரடிச்சுவடு கண்டுமகிழ்ந்து இராமன் அயோத்தியையடைந்தானென்று அனைவரும் ஆரவாரித்துக் குதுகலமடைந்தார்கள். அயோத்தி சேர்த்தும் மன்னன் இறந்தானென்பதும் மகன் திரும்பினானில்லை யென்பதுங் கேட்டு மனோதைரியம் இழந்தார்கள்.

இராமபிரானோ தான் ஓர் அஞ்சனக் குன்றோ, மரகத மலையோ, அழகா முருவோ வென ஐயுறக்கூடிய அதிக கார்தியுடையவனுய்ச் சூரிய கார்தியும் தன் தேககார்தியால் மறைய, வழியில் அனேக விதமான விருஷ விநோதங்கள் பகிசாடுகள் முதலிய வற்றைக் கண்டு நளிகொண்டு, புள்ளாங் குழல் போலும் அமுதம் போலும் வீணுகானம் போலும் வசனிக்கும் மைநிலையோடும், இனையானோடும் தன்னுட்டைக் கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தான்.

“கால்பாய்வன முதமேகிகள் கதிர்மேய்வன கடைவாய்
பால்பாய்வன நறைபாய்வன மலர்வாயளி படரச்
சேல்பாய்வன கயல்பாய்வன செங்கான்மட வன்னம்
போல்பாய்புனன் மடவார்படி நெடுகாடவை போனார்.”

பிறகு மூவரும் கங்கைக்கரையை யடைந்தார்கள் ஸ்ரீராமரைப் பார்க்கும் பொருட்டு அநேகம் பெரியோர்கள் அங்கு விஜயஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் இராமனைத் தங்களுச்சிரமத்திற் கொண்டேகிக் கண்ணிலுண்டாம் புதுப்புனலாட்டி இன்சொலாகிய மலர் சூட்டி அன்பெனும் ஆரமிர்தாட்டி வழி நடந்து வந்த வருத்தத்தையும் வாட்டினர். முனிவர்களுடன் போஜன மருந்தும் பொருட்டு நீராடிவரக் கங்கைக்குச்சென்றான் இராமன். சீதையுமுடன் சென்றான். ஸ்நாகம் பூஜை முதலியன முடிந்ததும் திருப்பாற் கடல் கடைந்து அண்டர்களுக்கு அமுதந்தந்த அண்ணல் இப்போது அருந்தவருடன் அடகுண்டு தன்பசிதணித்தான்.

அத்தருணத்தில் ஆயிரத்தோணிகட்கு எஜமானனாகிய சூகன் என்பவன் இராமபிரானைப் பார்க்கவந்தான். இவனோ இருண்டயாக் கையன், கறுத்தகுஞ்சியன், பருத்தமார்பினன், கண்டைக்கழலினன், நெரிந்தபுருவத்தன், உருவியவாளினன், நச்சரவுநடுக்குறுநோக்கினன், வச்சிரயாக்கையன், கூற்றனு மஞ்சக் குமுறுங்குரலினன், திரண்டதோளினன், கங்கைக் கரையிலுள்ள சிருங்கிபேரமென்னும் நகரத்து உறைபவன். இவன் தன் சுற்றத்தாரைத் தூரத்திலே நிறுத்திவிட்டு தன் விலலும் வாளும் ஒழித்து தூயசிந்தையும் அன்பு முடையவனாய் அண்ணலை அணுகினான். இனையவன் இவனையாரென வினவலும் தானொரு ஓடம் ஓட்டி யென்னும் இராமனைச் சேவிக்க வந்ததாகவுஞ் சொன்னான். இதை இராமசந் திரற் குறிவிக்க அவனும் அவனை அழைத்து வரும்படி உத்திரவு செய்தான். அவன் முன்வந்து வேர்மாண்ட விருகஷம் போன்று கிழே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து கைகட்டி வாய் பொத்தி நின்றான். அவனை யொருபுறமாயிருத்தியென்னலு மிராது தான் இராமனுக்கென்று சேகரித்து வைத்திருக்கு முணவை அவரைப் புசிக்கும்படி வேண்டினான். அதற்கொருவாறு சமாதானஞ் சொல்லி விட்டு அவனை “கங்கையைத் தாண்டிவதற்கு வேண்டிய தோணிகளையும் அவற்றைச் செலுத்த வல்லவர்களையும் கொணர்ந்” யென்னலும் சூகன் இவர்களை விட்டுப் பிரியமில்லாததைத் தெரிவிக்க, இனையான், தேவி இவர்களுடைய சம்மதம் தெரிந்து தன்னுடனிருக்கும்படி உத்திரவு செய்தாரிராமன்.

“கோதவிற் குரிசி லன்னன் கூறிய கொள்கை கேட்டான்
சீதையை நோக்கித் தம்பி திருமுக நோக்கித் தீராக்
உதல ஒரு மென்று கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன்
யாதினு மிணிய நண்ப விருத்தியின் டெம்மோ டென்றான்.”

சூகன் இராமனுக்குற்ற இடையூறைக் கேட்டு கண்ணீர் தாரை தாரையாய் பெருகத் துக்கித்தான். ஆதவனும் மேற்றிசை அடைந்தான். அந்நிமாலையும், அந்தகாரமு மொன்றிநிமிஷஞ்ஞரப் வந்து சேர்ந்தது. சீதையுமிராமனும் பன்னகசாலையிற் படுத்துவநிலுகள். இலக்குவன் இடையூறு நேராவண்ணம் இமையா நாட்ட

முடையனும் வில்லும் வாளும் கையிலேந்திக்காத்துக்கொண்டிருந்தான். இதைக் கவனித்த குகன் சுண்ணின் மலைபருவிபோலச் சலம் பெருக நின்றான். பொழுதும் விடிந்தது. சீதையினுடைய முகக்கபலமும் இராமனென்னும் ஆதித்தனைக்கண்டு அவர்ந்தது. இராமன்குசனையழைத்து சீக்கிரம்தோணியைக் கொண்டுவரையென்றான். அதற்கவன் மிக்கவினயத்தோடு இராமலக்ஷ்மணர் முதலான வர் தன்னிடமே சுகத்துடனிருக்கலாமெனச் சொல்லலும் இராம பிரான் “ஏ குச! யாம் அனேக புண்ணிய நதிகில் மூழ்கி, பெரியோர்களை வணங்கி யூரிவிருந்து நினைத்துப் புறப்பட்ட கெடுவான வுடன் உன்னிடம் வருகிறேன்” என்றான். இராமனெண்ணத்தை அழிந்து குகன் சீக்கிரஞ் சென்று தோணி கொணர்ந்து அவர்களுடைய பாதபங்கயத்தை ஜலங்கொண்டு சுத்தி செய்து அவர்தம் மைத் தோணியிலேற்றி சுருமாய் அக்ஷரை கொண்டு போய்ச் சேர்த்தனன். அதனைச் சேர்ந்ததும் ஸ்ரீராமர் சித்திரகூடத்திற்குப் போம் வழியைக் காட்டும்படி குகனைக் கேட்டார்; அவனுக்கோ “இராமபிரானே விட்டுப்பிரிய மனமில்லை. அவருடன் தானும் தன் சேனைமுதலியவற்றுடன் வரவேண்டுமென விருந்தான். இராமபிரான் குகனைநோக்கி, “நாம்வேண்டும் பணிவிடை செய்வதாய் எம்மை இவ்விடத்திலேயே இருக்கும்படிக்கேட்கின்றாய்! நாம் ஆணியைச் சென்றுசுஞ்சரித்து துன்பமடைந்தாற்றான் பின்புககுமுண்டாகும். உனக்குமெனக்கு முண்டாகிய நட்புநடுவில்நிங்கிப்போமென்மெண்ணுத. முன்னம் நாங்கள் நான்கு பேர்தான் சகோதரரென்று நினைத்திருந்தோம். உன் குணத்தை நினைக்க உன்னுடன் ஐந்து சகோதரர்களானோம். என்கூடவருவதற்கு இலக்குவனிருக்கிறான். என்னைப்போல நீயாதலின், என் சொல்லைத் தள்ளலாகாது. வடதிசை வரும்போது உன்னிடம் வருகின்றேன். அயோத்யிலுள்ளவர்களைப் பாதுகாக்க உன் தம்பி பரதனிருக்கிறான். இவ்விடத்துள்ள சுற்றத்தாரைப் பாதுகாப்பதற்கு யாவரிருக்கிறார்

கள். உன்னுடைய ஜனங்கள் என்னுடைய தல்லவோ! அவர்கள் வருத்தப் படலாகுமோ. இவர்களும் எம்மவர்தாம். எனது ஆணை மேற்கொண்டு நீ யிங்கிருந்து அவர்களைக் காத்துக்கொண்டிருப்பாய்.” என்னலும் அதன்படி நடந்தான் குகனும். சீதையோடு இராமனும் இளவலும் மேலே நடந்து சென்றார்கள்.

“பணிமொழி கடவாதான் பருவர லிகவாதான்
பிணியுடையவனென்னும் பிரிவினை விடைகொண்டான்
அணியிழை மயிலோடும் ஐயனு மினையோனும்
திணிமரை நிறைகாணிற் சேணுற நெறி சென்றார்.”

(இன்னும்வரும்.)

கல்துளம். நுப்புசாய் முதலியார்.

ஸ்ரீ

ஆசாரியர்கள் சரித்திரம்.

—(*)—

(168-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

12. * ஸ்ரீ பட்டர்.

மன்மதன்கையில் அரும்புபாணமும் கரும்புவில்லு மேந்தி, செந்தமிழ் பிறந்த சந்தனப் பொதிய மந்தமாருத மகாரதத்தேறி, அந்தியாகிய யானையோடும், சுந்தரப்பெண்களாகிய சேனையோடும், கொந்தளிக்கும் கடலாகிய முரசம் குமுறிக்கோஷிக்கக் காலத்தை வசந்தமாக்கி, சுற்றவர்க்கும் நற்றவர்க்கும், மற்றவர்க்கும் காதலுண்டாக்கி, எலமிதந்த குலமாதர் முதற்பல மாதர்கட்கும் நாணத்தை நீக்கி, மல்லிகைப் பூவாகிய வெண் சங்குசனை வண்டிகள் ஊத, முல்லைப் பூமாலை அசைய, மெல்ல மெல்ல மாலையிலே மலர்ச் சோலையிலே பிரவேசித்தான். இங்ஙனம் தோன்றும் வசந்தருது

* இங்குப் பதினொன்றாம் இலக்கியிடப்பட்ட எம்பாரத வைபவம் கூற வேண்டுமென யாயினும், ஸ்ரீ இளையாழ்வார் என்ற இராமாநுஜர் சரிதத்தின் இரண்டாம் பகுதி கூறிய பின்னரே கூறவேண்டுகலின், அதுநடப்பட்ட ஸ்ரீ பட்டர் வைபவம் கூறப்படுகின்றது. [இளையாழ்வார் வைபவம் அச்சில் உளது. விரைவில் வெளிவரும்.]

வான வகாசி மாதத்தில், ஒருநாள் ஒருவர் ஒரு நல்வினைவந்து தோன்றுங் காலத்து, அசன் முன் தோன்றி நின்ற தீவினை அகலுமாறு போல உலகம் பகற் பொழுதைப் பெறவேண்டிச் சூரியன் கட்டில் தோன்றிய காலத்து இருள் அசன்றது. அச்சூரியன், குணதிசைக் குன்றில் நின்று விளங்கு கையில் அவனது ஒளி உலகெங்குஞ் சென்று வீசல், பொண்ணை யுருக்கிப் புவிமுழுதும் ஊற்றிப்பதொக்கும். அன்றியும் அவனது கரம் தேவாலயங் களின் சுவாடங்களில் தாக்கல், பூசை செய்யக் கருதி அவ்வாலயக் கதவு களைத் திறத்த லொக்கும். அவ்வமயத்து, பிரமசாரி முதலோர் தத்தம் ஆச் சிரபங்கட்குத்தக தினச்செய்கடன்களைச் செய்தொழுகுவாராயினர். இவ் வாறாக; நம்பெருமானது பேரருளால் 'ஆழ்வான்' என வழங்கும் கூரத்தாழ் வானுக்கு ஆண்டாளம்மங்கார் திருவயிற்றில் ஒருகுமாரர் அவதரித்தார்.

அக்குமாரர்க்கு நாமகரணஞ் செய்ய உடையவரே கடவர் என்று ஆழ் வானும் வாளாயிருக்க, நம்மிராமானுசரும் அவ்வாழ்வானது இல்லங்குறுகிக் குழந்தையைத் தம் தாமரைக்கண்களால் முகவொளி திகழநோக்கி விவரது, ஸ்ரீபராசரபசுவான் திருமாமாகப் 'பராசரபட்டர்' என நாமகரணஞ் செய் தார். அதனாலே நம் யமுனைத் துறைவரது ஏனைக் குறைகளிரண்டும் நீங்கின.

அசன் பின்னர், எம்பார் திருத்தம்பியாராகிய சிறியகோவிர்தப் பெரு மாளுக்கு ஒரு குமாரர் அவதரிக்க, அதைக் கேட்ட இளையாழ்வார் களிப் பெறும் அளக்கிற குளித்தெழுந்து அக்குமாரரையும் போர்க்கடைக்கணித்து அரங்குப் 'பராங்குசநம்பி' என்று பெயரிட்டனர். அப்பால், பெரிய பெருமாள் பட்டரைத் தம்புதல்வராய் அங்கீகரிக்கவும் திருமணத் துணரு கே தொட்டிலிட்டு நாய்ச்சிடார் சேராட்டி வளர்க்க வளர்கிறவர், பெருமாள் அமுது செவ்வதற்கு முன்பே தாம் தவழ்ந்து சென்று உண்பது வழக்கம். இன் னும் அவர், தாம் இளைமைப் பருவத்துப் பல விளையாட்டயர்ந்து வந்தார். அசுதரப்பால், அவ்வக்காலங்களிலே உபநயனமும், விவாசமும் செய்யப்பட்டன. இஃது இவ்வனம் நிற்க.

நம் இராமானுசர் துறவறம் பூண்ட அக்காலத்து மந்தையோரை யொழித்து, முதலியாண்டானை மாத்திரம் சைவிடாது தொடர்பு கொண்டு ஒழு குவாராயினர். பின்பொருகால், பெரிய பெருமாள் திருவிழாக் கொண்டாடிக் காவேரிச் சரையில் தீர்தரவாரி கண்டருள்கையில், நம் இளையாழ்வாரும், நீராடச் செல்லுங்கால் முதலியாண்டானையும் நீராடி வருங்கால் பிள்ளை யுறக்காவில்லிதாசரையும் சைத்தலம்பற்றிச் செல்ல, ஏனைய சீடர்கண்டு இஃதென்ன! என்று வினவ, உடையவரும் 'ஒருவர் ஒழக்கத்தாற் சிறந்தவ ராவரேயன்றிக் குலத்தாற் சிறந்தவராகார்' என மொழிந்தனர்.

பெரியநம்பி திருமகளார் புக்ககத்திலே வாழங்காலத்து ஒருநாள், தாம் நீராடத் துணைவருமாறு மாமியாரை வேண்ட அவளும், 'உன் சிதம்ப பெண்ணை யழைத்துச் செல்' என்று கடுகடுத்துச் சொல்லிவளவில் தர்க்கை பாற் குறுதி நிகழ்ந்ததைக்கூற, 'அவரும் யாம் ஒன்றும் அறிகிலோம், உங் கள் ஜீயருக்கு அறிவி' என்ன அக்குமாரத்தியாரும் அவ்வளை செய்தனர். உடையவரும் நம் முதலியாண்டானைத் துணைக்கொடு செல்லுமாறு அனுப்பி னார். அவரும் அவ்வாறே டொப்பி அடிமைத் தொழில் புரிய; திருமகளாரது புக்ககத்தவர் யாவரும் 'இஃதென்ன ஆண்டான் குற்றேவல் புரிவது!' என்ன, அதற்கு நம்மிளையாழ்வாரும் 'பெரிய நம்பிகளின் திருக்குமாரத்தியாரான அத்துழாய்குச் சீதன வடிமையாகத் தந்தோம்? அமக்கு விருப்பிற்றேல் அங்குவாரது இங்கு நீன்றே செய்கின்றார்' என்று முதலியாண்டானை அழைப்பித்தக் கொண்டருளினார்.

மற்றொருகால் பெரிய நம்பிகளும், 'மாறேர் நம்பி' என்பவர்க்கு தூல் விதிப்படி உத்தராகிரியை செய்ய, அது கேட்ட எம்பெருமானார் 'இது சாது மோ?' என்று வினாவப் பெரியநம்பிசன் உடையவரை நோக்கி, 'இரகுநாத் துதித்த இராமானிலும் யான் பெரியேயே! * பெரிய உடையாரைக்காட்டி லும் இவர் தண்ணியரோ! தருமபுத்திரிலும் யான் பெரியே! விதூரைக் காட்டில் இவர் தண்ணியரோ!' என்றின்னோரன்ன பல உத்தரணங்களை யெடுத்துரைத்து ஒழுக்கத்தின் சீர்மையை விளக்கியருளினார்.

வேறொருநாள், மிளையாழ்வார், ஒரு ஊமையை ஏகாந்தத்திலழைத் துச் சென்று தமது திருமேனியை அவயவக்குறிப்பால் தொட்டுக் காட்ட அவனும் அதுவே தனக்குப் பற்றுக்கோடு என்று பத்திசெய்தனன். இது கண்ட கூரத்தாழ்வானும் 'யாம் புத்தகச் சும்மை பொறுத்தலாற் பயன் என்னே! இவ்வூமையாய்ப் பிறந்திலேனே!' என மோசுத்தார். இவ் வானம் இராமானுசர் முதலோர் உலககத் திருத்திவாழ்விக்குங் காலத்து, அரவந்தம், ஆம்பல், நெய்தல் முதலிய புட்பங்களும், மா, மலா, வாழை என் ற முப்பல விருக்கமும், ஏனை மிருதள, வகுள, குரவக, லிஞ்சு, பரஸ, பாட ல, நாக, புன்கு, தால இந்தால, தமால தக்கோலம் முதலிய பரிமளமரங் களும் மிகப்பெற்று, அவ்விருக்கத்தின் கிளைகள் ஒன்றோடொன்று அனைந்து பந்தலிட, கொம்புளில் குயில்கள் இனிய குரலோடுபாட, மயில்கள் சலாபத் தை விரித்தாட, வண்டு சரீர் காரசுருங்குட்ட, மதகொலிகள் மிருதங்கத்தொ ளி சய்ய, கிளைகள்தோறும் மந்திகள் தாடிவது தகழினைக்கு நாற்புறமும் ஓடும் யாசகர் தன்மைகாட்ட, பலசாதிப் பட்சிகள் கூவுதல் கல்யாணவைபவங் கூற, மல்லிகை மலர்கள் மலர்ந்து நகைக்க, மன்மத ராசனுக்கு முடிசூட்டி

* பெரிய வுடையார்—இது வைணவ ஸம்பிரதாயத்தில் சடாயுவைக் குறிக்கும்.

‘ஈசுவரன் கோபத்திற்கு அஞ்சன்மீன்’ என்று கூறுவதுபோலும் தன்மையுடைய சோலைகளைப்பெற்றதும்; காவிரின்னதி பாயப்பெற்றதும், * ‘நேரி’ எனும் மலைதலவப்பெற்றதும்; பல விட்டுணுவாலயங்களும், சிவாலயங்களும் விளங்கப்பெற்றதும்; நான்மறையும், நாகரீகமும், மற்றும் இசைநூல் முதலிய பலநூலும் பொலியப்பெற்றதும்; பல படக்குறியென்? பலப் பல வண்டமில் வாணராலும் வடமொழி வல்லராலும் இத்தன்மைத்தெனக் கூறவொண்ணு வியல்பினையுடையதுமான சோழமண்டலத்தை ஆட்சி செய்தவரும் சோழனெருவன் மதவேறுபாட்டால் முரண்பட்டுப் பற்பல புலவர் களைக்கூட்டிச் ‘சிவபிரானே பரம்பொருள்’ எனக் கையொப்பம் வைக்கும் வண்ணம் அவர்களையுறுத்த, சிலர் ஆணைக்கஞ்சியும், வேறு சிலர் பொருள் கருதியும் அவன் விருப்பிற் கிசைந்தனர். இதனையறிந்த ‘நாலாரான்’ என்பான் ‘இவர்கட்கு வலியென்னே! இராமாநுசன் கூரத்தாழ்வான் இவர் ஒப்பம் வைத்தாலன்றே தகுதியதாம்’ என்ன, அவ்வரசனும் அவ்வாமேயொரு னுத ஹப்பினன். வந்த தூதன் மடத்தின் வாயிலில் வந்து இராமாநுசனை விசாரிக்க, இதனையறிந்த கூரத்தாழ்வான் உடையவர் நீராடச் சென்றிருக்கையில் அவரறியாவண்ணம் அவரது உடைகளையும், முக்கோலையும் கைக்கொண்டு செல்லத்தொடங்கினார். இதகேட்ட பெரியநம்பிகளும் உடன் சென்றனர்.

அப்பால், நீராடிவந்த உடையவர் காவலாயாதிகளைக் கேட்க, அருகிலுள்ளார் கிசுந்தமைகூறக் கேட்டு அவ்வாழ்வானது வெள்ளையுடையைத்தரித்து ‘அவர்கள் சென்ற காரியம் யாதாகுங் கொல்லோ!’ எனக் கவலையாழிபுட்பட்டுப் பெரியபெருமான் திருமுன்பே சென்று பணிந்து,

† “வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர் விதியில்சாக் கியர்கள் நின்றார் பொறுப்பரியனகள் பேதி.” என்தொடங்கி,

‡ “அதப்பதே நருமந் கண்டாய் அரங்கமா நருளானே.”

எனப்பலபடி வேண்டிப் பின் விடைபெற்றுத் தாமும் தஞ்சீரு மாய்ச் செல்கையில் அச்சேவகர் மீட்டும் வினாத்துடம்பிடத்தும் வருகலை நோக்கிச் சீட்டுராமாநுசரிடம் விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவரும் வழியிலுள்ள ஒரு பிடி மணலையுள்ளியளித்து ‘அவர்கள் வரும்வழில் இதனை யொழுக்கவாருங்கள்’ என்று சொல்லி,

§ “கொடுமை செய்யுந் கூற்றமுமென் கோலாடு குறுகப் பெரு தடவரைத் தோட்சக்கர பாணி சார்ங்கவிற் சேவகனே.”

* இப்பலை இச்சாலத்து வேறுபெயரால்-வழங்குகின்றது போலும்.

† திருமலை.

‡ ..

§ பெரியாழ்வார் திருமொழி.

என விப்பாசுரத்தையும் உபதேசித்தருளினார். அதகேட்ட அவர்களும் அவ்வாறே செய்ய, அச்சேவகர்களும் அப்பால் அடியிடக் கூடாமையால் மதியமயங்கிப் ‘போகும் பார்பனர் ஏதோ மந்திரமிட்டுச் சென்றார்கள்’ எனத் தம்முட்கொண்டு மீண்டு சென்றனர். உடையவர் முதலோரும் சுசுமே போயினர்.

பின்பு, இங்கனம் இளையாழ்வார் காணாமையால் முதலிகள் அனைவரும் இரவியைக்காணாத தாமரைத் தடம்போலவும், சந்திரனைக்காணாத குமுதம் போலவும், நல்லாகிழியனைப் பெருத மாணுக்கன்போலவும், மழையைக் காணாத பைங்கூழ் போலவும், தாய்ப்பசுவைக் காணாத கன்று போலவும், மணமில்லாத மலர்போலவும், நன்னீர் நதியில்லாத நாடுபோலவும், நிதியில்லாத வாழ்க்கைபோலவும், நல்ல நினைவில்லாத நெஞ்சுபோலவும் ஒளியிழந்து மிக வருந்திப் பட்டினியாய்க் கிடக்கையில் ஒருநாள் இளையாழ்வாரும், அவரது ஏனை மாணுக்கர்களும் ஓரிடத்திற் எழுந்தருளினார்கள். அம்முதலிகள் இவர்களை இன்னாரென் றறியாமலிருந்தும் பார்ப்பாரென் றுட்கொண்டு அவர்க்கு வழிபாடியற்றிய பின்னர், ‘நீவிர் எங்குகின்றும் எழுந்தருள் கின்றீர்’ என்றுவினவ, அவர்களும் ‘யாம் கோயிலினின்றும் வருகின்றோம்’ என்றனர். இச்சொற் கேட்ட அவர்கள், ‘எம்பெருமானார் செய்கின்றது என்?’ என்றவாறே, எம்பெருமானார், ‘நீவிர் அவரை யறித்பபடி எங்கனே? என்றனர். அப்பால் அம் முதலிகளும் இவரே யெம்பெருமானார் என் றுணர்ந்து அவரது அடிபணிந்து உணவுமுதலிய வளித்தபசரிக்க உண்டு அன்றிரவு அங்கே கண்ணளந்தருளினார்.

பிறகு, கண்ணிழந்த பிராண்போற் கலக்கமுற்ற கங்குல்நீங்க, சூரியன் மாணிக்க உதையாகிய கடலின் நீங்கி, உலகத்துயிர்களைத் தன் கரத்தால் தயிலெழுப்புவான் கருதிக் குணதிசைக் குன்றிலிவந்தான். எம்பெருமானாரும் காலைக்கடன் முதலியன கழித்து ஆங்கயலிலுள்ளார் அனைவரையும் ஆட் கொண்டு வருகையிற் பற்பல அற்புதங்களைச் செய்தருளி, ஆங்கோரிடத்துத் திரிதண்ட காவலாயாதினைப் பெற்று முன்போல, அவற்றை உபயோகித்தார்.

மற்றை நாள் மேற்றிசைக்கண்ணுள்ள ‘வந்திப்புக்காரணி’ என்ற கிராமவழி வாய் மிதிலர்புரி சாளகிராமத்தேற எழுந்தருள், ஆண்டையார் யாவரும் மதவேறு பட்டால் இவர்களை அசட்டை செய்தனர். இது கண்ட இளை யாழ்வாரும், முதலியாண்டாளை நோக்கி ‘இவ்வாரார் நீராடுந் துறைக்கட் சென்று துறையு பாதத்தை நீட்டியிரும்’ என்ன, அவரும் அவ்வாறே செய்ய, அத்தீர்த்தத்தின் மேம்பாட்டால் அன்றார் அனைவரும் அகப்பற்று முதலிய அறப்பெற்று இராமாநுசன் திருவடித் தொண்டு பூண்டொழுவுவாராயினார். அத்தனை யோடமையாமல் அங்கே வடுகநம்பியையும் செவ்வனே சடைக் கணித்துச் சமயக் கோட்டாடுகளையும் மேன் மேலும் பரவச் செய்து, அங்கு

நின்றும் மீண்டு சிங்கர் கோயில் வழியே கொண்டுவார்க் கெழுந்தருளினார். ஆங்கு, அந்நாட்டிடைவனான விட்டல் தேவராயன் மகள் பேய்பிடிக்கப்பட்டுப் பற்பல மந்திரவாதிகளாலும் நீங்கப்பெறாது வருந்தி வாடுகையில், வடுக நம்பியும் ஒரு காரிய வயத்தராய் அரசன் மாளிகைக் கெழுந்தருளி, துயர முற்றிருந்த அவ்வரயன் மனைவியைக் கண்ணுற்று 'யாது பற்றி நீ இங்ஙனம் துயர முறுகின்றனை?' என்று வினவ, அவளும் அதன் காரணத்தை யடைவே புகன்றனள். அதுகேட்ட நம்பியும், இளையாழ்வாரது வைபவ மனைத்தையும், அவர் பிரமராகத்தனைப் பேக்கிய வரலாற்றையும் கூற, அவ்வரசன் தேவியும் பெருங்கனிகொண்டு தன் கணவற்குரைக்க அவளும், 'இப்பேய் அவராலே நீங்குமாயின் அவரே நம்மாசிரியராவார்' என்றறிதிற்பட்டுக் கூறினான். அவ்வளவில், அவ்வரசன் தனது முன்னேக்குருவிற்றது விருந்தளிக்க யத்தனிக்கையில், மனைவியும் கொழுநனை நோக்கி 'நீர் அங்கனீரென்று கொண்டு அவர்கள் நம்பியல்லத்தே வாரார்கள்' என்றனள். அவள் சொல்லைக் கடந்து விருந்தளிக்கமுயல், ஆசிரியர்கள், 'நீ முன்னொருநாள் டில்லியரையன் கூடியிற் சிறைப்பட்டு அங்குளியிழந்தனை யாதலின் துமதல்லத்தில் உணவு கொள்ளோம்' என மறுத்துவிட்டனர்.

பின்னர், அது காரணமாக அவ்வரசனும், அவன் தன் மனைவியும் நம்பி முதலொரு புருஷசாரத்தால் இராமானுசனைச் சரணடைந்து உயந்தனர். இங்ஙனம் இவர்களைக் கடைக்கணித்து அரசனுக்கும் 'விஷ்ணுவரீத்தராயன்' எனப்பெயரிட்டுப் பேருவகையா டிருக்குமளவில், 'எமது சேடனை நீர் எங்ஙனே மயக்கி துமது சேடனாகிச் கொண்டார்; எம்மை வாதில் வென்றல்லவோ அங்ஙனஞ் செயல் வேண்டும்' எனச் சமணர் பன்னிராயரார் குழாங்கு டித் தர்க்கிகத் தொடங்க, நம் இராமானுசரும் "மின்னச்சஞ்சி இடியிலுப்படுமலர் போலவும்," 'தேனாக்குச்சிப் பாய்பின் வாயிலுப்படுபவர் போலவும்' ஆயிற் றே! இனிச் செயற்பாலது என்னோ! நம்மையின்றுள்ள வெளியிடாதிருக்க வெண்ணுது" என்று கொண்டு ஒரு மண்டபத்துத் திரைகட்டுவித்து ஆயிர முடியுடைய ஆதிசேடனுருவங்கொண்டு அவர்களையெவரையும் பலபடிவாதில் வென்று நிற்க, அவர்களுட் சிலர், பெருங்குளியுடையராய் இளையாழ்வாரது திருவடிகளில் ஆசிரியக்க முயல்சையில், அவரும் அச்சமணரானே அங்ஙனே கடைக்கணித்து வைணவராக்கித் தமது கழிபேரு மேம்பாட்டை விளக்கி யருளினார்.

அப்பால் இச்செய்தியனைத்தையும் அந்நாட்டிபுணை விஷ்ணுவரீத்தர ராயனுக்கு அறிவிக்க அவனும் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டிருந்தான். இக்கனம் சிங்கர் கோயிலிற் சின்னாள் வீற்றிருக்கையில் ஒருநாள், தமது திருக்கையி லிருந்த திருமண கழிந்தவாறே 'இனி யாம் திருமண பெறுவது யாண்டை யோ?' என்றுன்னியபடி கணவளர்கையில் அன்றிரவு திருநாராயணப் பெரு

மானும், 'அணித்தாக யதுகிரிக்கண் துமது வரவை யெதிர்பார்த்து நிற்கின் றோம்; தாம் திருவுள்ளத்திற் கிவையத் திருமண்ணுயிங்கனே யுண்டு; சடக் கெனப் புறப்பட்டு வாரீர்' எனக் கணவு தந்தருள, ஆங்கே நினைவுடன் விழிப் புற்று இவ்வற்புத்ததை முடிவிகட்கறிவித்து விஷ்ணுவரீத்தரராயனையு மழைப் பித்துத் தாம் சொப்பனங் கண்டபடியை யருளிச்செய்ய அவனும் பெரிது மகிழ்த்தவனாய் எம்பெருமானார் பின் செல்ல, அவரும் பகுதானிய வருடம் தைமாதத்துச் செம்பொன் செய்ய துகிரியேறி 'வேதபுஷ்கரிணி' என்னும் தடத்திற் படிந்து பின்பு, திருநாராயணப் பெருமாள் எழுந்தருளிய விடந் தேடியுங் காணப்பெறாது கவலையாழியுப்பட்டுக் கண் வளர்கையில் அப்பெரு மான், மீட்டிக் கணவிலெழுந்தருளிக் 'கல்யாண ஸாஸின் ஜென் மேற் றிசைக்கணுள்ள சம்பகச் சோலைக்கருகே வளர்கின்ற பெரிய திருத்தழாயின் புற்றினுட் பொலிந்த நிற்கின்றோம்; ஆங்கே, துமது விருப்பம் சிறக்கும் வண்ணம் திருமண்ணும் கிடைக்கும்; அது முன்னமே பெரிய திருவடியால் சுவேதத் துவித்தினின்றும் கொணர்ந்து சேமிக்கப்பட்டுளது' என்றனர்.

(இன்னும்வரும்.)

நி. கோ. ஸ்ரீ ரங்காசாரியர்.

இலட்சுமண சிங்கின் வீரச்செய்கை.

(184-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அவன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் செருவின் முலையில் ஒரு வண்டியின் இருபக்கங்களினின்றும் வெளிச்சம் தோன்றிற்று. அது ஒரு சிறு பெட்டி வண்டி. அது சுந்தரவனத்தின் வாயில் வரையில் வந்துநின்றது. வண்டி நின்றதும் அங்கிருந்த சோம்பேறிப் பிச்சைக்காரர்களில் ஒருவன் ஏதாவது காசுபெறலாமென்னும் ஆசையுடன் கதவைத் திறக்க ஓடிவந்தான். அதே எண்ணத்துடன் வேறொருவன் பாய்த்து அவனை முழங்கையிலுலிடித்துத் தள்ளினான். இருவருக்கும் மும்முரமான சண்டை யுண்டாயிற்று. அங்கிருந்த இருகாலந்தாராகளும் ஒரு பிச்சைக்காரன் பக்கமும் சாணைஜீட்டுவோன் மற்றொருவன் பக்கமும் சேர்ந்தமையாற் சண்டை இன்னும் அதிகமாயிற்று. அவர்கள் மேல் அடிவிழுந்தது. சிறிதுநேரத்துக் கெல்லாம் வண்டியினின்றும் சீழிறங்கிய சோம்பேறியைச் சுற்றிப்பலர் தங்கள் கைகளாலும் தடிகளாலும் ஒருவரை யொருவர் தாக்கிச் சண்டை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். சிங்கும் சோம்பேறியைக் காப்பவனாய் முன்விழுந்து சென்றான். ஆயினும் அவன் அவ

ளருகு சென்றதும் ஒரு கூச்சல் கேட்டது. சிங்கும் முகத்தில் இரத்தம் பிரவாகமாய் ஓடக் கீழே விழுந்துகிடந்தான், அவன் விழுந்ததும் காவற் காரர்கள் ஒருபக்கமும் சோம்பேறிகள் மற்றொருபக்கமுமாக ஓட்டமெடுத்தார்கள். என்றாலும் இது வரையிலும் சண்டையிற் சம்பந்தப்படாது பார்த்துக்கொண்டிருந்த சிலர் சீமாட்டிக்கு ஒத்தாசையாகவும் காயமடைந்தவனுக்குச் சிகிச்சை செய்யவும் ஓடிவந்தார்கள். அலமேலுவும் வேகமாகப்படியுள்ளேறி மெத்தைசென்று அங்கு நின்று வீதியைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

“அந்தப் பேதை மனிதனுக்குக் காயம் அதிகம் பட்டதோ” என்று அவள் கேட்டாள்.

“அவன் இறந்து போய்விட்டான்” என்று பலர் இரைந்தார்கள்.

“இல்லை, இல்லை; பிராணனிருக்கிறது. ஆனால் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவதற்குள் அவள் பிராணன் போய்விடும்” என்று வேறொருவன் கூறினான்.

“அவன் ரொம்ப டைரியசாலி. அவன் இல்லாவிட்டாற் சீமாட்டியின் கடியாரமும் பணப்பையும் போயிருக்கும். அவர்கள் அளகிரிகள். பொல்லாத அளகிரிகள். ஆ! இப்போதான் அவனுக்கு மூச்சு வருகிறது” என்று ஒரு ஸ்திரீ கூறினாள்.

“அவன் செருவிலிருக்க முடியாது, அம்மா அவனை உள்ளே கொண்டு வரலாமா?”

“வாஸ்தவத்தான் அவனை வாசவுள்ளுக்குக் கொண்டாருங்கள். அங்கே நல்ல சோபா இருக்கிறது. இப்படிக்கொண்டாருங்கோ.”

மெதுவாகச் சிறிதும் அசையாமல் அவனை உள்ளே கொண்டுவந்துமுன்னதையில் வைத்தார்கள். நான் நின்றவிடத்தினின்றே பலகணிகள் வழியாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது; படுதா விடாகமாயல் அவன் சட்டிலிற் படுத்திருந்தது எனக்குத் தெரிந்தது. அவன் செய்த மோச நடிப்பிற்காக அவனுக்கு இரட்சமிருந்ததோ இல்லையோ ஸ்திரீயேன்; காயம்பட்டவன் அருகிருந்துபட்சத்தோடும் பிரீத்யோடும் அந்த அழகிய மாது சிகிச்சை செய்து கொண்டிருந்ததைப் பார்க்கப்பார்க்கப் எனக்கு வெட்கமாயிருந்தது. என்றாலும் சிங்கு எனக்கிட்ட வேலையினின்றும் இப்போது பின்வாங்குவேனாயின் அவனுக்குத் துரோகியாவேனன்றோ. மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு பாணக்குழாயை மடியினின்று மெடுத்தேன். எப்படியானால் அவனை நான் ஒரு தொந்தரவும் செய்யவில்லையே. அவள் வேறொருவருக்குத் தீங்குசெய்யாமல்லவோ தடுக்கிறோம்” என்று மனதைத் தேற்றிக் கொண்டேன்.

சிங்கும் கட்டிலில் உட்கார்ந்து காற்றில்லாமல் அவஸ்தைப்படுபவன் போலக் கையை வீசினான். உடனே ஒரு தாதி ஓடிவந்து பலகணியைத் திறந்தான். அப்போதே அவன் கையை மேலே தூக்கக் கண்டேன். அடையாளக் கண்டதும் பாணக்குழாயை உள்ளே விட்டெறிந்து ‘தி’ என்றிரைந்தேன், அம்மொழி என்வாயில் வரும்வராததற்கு முன்னமே அங்கு நின்றபுருடர் பெண்கள் சனவான்கள் தாதிகள் முசலாயினோரும் “தி, தி!” என்றி றிரைந்தார்கள். மேதமண்டலம்போல் புகையும் அறையைச் சூழ்ந்துகொண்டது, அங்குமிங்கும் பலர் ஓடப் பலகணிவழியாய்க் கண்டேன். சற்றுநேரத் துக்கெல்லாம் ‘யாரோ பொய்யாட்ப் பயமுறுத்தினார்கள்’ என்று உள்ளிருந்தே சிங்கும் அங்குள்ளவர்களுக்கு உறுதி கூறினது என் காதிற் பட்டது. அக்கூட்டத்தினின்றும் வீதிபின் கோடிக்கு வந்து சேர்த்தேன். பத்து நிமிஷத்துக்கெல்லாம் என் நண்பனும் என்னை அப்புறமழைத்துக்கொண்டு போனான். பெரியவீதி நாங்கள் வந்து சேரும் வரையில் வாய்திறவாமலே வேகமாக நடந்தான்.

‘வைத்தியரே, ரொம்ப நன்றாய்ச் செய்தீர்கள். இதைக் காட்டிலும் வேறுவிதமாய்ச் செய்யமுடியாது. எல்லாம் சரியாகவே நடந்தன’ என்று அவனுங் கூறினான்.

“உன்னிடத்தில் பொடக்கிராப் அகப்பட்டதே.”

“அது இருக்கிறவிடம் எனக்குத் தெரியும்.”

“எவ்வாறு கண்டு பிடித்தாய்?”

“நான் உன்னிடம் சொன்னதுபோலவே அவள் எனக்குக் காண்பித்தாள்.”

“எனக்கு இன்னும் ஒன்றும் புரியவில்லை.”

“அதை ஒரு ரகசியமாய் வைத்திருப்பதில் எனக்கும் பிரியமில்லை. வீதியிலிருந்தவர்களெல்லாம் நமக்கு உட்கையென்று உனக்குத் தெரியுமன்றோ! அவர்களை இராத்திரிக்கு மாத்திரம் கூலிக்கமர்த்தினேன்” என்றுசொல்லுகின்றதுக் கொண்டே சொன்னான்.

“அப்படித்தான் நாஹும் நினைத்தேன்.”

“அப்புறம், சண்டையுண்டானபோது என் கையிற் சிறிது நனைந்த சாயப் பெளடர் வைத்திருந்தேன். நான் முன்சென்று கீழே விழுந்து என் கையை முகத்தில் தடவியதும் பார்க்கப் பரிதாபிக்கத் தக்கவனாய் விட்டேன். இந்தமாதிரி சூது நான் அடிக்கடி செய்வது வழக்கம்.”

“அதுவும் எனக்குத் தெரிந்தது.”

“பிறகு என்னை உள்ளே தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள், அவள் என்ன செய்வாள். உள்ளே விடத்தானே வேண்டும். எந்தவுள்ளே சொண்டு போவது? நான் எந்த வுள்ளென்று சந்தேகித்தேனோ அந்தவுள்ளே தான். அது அந்த அறையும் படுக்கை அறைக்கும் மத்தியிலிருக்க வேண்டும். எது வென்று அறிய விரும்பினேன். என்னைக் கட்டிலின்பேரில் கிடத்தினார்கள். நான் காற்று வேண்டிமென்று சைக்கெய்தேன். அவர்கள் பலகணியைத் திறக்கவேண்டியதாயிற்று. நீயும் உன் வேலையைச் செய்தாய்.”

“அதனானைக்கொண்டு பிரயோசனம்.”

“அதுதான் முக்கியம். தன் வீடுபற்றி யெரிந்ததென்றொரு பெண் நினைக்கும்பொழுது தான் எதை அதிகமாய் மதிக்கின்றாளோ அதன்பேரில் உடனே புக்கி நாயும். அது தன்னையுமறியாமலுண்டாகும் ஒருவகைச் சக்தி. நான் பல நடவடிக்கைகளில் அதனால் பயனடைந்திருக்கின்றேன். விவாகமான ஸ்திரீ யோ தன் குழந்தையை நாடுவள். கண்ணியாப்பெண்ணோ தன் நகைப்பெட்டியைத் தேடுவள். இந்த சீமாட்டிக்கோ நாம் நாடிவந்த பொருளைக் காட்டிலும் மதிப்பான வேறொன்றில்லை. ஆகையால் அதைக்காக்க விரைவாள். ‘ஜி’ யென்ற சப்தமும் வெகு நன்றாயுண்டாயிற்று. கல்மனதானாலும் கரைக்க அந்த புக்கையும் இகாச்சலும் போதும். அவளும் நான் நினைத்தபடியே செய்தாள். பொடிகாரப்ப-த்தை அறையின்மீது வைத்திருந்தாள். உடனே அவள் அங்கு சென்றாள். அவள் அடைபி பாதியெடுத்ததும் எனக்குத் தெரிந்தது. நான் அது பொய்ச் கூச்சலென்று கூறினதும் அவள் அதை அங்கேயே வைத்துவிட்டுப் பாணக்குழாயைக் கண்டு வெளியே சென்றாள். பிறகு நான் அவளைக் காணவில்லை. நான் எழுந்து வீட்டினின்றும் சாக்குசொல்லி வெளி வரப் பார்த்தேன். அந்தப் படக்கையுடனே யெடுத்துக்கொள்வதா வென்று சற்று மயங்கினேன். இத்தகுள்ளாக வண்டிக்காரன் வந்து விட்டான். அவன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தமையால் தாமதித்துச் செய்வது யுத்தமாயிருக்க சிறிது பதறிலுல் என்னெண்ண முற்றும் சிதறுமன்றோ?

“இப்பொழுது?” என்று கேட்டேன்.

நம்ம வேலை முடிந்தாப்போல தான். நீயும் வரச் சம்மதித்தால் உன்னோடும் ராஜாவோடும் நாளை அங்குப் போவேன். சீமாட்டிக்காகக் காக்கும் படி வெளி அறையில் உட்காரவைப்பார்கள். ஆனால் அவள் திரும்பிவரும் போது நம்மையாவது படக்கையாவது காணமாட்டாள். தன் கையாலேயே அதை யெடுத்தல் ராஜாவுக்கும் அதிக பிரியமாயிருக்கும்.”

“ஆனால் எப்போ போகப்போகிறது?”

“காலை 8-மணிக்கு. அப்போ அவள் இன்னம் எழுந்திருக்கமாட்டாள். நமக்குச் சுலபமாக யிருக்கும். மேலும் நாம் அரிதமாய்ப் போகவேண்டும்

ஏனெனில் இந்தக் கல்லியானத்தால் அவள் நடைபுடை பாவனைகள் மாறும். அரசனுக்கு உடனே தந்தியடிக்க வேண்டும்.

நாங்கள் ரொட்டிகிடங்கு வீதி சென்று கதவண்டை நின்றோம். சிங்கும் ஜேபியில் சாவியைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது யாரோ ‘இலட்சுமணசிங்கு, உனக்குச் சலாம்’ என்று போய்க்கொண்டே சொன்னான்.

அப்பொழுது தளத்தில் அநேகர் கும்பலாயிருந்தார்கள். ஆனால் வந்தன மோ வேருவேகமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்த ஒருசிறுவனின்னுங்கேட்டது.

“அந்த தொனிநான் கேட்டது போலிருக்கிறது. யாரோ அவன் தெரிய வில்லையே” என்று சிங்கும் மொழிந்தான்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று,

க. கிருஷ்ணசாமி அய்யர்.

கட்டுக்கதைகள்.

II. கழுதையும் வாலில்லாக் குரங்கும் அகழெலியும்.

ஒரு கழுதையும் வாலில்லாக் குரங்கும் தங்கள் மனக்குறைகளை யொத்துப் பார்த்தன. கழுதை தனக்குச் சொப்புகள் வேண்டு மென்று முறையிட்டது. வாலில்லாக் குரங்கு, தனக்கு வாலில்லாததனால் சங்கடப்பட்டது. இப்பேச்சைக் கேட்டிருந்த வோர் அகழெலி “நிலுவங்கள், தாமது குறைகளை விட்டொழித்து, நீங்கள் வகித்திருப்பதற்காக நன்றியுள்ளவராயிருங்கள். எளிய முற்றுந் குருடாகிய வகழெலியோ உங்களையெல்லாம் மிக்க கேடான நிலைமையில் இடுக்கின்றது” என்று சொல்லிற்று.

நீதி:—நம்மைக்காட்டிலும் மற்றையோர்கள் மிகக் கேடான நிலைமையில் இருக்கும்வரை நாம் முறையிடக் கூடாது.

அடைகீதுமாறு:—திருப்தி யென்னும் நற்குணத்தை யடைய வெகுநல்ல வழி, நம்மைக்காட்டிலும் மிகக்கேடான நிலையிற் பலிருக்கின்றனரென்பதை நினைத்துக் கொள்வதேயாம். ஏனென்றால் சாதாரணமாய் நாம் நம் அயலாவிடத்துள்ளதோர் சிறந்த நற்பொருள் நம்மிடத்திலில்லை யெனினும், அவ்விடத்திலில்லாத வேறு சில நம்மிடத்தி லுள்ளனவாம் என்றும் இம் மனவமைதி காண்பவர்கள் சிலரே. “தான் ஒரு நிலமிழ்த்த நிமித்தம் தன்னோடு அனுசாரப்பட்ட ஒருவனுக்கு அரிஸ்டப்பஸ் என்போர் அளித்தவிடைஎனக்கு மிக மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. ஏன்? எனக்கு இன்னும் மூன்று நிலங்க ளிருக்கின்றன. உனக்கோ ஒன்றைத்தவிர வேறொன்றுமில்லை. அதனால், நீ

எனக்காக வருத்தப்படுவதைக் காட்டிலும் நான் உனக்காக வருத்தப்பட வேண்டும் என்றா” என்று வட்டிஸன் என்பவர் கூறினார். நம்மைக் காட்டிலும் மிகக் வதிர்த்துள்ளவர்களைப்பார்ப்பதே தொழிலாகக்கொண்டால் தீக்குணம் யாவற்றினும் மிகவும் இழிந்ததும் இன்பத்தைக்குப் பெருங்கேடு விளைப்பதுமாகிய பொறாமைக்கு ஆளாய் விடுவோம். “திருப்தியே வியல்புடைச் செல்வம்” என்றார் சாக்கரடஸும். ஈசுவர விதிநமக்குக் கொடுத்திருப்பதற்கா நாம் நன்றியுள்வராயிருந்து, அது கொடாமல் வைத்திருக்கிற செல்வங்களுக்காக ஆசைப்படுவதை விட்டொழிவோம்.

திருப்தியென்று நற்குணத்தை வளர்ப்பது இன்ப விதை விதைத்தலாம்.

“தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை
யம்மா பெரிபென் தகமகிழ்க.”

நீதிநேறிவிளக்கம்.

III. சிங்கமும் நான்கு எருதுகளும்.

நான்கு எருதுகளும் ஒரே வெளியில் ஒன்றுக்கொன்று எப்பொழுதுங் கிட்டவேயிருந்து சேர்ந்து மேய்ந்தன. ஒரு சிங்கம் அடிக்கடி அவற்றைப் பார்த்து அவைகளைத் தனக்கு இரையாகக் கொள்ள மிகவும் விரும்பிற்று. ஆனால் அவைகளில் யாதேனும் ஒன்றன்மீது சுலபமாய்ப் பாயக்கூடிய போதிலும் அவைகள் சேர்த்திருக்கும்வரை ஜெயித்துவிடுமென்று தெரிந்த சிங்கம் அவைகளில் யாதேனும்ொன்றன்மீதும் பாயத்தனியவில்லை. ஆகையாற் பத்திரமாய்க் கொஞ்சத் தூரத்திலிருந்து பார்ப்பதோடு திருப்தியடைந்திருந்தது. அவ்வாறாகவும் அவைகளைப் பிரிப்பதற்கு ஒருபாயங் கருதி அன்பில்லாச் செவிச்சொற்களாலும் தீய குறிப்புக்களாலும், ஒன்றைப்பற்றி மற்றொன்று சொன்னதுபோலச் சொல்லிக் குரோசத்தையும் அவைகளிற் பிரிவையுந் தூண்டும்படி முயலுவேன் என்று மனவுறுதி கொண்டது. அவ்வாறே சிங்கங்கொண்ட எண்ணமும் கைகூடிற்று. எருதுகள் தமக்குள் மனஸ்தாபப்பட்டு முன்போல் ஒருமித்து வாழாமல் தனித்தனி பிரிந்தன.

இவ்வாறு ஒவ்வோர் எருதும் தனித்து மேய்வது கண்ட வச்சிங்கம் அவற்றின்மீது தனித்தனி பாய்ந்து கொண்டு அவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தின்றது.

நீதி:—ஒற்றுமை பலமாம்.

அநாமக்ருமாறு:—ஓர் இராச்சியமாகவது வீடாவது தனக்குள்ளே பிரிந்தால் நிலைத்து நில்லாது. மனிதசபைகளிலெல்லாம் அவை பெரும் பகுப்புக்களாகப் பகுக்கப்பட்டபோதிலும், அல்லது தனித்தனி குடும்பங்களாக வகுக்கப்பட்டபோதிலும், ஒற்றுமையே பலத்திற்கு மூலமன்றிராமாம். மனிதருளத்திற் போர்நடுக்கத்தை விளைக்குமாயினும் அது நன்மையோடு கலவாத தனித்தன்மை

யன்று. ஏனெனில் அதனால் ஜனசமூகத்தின் வாழ்நாள் உற்சாகமுறுவதனோடு ஒற்றுமையின் இன்றியமையாமையும் வலியுறுகின்றது. சிறந்ததோர் அரசியற்புலவன் ஜனசமூகத்தின்பகையும் போர்புரியுந் தன்மையும் அல்லாமல் ஏதேனும் ஓர் எண்ணமேனும் ஒரு வடிவமேனும் நாகரிகமுள்ள மனிதர்குழாம் மிகவுமரிதாய்க் கண்டுபிடித்திருக்கு மென்றும், ஒற்றுமையுக்கம் பிறர்பகைச்செயல்களால் உதவி செய்யப்பட்டாலன்றி எக்கூட்டத்தாருக்கும் தமக்குள்ளே ஒற்றுமையுணர்ச்சி விளைப்பதற்கு நாம் வீணில் எதிர்பார்ப்போமென்றுங் கூறினான். சனவொற்றுமையைப் பெரிதும் வளர்ப்பது போரேயாம். ஒரு குடிஜனத்தின் ஒன்றின முபற்சியைத் தங்கள் பொதுக்காவல் நிமித்தம் பலப்படுத்தும் அக்கவலைக்கடலில் தனிமக்கள் சுயநயம் ஆழ்ந்து போகின்றது. நமக்கு இயற்கையிலமைந்த அன்போடுகூடிய அனுதாபங்களினால்மட்டும் விளைந்துழி வலியுறுப்போதியதன்றாய் நிற்கும் ஒரு குலத்தின் பொதுஜன நாட்டம், புறப் பகைகளுக்களை எதிர்க்கவேண்டி யிருப்பழி, பேருக்க முறுமாறு தூண்டப்படுகின்றது. தனிவாழ்க்கையில் நேசர்கள் பழக்கம் சுற்றத்தாருக்குப் பேரினிமை பயக்கும். நாம் நம் நேசத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்றால், பொய்ப்பேச்சினுற் பிளவுபடாதவாறும் குண்டினி மாக்களுடைய வீண்செய்திகளாற் செட்டிப்போகாதவாறும் நாம் ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும்.

“கூடிவாழ் வோரே குறையா வலியினர்மற்
ரோடியில் கிட்டா ருவது துறவென்றே
நாடி யறியா நமாங்க டேரவன்றோ
பீடைய தாமரைகளர் பெப்பி னெருங்குறைவீர்?”

தாமரைத்தடம்.

ம. சு. கோவிந்தசுவர்.

புத்தகக்குறிப்பு.

போஜ சரித்திரம்.—போஜ சரித்திரம் இப்புத்தகம் ஒன்று எமது பார்வைக்கு அனுப்பியபிற்காக வந்தனமளிக்கின்றோம். இது டி. யஸ். நாராயண சாஸ்திரியார் அவர்களால் எழுதப்பட்டது. வட மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்துத் தமிழில் நாடக ரூபமாய் அமைக்கப் பெற்றது. இடையிடையே பல மேற்காட் செய்யுள்கள் உள்ளன. இந்நூலாசிரியர் தமிழில் தக்கமொழிகளில்லை யென்றும் உள்ள மொழிகளுக்கும் கம்பீரமில்லை யென்னு மெண்ணத்துடன் வடமொழிப் பதங்களை விசேஷமாய் உபயோகித்திருக்கிறார். தங்கள் பேச்சில் விசேஷமாய் வடமொழிப் பதங்கள் கலந்துபேசும் பிராமணர்களும் சாதாரணமாயறியக் கூடாத சில மொழிகளிருந்தபோதிலும் பொதுவாய் எல்லாரும் அறியுமாறு எளிய நடையில் எழுதப்பட்டது எனமேசொல்லலாம். கதை மிகவும் நேர்த்தியாயும் மிக ரம்மியமாயுமிருக்கும். புத்தகத்தின்விலையும் அது அச்சிடப்பட்டிருக்கும்நேர்த்தியையும் சீர்ப்பாட்டையும் நோக்கின் ஆசிரியர் லாபத்தை நாடிச்செய்தவர் அல்லரென்று ஊகிக்கலாம். நமது நண்பர் ஒவ்வொருவரும் இதை வாங்கிப் படித்துக் களிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

மகாதேவ கோவிந்தரானடே :—

நமது இந்துதேசத்துக் கல்விமாண்களுட் சிறந்தவரும் அரசவிகுவாசமும் சுதேசாபிமானமு மொருங்கே யுடையவருமான இவர் நாளது மாசம் 16-ஆம் தேதி புதன் கிழமையன்று இரவு 10½-மணிக்கு இறைவனடியை யடைந்தனர். வியாதிகளின் கொடுமைச் சிலக்காகாது நிமிரென்று பரலோகமெய்நினமையே இவர் வாழ்க்கையின் நேர்மையைத் தெரிவிக்கின்றது. இவர் பொம்பாய் ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜிசனிலொருவராயிருந்தனர்; நம்நாட்டின் நலத்தைப் பெரிதுங் கவனித்துத் தன்னலத்தைச் சிறிதேனும் பாராட்டாது வந்த கனவான். நாம் அனைவரும் இவர் இறந்தமையைக் குறித்து உளமழிந்து களியிழந்து வருத்த வேண்டியதே.

நமது சக்கிரவர்த்தினியார் :—உலக மாதா

வென்று ஒதப்பெறும் நம் மகாரானியார் 23-ஆம் தேதி இரவு 6½-மணிக்கு இறந்த செய்தியைக்கேள்வியுற்றாயாம் துயர்க்கடலி லமிழ்ந்து வருந்துகின்றோம். எம் துக்கத்தை வாய்விட்டு விளம்பவும் முடியவில்லை.

ஜனப்பிரியன்.

மாதம் ஒருமுறை பிரசுரம் செய்யப்படும்.

புத்தகம். 1] சேன்னை 1901ஆம் பிப்ரவரிமீ [இலக்கம். 8

வியாதிகள் உண்டாங் காரணமும் அவைகளை நீக்கும் விதமும்.

நம் ஆபுனைக் குறைத்து நமக்குப் பலவித வருத்தங்களை யுண்டாக்கும் பிணிகளினின்றும் தப்ப முடியவில்லை அந்த வியாதிபுண்டா வதற்குக் காரணத்தையும், அவை நேரிடும் வகையையும் அறிய வேண்டும்.

அகன்ற கடலிற் செல்லும் மாலுமி தன் கப்பலைச் சரிசாரியத் துறைமுகம் சேர்க்கச் செல்லவேண்டிய வழியை நன்றாய் நின்று விலையுயர்ந்த தன்கப்பல் கரைத்தடாத்தபடி பாறைகளையும் மரங்கள்குன்றுகளையும் நீரோட்டங்களையும் அறியவேண்டியது மோலாவை நாம் ஒவ்வொருவரும் நமது தேகமாகிய கப்பலை நீடித்த வாழ்வு சுகம்ஆகியதுறைமுகத்துக்குச்செலுத் வேண்டுமானால் நமதுவாழ் நான் யாத்திரையில் தற்செயலாலும் பிணிகளாலும் நமக்குருபக் கங்களிலும் நேரிடும் அபாயங்களை அறிவது அவசியம். நமது விஷயத்தில் எப்பொழுதும் நாட்டமா யிருக்கும் சத்துருக்களாகிய வியாதிக ளப்பற்றி இவ்வித ஞானம் இருக்கமா யடையலாகும். ஒன்று—அவைகள் பரவியிருக்கு மிடங்களிற் பூசு துணிந்து சென்று அவைகளின் சக்தியை நமது தேகத்தின்கொரிக்கவே பரிகரிப்பது; இரண்டு—மற்றவர் அவைகளைப்பற்றிச் சொல்வதை நம்புவது. வாழ்நாளாகிய இந்தக் கொந்தளிப்புள்ள கடலில் நமது

கப்பலைச் செலுத்தப் புத்திமான்களில் இருவித அபிப்பிராயமுண்டென்றால் நம்புவது அரிதாயிருக்கும் என்றாலும் உலகத்தவரெல்லோரும் விசேஷமாய் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நன்றாய்த் தெரிந்த மார்க்கங்களிற் செல்லாமல் அபாயமான கரைகளிலும் நீரோட்டங்களிலும் தாங்களே செல்லப் புது வழி கண்டுபிடிக்க பிரியப் படுகிறார்களென்று தெரியவருகின்றது. அபாயம் இத்தகைய தென்று நாமே அறியவேண்டுமென்றும் நம்மினும் பயங்கொள்ளிகளான மற்றவர்கள் அவ்வபாயங்களை ஒன்று பத்தாகச் சொல்லியிருப்பார்களென்றும் நாம் ஒவ்வொருவரும் உணர்வீன்றோம். வருங்கேடுகளைத் தக்க சமயத்திலறிந்து அவைகளை நிவர்த்திக்கவும் கூடுமானால் அவைகள் நேரிடாதபடி தடுக்கவும் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் நம்மாற் கூடுமென்ற அகம்பாவத்தினால் நமது வலிமையையோ அல்லது அக்கேடுகளைத் தாங்கும் பொறுமையையோ ஒரு கை பார்ப்போமென்று நாம் ஒவ்வொருவரும் பிரியப்படுகின்றோம்.

சில சமயங்களில் இவ்வாறே நாம் வெற்றியையும் அடைவீன்றோம். ஆனால் நாம் எதிர்க்கவேண்டிய சத்துருக்களின் பலம், சக்தி, வழக்கம் இவைகளைப்பற்றியும் அவர்கள் நம்மை எவ்வெவ்விடங்களில் எதிர்ப்பார்க்க நென்பதைப்பற்றியும் நமக்கு எவ்வளவு தெரியுமோ அதற்கேற்றவாறே வெற்றியும் உண்டாகும்.

நாம் இங்கு வியாதியின் காரணங்களைக் கூறுவதனால் புத்திமான்கள் வியாதி எதனால் அதிகமாய்ப் பரவுகிறதென்பதை அறியவும், துணிவாளிகள் தாங்கள் கப்பலைச் சேதமின்றி எவ்வாறு செலுத்தக் கப்பல் சிறிதும் கரைதட்டாதபடி பாதுகாக்கப்படுமென்பதைக் கற்கவும் பயன்படும்.

வியாதியென்பது நமது தேகத்தின் அளவவர்கள் தங்கள் தங்கள் தொழில்களைச் செய்யாதபடி இடையூறு நேரிடுவதனால் உண்டாவது. நாம் சுவசிக்கும் காற்று, குடிக்கும் தண்ணீர் உண்ணும் உணவு இவைகள் முற்றும் சுத்தமாயும் சிறிது அசுத்தமாயுமிருந்தாலும் இவைகள் அளவுக்கு மிஞ்சினாலும் வெகு குறைவாய்ப் போனாலும், இன்னும் வெளிச்சம் உஷ்ணம் இவை ஏறினாலும் தாழ்த்தாலும் எல்லாம் வியாதிகளுக்கு முக்கிய காரணங்களாகும்.

வியாதிகள் உண்டாகுங்காரணமும் அவைகளை நீக்கும்விதமும். 227

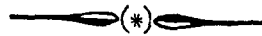
நமது ஈகத்துக்கு மிகக் கேடானவை உஷ்ணம் சீதளம் என இரண்டே யென்பார். 'உஷ்ணமே பிராணன், சீதளமே மரணம்' என்று கூறுவர். ஆயினும் இது முற்றிலும் வாஸ்தவமன்று. விசேஷ சீதளத்தாற் பிராணிகளுக்கு எவ்வளவு கெடுதியுண்டோ அவ்வளவு கெடுதி விசேஷ உஷ்ணத்தாலு முண்டு.

வெளிச்சமோ உஷ்ணமில்லாது தனிமையாக அதிகமாயிருந்தாற் கண்களுக்குத்தவிர மற்ற அங்கங்களுக்கு ஒரு தீங்கும் நேரிடாது. வெளிச்சம் குறைவுபட்டாலோ குழந்தைகள் நன்றாய் வளராது குறுகியும் நல்ல இரத்தமின்றித் தேகம்வெளுத்தும்போகின்றன. வெளிச்சம் புகாவிடங்களிற் பிணிபிரவேசிப்பது நிச்சயம். வளரும் குழந்தைகளுக்கு விசேஷ வெளிச்சத்தால் உண்டாகுங் குணங்களை நாம் சிறிதும் உணர்வதில்லை. மனிதன் அன்றி மற்றைப் பிராணிகளுக்கும் வெளிச்சம் அவசியம். இதைப்பற்றி ஒருவைத்தியர் பின்வருமாறு பரீட்சை செய்திருக்கிறார்: தவளை முட்டைகளைத் தண்ணீர் நிறைந்த ஒரு பாத்திரத்திற் போட்டு வெளிச்சம் நுழையாதபடி நான்கு மாதகாலம் வைத்திருந்தார். என்றாலும் தவளை உண்டாகவில்லை. பிறகு அவற்றை யெடுத்து வெளிச்சம் விசேஷமாயுள்ள ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்தார். 15-நாட்களுக்குள் தவளையுண்டாயிற்று. மேலும் நமது வயல்களில் வரப்பின் பக்கங்களில் வளர்ந்திருக்கும் மாடுகளின் நிழல்படும் இடங்களில் வளரும் பயிர்கள் விருத்தியாகாதிருப்பதை நாம் தினமும் காண்கிறோம்.

ஒவ்வொருவராலுமாயும் ஒவ்வொருவியாதியும் விசேஷமாய் வருத்துகின்றது. பித்தம் வாதம் முதலியவை அத்தேகவாசிகளைத் தங்கள் தங்கள் குணத்துக்கேற்ற வியாதிகளால் வருத்துகின்றன. சிலர்க் கேற்றுக்கொள்ளும் ஆகாரமும் மற்றவர்களுக்கு கேற்பதில்லை. வியாதியின் குரூரம் வயதுக்குத் தக்கபடியும் மாறுகிறது. பிறந்த ஒரு மாதத்துக்குள்ளாகவே பத்தில் ஒருபங்கு குழந்தைகள் இறந்துபோகின்றன. பிறந்த ஒருவருஷத்துட் கால்பங்கு குழந்தைகள் இறக்கின்றன. ஐந்துவருடத்துட் பாதிக்குழந்தைகள் இறக்கின்றன. 20-வயது முதல் 40-வயது வரையில் எந்த வியாதியை

யும் தாங்கச் சக்தியிருக்கிறது. ஆனால் தள்ளாதபருவத்திலோ அற்ப வியாதியும் பிரமாதமாகின்றது.

கடைசியாக ஜன்மவியாதியும் வியாதிகளுக்கு முக்கியகாரணமேயாம்.

* இராமாயண ஸங்கிரகம்.

அஞ்சிலே யொன்று பெற்றா அஞ்சிலே யொன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே யொன்று ருக வாரியர்ச் சாக வேடி
அஞ்சிலே யொன்று பெற்ற வணங்கைக்கண் டயலா ரூரில்
அஞ்சிலே யொன்றை வைத்தா னவனெம்மை யளித்துக் காப்பான்.

II-ஆம் அத்தியாயம்.

(அயோத்தியா காண்டம்.)

(211-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

ஸ்ரீராமரும் மற்றிருவரும் அப்பொழுது சித்திரகூட பர்வதத்தைச் சேர்ந்த செல்வகையில் இடையிலுள்ள வனங்களைக் கடந்து செல்ல வேண்டி வந்தது. அதுவோ வசந்தகாலம். சூரிய கிரணம் இளஞ் சந்திரிகைபோற் பிரகாசிக்கவும் தழைத்த விருகங்கள் நிறல் கொடுக்கவும் வாயுவினாற் சஞ்சரிக்கும் நீருண்ட மேகங்கள் காண்க வாயினிரு புறமும் மலையாளாடவும், சோலைகளிற் குயில்கள் கூவும் புஷ்பங்களிலுள்ள வண்டுகள் நீங்காரம் செய்யவும் மருண்ட பார்வையையுடைய மான்கூட்டங்கள் அவர்தம்முட் சீதாபிராட்டியாரைக் கண்டு மயங்கி நிற்கவும், அவர்கள் அதிக உல்லாசமாய்ப்போய்ச் கொண்டிருந்தார்கள். சீதை வனப்பினையும் சுற்றிலுமுள்ள இயற்கைப்பொருள்களின் வனப்பினையும் உற்றுநோக்கி ஒன்றற் கொன்றுள்ள ஒற்றுமையும் வேற்றுமையுங்கண்டு களித்துச்

* இதிலாங்காங்கு எடுத்தாளப்பட்ட செய்யுள்களின் பொருளறிந் தானந்தம் கொள்ளக் கூடாத சிறுவர் சிறுமியர் முதலாயினோர், செய்யுளைக் கவனியாது வசனத்தையே வாசித்துக் கதையினை யறியலாகும்.

சீதாபிராட்டியாரைக் கனிப்படையச்செய்து அவளுடன் சந்தோஷமாய்விளையாடிக்கொண்டுபோம்போது இடையிற்பெரியோர்கள் இவர்களைச் சந்தித்துத்தாங்கள் வசிக்குமிடம் அதுதானெனக் கூறலும், சித்திரகூடமென்பது அவ்விடத்திற்கு னிருக்கிறதோ வென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கையிற் பரமே உருவெடுத்து வந்ததொத்த பரத்துவாஜ முனிவர் ஸ்ரீராமரை எதிர்கொண்டு காணவந்தார். அம் முனிவர் தண்டகமண்டலம் தாங்கி மரவரி உடுத்துப் பிரகாசிக்கும் சடாமகுடம் உடையவராய்த் தோன்றியது பரப்பிரம்மஸ்வரூபம் போன்றது. அவர் அக்கினிஹோத்திரம் செய்யும்மகாபாக்கியம்பெற்றவர். பிரம சிருஷ்டியிலடங்கிய ஜீவகோடிகளெல்லாம் தம்முயிர் போலுளத்திலறிபவர். பிரமன் ஏழுலகும் ஆக்கென்றால் தான்நாரணன் நாபியிற் பூத்திலரேனும் ஒருகோடியில் சிருட்டி செய்யவல்லவர். அந்த ருஷிவந்த மாத்திரத்தில் ஸ்ரீராமரும் புஷ்பார்ச்சனைசெய்து அவரை வலம்வந்து சரணஞ்செய்தார். அவரும் இவரை ஆலிங்கனஞ்செய்து “இந்தவுருவந்தானே நான் பரோட்சத்தில் அடையப் போகிற”தென்று மனங் குதாசலித்துக் கண்ணில் ஆனந்தவாரி பெருகலின்றார். பிறகு ஸ்ரீராமரை நோக்கி “சத்தருநிக்கிரமச்செய்யும் தனுப்பாணியாள! ஓர! நீ இவ்வேடம்பூண்டு இககாலத்து இங்கு வந்ததென்னை?” என்றார். பிறகு அதன்காரணமுணர்ந்து துயரடைந்து “என் சினேகிதனுன தசரதன் எப்படி உன்னைவிவாது அனுப்பினான்!” என்று துக்கித்துப் பிறகு தேறி அவர்களை உடனே தமது ஆச்சிரமத்திற் கழைத்துச் சென்றார். அவ்விடஞ் சேர்ந்ததும் இராமருக்கு இருப்பிடந்தந்து பூசிக்கவேண்டிய அர்ச்சிய முதலிய அளித்து அகப்பட்ட கனியங் காயுமிந்து இனிய வார்த்தைகொல்லி முறைகொண்டாடித் தமது புத்திரர்போற் பாவித்து நடத்தனர். அவர்களும் அதிகசந்தோஷம் அடைந்தார்கள். பிறகு பரத்துவாஜர் அவர்களைத் தம்முடனே இருந்து மனத்திற்கு இன்பந்தரும்பொருட்டு வேண்டி அவ்விடம் கங்கையுடன் யமுனையும் சாஸ்வதியும் கூடுதலின், ஸ்தலவிசேஷ தீர்த்த விசேஷத்தை யுங் குறித்து வற்புறுத்தினார். விசுவாசத்துடன் சோன்ன சொல்லையுட்கொண்டு முனிவரைநோக்கி “ஐயா! இவ்விடம் அயோத்திக்கு அதிக தூரத்திலில்லை. இங்கேயே இருப்பேனாயின் யாவரும்

தங்கள் நாடு நகரம்விட்டுச் சிரமப்பட்டு என்னைத்தேடி யிவ்விடம் வருவார்கள்” என்று சொல்லியவளவில்முனிவரும் இராமருடைய கொள்கைக்குடன்பட்டு “அப்பா, மேற்பத்துசாதம்போவையாகில் தேவருலகைக் காட்டினுஞ் செளக்கியமுள்ளதும் அமரர்கள் அஞ்சலி செய்யத்தக்கதுமான சித்திரகூடமலை இருக்கிறது, நீங்கள் அங்கு ஹையலாம் என்னலும், மூவரும் விடை பெற்றுக்கொண்டு இடையிலுள்ள இடையர்சேரிகளைக்கடந்து அமித்திருக்குங் குறிஞ்சி நிலத்தையுந்தாண்டிப்போய்க் காளிநீதியென்னுப்பெயர்பெற்ற யமுனை நதியைக் கண்டு குதூசலங்கொண்டு அதிலனைவரும் நீராடிப் பிறகு ஊணாருந்தி அனைக் கடப்பது எவ்வாறென யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் இவையோன் மூங்கிற்கழிகளை லெட்டி ஊணான் லொடியினால் ஒரு தெப்பாங்கட்டி இராமனையும் சீதையையும் அதிலேற்றி, தான் ஆற்றிலிறங்கி நீந்தித் தெப்பத்தை நதிக்கக்கரையிற்கொண்டு சேர்த்தான்.

“வாங்கு வேய்க்களை துணித்தனன் மாணையின் கொடியால்
ஒங்கு செப்பமொன் றகைத்ததி னும்பரி னைம்போல்
வீங்கு தோளண றெவியோ டினிதுவீற் றிருப்ப
நீக்கி னுனந்த நெடுநி யிருளையா னீந்தி.”

அக்கரையிலுள்ள கனிவர்க்கங்கலையும் விரோதக்காட்சியோயு மனுபவித்துக் கொண்டு வெகுதூரம் போனார்கள். கிளையும் அடிக் கட்டையும் வேர்க்களும் சுண்டவும் அதன் சிழிருக்கும் மண்ணும் கொதிக்கவும் அதை நினைப்பவருடைய நெஞ்சத்தையுந் தகிக்கும் பாலைவனத்திற் பிரவேசித்தார்கள்.

“அனைய ரப்புன லேறின ரக்கரை யணைந்தார்
புனையும் வற்கலைப் பொற்பினர் நெடுநெறி போனார்
கிளையு மூலமும் வேரும்வெந் திருநிலத் தீங்க
நிளையு நெஞ்சமுஞ் சுடுவதொர் நெடுஞ்சுர நேர்ந்தார்.”

அத்தகைய பாலையைத் தாண்டுவது ஜானகிக்கு முடியாதென் றெண்ணிச் சூரியனுஞ் சந்திரன் போன்றான். காய்ந்து கரிபோன் றிருந்த மரக்கட்டைகளும் தழைத்தன, நாற்பக்கமுந் தீக்குமன லும் தாமரைக் காடுபோற் றணிந்தது. வறுத்து விதைத்தது போலொத்த முட்டோன்ற பருக்கைக் கற்களும் எடுத்துப்பரப்பிய

பூப்போலச் சீதமடைந்து பசுமையு மேற்றன. முறித்துக்கொளுத் தப் பட்டதுபோலொத்த கொடிகளும் பூத்தளிரெடுத்தது. கார் கொண்டல் மேனியன் போகின்றான் என்னுந் தைரியங்கொண்டு சூடைகவித்தாலென மேகங்கள் அந்தரத் தெழும் பிகுபி சென்று குறுந்துளிபிளறின. அதிற்சஞ்சரிக்கும்வன கிராதர்களும் தங்களு டைய கொடுந்தொழிலை விட்டுச் சாதுக்களாயினார்கள். பாலைநிலப் பொருள்க னெல்லாம் தங்கள் நிலைமாறி மேன்மைபெற்று இவர்கள் கண்ணுக்கும்மனத்திற்கும் இன்பம் பயந்தன.

“வேனியு நீங்கிய பாலையை மெல்லெனப் போனார்
குளியு வானமதிக்குழவிதன் சூல்வயிற் றொளிப்பப்
பிளியு மேகத்தைப் பிடியெனப் பெரும்பனைத் தடக்கைக்
களியு நீட்டிமச் சித்திர கூடத்தைக் கண்டார்.”

மூவரும் இக்கொடிய பாலையை எளிதினிற் கடந்து யானை களும் நீருண்ட மேகமும் இலந்தெரியாமற் சஞ்சரிக்கும் சித்திர கூட மலையைப் போயடைந்தார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

கல்துளம். தப்புசாயி முதலியார்.

பதிவிரதைகளினிலக்கணம்.

1. பதிவிரதா பதிப்ராணு ஸாநாரீ தர்மபாகிளி

அக்ருஷாய் பரிசர்யாக்சு கரோத்ய விமனாஸஸ்தா.

“தன்னுடைய பர்த்தாவீனிடத்தே விரதம் நடத்துபவளா யும், அவனிடத்தே பிராணனுள்ளவளாயும், அவனுக்குச் சுச்ஞ ஷையும் பரிசர்யை (ஏவல் வேலை) யும் மனத்திற் பிரீதியுடன்செய் கின்றவளே புண்யவதி. அவளே தனது பர்த்தா (கணவன்) வுடன் தர்மபாக முள்ளவளாவள்.”

[“பர்த்தாவீனிடத்தே விரதம் நடத்துவது”: கணவனைத் தவிர வே ரொருவர் மீதம் ஆசையையாதிருத்தல். “அவனிடத்தே பிராணனுள்ள வள்”: தனது பிராணனை அவனுக்கு ஒப்புவித்து, அவன் வேறு தான் வேறு

என்று பாவியாதிருத்தல். இதனாலேயே கணவனுக்குப் 'பிராணநாயகன்' என்றொரு பெயருண்டு. "சக்ரவர்த்தி" யாவது ஏவுதலில்லாமல், கணவனுடைய மனதையறிந்து, அவனுடைய செளக்கியத்தையும் சந்தோஷத்தையும் உத்தேசித்துத் தானுபச் செய்யும் உபசாரங்களாகும். "பரிசர்வய": ஏவின் காரியத்தைச் செய்தல். "பிரீதிபுடன்": ஏவாமற் செய்யப்பட்ட காரியமாயினும், ஏவுதலின் மீதுசெய்யப்பட்ட காரியமாயினும், அதனை மனமு வந்து கணவனைத் திருப்திப்படுத்தவேண்டுமென்றும் மனப்பூர்வியான விருப்பத்துடன் செய்ய வேண்டும். இல்லே டெனின், வேலைக்காரன் சம்பளத்தினியிதம் செய்யும் காரியத்திற்கும் மனைவி செய்யும் காரியத்திற்கும் வித்தியாசமில்லாமற் போம். கணவனுடைய சுகமே தனது சுகம், அவனைச் சந்தோஷிப்பிப்பதே தனது சந்தோஷமெனக்கொண்டு செய்பவளே மனைவியாவள். கணவனுடைய அதிகாரத்திற்குப் பயப்பட்டுச் செய்பவள் மனைவியாள்; ஏனெனின், மாதாமாதம் சம்பளம் வாங்கும் வேலையாளானவன், உணவு ஆடையாரண முதலிய பற்பல ரூபமாய்ச் சம்பளம் வாங்கியும் சம்பளத்தில் லாச் சேவசம் என்று நினைக்கும் பெண்டிர் அனைவிடச் சிறத்தையுடனும் பயத்துடனும் செய்வா னென்பது நிச்சயமன்றோ?

"புண்ணியவதி": இவ்வாறு கணவனை நனைப்பதும் மற்றோர் ஆண்மாவைத் திருப்திப்படுத்திச் சந்தோஷிப்பதும் பாக்கியம் எல்லோர்க்குமே கிடைப்பது அரிது. உடல் வேறாயின முயிர் ஒன்றாகி, இருவரும் ஒருமித்த ஐயுற (இவ்வுலகத்துச்) சுகங்களை யுபவித்துக்கூடாமலே விதிப்படி செய்து முடித்து, ஒருவருக் கொருவர் நன்றிணையாய் நின்று, வாழ் நாளை நல்வழியிற் செலுத்தி யானந்தித்துப் பரலோகம் சேர்ந்து, பகவானையடையும் பாக்கியம் எல்லோர்க்குமே கிடைக்குமா? அரிது, அரிது, முக்கூலும் அரிது என்க.

"தர்மபாகமுள்ளவன்": உணவன் செய்யும் புண்ய கர்மங்களின் பயனறி பாதி மனைவியைச் சேருமென்பது சாஸ்திர சித்தாந்தமாம். ஆசலான், அவளுக்குத் 'தர்மபாகினி' என்று பெயர் வந்தது. டேற் சொல்லிய விதமாக அவள் நடப்பாளாயின், அவள் 'தர்மபாகினி' யே யாவள். அவ்வாறு நடவாதவன் மனைவியுமாகாள், 'தர்மபாகினி' யுமாகாள்.]

[இவ்வாறு ஆரியர்கள் சொல்லியிருப்பதனால், இந்தன்மைமான மனைவி வாழ்ந்தவன் உலகத்திற் பூஜ்யனெனப் படுவான். புருஷன் பூஜித யடைவானாயின். அவனுடைய மனைவிக்குக் குறைவென்ன? அவளுடைய ஆசைகளும் விருப்பங்களும் அவன் மூலமாய் நிறையேறு மென்பது உண்மையாம். அதனறி, பந்து மித்ராபயருக்கு இவர்களிடத்தில் விசேஷ கௌரவமுண்டாகும். இந்த நன்குமதிப் புண்டாவதற்குக் காரணம்

ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய ஸ்வதர்மத்தை நெறிவழுவாது, முரண்பாடின்றி ஆசரித்தலேயாம்; வேறன்று.]

[உலகத்தில் ஸ்திரீகளாய்ப்பிறந்தவர்கள் 1. லஜ்ஜை, 2. மௌனம், 3. பயம், 4. ரோமஹர்ஷணம் (மயிர்க்கூச்சல்) என்னும் நான்கு குணங்களுமுடையவர்களாய், மனத்தைப் பற்பல வழிகளிலும் போகவிடாம லடக்கி நிறுத்திப் பதிவிரதாதர்மத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளாமற்காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.]

1. லஜ்ஜை.—பெரியோரைக் கண்டவிடத்தும், பொதுவாய் அந்நியர் எதிர்ப்பட்ட காலத்தும் தான் அடக்கி, ஒடுங்கி, இருந்த இடத்தெரியாதிருத்தலாம். இது நானாம் ஆம்.

2. மௌனம்.—இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லாப் பதார்த்தங்களின் விஷயமான நூனமும் தனக்கு இருந்தாலும், பரலோகசம்பந்தமான விசேஷமான தனக்கு இருந்தாலும், வேறொருவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது தான் குறுக்கே பேசாமலிருத்தலாம். இது மடமாம் ஆம்.

சில வீடுகளில் ஸ்திரீகள் மௌனம் சாதிக்கும் விதம் வெகு வேடிக்கையாயிருக்கும். வீட்டிற் கணவனுடன் பேசவேண்டுமானால் மெதுவாய்ப் பேசுவார்கள். இது நன்மையேயாம். கணவனுடைய குரலுக்கு ஸ்திரீயின் குரல் தாழ்ந்திருக்கவேண்டும்; அதற்கு ஈடாயாவது, மேலாயாவது இருக்கக் கூடாது. இது ஸ்திரீயின் அடக்கத்தைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டாம். வீட்டிலுள்ள வேறு புருஷர்களுடன் பேசுவதில்லை; அவர்களுடன் ஏதாவது பேச வேண்டின் கைகளினால் ஜாடை காட்டுகிறார்கள். மற்றவர்களுடன்பேசா திருக்கவேண்டுமென்னும் வழக்கத்தின் உத்தேசம் என்னவெனின், பேசுவதற்கு இடங்கொடுத்தால் அதுமுற்றித்தடித்துச் சரசம்விளைக்குமென்று பயந்து அதற்கு இடங்கொடாதிருப்பதேயாம். எந்தவிதத்திலும் அவர்களுக்கு அடக்கமாயிருக்கும் புத்தியை மேலிடச்செய்வதே கருத்தாகும். ஆனால் இது சில வேளைகளில் விபரீதமாய் முடிகின்றது. அவசியமான காலத்தும், ஜாடையினால் தெரிவிக்கமுடியாத காலத்தும், இவர்கள் பேசாதிருப்பதனால் வெகு நஷ்டங்களும் கஷ்டங்களும் நேரிடுகின்றன. இவைகளையும் கவனியாமல் முாட்டுத்தனமாய்ப் பேசாதிருப்பது நன்றன்று; எதையும் அதிகமாய்ச் செய்யலாகாது, எதிலும் மிதமாயிருக்க வேண்டும்; "அதி ஸர்வத்ர வர்ஜயேத்" = அதிகமாய்ச் செய்தல் எந்தவிஷயத்திலும் கூடாது. சாப்பாடு நல்ல தென்று அதிகமாய்ச் சாப்பிடலாமா?

இவ்விதப்படியிருக்க, மற்றொரு கெடுதியுண்டு. வீட்டிலுள்ள மற்ற புருஷர்களுடன் பேசாதிருப்பதனால் ஸ்திரீகளுக்கு அவர்கள்மீது ஒருவிதமான அபிப்பிராய முண்டாகலாம்; அந்தப் புருஷர்கள் குடும்பத்திற்கு வேறானவர்களென்றும், அவர்களுக்கும் தங்களுக்கும் பற்று இல்லையென்றும், அவர்

கள் அந்நியர்களென்றும், அவர்களிருப்பது தங்களுடைய ஸ்வதந்திரத்திற்குத் தடையா யிருக்கிற தென்றும் தூரப்பிராயப்படக் கூடும். அது தப்பி தமாம். அவர்களுக்கு, மற்றவர்கள் விஷயத்திலு மிருப்பதைவிட, அதிக அடக்கமாயும், மரியாதையாயும், சிரத்தையாயும், பத்தியாயும், கவனமாயும், பயத்துடன் நடந்துகொள்ள வேண்டியதற்காக மௌனம்விதிக்கப்பட்டிருக்க, அவர்களுடன் இவர்களுக்குப் பழக்கம் குறைவானதனால் அவர்களை வேற்ற ராக நினைப்பது எத்தனை விபரீதமாகின்றது!

இன்னுமொருவிதமான கெடுதியு முண்டாகின்றது. உலகத்தில் ஒரே மாதிரியான சந்தர்ப்பத்தி லிருப்பவர்களுக்குப் பரஸ்பரமாய் உண்டாகும் அன்பும் கிநேகமும் அதிகமாயிருக்கும்; கிநேகத்தில் அதுவே உண்மையான கிநேகமாம்; ஒரு பணக்காரனும் ஓர் ஏழையும், சந்தோஷமுள்ளவனும் அக்கப் படுகிறவனும், உத்தியோகத்துள்ளவனும் உத்தியோக மில்லாதவனும், குடித் தனஞ் செய்பவனும் சோற்றுக்கடையி லுண்பவனும், இவ்வாறு வேறு வேறு சந்தர்ப்பங்களிலிருப்பவர்கள் எவ்வளவு கிநேகமாயிருக்கிறார்களெனினும், அஃது உண்மையில் உறுதியான கிநேகமாகாது. ஒரே நிலைமையில் இருவரு மிருந்தால் அவர்களுக்குள் அந்நியோர்யம் அதிகமாயிருக்கும். இஃது அது பவச்சிஞ் லறியக்கூடியது. இதுபோல, வீட்டில் ஸ்திரீகளைப்போல் மெது வாய்ப் பேசவேண்டியவர்கள் வேலைக்காரர்களாவர். அல்லது, ஸ்திரீகள் வேலைக்காரருடன் பேசும்பொழுது எஜமானனுக்குக் கேட்காதிருக்கும் பொ ருட்டு மெதுவாய்ப் பேசுவது வழக்கம். இப்படிப் பேசுவதற்காக அவர்கள் அடிக்கடி ஒருவரை யொருவர், விலகி நில்லாமல், சமீபிக்கவேண்டியது அவ சிய மன்றோ? சாதாரணமாய் மெதுவாகப் பேசும் பொழுது, உற்றரிடம் அன்புடன் கலந்து மனத்தை விட்டுப் பேசுவதாகத்தோற்றமும், இவ்வாறு வழக்கப்படுவதனால் வேலைக்காரருடன் நட்பு அதிகரிக்கின்றது. இவ்விருப்பத் தாகாது. ஆகலான், ஸ்திரீயானவள் வேலைக்காரருடனாவினும், அவருக்குச் சமான்மானவர்க ளுடனாவினும் பேசவேண்டி யிருந்தால், தான் எஜமானி யென்பதையும், தோழியல்லள் என்பதையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு கண்டிதமாயும், சொற்பமாயும், அதிகாரசப்பாங்காயும், பயமும் கூச்சமுமின் றி, கிரிப்புக்கும் சாசத்திற்கும் கொஞ்சங்கூட இடங்கொடாமற் பேசவேண் டும். மெதுவாய்ப் பேசவேண்டு மெனின், தன் அதிகாரத்தைச் செலுத்தா மற் கைவிட வேண்டுமென்றவாறு, வித்தியாசமின்றி எல்லோருக்கும் பயந்து நடக்க வேண்டுமென்றவாறு அர்த்தமன்று. தனது நிலைமைக்குத் தக்கபடி அதி காரஞ் செலுத்தி வேலைக்காரரிடம் வேலை வாங்குவது ஸ்திரீயின் உரிமையாம். கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பது அவளது கடமையாம். உரிமையையும் கடமையையும் கவனித்து நடப்பதே அழகாகும். எங்கு எதற்குப்பயப் படவேண்டுமோ, எதற்கு எந்தச் சமயத்தில் நாணவேண்டுமோ இவைகளைக் கவனியாமல் எப்பொழுதும் எங்கும் ஒரே மாதிரியாயிருப்பது அழகன்று.

இதுமாறுடனும் மத்திற்குத்தகாது. எவனுக்கும் எஜமானனுமுண்டு, வேலையாளு முண்டு; தான் அதிகாரத்திற்குப்படு மிடமுமுண்டு, தான் அதிகாரம் செலுத்து மிடமுமுண்டு. எவ்வெவ்விடத்தில் எவ்விதம் நடக்கவேண்டுமோ அதுதெரி யாமல் நடப்பவன் புத்தியுள்ள மனிதனாகான். அதுபோல, ஸ்திரீயும் காலம், இடம், சந்தர்ப்பம் ஆகிய மூன்றையு மறுசரித்துத், தனது நிலைமையையும் கற்பையும் உத்தேசித்துப், புத்தியை யுபயோகப்படுத்தி, சாஸ்திரத்திலே னும் வழக்கத்திலேனும் ஏற்பட்டிருக்கும் விதிகளின் கருத்து நிறைவேறு மாறு நடக்கவேண்டும்; ஸ்திரீக்கும் பகவான் மூளையைக்கொடுத்திருக்கின்றார்; அந்த மூளையை யுபயோகிக்கவேண்டும்; அதனால், புத்தியைக் கூர்மைப்படுத்தி கொள்ளும் பொருட்டேயன்றி, அந்த மூளையின்மீது மயிரை வளர்த்து அதற்குத் தினந்தோறும் நிரம்ப எண்ணெயிட்டுச் சீவி, பகற்பொழுதிலுந்த எண்ணெய் ஊறி நெற்றியின்மீதும் கழுத்தின்மீதும் கசுந்தொழுது, அதனைக்கை யிலால் வழித்துச் சுவரிலோ, அல்லது, இடைவெடித்த சீலையிலோ தடவி அதனைக் கெடுத்து, இராக்காலத்தில் தலையணையி லுந்த எண்ணெய்க் கூந்தலைப் புரட்டி அழுக்கும் நூற்றமும், அதனால், வியாதியு முண்டாக்குவதற்காக அன் னு என்பதை ஸ்திரீகள் அறியவேண்டும். சமயம் வாய்த்தபொழுதெல்லாம் நாம் உபயோகித்துப் பயின்று, இத்தகைய அப்பியாசத்திலுதைனைக் கூர்மைப் படுத்தி உலகத்தில் வெற்றிபெற்று, அதனைக்கொண்டே மறுமைக்கும் வழி தேடும்பொருட்டு நம்மீது கருணையுடன் பகவான் அளித்திருக்கும் அருமை யான ஆயுதமாகிய மூளையை நாம் துருப்பற்றுமாறு செய்து கடைசியாய் மண்ணுக்கு இரையாக்கல் நேர்மையோ? அதனாலடையற்பாலதான பிர யோஜனத்தை யாம் அடைந்தபிறகு அது போவதனாற் குற்றமில்லை.

3. பயம்.—கணவனுடைய விஷயத்தில் தனது மனத்தில் எத்தனை பத்தியும் விசுவாசமு மிருந்தபோதிலும், சந்தேசத்திற் கிடமுண்டாக்கும் வார்த்தைகளை யுபயோகித்தால் அதனால் அபாயம் வருமென்று (திமைவினையு மென்று) தெரிந்த பயந்து நடப்பதாம். இஃது அகீசம் ஆம்.

4. ரோமஹ்ஷணம்.—தனது கணவனல்லாத மற்றவர்களுடைய ஸ்பரி ஸத்தினு லுண்டாகும் அலாஹ்யம் (முனம் பொருமை), பயம், அபவாதம் ஆகிய இவைகளுக்குத் தாங்காமல் இதயம் பதைத்து, உடல் அதிர்ந்து, மயிர் சிலிர்த்தல். இது பயிரிப்பு ஆகும்.

உற்சவாதிகளில் தேவாலயங்களுக்கு ஹிந்துக்கள்—ஸ்திரீகளும் புரு ஷர்களும் குழந்தைகளும்—கூட்டங் கூட்டமாய்ப் போய் அங்கே ஜனமித்தி யால் நடப்பதற்கும் நிற்பதற்கு மிடமில்லாமல் நசுக்கலுற்று மிசக் கஷ்டப் படும் ஸ்வாமிதரிசனம் கிடையாமல், அந்நியர்களின் தேகஸ்பரிசமும், இடி பிடியும் இதனிடையில் நகைகளைக் களவு கொடுப்பதுமே பலிதார்த்தமாய் (பயனாய்)த் திரும்பி வருகிறார்கள். இந்த வழக்கம் கொஞ்சங்கூட நன்று

யிருக்கவில்லை. தேவாலயங்களில் ஸ்திரீகள் வேறாயும், புருஷர்கள் வேறாயும் நடப்பதற்கும், நின்று ஸ்வாமிதரிசனம் செய்வதற்கும் வேறு வழிகள் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அல்லது, ஒரேவழியாயினும், அதனில் இரண்டு பகுதிகளேற்படுத்த வேண்டும். இல்லையெனின் ஸ்திரீகள், உற்சவகாலங்களில் தேவாலயங்களுக்குப் போவது அனுசிதமாகும். இந்த விஷயத்தைப் பற்றித் தேவாலய சர்மகர்த்தர்கள் தகுந்த யோசனை செய்வது அவர்கள் பல குடும்பங்களுக்கு, முக்கியமாய் ஸ்திரீகளுக்குச், செய்யும் பெருகவியாகும்.

இதுபோல, நதிகளிலும் குளங்களிலும் ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும், சோளதேசத்தின்போல, அருவருப்புக் கிடமாய், ஒரே துறை, அல்லது, கட்டத்திற் கலந்திருங்கு ஸ்நானபானாதிகள் செய்யாமல், வேறு வேறு இடங்களில் ஸ்திரீகள் வேறாயும் புருஷர்கள் வேறாயும் இறங்கித் தம்மாடைகளின் மாசுநீக்கவும், உடம்புருளிக்கவும் ஏற்பாடுசெய்யவேண்டும். ஸ்திரீபுருஷர்கள் வியவஸ்தையின்னிக் கலந்து இறங்கி ஒரு துறையிற் குளிப்பத வெகு அஸஹ்யமாயும் தோரமாயு மிருக்கின்றது. புத்தியுள்ள ஸ்திரீகள் இப்படிப்பட்ட துறைகளுக்கும் தேவாலயங்களுக்கும் போகார். இந்த இடங்களுக்குப்போய் இதர புருஷர்களின் தரிசன ஸ்பரிசனங்களினால், சாஸ்திர விதியினாலும் ஸம்ஸார வாழ்க்கையின் நிர்ப்பந்தத்தினாலும் வழக்கத்தினாலும் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தினாலும் தங்களுடைய மனத்துதித்திருக்கும் ஒருவிதமான துண்ணிய தன்மையையும், லஜைகளையும், ஸங்கோசத்தையும், அடக்கத்தையும் வரவரப் போக்கடித்துக்கொண்டு, நுதிந்து ஸ்திரீகளுக்குரிய அடங்கிய தன்மை மாறி, புருஷர்களும் தங்களைப்போல மாண்டீரே என்று வெதார்த்தம்பெசி, புருஷர்களுக்குள்ள ஸ்வதந்திரம் தங்களுக்கு ஏன் இருக்கக்கூடாதென்று வீண்வாதம் செய்து, குனிந்தலை நியிர்த்து அண்ணாந்து பார்த்துக் கைவீசித் காலையுதறிநடந்து; புயங்களதிரக், குயங்கள் குலங்க, விழிகளின் நயங்காட்டி வெகமாய்க் கொந்தளித்து; 'பார்', 'பார்' எனப்பாதச் சும்புள்ளில் வழிப்போக்கரைக் கூவியழைத்து, மோக்கனல் மூட்டி மையல் செய்து; மெழுகு மதங்கொண்டுமலையடைந்து, மறலி(யமன்) வீடுகின்ற மாயையெனத் தூதராய்த் திரியும்படியான மனப்பாங்கை (அவ்விடங்களுக்குப் போய்)ச் சம்பாதித்துக் கொள்வதைவிட, ஸ்திரீயானவள் தனது வீட்டிலேயே இருந்துகொண்டு, கடமைகளை நிறைவேற்றி, பரிசுத்தமான ஆடையாபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, கணவனே கடவுளென கணப்பொழுது மறவாது கருதிநின்று, அவனிருக்கும் வீடே தேவசா இருகமென நினைந்து, பயபத்தியுடன் அதனைச் சுத்தமாய் ஸ்வத்துக்கொண்டு, அவனைத் தொழுது உபசரித்து ஆனந்தப்படுத்துவதே தான் பேரின்பவீட்டை யடைவதற்குச் சாபனமென ஒரு நினைவாகி, 'பதியே சதி' யென்று சரணமடைந்து நற்கதியை நாடுவதே நன்மையாம்.

தெய்வத்தைத் தொழாவிடும் கணவனை யெப்பொழுதும் மனத்தினால் தொழுதுகொண்டு, இரவில் படுப்பதற்குமுன் அவனைத்தொழுது, அவனை ரூபசமாய் உறங்கி, மறுபடி விடியற்காலத்தி லெழுந்தருக்கும் பொழுதும் அதே நினைவுடன் எழுந்து, இவ்விதமாக எல்லாக் காலத்திலும் இடைவிடாது பதி பதி செய்பவள் மகா உத்தமியாவள்; அவள் ஸத்தியஸ்வரூபியாவள். இப்படிப்பட்டவளைப் பற்றித் திருவள்ளுவ நாயனார் சொல்லுகிறார்:—

தெய்வந் தொழான் கொழுநற் றொழுதெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை].

2. பிதா ரக்ஷதி கோமாரே பரீதநா ரக்ஷதி யௌவநே
புத்ராச்சிசுந்தவிரே பாவே நஸ்திரீ ஸ்வாதந்திரிய மர்ஷதி.

“வாலிபத்தில் தந்தையினாலும், யௌவனத்திற் கணவனாலும், கிழத்தனத்தில் மக்களினாலும் ஸம்ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டிய தேயன்றி, ஸ்திரீகள் ஸ்வதந்திரமாய் வியவகரிக்கத் தகார்.”

[வாலிபத்திலும் கிழத்தன்மையிலும் புருஷர்களாயினும் ஸ்திரீகளாயினும் பிறருடைய உதவியின்றி, பிறருக்கடங்காமல் எந்தக் காரியமும் செய்ய முடியாதென்பது எல்லோர்க்குந் தெரிந்த விஷயமேயாம். இந்த இரண்டு பருவங்களிலும் நம்மை யன்புடன் ஆதரித்துப் போஷித்துப் பாதுகாத்து நமது நன்மையை நாடுகிறவர்கள் எவரோ அவர்களுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டு அவர்களுடைய மனத்துக்குச் சிதிலம் விரோதமின்றி, அவர்களுடைய சொற்படி நாம் நடக்கவேண்டியது அவசியமாம். இவ்விதமாக நம்முடைய வாலைப்பருவத்தில் நம்மீது அன்புபாராட்டுபவர் பெற்றோர்களாகவும், முக்கியமாய்த் தந்தையாகவும், மூப்பு நெர்ந்தகாலத்து நம்மிடத்து நன்றி விசுவாசங்களுடன் நம்மை யுபசரிக்கக் கூடியவர்கள் நமது மக்களாகவும், முக்கியமாய்ப் புத்திரர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். இவ்விரண்டு அம்சங்களிலும் புருஷருக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் வித்தியாசமில்லை; இருவரும் சமானஸ்தர்களே யாவர். தந்தையேனும் மக்களேனும் இல்லாவிடத்து, வேறு பந்துக்கள் அவ்வக் காலங்களில் நம்மைக் காப்பாற்றவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கின்றோமே யன்றி, ஸ்வதந்திரமாய் நடப்பதற்கு, எந்தக் காரியத்தையும் நாமே செய்வதற்குத் தகுந்த புத்திக் கூர்மையும் சரீர பலமும், சிலவேளைத் திரவியபலமும் இல்லாதிருக்கின்றோம். ஆதலான், வாலிபத்திலும் மூப்பிலும் ஸ்திரீகள் மாத்திரமே ஸ்வதந்திரமற்றவர்களென்று நினைக்கவேண்டாம்; புருஷர்களும் ஸ்வதந்திர மற்றவர்களே யாவர்.

(இன்னும்வரும்.)

கிருகஸ்தன்.

ஸ்ரீ
ஆசாரியர்கள் சரித்திரம்.

(217-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இளையாழ்வார் வைபவம்: இரண்டாம் பகுதி.

பின்பு உடையவரும் கண்விழித்து அச்சுறித்தவிடங்குறுகிச் கப்புக்கவரு மாய்ப் பணைத்துக் கொழுந்துவிட்ட திருந்துழாய் மரத்தைக் கண்ணுற்ற அள வில், ஆனந்தத்தின் மேலீட்டால் மெய்ம்மறந்து அம்மரத்தின் அடியிலுள்ள மண்ணை நீக்குங்கால் புற்றிலுள்ளே பொற்கோயில்தோன்றியபின், மற்று * அங்கினிதமர்ந்த மாமாயனுடைய நீலசிகாமணிநிதிதோன்ற, ஆங்கே நாரண னுருவங்கண்டு நலம் மிகுந்து,

† “ஓவொர்விழுவாருகந்தாலிப்பார்
நாடுவார்நம்பிரானெங்குற்றனென்பார்
பாடுவார்களும்பல்பறைகொட்ட நின்ற
ஆடுவார்களுமாயிற்றாய்ப்பாடியே” என்னுமா போலே,

குணலக்கூத்தடித்து மங்கலசங்க மிருதங்க முதலிய முழக்கிப் பாலாலே அபி வேகஞ்செய்து முடிமுதல் அடியீறாகக் கண்ணாக் கண்டனபவித்துத் தாமே மூன்றுநாள் திருவாராதனஞ் செய்தருளி, † தந்தையின் பொருளைத் தனயன் பெறுவதுபோற், சடகோபனருளிய திருவாய் மொழியின் ‡ “ஒரு நாயகம்” என்ற திருப்பதிகத்தைத் திருநாரணனுக்குச் சமர்ப்பித்து அப்பெரு மானையே சரண்புக்கு ஏனைக் கைவல்ய புருஷார்த்தமனைத்தையும் காற் டைக் கொண்டொழுதுவாராயினார்.

* இச்செய்தி நிகழ்ந்தகாலம்:—“ஆயிரத்துக்குமேற் பன்னிரண்டு சென் ற வர்த்தமான பகுதாரிய வருவதும் தைமாதம் சுக்கிலபக்ஷம் சதுர்த்ததியும் வியாழக்கிழமையும் கூடின புனர்பூச நட்சத்திரம்” என்பர்.

† பெரியாழ்வார் திருமொழி.

‡ “தமிழ்மறைகளாயிரமும்என்ற
முதற்றாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த

இத்தாயிராமாதுசன்” என்ற பிள்ளையார் அருளிச் செயலும் இங்கு அறியத்தக்கது.

§ திருவாய் மொழி: 31-ஆம் பதிகம்.

அப்பால் கல்யாண ஸரஸின் வடமேற்குத் திசையிலுள்ள திருமண்ணை யும் பெற்றுத் திருநாரணப் பெருமானுக்குக் கோயிலமைத்துப் பாஞ்சராத்திர விதிப்படி பிரதிஷ்டையுஞ் செய்தருளினார். இவ்வாறாயும் அப்பெருமானுக்கு உற்சவம் செய்யப்போந்த பேறுவாய்த்திலதே! எனக் கவலைகொண்டு கண் வளர்க்கையில், திருநாராயணன் ஸ்வப்பனத்தி லெழுந்தருளி ‘நம் உற்சவ பேரமான ராமப்பிரியர் இப்பொழுது லீலை கொண்டாடி டில்லிக்குச் சென்று ஓர் மகமதிய அரசனில்லத்தே வீற்றிருக்கின்றார். அங்குச்சென்று எழுந்த ருள்வித்து வாரீர்’ என்று நியமித்தான். அக்காலையில், நம் உடையவர் செல்ல வழிகாட்டச்சூரியனுழுதித்தான். அதன்பின், திருநாரணனு உரையைச் சிரமேற்கொண்டு டில்லி நோக்கி யெழுந்தருள, அந்நகர்க்கதிபனும் இளையாழ் வாரைக்கண்டு, அவர்க்கியற்றத்தக்க உபசாரங்களை முறைப்படி யியற்றி, ‘அடிகள் இவண் எழுந்தருளிய காரியம் யாதோ? தெரிய அருளவேண்டும்’ என வேண்டி கிழிகையில், அவரும், ‘எமது குலத்தெய்வமான ஸ்ரீ ராமப்பிரி யர் இங்கு நின் அரண்மனைக்கண்ணே வீற்றிருக்கின்றார்; அவரை அளிக்க வேண்டும்’ என்ன, அரசனும் ‘அங்குனே ஆடுக’ என்று, மீட்டும் ‘கொள்ளை கொண்டு சிறைவைத்த எம்பெருமானைச் சிறைச்சாலையிற் சென்று நீரே சோ தித்துக் கொள்ளீர்’ எனப் பணிந்தனன். அதுகேட்ட நம் இராமானுசனும் சர்க் கரைப் பந்தலில் தேன்மழை பெய்ததன்மையை யொத்த, அக்கணமே சென் று சோதித்து அத்தேவர்களில் ஸ்ரீ ராமப்பிரியரைக் காண்கில்லாது வருந்திக் கிடக்க, அன்றிறவில் ராமப்பிரியர் இளையாழ்வாரைநோக்கி ‘நீர் வருந்துவதேன்! யாம் அவன் மகளாலே பூசை செய்யப்பட்டு அவளது அந்தப்புரத்தே இருக் கின்றோம்; ஆங்கே வந்து எம்மைக்கொண்டு செல்வீர்’ என்றனர். பின், கண் விழித்துப் பார்த்து அவ்வற்புதச் செய்தியை அரசனுக்கறிவிக்க அவனும் ‘ஹம்பக்கல் இவ்வளவு அருளுடையவர் தாமே வரக்கடவர்’ என்ன, இவரும் ‘அவ்விராமப்பிரியரைக் கண்டு திருவடி தொழலாகாதோ?’ என்று வினவ, ‘அரசன் அதற்குத் தடையாதுளது’ என அவரைத் தன் மகளின் அந்தப் புரத்தே அழைத்துச் சென்றான்.

அங்கே ராமப்பிரியரும் உடையவரைக் கண்டவாறே ஆச்சிரிதவாச்சல் லியந் தோன்ற இட்டசட்டையும் கட்டிய சதங்கையும் வட்டத் திலதமும் பட்டையரைஞானும், * “மையோ மரகதமோ மழைமுனிலோ மறிகடலோ” எனத்தக்க நறுங்குஞ்சியலைய, † “தன்னிய லோசை சலஞ்சலனென்றிட” என்றபடி செம்பொற் சதங்கைகள் ‘சல்’, ‘சல்’ என்றொலிக்க அனைவருங் கண்டதெயிர்க்குமாறு விரைந்துவந்து உடையவர் திருமடியிலே வீற்றிருந் தார். அவ்வமயத்து நம் இளையாழ்வார் தாம் உற்ற ஆனந்தப்பெருமையினை

* கம்பராமாயணம்.

† பெரியாழ்வார் திருமொழி: 9 ஆம் பதிகம்.

* அவரே கூறவேண்டுமே யன்றி மற்றவராலும் கூறவொண்ணாது. அங் கணம் உட்கார்த்த ஸ்ரீராமப்பிரியரை அணைத்துத் தழிக்கொண்டாராதலின் அன்றுமுதல் அவர்க்குச் 'செல்வப்பிள்ளை' எனப் பெயர் வழங்கலாயிற்று. இவ்விந்தைசனைக் கண்ட அரசன் உடையவர்பக்கல் மிக்கப் பக்தியுடையனாய் அவரைப் பெரிதும் உபசரித்துச் சம்பத்துமாரரையும் கொடுத்தனுப்பினான்.

பின்னர் உடையவரும் அங்கு நின்று மீண்டு யாதவாத்திரியான திருநாராயணபுரத்தே விரைந்துவந்தார். ஆங்குள்ளாரணவரும் ஊரை யலங்கரித்து எதிர்கொண்டு சென்று தமது களிப்பின் மிகுதியைச் செய்கையாற்காட்ட ராமப்பிரியர்க்குப் புரோக்ஷணம் முதலிய குறைவற நிறைவேற்றி நித்தியோற்சவம் முதலியவற்றையுஞ் செய்து, † "உன்றன்னோடுமற்றோமே யார்வா முனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்றபடி அவர்க்கே தோண்டுபூண்டு கைங்கரிய ஸ்ரீயை அனுபவித்து அல்லுர்க்கும் 'திருநாராயணபுரம்' எனப் பெயரிட்டு, 'இந்நகரத்தே வாழ்வார்க்குச்

‡ "செய்கா லையிலா நிலையோ திரியா

குறுகா டெடுகா குணம்பேறுபடா

வுறுகால் கிளர்வூ கமெலா முகிலும்

மறுகாநெறி" ஆகிய வைகுந்த மாநகரத் தாட்சி கிடைக்

கத் தடையுண்டோ? எனவருளிச் செய்தார்.

[அத் திருநாராயண புரத்திற்குக் கிருத்யுகத்தில், ஸந்த்ருமாநர் ஸத்திய லோகத்தினின்றும் ஆனந்தமயமான திவ்யவிமானத்தோடே திருநாராயணனை எழுந்தருள்வித்துப் பிரதிஷ்டை செய்தமையால் 'நாராயணத்தீர்' எனவும்; திரேதாயுகத்தில், 'தத்தாத்திரேயர்' என்பார் வேத புருஷர் நால்வரையும் தமக்குச் சேராக்கிக்கொண்டு வந்து பஷ்டாணிச் சரையில் இடைவிடாமல் வேதம் ஓதிவந்தமையால் 'வேதாத்தீர்' எனவும்; அவாபரயுகத்தில், நம்பிழத்த பிரானாலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாலும் ஆராதிக்கப் பட்டமையால் 'யாதவாத்தீர்' எனவும்; இச்சலியுகத்தில் எம்பெருமானார் எழுந்தருளி அபிமானித்தமையால் 'யதிகாலம்' எனவும் பெயர்வழங்கலாயிற்று என்ப.]

பின்பு, உடையவர் பதுமகிரிபிற்சென்று பலத்த ஹமயிகளை வென்று அப் பலத்தரையும் கற்+ணந்தன்னில் அரைப்பித்து வேதாந்தப் பிரவசனம் செய்துகொண்டு அங்கே பன்னிரண்டாண்டு வீற்றிருந்தார். அக்காலத்தில், சோயிலினின்றும் போந்தவந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவபொருவர் உடையவரிடஞ்

* இளையாழ்வார், ஆதிசேஷனான அவதாரமாதலின், தமது இரண்டாயிரம் நாவிலுமும் கூறின் ஒருவாறு உரைக்கடங்கும் என்பதாம்.

† திருப்பாவை.

‡ சம்பராமாயணம்.

சென்று அவரை நமஸ்கரித்து நித்த, அவ்வுடையவரும், 'பெரிய பெருமாரும் பெருநீருச் செல்வமும் செய்தபடி என்?' என்று கேட்டருள அவரும், 'தேவர் இல்லாக்குறை யொன்றே யொழிய மற்றதையில்லை' என்றனர். இராமாதுசரும், 'சோழன் பக்கல் எழுந்தருளின ஆழ்வான் செய்தியும் பெரிய நம்பிகளின் செய்தியும் யாதாயிற்று?' என வினாவ, அவ்வைஷ்ணவரும், 'சோழனது ஏவலாளனெருவன் கூரத்தாழ்வானையும் பெரியநம்பியையும் அரசனைவைக்கண் அழைத்துச்செல்ல அவனும் இவர்களை நோக்கிச் "சிவனே பரம்பொருள்" என்று கையொப்பம் வைக்குமாறு வற்புறுத்தக் கூரத்தாழ்வான் "நாராயணனே பரம்பொருள்" என யாவரும் தெள்ளிதினுணருமாறு வகலசாஸ்திரங்கட்கும் இணங்கப் பற்பலப் பிரமாணங்களைக்காட்டி அதனை மறுத்துரைப்பாராயினார். அது கேட்ட சோழன் பெருஞ்சீற்றமுடையனாய் ஆழ்வானை நோக்கி, 'நீ முற்றுக்கற்ற முதறிஞானதலின் கண்டபடி விண்டிரைக்கவல்லே' எனக்கனன்று "நான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றேகால்" என்பதுபோல மீட்டும் தன் கூற்றே வலியுடைத் தென்று அதற்கே கையொப்பம் வைக்குமாறு உறுத்தினன். ஆழ்வானும் * "சிவத்தினும் துரோணமே பெருமையது" எனக் கையொப்பமிட்டனார். அதுகண்ட சோழன், 'இவர்களைக் கண்ணைப் பறித்து விடுக்க' எனக் கட்டளையிட்டனன். ஏவலாட்களும் அவ்வாறே செய்ய நம்பியும் ஆழ்வானும் மிக நலிந்து அவ்வேதனை பொறுக்கலாற்றாது ஆங்கொரு கொல்லைக்கண் பெரியநம்பி ஆழ்வான்மடியில் திருமுடியும் அத்திழால் மடியில் திருவடிகளுமாய் இளைத்துக்கண் வளர்க்கையில், ஆழ்வானும் அத்துழாயும் அந்நம்பியைநோக்கி 'உயிர் உடலை விட்டு அகலுங்காலத்துக் கோயிலைப் போகவேண்டுமோ?' என்ன நம்பியும், அங்ஙனையாம் செய்யின் மற்றை வைஷ்ணவர்கள் யாவரும் 'மாணமடையுங் காலத்துத் திருவரங்கத்தே செல்லவேண்டுமோ? என ஐயமுறுவர்' என்றருளிச் செய்து † ஆங்கே திருநாட்டை யலங்கரிப்பாராயினார்.

அப்பால், சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அவர்க்குச் செய்யத்தக்க உத்தரகிரியைகளைத்தையும் குறைவறநடத்தி அன்றிரவிலேயே யாருமறியாவண்ணம் கூரத்தாழ்வானை அழைத்துக்கொண்டு கோயிற்கண் வந்து புருந்தார்கள்; பிறகு ஆழ்வானும் தனக்கும் மரணம் நேர்ந்திடாதே! என மனம் வருந்தி

* 'சிவம்' என்றால் துருணி (நாலுபடி பிடித்த மரக்கால்.) 'துரோணம்' என்றால் எட்டுப்படி பிடித்த மரக்கால். எனவே நாலுமரக்கால் பிடித்த பாத்திரத்தினும் எட்டு மரக்கால் பிடித்த பாத்திரமே பொருமையது எனப் பரிசு கித்துரைத்தார் என்க.

† ஆதலினால், வைஷ்ணவர்கட்கு மாணமடையத் தேச நியதி வேண்டாம் என்றறிக.

* “முறையோ வரணமேற் பள்ளிகொண்ட முகில் வண்ணனே!” எனச் சோதித்துவாடினார் எனக் கூறக்கேட்ட உடையவர் வேரற்ற மரம்போல வீழ்ந்து துடித்துக் கண்ணீர்மல்கி, ஆங்கு அயலிலிருந்தார் தேற்றத்தேறி அந் நம்மிசட்குத் தாம் செய்யத்தகும் பரீஞர்ணபரிபாலனம் முதலிய செய்து ஆழ்வானுக்குக் கண் போயிற்றே! என்று சொகுடையராய், மாறென்றில்லா மாருதி சிறியாண்டான நோக்கி ‘ஆழ்வானது நிலைமையையும், ஆங்குள்ள மந்தை விசேடங்களையும் அறிந்து வாரும்’ என்று கோயிலுக்கனுப்பிவிட்டு முன்போல வேதாந்த ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருப்பாராயினார்.

பின்னர், கோயிலை நோக்கிச் சென்ற மாறென்றில்லா மாருதி சிறியான் டான் ஆழ்வானை வணங்கி நிற்க ஆழ்வானும் இவரை உடையவரைச் சேவித் தாற்போலவே பேரானந்த முடையராய் ‘உடையவர் செய்தருள்கின்றபடி என்?’ என்று வினவ, ஆண்டானும் நிகழ்த்தமை யாவும்டைவே புன்றனர். அதற்குள் ஆழ்வானும், ‘உலகமனைத்திற்கும் ஒருயிரானதாம்சுகமேவாழ்ந்திருக் கப்பெறில் ஏதேனுந் திங்குண்டோ? என்று சந்தோஷமுடையரா யிருக்கின் றார் என விண்ணப்பஞ் செய்க’ என்று சொல்லிவிட, அவ்வளவிலே பாக வதாபசாரப்பட்ட சோழனுக்குக் கழுத்தில் புண்ணைப் புழுத்தபு புண்ண டான் எனக்கேட்டு அதனை நிச்சயித்துக்கொண்டு, மந்துஞ் சிலரோடு நம் முடையவரிடம் விரைந்தவந்து அவர் தம் திருவடிகளை ஆனந்தக்கண்ணீர் றற் கழுவிச் சோமுனது சரித்தத்தையும் சொல்வாராயினார். அதுகேட்ட இராமா னசர், திருமாலினருளை வியந்து செய்தி கொணர்ந்தவர்க்குஞ் சிறப்பளித்து அவர்பக்கல் பெருங்கனி கொண்டொழுதுவாராயினார். அவ்வண்ணவர்களும் ‘முன்பு தெள்ளிய சிங்கன் பிரகலாதனைச்சினந்த இரணியனைஆகம் பிளந்த மையே போல இப்பொழுதும் தியனை வேறுறுத்த திருமாலே!’ என ரொஞ்சு ருகிக் கண்பணிப்ப நின்று றுதித்தனர்.

அதற்கப்பால், உடையவரும் மந்தையோரும் திருநாராயணப் பெரு மாள் திருமுன்பே சென்று தாம் கோயிற்க்கட்செல்ல விடை தந்தருளுமாறு வேண்ட, நாரணனும் அர்ச்சகர் முதமாய் நியமித்தருளினார். அதபெற்ற உடை வரும் தம் சேடருட் சிலரை நோக்கி, ‘நீவிர், திருநாராயணரையும் செல்வப் பிள் ளையையும் தர்ச்சனை பண்ணிக் கொண்டு தொண்டு பூண்டொழுதுவீராக’ என்று நியமித்தருள, அவரும் ‘தேவர் திருவடிகளைப் பிரியில் யாம் உயிர் தரி யோம்?’ எனக் கூறினர். அதற்கு உடையவரும், அப்போதொரு சிந்தை செய்து தமது உருப்படமொன்று உதவி ‘இதனைப் பூசித்து வாருங்கள்’ எனப் பணித்துத் திருநாராயணனுக்கும் அந்தரங்க கைங்கரியம் கைவிடாது செய்தொழுதுமாறு கட்டளையிட்டமையோடு அவர்களையும் போரக் கடைக் கனித்தருளித் தாமும் திருவாக்கத்தொழந்தருளினார்.

* திருவிருத்தம்.

பின்பு, கோயிலிலுள்ளார் யாவரும் இராமதாசரை யெதிர்கொண்டு போற்றிநிற்க, அவர் அனைவரையும் போரவுவந்து அழகிய மணவாளன் திரு மண்டபத்தே சென்று தண்டனிட்டு அப்பால் உறைகோயிலுள்ளே புருந்து பெரியபெருமானையும் நம்பெருமானையும் திருவடிதொழுது மனமுருகி மலர்க் கண் துளிக்க, கண்ணுரக்கண்டு வாயாரவாழ்த்தி நிற்க, பெருமானும் தன் திருப்பவளச் சோதி வாய்திறந்து உடையவரை நோக்கி ‘நெடுநாள் தேச சஞ்சாரத்திற்சென்று போரமெவ்ந்திரே!’ என்று வினவ, எம்பெருமானாரும் பெரிய பெருமானைக்குறித்து, * “அகமகிழூர் தொண்டர் வாழ அன்பொடு தென்றிசை நோக்கித்” தேவர் பள்ளிகொண்டருள்கையாலே எவரும் தீங்கு றார். என்பதிலையமுண்டோ? என்ன, திருமாலும் அதற்குவந்து தமது தீர்த் தம் முதலிய அளித்து ‘மடத்தே செல்வீர்’ என்று விடை தந்தனுப்பினார். எம்பெருமானாரும் உடனே புறப்பட்டு ஆங்குள்ள மண்டபம் முதலிய எல் லாவற்றையுஞ் சுற்றிச் சேவித்து ஆழ்வான் திருமானிகைக்கண் எருத்தருளி னார். ஆழ்வானும் எதிர்சென்று உடையவர் திருவடிகளிலே வீழ்ந்துவணங்கி நிற்க, அவரும் இவரையனைத்து வர, இருவரும் கழி பெருந் துயரத்தால் நெடு நேரம் ஒரு வார்த்தையுஞ் சொல்லமாட்டாதே விம்மிவிம்பித் தழு தழுத்த குரலால் ஒருவரையொருவர் மெல்லக்குசலம் உசாவுவாராயினார்.

பின்பு, மந்தையோரனைவரும் உடையவரைத் தண்டனிட்டுப் பெரிய நம்பி திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினபடியையும், ஆழ்வானுக்குக் கண்ணற்றபடி யையும் நினைத்துநினைத்து வருந்தித் ‘தேவீரரைப் பெற்றோமே!’ என்றானந் தத்துடன் வீற்றிருந்தார்.

அக்காலத்தில், சித்திரகூடம் அழிந்ததென்று சிலர் சொல்லக்கேட்டுத் துயர்க்கடலிலாழ்ந்து, அந்த இழுவெல்லாம் ஆரும்படித் திருப்பதி சென்று ஸ்ரீ கோவிந்தராசனையும் அங்கே பிரதிஷ்டைசெய்து, † “‘தென்னில்லைச் சித்திரகூடத்தின் செல்வனை—யின்னி மழைதவழும் வேங்கடத் தென்வித் தனை’ என்றாவே பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மொழியாகையா லே இப்படிப் பலித்ததே!’ என்று திருமலை குறுகி வேங்கடத் துறைவனை வணங்கி ஆங்கு நின்று மீண்டு காஞ்சிநகர்வழியாகக் கோயிலையடைந்தார்.

மந்தைநாள், உடையவர் ஆழ்வானை யழைத்து ‘நீர் கண்பெறுமாறு பேரருளாளனை வேண்டக்கடவீர்’ என்ன, அவரும் அதனைமறுக்க, இராமா னசர் மீட்டும் தடுத்தவரைக்க ஆழ்வானும் அவர்தம் கட்டளையை மறவண்ணம் வரதனை வழிபட்டுத் துதிப்பாராயினார். அன்றிரவே அருளாளனும் கனவித்

* பெருமாள் திருமொழி.

† பெரிய திருமுடல்.

ஞென்றித் 'தந்தோம்' என்றனர். இதுகண்ட கூரத்தாழ்வான் கண்விழித்து விடியற்காலமாயினமைகண்டு நீராட்டம் முதலிய செய்து ஆங்கே உடைய வர் ஸந்திதிக்கட்குமகி அவரடிபணிந்து * "பிணி யொழித்தமரர் பெரு விசம்பருளும் பேருளாளர்" ஆகையால் எனது விண்ணப்பம் நிறைவேற்றிற்று என்றார். அப்பால், உடையவரும் ஆழ்வாலும் காஞ்சிமாநகரஞ் சென்றனர். அவருள் இராமாநுசர், கோயிற்கட்செல்லச் சிறிது காலத்தாழ்க்க, ஆழ்வான் மட்டும் முன்னே சென்று அருளாளனைத் துதிக்க அவ்வருளாளன் ஆழ்வானை நோக்கி, 'துமக்கு வேண்டுவதென்?' என்ன, அவரும் 'உடையவரது அருள் நோக்கிற் கிலக்கரவதே பெரும்பேறு' என்றனர். இச் செய்திகளைக் கேட்ட இராமாநுசர் விரைந்துவிந்து அருளாளனை நோக்கி, 'எனது எண்ணத்தைத் தலைக்கட்டாது வாளாநிற்பதிற்பயனுண்டோ?' என், அருளாளன், 'ஆழ்வான் நம்மிருவரையுங் காணவேண்டின் ஊனக்கண்ணையொழித்து ஞானக்கண்ணற் காணக் கடவராக' என்றனர். பின்பு இருவரும் இவ்வனம் ஆங்குச் சின்னாள் வீற்றிருந்து பின்னாற் கோயிலேறச் சென்று முன்போலக் காலங்கழித்தார்.

பின்பொருநாள், திருவாங்குத்தில் நாயச்சியர் திருமொழியின் வியாச்சி யானத்தில் "நாறு நயம் பொழில்" என்ற செய்யுளைக்காண்டு அதன் பொருளை நன்காராய்ந்து † "ஆண்டாது வேண்டுகோளை நாம் தலைக்கட்டுவதே கடன்" எனக்கொண்டு அப்பொழுதே புறப்பட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலைசென்று அதனை நிறைவேற்றிய பின்னர் அங்கு நின்று மீண்டு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரின் கோதை யடிமணிந்து நிற், சூடிக்கொடுத்தாள், சூலமுனிவனைக்குறித்துத் தம் விருப் பினைச் சிறப்பித்தனமயின் போரவுவந்து, அர்ச்சகர் மூலமாய் "நம் கோயிலண்ணர்" எனப் பெயரிட்டுத் தீர்த்தம் முதலிய தந்து விடை கொடுத்தருள அட்வீடம் விட்டுத் திருநரி முதலிய திருப்பதிகேன்று அப்பால் கோயிற்கண் ணே வந்து வீற்றிருந்தார்.

* பெரிய திருமொழி.

† ஆண்டாள் திருமாலிருஞ் சோலை அழகற்குச் சிறந்த விருந்தனிக்கக் கருதி, அங்ஙனஞ் செய்யக்கூடமையின், "நாறு தடா நிறைந்த வக்காராடி சில் கோன்னேன்" என்றனர். பின்பு உடையவர், அவள் சொல்லியதைப் பண்ணிமுடித்து அவ்வேண்டுகோளைத் தலைக்கட்டினார் என்க. [இக்காரணம் பற்றிய, வயதிலும் பெரிய ஆண்டாளை உடையவர்க்குச் சிறியன் எனக் கொண்டு "பெரும்பூதார் மாமுனிக்குப் பிள்ளான்" என்றார் என்ப.]

(இன்னும்வரும்.)

கி. கோ. ஸ்ரீ ரங்கா சாரியர்.

சோபாமணி.

(173-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இப்பொழுது தும் முன்னர் வந்து நிற்கும் கலாவானும் அவ்வாறே 'மன்னனாளை கடப்போன் தன்னை முற்றும் இழப்போன்' என் னு, நீர்வழிப் பட்ட புணைபோல அவனது மனத்தின்படியொழுதி, அவனாற் கனத்தையும் தனத்தையும் அடையுங் கனமுடையாரினத் த்திற் கலந்திருக்கத்தக்க குணமுடையனே. அன்றியும், இவனுடையதாய் மன்னவனது நன்குமதிப்பையும் நட்பையும் பெற்றுக் கவுரவ மடைந்திருத்தலை நீவிர் யாவரும் அறிவீரே. இக்கலாவா னை புலந்திய தேயத்தனையினும் போதசேனத்துப் பொருநர் கலா சாலையில் நம் அரசனாற் சம்மானிக்கப்பட்டு மிக்க சிறப்புடன் கற் றுத்தேறினவன். இத்துணைக் கல்விச் சிறப்பு வாய்ந்தவனும் இவ் வளவு கௌரவமுள்ள அவ்வம்மையின் குமாரனுமான இவனிடத் துக் கம்பீர சித்தமும் சவுரவ பொழுக்கமு மிருத்தல் வேண்டுமென் னோ? அவ்வாறு இருக்குமென்றே நம் கருணையங்கடலான மன்ன னும் எண்ணினான் என்பது நிண்ணமே. நம் அரச வள்ளல் இவ்வாஸிபனைப் பெரிதாதரித்து வந்ததே அதற்குச் சான்றும். வினா இவ்வினைஞன் சிறிது பதட்ட குணமுள்ளனென்பது கேள் வி. ஆயினும் பெருந்தகைமை வாய்ந்த நம் பிரதாப வேந்தன் இவன்மீது வைத்த அன்பினால் முன்னொரு முறை இவன் செய்த பிழையைச் சிந்தையிற் கொள்ளாது பெறுத்திருக்கின்றான். அத னுண்மை பிரஸ்தாப சங்கதியைத் தொடர்ந்திருப்பதனால் அதனை ஈண்டு யான் சிறிது விவரித்தல் இன்றியமையாதாகும்.

இவ் வமயத்தில் வார்த்தாகரன் பரலீக நகரத்துச் சீனா டட் கலத் தொழிற் சாலையில் நிகழ்ந்ததையும் அரசன் அதனைப்பாராட் டாது விட்டதையும் நன்றுவிரித்துரைத்தான். பின்னர் இங்ஙனம் தொடுத்தப் பேசினன் :—

இக்கலாவான் தான் செய்த குற்றத்தினை அரசன் பொறுத்தி ட்ட ஒருமாதத்தினுள் இராஜத்தரோடு யென வசைப் பெயரெ ட்கும்படி தனக்குப் பெருநன்றி புரிந்து நன்பு பாராட்டிய அரச

சன்பால் அபசாரப் பட்டது ஆச்சரியத்தை விளைக்கின்றது. இவன் பகிரங்கமாக எதிர்க்கத் துணிவுறுது அந்தாங்கத்தில் அரையன் மனதைப் புண்ணாக்கினான். இவன் இழைத்த தீங்கிற்கு மற்றொரு வேந்தனின் அவனது கோபத்தினால் இவன் மாணம் அடைந்திருப்பானே: 'புலிக்குப் பூனை எவ்வளவு!' அக்குற்றத்தில் தொடர்புடையாரைக் கண்டு ஒலுத்திட நினைத்திருப்பனாயின் நம் இறைமகனுக்கு இஃதோரரிய காரியமோ! அங்ஙனமிருந்தும் அக்குற்றவாளிகள் தீங்குறுதிருத்தல் அவர்கள் முன்னம்பண்ணிய புண்ணியமே. ஒருகால் அகப்பட்டிலர் போலும். மேலும் இறைவன் சிறியார் புரியும் அற்பக் குற்றங்களைப் பொருள் செய்யாத கம்பிர குணபூஷண னல்லனோ' எனினும், தனது அன்பிற்கும் போஷணத்திற்கும் உரிமையுடையரான ஒருவர் செய்த துரோக கிருத்தியத்தைப் பொறுத்திருப்பா னென்று முற்றும் கருதவுந்தகாது. நமது அரசவள்ளல் இவன் மாட்டு அளவற்ற அன்பு நாட்டி நண்பு காட்டி வாராநிற்க அவ்வன்பினைத் தனது தீச்செயற்குத் துணையாகச் செய்து கொண்டமை சிறிதேனும் நம்பத்தக்கதோ? 'விரல் துறைய இடங்கொடுக்கத் தலையை துழைத்தான்,' பரஸேநப்பெரியர்! இச்செய்தி நம்பத் தகாததுபோலத் தோன்றினும் இவன் குற்றஞ்செய்த துண்மையே. அதற்குச் சாட்சயங்களும் மற்றை ஆதாரங்களும் இருக்கின்றன.

இங்ஙனங்கூறி அக்நணமே வார்த்தாகரன் பரஸேநக் கிண்ணத்தின்மீது முடியிருந்த துணியைக்கழற்றி, தனக்குப் பின்புறம் வாக்குமூலம் எழுதுவிக்குமாறு சித்தமாய்க் காத்துக்கொண்டிருந்த சின மட்கலத் தொழிற்சாலைத் தலைவனுக்கும் மற்றொரு யூதனுக்கும் அதனைக் காட்டினன். பின்னர் அக்கிண்ணத்தைப் பஞ்சாயத்தார் வாங்கிப் பார்த்து, அதன்மேல் 'பிரதாப மன்னன்பெருமைக்குறி' என வரைந்திருப்பதைப் படித்து, அதனை அடுத்துள்ள 'கொடியன்' என்ற மொழியை வியப்புடன் உற்று நோக்கினர். அப்பொழுது வார்த்தாகரன் யூதனை முன்வந்து வாக்குமூலங்கொடுக்கும் வண்ணம் கூப்பிட்டான். இந்த யூதன் முறிந்த வயதுடையவன். அவனது பார்வையில் ஏதோ ஓரகிசயக்குறி தோன்றிற்று. அன்றியும் அவன் சித்திரப் பாவையோல மெய்த்தொழி லடங்கிப்

பின்னிடா உள்ளத்தனாகி நின்றனன். அவனது கண்ணினுள்ள விழிகள் ஓயாது மருண்டு புரண்டுகொண்டே யிருந்தன. தன்பின் புறம் நிகழும் விடயங்களைத் தான் பார்க்க இயலாமையின் அவன் மிக்க மனக்கவலை யுற்றனன். அவன் பேசத் தொடங்குகையில் மொழி சிதறி வாய் குழறித்தொற்ற முற்றனன். கலாவானின் நேசரும் மற்றையோரும் அந்நிய சாதியானான் அவ் யூதனுடைய நடை நொடிகளைக் கண்டும் அவன்றன் பேச்சுக்களைக் கேட்டும் வேராக எண்ணத் தொடங்கினர். நிஷ்பக்ஷபாதிகளாய சிலர் அவ் யூதன் ஸபாகம்பத்தினால் [அவைக் கோழை] குழறுகின்றனெனக் கருதினர். சலமனன் எனப் பெயர் கொண்ட அவ் யூதன், "ஸ்ரவ வல்லமையுள்ள கடவுளின் முன்பாக நான் சொல்வது உண்மை. எல்லாம் உண்மை. உண்மையன்றி வேறில்லை" என்று சத்தியஞ் செய்து, வார்த்தாகரன் கேட்கும் வினாக்கட்கு விடை பகர்வானாயினன்.

வார்த்தாகரன்.—நீ இக்கிண்ணத்தை இதற்கு முன்னர் எப்பொழுதேனும் பார்த்ததுண்டோ?

சலமனன்.—உண்டு. பார்த்திருக்கின்றேன்.

வார்த்தாகரன்.—எப்பொழுது? எவ்விடத்தில்? நீ அறிந்தவை அனைத்தையும் பஞ்சாயத்தாருக்குச் சொல்.

சலமனன்.—ஸமஸேநத்தில் அரசன் அரண்மனையின்கண் சித்திர சாலைப் படிக்கட்டின்மீது முதன்முறை நான் பார்த்ததுண்டு. அஃது, எனக்கு ஞாபகம் உள்ளவரையில் இம்மாதம் முதல்தேதி இரவு பத்து நாழிகையின் மேலோ, அன்றிப் பதினைந்து நாழிகை இருக்கலாமோ—அதனை அறுதியிட்டு உறுதியாகச் சொல்ல விரும்புகின்றேன்; ஆயினும் இத்தனை நாழிகைதான் இருக்குமென்று நிச்சயித்துக்கூற இயலவில்லை.

வார்த்தாகரன்.—நாழிகைக் கணக்கு நமக்கு அவசியமில்லை. இந்தக் கிண்ணத்தைப் பார்த்ததற்குரிய சந்தர்ப்பம் நினக்கு எங்ஙனம் வாய்த்தது? அதனைத் தெளிவுபடுக்கூறுதி. விரையாது மெல்ல நிதானித்துப்

பேசு. சிறிதுகாலம் மிகினென், குறையினென்? எவ்வாற்றானேனும் உண்மை வெளிப்படும் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

சலமனன்.—பரஸேந்திலுள்ள சில பிரபுக்களுக்கு அனுப்பும் வண்ணம் வைத்திருந்த வண்ண மட்கலங்களோடு இக் கிண்ணத்தையும் மகாராஜா என் கையிற்கொடுத்த இத்தனையும் ஏனையவற்றோடு கட்டியனுப்புமாறு கட்டளை யிட்டார். சீன மட்கலங்களை நகரங்களிலும் நாட்டுப்புறங்களிலும் நான் விலைசெய்து கொண்டிருந்தவனாகியேன் நான் அதன் மதிப்பைச் சிறிது அறிவேன். ஆனதுபற்றி, இப் பேரமரகு வாய்ந்த கிண்ணம் முதலில் என்று பார்வைக்கு வந்தது. நான் அதனை ஊன்றிப் பார்வையிட்டு அதன்மீது படிந்திருந்த துளை எனது கைத்துணியினால் துடைத்தேன். அக்கைத்துணி தானும் இங்ஙனே இருக்கின்றது. நான் அந்தக் கிண்ணத்தைத் துடைத்துக் கொண்டிருக்கையில் “பிரதாப வேந்தன் மகிமைக் குறி” என்ற வசனங்களைப் படித்துப் பார்த்து அவ்வெள்ளெழுத்துக்கள் நன்று புலப்படும் வண்ணம் துடைத்தேன். அவ்வெழுத்துக்கள் எழுதப்பட்ட புறம் நீல நிறம் பற்றியிருந்தது. நான் அதனைத் துடைக்கவே கைத்துணியில் நீலவண்ணம் ஒட்டிய செயலைப் பார்க்க மிக்க வியப்புண்டாயிற்று. அப்பால் அதனை நான் செவ்விதின் ஆராய்ந்தபொழுது ஓரங்குல நீளமும் அரையங்குல அகலமுமுள்ள ஓரிடத்தில் மட்டும் துண்டாய் நீல வருணம் கலந்திருப்பதைக் கண்டேன். இவ்வமையத்தில் மகாராஜர் எனக்கு நேராகத் தமது முதுகைத் திருப்பிக்கொண்டு படிக்கட்டின் மேலே தொங்கவிட்டிருந்த மிக்க தொழிற்பிறமும் அழகும் வாய்ந்த ஓர் அற்புதமான படத்தை உற்று நோக்கிக் கொண்டு இருந்தனர். அத்தருணத்து, திடீரென்று ஆண்டவனே! என்று நான் செய்த பேரொலியை

மகாராஜர் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்து, ‘சலமனா! நீ யென்ன திக்பிரமை கொண்டவன் போலத் தோன்றுகின்றாய்! இந்நேரத்தில் ‘ஆண்டவனே!’ யென்று கூவுதற்குக் காரணம் யாது? இக் கிண்ணங்களைக் கட்டி யனுப்பும் செயலில் உன் ஆண்டவன் வந்து உதவி புரிவானென்று உன்னினையோ?’ என மகாராஜா வினாவிய வினாவுக்கு விடைபகர முடியாது மயங்கி நின்றேன். நான் நீலவண்ணத்தைக் கலைத்த இடத்திற் பொறித்திருந்த பதத்தைக்கண்டு கலக்கமும் நடுக்கமும் கொண்டேன். அப்பதம் ‘கொடியன்’ என்பது. ‘கொடியனுன பிரதாபவேந்தன் மகிமைக் குறி’ என்பதையே எனக்குள் பன்முறை சொல்லியும் எண்ணியும், ‘இஃதென்னே! இங்ஙனம் வரையப்பட்டிருக்கின்றதே!’ என்று ஒன்றும் தோன்றாமல் நிற்கையில் மகாராஜர் ‘அஃது யாது?’ என்று என் கையிலிருந்த கிண்ணத்தைச் சடிதியின் வாங்கிப் பார்த்து, எனது கைத்துணியில் நீலவண்ணம் தோய்ந்திருந்ததையும் கண்டு யாதும் உரையாடாது அக்கணமே படிக்கட்டை விட்டு அகன்றனர். இவ்விஷயத்தில் இத்தனையே நான் அறிவேன்’ என்று இவ்வாறு கூறி அச்சலமனன் என்ற சாக்ஷி நியாயஸ்தானத் திற்கு வந்தனம் செய்துநிற்க, வார்த்தாகரன் அவனை விசாரித்தது அவ்வளவே அமைபும் என்று அவனைச் செல்ல விடுத்தனர். அப்பொழுது ஆபத்தரன் எழுந்து, எனது கை விசாரணையில் அவனை வேறுசில கேள்விகள் கேட்கவேண்டுமாதலின் அவனைச் சிறிது பொழுது நியாஸ்தலத்தினுள் தங்கியிருக்கக்கட்டளை யிடும்வண்ணம் நீதியறிபரைக் கேட்டுக்கொண்டான். அவரும் அங்ஙனமே கட்டளையிட்டனர்.

(இன்னும் வரும்.)

கா. ஸ்ரீ. கோபாலாசாரியர்.

சித்திரகூடம்.

பர்னசாலைக்கேதிரில் மலையோரம்.

ராமன், லக்ஷ்மணன்.

ரா.—அது வாஸ்தவமா, நான் நம்பமாட்டேன்.

ல.—இதோ இந்த மலை ஏறிப்பார்த்தேன். பிரம்மாண்டமான சேனை, வெள்ளம் புரண்டு வருகிறதுபோல், வருகிறது. கப்பல் போன்ற யானையின் முழக்கமும் குதிரையின் களைப்பும் சத ஒட்டத்தின் ஓசையும் கவ்றாய்க் கேட்கின்றன. பேரிகையின் சப்தத்தினாலும் படபடவென்று காற்றிற் சலிக்கிற கொடிகளினாலும் அயோத்தியிலிருந்து நம்ம ராஜனுடைய சேனையே வருகிற தென்பதற்குக் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை.

ரா.—நம்ம சேனை இவ்விடம் வருவதற்கு காரணம் என்ன! இதென்ன ஆச்சரியம்!

ல.—காரணமா! சந்தேகம்கூட உண்டோ! மஹாபாபி சண்டாளனாகிய பரதன் நீர் காட்டிலும் ஜீவனோடு வளிக்கக் கூடா தென்று நிச்சயம் பண்ணி உம்மோடு யுத்தம் செய்து உம்மைக் கொன்றுவிட்டு ராஜ்ஜியத்தைத் தனக்கே ஸ்திரமாக ஸ்தாபிக்க உத்தேசித்து இங்கே உம்மை எதிர்க்கச் சேனையோடு வந்தான். (பேரிகை முழங்க) அதோ பேரிகை கேட்கிறதே. இவ்வளவு அயோக்கியனுன பரதன் நம்முடன் ஜனிக்க நாம் என்ன பாவம் செய்தமோ!

ரா.—லக்ஷ்மண! நம்முடைய தம்பி பரதனும் அப்படிச் செய்வானா! நீ அவசரசப்படாதே, நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன்—

ல.—நீர் எப்போதும் அவசரப்படாதே அவசரப்படாதே என்று சொல்லியே முழுமோசம் போகிறீர். காட்டுக்குப் போவென்று கைகேயி துணிந்து சொன்னபோதே எனக்கு ஒரே உத்தரவு கொடுத்திருந்தால் அவள் நாகைப் பிடுங்கி அவள் கொழுப்பை அடக்கித் தயரதனுடைய முட்டாள் தனத்தைப் போக்கடித்து உம்மை ஸிம்மாஸனத்தில் ஸ்தாபித்துப் பேரிகை

முழக்கி யிருப்பேன். பரதன் எதிர்த்து வந்தானேயானால் அவன் பலத்தை ஒடுக்கி அவனை ஒரே அறையால் அறைந்து கால் கைகளுக்கு விலங்கு போட்டு 'உன் சிம்மாசனம் ஏற வந்த பிள்ளையைப் பார்' என்று கைகேயிக்கு காட்டியிருப்பேன். எதுக்கும் இடங்கொடாமல் என்னைத் தம்பியென்று நினையாமலும் என் வார்த்தையைக் கேளாமலும் கைகேயி யினுடைய தூர்ப்புத்திக்கும் பரதனுடைய பேராசைக்கும் போகிறபடி இடங் கொடுத்துவிட்டுப் பைத்தியக்காரத் தன் மாக ராஜ்ஜியத்தை விட்டுக் காட்டுக்கு வந்தீர்.

ரா.—லக்ஷ்மண! நீ எப்போதும் ஆத்திரக்காரன். புத்திசாலியாகிய நீயும் இப்படிச் சொல்வது நியாயமா? மாதா பிதாக் கள் நமக்கு முதல் தெய்வமன்றோ. அவர்கள் வார்த்தையைத் தவறி நடந்தால் நமக்கு நல்லகதி கிடைக்குமா? பிதாவின் வார்த்தை பரிபாலனம் பண்ணாதவன் புத்திரனாகான் என்று நீ தற்ற சாஸ்திர மெல்லாம் என்பேரிலிருக்கிற விசுவாசத்தினால் மறந்தாயோ?

ல.—வாஸ்தவம் தான். மாதா பிதா சொற்படி நடக்க வேண்டிய தென்றிற நீதி நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் தாய் தகப்பன்மார் பிள்ளைகள் பேரில் விசுவாசமாக எப்போதும் நடக்கவேண்டியது கடமை யென்று சாஸ்திரத்தில் முறையிடவில்லையோ? சிங்கம் புலி கரடி வசிக்கும் காட்டிற்கு ஒடிப்போவென்று தாய் தந்தையரும் சொல்லுவது நியாயமா? மேலும், ராஜ்ஜியம் ஜேஷ்ட புத்திரனுடையதென்று மனுநீதி முறையிடுகையிற் பரதன் ராஜ்ஜியம் அடைவது சாஸ்திர விரோதமன்றோ. சாஸ்திர மீறி நடப்பவர்கள் கர்ம சண்டாளர்களாகிறார்கள். தர்ம சாஸ்திரம் மீறிநடக்கும் மாதாபிதாக் களினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டால் நமக்குப் பாபம் தப்பாமற் சம்பவிக்கும். அப்படியிருக்க அக்கிரமம் செய்வோருக்குப் பயந்து பரதனுக்கு ராஜ்ஜியத்தை விட்டுவிட்டு விவேகக் குறைவாக ஜானகியையும் அழைத்துக்கொண்டொட்டுக்கு ஒடி வந்தோம். ஓடுகிறவர்களைக் கண்டால் தூர்த்துப்பவருக்கு அலக்ஷியமன்றோ. ராஜாவத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு சித்திரகூடத்தில் உம்மை ஜயித்துத் தான்நீர்த்திபெற வந்திருக்கிற பரதனைப் பாரும். 14-வருஷம் கழித்து ஒருவேளை நிரும்பி அயோத்திக்கு வந்து ராஜ்ஜியத்தைக் கேட்பிடுவென்று யோசித்து இப்போதே உம்மைக் கொலை செய்ய வந்திருக்கிற மஹா பாபியினுடைய நடத்தையைப் பார்த்தீரா? இனி

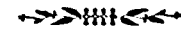
யாகிலும் அடியேனுக்கு ஓர் உத்தரவு கொடும். ஜானகியைப் பர்னசாலையில் நீர் பத்திரமாகப் பாதுகாத்துக்கொண்டு இருந்தும். இனி யோசிக்கச் சாவகாசம் இல்லை. நம்பேறிப் பரதனும் அவனுடைய சேனையும் மேல் விழுவதற்குமுன் நாம் சித்தராக இருக்கவேண்டும். உத்தரவு கிடைத்தமாதிரி ரத்தில் ஒரு நொடிப்பொழுதில் இந்தச் சேனையை யெல்லாம் எதிர்த்துச் சின்னாபின்னமாக்கிப் பரதனை இவ்விடம் வராமலே புறங்காட்டி ஓடச் செய்கிறேன். அல்லது அவனைப்பிடித்துக் கொன்றுவிட்டு என் பராக்கிரமத்தைக் காட்டுகிறேன். பரதன் யமலோகம் போகவும் நீர் அயோத்தியில் ஸிம்மாஸனாதிபதி ஆகவும் கைகேயி மண்ணில் விழுந்து அழவும் தாயார் கௌசலே சந்தோஷிக்கவும் தர்மசாஸ்திரம் நிலைநிற்கவும் நீர் இதோ காண்ப் போகிறீர். இன்றையதின சூரியாஸ்தமனத்துக்குட் பரதனைச் செயித்து உம்மைச் சக்கிரவர்த்தியாக்கா விட்டால் நான் லக்ஷ்மணன் அல்லேன். நான் கையிலேந்து வது வில் அன்று. நான் உம்முடைய

ரா.—நில்! நில்! லக்ஷ்மணா. சபதம் கூறவேண்டாம். நீ இந்த சேனைமாத்திரம் அன்று. 56-தேசத்து ராணுவங்கள் சேர்ந்துவந்தாலும் அவைகளை யெல்லாம் நொடிப் பொழுதிற்பறக்கடிக்கும்படியான பராக்கிரமம் உனக்கு உண்டென்பது யாவருக்கும் தெரியுமே. ஆனால் கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டும் லக்ஷ்மணா! உன்னைப் போலவே பரதனும் என்னுடன் கூடப் பிறந்தவனல்லனோ. உன்னைப்போலேயே அவனும் இதுவரையில் விசுவாசமாக இருந்தவன் இப்போது என்னுடன் யுத்தமுங்கூடச் செய்ய வருவனா? நம்மைப்போலவே பரதனும் சூரியாவம்சத்திற் பிறந்த அரசனன்றோ. பரதனே தமையனுடன் போர்செய்ய வந்தால் லோகத்தில் யார்தாம் தர்மபரிபாலனம் பண்ணப் போகிறார்கள்? ஸ்திரியாகையாற் கைகேயி மாத்திரம் அயலார் கலக வார்த்தையினால் ஏதாருகது நமக்கு விரோதமாக எண்ணம் கொண்டிருந்தாலும் இது இச்சித்தும். நம்முடைய தம்பி பரதன் ஸிம்மாஸனத்தை கொண்டு பேசுமாட்டான். என்னைத் திருப்பி அழைத்துக் கொடுக்க வேண்டிவேண்டுமென்றும் எனக்கே ஸிம்மாசனம் என்னுடன் போர் மென்றும் என்கிற எண்ணமல்லாமல் மனா! இருவர் வுசய்யவும் என்னுவனா? அதோ லக்ஷ் பரதனா! நுகிறார்களே. அவர்கள் யார் பார்,

ல.—ஆம், ஆம் பரதனும் சத்துருக்களும் தனியாக நடந்து வருகிறார்கள்.

ரா.—பரதனுடைய போர்க் கோலத்தை நன்றாய்ப் பாரப்பா. அவன் தலைசடையும் மர உரியும் தூசுபடிந்த மேனியும் தேஜசு நீங்கிய முகமும் கவனித்துப் பார். கண்களில் நீர் பெருக்கத்தைகள் இரண்டும் சிரசின் பேரில் தூக்கி ஸேவித்துக் கொண்டே முள், கல், அடர்த்த காட்டில் வெறுங்காலால் நடந்துவரும் பரதனை உற்றுப்பார் லக்ஷ்மணா! பரதனும் யுத்தத்துக்கு வந்ததாக நீ சந்தேகப்பட்டது உனக்கு என்பேரில் உள்ள பிரிநியினால் அன்றோ லக்ஷ்மணா! எனக்குப் பரதனைப் பார்க்கவே மனசு கலங்குகிறது தேகம் சிலிக்கிறது. அவன் வியசனத்தைக் கொஞ்சம் ஆற்றி அவனை அழைத்துக் கொண்டு பன்னசாலேக்குவா. நான் உள்ளேபோகிறேன். சித்திரம் வா லக்ஷ்மணா. உன்னைப்போலேயே பரதனும் என்னுடன் பிறந்ததை இனி மறவாதே.

இலட்சுமண சிங்கின் வீரச்செய்கை.

(217-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அத்தியாயம்—3.

அன்றிராத்திரி நான் ரொட்டி கிடங்குத் தெருவிலேயே நித்திரை செய்தேன். விடியற்கால மெழுந்து நாங்கள் 'காபி' சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் பார்வதிபுர ராஜனும் உள்ளே வந்தான். இலட்சுமணசிங்கின் இரண்டிதோள்களையும் பிடித்துக்கொண்டு அவன் முகத்தை ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டே "நிச்சயமாய் அது உன்கிட்ட அகப்பட்டது!" என்று சுதறினான்.

"இன்னம் இல்லை."

"ஆனால் உனக்குத் தைரிய மிருக்கிறதா?"

"எனக்குத் தைரியம் உண்டு."

"அப்படியானால் எனக்கு அங்குப்போகரொம்ப ஆத்திரமாயிருக்கிறது."

"நமக்கு ஒரு வண்டி வேண்டும்."

"ஏன், என் 'ப்ருவாம்' வெளியில்ருக்கிறதே."

"அப்படியானால் ரொம்ப சுலபமாய்ப் போச்சு."

நாங்கள் தீழிநங்கி உள்ளே சுந்தரவளத்துக்குப் பிரயாணமாகோம்.

“பொம்மனாட்டின்னாலும் டொம்மட்டி இவளன்னோ பொம்மனாட்டி. அவ பொம்ம சதுசுதப்பும் தீரமுள்ளவனென்று நான் முன்னேயே சொல்லையா? அவ ராணியாயிருந்தா எவ்வளவு நன்னாயிருந்திருக்கும். ஐயா! என்னேப்போல ராஜவம்சத்திலே அவ பிறக்காது டிட்டாளே” என்று பர்வத கேசனும் கதறினாள்.

“நான் பார்த்தவரையிலும் உனது குண நடவடிக்கைகளுக்கு அவள் முற்றும் வேறானவள். இதைவிடச் சரியான முடிவுக்குத் தங்கள் காரியத்தைக்கொண்டு வரவில்லையே என்று கிதிது அக்கிக்கிறேன்” என்று சிங்கும் பராமுகமாய்க் கூறினாள்.

“ஐயா, அப்படியன்று இதைவிட வேறு முடிவு வேண்டுமில்லை. அவள் வார்த்தையை நம்பலாம். அந்தப்படமும் இப்போ நெருப்பிலிருந்தா லெப்டடியோ அப்படித்தான்.”

“மஹாராஜா அவர்கள் அவ்வாறு சொல்ல எனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கிறது.”

“என்னால் சங்களுக்கு ரொம்ப சிரமம். இதுக்கு பெருமானம் என்ன நான் செய்யணமோ அது தாங்களே சொல்லவேண்டும். இந்த மோதிரம்—” என்று செல்லி விலையுயர்ந்த மாகசமிசூழத்த மோதிரத்தைத் தன் கைவிரலினின்றும் கழறிச் சிங்கின் கையில் போட நீட்டினாள்.

“மகாராஜாவவர்கள் வேறொரு பெருமானம் செய்தால் இதைவிட அது எனக்கு அதிகப் பிரயமாயிருக்கும்” என்று சிங்கும் சொன்னாள்.

“அதை இன்னதென்று சொல்லணம்.”

“இந்தப்படம்.”

அரசனும் ஆச்சரியப்பட்டு அவனை விழித்தப் பார்த்தான்.

“அலமேலுவின் படமா! நிச்சயமா, வேறுமானால் எடுத்துக்கோ.”

“மகாராஜா அவர்களுக்கு வந்தனம். அப்படியானால் இனிச் செய்ய வேண்டுவதொன்றுமில்லை. சங்களுக்கு வந்தனம் செலுத்தி செலவுபெற்றுக் கொள்ள வேண்டியதான” என்று தலைவனாங்கி அரசன் கைலாகு கொடுக்கும்படி நீட்டின கையையும் திரும்பிப்பாராமல் என்னுடன் கூடத் தன்னறைக்குச் சென்றான்.

இப்படியாகப் பிரமாதமான அபவாசம் பரவ்ந்தாட்டுக்கு உண்டாவதாயிருந்தது. இலட்சுமணசிங்கின் அபாசமான உபாயங்களைல்லாம் ஒருபெண்ணின் யுக்தியால் இவ்வாறு பலயாமற் போயிற்று. பெண்களின் சாமர்த்தியத்தைப் பற்றிச்சிங்கு ஏனனம் செய்வது வழக்கம். ஆனால் அது முதல் அவன் ஒரு நாளும்செய்வதில்லை. அவன் அலமேலுவைப்பற்றிப் பேசும் போதும் அவள் படத்தைக் குறிக்கும் போதும் அவன் பெயர் கூறாது “ஸ்திரீ” என்றே அவன் கூறுவது வழக்கம்.

முற்றிற்று.

ஜனப்பிரியன்.

மாதம் ஒருமுறை பிரசுரம் செய்யப்படும்.

புஸ்தகம். 1] சென்னை 1901 டிசம்பர் மார்ச்சுமீ [இலக்கம். 9]

* இராமாயண ஸங்கிரகம்.

“அஞ்சிலே யொன்று பெற்று அஞ்சிலே யொன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே யொன்று ரூக வாரியர்க் காசு வேகி
அஞ்சிலே யொன்று பெற்ற வணங்கைக் கண்டயலா ஞரில்
அஞ்சிலே யொன்றை வைத்தா நவனம்மை யளித்துக் காப்பான்.”

II - லும் அத்தியாயம்.

(அயோத்தியா காண்டம்.)

(231-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

புரீராமர் சித்திரகூடப் பர்வதம் சேர்ந்ததும் தன் தம்பியான இலக்குவனால் அமைக்கப்பட்ட பர்ணசாலையி லிருந்துகொண்டு தன் மனைவிக்கு அம்மலையிலுள்ள பற்பல காட்சிப் பொருள்களைக் காண்பித்து மனதிற்கு சந்துஷ்டி யுண்டு பண்ணிக்கொண்டு வந்தார். இவ்வாறாக இங்கு மூவரும் காலத்தைக் கழித்து வந்தனர்.

அயோத்திக்குத் திரும்பி வந்த சுபந்திரர், இராமர் திரும்பி வரவில்லையென்று சொல்லிக்கேட்டு தசரதர் உயிர் துறந்தார். ஈமக்கடனைக் கழிப்பதற்குரிய பிள்ளைக ளொருவரேனும் ஊரி

* இவிலங்காங்கு எடுத்தாளப்பட்ட செய்யுள்களின் பொருளறிந் தானந்தங் கொள்ளக் கூடாத சிறுவர் சிறுமியர் முதலாயினோர், செய்யுளைக் கவனியாது வசனத்தையே வாசித்துக் கதையினை யறியலாகும்.

வில்லை. ஆகையினால் பரதனும் சத்துருக்களும் வருமளவும் அரசு
னது தேகத்தைத் தையிலக் குடத்திலிட்டு வைத்துநுந்தார்கள்.
வசித்தரும் இளவரசர்களுக்குத் தூதுவரையனுப்பினார். அவர்
களும் அவ்வூர் சென்று பரதனிருந்த அரண்மனையை யடைந்து
வாயிற் காப்போரை விளித்து 'எங்கள் வரவை அரசர்க்குத் தெரி
வியுங்க' ளென்னலும் அவர்கள் இதைத் தெரிவித்த மாத்திரத்தில்
பரத சத்துருக்கினர் அதிக ஆனந்தங்கொண்டார். பரதன் அந்
தத் தூதுவரைத் தன்முனம் வரவழைத்து 'எம் தகப்பனார் சேஷம்
மா உ விருக்கின்றனரா' வென்று கேட்டான்.

* "நூதர் வந்தன ருந்தைசொல்லோ டெனக்
காதன் முந்திக் கலிக்கின்ற சிந்தையான்
போது சென்னெ னப்புக்கவர் கைதொழுத்
தீதி லன்கொ றிருமுடியோ னென்றான்."

அதற்கவர்கள் தசரதன் வலியவந்தா (சேஷமவாப்த்தானி
ருக்கின்ற) னென்றார்கள். இலங்கமணர் ஸ்ரீராமர் என்னுமிவ்
விருவர்களுடைய சேஷமத்தைக் குறித்து மிக்க சிரத்தையுடன்
வினவ, உலையில் (அளவிறந்த) செல்வத்தரா யிருக்கிறார்களென்
னக் கேட்டவளவில் ஆனந்தஞ் ஜனித்து அஞ்சலி செய்து நின்
ருள் பரதன்.

† "வலிய னென்றவர் கூற மகிழ்ந்தனன்
இலையொன் பூணினங் கோனெம் பிரானெனும்
உலையில் செல்வத் தனெனவென வுண்டெனத்
தலையி னேந்தினன் ருழ்தடக் கைகளே.

இன்னுமுள்ள பந்துக்களுடைய சேஷமங்களை விசாரித்த பின்
னர் தூதுவர் பரதாழ்வானிடம் தாங்கள் கொண்டுவந்த திருமுகத்
தைக்கொடுத்தார்.

* தீதிலன் கொல்—சேஷமமாயிருக்கின்றனரா? தீது—கெடுதி, இல்லன்
கொல்—யீட்டிலடைத்தவனா; தீது—தீயது, இலன்கொல்—தன் மனைவியா
வடைத்தவனோ என்பது உள்ளுறை பொருள்.

† வலியன்—பலவான்; வலியன்—நொத்தவன்; உலையில் செல்வந்த
னோ—அரசவற்ற செல்வப் பிள்ளையா யிருக்கின்றானோ; சஞ்சலபாகியமுன்
ளவன் என்பது மறை பொருள்.

† "மற்றுஞ் சுற்றத்து ளார்க்கும் வரன்முறை
உற்ற தன்மை வினாவி யுவந்தபின்
இற்ற தாகு மெழுதரு மேனியாய்
கொற்ற வன்றன் றிருமுகங் கொள்கென்றார்."

அந்தத் திருமுகத்தை வாங்கிக் கண்ணி லொற்றிக் கொண்டு,
வந்த தூதுவர்க்கு வேண்டியவளவு பொருள்கொடுத்த தனுப்புவித்
தார். வந்ததிருமுகத்தை வாசித்துப் பார்த்ததும் தானும் தம்பியும்
தந்தைக்குடனே வரவேண்டு மென்றிருத்தல் கண்டு, அவ்வளவு
அவசரத்திற்குக் காரணம் தெரியாத போதிலும் இதரவையும் பிரா
தாக்களையும் பார்த்துப் பன்னாளாயினதால் அவர்சளைப் பார்க்க
வேண்டுமென்னும் அவாவெழுதியோத்திக்கேக வெண்ணங்கொண்டு
தன் சதுரங்கசேனையும் தன்னுடன் அப்போதே வருவதற்குச்சித்
தம் செய்யும்படி உத்திரவு செய்தான். நால்வகைத் தானையும்
நான்கு நிமிஷத்திற் தயாராயின. பரதன் தன் மாதுலனை அணுகி
உத்திரவு பெற்றுத் தானும் தம்பியும் நாள் நகலத்திரம் இரவு பக
லென்னும் பாராமல் உடனே அயோத்திக்குப்புறப்பட்டுவிட்டனர்.
தங்களைச் சுற்றிலும் வந்த கஜங்கள் கர்ச்சகித்தன, இரதங்கள் சப்தத்
துடன் சென்றன. குதிரை வீரர்களும் வாள் வீரர்களும் நாற்
புரமும் சூழ்ந்து சென்றனர். சங்கம் ஒலித்தன. பேரி வாத்தி
யங்கள் கடல்போன்று முழங்கின. இவ்வாறு பற்பல முழக்கங்க
ளோடும் வழியிலுள்ள நதியும் காடும் மலையுந் தாண்டிப் போய்
ஏழுநாள் சென்றதும் கோசலைநாட் டெல்லையைக் கண்டார்கள்.
நாடு நாடாயிருக்கவில்லை. அது இலக்குமி நீங்கிய இல்லம்போற்
றோன்றியது.

"ஞ்றுறந்த வயலிள மைந்தர் தோள்
தார் துறந்தன தண்டலை கெல்லினும்
நீர் துறந்தன தாமரைநீத் தெனப்
பார் துறந்தன பங்கயச் செவ்வியே."

† பின்னிரண்டடியும், "நீ யுகிப்பாயாக, நீ எழுந்துபோய் விசாரிப்பா
ராகில் அரசனுடைய ஆணை இற்றதாகும்" என்னும் பொருள்படக் கிடக்
ின்றது.

“அலர்ந்த பைங் கடிகன் குளக்கீழன
மலர்ந்த வாயிற் புனல்வழங் காமையால்
உலர்ந்த வன்கண் ணுலோபர் கடைத்தலை
புலர்ந்து நிற்கும் பரிசிலர் போலவே.”

அந்நாடு முழுதும் செயலற்றிருந்ததைக் கண்டு கலக்கக் கொண்டிருந்த நகர் சேர்ந்தவளவில் அந்நகரும் அப்படியே யிருந்தது கண்டு மனக்கிலேச மடைந்து சத்துருக்களை நோக்கி, “தம்பி இத் தோற்றத்திற்குக் காரணம் யாதெனக் கருதுகிறாய்?” என்னலும் அவன் தகுந்த பதில் சொல்வதற்கு முடியாமற் போனபடியினால், இருவரும் அலமந்து அரண்மனை சேர்ந்தார்கள். பரதன் தனது தாயாகிய கைகேயியினது அந்தப்புரஞ் சென்று அன்னையைக் கண்டு அஞ்சலி செய்து தனது தந்தையினுடைய சேஷத்தைக் குறித்துக் கேட்கையில் அவள் தனது புத்திரனைக்கட்டி அணைத்து முத்தர் தந்து இவனுடைய சேஷமத்தை விசாரித்து, “குழந்தாய், அஞ்சல் வேண்டாம். நின்றந்தை காலஞ் சென்று விட்டனர்; நினக்கும் தேசாதிபத்தியர் தந்து போயினர்” என்று தன்முகத்தில் சற்றேனும் துக்கக் குறி காட்டாது சொல்லி முடித்தாள்.

அரசனிறந்தானென்று கேட்டவளவில் திடீரென்று தன்னை மறந்து வேரற்ற மரம்போல் கீழே வீழ்ந்தான் பரதன். சற்றுத் தெளிந்து வாய் குழறவும் கண்களினின்றுஞ் சலம் பெருகவும் அன்னையைப் பார்த்து “அக்கினியைக் காழிபிட்டது போலொத்த சொல்லே உன்னை த்தவிர மற்றவரும் சொல்லத் துணிவரோ” என்று சொல்லி எழுந்தான், பின்னும் விழுந்தான், ஏக்கமுற்றான், செயல் மறந்தான், கதறினான்.

“எழுந்தன னேங்கின னிரங்கிப் பின்னரும்
விழுந்தனன் விம்மினன் வெய்துயிர் தனன்
அழிந்தன னரற்றின னரற்றி யின்னன்
மொழிந்தனன் பின்னரு முருகிற் செவ்வியான்.”

“மேலும் சூரியன் முதலான முன்னோர்கள் கீர்த்தியெல்லா பிரகாசிக்கும்படி புதுமையாகப் பரசுராமனையும் கர்வபங்கம் செய்து சிவதனுசை யிறுத்த சிரேட்டனாகிய ராமனை விட்டு எப்படிப் பிரிந்துபோயினாய்? தவத்தைக்கடைப்பிடியாய்ப் பிடிக்கவுமில்லை

பெற்ற பிள்ளைக்கு உலகமுழுமையுங் கொடுத்து வரிசைக்கிரமப்படி பட்டாபிஷேக மகோற்சவத்தை நடத்திக் கண்குளிரப் பார்ப்பதற் கில்லாமற் போயினுயோ,” என்று பலவாறு சொல்லித் துக்கித்து ஊற்றுக்கண்ணிற் சலம் வருவதுபோற் கண்ணினின்றுஞ் சலம் கரைபுரள அழுது அவன் தன்னைத்தானே தேறுதல் செய்துகொண்டு “எனக்குத் தந்தையும் தாயும் தெய்வமுமாகிய எண்ணிறந்த குணம் வாய்ந்த இராமனைக்கண்டு அவனடிபணிந்தாலல்லது என் மனத் துன்பம் சிறிதும் நீங்காதென்றெழுந்தான். அவ்வார்த்தையைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, “அப்பா குழந்தாய் உன் தமையன் தன்மனைவியுடனும் இலக்குவனுடனும் காட்டிற்குப் போயினான்” என்றான். அச்சொல் காதிற்புக அக்னி அருந்தினவன்போல் பதைத்தான், திகைத்தான். பிறகு “தமையன் காட்டிற் கேகினது யாதேனும் அவன் கெடுகிடுகியதறினாலோ, தெய்வவசத்தாலோ, விநியினாலோ, வேறெதினாலோ? அப்படி இராமனைக்கெட்ட காரியத்தைச் செய்திருப்பானில் அது பூமியிலுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் தாய் செய்தது போலல்லவா? கெட்ட எண்ணத்தோடு ஒன்றும் செய்திருக்கமாட்டானே. அப்படியவன் போனது தகப்பனிறந்த பின்போ முன் போ சொல்லுங்க” னென்றான். அதற்கவன் பெரியவர்களை நிந்தித்த காரணத்தாலுமல்ல, தெய்வத்தாலு மல்ல, அரசனிருக்கும் போதே அவன் வனத்திற் கேகின” னென்றான். ஈன்றவனிருக்க அவன் காட்டிற்கேகுதற்குக் காரணமென்ன? அவன் சென்ற பிறகு அரசன் இறந்ததற்கு யாது காரணம் என்று பரதன் கேட்க அதற்கவன் “அரசன் கொடுத்த வரத்தைப்பெற்று பிள்ளையைக் காட்டிற்குச் செலுத்தினான், அப்படி அவனைப் போம்படி செய்து பூமிப் பரிபாலனம் உன்வச மாக்கினான். அதற்கரசன் பொறாமை கொண்டு தன்னுயிர் நீத்தான்”, என்று சொல்வதற்கு முன்னமே லேன் கரங்கள் காதைப் பொத்தின, புருவங் குனிந்து துடித்துக் கத்தாடி நின்றன, கண்ணினின்றும் இரத்தம் பெருகின, நாசியி னின்றும் அக்கினிச் சுவாலை வீசின, கன்னங்கள் துடித்தன, மயிர்க் கல் தொறும் புகை யெழுந்தன. இடியும் பின்னிடை கை ர மண்பிளந்து போம்படி யடித்தன. இவனுடைய கோபாக் கரி எல்லோரையும் தடுக்க ஆரம்பித்தது. தேவர்களும் பயந்தார்

கள், அசுரர்களு மிறந்தார்கள். கொதித்தெழும் கோபத்தினாலே தாயெனப் பார்த்திலனுமே தன் தமைபனுக்குப் பயந்து “உன் கலகத்தினால் என் தந்தைதேறந்தான், தமையன் அடவியடைந்தானென் றஉன்வாயைக் கீழிக் காமல் இந்தச் சொல்லை நீ சொல்லக் கேட்டும் உன் முன்னிற்பனுகில் நானிவ்வுலகை ஆசையினால் இராஜ்யிய பரி பாலனம் செய்தவனாக ஆகின்றே னல்லவோ! நீ யின்னமும் உயிருடனிருந்தாய், நானும் இருந்தேன், உன்னை ஒழிக்க வில்லை, சாஸ்திர மறிந்த சாதுக்கள் கோபிப்பார்க ளென்று பயந்தேனே யல்லாமல் தாய் என்னும் பெயர் என்னைத் தடை செய்ய வசமோ? அடிபாபி! கொடுமையுள்ள தாயினுடைய கரேமான கருத்துக்கினை ந்து வம்சபரம்பரையாய் வரப்பட்ட குலதருமத்தை அழித்து ஒருபழி உண்டாக்கினான் பாதன் முன் காலத்தில் என்பதான ஓரபவாதச் சொல் உண்டாக்குவதை விட கீர்த்தி வேறு முண்டோ? நீயிர் வியா திநுபமல்லவே. உம்முடைய தலைவனுயினா அருந்நிவீர், பிசாசமே நீரினனும் உயிருட னிருக்கின்றீர். உன் கசுத்தைக் கோரியே அரசனை இறக்கச் செய்தாய், பாலையுள்ள இராமனும் என் தா யான சீதையும் வலத்திற்குச் சென்றதைப் பார்த்து மனமழி யவில்லையா! மாந்தர்கள் என்செயல் முழுதும் தெரியாத வர்களாதலின் என்னை நிந்திப்பார்கள், வீணான அபவாதத்தை யடைந்தாய், ‘திண்ணை விஷம் ஒருவனைக்கொல்லாது’ என் றொருவாக்கிய முளதென் றெண்ணியிருக்கின்றேன், இல்லாவிடில் என் னுயிரோடு இதுவரையில் யானிரேன். அடி! துரோகி! உனக்குப் பிள்ளையாய் அமைந்து நகமாகிய உன்னுதரத்திருந்து பிறந்தபாபம் நீங்கி என்னுக்கமும் நீங்க முவுலகினரும் விரக்க நானே யொருபெ ருந்தவமியற்றுகின்றேன். நீ நடத்திய அனர்த்தங் களொழியாநீயுன் னுயிரை உடனே விட்டுவிடுவாயாகில் சுத்தமாய்ப்போய்விடுவாய். இதுவேபன்றி கடைத்தேனும் வழிஉனக்கு வேறென்றில்லை!” என் னு இனியிப்பாவியினெதிரினும் நின்றல் தகாதென்று சொல்லி துயரத்தை நீக்கும் பொருட்டு தூயகோசலையினடிதொழுவேனா என்று கோசலையினந்தப்புரஞ் சென்றான்.

“இன்னண மினையன வியம்பி யானுமிப்

பன்னருங் கொடுமனப் பாவி பாடினேன்.

துன்னருந் துயர்கெடத் தூய கோசலை
பொன்னடி தொழுவெனென் றெழுந்து போயினான்.”

அங்குச் சென்று வேரறுந்தமரம்போல் அவன் பாதத்து வீழ்ந்து பிரலாபித்தான்.

“எந்தை யெவ்வுலகுளா நெம்முன் யாண்டையான்
வந்தது தமியெனும் மறுக்கங் காணவோ
சிந்தையி னுறுதுயர் தீர்த்திரா லெனும்
அந்தரத் தமரகு மழுது சோரவே.”

பலவாறாய்த் துச்சித்தபரதனுடைய முகவாட்டத்தைப் பார்த்த னன் வம்ச தர்மத்தையும் பொறையையும் நிறையையுந்தாங்கும் கோசலை. தமையனை நீக்கித் தான் பூமியாள எண்ணின் வலன், மனம் பரிசுத்த முள்ளவ னென்றெண்ணி பரதனது துயரநோக்க தான் முன்னிது அதிகதுயர முள்ளவளாய் அவன் குணத்தை முழுதும் அறியவேண்டி, ‘அப்பா, கைகேயி செய்த வஞ்சனை உனக்குத் தெரி யாத விஷயமோ? என்னுள்.

“மையறு மனத்தொரு மாசு ளானவன்
செய்யனே யென்பது தேருஞ் சிந்தையான்
கைகயர் கோமக ளிழைத்த கைதவம்
அய்ய டீயறித்திலை போலுமா லென்றான்.”

காலைப் பிடித்த விதமாய் பிரலாபித்திருக்கும் மைந்தன் அந்தமாதரி இவ்வாறு சொல்லக் கேட்டவுடன் கோபங்கொண்ட சிங்கம்போ லுள்ளம் பொருமி, துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி அவளுடைய சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து அவளுடைய துயர் சற்றெழியும் பொருட்டுப் பலவிதமாய்ச் சத்தியம் செய்தான்: தருமத்தைக்கெடுப் பவன், அருளில்லாதவன், கொலையே தொழிலாகக் கொண்டுநிரிப வன், தாய்ப்பிடியுடன் வருந்த தான் உண்டு சுகித்திருப்பவன், சாண மடைந்தவனைக் காட்டிக் கொடுத்தவன். பொய்ச் சாக்ஷி சொன்ன வன், சண்டையில் பின்னிடாந்தவன், காப்பாற்றும் பொருட்டு தன் னிடம் வைத்த பொருளைத் திரும்பக் கொடாது மோசஞ்செய்த வன், வீட்டிற்கு நெருப்பிட்டவன், பொய்வழக்கிட்டவன், தெய்வங் களைத் தூஷித்தவன், செய்ந்நன்றி கெட்டவன், புறத்தியார் பசித்தி ருக்கப் போஜனமருந்தியவன், அயலான் மனைவியைக் கற்பழிக்க

வேண்ணினவன், பிறரைத் துஷித்தலையே மேற்கொண்டொழுருபவன், பெண்கள் மீது அபவாதம் சொன்னவன், இன்னும் பற்பலவிதமான கெட்ட காரியம் செய்பவர் போம் நரகத்தினும் இழியதோர் நரகம் புதுவேன் என்தாயாருடைய நடக்கைக்கு நானுடந்தையாபிருந்தால்” என்று சொல்லிய பெருமையிற் சிறந்த பரணை, இராமன் திரும்பி வந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷம் உண்டாகுமோ அவ்வளவு சந்தோஷ முற்று அவ்வளவு ஆசை மீதரக்கட்டிக்கொண்டமுதனன். யோக்கியனான அரசன் செய்கையும் தெரிவித்து பொருமிப்பொருமியழுது துக்கித்தான்.

“பழமையான உன் வம்சத்தில் முற்பட்டவர்களில் யார்தான் உன்னை யொப்பவர்கள். அரசர்க்காசே” என்று ஆரீர்வதித்து இவன் குணத்தை நினைத்து நினைத்து ஏங்கியமும் தன் தாயின் காலில் வீழ்ந்தான். தம்பி சத்துருக்கனும் அவளது தாளில் வீழ்ந்தமுதான். அத்தருணத்தில் முனிபுங்கவரும் வந்து சேர்ந்தார். வசிட்டரைக் கண்டவுடன் பரதனுக்கு துக்கம் இன்னு மறிகரித்தது. அவரும் இவனைக் கட்டிக் கொண்டமுது, களங்கமற்ற குழந்தாய்! தயாபரனான உன்பிதா இறந்து நாள் பதினொலாயிற்று. புத்திராள் செய்ய வேண்டிய கிரியைகளைச் செய்வா யென்றார்.

“மறவின் மைந்தனே வள்ள லுந்தையார்
இறுதி யெய்தினு ளேழி ரண்டின
சிறுவர் செய்கடன் செய்து தீர்த்தியென்
துறுவன் மேயினு ளுரையின் மேயினான்.”

தாயாகிய கோசலைபு முத்திரை கொடுத்தாள். அவளைத் தொழுது சடாமகுடந் தாங்கிய பரிசுத்தராகிய வசிட்டரோடும் போய் யாவரும் துதிக்கும் தசரதருடைய தரும உருவைப்பார்த்து பூமியில் வீழ்ந் துருண்பிரண்டமுது தன் கண்ணிரால் தயிலம் பொருந்திய தன் தந்தையின் தேகத்தை யலம்பினான். பரதனை வசிட்டர் சற்று விலக்க, அரசனுடலை வெற்றிச் சங்க முதலியவை நியங்க புதியதோர் விமானத் தேற்றினார்கள். பற்பல மன்னரும் மாந்தரும் புடை குழ, பிரேதத்தை சரயுநதிக்குக்கொண்டு போனார்கள்.

“கங்கு பேரிபுந் தழுவு சின்னமும்
எங்கு மெங்குநின் றிரங்கி யேங்குவ
மங்கு ரேய்நகர் மகளி ராமெனப்
பொங்கு கண்புடைத் தழுவு போன்றவே.”

“மாவும் யானையும் வயங்கு தேர்களும்
கோவு நான்மறைக் குழுவு முன்செலத்
தேவி மாரொடுங் கொண்டு தெண்டிரை
தாவு வார்புனற் சரயு வெய்தினார்.”

அப்போது சாஸ்திரப்படி காஷ்டமெகி அநன்மீதுபிரேதத் தைவைத்துப்பரதனைப்பார்த்து, “உன் தகப்பனுக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக்கடனைக் கழித்திடிக” வென்றார்கள் பெரியோர். இப்படிச் சொன்னகாலத்தில் பரதன் முன்வரலும், வசிட்டர் அவனைப்பார்த்து “அப்பா உன்தாய் கொடுமையால் அடைந்த துயரத்தினால் உன் தந்தை உன்னையும் பிரேதசம்ஸ்காரத்திற்கு உதவாயென்று நீக்கிப் போனான்” என்றார். இதைக்கேட்டபோது இடியுண்ட நாகம்போல் நெந்து துடிக்கும் நெஞ்சினான “நினைக்குமிடத்தில் என்னை விட துர்ப்பாக்கியர்கள் யாரிருக்கிறார்கள் சூரியகுலத்தில்? முன்னோர் விதிப்படி என் பிதாவின் பிரேதகிருத்தியத்திற்கு அமைவதான மேன்மையை நான் அடையவில்லை. பூமியை ஆள்வதற்கோ உரிய னாயினேன்” என்றேங்கி உணர்வற்றிருக்க தம்பியாகிய சத்துருக்கனால் அன்றையத் தினம் செய்யவேண்டிய கருமத்தைச் செய்துமுடித்தான் வசிட்டன். தகனக்கிரியையானதும் அனைவரும் வீடு சேர்ந்தார்கள். பத்துநாளும் பத்து யுகம்போலப் பரதன் அகேகரதுக்க சாகரத்தில் முழ்கினவனாய் பிதாவிற்குச் செய்யவேண்டிய மற்றைக் கர்மங்களையும் பூர்த்தி செய்தான்.

* “ஐந்து மைந்துநா ளுழியாமென
மைத்தன் வெந்துயர்க் கடலின் வைகினான்

* கருத்து. தகனமென்னும் புருட ஆஹுதி எந்த மக்களேனும் செய்யலாம், மற்றய கருமம் செய்வதற்கு முன்னேனை யன்றி மற்றவர்களுரியால்லர் என்னஞ்சாத்திரம் வருவாமலும் பிதர்வாக்கியம் பிசகாதபடிக்கும் தகனகருமமொன்று மாதிரம் சத்துருக்கனாலும் சஞ்சயன முதலிய மற்றக் கருமம் பரதனாலும் வசிட்டன் செய்வித்தான்.

தந்தை தன்வயிற் றருமம் யாவையும்
முந்து நூலுளோர் முறையின் முற்றினான்.”

அரசனில்லாமல் நாடிருப்பது முறையல்ல வென்பதைக் கவனித்து அறிவிற் சிறந்த கண்ணியவான்களும் மந்திராலோசனைக்காரரும், வசிட்டர் பரதனுட னிருக்கின்றாரென வறிந்து அவ்விடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்கிருந்த சுமந்திரர் குறிப்பறியவேண்டி அவர் முகத்தைப் பார்த்தார். அதனைக் குறிப்பாலறிந்த முனிவர் பரதனை நோக்கி, “உலகத்தை இரட்சிக்கக் கடவாய். அஃதுனக்குரியது, பிராமணர்கள், தபசிகள், உன்குலத்து வையோதிகர்கள் மற்றவரசர்கள் முதலானவர்கள் உன்னிடமாய் வந்தகாரியம் நடுவுநிலைமையும் தருமமும் நிறுத்தும்பொருட்டுத்தான். குற்றமில் குணக்குன்றே, இதைக்கொள்வாயாக. அரசனில்லாத உலகம், சூரியனில் லாதபகலும்நக்சத்திரத்தோடுகூடியசந்திரனில்லாத இரவும்தெய்வ பக்தியோடு கூடிய உயிரில்லாத உடம்பும் போலாகும். தாவரசங்கம வஸ்துக்களிலும் அரசில்லாத வஸ்து ஒன்றும் பார்த்தோமில்லை. உன்தந்தையோ யிறந்து விட்டனன், உன்தமயன்பட்டணத்தைவிட்டுச்சென்றுவிட்டான். அப்படிநேர்த்து உன்தாய்பெற்றவரத்தால். குழந்தாய்! நீ இராஜ்யபாரஞ்செய்யக்கடவாய். இது எம்முடைய விருப்பம்” என்றனர். இதைக்கேட்ட வளவில் மிகப்பயந்து சரிநடுங்கி, வாய்குமுறி, விழியுஞ் சோர்வுற்று மூர்ச்சித்துத் தெளிந்து தன் கருத்தை வெளியிடுவானாயினான்:—மூவுலகிற்கும் முதல்வனாய் எம்முன்னவனாய்ப் பிறந்தவ னிருக்க, யான் முடிசூடு தல் தருமந்தானென்றுபெரியோரோசொன்னால் பெற்றவன்நடத்தை யில் பிசுகுண்டாகுமோ? மூத்தவனிருக்கத் தம்பியர் பூபாலனஞ் செய்தவர்கள் உலகத்திலிருப்பார்களாகில் எடுத்துச்சொல்லுங்கள். நீங்க ளொரு வேளை இது நல்ல வழியென்று சொன்னாலும் நானிப்பூமியில் ஜீவித்திரேன். என்றமயனைக் கொண்டு வந்து அவனுக்கு முடிசூட்டுவதற்குரிய பிரயத்தனம்செய்யுங்கள். அவன்

விரும்பித்திரும்பானாகில் யானும் காட்டிற்கேகி தவம் செய்வேன். அதைவிரும்பானாகில் என்னுயிரைமாய்த்துக்கொள்வல்” என்றான். சபையின் கணுள்ளார் பரதன் குணத்திற்கு வியந்து “இளவரசே, அரசன் முடி தரித்து ஆள்கின்றபோதே இராமனும் முடி சூட்டிக் கொள்ள சம்மதித்தான். இராச சிரேட்டனே. நீயோ, தானே யுல்லை வந்தடைந்தும் அப்பாக்கியத்தைத் தடுத்தவன். உன்னைப் போன்ற குணசாலிகள் யாரிருக்கின்றனர்? பதினான்குலகுக்கும் குறைவுநேரிட்டாலும் உன்கீர்த்திக்கு ஒருகுறைவும் வராது” என்று வாழ்த்தினார்கள். பரதனும் சத்துருக்களை அழைத்து மேக முழக்கம் போன்று பேரிகை ஒலிக்கச் செய்து, “மன்னனைத்தேடிக்கண்டு இந்நகர்க்குக்கொண்டு வரப்போகின்றோமென்றுசொல்லிச் சேனைகளைச் சீக்கிரம் புரப்படச் சொல்வா” யென்றான். இதைக்கேட்டநகர் முழுதும் உயிர் பெற்றெழுந்தாற்போல ஆர்வரித்தது.

“நல்லவ னுரைசெய நம்பி கூறலும்
அல்லலி லமுங்கிய வன்பின் மாநகர்
ஒல்லென விரைத்ததா லுயிரில் யாக்கையைச்
சொல்லெனு மமிர்தினுற் றுளித்த தென்னவே.”

எழுகடலும் ஒன்று பட்டெழுந்த பெரும் பிரளயத்தைவிட பயங்கரமாய்ப் புறப்பட்டன விஸ்தாரமான சேனை. நகரமும் ஆர்த்தன. துக்கமும் விலகி ஓடின. பிரளயகாலத் தெழுமொலியைப் போற் பெருத்தது ஒல்லெனும் சப்தம். இராமனைப் பார்க்கவேண்டு மென்னு மாயசையால் ஏறக்குறைய ஊர் முழுதும் புறப்பட்டது. தாரை, வளை, ஊது கொம்பு, பம்பை, உடுக்கை முதலிய வாத்தியம் கூடச் சென்றனவே யன்றி ஒலி செய்யவில்லை.

“நாரையுஞ் சங்கமுந் தாளங் கொம்பொடு
வார்யிசைப் பம்பைபுந் துடியும் மற்றவும்

பேரிடி மியம்பல சென்ற பேதமைப்
பூரியர் குழாத்திடை யறிஞர் போலவே.

நாவரு நாண்முத லணிய லாற்றை
மேவரு கலங்களை வெறுத்த மேனியர்
தேவரு மருள்கொளத் தெரிபுங் காட்சியர்
பூவுதிர் கொம்பென மகளிர் போயினர்.”

வழியிலிருந்த நதிகளும் வயல் வெளிகளும், மரமடர்ந்த சோலைகளும், சைலங்களும் யாவரும் பார்க்க அலங்கரிக்கப்பட்ட அயோத் திருநகரின் திருவிதிகள் போலாயின. இவ்விதமாய்ச் சேனைகள் செல்ல பரதனும் இளவனும் * வற்கலை யுடுத்துத் தேர்மீது சென்றார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

கல்குளம். குப்புசாமி முதலியார்.

—:0:—

ஸ்ரீ

ஆசாரியர்கள் சரித்திரம்.

—:0:—

இளையாழ்வார் வைபவம்: இரண்டாம் பகுதி.

—:0:—

(244-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அய்யனமிருந்த இராமாநுசனைச் சரணடைந்து உயர்ந்தவர் ஸ்ரீ வடுகநம்பி அனந்தாழ்வான், கூரத்தாழ்வான் முதலியாண்டான் முதலோர். இவர்களுள் வடுகநம்பி எண்ணெய் தேய்க்கும் கைங்கரியம் செய்பவர்; கூரத்தாழ்வானும் முதலியாண்டானும் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஆராய்வதற்குத் துணையாய் இருப்பவர்; மற்றையோர் அவரவர்க்குத்தக்க கைங்கரியஞ் செய்பவர்.

ஸ்ரீ வடுகநம்பி வைபவம்.

வடுகநம்பி என்பவர் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சமக்குத்தஞ்சு மென்றெண்ணி அவர் பாதுகைக்கே திருவாராதனஞ் செய்து வந்தார். ஒருநாள்

* மரவுரி.

உடையவரது திருவாராதன விக்கிரகத்தையும் தமது திருவாராதனத்திற் குரிய அப்பாதுகைகளையும் ஒருங்குசேரவைத்துக்கொண்டுவர, அதனை இராமாநுசன் கண்டு வடுகா! என்னகாரியம் செய்தாய்? என்று கேட்ட, அவரும் ‘உங்கள் ஸ்வாமியினும் எங்கள் ஸ்வாமிக்கு வந்த தாழ்வு என்? என்றார். மற்றொருநாள், இவ்வடுகநம்பி உடையவர்க்குப் பால்காய்ச்சிக்கொண்டிருக்கையில் பெரிய பெருமான் வீதியில் எழுந்தருள் உடையவர் பெருமானைச் சேவிக்கப் புறப்பட்டு வடுகநம்பியையும் அழைக்க, அவர் ‘உம்முடைய பெருமானைச் சேவிக்கவந்தால் என்னுடைய பெருமான்காரியம்யாதாருமோ? ஆதலின்யாவனவரே’ என்றருளி னார். இப்படி, பகவானிலும் பாகவதரோ சிறந்தவர் என்கிற விசேஷதருமத்தைச் சத்துருக்கன் போல உலகத்திற்கு வெளியிட்டருளினார். “தொண்டர்தம் பெருமை சொல்வது மரிதே” என வழங்குவது மிது பற்றியே யன்றோ?

ஸ்ரீ அனந்தாழ்வான் வைபவம்.

அனந்தாழ்வான் என்பவர் திருமலையில் ‘இராமாநுசபுத்தேரி’ என்றென்று கட்டினைத்து அதற்காக மண் சுமந்துபோகும்போது, அவருடைய புத்திரருள் ஒருவர்சென்று தந்தை வருந்துதலைப்பொறுக்காமல் கூடையை வாங்கப்புக, அவர், ‘யான் இதனை உன் கையிற் கொடுத்தால் இளைப்படைவேன்; நீயும்இதனைத் தொழில் இளைத்துவிடுவாய்’ என்றார். அதனைத் தடுத்து மீட்டும் அக்கூடையை வாங்க யத்தனித்த அந்தப்புதல்வனை நோக்கி ‘நீஎனது ஜீவனத்தை வாங்குவது தகுதியோ? வேண்டுமானால், மற்றொருகூடை எடுத்துக்கொள்’ என்ன அவனு மங்குனை செய்தனன். பின்னொருநாள், அனந்தாழ்வான்கர்ப்பங்கொண்டிருந்த தம் தேவியின் தலைமேல் மண் சுமத்தாநிற்க, திருவேங்கட முடையான் அவ் வருத்தம் பொருமல் தாமே ஒரு சிறு பிள்ளையாய் எதிரவந்து வாங்கிச் செல்ல, தேவியும் சீக்கிரம் வருவது. கண்ட அவர் ‘நீ வினாந்து வருவதன் காரணம் யாதோ?’ என்னஅத்தேவி, ‘சிறுபிள்ளையொருவன் எதிராவந்து எனதுகூடையைவாங்கிச் செல்கின்றான் என்ன’ அனந்தாழ்வான் மிக்க கோபங் கொண்டு அவனை ‘நீ பானகத்தாரும்பேபோற் கைங்கரியத்திற்குத்தடையானாய்’ என்று*மண்வெட்டியுங் கையுமாய்த்துரத்த, பிள்ளை வடிவங் கொண்ட அத்திருவேங்கடச் செல்வன் வினாந்தோடிக் கோயிலினுள்ளே புகுந்தான். பின்பொருநாள், இவ்வனந்தாழ்வான் நந்தவனத்திற் கொத்திக்கொண்டிருக்கையில் ஒருசர்ப்பந்தி ண்டியது. அது கண்ட சிஷ்யரனைவரும் ‘விஷத்தைப் போக்க முயலவேண்டுமோ! என்ன, அவர் அச்சொல்லப்பொருள்செய்யாமல் அலக்ஷியம்பண்ணினார். அப்பால் கோயிலிலேபோக, திருவேங்கட முடையானும் ‘விஷத்தைப் போக்க

* ஒச்சியமண்வெட்டியானது அவனது முகவாய்க் கடமையில் தாக்கிற்று எனவும், ஆகவே திருவேங்கடத்தவன் முகவாய்க் கட்டையினின்றும் இரத்தம் பெருகிற்று எனவும், இதுபற்றியே அத் திருவேங்கடமுடையானுக்கு அவ்விடத்துப்பச்சைக்கற்பூரம் வைப்பது எனவும் ஓர் ஐதிக்யம்வழங்குவதறிக.

முயல்க்கடவீர், என்றான். அதுகேட்ட அனந்தாழ்வான் மாசற்ற னெஞ்சின் ராய்கடியுண்ட பாம்பு வலிதாகிற் கோளேரியில்லாநஞ் செய்து, திருவேங்கடத்தானைச் சேவிக்கின்றேன். கடித்த பாம்பு, வலிதாகில் 'விடனை' என்னும் கதியில் மூழ்கி வைகுண்ட நாதனைச் சேவிக்கின்றேன்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். மற்றொருகால், அனந்தாழ்வான் கோசலநாடு செல்லுகையிற் கட்டி சாதம் கொண்டு செல்ல அம்முட்டை முழுதும் சிற்றெறும்பாயிருந்ததைப் பார்த்து "எம் பெருமான் பொன்மலைமேலே தேனுமாவேனே" என்றபடி அவ்வெறும்புகளைப் பாகவதாய்க் கொண்டு, மீண்டும் அவற்றைத்திருமலையிலேயே விடும்படி கட்டளையிட்டருளினார். வேறொரு நாள் இவ்வனந்தாழ்வான் திருவேங்கட முடையானுக்குப்பூமலை கட்டிக் கொண்டிருக்கையில் அத்திருவேங்கட முடையான் அழைத்தருள இவர் தாம் பேசாதிருந்தனர். பின்பு தம்வேலை முடிந்தவாறே கோயிலினுள்ளேபோக, வேங்கடத்துறைவனும், 'யாம் உம்மையழைத்த காலத்து நீர் வராம லிருந்த தென்? என்ன, இவரும் 'எனது கைங்கரியம் முடியாமையே என்றார். 'இளியாம் உம்மாலையேற்றுக்கொள்ளோம்' என்ன, ஆகில் இதனை 'இத்தனைக்கம்பியின் மீது போட்டுச் செல்வேன்' என்றங்கனே செய்தனர். அப்பால், 'யாம் உம்மைநிச்சு நின்றுப் போகச் சொல்லின் நீர் என்ன செய்வீர்?' என்ன, இவரும் "பான் சென்று சேர்திருவேங்கடம்" என்றதை மறந்துவிட்டேனோ, தேவரீரன்றே வந்தேறி? இவ்விடம் தேவரீரை ஆசிரயித்தவரது என்றேகொள்க" என்ற தமது வாந்ஸல்லியத்தை வெளியிட்டருளினார்.

கூரத்தாழ்வான் வைபவம்.

இவ்விதமாகச் சிஷ்யசம்பத்துடனே உடையவர் வாழ்த்துருங்க காலத்துக் கூரத்தாழ்வான், எம்பெருமானார் முதலோரிடஞ்சொல்லாமல் நம்பெருமான் ஸந்நிதிக்கட்சென்று தமக்குப் பரமபதம் தந்தருளாமையேண்டப்பெருமானும் "றுமக்கும் உமது உற்றார்க்கும் பரமபதம் தந்தோம்" என்று தமது தீர்த்தம் முதலியவரித்தார். இச்செய்தி கேட்டநம் இராமாநுசனும், தாம் அடையவிறுத் தகாவுயத்தை யவிழ்த்து ஆகாயத் தெறித்து மீட்டும் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள, சேஷர் 'இஃதென்ன?' என்று வினவ உடையவரும் "கமக்கு ஆழ்வானுடைய ஸம்பந்த முண்டாகிலன்றி மோட்சமில்லை" என்றார்.

அப்பால், இராமாநுசன் மிக்கதுன்பத்துடன் ஆழ்வானாகே சென்று நீரிப்படிச்செய்தல் கூடுமோ? என்ன அவரும் அதற்கு மறுமொழி கூறுதற்குத் தார். பின்பு உடையவர் 'நீர் முற்படச் செல்லுதல் யாது பயன்கூறுதி?' என்ன, ஆழ்வான் "முடியுடைவானவர் முறை முறை எதிர்கொள்ள" என்ற

படி முன்னே பரமபதம் அடைந்தவர்கள் பிற்படச் செல்பவர்களை யெதிர் கொள்வார்கள். அடியேன் பிற்படில் முறைகேடாம்' என்றனர். அதன் பின் ஆழ்வான் உடையவர் திருவடிகளிலே வேரற்ற மாம்போல ஸாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து வணங்கி அவரிடம் விடை பெற்று ஆங்கோரிடத்துச் சென்று தம்புதல்வரானப் பட்டர் முதலியோரை யழைத்து அவர்க்கு 'எம் பெருமானார் திருவடிகளையே தஞ்சமெனக் கொள்ளக் கடவீர்' என்பது முதலான உபாயங்களை யுபதேசித்து அன்றே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார். அதற்கப்பால் எம்பெருமானாரும் புதல்வரானபட்டரைக் கொண்டு அவர்க்குச் செய்யத்தரும் பிரம்மமேதம் முதலிய கிரியைகளைத் தையும் குறைவற நடப்பித்தருளினார்.

பின்னொருநாள் உடையவர், பட்டரை நம்பெருமான் ஸந்நிதிக்கழைத்துச் சென்று பெரிய பெருமான் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுக்க, பெருமானும் பட்டரை நோக்கி, 'நீர் எம்மை, ஆழ்வானாகவே நினைக்கக் கடவீர்; மற்றேது மெண்ணீர்' என்று அர்ச்சகர் முகமாய் அருளிச் செய்து விடைகொடுத்தனுப்பினார். இராமாநுசனும் பட்டரைப் பெரிதும் கடைக் கணித்துத் தமது மடத்தே அழைத்துச் சென்று எம்பாரை நோக்கி, 'இவர்க்குச் சாஸ்திரப் பயிற்சி செய்விப்பீராக' என அவர்கையிற் காட்டிக் கொடுத்துத் தாம் திருவாய் மொழி முதலிய தூலினைச் சிஷ்யர்க்கு அருளிச்செய்துகொண்டிருப்பாராயினார் இஹ்நனம் வீற்றிருந்த நம் இராமாநுசனைச் சரணடைந்த சிஷ்யர் யாவரும்,

"இருப்பிடம் வைதுந்தம் வேங்கடமாலிருஞ் சோலையென்னும் பொருப்படவாயனுக் கென்பர் நல்லோரவை தம்மோடும் லுவந்திருப்பிடம் மாயனிராமாநுசன் மனத்து"

என் கையாலே, ஒருவன் எம்பெருமான் திருவடி தொழுவானாயின் மற்றத் திவ்யதேசங்களை யெல்லாந் தொழுவவனாவான்; அவ்வெம் பெருமானாரை ஆரதிக்கின் மற்றெல்லாரையும் ஆரதித்தவனாவான், என்றும்,

"இராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோரடியேனுக் கிருப் பிடமே" என்றும்

"உன்றெண்டர்க்கே

அன்புற் றிருக்கும் படியென்னை யாக்கியங் காப்படுத்தே"

என்றும் உறுதிக்கொண்டு ஒருகுவாராயினார். இவ்வாறிருக்கப்பின்பொரு நாள், இராமாநுசன் பட்டரை நம் பெருமான் ஸந்நிதிக்கழைத்துச் சென்று தீர்த்த

† உடையவர் பரமபத மடைந்த பின்பு தாம் சென்றால் அவர் தம்மை எதிர்கொண்டழைத்துச் செல்ல நேரும், அது முறையன்று என்பது ஆழ்வான் கருத்து.

முயலக்கடவீர், என்றான். அதுகேட்ட அனந்தாழ்வான் மாசற்ற நெஞ்சின ராய்கடியுண்ட பாம்பு வலிதாகிற் கோளேரியில்லநாந்ரு செய்து, திருவேங்கடத்தானைச் சேவிக்கின்றேன். கடித்த பாம்பு, வலிதாகில் 'விரகை' என்னும் கதியில் மூழ்கி வைகுண்ட நாதனைச் சேவிக்கின்றேன்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். மற்றொருகால், அனந்தாழ்வான் கோசலநாடு செல்லுகையிற் கட்டு சாதம் கொண்டு செல்ல அம்மூட்டை முழுதும் சிற்றெறும்பாயிருந்ததைப் பார்த்து "எம் பெருமான் பொன்மலைமேலே தேனுமாவேனே" என்றபடி அவ்வெறும்புகளைப் பாகவதாய்க் கொண்டு, மீண்டும் அவற்றைத்திருமலையிலேயே விடுமபடி கட்டினையிட்டருளினார். வேறொரு நாள் இவ்வனந்தாழ்வான் திருவேங்கட முடையானுக்குப்பூமலை கட்டிக் கொண்டிருக்கையில் அத்திருவேங்கட முடையான் அழைத்தருள இவர் தாம் பேசாதிருந்தனர். பின்பு தம்வேலை முடிந்தவாறே கோயிலினுளேபோக, வேங்கடத்துறைவனும். 'யாம் உம்மையழைத்த காலத்து நீர் வராம லிருந்த தென்? என்ன, இவரும் 'எனது கைக்கரியம் முடியாமையே என்றார். 'இனியாம் உம்மாலையையேற்றுக்கொள்ளோம்' என்ன, ஆகில் இதனை 'இத்திரைக்கம்பியின் மீது போட்டுச் செல்வேன்' என்றங்குணை செய்தனர். அப்பால், 'யாம் உம்மை இங்கு நின்றும் போகச் சொல்லின் நீர் என்ன செய்வீர்?' என்ன, இவரும் "பரன் சென்று சேர்திருவேங்கடம்" என்றதை மற்றுவிட்டேரோ, தேவரீரன்றோ வந்தேறி? இவ்விடம் தேவரீரை ஆச்ரயித்தவரது என்றேகொள்க" என்று தமது வாந்ஸல்லியத்தை வெளியிட்டருளினார்.

கூரந்தாழ்வான் வைபவம்.

இவ்விதமாகச் சிவ்யசம்பத்துடனே உடையவர் வாழ்ந்தருளுங் காலத்துக் கூரந்தாழ்வான், எம்பெருமானார் முதலோரிடஞ்சொல்லாமல் நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கட்கென்று தமக்குப் பரமபதம் தந்தருளமாறு வேண்டப்பெருமானும் "நுமக்கும் உமது உற்றார்க்கும் பரமபதம் தந்தோம்" என்று தமது தீர்த்தம் முதலியவளித்தார். இச்செய்தி கேட்டும் இராமாநுசனும், தாம் அரையிலுதித் தகாவயத்தை யலிழ்த்து ஆகாயத்தெறிந்து மீட்டும் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள, சேஷர் 'இஃதென்ன?' என்று வினவ உடையவரும் 'நமக்கு ஆழ்வானுடைய ஸம்பந்த முண்டாகிலன்றி மோட்சமில்லை' என்றார்.

அப்பால், இராமாநுசன் மிக்கதுன்பத்துடன் ஆழ்வானருகே சென்று நீரிப்படிச்செய்தல் கூடுமோ? என்ன அவரும். அதற்கு மறுமொழி கூறாதிருந்தார். பின்பு உடையவர் 'நீர் முற்படச் செல்லுதல் யாது பயன்கருதி?' என்ன, ஆழ்வான் "முடியுடைவானவர் முறை முறை எதிர்கொள்ள" என்ற

படி முன்னே பரமபதம் அடைந்தவர்கள் பிற்படச் செல்பவர்களை யெதிர் கொள்வார்கள். அடியேன் பிற்படில் முறைகேடாம்' என்றனர். அதன் பின் ஆழ்வான் உடையவர் திருவடிகளிலே வேரற்ற மாம்போல ஸாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து வணங்கி அவரிடம் விடை பெற்று ஆங்கோரிடத்துச் சென்று தம்புதல்வரானப் பட்டர் முதலியோரை யழைத்து அவர்க்கு 'எம் பெருமானார் திருவடிகளையே தஞ்சமெனக் கொள்ளக் கடவீர்' என்பது முதலான உபாயங்களை யுபதேசித்து அன்றே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார். அதற்கப்பால் எம்பெருமானாரும் புதல்வரானபட்டரைக் கொண்டு அவர்க்குச் செய்யத்தகும் பிரம்மமேதம் முதலிய கிரியைகளைத்தையும் குறைவற நடப்பித்தருளினார்.

பின்னொருநாள் உடையவர், பட்டரை நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கழைத்துச் சென்று பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுக்க, பெருமானும் பட்டரை நோக்கி, 'நீர் எம்மை, ஆழ்வானாகவே நினைக்கக் கடவீர்; மற்றேது மெண்ணீர்' என்று அர்ச்சகர் முகமாய் அருளிச் செய்து விடைகொடுத்தனுப்பினார். இராமாநுசனும் பட்டரைப் பெரிதும் கடைக் கணித்துத் தமது மடத்தே அழைத்துச் சென்று எம்பாரை நோக்கி, 'இவர்க்குச் சாஸ்திரப் பயிற்சி செய்விப்பீராக' என அவர்கையிற் காட்டிக் கொடுத்துத் தாம் திருவாய் மொழி முதலிய தூலினைச் சிவ்யர் கட்டு அருளிச்செய்துகொண்டிருப்பாராயினார் இவ்வனம் வீற்றிருந்த நம்இராமாநுசனைச் சாணடைந்த சிவ்யர் யாவரும்,

"இருப்பிடம் வைதுந்தம் வேங்கடமாலிருஞ் சோலையென்னும் பொருப்படவாயனுக் கென்பர் நல்லோரவை தம்மோடும் வந்திருப்பிடம் மாயனிராமாநுசன் மனத்து"

என் கையாலே, ஒருவன் எம்பெருமான் திருவடி தொழுவானாயின் மற்றத் திவ்யதேசங்களை யெல்லாம் தொழுதவனாவான்; அவ்வெம் பெருமானாரை ஆரதிக்கின் மற்றெல்லாரையும் ஆரதித்தவனாவான், என்றும்,

"இராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோரடியேனுக் கிருப் பிடமே" என்றும்

"உன்றெண்டர்க்கே அன்புற் றிருக்கும் படியென்னை யாக்கியங் காட்படுத்தே"

என்றும் உறுதிக்கொண்டு ஒருகுவாராயினார். இவ்வாறிருக்கப்பின்பொரு நாள், இராமாநுசன் பட்டரை நம் பெருமாள் ஸந்நிதிக்கழைத்துச் சென்று தீர்த்த

† உடையவர் பரமபத மடைந்தபின்பு தாம் சென்றால் அவர் தம்மை எதிர்கொண்டழைத்துச் செல்ல நேரும், அது முறையன்று என்பது ஆழ்வான் கருத்து.

தம் முதலிய கொடுப்பித்து அப்பால் அப்பட்டரை நோக்கி, மேல் நாட்டிலவே தாந்தத்தில் வல்லானொரு பெரிய வித்வான் இருக்கின்றான் எனக்கேட்டோம். நீர் அங்குனே சென்று அவனைத் திருத்தியாட்கொள்ளும்; என்றருளிச்செய்து மீட்டும் தமது மடத்தேசென்று அங்குள்ள சிஷ்யர்களைக்குறித்து, 'நீவிர்எம்மைப் பிரிந்தீராகில் அதற்காகப் பெரிதும் துயருறுதொழியின், பெரிய நம்பி, 'ஸ்ரீ யானவந்தார்' என்ற பெரியர் திருவடிகளே நமக்குத்தஞ்சம்,' என்றருளிச் செய்து அவர் பால் மிக்கக்ருணைகொண்டு மற்றைச் சீடர்களையுங்கூட்டி அவர்கட்கு * ஆறுவாக்கியமருளிச் செய்தார். அவை:

1. வேதாந்த விழிப் பொருளைக்கற்றும், கற்பித்தும் வரக்கடவீர்; அது கூடாவிடில்,
2. † அருளிக்சேயலை ஒதியும் ஒதுவித்தும் வரக்கடவீர். அதற்கும் தகுதி இல்லையாகில்,
3. தீவ்யதேசங்களிற் சென்று ஆங்கெழுந்தருளிய எம்பெருமான் கருக்குக் கைங்கரியம் செய்யக்கடவீர். அதுவுகூடாதாகில்,
4. திருநாராயணபுரத்தே சென்று ஆங்கொரு குடில் கட்டிக்கொண்டு வாழுவின்; அதுவும் கூடாதாகில்,
5. 'தீவ்யம்' எனும் சிறந்த பெரிய மந்திரத்தினை உச்சரிக்கக் கடவீர், அதற்கும் தகுதியின்றாகில்,
6. பாகவதரதுஅருள்நோக்கிந்நு இலக்காக வாழுவின் என்பன.

ஒருகால், உடையவர் சராணகதியின் திறத்தினை அருளிச் செய்கையில் ஆங்கே, பின்னாயுறங் காலில்லா தாஸர் அக்கோஷ்டியிலும் எழுந்திருந்து நிற்க, இராமாநுசன், இஃதென்ன பின்ளாய்? எனக்கேட்டருள, அவர், 'மிகச்சிறியனாகியயான் இப்பெரியார்கோஷ்டிக்கு உரியேனாய் வீடடையப்பெறுவேனோ!' என்றார். அதுகேட்ட எம்பெருமானார், 'யான் பெற்றேனாகில் நீர்பெறுவது நிச்சயம். பெரியநம்பிபெறுவரேல் யானும் பெற்றேனாவேன். ஆளவந்தார் பெற்றிருப்பாராயின் பெரியநம்பி பெறுவது உறுதி. யாவர்க்கும், பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமிருக்கையில் ஐயமுண்டாவதென்; நமக்குண்டானசம் பந்தம் ஒருசங்கிலிப்பிணையொப்பதன்றோ? 'கழுதுஉண்ணில், வாழையும் உண்ணும்! என்றுறுதி கொண்டொழுவுராக,' என்று மீட்டும்,

“எத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச்
சாத்தியிருப்பார் தவம்!

* இவை, இராமாநுசன் தமது அந்நிமதசையில் அருளிச் செய்த அரும் பொருள்.

† அருளிச் செயல்: திருவாய் மொழிமுதலிய பிரபந்தங்கள்.

என்றிருக்கையாலே, எத்தியிருந்தார் ஸ்ரீ பரதாழ்வான், அவரைச் சாத்தியிருந்தார் சத்துருக்கனன். எத்தியிருந்தான் நம்மாழ்வார், அவரைச் சாத்தியிருந்தார் ஸ்ரீ மதுரகலிகள். எத்தியிருந்தார் பெரியாழ்வார், அவரைச் சாத்தியிருந்தார் நாயச்சியார் எனவுமருளிச் செய்தார்.

பின்பொருநாள், கந்தாடைமுதலியாண்டான் உடையவரை நோக்கி 'ஸ்ரீ பெரும்பூதாராகிய அவதார ஸ்தலத்திலே தேவரீருடைய விக்கிரகம் ஏறியருளப்பண்ண வேண்டும், என்ன அவரும் அங்குனே செய்க என்றனாமதியளித்தார். அப்பால் ஆண்டான் தொழில்வல்லா னொருசிற்பியைக்கொண்டு காரியம்நிறைவேற்றிப்பின் உடையவர் ஸந்திக்குக் கொண்டுவர, அதுகண்ட நம் இராமாநுசன்பெரிதும் உவந்து அவ்விக்கிரகத்தினை அணைத்துத்தழுவிக்கொண்டு புஷ்யமாதத்தில் [தைமாதத்தில்] புஷ்யநட்சத்திரத்திற் பிரதிஷ்டை செய்யுங்கள், என்று ஓர் திருமுகம் எழுதித்தந்தருளிஞர். அதற்கப்பால் ஆண்டானும் அக்குறித்ததினத்திற் பிரதிஷ்டை செய்ய * அன்றே இராமாநுசனுக்கும் திருமேனியிற்றளர்ச்சியுண்டாக, அவரும் 'ஆண்டானுக்கு நாம் எழுதித்தந்த நாள்சுதே என்றறிந்த அளவிற்பேரானந்தமுடையராய், அப்பொழுதேவிரைந்து வருமாறு அவ்வாண்டானுக்கும் திருமுகம் விடுப்ப ஆண்டானும் அதுபெற்ற அப்பொழுதேகடிக எழுந்தருளி இராமாநுசனது அடிக்கமலங்கிட்டினார். பிறகு ஆண்டான்முதலோர், செவ்வனையழுத்துள்ள தேமாக் கிளித் திரள்கள் காத்திருக்குமாபோல அவ்வெம் பெருமானுடைய திருமேனியைக் காத்திருப்பாராயினர்.

அப்பால் முறைமுறையாக எம்பெருமானார்க்குத் திருமேனி தளர்வடைய அவரும் எம்பிரான் திருவடிகளையே தம் முடிக்கணியாகச் சூடிப் “பைகொள் பாம்பேறியுறைபரனேயுன்னை — மெய்கொள்ளக்காண விரும்பு மென்கண்” என்று அவனையேபல பலபடிநினைந்து நினைந்து, திருமணிவடம் முதலிய தரித்துக்கொண்டு மங்களவாத்தியம் முழங்க ஆசாரியர்கள் திருவடிகளைத் தியானித்த வண்ணம் திருநாட்டை யலங்கரித்தார். அத்திருநாடென்னும் பெருநாட்டிலுள்ள நித்திய ருரிகள் ஒரு பரமபாகவதர் இங்குவந்தாரே! எனப் பேரானந்த முடையராய்,

“நாரணன் தமரைக்கண்டு கந்து நன்லீர்முகிற்

பூரணபொற்குடல் பூரித்ததுயார்விண்ணில்

நீரணி கடல்கள் நின்றார்தன நெடுவரைத்

தோரண நிரைத்தெங்கும் தொழுதனருலகே”

என்றபடி தொழுது வந்தெதிர்கொள்ளச் சென்று,

* அக்குறித்ததினத்தில் அந்த விக்கிரகத்திற்கு, ஒரு சிற்பியைக் கொண்டு கண் திறப்பிக்கையில், உடையவரது திருக்கண்களினின்றும் இரத்தம் பெருகிற்று, எனவும் கூறுவார்.

“வந்தவரெதிர் கொள்ள மாமணி மண்டபத்து
அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடு”

*ஸாரூப்பியம் பெற்று அப்பரமபதநாசனுக்கு, கழிபெருமகிழ்ச்சியோடு நித்திய
கைங்கரியம் செய்து கொண்டே வீற்றிருப்பாராயினார்.

—:0:—

இப்படிப்பட்ட இவ்வியோழ்வார் வைபவத்தை, (1) பெரியபெருமானும், (2) திருவேங்கடமுடையானும், (3) பேரருளாளரும், (4) திருநாராயணப் பெருமானும், (5) அழகரும், (6) திருக்குறுங்குடிநம்பியும், (7) நம்மாழ்வாரும், (8) நாதமுனிகளும், (9) ஆளவந்தாரும், (10) பெரியநம்பியும், (11) திருக்கோட்டியூர்நம்பியும், (12) திருமலைநம்பியும், (13) திருமலையாண்டாளும், (14) பிரம்மராக்ஷஸும், (15) ஊமையும் வெளியிட்டமையாலும் அறியலாம்.

1. பெரியபெருமான் வெளியிட்டபடி: தம் திருப்பவளச் சோதிவாய்தி
றந்து ‘உபயவிபூதியையும் ஐமக்கேதந்தோம், என்றருளினைமையாலும்;

2. திருவேங்கடமுடையான் வெளியிட்டபடி: உடையவர் திருப்பதிகச்செழுந்த
ருளியகாலத்து ‘தும்பையூர்கொண்டி, என்பாளாரு ஆய்ச்சி தயிர்ப்பணம் பெற
வந்து உடையவரைச் சேவித்துநிற்க, அவர் அப்பெண்ணைச் செவ்வனே கடாக்கி
த்தருள, அவன் மிக்கஞாபகத்தி யுடையளாய் எனகுத்தயிர்ப் பணித்திற்கு
மாறாகமோட்சம் தரவேண்டும், என்ன, நம் இராமாநுசன் ‘அது கொடுக்கத்தக்க
வர் திருவேங்கடவர் ‘யானன்று,’ என்றஅளவில், ஆகில், அதற்குத் தேவரீர்
ஒருசிறுமுறி [சீட்டுத்] தரவேண்டும், என்ன, அவரும் அங்ஙனே தந்தருளினார்.
அது பெற்ற அவ்விடைப்பெண் திருமலைக்கண்விடைந்துசென்று திருவேங்கட
முடையானுக்கெதிர் அச்சீட்டைப்படிக்க அவரும் அக்கணமே வீடளித்த
மையாலும்;

3. பேரருளாளன் வெளியிட்டபடி: யாதவப்பிரகாசனுக்கு, ‘நம்மிராமாநு
சனை ஒருபிரதக்ஷிணம் பண்ணக்கடவிராக’ எனஸ்வப்பனம் அளித்தமையாலும்,

4. திருநாராயணன் வெளியிட்டபடி: தொண்டனூரிலேஸ்வப்பனங்காட்டி
யருளி அழைத்துப்போய், தாம் அவர்க்குப் பிரத்தியக்ஷமா கையாலும்; ‘என்னு
டைய செல்வப்பிள்ளையன்றோ! என்று அணைக்கும்படி தன்னைக்காட்டிக்
கொடுத்தமையாலும்;

5. அழகர் வெளியிட்டபடி: கிடாம்பி யாச்சான், ‘தான் திக்கற்றவன்,
என்ன, அதற்கு அழகர் ‘நம் இராமாநுசனைப் பெற்றிருந்தும் இங்ஙனம் கூறல்
தகுதியா? என்கையாலும்;

* ஸாரூப்பியம் — திருமாலப்போலவே யிருத்தல்.

6. திருக்குறுங்குடிநம்பி வெளியிட்டபடி: ஒருகால் உடையவர் முதலோர்
நம்பியைச் சேவிக்கச் சென்றபோது அக்குறுங்குடிநம்பி, ‘நாம் பலஅவதார
மெடுத்தும் நம்மையறிந்துய் முபாயம் அறியாதே அலெகின்ற உயிர்கள் தும்
மைச்சரணடைந்து உய்ந்தமகிமையென்னே! என்ற இராமாநுசனைப் பெரிதும்
உகந்தமையாலும்;

7. நம்மாழ்வார் வெளியிட்டபடி: “கலிபுகங்கெடுக்கண்டு கொண்டின்”
என்று உடையவர் அவதாரத்தை முன்னரோகுறித்தமையாலும்;

8. ஸ்ரீமந்நாதமுனிவர் வெளியிட்டபடி: உடையவர் அவதாரத்தைக்
குறித்து ‘குளப்படியிலே தேங்கினால் குருவிக்குடித்துப்போம், வீரநாராயண
புரத்தேரியில் தேங்கினால் நாடுவிளையும்’ என்றமையாலும்; இதன் விவரம்:
நம்மாழ்வாராகிறதாளமேகம், பெரிய பெருமானாகிற பெருநாடலிலே படிந்து,
அவனது கல்யாணகுணங்களாகிய நீரினைப்பருகி நாதமுனிகளாகிய மகாமேரு
விற்பொழிந்து, உய்யக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பிகளாகிய அருவிகளாக
இறங்கி: ஆளவந்தாராகிற பேராரற்றிற் கூடி, * எம்பெருமானாகிற பெரிய
ஏரியில்வந்து தேங்கி, நம் ஆசாரியர்களாகிற மதருகளிலே புறப்பட்டு, இச்சம்
ஸாரமாகிற கமுனிகளிற் பாய்ந்து உயிர்களாகிற பயிர்களை வளர்த்து, மோட்ச
மாகிற பயினைப்பயக்கும் என்பது.

9. ஆவந்தார் வெளியிட்டபடி: உடையவரது கல்வித்திறமையினைக்
கண்டு தம் விரல் நிமிர்ந்தமையாலும்;

10. பெரியநம்பி வெளியிட்டபடி: உடையவர்க்கு ஆசிரியரான பெரிய
நம்பி, உடையவரிடம் மிக்கபத்தியுடையராய் அவர் திருவடிகளிலே தம் குமா
ரனை புண்டரீகாக்ஷரையும் ஆளாக்கினமையாலும்;

11. திருக்கோட்டியூர் நம்பி வெளியிட்டபடி: உடையவரது ஆசிரியரான
திருக்கோட்டியூர் நம்பி தம் இராமாநுசர்க்குத் திருமந்திரத்தையுபதேசித்த
காலத்து ‘இதினை ஒருவர்க்கும் புலப்படுத்தாதிருப்பீராக’ என்ன உடையவர்
அதினைக்கடந்து, உலகுய்யப்பவர்க்கும் அருளிச்செய்தார். அதுகண்ட நம்பி
அவரது பெருங் கருணைக்கு வியந்து தம் குமாரமாகிய தெற்காழ்வானையும் நம்
இராமாநுசன் திருவடிக்காட்டித்தினமையாலும்;

12. திருமலைநம்பி வெளியிட்டபடி: உடையவர் திருமலைக்கெழுந்தருளிய
காலத்து, நம்பி தாம் எதிர்கொண்டு சென்று தீர்த்தம் முதலிய அரிக்க, அது
பெற்ற நம் உடையவர் நம்பியை நோக்கி, ‘தேவரீர் எழுந்தருள்வானேன்?

* ‘வீரநாராயண புத்தேரியில் தேங்கினால் நாடுவிளையும்’ என்றது தத்து
வஞானம் உடையவர்க்கு உண்டாகில் அவர் மூலமாகலெகினர்க்குப் பரவும்
என்றபடி: ‘திருமந்திரத்தைக் கோபுரத்தேநின்று பலருமறிய உபதேசித்தருளி
னார்’ எனவழங்குவதும் இங்குஸ்மரிக்கத்தக்கது.

சிறியார் ஒருவருமில்லையோ? 'என்ன, அதற்கவர், 'என்னிலும் சிறியார் இங்கு எவருமில்லை' என்கையாலும்; 'உள்ளங்கை கொணர்ந்த நயினர்' என்ற எம் பாரைவைவைவராகியளித்தமையாலும்; குமாரரான பிள்ளைத் திருமலை நம்பியையும் அவர்க்கே ஆட்படுத்தினமையாலும்;

13. திருமலையாண்டான் வெளியிட்டபடி: இவரிடம் உடையவர் திருவாய் மொழியின் விசேஷார்த் தங்களைக் கேட்கும் காலத்து "அறியாக் காலத்துள்ளே" என்றபாட்டிற்கு இராமாநுசர் விசேடப் பொருளென்றுரைக்க அது கேட்ட திருமலையாண்டான் 'சாந்தீபன்' என்புனிடம் 'கண்ணன் படித்தவாறு இவ்வுடையவர் தம் பக்கல் படிப்பது' என்றுகொண்டு அவரிடம் மிக்க பக்தியுடையராய்த்தம் குமாரர்சுந்தரத் தோளினையாராயும், இராமாநுசன் திருவடிகளில் ஆசிரியப்பித்தமையாலும்;

14. பிரமாநுசல் வெளியிட்டபடி: யாதவப்பிரகாசருக்கு சிறிதும் அஞ்சாமல் இராமாநுசர்க்கு அஞ்சிப்போனமையாலும்;

15. உமை வெளியிட்டபடி: காஞ்சிமாநகரத்து ஐந்தாறுவயதுள்ள உமையாயிருந்தானொருவன் உடையவரது அருளாற்பேசுந் திறம்படைத் தமையாலும் என்க.

வாழ்த்து.

கட்டளைக் கலித்துறை.

நல்லார் புகழ்பெரும் பூதார் முனிவரன் ஞானவெள்ள
மல்லார் புயமால் சமயப் பாரை வளர்த்துடுக
எல்லா நலனுஞ் செறிதமிழோங்க மெமக்கருள்செய்
பல்லார் புகழ்க்குரு கோபாலன் வாழ்கவிப் பார்மிசையே.

இளையாழ்வார் என்னும்

ஸ்ரீ ராமாநுஜா சாரியர் வைபவம் முற்றுப் பெற்றது.

தி. கோ. ஸ்ரீ ரங்காசாரியர்.

பதிவிரதைகளினிலக்கணம்.

(237-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி).

ஆனால், ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஸ்வதந்திர விஷயத்தில் யெள்வன காலத்தில் மாத்திரம் வித்தியாசம் ஏற்படுவதுபோல் இந்தச் சுலோகத்தினால் தோற்றுகின்றது. இந்தப் பருவத்திற் பெண்ணைவன் ஆணுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டுமென்பது பின்வருங் காரணங்களினால் விளங்கும்.

உயர்ந்த பதவியிலிருக்கு மொருவன் தாழ்ந்த நிலமையிலுள்ளவனோடு நேரே கலந்து வியவகரியாது, தனக்கு அடுத்தபடியிலுள்ள உத்தியோகஸ்தன் மூலமாய் அவனுக்குக் கீழுள்ளவர்களுக்குப் படிப்படியாய்த் தனது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டுக் கடைசியாய்த் தாழ்ந்த நிலமையிலுள்ளவனை யெட்டுவதுபோல, மிகவும் குஃமமாயும் மேன்மையானதாயுமிருக்கிற ஆத்மசைதன்யமானது மிகவும் ஸ்தூலமாயும் இழிவானதாயுமிருக்கிற இந்த ஜம்பூதங்குளின் தொகுதியாகிய தேகத்துடன் நேரே கலப்பதில்லை. மற்று எங்ஙனம் எனின், ஆத்மசைதன்யமானது படிப்படியாய்த் தனது தன்மையிற் றூழ்ந்துள்ள தத்துவங்கள் ஒவ்வொன்றினும் முறையே பிரகாசித்துக் கடைசியாய் ஸ்தூலதேகத்தை யெட்டுகின்றது. அந்தத் தத்துவங்கள் நிற்கும் முறை வருமாறு:—

1. ஆத்மா..
2. புத்தி.
3. மனம்.
4. குஃமதேகம்.
5. ஸ்தூலதேகம்.

ஆத்மாவானது ஸ்தூலதேகத்திற் பிராணன் வடிவமாய் விளங்கி, வெளியுலகத்தின் அறுபவங்களைக் கிரகித்துக்கொண்டு திரும்பி, படிப்படியாய்ச் குஃமதேகம், மனம், புத்தி ஆகிய இந்தத் தத்துவங்களின் வழியாய் மேலே (உட்) சென்று, தனது சொந்த இடமாகிய ஆத்மாவை யடைவதே மோக்ஷமென்பபொருள். பிரகிருதியின் சம்பந்தத்தினால் உண்டாகும் அறுபவங்களைச் சம்பாதிக்கும் பொருட்டே நாம் ஜன்மமெடுத்தோம். அவ்வறுபவங்கள் அனைத்தையும் ஒரு ஜன்மத்திலேயே நாம் பெறுவது அமையாதாதலின், அடிக் கடி ஜன்மமெடுத்து இறப்பதும் பிறப்பதுமாகிக் கடைசியாய்மேலே குறிக்கப் பட்ட குஃமதத்துவங்களின் வழியே உட்சென்று நந்ததியை நாடி மோக்ஷம் பெறவேண்டும். இதனால் நமக்கு விளங்கியது யாதெனின், மாறுட ஜன்மமெடுத்தவர்கள் எல்லோர்க்கும். 1. ஆத்மா, 2. புத்தி, 3. மனம், 4. குஃம

தேகம், 5. ஸ்தூலதேகம் எனும் ஐந்து தத்துவங்களும் அமைந்திருக்கின்றன வென்பதேயாம். இவை எல்லோர்க்கும் பொதுவாயின், மாதுடரில் ஆண் என்றும் பெண் என்றும் உள்ள வித்தியாசம் எங்கு ஏற்பட்டது? மேற்கொல்லிய ஐந்து தத்துவங்களுள் எந்தத் தத்துவத்தில் வித்தியாசமிருக்கின்ற தென்று பார்த்தால்:

ஆத்ம தத்துவத்தை யொட்டிப் பார்க்கும்போது புருஷனுக்கும் ஸ்திரீக்கும் வித்தியாசமில்லை; ஆண்ஆத்மாவென்பதும் பெண்ஆத்மாவென்பதும் கிடையாது; ஆணிலும் பெண்ணிலும் ஆத்மாவொன்றே, ஒரு தன்மையதே யாகும்.

புத்தியை யொட்டிப் பார்க்கும்போது, ஆணும் பெண்ணும் சமமென்றே கூறலாம்; ஆயினும் பெண்ணுக்கு ஒருவாறு புத்திக்கூர்மை யதிகமாகும்.

மனத்தை யொட்டிப் பார்த்தால், சாதாரணமாய் இருவருடைய மனமும் காமத்தை நாடிநிற்கும். மனமும் மாருதமு (காற்று)மொன்றாகும்; அஃதாவது, மனம்காற்றைப்போல் அவ்வளவு அசைவற்றது, நிலையில்லாதது, சலித்துக் கொண்டே இருக்கும். இது மனத்திற்குப் பொதுத்தன்மையாயினும், புருஷனது மனத்தினும் ஸ்திரீயினது மனம் விசேஷ சஞ்சலமுற்றது. ஆகவே, நிலையில்லா மனத்தைபுடைய ஸ்திரீயானவள் பிரகிருதிசம்பந்தமான உலகத்து அறுபவங்களை ஆராய்ந்து மேற்கொள்ளுமாறு தன்னினும் அசைவற்றுத் திடம் பொருந்தியிருக்கிற மனத்தைபுடைய புருஷனைச் சார்ந்து நடக்கவேண்டியதாகின்றது. இந்த மனம் என்னுந் தத்துவத்தில் ஸ்திரீ புருஷ வித்தியாசம் ஏற்பட்டது.

மனம் என்னும் தத்துவத்திற்குக் கீழ் ஸூக்ஷ்மதேக மென்றும் ஸ்தூலதேகமென்றும் இரண்டு தேகங்களுள் வெனக்கூறிலோம். நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுவதே ஸ்தூல தேகமாகும். கண்ணுக்குத் தெரியாததாயும், ஸ்தூலதேகத்தினுள் வர்த்திப்பதாயும், மனத்துக்குமாத்திரம்தெளிவாய்விளங்குவதாயுமிருப்பது சூக்ஷ்மதேகமாகும். நமது கண், காது, மூக்கு, முதலிய அவயவங்களுக்கு அவ்வவற்றிற்குரிய தன்மையை (அஃதாவது, பார்த்தல், கேட்டல், மோத்தல் முதலிய தொழிலைப்புகுந் சக்தியை)க் கொடுப்பது இந்தச் சூக்ஷ்மதேகமேயாம்; எனவே, சூக்ஷ்மதேகமானது ஐம்புலன்களுக்கும் இருப்பிடமாகின்றது. நாம் நித்திரை செய்யுங்கால் இந்தச் சூக்ஷ்மதேகம் ஸ்தூலதேகத்தினின்று விலகி யிருக்கின்றமையால், கண் காது முதலிய அவயவங்கள் தத்தம் தொழிலைப் புரிவதில்லை. சூக்ஷ்மதேகமென்பது ஸ்தூலதேகத்திற்கு ஆதாரமானது; சூத்திரம் போன்றது. அஃது அசைந்தால், ஸ்தூலதேகம் அசைந்தேநீரவேண்டும். சூக்ஷ்மதேகத்தில் வர்த்திக்கின்ற (வியவகரிக்கின்ற) “நான்” என்பவனுக்கு ‘உள்மனிதன்’ என்றும், ‘உண்மையான மனிதன்’ அவனே என்

றும், வெளியுலகில் ஸ்தூலதேகத்தில் “நான்” என வியவகரிப்பவன் அந்த ‘உள்மனிதனுடைய நிழலாகையால் உண்மையான மனிதனல்லன்’ என்றும் சொல்வதுண்டு.

மேலே, ஆத்மா, புத்தி, மனம் என்னுந் தத்துவங்களில் ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய நிலைமையையொப்பிட்டுப்பார்த்ததுபோல், அவர்களுடைய ‘உள்மனிதன்’, அல்லது சூக்ஷ்மதேகத்தை யொட்டிப்பார்த்தால், ஸ்திரீயின் சூக்ஷ்மதேகம் மிகவும் லேசானது. ஸ்திரீக்கு இதனிடத்தே பற்று அதிகம், இந்தத் தேகத்தில் வர்த்திப்பதே அவளுக்கு மிகவும் பிரியமான காரியம். இயற்கையிலேயே சூக்ஷ்மதேகமானது பலவிதவிகாரங்களுக்கு (மாறுபாடுகளுக்கு) இடமானது; பலமில்லாதது. இதனை உட்புறத்திருந்து மனத்தினாலும், வெளிப்புறத்திருந்து திடமான ஸ்தூலதேகத்தினாலும் நிலப்படுத்திக் காக்க வேண்டியது. இவ்வாறு செய்வதற்கு ஸ்திரீக்கு யோக்கிதை இல்லை—அவளுடைய மனம் மிகச்சஞ்சலமானது ஸ்தூலதேகம் பலமற்றது, மென்மையானது. சூக்ஷ்மதேகத்தை மனத்தினால் அடக்கியமித்து ஆளாவிடின், அதன் தோற்றங்களுக்கும் மாயாவி்காரங்களுக்கும் உள்ளாகி, சொப்பனத்தைப் போன்ற பொய்யுலகின் மருளிலே மயங்கி நமது தாய்விடாகிய ஆத்மஸ்தானத்தை மறந்து அந்த ஸச்சிதானந்த சுகப்பேற்றையடையாமற்போவோம். ஸ்திரீயின் சூக்ஷ்மசரீரம் இத்தன்மையது. புருஷனுடைய சூக்ஷ்மசரீரம் இதனினும் உறுதியானது, வன்மைமுற்றது; ஸ்தூலத்திற்குப் பிரவர்த்திக்கும் இச்சைபுள்ளது; பிரகிருதியின் தன்மையாகிய “நான்” என்னுந் கர்வம் முதிர்ந்து, எங்கும் நிறைந்துள்ள ஆத்ம வஸ்துவானது குறுகி அறுவாகித் தான் வேறெனப் பாவித்துக் கர்வங்கொண்டது; இதனாலேயே அஃது “ஆணவம்” கொண்ட தென்படுவது. இங்கிருந்து ஆண் தன்மை ஸ்தூலத்தில் வெளியாகின்றது.

இவ்வாறாக மனம் முதலாகிய தத்துவங்களில் ஸ்திரீக்கும் புருஷனுக்கும் வித்தியாசமான தன்மைகள் இயற்கையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. ஒருவரிடத்திற்கு குறைவாயிருக்குந் தன்மைமற்றவரிடம் அதிகமாயிருக்கின்றது. ஆகையால், ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒன்றுகூடி ஒரே மனமுள்ளவராகி ஒருவருக்கொருவர் இணங்கி, ஜீவயாத்திரை செய்வதில் இருவரும் துணைவராய்க்கூடிலோ மென நினைந்து நடந்தால், தொலையாத அந்த வழியை ஆயாச மில்லாமலும் சந்தோஷமாயும், மிகுந்தலாபத்துடனும் கடக்கலாம். ஸ்திரீயினிடத்திருந்து புருஷன் மெல்லிய தன்மையையும், இரக்கத்தையும், அன்பையும், பரலோகத் தைநாடும் இயல்பையும், ஸ்தூலத்தினின்று சற்று விலகிச் சூக்ஷ்மத்தைத்தேடும் உருசியையும் அப்பியடுத்து நற்கதிபெறலாம். இல்லையெனின், அவன் ஆணவம் உருசியையும் அப்பியடுத்து நற்கதிபெறலாம். இல்லையெனின், அவன் ஆணவம் மிகுந்து பிரகிருதியில் ஆழ்ந்து, வெளியுலக வியாபாரமேயிக்கு உள்ளுலக நூட்டமற்று, தற்காலப்பயனையே விரும்பி, மிகுந்த தன்மைமேலிட்டு, மாறுபாடு கொண்டு அரக்கனென விளங்கியவான். புருஷனையடுத்த ஸ்திரீ

யானவன் தனக்குள்ள சபலசித்தத்தினால் விளையும் தீமைகளினின்று தப்பி, சமு சாரவாழ்க்கையில் அபலையான தனக்கு நேரக்கூடிய ஆபத்துக்களுக்கு இரையா காமல் அவனுடைய மனோபலத்தைக் கொண்டு பிழைத்து, வெளியுலகின் அநு பவத்தையும் பிரகிருதியின் தன்மையையும் தன்முனைவனது சகாயத்தினால் நன்குணர்ந்து, —கழைக்கூடாதாயானவன் மிருத்த சாதனைகள் செய்து கஷ்டப் பட்டபட்டுப் பெரு முயற்சியெடுத்துச் செய்யுங் காரியங்களை அவ்வண்ணஞ் செய்யத்துணி வில்லாதவரும் கையாலாகதவருமான நாம் கிறிதும் கிரமமின் றிச் சற்றுங் கருணையற்றுக் குறைகூறி அக்காரியங்களை 'வேடிக்கை' யெனக் கண்டு களித்து அநுபவிப்பதுபோல, —புருஷானவன்' வெகு கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதிக்கும் பிரகிருதியின் அநுபவத்தை எளிதில் மேற்கொண்டு தான் உய்யும் வழியைப் பற்றலாம். ஜன்மமெடுத்ததும் பிரகிருதியின் சம்பந்தத் தினுலுண்டாகும் அநுபவங்களையறியும் பொருட்டே யன்றோ? இவ்வநுபவங் களைப் புருஷன் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதிக்க, ஸ்திரீயானவன் அவனையடுத்திருப் பதனாலேயே ஆயாசமின்றிச் சம்பாதிக்கலாம். தனக்குத் தானே இவ்வநுப வங்களைச் சம்பாதிக்கவோ அவளுக்குச் சர்பலமுமில்லை, மனோபலமுமில்லை; அன்றி, நிலையில்லா மனமுள்ளவன், எளிதில் மோசம் போகக்கூடியவன். ஆத லான் ஸ்திரீயானவன் உலகவாழ்க்கையிற் புருஷனையடுத்திருத்தலே நன்மை யாம்.

(இன்னும் வரும்).

கிருகஸ்தன்.

பக்தியுள்ள மன்னர்கள்.

முன்னொருகாலத்தில் நீரிமத்துவானன் என்று ஒரு பேர்பெற்ற அரசனிருந் தான். அவனுக்கு அமிநத்துவானன், கிருநத்துவானன் என இரண்டு குமாரர்க ளிருந்தனர். அவ்விருவரில் மூத்தவனுக்கு பக்திசிரேஷ்டனான காண்டிகியன் என்று ஒரு குமாரனிருந்தான். பகவானைக் குறித்துத் தியானிப்பதையே தொழி லாகக்கொண்ட இவ்வயவனாகிய கருதத்துவனுக்கும் கேசித்துவனுக்கும் ஒரு குமாரனிருந்தான். அந்த கேசித்துவனுக்கும் தன் பிதாவைப் போலவே வாழ்நான் முழுவதும் கட்டவுளைச் சிந்தித்தலே தொழிலாயிருந்தான். ஆயினும் கேசித்துவனுன், காண்டிகியன் ஆகிய இரண்டு பேரப்பிள்ளைகளும் அண்டை அரசராதலால் அவர்களுள் சண்டை நேரிட்டது. கடைசியில் காண்டிகியன் அரசிழந்துத் தன் நாட்டினின்றும் துரத்தப்பட்டான். அவன் வனவாசஞ் செய்கையிலும் அவனது குரு மந்திரி, பிரதானி முதலியோரும் மற்றும் சில

ரும் அவனைப் பின் தொடர்ந்து காய் கிழங்குகளைத்தின்று பசுவந்ராமத்தைத் துதித்துக்கொண்டே மலைகளிலும் காடுகளிலும் அவனுடன்கூடத் தங்கள் காலத்தைக் கழித்துவந்தார்கள்.

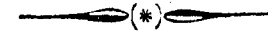
ஒருநாள் வெற்றிவீரனாகிய கேசித்துவனுன் ஜனசஞ்சாரமில்லாத காட்டுக் குச்சென்று பகவானைக் குறித்துத் தியானம் செய்துகொண்டிருக்கையில் ஒரு கோரமான புலி தோன்றி அருகிருந்த பசுவைக் கொண்டுபோய் விட்டது. கேசித்துவனுமும் விசனாக்கிராந்தனும் சமஸ்தானத்திருந்த குருப் பிராமணர்கள் அனைவரையும் வரவழைத்து புலி பசுவைக்கொல்லச் சமயம் வாய்க்கும்படி தான் அஜாக்கிரதையா யிருந்ததால் தனக்கு நேரிட்ட பாவதோஷத்தினி னும் தான் நீங்கப் பரிசாரம் யாதென்று அவர்களை வினவினான். அவனிடத் திருந்த குருப் பிராமணர்களும் அவனிலும் விவேகிகளன்று. ஆகையால் அவர் கள் நடுநடுவையும் ஸ்ரீநகையையும் கேளென்று அரசனிடம் சொன்னார்கள். சுனகர் மகான், நல்ல பக்திமான். அவர் அரசனுக்கு இன்னமாதிரி சொல்வ தென்று தோன்றாமல் இப்புவலகில் இச்சந்தேகத்தைத் தீர்க்கத்தக்கவர் உன் னால் தோல்வியடைப்பட்டும் காட்டுக்குத் துரத்தப்பட்டும் கிருக்கிற உனதுபகை வனாகிய காண்டிகியன் ஒருவனை என்று மொழிந்தார். அந்தப்பாபத்தினின்று நீங்கவேண்டு மென்னும் ஆசை அதிகமாயிருந்ததால் கேசித்துவனுமும் நாம் நிரா யுதபாணியாய்த் தனிமையாகச் சென்றால் ஒருவேளை கோபத்தால் காண்டிக் யன் நம்மைக்கொன்றாலும் நல்ல காரியங்களில் தலையிட்டுக் கொண்டிருப்பதா லுண்டாகும் மோட்சம் நமக்குக் கிடைக்கும். அன்றி காண்டிகியன் கருணை யுடன் உபதேசம் செய்வானேயானால் அதனால் தனது எகியம் பலியாது போகாதே! என்று தனக்குத்தானே உறுதிசெய்துகொண்டு இந்த மோக்ஷாத னமான உபதேசத்தை பகைவனிடமே அறியத் தீர்மானித்தான். அத்தீர்மா னத்தின்படியே கேசித்துவனுமும் மான் தோலுடைதாரித்துப் பக்திமாருன காண்டிகியன் வசிக்கும் காடு தேடிச்சென்று அவன் ஆச்சிரமமடைந்தான். காண்டிகியனும் தன் பகைவனைப்பார்த்தமாதிரித்தில் இனியில்லாத கோபம் மூண்டுத் தன் வில்லைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு கேசித்துவனுனைக் கொல்ல யத் தனித்தான். ஆயினும் கேசித்துவனுமும் தான் வந்தகாரியத்தை வெள்ளெனக் கூறி வில்லை அப்புறம் வைத்துத்தனக்கு உபதேசம் செய்யும்படி வேண்டினான். காண்டிகியனின் மந்திரிமார்களும் கேசித்துவனுனைக்கொன்றால் உலகமுழுமையும் ஆளலாமென்று அவனைக் கொல்லும்படித் தங்கள் அரசனை வற்புறத்தி னார்கள். ஆயினும் காண்டிகியனே அவர்கள் சொல்லுகின்றவகிலில்லை. அவ் வாறு செய்யின் நிலவுலகமுழுமையும் தனக்குக்கிடைக்குமென்பது வாஸ்தவ மே. ஆனால் அதுதனது பகைவனுக்கு மறுவுலகைக்கொடுக்கும்ன்றோ! இவ் வுலகாட்சியோ நீர்க்குமிழிபோல் நிலையில்லாதது. மறுவுலகாகிய மோட்சமே நித்தியமானது. ஆதலின் தான் அத்தருணத்தில் செய்யவேண்டியது கேசித்து

ஜனைக் கொல்வதன்று, மற்றையதெனில் அவன் நாடிவந்ததை அவனுக்கு உணர்த்தியுட்டுவதேயாம் என்று தானே ஆய்ந்தான்.

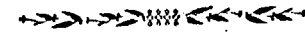
காண்டிக்யனும் அவ்வாறே கேசித்வஜனை அவனது சந்தேகத்தைக் கூறும் படி விரும்பினான். சந்தேகமும் கேட்டாயிற்று, அதற்கு விடையும் வினயமாய் வந்தது. கேசித்வஜனும் காண்டிக்யனிடம் செலவு பெற்றுக்கொண்டுச் சந்தோஷத்துடன் தன் நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்து யாகாதிகளைத் தங்கவாறு நடத்தி இன்னும் நடத்தவேண்டிய கருமங்களையெல்லாம் சரிவர நடத்தினான். யாகத்தை நடத்தின குருக்களுக்கும் மற்றும் பிராமணர்களுக்கும் வேண்டிய வளவு தனத்தை ஈந்தான். வழக்கம் போலவே யாகத்துக்கு வந்தவர்களுக்கு எல்லாம் அவரவர்கள் வேண்டுகோளைப் பூர்த்திசெய்தான். கேசித்வஜனும் எல்லாவற்றையும் விசேஷ ஆடம்பரமாகவே நடத்தினான். என்றாலும் தான் செய்யவேண்டியவாறு எல்லாம் செய்ததாக அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. தனது உபதேச குருவாகிய காண்டிக்யனுக்குக் குருதட்சிணை செலுத்தவில்லையே என்று உன்னினான். அவ்வெண்ணம் உதித்ததும் தன் இரதமேறி அந்த ராஜரிஷி வசித்த அடர்ந்த காட்டை நோக்கிச் சென்றான். தன் தாயாதி திரும்பி வந்ததைக் காணவே காண்டிக்யனுக்கு ஆச்சரிய முண்டாயிற்று. இம்முறை தன்னிடம் காட்டுக்கு வந்தது தன்மீது விரோத எண்ணத்தாலிருக்கலாமென்று காண்டிக்யனும் சந்தேகங்கொண்டு, 'என் வில்லை அவன்மீது செலுத்தி இன்றே அவன் துரோகத்தை முடிக்கிறேன்' என்று வில்லுடன் ஆயத்தமாய் நின்றான். ஆனால் கேசித்வஜனது அன்பான சொல்லும் களங்கமற்ற பார்வையும் அமைதியான நடையும் அவன் கொண்ட சந்தேகம் தவறென்று விளக்கின. கேசித்வஜனும் தன் தாயாதிக்கு அவர் விரும்பிய வஸ்து ஏதாவது தான் குருதட்சிணை கொடுக்க வேண்டியே வந்ததாக மொழிந்தான். காண்டிக்யனும் சிறிது அப்புறம் சென்றுத் தன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்தான். மந்திரிகளோ இழந்த நாட்டைத் திரும்பியடைய இதுதான் தருணமென்றெண்ணி அதைக் கேட்கும்படி தங்கள் அரசனை வேண்டினார்கள். காண்டிக்யனோ, அவர்கள் வேண்டுகோளை நிராகரித்தான். அவனும் நிலையற்ற நிலவுலகை ஆசிப்பது தகாதென்று கருதி இப்பூலோக சம்பந்தமான கிருத்தியங்களில் தக்க ஆலோசனை சொல்வதில் தன் மந்திரிமார்கள் சமர்த்தர்கள் தாமென்றும் மறுமைக்கு வேண்டிய விஷயங்களில் அவர்களுக்குச் சிறிதும் ஞானமில்லை யென்றும் அவர்களுக்குக் கூறினார். உடனே தன் பந்துவிடம் திரும்பிச் சென்று அவனுடைய வேண்டுகோள் உண்மையானதா வென்று சந்தேகங்கொண்டு பிறகு அது வாஸ்தவமே யென்றறிந்து தனக்கு ஆத்தம ஞானத்தை யுணர்த்தும்படி கேசித்துவஜனை வேண்டினான். உண்மையானதெனில் கேசித்துவஜன் தன் தாயாதியை வென்று அவளை நாட்டினின்றும் துரத்தியதில் தான் செய்யவேண்டிய கூத்திரிய தர்மத்தையே நடத்தினவன்

ஆகிறான். அவன் நாட்டிலேயே யிருந்து ராஜகாரியங்களைத் தினமும் நடத்திக் கொண்டிருந்தாலும் அவன் உண்மையான ஆத்தமஞானி, பக்திசிரேஷ்டனாய் வனத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்த காண்டிக்யனுக்கு ஆத்தம ஞானத்தை யுணர்த்தத் தக்கரு. கேசித்வஜனும், கூத்திரியன் அதிகமாய் விரும்பும் நாட்டைக் காண்டிக்யன், கேளாததுபற்றி ஆச்சரியமடைந்தான். காண்டிக்யன் தன் பந்துவிடத்தில் கூறியவசனமோ விசேஷ பொருளுள்ளது. “என் நாட்டை. ஏன் நான் திரும்பிக் கேட்கவில்லை” யெனின்? இப்பூலோகவாழ்வோ பேதைமையால் உண்டாகும் பேராசையால் விரும்பும் ஒரு பொருள். சமாதான காலங்களில் தன் குழகனைக் காப்பாற்றி யுத்தத்தில் தன் பகைவரைக் கொல்வதே வீரன் தொழில். என் நாடு எனக்கு பந்தமாயும் விலங்காயுயிருந்ததோடு அனாதை காக்க எனக்கு வலிமையுமில்லாததால் நீ நாட்டைக்கைப்பற்றிக் கொண்டாய். நான் கூத்திரிய வம்சத்தில் பிறந்தவனதலால் முதலில் நாட்டை விரும்பினேன். அரசாபிஷேக வேறொருவரிடம் யாசிப்பது கூத்திரியனுக்கும் வீரனுக்கும் ஏற்றதல்லவே. இந்த காரணத்தால் தான் நான் என் ராஜ்யியத்தைத் திருப்பிக் கேட்கவில்லை. அவ்வாறு கேட்டிருப்பேனாயின் அது என் மூடத்தனத்தை யன்றோ விளக்கும். மறுபடியும் என் நாட்டைக் கேட்டால் சுய நயத்தையே பாராட்டினவன் ஆவேனன்றோ,” என்று காண்டிக்யனும் மொழிந்தான். கேசித்வஜராஜனும் ஆனந்தங்கொண்டு தன் பந்துவினிடத்தில் அதிக நேசங்கொண்டு அவனுக்கு ஆத்தம ஞானத்தைத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் விளக்கினான்.

ஆ. பா. போ.

உஷ்ணமும் சிதளமும் வியாதியின் காரணங்கள்.

நமது தேகசுகத்திற்கு சிதளத்தினாலும் உஷ்ணத்தினாலும் விசேஷமாய் அடிக்கடி இடைபூறு நேரிடுகிறபடியால் அவற்றால் கெடுதி நேரிடாதபடி நாம் ஜாக்மிரதையாயிருக்கவேண்டும். சாதாரணமாய் உஷ்ணத்திற்கு சிதளமும் சிதளத்திற்கு உஷ்ணமும் மாற்றாயிருக்கின்றது.

முதலாக, சூரியகாந்தி நேரே தாக்கா விட்டாலும் நேகம் விசேஷ உஷ்ணத்தாஸிபடுவதால் சூரிய ஜன்னி என்னும் ஓர் வியாதி யுண்டாகின்றது. அவ்வியாதியோ சமீபியில் மரணத்தை யுண்டாக்குகிறது. இவ்வியாதியால் உஷ்ண தேசங்களில் ஜனங்

கள் திரளாய் மரிக்கிறார்கள். களைப்பு, கிறுபிறப்பு, ஸ்மரணைக் கேடு முதலிய வியாதிகள் மூளையில் விசேஷ உஷ்ணம் தாக்குவதால் உண்டாவதென்று தேர்ந்த வைத்தியர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். நமது சுகத்துக்குப் பகைஞனுதிய இந்த வியாதிக்குத் தப்பவேண்டுமாயின் வேனிற்காலங்களில் காலை 11-மணி முதல் சாயங்காலம் 3-மணிவரையில் வெய்யில் நம்மேல் படும்படி வெளியில் செல்லக்கூடாது. கரவஸ்திரத்தை யாவது பச்சையிலைகள் நிறைந்த ஒரு கிளையையாவது தலையில் தரித்தால் உஷ்ணத்தின் கொடுமை ஒருவாறு தணியும். அதிக உஷ்ணத்தினால் தலைகிறுபிறப்பாவது களைப்பாவது உண்டாயின் உடனே வியாதிஸ்தனைக் குளிர்ந்த நிழலுள்ள இடத்துக்குக் கொண்டுபோய் அவன் தலையிலும் கழுத்து மார்பு முதலிய இடங்களிலும் தேகத்தின் உஷ்ணம் 35-டி.கீ. வரும் வரையில் பலிக்கட்டியால் மெதுவாய்த் தேய்க்கவேண்டும்.

உஷ்ணம் மிதமிஞ்சியிருத்தலால் வயிற்றுக்கழிச்சல் அதிகார பேதி முதலிய வியாதிகள் உண்டாய் குழந்தைகளும் சிறு பிள்ளைகளும் விசேஷமாய் மரிக்கின்றனர்.

விசேஷ உஷ்ணம் போலவே விசேஷ சீதளம் மழைக்காலங்களில் ஆபத்தையுண்டாக்குகின்றது. என்றாலும் ஹருவத்துக்குச் சம்பம் போகப்போக இதன்கொடுமை அதிகரிக்கின்றது. குளிர்ச்சியினால் காது, மூக்கு, கைவிரல் முதலியவைகளில் ஒரு விதநோவும் காவில் வீக்கமும் உண்டாகின்றது. தேகத்தின் எந்த அங்கமாவது உஷ்ணமாயிருக்க வேண்டுமானால் இரத்தாசயத்திலின்று இரத்தம் அவ்விடத்திற்குப் போகவேண்டும். ஆனதுபற்றி நாம் அதிக குளிர்ச்சியுள்ள இடங்களிலில் நிற்கும்படி நேரிடுகிற காலங்களில் சிறிதேனும் சும்மாயிராமல் சுறுசுறுப்பாய்த் தேகத்தின் ஒவ்வொரு அங்கமும் அசையும்படி உலாவி இரத்தம் ஒடிக்கொண்டேயிருக்கும்படி செய்யவேண்டும். ஆனால் நெடுநேரம் மிக்க சீதளமான இடங்களிலிருந்தால் இரத்தம் உறைந்து அதின் உஷ்ணசக்தியுங்குறைய தேகத்தை அசைப்பது கடினமாய் அடக்கமுடியாத நித்திரையுண்டாகிறது.

“உஷ்ணமே பிராணன் சீதளமே மரணம்” என்னும் பழமொழி பின்வரும் சிறு கதையால் விளங்கும்.

டாக்டர் ஸோலண்டர் என்பவர் குளிர்ந்த நாட்டில் பயணப்படுவதற்கு முன்னால் தன் தோழர்களைப் பார்த்து “யார் உட்காருகிறீர்களோ அவர்களுக்கு நித்திரையுண்டாகும். அவ்வாறு தூங்குகிறவர்களுக்கு ஒரே தூக்கந்தான்” என்று சொல்லி நித்திரை செய்ய அதிக ஆவலுண்டா மென்றும் அதைத்தடுக்கவேண்டுமென்றும் எச்சரிக்கை செய்தார். அச்சமயங்களில் நித்திரை செய்வதால் உண்டாகும் செடுதி அவருக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தபோதிலும் அவரே தூக்கத்தில் விருப்பங்கொண்டவராய்த் தன்னைச் சிறிது படுக்கவிடும்படித் தன் தோழர்களை வேண்டினார். அவர் முன்னமேயே தங்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்திருந்ததால் அவரை அவ்வாறு விட அவர்கள் சம்மதிக்கவில்லை. சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் அவர்களால் முடியாது அவரை 2 வேலைக்காரர்களுடன் விட்டுச் சென்றார்கள். 5 நிமிஷத்துக் கெல்லாம் வெகு கஷ்டத்தோடு அவரை எழுப்பி, நெருப்புண்டாக்கி பிறகு அவரைக் குளிர்காயச் சொன்னார்கள். வேலைக்காரர் இருவரும் மடிந்தவர்களே. அவரும் சிறிதே மரணத்தினின்று தப்பினார். அவர் அங்கங்கள் வெகுநாள் வரையில் சக்தியற்றுக் கிடந்தன.

நமது தேகத்திலுள்ள அசுத்தங்களெல்லாம் விசேஷமாய் வியர்வையால் வெளியில் செல்லுகின்றன. குளிர்ச்சியோ வியர்வையுண்டாகாமல் செய்கிறது, அதனால் தேகத்தின் சருமங்கள் செய்ய வேண்டிய வேலையை சுவாசப்பையும் மற்ற அங்கங்களும் செய்யும்படி நேரிடுகிறது.

குளிர்ச்சி தேகத்தில்பேரில் தாக்குவதால் இரத்தம் இரத்தக் குழாயில் தங்கமாட்டாமல் உள்ளசென்று குளிர்ச்சியைச் சிறிதேனும் உணராத அங்கங்களுக்குப் போகின்றது. இதனால் அவ்வங்கங்களில் அதிக இரத்தம் தங்கும்படி நேரிடுகின்றது. அவ்வங்கம் சிறிது பலவீனமாயிருப்பின் உடனே வியாதியுண்டாகிறது. திருஷ்டாந்தமாக, ஒருவனுக்கு சுவாசப்பை, பலவீனமாயிருந்தால் கஷ்டமோ கமுண்டாகிறது. குடல் பலவீனமாயிருப்பின் கழிச்சலும் அதிகார பேதியும் உண்டாகிறது, இவையெல்லாம் குளிர்ச்சியினாலுண்டாவதன்றோ?

1. நித்திரை செய்யும்போதும்,
2. விசேஷமாய் உழைத்தவினாலாவது வேறு காரணங்களினாலாவது வியர்வையுண்டாயிருக்கும்போதும்,
3. வேன்னிரில் ஸ்நானம் செய்தபிறகும்,

குளிர்ச்சி தேகத்தின்பேரில் தாக்கப்படாது. இவ்விதிகளைக் கவனியாமையினாலேயே நம்மவரில் அநேகருக்குக் குளிரும் இருமலும் உண்டாகின்றன.

ஏதாவது ஒரு அங்கத்தில்மாத்திரம் குளிர்ச்சிதாக்குவதாயின் அது கெடுதியே யாம். கழுத்தின் பின்புறத்தில் குளிர் காற்று படுவதால் துமமலும் தொண்டைநோவும் உண்டாகின்றன. ஈரத்துணி யுடன், நெடுநேரமிருத்தல் தேகத்துக்குத் தீங்கையுண்டிபண்ணும். நம்மவரில், விசேஷமாய் ஸ்திரீகளுக்குள் இவ்வழக்கம் அதிகமாக இருக்கிறது; ஈரவஸ்திரங்களுடன் விசேஷநேரமிராது நான் ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும்.

வைகுண்டாச்சாரி கதை.

வடக்கே கோதாவரி நதிக்கரையிலுள்ள ஒரு சிறுகிராமத்தில் ஓர் வைணவ பிராமணனிருந்தான். அவன் இயற்கையிலேயே ஏழையாதலால், சாப்பாட்டுக்கு வேறுவழியில்லாமல், தினந்தோறும் காலையிலெழுந்து, ஸ்நானஞ் செய்து, மடியுடுத்தி, துவாதசநாமஞ் சார்த்திக்கொண்டு, மிகவும் தெய்வபத்தியுள்ளவனைப்போற்காட்டி பிச்சையெடுப்பது வழக்கம். அவ்வூர் ஓர் சிறு குக்கிராமமாகையால், அக்கிராமவாசிகளெல்லாரும் ரீட்சாருட்சிகளாயிருந்தார்கள். இப்பிராமணன் அவர்களுக்கு இருட்டறையில் மின்யினிப்பூச்சியைப் போல் பிரகாசித்துக்கொண்டு, சோதிடம் முதலானவைகளும் சொல்லிவந்தான். இவர் ஜோசியம் சொல்லுவதில், தீமையானகாரியங்கள் இல்லாமல் எப்பொழுதும் எல்லோருக்கும் நன்மையான காரியங்களையே சொல்லிவந்தபடியால், இவரிடத்தில் அவ்வூர் ஜனங்களுக்கு மிகவும் பற்றுதல் உண்டாயிற்று. அவர் எதைச்சொன்னபோதிலும் நம்ப ஆரம்பித்தார்கள்.

இதையறிந்த அப்பிராமணன் “காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்” என்னும் பழமொழிப்படி, இனி இவர்களைவஞ்சித்துப் பணஞ் சேகரிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, ஒருநாட்காலையிலெழுந்து, எப்போதும் போல் ஸ்நான

பானஞ்செய்து, நாமஞ்சார்த்திக்கொண்டு, அவ்வூர் நாட்டாமைக்காரனிடஞ் சென்று, “ஜயா, நாட்டாமைக்காரரே, நான் சென்ற இராத்திரி ஒருகாட்சி கண்டேன். அதை இவ்வூரார் எல்லாருடைய முன்னிலையிலும் வெளியிடவேண்டும். ஆகையால், அம்பலச்சாவடியில் இன்றுகாலமே ஒன்பது அல்லது பத்துநாழிகைக்கு எல்லோரும்வந்து கூடவேண்டிமென்று பறையறைவியும்” என்றார். அதைக்கேட்ட நாட்டாமைக்காரன் ஆச்சாரியரிடத்தில் அதிக விசுவாசமுள்ளவனாகையால், உடனே ஊரெங்குந்தெரிவித்து, அம்பலச்சாவடியில் கூடுமபடி எல்லோருக்கும் கட்டினையிட்டான்.

அப்படியே, எல்லோரும் குறித்தநேரத்தில் அம்பலச்சாவடியில்வந்து கூடி, அப்பிராமணன்வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பிராமணனும் மிகவும் ஆடம்பரத்தோடு வைதீகவேஷம் போட்டுக்கொண்டு, அம்பலச்சாவடிக்குப்போய், அங்கே அவருக்காகப் போடப்பட்டிருந்த ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார். எல்லோரும் என்னசொல்லப்போகிறாரோவென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அந்தப்பிராமணன் அவர்களைப் பார்த்து, “ஓ! சனங்களே, உங்களுக்கும் உங்கள் சந்ததியாருக்கும் இனி நரக பயமில்லை. நீங்கள் என்னையாதரித்துவந்தபடியால், உங்களுக்கு நன்மையுண்டாகும்படி இதுகாறும் ஸ்ரீவைகுண்டபதியைத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டு வந்தேன். அவர் நேற்றிரவில் எனக்குப் பிரத்தியட்சமாகி என்னை வைகுண்டத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், எனக்கு வைகுண்டாச்சாரி என்னும் பெயரைக்கொடுத்து, ‘நீ மிகவும் யோக்கியன். உனனால் அவ்வூராரெல்லோரும் வைகுண்டபதலியடைவதற்கு ஏதுவாயிற்று. அவ்வூரில் மாணமடைகிற ஒவ்வொருவருக்கும், உன்பிழைப்பிற்காக, அவ்வைந்துபொன் வாங்கிக்கொண்டு, ஒவ்வொரு சீட்டுக்கொடுத்தனுப்பு. நான் அவர்களுக்கு வைகுண்டபதலி அளிக்கிறேன்’ என்று சொல்லி என்னை மறுபடியும் இங்கே அனுப்பிவிட்டார். நான் கடவுளின் மகாத்மத்தையும், தயாளத்தையும் என்ன சொல்வேன்! வைகுண்டகாட்சியை மஹாஷுனலும் கேட்கப்போமோ! நீங்கள் அதிர்ஷ்டவான்கள்; புண்ணியம்பெற்றீர்கள்” எனப் பலவாறுகப் புகழ்ந்து, சன்மார்க்க வசனங்களை இடைக்கிடையே உபயோகித்து வசனிக்க, ஊரார் எல்லோரும் அதை நம்பி, அன்றுமுதல் அவரைத்தெய்வமாகப்பாவித்து, அவருக்குவேண்டியவைகளெல்லாம் கொடுத்து ஆதரித்து, யாராகிலும் இறந்து போனால், ஐந்துபொன் எடுத்துக்கொண்டுபோய் அவருக்குக் கொடுத்து, அவரிடத்திலிருந்து வைகுண்டத்திற்கு ஒரு சீட்டுவாங்கி பிணத்தின் கையிற் கட்டிக் கொடுத்திவிடுவது வழக்கம்.

இப்படி அனேகவருஷங்கள் செல்ல வைகுண்டாச்சாரியும் திரண்ட ஆஸ்திவந்தனாகி பெரிய மெத்தைவிடுமுதலானதுங் கட்டிவிட்டார். அவருக்கு வயதும் ஐம்பதுக்குமேலாயிற்று. இப்படியிருக்குகாலில் ஒருநாள், அவ்வூரில்

ஓர் எளியமனிதன் இறந்துவிட்டான். அவனிடத்தில் ஐந்துபொன்னுக்கு ஐவேச இல்லை. அவ்வூரார் மிகப் பேராபகார சிந்தைபுடையவர்களாதலால், எல்லோரும் வரிவைத்துக்கொடுத்து அவ்வெளியமனிதனை வைகுண்டத்திற்கனுப்புகிறதென்று தீர்மானித்து, பணம் தண்டிக்கொண்டுவரும்பொழுது, அவ்வூர்ச் சத்திரத்தில்வந்திறங்கியிருந்த ஓர் வியாபாரியையும் வரிகொடுக்கும் படி கேட்டார்கள். அவன் வரி என்னத்திற்கென்று அவர்களை வினவ, சங்கதியைச் சொன்னார்கள். அவன் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு, நல்லது என்று சம்மதித்து வரியைக்கொடுத்துவிட்டு, இவர்கள் அறிவீனத்தைக்குறித்து விசனப்பட்டு, அப்பிராமணன் தொழிலை நிறுத்தவேண்டுமென்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டான். ஊராரும் பணத்தைக்கொண்டுபோய் ஆச்சாரியாருக்குச் செலுத்தி சீட்டுவாங்கி வழக்கம்போலவைத்துக் கொளுத்தி விட்டார்கள்.

வியாபாரியோ, தனதீர்மானத்தை நிறைவேற்ற மறுநாள் அதிகாலையிலெழுந்து, ஒரு ஓலையையெடுத்து, அதில் “சிறுகாவூரிலிருக்கும் வைகுண்டாச்சாரிக்கு வைகுண்டபதியாகிய நாம் எழுதுவதென்னவென்று, நீர் தாரதர்மிய மில்லாமல், எல்லோருக்கும் சீட்டுக்கொடுத்தாற்போயிடுகிறீர். உமது தாட்சணியத்திற்காக நாம் எல்லோருக்கும் இடங்கொடுப்பதால் வைகுண்டத்தில் இடம் இல்லாமற்போயிடுகிறது. நாகம் காலியாய்க்கிடக்கிறது. இந்த விஷயத்தைப்பற்றியும் இன்றும் வேறுவிஷயத்தைப்பற்றியும் உம்மை முகதாவிடுகண்டு பேரவேண்டியதிருப்பதால், நீர் இச்சீட்டுகண்டநஷ்டமே புறப்பட்டு வரவேண்டியது. இப்படிக்கு வைகுண்டத்தில் வீற்றிருக்கும் வைகுண்டபதி” என்று எழுதி முத்திரித்து “பூலோகத்தில் சிறுகாவூர் வைகுண்டாச்சாரிக்குக் கொடுப்பது. அனுப்பு வைகுண்டம்” என்று மேல்விலாசம் எழுதி மஞ்சள்பூசி, சுகொட்டிற்குப்போய், முன்தினம் பிணத்தைச்சட்டசாம்பலுக்குள் புதைத்துவைத்து வந்துவிட்டான்.

பின்பு எல்லோரோடும் கூடி சஞ்சயனம் * செய்யும்படி சுகொட்டிற்குத் தானும்போனான். அங்கே மற்றவர்கள் அப்பிணத்தின் எலும்பைப் பொறுக்க சாம்பலுக்கிண்டியபொழுது இவ்வோலையகப்பட்டது. அது என்னவென்று பார்த்தபொழுது வைகுண்டாச்சாரிக்கு விலாசம் எழுதியிருப்பதைப்பார்த்து, உடனே அதை எடுத்துக்கொண்டு அவர்வீட்டிற்கு ஓடி சங்கதியை அவருக்குத் தெரிவிக்க, அவர், ஓகோ, ஏதோமோசம் நேரிட்டதென்று தனக்குள்ளே நினைத்து, “வைகுண்டத்திலிருந்து இப்பொழுது எனக்குக் கடிதம்வரவேண்டிய அவசியம் இல்லையே” என்று சொல்லி விழித்தார். அதற்கு அருகிலிருந்த அந்த வியாபாரி “ஐயா, நீர் எங்களைக் கைவிடப்பார்க்கிறீர். உம்

* பால் தெளித்தல். இது இந்துக்களுக்குள் பிரேதத்தைத் தகனஞ்செய்த மறுநாள் செய்யும் சடங்கு.

முடைய ஓலை அடிக்கடி வைகுண்டத்திற்குப் போகும்போது, என் வைகுண்டத்திலிருந்து உமக்கு இப்பொழுது ஓலைவராது? அங்கே என்னகாரியம் நேரிட்டிருக்கிறதோ தெரியவில்லை. ஓலையைப் பாரும். உமக்கு வயதுமுதிர்ந்ததினால் கண்கள் சரியாகத் தெரியாவிட்டாலும் நானாகிலும் வாசிக்கிறேன்” என்று சொல்லி ஓலையைவாங்கி முத்திரையையுடைத்து வாசித்தான். எல்லோரும்கேட்டு “ஐயா, புண்ணியாத்துமாவே, நீர் உடனேபோய், வைகுண்டபதியைக்கண்டு காரியத்தை முடிவுசெய்துகொண்டு வரவேண்டும். நீர் அப்படி உடனே செய்யாவிட்டால் அவருக்குக் கோபம் பிறந்து இனி நீர் கொடுக்கும் ஓலையை மதிக்காமல் எங்களை நாகத்தில் தள்ளிவிடுவார். தாமதிக்காமல் உடனே புறப்படும், உடனே புறப்படும்” என்று துரிதப்படுத்த, ஆச்சாரியார் விழிக்க, ஊராரெல்லாரும் ஒருங்குசேர்ந்து அவரைக்கையைப்பற்றி யிழுத்துக் கொண்டுபோய் சுடலையில் வைத்து எரித்துவிட்டார்கள். வைகுண்டாச்சாரியும் யானை தன் தலையில் தானே மண்ணைவாரிப் போட்டுக் கொண்டதுபோல் தன்னுடைய மோசக்குணத்தினாலே மரணமடைந்தான். பின்பு அவ்வியாபாரி அவர்களுக்குப் புத்தி போதித்து அவ்வைகுண்டாச்சாரி ஒரு ஆஷ்டாபூதியென்று அறிவித்து தன் ஊர்போய்ச்சேர்ந்தான்.

இக்கதையால், சுயப்பிரயோசனத்தை நாடி பிறரை வஞ்சிக்க எத்தனிக்கிறவர்களுடைய வார்த்தையில் நம்பிக்கைவைக்கலாகாது என்றும், அவ்வஞ்சகக்காரர்களுக்கும் தாங்கள் பிறருக்குச்செய்கிற மோசத்தினாலேயே முடிவு நேரிடுமென்றுத் தெரியவருகிறது.

மேலும் நம்மவர்களுக்குள்ளும் இதர ஜாதியாருக்குள்ளும் எத்தனை வைகுண்டாச்சாரிகளிருக்கிறார்கள்! நாம் நம்முடைய சுயபுத்தியை உபயோகப்படுத்தாமல், அவர்கள் மோசக்கருத்துடன் சொல்லும் பெரும் புளுகுகளையெல்லாம் வேதவாக்கியமென்று விழுங்கி, கடைசியில் பொருள் நஷ்டப்படுவதுமல்லாமல் எவ்வளவு அவர்களாலும் மற்றவர்களாலும் இகழப்படுகிறோம்!! இவைகளையெல்லாம் நாம் யோசித்து அறிவோமாக.

—:0:—

K. V. P. 1921-22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000

வர்த்தமானக் குறிப்பு.

இந்தியாவின் பஞ்சம் :—பஞ்சத்தின் கொடுமை சகியாது வருந்தி இந்தியாவின் கவர்ண் மெண்டாரால் தற்காலத்தில் ஆதரிக்கப்படுபவர்கள் சுமார் 3-லட்சம் ஜனங்கள்.

பஞ்சவேலை 1851-ல் முதல் இந்தியாவில் செய்கிறார்கள். 1899-1900 வருஷத்தில் 186 பஞ்ச இயந்திரங்கள் இருந்தன. இவைகளில் 5-இயந்திரங்கள் வேலை செய்யாதிருந்தன. மற்றவைகளில் 104 இயந்திரங்கள் தூல் மாத்திரம் தூற்கின்றன. 79- தூல் தூற்றல், நெசவு தொழில் ஆகிய இரு தொழிலும் செய்கின்றன. அவைகளில் வேலை செய்பவர்களின் மொத்தம் 1,63,241 பேர். அவர்கள் கைத்தொழில்களில் போட்டிருக்கும் முதல் 1,10,00,000 பவுன், சென்ற 2-வருஷங்களுள் புதிதாய் 23 இயந்திரசாலைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

ஏப்பிரல் 12-உ யைக் கடைசியாகவுடைய வாரத்தில் பெங்களூர் பட்டணத்தில் ப்னோக் வியாதினால் மரணமடைந்தவர்கள் தொகை 7. பெங்களூர் ஸ்டேஷனில் 9. கோலாரில் 23-பேர். மைசூரில் ஒன்றுமில்லையாம்.

மகந்து கோலேகேசு :—இந்த கேசில் குற்றவாளிகளான மங்கலதாசு யர்ரவாடு இருவரும் செய்திருக்கும் ஹைகோர்டு அப்பீலில் ஈரட்டன் துரை மங்கலதாசுக்காகவும் பார்டன் துரை யர்ரவாடுக்காகவும் வாதிப்பார்.

சென்னை சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் ஏப்பிரல் 18-உ யன்று மூன்றாவது வகுப்பு பிரயாணிகள் தங்குமிடம், ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் அறை, தந்தி ஆபீசு, வாசகசாலை முதலிய விடங்களில் வாயுவின் சக்தியால் விளக்கேற்றி வெளிச்சம் உண்டாக்கிறார்கள். இது வெகு நன்றியிருந்ததாம். இனி இவ்வாறே எப்பொழுதும் விளக்கேற்றுவார்கள் போலும்.

ஜனப் பி ரியன்.

மாதம் ஒருமுறை பிரசுரம் செய்யப்படும்.

புஸ்தகம். 1] சென்னை 1901-ல் ஏப்ரல் மீ [இலக்கம். 10]

* இராமாயண ஸங்கிரகம்.

(*)

“அஞ்சிலே யொன்று பெற்று அஞ்சிலே யொன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே யொன்று ருக வாரியாக் காசு வேகி
அஞ்சிலே யொன்று பெற்ற வணங்கைக் கண்டயலா ரூரில்
அஞ்சிலே யொன்றை வைத்தா னவனம்மை யளித்துக் காப்பான்.”

II-ஆம் அத்தியாயம்.

அயோத்தியா காண்டம்.

(266b-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

கூனியாகிய யமனும் இராமனைத் தேடிப் போவாரோடும் சேர்ந்து போகிறதைப் பார்த்த சத்துருக்களின் கனன்றெழுந்து அவனை வாரி ஆகாயத்தில் வீச யத்தனித்தான். பரதன் அவனைத் தடுத்து, “அப்பா சத்துருக்களே! பெரியவர்கள் வழக்கங்கெட முடித்த பாபியைச் சின்னாபின்னமாகச் செய்தால் நானும் சற்று திருப்தியடைவேன். அப்படிச் செய்தால் என் கர்த்தன் என்னைக் கோபிப்பா னென்பதற்கல்லவா பயந்து நிற்கின்றேன். தாய் என் பதனால் அவனை ஒன்றுஞ் செய்யாது விடவில்லை. முடிவற்ற விப

* இதிலாங்காங்கு எடுத்தாளப்பட்ட செய்யுள்களின் பொருளறிந் தான் தங் கொள்ளக் கூடாத சிறுவர் சிறுமியர் முதலாயினோர், செய்யுளைக் கவனி யாது வசனத்தையே வாசித்துக் கதையினை யறியலாகும்.

ரீதமான துயரத்திற் கேதுவாகிய கூலியைக் கோபிப்போ மென்றாலும் நமதையன் கோபித்துக் கொள்வான். நாம் நம்வழியே போவோம் வா” என்றான். இரவில் நித்திரை வேளைபிலும் புற்றரையிற் படுத்துமங்குவாலுயினுள் பரதன். அவனுடைய சேனை கங்கைக் கரையில் வந்து சேர்ந்ததைக் குகன் பார்த்தான். * வைவஸ்வதன் எனத் தரும் குகனுக்கு இந்தச் சேனை வெள்ளம் தூசு போற்றோன்றியது. இவனோ மகாவீரன். வீக்ரியசக்தியன், சுடித்தவுடட்டினன், வெடித்த சொல்லினன், தீப்பொறி பறக்கும் கண்ணினன், அடித்த வுடுக்கையன்; இவன் அந்தச் சேனை வெள்ளத்தைப் பார்த்தவுடன் பரதன் இராமனோடு ஒருவேளை சண்டை செய்ய வந்திருக்கலா மென்றுகித்துத் தன் சேனையை யெல்லா மொருங்கு சேர்த்துக் கங்கைக்குத் தென்கரையில் வந்து தன் வேடுவச் சேனையை நோக்கி, “தாயார் கலகத்தினால் படையெடுத்துவந்த பரதன் சேனையைக் கொல்வதற் கேற்பட்டேன், அயோத்திரதர் அரகரிமையை என் பிராணசினேகிதருக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டு நீங்களும் உங்களால் ஆனவரைக்கும் முனோந்து போர் புரியுங்கள், என்னுயிர்க்குக் கர்த்தன் ஆள்வதற்கு விடாது மோசத்தால் அரகரியலைக் கவர்ந்த மன்னரும் வந்தார்கள். என்னுடைய வில்லுக்கு மம்புக்கும் பிழைத்துப் போவார்களாகில் என்னை நாய்க்குக் கென்மல்லவா சொல்வார்கள்.

“அஞ்சன வண்ணனென் னொருயிர் நாயக னுளாமே
வஞ்சனை யாலர செய்திய மன்னரும் வந்தாரே
செஞ்சர மென்பன தீயுமிழ் கின்றன செல்லாவோ
உஞ்சிலர் போய்விடி னுக்குக் கென்றென யேசாரோ.”

இப்பரதன் தான் சற்றேனும் யோசனை செய்தானில்லை. தன் தமையனென்றும் பார்த்தானில்லை, இவன் இந்த ஆற்றைத்தாண்ட விடுவனோ? இவன் உயிரை வைப்பனோ? என்னண்பன் காட்டில் வாசஞ் செய்ய இவன் உலகாள்வதோ? இராமனுயிர் போவதற்கு முன்னமே நம்முயிர் போவது நல்லதல்லவா? இப்படியெல்லாம் சொல்லி அதிக உக்கிரத்துடன்விற்கும் குகனைப் பார்த்த சுமந்திரன் பரதனிடம் போய், “ஐய! கங்கையினிரு கரைக்கும் தலை

* யமன்.

னுன குகனென்பவ னொருவ னிருக்கின்றான். அவன் குணசீலன். இராமனுடைய உயிர்த்தோழன்.

“கங்கையிரு கரையுடையான் கணக்கிறந்த நாவாயான்
உங்கள்குலத் தனிநாதற் குயிர்த்துணைவ னுயர்தேளான்
வெங்கரியி னேறணையான் விற்பிடித்த வேலையினுள்
கொங்கலரு நறுந்தண்டார்க் குகனென்னுங் குறியுடையான்.”

உம்மைப்பார்க்கக் கருதி அக்கரையில் வந்து எல்லார்க்கு முன் நிற்கின்றான்” என்றான். இதைக்கேட்டதும் அதிகசந்தோஷ மடைந்து, அரசன் ஏற்றுக் கொண்ட நண்பனாகில் என்னை அவன் வந்து பார்ப்பதற்குமுந், நானே அவனைப் போய்ப் பார்ப்பேன்” என்றெழுந்து தன் தம்பியையு மழைத்துக் கொண்டு மற்றவர்களைப் பின் வரச்சொல்லி தான் முன்சென்று ஆற்றங் கரையில் நின்றான். அப்படி நின்றவனுடைய தேகத்தன்மையைப் பார்த்தான், திடுக்கிட்டு நின்றான். மான்றோல் மரவுரிதரித்த வுடம்பும் சந்தோஷமற்ற முகமும் கைந்தமனமு முடையவனைக் கண்டு கையிலிருந்த வில்லும் வீழ், ஸ்தம்பித்து நின்றான், பிறகு தெளிந்து “எதிரிலிருப்பவன் இராமனைப் போன்றொளிர்கின்றான், பக்கத்திலிருப்பவன் இலக்குவனுக்குச் சமானமாயிருக்கின்றான். இருவரும் தவனோடம் பூண்டிருக்கின்றார்கள், என் கர்த்தனுக்குப் பின்றோன்றியவர்களும் பிழை யியற்றுவார்களோ? பார்ப்பதற்குக் களங்கமற்றவனு யிருக்கிறான். குணசிரோட்டன் போற்றோன்றுகிறான்.

“நம்பியுமென் னுயகளை யொக்கின்ற னயனின்றான்
தம்பியையு மொக்கின்றான் தவனோடத் தலைநின்றான்
துன்பமொரு முடிவில்லைத் திசைநோக்கித் தொழுகின்றான்
எம்பெருமான் பின்பிறந்தா ரிழைப்போ பிழைப்பென்றான்.”

அவனருகிற்சென்று அவன் மனமெல்லாம் ஆய்ந்தறிந்து வருகின்றேன், வழியிற்காத்திருங்க” னென்று சேனைக்குச் சொல்லி விட்டு ஒரு மரக்கலத்திலேறி தான்மனியாய் அக்கரைக்குப்போய் சதாகாலமும் இராமனையே நினைத்து ஸ்மரணசெய்து கொண்டிருக்கும் பரதனைக் கண்டவளவில் அவனும் இவனை வணங்கித் தழுவித் கொண்டான்.

இவன் பரதனைப் பார்த்து வந்ததெதற்கென வினவ “உலகு முழுதுங்காத்த வென்றந்தை முன்னோர்கள் வழக்கத்தினின்றும் பிறழ்ந்து விட்டான். அதைவிடக்கி, அரசனாகிய இராமனை திருப்பி நகர்க்குக்கொண்டு போகும் வண்ணம் வந்தே” னென்றான். இதைக் கேட்டதும் துக்கமொருபக்கமும் சந்தோஷமொரு பக்கமு முண்டாக பரதனுடைய பாதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு “மரதாவின் சொற்கியைந்து தகப்பன் கொடுத்த இராஜ்யத்தைக் கொடியதென்று விலக்கி இக்கோலத்தோடு வந்த வுன்புகழைப் பார்த்தால் ஆயிரயிரமார் சேர்ந்தாலும் உனக்குச் சமானமாவார்களோ!

“தாயுரை கொண்டு தாதையுதவிய தரணி தன்னைத் தீயவை யென்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்திற் றேக்கிப் போயின யென்ற போழ்து புகழினோய் தன்மை கண்டால் ஆயிர மிராமர் நின்கேழாவரோ தெரியி லம்மா.”

பலமானபுஜமுள்ளவனே! சூரியனுடைய கிரணமாகிய பிரகாசம், மற்றக்கார்த்தியையெல்லாம் விலக்குவதுபோல் பெருங் கியாதிவகித்த உன் முன்னோருடைய கீர்த்தி உன் புகழுக்குப் பிந்துதும்படிசெய்தாய்” என்றும் இன்னும் பலவாறுகவுந்துதித்தான். பரதன் குகனை நோக்கி “அப்பா! எம்பிரான் இருந்தவிடமெது” என, அவனங் கிருந்த பர்ணசாலையைக்காட்ட அதைக்கண்டு வருத்த முறலும், இலக்குவனிருந்த விடம் எது வென்னலும், அதற்கு அவன் ஸ்ரீராமரும் சீதாபிராட்டியரும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் விறுநங்கிய கையோடும், புகையெழு மூச்சோடும், ஜலம் பெருகுகண்ணோடும், இரவு கழியும் வரையில் தூயின்றிலனாப் இப்பர்ணசாலைக்குப் பக்கத்தில் இலக்குவன் நின்று கொண்டிருப்பது வறக்கமென்பதைக் கேட்ட பரதன் “இராமனுக்குத் தர்ப்புகளென்று பிறந்தவர்களில் அவற்கு நான் எப்பொழுதும் முடிவில்லாத துக்கத்துக்குக் காரணமானேன். இலக்குவனோ அதை நீக்க நின்றான்” னென்றான்.

பரதன் குகனைப்பார்த்து “வேடுவத்தலைவ! இக்கரையினின் றும் அக்கரைக்குக் கொண்டிபோய்விடுவையாகில் என் தமயனிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தல் போலாகும்” என்றதும் குகன் அருகி லிருந்தவர்களை அழைத்துத் “தோணிகளைக் கொணர்கு” வெனவும்

பற்பலவிதமான தோணிகளும் வந்து சேர்ந்தன. கங்கையிலும் மற்றெதற்கும் இடமின்றிக்கலங்கள் நிறைந்தன.

“நன்றெனப் புனிஞர் வேந்தன் நண்ணினன் மறரை நாவாய் சென்றினித் தருதி ரென்ன வந்தன சிவன்சேர் வெவ்ளிக் குன்றெனக் குனிக்கு மம்பொற் குவடெனக் குபேரன் மானம் ஒன்றென நாணிப் பல்வேறுருவுகொண்டனைய வான்.”

அன்னமும் நானும் நடையுடைய தோணிகள் பரவிய கங்கையி னிருமருங்கினும் ஜனங்களும் மற்றவைகளும் ஏற்றியிறக்கப்படுவது, தேவர்களுடைய விமானத்தில் புண்ணிய பாபமாகிய வீணைகளான வை மனிதர்களைப் பூமியிலிருந்து சுவர்கத்திலும் சுவர்கத்திலிருந் து பூமியிலும் விடுவது போலொத்தது.

“நங்கையர் நடையி னன்ன நாணுறு செலவின் நாவாய் கங்கையு மிடமி லாமை மிடைந்தன கலந்த வெங்கும் அங்கொடிங் கிழித்தி யேற்று மமைதி யினமர் வையத் திங்கொடங் கிழித்தி யேற்று மிருவினை யென்ன லான்.”

தன்சேனை முழுதும் அக்கரையைச் சேர்ந்தபின்னர் ஒரு தோணி யில் தானும் தன் தம்பியும் தாயர் மூவரும் சுமந்திரனும் நண்ப ரிற் சிறந்த குகனும் ஏற்ச் சென்றார்கள்.

“தன்னன் தம்பியுந் தாயர் மூவரும் சொன்ன தேர்வலவனுந் தாய தோழனும் துன்னின ரேறலுந் துழாதுடுப் பெனும் நன்னயக் காலினு னடத்தன் மேயினுன்”

உறவினரும் மற்றவரும் தொழும்படியான கோசலையைப் பார்த்து இவரயாரென்று குகன்கேட்ட, “அரசர்க்கரசராயிருந்த தசரதசக்ர வர்த்தியின் முதல் பத்தினி, மூன்றுலகும் படைத்த பிரமனை நாயி கமலத்துத் தோற்றுவித்த திருமாலாகும் இராகவனைப் பெற்றதால் அடையவேண்டிய சுகத்தை, நான் பிறந்ததால் இழந்த பாக்யியவ தி” யென்றான் பரதன்.

“சுற்றத்தார் தேவரொடுந் தொழிந்ந கோசலையைத் தொழுது நோக்கி வெற்றித்தார் குரிசிலிவ ராரென்று குகன்வினவ வேந்தர் வையும் முற்றதான் முதற்சேவி மூன்றுலகு மீன்றான முன்னீன் ருனை [ரூன்” பெற்றத்தாற் பெருஞ்செல்வம் யான்பிறத்த லாற்றுறந்த பெரியா னென்

இப்படிச் சொல்லலும் குகன் அவள் கரையில் விழுந்து அழுநிறதைக்கண்டு கன்றுபிரிந்த தலையிற்றுப் பசுப்போல் துன்புறுகின்ற கோசலையானவள் இவன் யாரென்ன,

“என்றலுமே யடியின்மிசை நெழுதுவீழ்ந் தழுவாணை யிவன் யாரென்று கன்றுபிரி காராவின் துயருடைய கொடிவினவக் கழற்கால் மைந்தன் இன்றுணைவ னிராகவனுக் கிலக்குவற்கு மினையவற்கு மெனக்கு மூத்தான் குன்றினைய திருநெடுந்தோட் குகனென்பா னிநின்ற குரிசி லென்றான்.”

அதற்குப் பாதன் “இராகவனுக்கு உயிர்த்தேர்முன், இலகூமணனுக்கும் சத்துருக்கனனுக்கும் எனக்கும் மூத்தவன், இவ்வரசன் குகன் என்னும் பெயருடையான்” என்றான். அதற்கவள் அழு கின்றவர்களைப் பார்த்து “குழந்தைகள்! துக்கிக்காதீர்கள். நீங்கள்னைவரும் சேர்ந்து இப்பூயியைக் காருங்கள்” என்றுஜீர்வதித்த னள்.

“நைவீரலீர் மைந்தி ரினித்துயரா னாடிற்று காடு நோக்கி மெய்வீரப் பெயர்த்ததுவு நலமாயிற்று மன்றே விலங்கற் றிண்டோள் கைவீரக் கனிற்றைய காணையின் மன்னோடுங் கலந்து நீர்கள் ஐவீரு மொருவீரா யகவிடத்தை நெடுங்கால மளித்தி ளென்றான்.”

தருமமே ஒருருவெடுத்தாற் போன்று அவள் பக்கவில் நின்றவளைப் பார்த்து இவாயாரெனக் குகன் வினவ, ‘தருமம்பிசகாமல் தன் வாகை பூமியுள்ளவரையில் நிறுத்திக் காலஞ்சென்ற தசரத மகாராசா வினிவந்தேவி. இராமனுக்குப் பின் பிறந்தவனு மிருக்கின்றா னென்று சொல்லும்படிப் பிரியாமலிருப்பவனாகிய இலக்குவனைப் பெற்றவ’ ளென்றான்.

“அறந்தானே யென்கின்ற வயனின்ற டனேநோக்கி யைய வன்பின் நிறைந்தானே யுரையென்ன நெறிதிறம்பாத் தன்மெய்யை நிற்ப தாக்கி இறந்தான்நன் னினந்தேவி யாவர்க்குந் தொழுகுலமா மிராமன் பின்பு பிறந்தானு முன்னென்னப் பிரியாதான் றினைப்பயந்த பெரியா ளென்றான்.”

தர்பத்தைப்போக்கியும், தன் புருஷன்றப்பதற்குக் காரணமாகியும், தன்பிள்ளை துக்க சாகரத்தில் மூழ்கவும், திருபாசமுத்திரமாகிய விராமன் காட்டிற்கேகவும், திருமால்ன்றளந்த உலகனைத்தும் தன் மனதில்நினைத்து மனக்கொடுமையால் எவற்றையும் அளந்தவனாய் ரெனக் குகன் வினவலும் பாதன் “ஐய! அவள் பாபமென்னும்

பாம்புக்கு பாலாட்டி வளர்ப்பவள், நாங்கன்படும் துன்பமனைத்திற் குங் காரணமானவள், உலகிலுள்ள ஜீவன்களெல்லாம் நிலைகலங்கி உயிரற்ற உடல்போன்று தோன்றும் இந்த ஜகத்தில் துக்கமற்றிருப் பவள் இவளொருத்தி மாத்திரந்தான். பிாபியினுடைய வயிற்றில் ஜனித்தேன் யான்? பார்க்கும்போதே இவளின்னாரென்பது தெரிய வில்லையா! இவள்தானய்யா என்னை யின்றவள்” என்றான்.

“கடுமையானத் திடைதன் றுணையேகத் தோன்றறுயர்க் கடலி னேகக் கடுமையார் கான்கத்துக் கருணையார் கலியேகக் கழற்கால் மாயன் நெடுமையா லன்றளந்த வுலகெல்லாந் தன்மனத்தே நினைந்து செய்யும் கொடுமையா லளந்தானே யாரிவரென் றுரையென்னக் குரிசில் கூறும்.”

“படொலாம் படைத்தானைப் பழிவளர்க்குஞ் செவிலியைத்தன் பாழ்த்த குடரிலே நெடுங்காலங் கிடந்தேற்கு வுயிர்ப்பாரங் குறைந்து தேய்பாவித் உடரொலா முயிரிலா வெனத்தோன்று முலகத்தே யொருத்தி யன்றே இடரிலா முகத்தானே யறிந்திலையே யிங்கின்றா ளென்னை யின்றான்.”

இதைக்கேட்டு அவ்விரக்க மில்லானையும் குகன் வணங்கி நின்றான். அப்போது தோணியும் இக்கரைவந்துசேர்ந்தது. தோணியினின்று மிதங்கின் தாய்மாரைச் சிவிகையிலேற்றித் தானும் தன்றம்பியும் கால் நடையாய் மேற்சென்றார்கள். குகனுமவர்களுடன் போயினான். பலகாவதஞ் சென்ற பின்னர் பரத்துவாஜர் ஆச்சிரமத்தை யடைந்தார்கள். அவரை இவர்கள் வணங்கி நின்றலும் அவர் இவர்களுக்கு அளவிறந்த ஆசீர்வாதம்செய்தார். அவர்பர தனைப்பார்த்து “அப்பா பாதா! மகுடம் புனைந்து ராஜ்ஜிய பாரம் செய்யாது ஏனிக் கோலத்தோடும் இங்குவந்தனை?” என்னலும், இவரே இவ்வாறு சொன்னதற்குப் பாதன் கோபங்கொண்டு “நாங்கள் இவ்வாறு சொல்லலாமா? வரன்முறைத் தவறியான் இராஜ்ஜியபாரம் செய்ய லாமா? இராமன் திரும்பிவந்து பூமியைக்காக்காவிடில் யானு மவனு டன்காட்டிபெருந்துவிடுவேன்” என்றான். இதைக்கேட்ட முனிவரு டையஉள்ளம் பூரித்தது. அவர் இவர்களைத்தன் பர்ணக சாலக்குக் கொண்டுபோய் அநிக உபசாரம்செய்தார். பரத நவற்றை யநிகமா ய்க் கவனியாமல் தான் கிழங்கும் காயும் அருந்தி அந்தத் தினமும் மண்ணிற் படுத்துக்காலம்கழித்தான். மறுநாள்வீட்டம் விட்டுப்பெ

யர்ந்து சென்று இடையிலுள்ள பாலையைச் சேர்ந்தார்கள். பரதனுடைய பாதம் பட்ட மாத் திரத்தில்

“விழுந்த துளியந்தரத்தே வேமென்றும் வீழின்
எழுந்து சுடர்சூடு மென்றும்—செழுங்கொண்டல்
பெய்யாத கானக” (மாய)

பாலைபு மருதமாயது. கொறிக்கும் மணலெல்லாங்குளிர்த்தன. அரிக்கும் பரல்களெல்லாம் புஷ்பம்போல் மிருதுவாயின. ஆகாயத்தில் நீருண்டமேகங்கள் பந்தல் போட்டாப்போல் நின்றன. பட்டமரங்களெல்லாம் பூத்துத் தழைத்துக் காய்த்துக் கனித்து நின்றன.

பரதனுடைய சேனையின் ஆரவாரம் கடலொலி போல் முழங்கல் கேட்டு தமயவருகிலிருந்த இலக்குவன் செங்குத்தாயிருந்த ஓர் பாறையின் மீதேறி அவதாரித்து யாதுகாரணமெனப் பார்க்க, தூரத்தில் சமுத்திரம் போன்ற சேனை வருவது கண்டான். கைகேயியினுடைய தூண்டுதலால் பரதன் படையெடுத்துத் தமையனை உபத்திரவஞ் செய்ய வேண்டி வருகின்றானென நிச்சயித்துக் கொண்டு கோபம் பொங்க இராமனிடம் வந்து “ஐய! சற்றும் யோசியாமல் உம்மீது பரதன் படையெடுத்து வருகின்றான்” எனன்றான். உடனே சென்று யுத்தசன்னத்தைய் தமயனிடம் வந்து அவன் தாள் பணிந்து நின்று “ஐயா! பரதன் சேனையையும் பறக்கடித்து அவனையும் நரகுக்கேகச் செய்து விடுகிறேன். நீவிர் அவன் தாய் அழுவதையும் பார்க்கலாம், எனக்குச் சற்றை உத்திரவு கொடுத்தருளல் வேண்டி” என்றான். அதற்கு இராமர் “இலக்குவா! நீயே உலகத்தை நிலைகுலைவிப்ப தென்றால், அதனை நீக்கவல்லாரயாவர்? உன்னுடைய பராக் கிரமம் எனக்குத் தெரியாதோ? ஆயினும் யானொன்று சொல்கிறேன்கேள்; நம்முடையவம்சத்திற்பிறந்த வர்களை குலதர்மத்தினின்றும் நீங்குவார்களானால், மற்றவர்காம் இழிந்த தொழில் செய்வதற்குஞ்சுவார்கள்? பரதனுடைய நடையோ, வேதத்தில் எவ்வளவு அதைக் குறித்துக் கூறியிருக்கின்றதோ அவ்வளவு குணமும் அமைந்ததே. தாயினுடைய குணத்தைப் போன்ற வனல்லன். உனக்கு என்மீதெனக்கும் பிரியத்தால் அதைச் சற்றேனும் நினைத்தாயில்லை. ஆசைமிகுதியால் என்னைப் பார்க்க வருகிறா னென்றும் பூமியை என்னிடம் கொடுக்க வருவ னென்பது மல்லது

சேனையினால் நம்முடன் சண்டை செய்ய வருவான் என்று பெரிய வன் நினைப்பது புத்திசாலித்தனமா? அவனோ தர்மதேவதை. சன்மார்க்கத்திற்கு அஞ்சுராணி, என்னைப்பார்க்கும் பொருட்டு வருவானேயன்றி வேறல்ல, அதையும் உடனே பார்க்கப்போகிறாய்” என்றார்.

“சேனையர் தருமத்தின் தோவைய் செம்மையின்
ஆணியை யன்னது நினைக்க லாகுமோ
பூணியுன் மொய்ப்பினாய் போந்த தீண்டெனைக்
காணிய நீயிது பின்னுங் காண்டியால்.”

பரதனும் தன் சேனையைப் பின் வரலாமென்று சொல்லிவிட்டுத் தம்பியுடன் முன்சென்றான். பரதன் கும்பிட்டுக் குவித்து யர்ந்த கரத்தினையு வணங்கின சரீரமுள்ளவனாய், அழுது நைந்த கண்ணினையு இராமனும் இலக்குமணனும் தரித்த உடையினையு, துன்பமிதுவென்று சித்திரத்தில் வரைந்தது போன்ற உருவினையு வருகின்றவனை முற்றுமுணர்ந்த இராமன் பூர்ணமாய்ப் பார்த்து இலக்குவனுக்கு நகராண்பித்து, “ஆடம்பரத்துடன் விற்பிடித்தலகக்ஷ மனா! பரதனுடைய யுத்தவேடத்தைப் பாரப்பா! பார!!” என்றான். இலக்குவன் இதற்கு முன்னமே தன்கையினின்றும் விலகலும் கண்ணினின்றும் ஜலமும் வீழ அலமந்துகின்றான். பரதனும் ராமனையடைந்து ஜவென்றலறி, “தர்மத்தை மறந்தாய், தயையை நீக்கிவிட்டாய், வரிசைக்கிரமத்தை விட்டாய்” என்று சொல்லி உணர்வு மறந்து தமையன் குளில் வீழ்ந்தான் இறந்த தன்மகப்பனைக் கண்டதுபோல். இராமன் கண்ணீர் பெருகப் பரதனை எடுத்து மார்போடணைத்து அவனணிந்திருந்த தவவேடத்தைப் பலமுறையும் பார்த்தான். பலவிதமாய் யோசனை செய்தான், “அப்பா! நம் தந்தை சேஷமமாக விருக்கின்றனரா?” என்றான். அதற்கவன் “ஐயா! உமது நீக்க மென்னும் நோயால் என்னைப் பெற்ற பாவியின் வரமென்னும் யமனால், சத்தியத்தைப் பூமியில் நிறுத்திச் சுவர்க்கத்தையினு” எனன்றான். இறந்தானென்ற சொல் புண்ணில் வேல்துழைந்ததென்னத் தன் காதில் விழுவதற்கு முன்னம் கண்ணும் மனமும் காற்றாடிபோற் கலங்கப் பூமியில் வீழ்ந்தான் தேவதேவனுள் விராமன். இடியுண்டநாகம்போலலறிப் பிரக்னை மறந்தான். அதினின்றும் தெளிந்தவுடன் பலவிதமாய்ப் புலம்பினான்.

“நந்தா விளக்கனைய நாயகனே நானிலத்தோர்
தந்தாய் தனியறத்தின் தாயே தயாநிலையே
எந்தா யிகல்வேந்த ரேறே யிறந்தனையே
அந்தோ யினிவாய்மைக் காளுரோ மற்றென்றான்”

“தேனடைந்த சோலைத் திருநாடு கைவிட்டுக்
கானடைந்தே னென்னத் தரியாது காவலீ
வானடைந்தா யின்ன மிருந்தேனான் வாழ்வுகந்தே
ஊனடைந்த தெவ்வ ருயிரடைந்த வொள்வேலோய்”

இப்படிப் புலம்பின அரசனைத் தம்பியரும் மற்றரசரும் தேற்றினர். வசிட்டரும் அவனை நோக்கி “உலகத்தில் ஜீவனுக்குத் துறவுமுண் கையும் தரும் உருவமான வேள்வி முதலிய புண்ணிய நடையுமல் லாமல் கடைத்தேற வேறுவழியில்லை. இறத்தலும் பிறத்தலும் சுபாவமென்பதை மந்துவிட்டனையோ வேதமுடிவை அழிந்துணர்ந்த நீ! கர்ப்பத்திற் றுனித்தற்குமுன் உயிர் நிக்வுவதைக் கண்டிருப் பாயல்லவா? களங்கமற்றநீதியோடு அறுபதினாயிரம்வருடம் உலக மெலாம் பரிபாலித்த அரசன் விண்ணுலகடைந்ததற்குமுறும் வேண் மொ? யாராயிருப்பினும் அந்நியகாலத்தைத் தடுக்கக்கூடுமோ?

“கீலமுந் தருமமும் சிதைவில் செய்கையும்
சூலமுந் திகிரியும் சொல்லுந் தாங்கிய
மூலம்வந் துதவிய மூவர்க் காயினும்
காலமென் றொருவலை கடக்க லாகுமோ”

“கண்முதற் காட்சிய கரையி னீளத்த
உண்முதற் பொருட் கெலா மூற்ற மாவன
மண் முதற் பூதங்கள் மாபு மென்றபோ

* தெண்முத லுயிர்க்கு யிரங்கல் வேண்டுமோ.

நல்வினையாகிய நறுநெய்யினாலும் ஒப்பற்றகாலமாகியபலமுள்ள திரியினாலும் விதியென்கின்றதழவினாலும் ஆகிய நிபமானது அந்த நெய்யும் திரியுக்குறைந்தால், அரசனே! அவ்விளக்கு அவிவதற் குச் சந்தேகமென்னை?

“புண்ணிய நறுநெயிற் பொருவில் காலமாம்
திண்ணிய திரியினில் விதியென் றீயினில்

* பெண் மோகத்தில் விசாரப்பட்டு நசிக்கும் சேவனுக்கு நீ விசனப்பட லாமோ என்பதுமொரு பொருள்.

எண்ணிய விளக்கவை யிரண்டு மெஞ்சினால்
அண்ணலே யவிதற் கைய மாவதோ.”

உனக்குப்பிதாவாய் வந்தமையால் அரசன் விஷ்ணுவினுலக மடைந்தான். இது தான் நீ பிதாவிற்குச் செய்யும் சகாயம். வேறே யென்ன இருக்கின்றது?

“உண்டுகொ லிதுவல துதவி நீசெய்வ
* தெண்டகு குணத்தினும் தாதை யென்றலாற்
புண்டரீ கத்தனி முதற்கும் போக்கரு
விண்டிவி னுலகிடை விளங்கி னானரோ.”

அப்பா! நீ எதற்கும் துக்கிக்கவேண்டாம், உன்பிதா கடைத் தேனும் வழிவேறேதேனும் உண்டோ? அந்நிய கர்மங்களைவிதிப்படி செய்து உன்கையால் பிறகு கிருத்தியம் நடத்துவாய். நீர்க்குமிழி போன்ற கேகத்தைநினைத்து நினைத்து அழுவது அஞ்ஞானசெய்கை யல்லவா? கண்ணுல்சலம்விடுவதால் அவனைமறுபடியும் காணப்போ கிறாயோ? உன் கமலம் போன்ற கரத்தால் தர்ப்பணஜலம் விடுவா” யென்றார். இராமனும் அதற்கிவைய உத்தர கிரியையினைச் செய்து முடித்தான்; அதன்பிறகு மந்திராலோசனைக்காரர், அரசர்கள், தப சிகள், மற்றைப்பிரபுக்கள், இன்னும் மற்றவர்களும் தன்னைக்குழ, சீதையிருந்த பர்ணசாலைக்குப் போயினான்; அரசனிறந்ததைக் கேட்ட சீதையும் பதைத்தனள், மனங்கலங்கித் துக்கித்தனள். தாய் மாரைப் பார்த்த இராமனும் இராமனைப்பார்த்த தாய்மாரும் அநிக மாய்த்துக்கங் கொண்டாடினர்.

* (1) எண்டகு=புகழ்த்தக்க, குணத்தினும்=கீர்த்தியுள்ள இராமா
(2) எண்டகும்=எட்டித்தகுதியுள்ள, குணத்தினும்=தொனியுள்ளவனே
=அவ்ந்தாஈர ஸப்தரூபனே.

(3) எண்டகும்=யாவருந் தியானிக்கத் தக்க, குணத்தினும்=சத்வகுண மூர்த்தியே!

(4) எண்=எண்ணிக்கை (எவ்வளவு அளவோ அவ்வளவு நீண்ட), குணத்தி னும்=தன்மையுள்ளவனே.

(5) எண்=எட்டால், தரும்=மாற, குணம்=(குணக்கணக்காகிய) மூன்றி னுற் பெருக்க 24ல், ஆய்=செயி, எனலால் இருபத்தி நான்காவது குணம் வேதமென்பதை யசர்வேத மிருபத்தி நான்காவது பிரஸ்னம் எண் எட்டென்றார், எட்டாவது அநுவாகத்தால் செபியென்றேவினாராகும் எனவே உருத்திரபரச்சினம் எட்டாமனுவாக பஞ்சாதியாபென்றுமாம். அரசர்களுக்குரியது யசர்வேதமாதலின் யசர்வேதம் இருபத்தினாலாம் பிரச்னமென்றபடி.

மதுரான் இராமன் பரதனைப் பார்த்து, “அப்பா, பரதா! அரசனளித்த உலகத்தை நீ தாங்காமல் தவவேடங்கொண்ட தென்னி” எனக் கேட்டலும் பரதன் துடித்துக் கூப்பிட்டு, “ஐயா, மனத்தில் நினைத்தற்கரிய வரத்தால் உம்மையும் உமக்குத் தகாத தனிமையினிருத்திப் பிதாவையுங்கொண்டு ஆளப்பட்ட பிள்ளையாதலின், நினைத்துப் பார்க்கையில் எனக்குத் தகாதோ இந்தவேடம்? உம்மை இந்நிலையிற்பார்ப்பதற்குப்பர்வஞ்செய்துபிறந்த பாவிநான். இறப்பதை எண்ணவில்லை, தவமும் செய்வதற்கு உரியவனுமல்லன். யான் வினாப்பிறந்தேன், பதிவிரதாபாவம் கெட்டபெண்களழகும், பொறுமையிலிருந்து விலங்கின தபகம், கிருபையில்லாது செய்யுந்தருமமும், பூர்விகர்களுடைய ஒழுங்கின்நீங்கின அரசினரீங்கினும் பெரியதாகுமோ? நீவிர் அடையவேண்டிய பாக்கியத்தைவிட்டு வனமடைந்து தவம்செய்வீரென்றால் யான் அவற்றைக்கைப்பற்றி அரசபாரம் தாங்குவனோ? உம்முடைய தகப்பன் கொடுமையினாலும் என் தாயின் கொடுமையாலும் உலகமடைந்த துன்பத்தை நீக்கி, திரும்பிவந்து பூபாலனஞ் செய்தருளுவீர்” என்று மனகொண்டு வேண்டினான். கண்ணுங்கண்ணிருமாய் இருப்பதை இராமன்கண்டு “அப்பா! பரதா! வரிசைக்கிரமமும், நிசமும், நடத்துமொழுங்கும், தர்மமும், இவை முதலாகிய தர்ம சாத்திர சம்பந்தப்பட்டவையா

(6) எண்டரும்—எட்டென்றதிகைய, குணத்து—குணிதத்தால், ஆய்—தாயாகியும், தாதை—தகப்பனென்றும், அலால்—ஆகாமல், பதம்—அடைந்தாரென்றார். இதனால் எட்டப்படிவைத்துக்கணிக்கக் கோடியாகியது கோடிஜன்மம் தாய் தந்தை என்று ஜனரித்துமரிக்காமல் விண்ணுதமடைந்தாரென்றார்.

(7) என்—என்னாலும், தரும்—தக்க, குணம்—குடத்தாலும், ஆய்—கருமம் உச்சரி என்றார், என்றதால் திலோதக சகிதமாய் குடம் உடையென்றார்.

(8) எண்டரு—எளியோர்க்கு, (அமைவான) குணத்தினாய்—அருளுந்தன்மை யனே.

இவ்விதமான எட்டருத்தமும் இன்னும் பிறவும் பொருளாக வரைப்பர் தமிழ்ப்பண்டிதர்களிற் சிலர். இவற்றின் பெரும்பாகமும் வருத்திப்பொருள் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறதே யன்றிச் செம்பொருளாகாது. கம்பர் இப்பொருள்களை யெல்லாக் கருதியிவ்வாறு கூறினாரென்பது மியலாது.

வும், வேதவழிதிறம்பாத பெரியவர்கள் ஏவலால் அமைதலேயன்றி வேறில்லை. அப்பெரியவர்கள் யாரெனப்பார்க்கில் தந்தையுந் தாய் மென்று சொல்லப்பட்ட இவர்களையல்லாமல் வேறே ஒருவருமில்லை; நான், தாய்வரங் கேட்பத்தகப்பன் ஆக்கொருவரே எனக்கேற்பட்ட காட்டிற்குவந்தேன். நீ என்னை இப்போது வேறுவரங்கேட்க அதை விடுகிறது நியாயமோ? ஆராய்ந்த சாஸ்திரபரிஞ்ஞான முள்ள வனல்லவா நீ! என் பிதாவிற்குக் கெட்டபேரை விளைவித்து யானா சான்வனோ? காடு என்னுடையது. இப்போது நிலம் உன்னுடையது. நீபோய் அதை யாள்வாயாக” என்ற மாத்நிரத்தில் பரதன் “ஐயா! அப்படி இந்தப்பூமி என் தந்தை எனக்குக்கொடுத்ததால் எனக்குத்தான் பாத்திய மென்கிறீர்கள், அதை நான் இன்றைத் தினம் உங்களுக்குக் கொடுத்தேன். அரசே! வந்து முடிதரித்துக் கொள்வீராக” வென்று அவன் பாதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கேட்டான். இராமன் “பரதா! சபலசித்தமுடைய நீ பூமியை யென்வசப்படுத்தினால் அதுகிரமமாகுமோ! அபவாதத்திற்கு நடுங்கின மனமுள்ள நந்தகப்பன் உத்தரவு செய்த பதினான்குவருடமும் இன்றைத் தினத்துடன் முற்றிப்போகுமோ! நீ எனக்குக் கொடுத்த பூமியை என் ஏவலால் அப்பதினான்கு வருஷம் முடிகிறவரையில் எனக்குப்பதிலாய் ஆள்வாய். நீ என்னுடையவாக்கை மீறலாமோ? சொன்னதைச் செய்! துன்பமடைந்து சோர்வுறாதே” என்றான். இதற்குப்பதில் சொல்ல எத்தனித்த பரதனை வசிட்டர் விலக்கித் தாமும் இராமற்கு அநேக தர்மோபதேசஞ் செய்து, “அப்பா! எனது வார்த்தையைத் தடுக்காமல் இன்று பரதன் உனக்குத் தந்த நாட்டைக் காக்கக்கடவாய்” என்றார்.

அப்படிச்சொன்ன முனிவரை முனிந்து மாதாபிதா வாக்கியந் தவறலாகா தென்று சொல்லலும் தேவர்களும் அசரீரி மூலமாய் “இதுதான்சரி, அவன் பதினான்கு வருஷமும் இவ்விடம் இருந்து தான்வரவேண்டு” மென்றுசொல்லக்கேட்டு இராமர்பரதனைப்பார்த்து “அப்பா! உன்னையிகவும்வருந்தி யாசிக்கிறேன், நான் வருந்வரையில் நீ பூமியை ஆளக்கடவாய்” என்ன, பரதன் “பதினான்குவருட முடிவில் வராமற்போய் விடுவீராகில் யான் அக்கினிப் பிரவேசமாவேன், இது சத்தியம்! சத்தியம்!! அதுவரை தங்களுக்குப் பிரதி

30

Rm 211, 1003P

10001

நிதியாக தங்களுடைய பாதுகையைத் தரல்வேண்டும்” என்றுன். அதைக் கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு தன்னுடன் வந்தவர்களோடும் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் திரும்பிப் போனான். பரத்துவாஜ முனிவரும் மற்றவர்களும் தங்கள் தங்குமிடமேகிறார்கள். இராமனுடைய ஆக்ஞையால் குகனும்போயினான். பரதன் பாதுகையைத் தலைநீற்றாங்கி கங்கையைத் தாண்டி அயோத்தி நகரம் செல்லாது பக்கத்திருந்த நீதிக்கிராமஞ்சேர்ந்து ஸ்ரீராமர் பாதுகைக்குப்பட்டா பிஷேகம் செய்து அதைத் துணையாக வைத்துக்கொண்டு இராமர்க்கு பதிலாய்ச் செங்கோல் செலுத்தி வந்தான்.

இராமனும் இவனும் தாங்கள் அங்கிருந்தால்பந்து மித்திரர்கள் வருவார்களென்றும் தங்கள் நிமித்தம் அவர்கள் சிரமமடைவார்களென்றும் நினைத்து தசாதினமார்க்குமாய்ச்செல்லயத்தனித்தார்கள்.

அயோத்தியா காண்டம் முற்றிற்று.

கல்குளம். குப்புசாயி முதலியார்.

சென்னை மாதிரத்தினத்திற்கும் திருமுல்லையாயில் சிவகாமியம்மாளுக்கும் நடந்த சம்பாஷணை.

கல்விகேள்விகளிற் சிறப்புற்றோங்கி தென் இந்தியா எங்கும் பிரசித்தமான மாதிரத்தினம் என்னும் பெண், இவ்விந்தியாதேசத்தில் கல்விப்பயிற்சி யின்றி பெண்கள் சீர்கிருத்தக் குறைவாயிருக்கிறார்களென்று அறிந்து, அக் குறைவை தன்னாலியன்றமட்டும் மாற்றி அவர்களுக்குள் கல்வியபிவிர்ந்தி செய்யவேண்டுமென்னும் நோக்கத்தோடு, தன்னையகனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, சென்னையைவிட்டுப்பிறப்பட்டு, தமிழ்நாடுவக்கும் சுற்றிக்கொண்டு வரும்பொழுது, தஞ்சாவூர்ஜில்லாவிலுள்ள திருமுல்லையாசல் என்னும் கிராமத்தைச்சேர்ந்து அவ்வூர் பெரியதனக்காரராகிய செங்கல்வராயபிள்ளை வீட்டுக்குப்போய் அவரைக்கண்டு தானின்னாளென்று தெரிவிக்க, அவர் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டு, அம்மா வாருங்கள் என்று உபசாரவார்த்தைசொல்லி அழைத்துக்கொண்டபோய் இருக்கையளித்து தாம்பூலங்கொடுத்து ஷேமம் உசாலிய பின் தன்மனைவியாகிய சிவகாமியம்மையைழைத்து “அடி சிவகாமி, இந்த அம்மாள் யாரென்று உனக்குத்தெரியுமா?” என்று வினவ, அவள் தனக்குத் தெரியாதென்று சைகையாற்றறிவிக்க, “அடிபைத்தியகாரி, எனக்கு மிகவும் அன்புள்ளகிடுகிதராகிய சந்திரசேகரம்பிள்ளையென்பவர், அங்கிலேய

பாஷையிலும், தமிழ்ப்பாஷையிலும் மிகவும் வல்லவராகி சென்னையுரிக்குப் போய் அங்கே உத்தியோகத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். அவர் அவ்விடம் போன பின்பு அங்கு இம்மாதிரிசீரோன்மணியின் கல்வித்திறத்தைக் கேள்விப்பட்டு, தன் மனதிருக்கியந்த நாயகியென்றறிந்து இச்செல்வவதியை மணியயற்றிக் கொண்டனர். இந்த அம்மாள் உன்னைப்போல் கல்வி யறிவு இல்லாத பெண்களின் நிலைமையைப்பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டு, கல்வியபிவிர்ந்தி செய்யும்படியாக, தமிழ்நாடுவக்கும் சுற்றிக்கொண்டு வருகிறார்களென்றும், நமது கிரகத்திற்கும் வருவார்களென்றும், என் சினேகிதர் கடிதம் எழுதியிருந்தார். அப்படியே அவர்களும் வந்துவிட்டார்கள்,” என்று தன் மனைவிக்குச்சொல்லி அவ்விருவரையும் பேசிக்கொண்டு இருக்கச்செய்து, தன் நண்பன் மனைவிக்கு கல்விருந்தறிக்க உத்தேசித்து காய்கறிபதார்த்தம் சேகரிக்கும்படி பகைக்குப் போய் விட்டார்.

பின்பு சிவகாமி அம்மாள், மாதிரத்தினத்தம்மாளைப் பார்த்து “அம்மா, நீங்கள் என் காசுபணத்தைச் செலவுசெய்துகொண்டு ஊரெல்லாம் சுற்றிவருகிறீர்கள்? இப்படி விருதாவில் செலவுசெய்கிற பணத்தை ஏதாகிலும் நகை செய்து போட்டுக்கொள்ளலாமே. அல்லது, காசி இராமேஸ்வரம் முதலாகிய தல யாத்திரைசெய்தாலும் போகிறததிக்கு நல்லகதி உண்டே” என்றாள்.

அதற்கு மாதிரத்தினம்:—அம்மா நீங்கள் சொல்லுகிறது நன்றாயிருக்கிறது! கல்வியறிவு இல்லாமல் நம்மைப்போன்ற பெண்கள் முழுமுடர்களாய் இருக்கிற குறையை நிவர்த்திசெய்வதைப்பார்க்கிலும், நகையிலும், தல யாத்திரையிலும் அதிக மேன்மையுண்டென்று நினைத்திருக்கின்றீர்களே! இதுவும் கல்வியறிவில்லாத குறைவுதான்.

சிவ:—என்ன அம்மா! நீங்கள், படிப்பு, படிப்பு என்று பினத்துகிறீர்கள்; பெண்பிள்ளை படிப்பதினால் என்ன பிரயோசனம்? ஆண்பிள்ளையைப் போல உத்தியோகம் செய்யப்போகிறாளா? அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பு ஒருகேடா? படித்தால் தன் புருஷனிடத்தில் இருக்கிற மரியாதையும் கெட்டுப்போகும்; அதிலும் இந்த இங்கிலிஷ்படிப்பு எல்லாரையும் கெடுத்து விடுகிறது. வெள்ளைக்காரன் ஆண்பிள்ளைகளை அரைப் பறையாகச் செய்து விட்டான். இனி பெண்பிள்ளைகளையும் கெடுக்க ஊரெங்கும் பெண்பிள்ளை பள்ளிக்கூடம் உண்டாக்கிவைக்கிறான். என் மகள் மீனாட்சியும், தினந்தோறும், ஆண்பிள்ளைகளைப்போல, புஸ்தகத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அங்கே போய்விடுகிறாள், வீட்டில் குழந்தையழுதால் தூக்கிவைத்துக்கொள்ள ஆள் இல்லை. ஒருசமயம் தலைவலி கால்வலி வந்தால் சமையல் செய்யச் சொன்னாலும் செய்கிறாள்லை. இவள் எப்படித் தன் கணவன் வீட்டுக்குப்போய் வாழ்ந்து குப்பைகொட்டப் போகிறாளோ தெரியவில்லை, இப்படியே படிப்பு பெண்பிள்ளைகளைக் கெடுத்துவிடுகிறது.

மாதர் :—அம்மா, தங்களுக்குக் கல்வியின்மேன்மை இன்னதென்று சரியாய்த் தெரியவில்லை. உங்களைக்குற்றஞ்சாட்டுவதில் என்ன பிரயோசனம். நமது ஆண்பிள்ளைகளிலும் அநேகருக்கு அதின்மேன்மை தெரியவில்லையே! நல்லது கல்வியின்மேன்மை இன்னதென்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். தேகவியாதியை நீக்குவதற்கு ஓஷதம் எவ்வளவு இன்றியமையாத காரியமோ அப்படியே அஞ்ஞானவியாதியைப் போக்குவதற்குக் கல்வி இன்றியமையாத மருந்து. கல்வியென்றால் எழுதவாசிக்குத் தெரிந்துகொள்ளுகிறதும்படும் அல்ல. நாம் இவ்வுலகத்திலே பிறந்து நமது மரணபரியந்தம் வாழ்நாளைக் கழிக்கவேண்டியிருப்பதினாலே இவ்வுலகம் என்பது என்னவென்றும், இவ்வுலகத்தில் முன்னிருந்தவர்கள் யாரென்றும், அவர்களில் புத்தி விசேஷமானவர்கள் எப்படி ஜீவித்தார்களென்றும், நம்மால் பிறருக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்கள் இன்னவென்றும், குடித்தனமுறைமை செய்யவேண்டியகடமை எவ்வாறென்றும், தெய்வபக்தியென்பது என்னவென்றும், இன்னும் பலவிதமான காரியங்களைக் கற்றறிந்தவர்களால் எழுதப்பட்ட புத்தகங்களைக்கொண்டு வாசித்தும், தெரிந்தவர்களிடத்திலிருந்து கேட்டும் அறியவேண்டியதே கல்வியாம். அவ்வாறு கல்வியிற்றேர்ந்து மிகுந்த அறிவுடையவர்களே மேன்மையான உத்தியோகங்களைச் செய்வதற்குத் தகுந்தவர்கள் என்று அவர்களுக்கு மேலான உத்தியோகம் கொடுப்பதே தவிர, உத்தியோகத்திற்காகவே கல்வி கற்க வேண்டுமென்பது தப்பறையானகொள்கை. இந்த தப்பெண்ணத்தினாற்றான், பெண்கள் கல்வி கற்பது அவசியமில்லையென்கிறார்கள். அறிவு எப்படி பெண் ஆண் இருவருக்கும் அவசியமோ, அப்படியே அவ்வறிவை விர்த்திசெய்கிற கல்வியும் இருவருக்கும் அவசியம்.

சிவ :—அம்மா, உலகம் என்பது என்ன?

மாதர் :—உலகம் என்னும் வார்த்தை இந்தப்பூமியையும், இடவாகு பெயராக நின்று அதிலுள்ள எல்லாவற்றையும் தெரிவிக்கிறது.

சிவ :—இந்தப்பூமியை எப்படி அறிகிறது? அப்படி அறிந்தவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்? ஆனால் நான் சிறுபிராயமுள்ளவனாயிருக்கும் பொழுது இந்தப்பூமியைப்பற்றிக் கொஞ்சம் என்பாட்டினர் சொல்லியிருக்கிறார். இந்தப்பூமியை ஆதிசேஷனென்னும் பாம்பு தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறதென்றும் இதற்கு நான்குபக்கமும் நான்கு சமுத்திரங்களிருக்கின்றனவென்றும், அவைகளில் வடக்கு சமுத்திரத்தைக்கண்டவர்கள் இல்லையென்றும், கங்கிக்கு வடக்கே கைலாயமலையிருக்கிறதென்றும், அதற்கு வடக்கே ஒருவருக்கும் ஒன்றும் தெரியாதென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். நான் ஒருவிசை நாகப்பட்டணத்தில் என் சிறியதகப்பனர் குழந்தைவேல்பிள்ளை குமாரன் திருவேங்கடத்திற்கு காது குத்தினபொழுது அங்கே போயிருந்தேன். அப்பொழுதுதான் முதற்றடவை

நான் சமுத்திரம்பார்த்தது. அந்தச்சமுத்திரம் கிழக்குச்சமுத்திரம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அம்மா! அந்தச்சமுத்திரம் என்ன இரைச்சல் இரைகிறது! எவ்வளவு பெரிய அலை கரையிலேவந்து அடிக்கிறது! அதைப்பார்க்க எனக்கு மிகவும் பயங்கரமாயிருந்தது.

மாதர் :—அம்மா, தங்கள் பாட்டினர் பூகோளசாஸ்திரம் சரியாய் அறியாதவர். இந்தப்பூமி உருண்டைவடிவாயுள்ளது. இதில் தரைப்பாகமாயிருக்கிறதை ஐந்து பெரிய கண்டங்களாகவும், ஜலப்பாகமாய் உள்ளதை ஐந்து மகாசமுத்திரங்களாகவும் பிரித்திருக்கிறார்கள். இதில் வடசமுத்திரம் கண்டவர்கள் இல்லையென்பது பொய். சாதாரணமாய் நமது இந்துக்கள் இந்த இந்தியாவுக்கு வடக்கு எல்லையாயிருக்கிற இமயகிரி பர்வதத்திற்கும் வடக்கே போனதில்லை. அம்மலையையே கைலாயமலையென்று இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அது தவறு. 'வடக்கு மகாசமுத்திரம் உருவியா, ஸ்பேரியா தேசங்களுக்கு வடக்கே இருக்கிறது. அங்கே குளிர் மிகுந்திருப்பதால், ஒரு வருஷத்தில் ஒன்பது மாதகாலம் சமுத்திரம் உறைந்துபோய் பளிங்குபோல் இருக்கும். மற்ற மூன்றுமாதகாலங்களில், திமிங்கல வேட்டையாடும்படி அநேக அஞ்சாத நெஞ்சர்கள் அங்கே போகிறார்கள். இவைகளெல்லாம் சரியாய் அறிவதற்கு, நீங்கள் பூகோளசாஸ்திரம் படிக்கவேண்டும்.

சிவ :—அம்மா, நீங்கள் சொல்லுகிறதெல்லாம் வேடிக்கையாயிருக்கிறது. இந்த வெள்ளைக்காரர்கள் இவைகளையெல்லாம் போய்ப் பார்த்தார்களா? பொய்யும், புரட்டுமாய் எழுதிவைத்து நம்மவர்களை ஏய்க்கிறார்கள். ஐயோ! இந்த இங்கிலிஷ்பாஷையைப் படிக்கிறவர்கள் இப்படிக்கெட்டுப்போவார்களா? என்மகன் மாசிலாமணி, தஞ்சாவூரில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனும் இப்படித்தான் என்னையும் எங்கள் வீட்டுக்காரரையும் பைத்தியக்காரர்களாக்கி விடுகிறான். இது நல்ல கூத்தாயிருக்கிறது.

மாதர் :—“அம்மா, தாங்கள் கல்வியையும் அங்கிலேயர்களையும்பற்றி இவ்வளவு தாழ்மையாய் நினைத்து இருக்கிறது, யானையின் உருவத்தைப்பற்றிக் குருடர்கள் நினைத்ததுபோல் இருக்கிறது” என்று இவ்வாறு மாதர் இரத்தினம், சிவகாமி அம்மாளுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது, சிவகாமியம்மா ஞாடைய மூன்றாக் குமாரனாகிய சிங்காரவேலு ஓடிவந்து, அம்மா! அம்மா!! என்று அழுதுக்கொண்டு தனக்கு எதோ ஒரு வேடிக்கைச்சாமான் வேண்டுமென்று அழுதான். அப்பொழுது சிவகாமியம்மாள் அவனுக்குக்கொஞ்சம் சமாதானம்சொல்ல அவன் கேளாததினால் அவன் முதுகில் இரண்டு அடி அடித்து நீ நாசமுற்றுப்போக! சனியனே! ஏன் என்னை இவ்வாறு அவஸ்தைப்படுத்துகிறாய்? என்று தன் முகத்தை ஒருமுழிளம் நீட்டிக்கொண்டு முறுமுறுத்தான். அந்தக்குழந்தைக்கு வேறு போக்கிடம் ஒன்றும் இல்லாததினால் அவனும் தன் தாயின் பயங்கரமான முகத்தைப்பார்த்துத் தேம்பித்தேம்பி

அழுதுகொண்டு நின்றான். இக்காட்சியைப்பார்த்திருந்த மாதிரித்தினத்திற்கு மனஞ் சகிக்காமல் சிவகாபியைப்பார்த்து, “அம்மா இந்தக்குழந்தை தங்களுடையது தானே?” என்று கேட்டாள்.

சீவ:—“ஆம், அம்மா, என் கஷ்டத்தை யென்னசொல்வேன். இந்த நாச மாய்ப்போவார்களெல்லாம் வந்து பிறந்து என் பிராணனை வாங்குகிறார்கள். குட்டிச்சுவரைப்போல் வளர்ந்து என்ன பிரயோசனம். வயதும் ஏறக்குறைய ஐந்தாகிவிட்டது. இத்தோடும் சும்மாயிருக்கிறதில்லை. சாப்பிடும்பொழுதும் இருபத்தெட்டுபெயர் அள்ளக்கட்டி உதையோடவுங் சூத்தோடவுந்தான் சாப்பிடுகிறது. படிப்பதற்கும் அப்படியே. அம்மா, எனக்கும் அவருக்கும் போதும் போதும் என்று ஆகிவிட்டது. பின்னும் இந்த நாசமாய்ப்போவாரைப் பார்த்தால் வயிற்றெரிச்சலாயிருக்கிறது. பெற்றருடல் கேட்கவில்லை. என்ன அம்மா செய்வேன். யாரை நொந்துகொள்ளுவேன். என்னைப்படைத்த பிரம்ம தேவனைத்தான் நோகவேண்டும்” என்று விசனப்பட்டான்.

மாநா:—அம்மா, “மக்கட்பேற்றிற் பெறும்பேறில்லை” என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளைப்பார்க்கிலும் இவ்வுலகில் பெறத்தக்க பாக்கியம் வேறு உண்டா? இல்லை. அவ்வித பாக்கியத்தைத் தாங்கள் அடைந்திருந்தும், அதைப்போற்றிவளர்க்கத் தங்கனால் இயலாமல் கஷ்டப்படுகிறீர்கள். பிள்ளைகளைப் பெறுவதற்குப் படுகிற கஷ்டத்தைப் பார்க்கிலும், அவர்களை வளர்ப்பது பதின்மடங்கு அதிக கஷ்டமுள்ளது. வளர்க்கத்தெரியாதவர்கள் பெற்ற பிள்ளையும், குதாடி, குடிசாரன், ஆகிய இவர்களடைந்த செல்வமும், மூடர்களுக்குச் சொன்னபுத்தியும், திருடர்கள் கையில் அகப்பட்ட நகையும், புலியின்வாயி் லகப்பட்ட ஆட்டையும், மத யானையின் கையிலகப்பட்ட பாசனையும், வாழைமரத்தில் எய்த அம்பையும், குரங்கின் கையிலகப்பட்ட பூமாலையையும் நிர்த்தும். மனிதர்கள், பதினெட்டு வயதளவும், முதிர்ந்த அறிவுடையவர்கள் அல்லவென்று இராஜாங்கத் தாரும் சட்டம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கக் குழந்தைகளுக்கு நன்மை தீமை பகுத்தறியும் சக்தியுண்டா? இல்லையே; இவைகளையறிந்திருக்கிற நாம் குழந்தைகளைக் கோபிப்பதில் என்ன பிரயோசனம்? குழந்தைகளுடைய மனம் வெள்ளைக்கடித்ததிற்குச் சமானம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எம்மாதிரியை அவர்கள் பார்க்கிறார்களோ அம்மாதிரியையே அவர்கள் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். நாம் எப்பொழுதும் கோபமுள்ளவர்களாய் அவர்களை யெல்லாக்காரியத்திற்கும் அடித்துக்கொண்டே வருவோமானால், அவர்களும் கோபமுள்ளவர்களாகவே வளருகிறதற்குத் தவிர அடியென்பதிலும் பயமற்றவர்களாயும் மனக்கோழைத்தனமுள்ளவர்களாயும் ஆவார்கள். ஆகையால், எப்பொழுதும் குழந்தைகளை முகமலர்ச்சியோடு அழைத்து இனிய வசனத்தினால் அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தவேண்டும். அவர்களுக்கு அதிகபிரி

யமாயிருக்கிற பண்டங்களை மறைத்துவைத்திருந்து, அவர்கள் நாம் சொல்லுகிற காரியங்களை செய்ய மறுதலிக்கிறபொழுது, இப்பண்டங்களைத் தருவதாகச் சொல்லி அவர்களைத் தூண்டவேண்டும். பயமுறுத்தி செயலிக்கிற வேலையைப்பார்க்கிலும் சந்தோஷிப்பித்துச் செயலிக்கிறவேலை மிகவும் உறுதியுள்ளது. சிலவேளைகளில், குழந்தைகள் ஒன்றுக்கும் அடங்காமல் நமக்கு அதிக கோபம் உண்டாகும்படி செய்வார்கள். அப்பொழுது நாம் அந்தக்கோபத்தை யடக்கி அவர்களை யாதரிக்காமற்போனால் மற்றப்படி இந்த உலகத்தில் வேறு யாரிடத்தில் நாம் கிருபையுள்ளவர்களாயிருக்கப்போகிறோம். கடவுள் எப்படி நம்மிடத்தில் கிருபையுள்ளவராயிருப்பார்? நாம் நம்முடைய பிள்ளைகளைப் பிள்ளைகளாய்ப் பாலிக்காமலிருந்தால், நம்மையெப்படி கடவுள் தமது பிள்ளைகளாக ஆதரிப்பார்? பிள்ளை வளர்ப்பதைப்பற்றித் தங்களுக்குச் சாவகாசமாய்ச் சொல்லுகிறேன். இப்பொழுது நேரம் ஆகிவிட்டது”, என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற சமயத்தில், செங்கல்வராயபிள்ளையும் காய்கறி பதார்த்த முதலியன ஒரு ஆள் தலையில் எடுப்பித்துக்கொண்டுவந்து, தனது மனைவியை சமையலுக்கு ஆயத்தப்படுமபடி கட்டளையிட்டார். அவ்விருபெண்களுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையும் முடிந்தது.

பெ. ம. பொ.

—(*)—

மேற்கனும் பாள்.

(175-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி).

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

—>>>—

பத்மனாபய்யர் அதிகாலையில் எழுந்து கைகால்களைக் கழுவி ஸ்நான அனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு தன்னுடைய ககழிக்காரர்கள் கார்த்துக் கொண்டிருக்கும் முன்மண்டபத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

உடனே செட்டியார்கள் எழுந்து கும்பிட்டு விட்டுத் தங்கள் ஏஜண்டு ராமஸுப்பய்யரைக்கொண்டு தஸ்தாவேஜுகளை அய்யரவர்களிடம் கொடுக்கப் படி சொன்னார்கள்.

வக்கீல் அய்யரவர்கள் கட்டில் உள்ள கடிதங்களை ஒவ்வொன்றாய்த் தெளியப்பார்த்துக் கீழ் நியாயஸ்தானத்தில் சட்டவிரோதமாயும் ஸாக்ஷி நிருபணங்களில் விரோத அனுமானங்களோடும் காணப்பட்ட விஷயங்களைத் தனியே குறித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதற்குள் ஆறுமுக செட்டியார் சிவக்கொழுந்து செட்டியாரை நோக்கி “அய்யா அங்களுக்குக் கேசை முந்தி நாம் ஒருதடவை சுருக்கமாய்ச் சொல்லி விட்டால் நல்லதல்லவா” என்றார்.

“அப்பொழுது தான் அவர்களுக்குத் தெளிவாக ஓடும். எங்கணும் ராம சுப்பய்யரே! கேசு விவரம் கொஞ்சஞ் சொல்லுமே காணும்” என்றார் சிவக்கொழுந்து செட்டியார்.

இதற்குள் பத்மனாபய்யர் எல்லா ஆதாரங்களையும் ஐயந்திரிபறப் பரிசோதித்து விவாதத்தின் வரலாற்றைச் செட்டியார்களும் ராமசுப்பய்யரும் ஒருவாறு சொல்லி முடிக்கக்கேட்டுத் தன் குமஸ்தாவை வகாலத்துமொ எழுதும் படி சொன்னார்.

ஆறுமுக செட்டியார் ராமஸுப்பய்யரைப்பார்த்து “அய்யா பீசு இன்ன தென்று பேசி விடுங்க. பின்னாலே இளவனக்கு உதவாதல்லவா” என சிவக்கொழுந்து செட்டியார் “ஆமஞ்சாமி அது முந்தித்தீத்து விடுங்க: மறுபடி என்னாச்சும் வம்பிலே வரப்போவது” என்றார்.

“அதற்கென்ன இப்பொ அவஸாய்க்கிறேன், அய்யாவான் சொல்படி நாம் கேழ்க்கத் தயாராயிருக்கிறோம். நாம் சொல்படி அய்யாவர்கள் கேழ்க்கத் தயாராயிருக்கிறார்கள். மேலும் செட்டியாவர்கள் விஷயம் அங்கேயும் தெரிந்திருக்கிறது; அவ்விடத்து விஷயம் இவ்விடத்திலேயும் தெரிந்திருக்கிறது. பூரஸ்பரம் ஸௌகரியம்போலப் பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம்” என்று பீசு விஷயமாய் அந்த சமயம் பேசு இஷ்டமில்லாதவராய்க் காண்பித்துக் கொண்டார் ராமஸுப்பய்யர்.

உடனே மணி ஒன்பதுக்கு மேல் ஆய்விட்டதால் எல்லோரும் கலைந்து அவரவர்கள் இருப்பிடம் போக யத்தனித்து பத்மனாபய்யரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டார்கள். பத்மனாபய்யரும் எழுந்து உள்ளே சென்றனர். பிறகு ராமஸுப்பய்யர் வெளியில் வந்து பட்டணம் வருவதற்காக ஒரு குதிரை வண்டி அமர்த்த சிறிது தூரம் சென்றனர். சற்றுதூரம் போனவுடன் ஒரு குதிரை வண்டி வந்தது.

“என்னடா வண்டி பட்டணம் வர்றியா.”

“ஏறுங்கோ ஸாமி வீட்டுக்குப் போவது வண்டி.”

“சத்தம் என்ன அப்பென்.”

“எங்கே உட்பாதுங்கோ.”

“பவளக்காரத் தெரு போகணும்.”

“சத்தம் என்ன தெரியாதா எத்தினிவாட்டி வந்திருப்பீங்கோ எத்தினி வாட்டி போயிருப்பீங்கோ.”

“சரிதான் அப்பென் எல்லா வண்டியும் ஒரேசத்தத்துக்கு வருதா நீ இன்ன வெண்ணுன்னு சொல்லேன்.”

“அருபாதான் ஸாமி, உங்களுக்குத் தெரியாதுங்களா.”

“ஏ, ஏ, போ அப்பென். ஆறு அணு தான் வழக்கம்; சம்மதியானு சொல்லு.”

“இன்னம் ஒருத்தர் வச்சுக்கட்டுங்களா? ஆளுக்கு ரண்டனு இல்லாமே என்ன சவாரி ஸாமி?”

“அகப்பட்டால் வைத்துக்கொ. அதுக்காக தாமவரிக்கக்கூடாது.”

“வழியிலே அகப்பட்டா வச்சுக்கொள்ளேன் ஸாமி ஏறுங்கோ.”

ராமஸுப்பய்யர் வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு பத்மனாபய்யர் வீட்டை நோக்கி ஓட்டச்சொன்னார். அவ்விடத்திற்குப் போனதும் செட்டியார்களும் ஏறிக்கொண்டார்கள். வண்டி அதிக வேகமாகப் போகாததினால் ராமஸுப்பய்யர் வண்டிக்காரனைப்பார்த்து “வண்டி வேகமாப் போகாமல் போனால் சார்ஜு கொடுக்க மாட்டேன்” என்றார்.

“சார்ஜு கொடுக்காமபோக ஒங்கபாட்டன் வரோணம் ஸாமி”; குதிரை புச்சு; வேகமா ஓட்டினு வண்டியெல்லாம் தூளாய்ப் போகும் ஸாமி.”

“என்னடா பாட்டன் டீட்டன் என்கிறாய்”, வேகமாய் ஓட்டச் சொன்னா?

“பின்னெ என்னு ஸாமி சார்ஜு இல்லெங்க உங்கப்பெனாலே கூட ஆவாது ஸாமி.”

இதற்குள் சிவக்கொழுந்து செட்டியார் இவர்கள் இருவருக்கும் சண்டை உண்டாகும்போல் இருந்ததைப்பார்த்து “கிடக்கப்பென் ஓட்டு” என்று வண்டிக்காரனிடத்தில் சொல்லிவிட்டு ராமஸுப்பய்யரை நோக்கி “துருக்கனிடத்தில் என்னத்துக்கு வாய் கொடுக்கிறீங்க” என்று ஸமாதானப் படுத்தினார்.

சண்டா மாத்மடியில் வந்ததும் வண்டிக்காரன் இன்னொருத்தர் வண்டியில் ஏற்ற வேண்டியதற்காக நிறுத்திவிட்டான். பத்துப் பதினைந்து நிமிஷமாக ஒருவரும் அகப்படவில்லை. ராமஸுப்பய்யருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. உடனே வண்டிக்காரனை நோக்கி “என்னடா வழியில் நிறுத்தக் கூடாது என்று சொன்னேனோடா” என்றார்.

“எட்டு அணுவும் குடுத்துட்டிங்கோன்னு ஒட்டேன்.”

“என்னடா, சொல்றதொண்ணு இங்கே வந்து செய்ற தொண்ணு வண்டிக்காரத் தொழிலைக் காண்பிக்கிறாய்.”

“என்ன தொழிலைக் கண்டிங்கோ ஸாமி நீங்க கொடுக்கிற ஆறு அணுக்கு இப்பொத்தான் இம்மாத்மரம் வந்திச்சு; கொஞ்சங்கூட நிக்காமெ எவன் ஓட்டுவான் ஸாமி” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பட்டணம் போகிற ஒரு துருக்கன் வந்து எதிர்ப்பட்டான். அவனை வண்டிக்காரன் பார்த்ததும்,

“அஜீ, ஹிஜரத் காஞ்ஜானுஜீ” என்றான்.

“ஹைகோர்ட்.”

“பைட்டோஜீ.”

“க்யா போலோ.”

“க்யா தேத்தோஜீ.”

“ஏக் அனா.”

“ஆவ் ஆவ் ஜீ பைட்டோ.”

தருக்கன் வந்ததைப்பார்த்த ராமஸுப்பய்யர் “என்னடா தருக்கனை வண்டியிலே ஏத்யாய்” என்றதற்கு வண்டிக்காரன்.

“நமக்கு யாரானு என்ன ஸாமி ஒங்க ஊட்டு வண்டிமுமாதிரி பேசுரீங்கோ” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஏறியிருக்கும் தருக்கனிடத்தில் ஒரு நெருப்புக்குச்சி வாங்கிக்கொண்டு ஒரு சுருட்டைப் பற்றவைத்தான். வண்டிகடிய வேகத்தோடு போகவே காற்றும் எதிர் நோக்கி அடித்தபடியால் சுருட்டின் புகை அவ்வளவும் வண்டி முழுவதும் வியாபித்தது.

ராமஸுப்பய்யருக்குச் சுருட்டின் புகை சுத்தமாக உதவாது; இந்தப் புகையை முகர்ந்தால் அவருக்குத் தலை வலி வந்து விடுவது வழக்கம். ஆகையால் அவருக்கு மகா ஸங்கடம் உண்டாகி விட்டது. வண்டிக்காரனை சுருட்டில் குடிக்கக்கூடாதென்று என்ன சொன்னாலும் அவன் கேழ்ங்கிறதில்லை; இப்படியிருக்க வண்டி ஒரு கள்ளுக்கடைக்குப் பக்கத்தில் வந்து சேர்ந்தது. இந்த வண்டிக்காரனுக்கு ஒரு நாளைக்கு நாலு வேளைக்குக்குறையாமல் கள்ளுக்குடிக்கவேண்டும். அன்றைத்தினம் மணி பத்தாகியும் முதல்வேளைகூட குடிக்காததினால் அவனுக்கு உடம்பு சுமார்ப்படவில்லை. ஆகையால் வண்டிக்காரன் அய்யரைப் பார்த்து,

“அய்ரே, அய்ரே, ரண்டாண கொடுங்கோ ஸாமி.”

“அதென்னடா இங்கே கேக்கிரய் வீட்டுக்குப்போய்த் தாண்டா குடிக் கொணம்.”

“பாருங்கோ ஸாமி, டாணக்காரருக்குக் கொடுக்கோணம். இல்லாட்டா அவுங்க வண்டியை மறிச்சுக்குவாங்கோ ஸாமி” என்று சொன்ன வண்டிக்காரனிடத்தில் சிவக்கொழுந்து செட்டியார் இரண்டு அணுக்களைக் கொடுக்க அதை யெடுத்துக்கொண்டு அவன் கள்ளுக்கடைக்குள் நுழைந்து விட்டான். வேண்டியவரையில் கள்ளைக்குடித்து விட்டு வண்டியில் ஏறிய வண்டிக்காரன் பத்துப் பதினைந்து நிமிஷத்திற்கெல்லாம் மயக்க மடையவே அவன் கையிலிருந்த கடிவாளம் கொஞ்சந் தளர்ந்தது. குதிரை புதிதானதால் ஓரமாய்ப் போய் வண்டியை ஒரு பள்ளத்தில் இறக்கிவிட்டது. உடனே வண்டிக்காரன்

கிடரென்று விழித்துக்கொண்டு கீழே இறங்கி வண்டியைச் சரியாகத் திருப்பி னான். இதை யெல்லாம் பார்த்த ராமஸுப்பய்யர் கோபங்கொண்டு “என்னடா குடித்துவிட்டு வண்டியைக் கவுத்து விட இருந்தையேடா இப்போ, பட்ணம்வா போலீஸிலே சார்ஜ் பண்ணச் சொல்றேன்” என்றார்.

“அவன் எப்படி இருப்பாண்டா உனக்கு சித்தப்பனா பெரியப்பனா சார்ஜு பணரத்துக்கு,” என்ற வண்டிக்காரனை சிவக்கொழுந்து செட்டியார் கொஞ்சம் ஸமாதானமாய்ச் சொல்லி பேசாமல் ஓட்டச் சொன்னார்.

இவ்வளவு சண்டைகளோடு இவர்கள் வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பத்ம ரூபய்யர் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கச்சேரிக்கு வந்து திரும்பி திருவல்லிக்கேணிக் கெதிரே உள்ள சமுத்திரக்கரையில் உலாவுதற்குச் சாலையின் ஓரமாய் வண்டியை விட்டு இறங்கினார்.

ஆறும் அத்தியாயம்.

சாயந்திரம் மணி ஐந்துக்கு மேலாய் விட்டது. சூரியன், இவ்விரு நிலத்தின் கண் நடக்கும் அநீதிகளைக் கண்டு இனி மனஞ்சுகியானாகி விலகி மேற்குத் திசையில் ஓரிய யத்தனித்தவன்போல் காணப்பட்டான். மேற்குத்திசையில் சுத்த வெண்மையான ஆகாயத்தில் பற்பல இடங்களில் செவ்வானம் ஏற்பட்டிருந்ததை நோக்கின் அகண்டபரிபூரணமான பரமசிவனது திருமேனியில் பொற்சுணங்குண்டாயினவோ எனப் பார்ப்போர் ஐயுறுவார்கள்.

கடலினின்றும் கடற்காற்றோ யாவருக்கும் உற்சாகத்தையும் மனோதிரியத்தையும் கொடுத்து அவரவர்கள் தத்தம் கலாசாலைகளினின்றும் உத்தியோகஸ்தானங்களினின்றும் வருங்காலத்திருந்த களைப்பை மாற்றுகிறது. செம்படவர்கள் மீன் பிடிக்க ஏறிச்சென்ற கட்டுமரங்கள் திரைகளால் பாதிக்கப்பட்டு அழுங்கி அழுங்கிக் கிளம்புவதைக்காண நமது வாழ்ணாளாகிய கடலில் உற்பத்தியாகிற துன்பங்களாகிய திரைகள் நம்மை அழுக்குவதும் அத்துன்பங்கள் நீங்கிச் சிலகாலஞ் சென்ற பின் நாம் கிளம்புவதையும் இக்கடல் நன்கு விளக்குவதாகத் தோற்றிற்று. இவ்வுவர்கீர் கடலை எவ்வாறு மரக்கலத்தின் உதவியால் நாம் கடக்கின்றோமோ அத்தகைய பேறுதவி நம்முடைய பிறப்பு இறப்பு என்னும் இரண்டுகளைகளை உடைய பவம் என்னும் கடலையும் கடக்க உளதோ என ஒருவன் ஐயுறுங்கால் கடவுளது திருவருளே அம் மரக்கலமாக ஒருவனுடைய அறிவுக்குப் புலப்படுகிறது. அத்திருவருள் நமது நல்வினைப் பயன்களாகிய பலகைகளால் சேர்க்கப்பட்டு பத்தி என்னும் பொருளைக்கொண்டு வாங்கப்படுகிறது. ஆயினும் இத்திருவருளைக்கொண்டு நாம் கரை யெறுவதற்குத் தடையாக சிறின்பவாசனைகளாகிய சுழல்கள் பலவுள.

அச்சுழல்களில் அகப்படாது சரிவழியே செல்ல 'அறிவு' என்ற மாலுமி நன்னெறி என்ற சுக்காணப்பிடித்து ஒட்டவேண்டும். ஆகவே இப்பவசமுத் திரத்தின் பெருமை இந்த லவண சமுத்திரத்தினுல்லல்லவோ விளக்கப்படுகிறது. பின்னும் சந்திரனது தண்மையான கிரணங்கள் அக்கடலில் வீசிப் பிரதிபலிக்கப் பெற்றவாற்றான் அந்நீர் முழுவதும் சொக்கவெள்ளியை யுருக்கி விட்டது போல் அமைந்தது. சேய்மையில் பாய் விரிக்கப்பெற்று இயங்கும் சில நாவாய்களும் படருகளும் தெய்வப் புனலில் நீந்தும் ஹம்ஸங்கள் ஒத்தன. பின்னும் கரையோரத்திலுள்ள சாலையிற் கூடிய மனிதர்குழாம் அக்கடலின் அலையெனத்திரண்ட—தூவியன்ன துகிலில் வாய்ந்து இறக்கைகள் போன்ற கைகள் அமைந்த சட்டையையும், மயிற்றோகையினும் நீண்டு பிழ்நுறம் வளைந்து பூமி வரையிற்றொங்கும் அரையாடையையும் கிடையானும் துணியானும் செய்யப்பட்டு நறுநாண்மலரைப் பழிக்கும் செய்மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற தலை முடியையும் தரித்து சுவேத சருமத்தோடு கூடிய அங்கல மகளிர் * அசுணமென் புட்களோ, அன்னப்பேடோ இன்னும் பல் வகை வெண்பறவைகளின் சமூகங்களோ அல்லது யாகுகின்னர கந்தருவாதி வர்க்கங்களைச் சேர்ந்த தெய்வப் பெண்களோ எனப் பார்ப்போர் மயங்குவார்கள். மற்றும் சாலையிற் கற்றோர் கற்பின் மிகுந்தோர் ஆக்கம் மிக்கோர், ஊக்கங்களைக்கொண்டோர், பொற்பின் வாய்ந்தோர், சிற்பம் வல்லோர், பாவியல் கற்றோர், ஓவியம் எழுதுவோர் ஆகிய பல்வகை வினைஞர் இனம் இனமாப் பிரிந்து தத்தம் தொழிற்களைப்பற்றி விவகரிப்பார்கள். பின்னும் சாலைக்கும் மணற் புறத்திற்குந் நடுவே சிம் சபா விருகங்களாலமைந்த வேலியோடு கூடிய தனிப்பாடையில் சிலர் ஆணும் பெண்ணுமாகப் பிரிந்து உலாவுங்கால் அண்மையில் நார்புறமும் ஒருவரும் இல்லாத தருணங்களில் அவர்கள் முகத்தோடு முகஞ் சாய்த்து முத்தமிடுங்கால் அவ்விரு முகங்களுக்கேற்ப ஈருடற்கள் இருப்பதாய்ப் பருத்தறிய இமை கொட்டுதல் இல்லாத தேவராலுங் கூடுமோ.

ஆர். எஸ். கிருஷ்ணசாமி.

சிவத் துவேஷாச்சாரி கதை.

தேற்கே சோழமண்டலத்தில் திருக்குடந்தையென்னும் ஸ்தலத்தில் திருவரங்காச்சாரியென்றொரு வைணவப் பிராமணனிருந்தான். அவன் சிறு வயதிலேயே திருவாய்மொழி முதலான அநேக வைதீக நூல்களை ஒதி யுணர்ந்து கலைவல்லோனாகி, விஷ்ணுமார்க்கத்தில் அதிகப் பிடிவாதமுடைய வானான். அது முதல் அவன் விஷ்ணுமார்க்கத்தவிர மற்றவைகளெல்லாம் பொய்யென்றும், முக்கியமாய் சைவசமயம் சத்த அபத்தமென்றும் சொல்லி, சைவர்களை அதிகமாய்ப் பகைத்து, விபூதி, உருத்திராசூம், வில்வத்தளமுத லிய சைவச் சின்னங்களுையணிந்த யாரையாகிலும் கண்டால், ஹரி கரி! யென்று கண்ணைப் புதைத்துக்கொண்டு உடனேபோய் ஸ்ரானம்செய்து, தேவாலயஞ்சென்று பெருமானைச் சேலித்து வருவான். அவன் விட்டிற்கு வருகிற யாவரும் விபூதிதிரித்துக்கொண்டு வரக்கூடாதென்றும், அப்படிவர இஷ்டமிருந்தால், தெருத்தின்னைமாடத்தில் ஒரு திருமண கட்டியும் திருச் சூரணக் குடுக்கையும் வைத்து, அதைத்தரித்துக்கொண்டு வந்தால்தான் அவர் களுடன் பேசுவதென்றும் ஏற்பாடுசெய்திருந்தான். அவனுடைய நாவின் வண்ணன் முதலானவர்களும் அப்படியே செய்வது வழக்கம். இவ்வாறு அவன் வீரவைஷ்ணவனாகி சிவனையும் சிவனடியார்களையும் இடைவிடாது பகைத்துவந்தமையால், அப்பிராமணனுக்குத் திருவரங்காச்சாரி யென்னும் இயற்பெயர்போய், சிவத்துவேஷாச்சாரி யென்னும் காரணப்பெயர் அவ்வூர் எங்கும் வழங்கிற்று.

இப்படிச் சிவத்துவேஷாச்சாரியும் நானுக்குநான் மதவையாக்கியம் முற்
றக் காலங்கழித்துவருநாளில், ஒருநாள் அந்தினேரத்தில் காவேரி யாற்றங்
கரைக்குப்போய் ஜெபதபமுடிக்கும் பொருட்டுக் கைகால் சுத்தி செய்து
கொண்டிருக்கையில் கையில் முகந்த ஜலத்தில் ஒரு உருத்திராக்ஷக்கொட்டை
மிதந்தது. அந்தினேரமாகையால் அதைப்பார்க்காமல் தன் முகத்தையும் கண்
களையும் தன் கையிலிருந்த ஜலத்தைக்கொண்டு கழுவும்போது அந்தக்
கொட்டை உறுத்திற்று. அதென்னவென்று பரிசோதித்துப் பார்த்த
பொழுது ஒரு உருத்திராக்ஷக் கொட்டையிருக்கக்கண்டு அந்த வண்ணவன்,
“ஹரி சரி! ஆதிமூலம்!” என்று கூவி “ஐயோ! இந்தப்பாவத்தை யெங்
வாறு போக்குவேன். அத்தீண்டொணுக்கொட்டையைத் தீண்டியதுமன்றி
முகத்திலும் கண்களிலும் வைத்து அணிந்துகொண்டேனே! எம்பெருமான்
திருவடிகளையன்றி வேறெதையும் நமது கண்களில் தரிக்கப்போமா!” என்று
வெருவாகத்துக்கப்பட்டு, அன்றிரவெல்லாம் போசனமின்றித் தூக்கம்பிடியா
மல் சுஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருந்து, காலையில் எழுந்து தன் ஆசானிடஞ்

சென்று அவரைக்கண்டு அவரது திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து தெண்டன் சமர்ப்பித்து எழுந்து நின்று, கண்களினின்றும் நீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருகக் கைகட்டி வாய்புதைத்துத் தனக்கு நேரிட்ட பாவ சங்கடத்தை யெடுத்துரைத்து, அதை நிவர்த்திசெய்ய ஒரு வழிகாட்டல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதைக் கண்ணுற்ற ஆசான், நமது சீடன் தீண்டொணக்கொட்டையைத் தீண்டியன்றே வருத்தமுற்றிருக்கிறானென்று அவனிடத்தில் கிருபைகூர்ந்து “அப்பா, நீ பயப்படவேண்டாம். நமது எம்பெருமான் உன்மேற் கிருபைகூர்வார். ஆகிலுமென்றவுடனே வந்து அவ் யானையை இரட்சித்த நமது பெருமான் இப்போது உன்னைக் கைவிடுவாரா? கைவிடார்” என்று திடஞ்சொல்லி, “நல்லது உன்பாவத்தைப்போக்க ஒரு வழி சொல்லுகிறேன் கேள். மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் முதலானவைகளால் நம்முன்னோர்கள் தங்கள் பாவத்தை நிவர்த்திசெய்து கொள்வது வழக்கம். ஆகையால் நீ இன்றே புறப்பட்டு வழியிலுள்ள துவ்விய திருப்பதிகளுக்குப் போய் பெருமானைச் சேவித்துக்கொண்டு, கடைசியாய்க் காசநகரத்தை யடைந்து, நமது நரசிம்மாவதாரனாகிய எம்பெருமான் திருவடிகளினின்றும் டாகிய கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து உன்பாவத்தைப் போக்குவாய்” என்று சொல்ல, அப்படியே சிவத்துவேஷாச்சாரியும் தன் வீட்டிற்குப்போய் பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களை ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டு, திருக்குடலையெடுத்து அதில் சாளிக்கிராமம் மடிமுதலானவைகளை வைத்துத் தன் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு, காசியாத்திரைக்குப் புறப்பட்டான்.

இவ்வாறு காசிக்குப் போகிற வழியில் தன் குருவின் சொற்படி அனேக திருப்பதிகளுக்குச் சென்று பெருமானைச் சேவித்துக்கொண்டு சென்றான். அப்படிச் செல்லுகாலில் ஒருநாள் பொழுதுபட்டு நாலு நாழிகைக்குமேலாகி விட்டது. முன்னிருட்டுக் காலமாகையால், வழியும் சரியாய்த் தெரியவில்லை. அந்தச்சமயத்தில் மழையும் பெருங்காற்றும் ஆரம்பிக்கவே, பிராமணன் முற்றும் நனைந்து குளிர் சிக்க முடியாமல் மிகவும் வருத்தமுற்று, இராத்நங்குவதற்கு அருகில் ஏதாவது கிராமமிருக்கிறதோ வென்று சிந்தித்துக்கொண்டு போகும்பொழுது, ஒரு மின்னல் தோன்ற, அம்மின்னொளியால், ஒரு சிறு குடிசையும் அதற்கருகாமையில், புது மட்டாண்டங்களுக்கு யிருப்பதை அங்கண்டான். அதைக் கண்டவுடனே, பிராமணன் “அதோ சரிபத்தில் தெரிகிற குடிசை நாம் இராத்நங்கிப்போக உதவியாகும். அங்கே புது மட்டாண்டங்கள் அடுக்கி இருப்பதைப்பார்த்தால், குயவன் வீடுபோல் தோன்றுகிறது. குயவன் சந்திரனாகையால், அங்கு காரம் இல்லாத ஸ்தலம், பிராமணர்கள் குயவன் வீட்டில் தங்கலாமென்று சாஸ்திரமிருக்கின்றதே. இஃதன்றியும், முன்னொருகாலத்தில், பாண்டவர்கள் பிராமணவேடம் பூண்டு, துரோபதையை மணம்புரிபுமபடி, பாஞ்சாலதேசத்திற்குப் போனபொழுது, குசவன் வீட்டில் தங்கியிருந்தார்கள் என்று பாரதத்திலும் சொல்லி இருக்கிறதே. பெரு

மான் கிருபையால் தான் நமக்கு இவ்வாபத்து வேளையில் இப்பேருதவி கிடைத்தது” என்று தனக்குள்ளே ஆலோசித்து, அக்குடிசை கண்ணுக்குத் தோன்றிய திக்கை நோக்கிச்சென்று, அதிலொரு சிறு ஒட்டுத்திண்ணையிருக்கக் கண்டு, அதில் ஏறித் தன் நரவஸ்திரங்களைக் களைந்து பிழிந்து கையில் வைத்துக்கொண்டு வீட்டில யார் இருக்கிறார்களென்று விசாரிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, அங்கிருந்த ஒரு மாடக்குழியில் கையைவைத்தான். அதில் ஒரு கொட்டைப்பாக்கு இருக்கக்கண்டு அதையெடுத்து, வாயசைந்தால் கொஞ்சம் குளிர் மட்டாய்த் தோன்றுமென்று எண்ணி அதை வாயிற்போட்டுக் கடித்துக்கொண்டு சற்று நின்றான். பின்னும் குளிர் அடங்காததினால், திருக்குடலையிலுள்ள மடியையாகிலும் எடுத்துப் போர்த்திக்கொள்ளலாமென்று தன் கையிலிருந்த நரத்துணியை, அங்கே அடுக்கியிருந்த மட்டாண்டங்களின் மேல் வைக்க, அந்த அடுக்கு நழுவி, தட்டிட வென்று சத்தித்துக் கீழே விழுந்து மட்டாண்டங்கள் உடைந்தன. இச்சத்தத்தைக்கேட்ட குயவன், தன் மட்டாண்டங்களை ஏதோ மிருகஜெந்து தள்ளிவிடுகிறதென்று நினைத்து, ஒரு திரியைக் கொளுத்திக்கொண்டு தடியெடுத்துத் தன் மனைவியோடு வெளியே வந்து பார்த்தபொழுது, இப்பிராமணன் இருப்பதைக்கண்டு, ஐயா “நீர் யார்?” என்று வினவ, அப்பொழுது பிராமணன் தான் காசியாத்திரைக்குப் போகிறதாகவும், மழைக்காக வந்து ஒதுங்கியதாகவும் சொல்ல, குயவன் உடனே அவனுக்கு உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போய், படுக்கைக்கு இடம் சரிப்படுத்திக்கொடுத்து, தான் குளைக்கு வைத்திருந்த சரகுகளில் கொஞ்சம் கொண்டு தீமூட்டி குளிர்காயும்படி சொல்லி, அவனோடு பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அப்பிராமணன் வாயில் பாக்குக் கொட்டையைப் போட்டுக் கடித்துக்கொண்டிருக்கிறதைக் கண்டு, “ஐயா, தங்கள் வாயில் என்ன இருக்கிறது” என்று கேட்டான். அதற்கு அந்தப் பிராமணன், “ஒன்றுமில்லை; தெருப்புறத்து மாடக்குழியில் ஒரு பாக்கு இருந்தது; அதை எடுத்து, குளிர்மட்டாயிருக்குமென்று வாயிற்போட்டு மெல்லுகிறேன்” என்றான். அதைக்கேட்டுக் குயவன், மூடனாகையால் நகைத்துத், தன்னருகிலிருந்த மனைவியைப் பார்த்து, “அடி, ராமி, நான் மத்தியானம், இந்தப் பாக்கைக் கடித்துக் கடித்துப் பார்த்தும் முடியாமல் அதை மாடக்குழியில் போட்டு வைத்தேன். அதை ஐயர் கடித்துப் போட்டார். ஐயருக்குப் பல் பிகவும் பலமுள்ளதுபோலிருக்கிறது” என்றான். இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்ட பிராமணன் “ஓகோ மோசம்போனோமே. சூத்திரர்களுக்குச் சாதம் போட்ட பின் மிகுந்ததைச் சேஷமென்று பிராமணர்கள் சாப்பிடார்களே! அப்படியிருக்க நான் சூத்திரன் எச்சிலை யருந்தும்படி நேரிட்டதே! இப்படியும் எனக்குத் தலைவிதி யிருந்ததே! ஆ, தெய்வமே! வைகுண்டவாசா! கோவிந்தா! கோபாலா! நாராயணா! வென்று மிகவுந்துக்கப்பட்டுக்கொண்டு அன்றிரவேல்லாம் தூக்கம் பிடிக்காமல் விடிந்து அக்ருயவனுக்கும் சொல்லாமல் புறப்பட்டு,

அருகில் ஒரு விஷ்ணுஸ்தல மிருக்கிறதென்று கேள்விப்பட்டி அங்கேபோய், அங்கிருந்த ஒரு வைணவ குருவைக்கண்டு தன் வர்த்தமானத்தைச் சொல்லித் தான் குத்திரன் எச்சில் தின்ற பாவத்தைப் போக்க வழி சொல்லும் என்று கேட்டான். அப்பொழுது அவர் நீ கர்சுக்குப்போய், ஸ்நானம்செய்து வரும் பொழுது ஹேகநாதத்திற்குப் போய் பெருமானைச் சேவித்துக்கொண்டு வா வென்று விடை கொடுக்க, அப்படியே இப்பிராமணனும் மீண்டும் தன் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தான்.

இவ்வாறு வெகுநாள் பிரயாணம் செய்து காசிக்குச்சமீபத்தில் போகும்பொழுது, ஒருநாள் அவனுக்கு ஏகாதசி விரதம் நேரிட்டது. அன்று முழுதும் ஒன்றும் சாப்பிடாமல் விரதமிருந்து மறுநாட்காலையிலெழுந்து, ஸ்நானம் ஜெபதபம் முதலானவைகளை முடித்துக்கொண்டு துவாசியில் விரத முடிப்பதற்குப் போஜனத்திற்கு வழியில்லாமல் பாலாகிலும் வாங்கிச் சாப்பிடலாம் என்று, அங்கிருந்த ஓர் இடையன் வீட்டிற்குப்போய், பால் இருக்கிறதோ என்று கேட்க, அவ்விடையன் இருக்கிறதென்று இரண்டு ஆழாக்குப் பால் வார்த்துக் கொடுத்தான். அதைக் குடித்தும் பசியடங்காததினால், இன்னும் ஒரு ஆழாக்குப் பால் கொண்டு வாவென்று கேட்டான். இடையன் சரி என்று உள்ளேபோய் தன் மனைவியை இன்னும் கொஞ்சம் பால் ஐயர் கேட்கிறார் கொடி என்று கேட்க, அதற்கு அவன் மனைவி இல்லை என்றாள். இடையன், தன் மனைவியைப் பார்த்து நான் ஒருபடி பால் கறந்துகொண்டு வந்தேனே, அது எங்கே? என்று கேட்க அவன், பாலுவாங்கிக் கீழே வைத்து விட்டு நெருப்பு எடுக்கப்போய்த் திரும்பி வந்து பார்த்தபொழுது 'நமது கிடை காக்கிற நாய் குடித்துக்கொண்டிருந்தது. நான் பின்பு அதைத் துரத்திவிட்டேன். அவ்வளவுதான் பிச்சம்' என்றாள். இந்தப் பிராமணன் அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று உற்றுக் கேட்டிருந்தபொழுது இந்தச் செய்தி காதில் பட்டவுடனே, முன்னிலும் பதின்மடங்கு விசனமுற்று 'செய்வ சங்கற்பம் இப்படியும் இருந்ததோ! பறையன் பார்க்கப் போசனம் பண்ணினாலும் பண்ணலாம்; நாய் போசனத்தைப் பார்க்கவும் கூடாது என்று சாஸ்திரமிருக்கின்றதே. அப்படியிருக்க நாயின் எச்சிலையருந்தலாயிற்றே என்று துக்கப்பட்டிக்கொண்டு காசிக்நகரத்தையடைந்து, அய்யூரிலுள்ள தமது ஆசாரியர் ஒருவரைக் கண்டு தன் சங்கடிகளைச் சொல்லித் தன் பாவத்தைப் போக்க வழி சொல்ல வேண்டுமென்று மன்றாடிக்கேட்டான். அவ்வாசிரியன் இவனிடத்தில் அன்புகூர்ந்து, நீ பயப்படவேண்டாம்; எவ்விதப்பாவமும் இக் காசிக்நகரத்தையடைந்தால் சூரியன் முன்னின்றபனிபோல் நீங்கும். நீயும் கஷ்டத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு, இப் புண்ணியஸ்தலத்தை யடைந்தாய்: உனக்கு இனி என்ன குறைவு; நல்லது இக்காசியில் விசேஷ தீர்த்தமாகிய கங்கையாற்றில், ஜனங்கள் நடமாடாத இடத்திற்குப் போய், நீர்க்குள் முழுகிக்கொண்டு

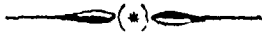
நான் சொல்லுகிற மந்திரத்தைச் சொல்லி முடிந்தபின் தலையை வெளியே எடுக்கவேண்டும். இப்படி நமது பெருமான் அவதாரம் பத்தையும் குறித்துப் பத்துத்தடவை முழுகுவையானால், உன்பாவம் அதோகத்யாகி விடுமென்று ஒரு மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கொடுத்தார்.

இது நிற்க, அக்காசிக்நகரத்தில் ஜீழிகுலத்தானாகிய ஓர் பறையன் இருந்தான். அவன் தகப்பன் விருத்தாப்பியத்தினால் மரணமடைய, அவன் தனக்கு ஆசானாகிய ஒரு வள்ளுவனிடஞ் சென்று தன் தகப்பன் இறந்து போனான் என்றும் அதற்குச் செய்யவேண்டிய சடங்குகள் என்னவென்றும் கேட்டான். அதற்கு அவ்வள்ளுவன், உன் தகப்பனை இன்றைக்குத் தீயிலிட்டுச் சுட்டு, நாளைக்குக் காலே அவன் எலும்பைப் பொறுக்கிக் கொண்டு போய், கங்கையாற்றிற் போடுவானால், உன் தகப்பன் பாப்பாரைப்போல கரையேறிப்போவான். ஆனால் நீ பறையனாகையால் ஒருவரும் இல்லாத துறைக்குப் போகவேண்டுமென்றான்.

இதைக்கேட்ட அந்தப் பறையன், தன் தகப்பன் பிராமணர்களைப் போல் மோட்சத்தை அடைவான் என்று வள்ளுவன் சொன்ன கருத்தை யறியாமல், தன் தகப்பன் பிராமண வேடம்பூண்டு உயிர்மீண்டுக் கரையில் ஏறிவருவான் என்று நினைத்துக்கொண்டு உடனே போய்த் தகப்பனை மசானத்தில் தகனம் செய்து மறுநாட்காலையிலெழுந்து, எலும்புகளை எல்லாம் ஒரு மட்பாண்டத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஜனங்கள் நடமாடாத இடத்தை நாடிச்சென்றான். அப்பொழுது, அத்துறையிலேயே முன்சொன்ன சிவத்துவேஷாச்சாரியும் போய் முழுகித், தன் குரு சொன்னபடியே செபத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அந்த மந்திரம் நீண்டதாயால் ஒருதரம் முழுகி யெழுந்திருக்கச் சுமார் கால்நாழிகை செல்லும். இந்தப் பறையன் அங்கேபோய்ச் சேர்ந்த அப்பொழுதுதான் நீர்க்குள் முழுகி, நரசிம்மாவதாரத்தைக் குறித்து ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தான். அதையறியாத இப்பறையன் தன்கையிலிருந்த மட்பாண்டத்தைத் தண்ணீரில் போட்டு நின்றான். சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம் அப்பிராமணன் உடனே தலையை வெளியேதூக்க, இப்பறையன் அவ்வள்ளுவன் சொன்னபடி தகப்பன் பிராமணனாகிக் கரையேறினானென்று மிகவும் சந்தோஷப்பட்டு அப்பிராமணனுக்குச் சமீபமாய்ச் சென்று, என்னைப்பெற்ற அப்பா! வாடா, என்று அவனைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டான். அப்பிராமணன் இதென்ன மோசமாயிருக்கிறதே; கிணறு வெட்டப்பூதம் புறப்பட்டதுபோல், நாம் பாவம்தீர்க்க வந்தவிடத்தில், இச்சண்டாளன், நம்மை அவன் தகப்பனென்று அழைக்கின்றானே என்று கோபங்கொண்டு, அடா, துஷ்டா, பிரஷ்டப் பயலே, பிராமணர்கள் நிறுவும் உன்மேற்படக்கூடாதே; நீ என்னைத்தீண்டி அப்பா என்று அழைக்கிறாயே; இது என்ன? உனக்கு நாசகாலம் நேரிட்டிருக்கிறது போலிருக்கிறது என்று கோபித்தான். அதற்கு

அப்பறையன் “என்னடா எங்கப்பா உன்மகளை நீ மறந்துவிட்டாயா? இப்பொழுது நீ பிராமணனாய்ப் போனதினால் மேலே பறக்கிறாயோ? போன மாசம், நீ செளக்கியமாயிருந்தபொழுது, நாமெல்லாம் மாட்டித்து விருந்துண்ணவில்லையா? உனக்குப் பூணூல் ஒரு கேடா? என்று சொல்லி அப்பிராமணன் பூணூலையும் அறுத்து அவன் என்னசொல்லியும் கேளாமல், அவன் தப்பியோடவும் இடங்கொடாமல் பிடித்த பிடியில் வீடுகொண்டுவந்து சேர்த்துத், தன் பந்துக்களுக்கெல்லாம் சொல்லி எல்லாரையும் விருந்துக் கழைத்துப், பெருமாபிச முதலானவைகளைக்கொண்டு விருந்தளித்தான். இப்பிராமணன் சாப்பிட மனங்கொள்ளாமல் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கக்கண்டு அப்பறையன் தான் ஊட்டிவிட்டால்தான் தன் தகப்பன் சாப்பிடுவானென்று சொல்லித் தன் கையிற் கறித்துண்டையும் சோற்றையும் எடுத்து அவன் வாயில் திணித்தான். பிராமணன் “ஐயோ, பெருமானே! உம்மை நம்பியிருந்த எனக்கு இக்கதி நேரிட்டதே! கிருஷ்ணாவதாரத்தில் துரியோதனாதிசைகளைக் கொன்று பாண்டவர்களை இரட்சித்தீரே! இப்பொழுது அடியேனை மறந்து எவ்விடம் சென்றீர்” என்று துக்கப்பட்டுக்கொண்டு அன்று இராத்திரி அஸ்தமானமாகி இருட்டினவுடனே சமயம்பார்த்து, சண்டாளத்துவத்தினின்றும் தப்பி, சிவனையும், சிவனடியார்களையும் பிஞ்சிப் பகைத்த தினுலன்றோ இக்கேடுகள் விளைந்தன; இனித் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை நேசிக்கவேண்டிமென்று எண்ணி, தப்பியோடித் தன்னுர்போய்ச் சேர்ந்தான்.

படிப்பினை.—இதினால் யாவராயினும், ஜாதித் துவேஷத்தாலும் மதத் துவேஷத்தாலும் பிறரையிடைவிடாது பகைக்கிறவர்கள், இச் சிவத்துவேஷாச்சாரியைப்போல பலவிதமாய் அவமானமடைந்து துன்பப்படுவார்களென விளங்குகிறது. ஆகையால் நாம் “உன்னைப்போல் உன் பிறனை நேசி” என்னும் வாக்கியத்தைக்கைக் கொள்வோமாக.

சுனாதார விதிகள்.

நாம் பிறந்தவுடன் முதல் முதல் உட்கொள்ளுவதும் வாயுதான்; இறக்கும்போது கடைசியாக வெளியேவிடுவதும் வாயுதான். போஜனமில்லாமல் நாம் பலநாள் ஜீவித்திருக்கலாம்; ஆனால் வாயுவில்லாமல் சில நிமிஷங்கள்கூட உயிரோடிருப்பது அசாதாரணம். உயிருக்கு அத்தியந்த அவசியமானிய இந்தவஸ்து உலகமெங்கும் ஏறக்குறைய ஐம்பது மையில் உயரம் பரவியிருக்கின்றது.

ஆகலால் தான் வாயுப் பஞ்சங் கிடையாது. வீட்டிலுள்ள கதவுகளையும், பலகணி (ஜன்னல்)களையும் அடைத்துக்கொண்டு உள்ளே படுத்திருப்பதால் வாயுப் பஞ்சமுண்டாகி மடிசிற ஜனங்கள் சிலர் தான். ஆனால் அசுத்த வாயுவைச் சுவாசித்து வியாதிப்பட்டு மரிப்போர் பலர். ஆதலால் வாயு அசுத்தமாவதற்குரிய காரணங்களை கூடியவரை அகற்றிச் சுத்த வாயுவைச் சுவாசித்து வா வேண்டும்.

நாம் சுவாசிக்கிற வாயுவில் விசேஷித்த இரண்டு வாயுக்கள் உண்டு. ஒன்று ஜீவனுக்கு ஆதாரமாகிய பிராணவாயு; மற்றது உப்புவாயு; பிராணவாயு ஒரு பங்கானால் உப்புவாயு நாலு பங்காக அதனுடைய சேர்ந்து அதன் உக்கிரத்தைத் தலிக்கிறது. இவைகளோடு கரி அமலவாயுவும், நீராவியும் கொஞ்சங்கலந்திருக்கிறது. இந்த நாலு வாயுக்களும் சரியான அளவாய் அமைந்திருக்கும் போது வாயு சுத்தமாயிருக்கிறதென்று சொல்லலாம். ஆனால் இந்த அளவு பேதப்பட்டாலும், வேறு விஷவாயுக்கள் இவைகளுடன் கலந்தாலும் வாயு அசுத்தமாகிறது.

வாயு அசுத்தமாவதற்கு முதற் காரணம் ஜீவஜெந்துக்கள் சுவாசிப்பது. நாம் சுவாசிக்கையில் சுத்தவாயு உள்ளே சென்று ஏராளமான கரி அமலவாயுவும் கொஞ்சம் நீராவியுமாக வெளியேவர, வாயுக்களின் அளவு பேதப்பட்டு ஆகாயம் கெட்டுப்போகிறது. முன் ஒருநாள் கல்கத்தா நகரில் இருபது அடி சதரவுள்ள இருட்டறையில் அடைக்கப்பட்ட 146 பேரில் 23 பேர் மாத்திரம் மறு நாட்காலையில் குற்றயிராயிருந்தார்கள். மற்றவர்கள் பிரேதங்களாக எடுக்கப்பட்டார்கள். அடைபட்டவர்கள் சுவாசிக்கச் சுவாசிக்க நல்ல ஆகாயம் குறைந்து அசுத்த ஆகாயம் அதிகப்பட்டதே இந்த அகாலமரணத்துக்குக் காரணம். ஆதலால் சிறிய வீடுகளில் அலேகர் கூட்டமாக வாசஞ்செய்யலாகாது. மேலும் அசுத்த ஆகாயம் நீங்கி சுத்த ஆகாயம் தாராளமாய் வரத்தக்கதாக ஒன்றிற் கொண்டு எதிராயிருக்கிற கதவுகளும் பலகணிகளும் பகற்காலங்களில் நன்றாய்த் திறக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இரவிலும் அப்படியே அசுத்த ஆகாயம் வெளியேபோகவும், சுத்த ஆகாயம் உள்ளேவரவும் வழியிருக்கவேண்டியது அவசியம்.

ஆகாயம் அசுத்தமாவதற்கு இரண்டாங்காரணம் நெருப்பு எரிவது. பிராணவாயு ஜீவனுக்கு ஆகாரமாயிருப்பது போலவே நெருப்பு எரிவதற்கும் அது ஆகாரமாயிருக்கிறது. எப்படி மனிதன் கரி அமலவாயுவை வெளியே விடுகிறானோ அப்படியே நெருப்பு எரிவதால் கரி அமலவாயுவுண்டாகி ஆகாயங்கெடுகிறது. ஆதலால் ஆகாயம் தாராளமாய் வந்துபோக ஏதுவிலலாத அறைகளில் அனேக விளக்குகளை வைக்கப்பாடாது. மேலும் படுக்கை அறையில் பெரிய விளக்குகளை வைத்து இரவெல்லாம் எரியவிடும் வழக்கத்தைத் தவிர்க்கவேண்டும்.

ஆகாயம் அசுத்தமாகிற மூன்றாங்காரணம் வஸ்துக்கள் அழுகிப் போவது. ஜீவஜெந்துக்களும் புல் பூண்டு முதலியவைகளும் அழுகிப்போவதால் சில விஷவாயுக்களுண்டாகி ஜனங்கள் நூற்றுக்கணக்காய் மடிந்து போக நேரிடுகிறது. ஆதலால் நமது வீட்டிலுள்ள சாக்கடைகளை மகா சுத்தமாய் வைத்திருப்பதோடு குப்பை முதலியவைகளை வீட்டுக்கு வெகு தூரத்திற் போட்டு, வாழைப் பழத்தோல் முதலிய அழுக்கூடிய வஸ்துக்கள் வீட்டுக்கருகாமையிலிராதபடி பார்க்கவேண்டியது. எவ்வகையான துர்நாற்றமுமுண்டாகாதபடி வீட்டையும் முற்றங்களையும் அடிக்கடி பெருக்கிச் சுத்தஞ்செய்யவேண்டும். தரை ஈரமாயிருக்குங் காலங்களிற்றான் வஸ்துக்கள் அழிகமாய் அழுகி நாளும். புல் பூண்டு அழுகிப் போவதால் விஷசுரமுண்டாகிறதெனப் பொதுவாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் மழைக்காலங்களில் வீடும், வீட்டுக்கருகாமையிலுள்ள இடங்களும், நமது தேகமும் சுத்தமாயிருக்கப் பார்க்கவேண்டும்.

ஜனப் பிரியன்.

மாதம் ஒருமுறை பிரசுரம் செய்யப்படும்.

புத்தகம். 1] சென்னை 1901ஆம் மேன் [இலக்கம். 11]

பெற்றோர்பால் நம் கடமையாது?

“அன்னையும் பிதாவு முன்னறிதெய்வம்” என்று தெய்வப் புலமை ஒளவையார் கட்டளைபிடிருக்கும் பிரமாணத்தை யாவரும் கவனித்து ஒழுகவேண்டுவது அத்தியாவசியகம். ஒவ்வொருவனும் தான் சிசுவாகப் பிறந்த காலந்தொட்டு யெளவன பருவம் அடையும்ளவும் மாதா பிதாக்களாலேயே முற்றும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றான். அவர்கள் அக்காலத்தில் தன்னைக் குறைவறப் பரிபாலிக்காவிடில் அவன்குறி என்னுப் முடியும்! மீன் முதலிய சிறு பிராணிகள் உயிர்பெற்று உலகத்தில் தோன்றியவுடனே தத்தம் மாதாவின் பராமரிப்பு இல்லாவிடினும் ஒரு கால் தமது இயற்கை யறிவினால் தமக்கு வேண்டிய ஆகாரவகைகளைத் தேடிக்கொண்டு ஒருவாறாகப் பிழைத்தல் கூடும். மனிதராகிய நாமோ பிரதமத்தில் மாதாவின் பரிவின் விசேஷத்தினாலேயே வளர்ந்து வரவேண்டியதா யிருக்கின்றது. நாம் சிசுக்களாக மாதாவின் கருப்பாசயத்தில் தங்கியிருந்த காலத்து நம்மைப் பத்துமாதம் வரையில் சுமந்தபோதும் பிறகு நம்மை ஈன்றெடுத்தபோதும் நமக்குப் பிணி முதலிய வராமல் தன்னுயிரினும் நம்மை அதிகமேம்பாடாக இரவில் உறக்கமற்றுங் காப்பாற்றி வந்தபோதும் அவள் பட்டபாட்டை அளக்க யாரால் முடியும்? பட்டினத்துப்

பிள்ளையாரென்னும் மஹானூனியர் தாயின் பரிவைப்பற்றி, “ஐயிரண்டு திங்களா வங்கமெல்லா நொந்து பெற்றுப், பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச் - செய்யவிரு, கைப்புறத்திலேந்திக் கனக முலைதந்தாள்” என்றும், “முந்தித்தவமிருந்து முந்நூறு நாட் சுமந்து, அந்திபகலாய்ச் சிவனை யாதரித்துத் - தொந்தி, சரியச் சுமந்து பெற்றதாய்” என்றும், “வட்டிலிலுந் தொட்டிலிலு மார் மேலுந் தோள்மேலுங், கட்டிலிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து - முட்டச், சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டுந் தாய்” என்றும், “நொந்து சுமந்து பெற்று நோவாமலேந்தி முலை, தந்து வளர்த்தெடுத்துத் தாழாமே - அந்திபகல், கையிலே கொண்டென்னைக் காப்பாற்றுந் தாய்” என்றும் பலவாறாக வியந்து கூறியிருக்கின்றனர். அகப்பற்று புறப்பற்று என்னும் சகல பற்றுக்களையும் அறவே விட்டொழித்த பெருந்துறவியாகிய அம்மஹானும் மாதா வின் பரிவென்னும் பற்றைக் கடைநாள் வரையில் விட்டிலர். இது தான் மனிதனிட தருமம்.

நமக்கு விதிவிலக்குகளைக் காட்டவல்ல கல்வியைக் கற்பித்தும் உணவு ஆடையாறுகளைப் பலவாறாக மெய்வருத்திச் சேகரித்துக் கொடுத்தும் நம்மைப் பரிவுடன் பாராட்டிவந்த பிதாவும் அன்னையைப்போலவே முதல் தெய்வமாவார். பிதா ஐந்துவகையான ஆசிரியர்களுக்குள் ஒருவராயிருக்கின்றாரென்று சாஸ்திரம் முறையிடுகின்றது. மாதா பிதாக்கள் நமக்குப் போதித்துக் கொண்டு வரும் விஷயங்களெல்லாம் நமக்கு நன்மையைத் தரவேண்டுமென்கின்ற நல்ல எண்ணத்தினாலே தான். விதி விலக்குகளை யுணரவல்ல பகுத்தறிவு நமக்கு வருகிறமட்டும் அவர்கள் சொற்படி நாம் நிகழவேண்டும். இது காரணம்பற்றியே “தந்தை சொன்மிக்க மஃபிரமில்லே” என்றும், “தாய் சொன்னதற்கொரு வாசகமில்லை” என்றும் பிரமாண மிருக்கின்றது. நமக்குப் பூரணமாகப் பகுத்தறிவும் கல்வியில் அபிவிருத்தி யுண்டாவ பிறகும் அவர்களுடைய நம்புத்தி போதனங்களை நாம் அலட்சியம் செய்யலாகாது. ஏனெனில், அவர்களிடத்து நெடுகாலைய அனுபவ விசேஷம் இருக்கின்றது. நாம் பெற்றோரினும் மிக்க கல்வி அபிவிருத்தியையும் விவேக விளக்கத்தையும் கொண்டிருக்கும் கார

ணத்தினால் அவர்களுடைய நியாயங்கள் நமக்குத் தீமையை விளைக்கத்தக்கனவென்று நாம் அபிப்பிராயப்படுகிற பட்சத்தில், அவர்களுக்குச் சித்த சமாதானத்துடன் உண்மையை விளக்கி அவர்களுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெற்று நாம் ஒரு காரியத்தில் பிரவர்த்திக்க வேண்டியது. இந்த மரியாதையைக் காட்டினும் வேறுகைம்மாறு நாம் அவர்களுக்குச் செயற்பாலதுயாது! மாதா பிதாக்களுக்கு அடியிற்கண்டபடி கைம்மாறு நாம் செய்தல்கடும்.

“சுன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்னைச்
சான்றோ னெனக் கேட்டதாய்”

தன்னுடைய புத்திரன் கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களில் மேம்பட்டிருக்கின்றானென்று பலரும் மெச்சிக்கூற அதைக்கேட்ட தாயானவள் அவனைப்பெற்ற காலத்தில் அடைந்த மகிழ்ச்சியினும் அதிக மகிழ்ச்சியை அடைவாள்.

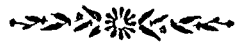
“மகன் தந்தைக் காத்துமுதவி யிவன்றந்தை
யென் னோற்றான் கொல்வெனுஞ் சொல்”

யாதொரு பிள்ளையானவன் தான் அறிவினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் விசேஷப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு இப்படிப்பட்ட அரிய புதல்வினைப் பெறுதற்கு இவன் பிதா என்ன தவஞ்செய்தானோ என்று பிறர் சொல்லும்படி நடந்துகொள்ளுவதே தான் தந்தை களுக்குச்செய்யும் பெருத்த உதவியாகும்.

இவ்விரண்டு குறட்பாக்களில் கூறப்பட்டுள்ளபடி ஒருவன் நடந்துகொண்டு வருவானுதல் அதுவே “தந்தைதாய்ப்பேண்” என்று ஒளவையார் கூறியபடி நடப்பதாகும். அன்றியும் அது அவர்களுக்கு நாம் செயற்பாலதாகிய பெருத்த கைம்மாறாகும். அவர்கள் விஷயத்தில் செய்தநன்றி பாராட்டாதிருத்தல் எவ்வளவும் தருமமன்று. “மனுவானவர் தமது தருமசாஸ்திரத்தில் ஒருவன் தாய் தந்தையார்பால் நன்றி பாராட்டி ஆயுள்வரையில் அவர்களுக்கு ஜீவனம்சம் கொடுக்கவேண்டியதென்று கூறவில்லை. மனைவி, மக்கள் முதலியவர்களுக்கு நாம் செய்யவேண்டிய கடமைப்பாட்டைப்பற்றி மாத்திரம் அவர் கூறியிருக்கின்றனர். ஆகையால் நான் என் மாதா பிதாக்களுக்கு ஜீவனம்சம் தருவதற்குக்

கடமைப்பட்டவனல்லன்.” என்று நியாஸ்தலத்தில் சிலவருஷங் களுக்கு முன் ஒருவர் வாதித்தபோது நியாயாதிபதி அவரை நோக்கித் “தாய் தந்தையரிடத்து நன்பாராட்டாத வன்னெஞ்சன் உலகத்திலிருக்கவேமாட்டான், அவர்கள் பால் ஒருவன் நன்பி யறிதலாகச் ஸ்சயவேண்டிய கடமைகளைப்பற்றி வற்புறுத்தித் தருமசாஸ்திரத்தில் கூறுவது அநாவசியமென்று கருதியே மனு அந்த விஷயத்தை விட்டிருத்தல் வேண்டும்.” என்று தன் அபிப் பிராயத்தைத் தெரிவித்து அக்கட்சிக்காரருக்குச் சமாதானம் கூறி னாராம். ஸ்ரீராமர் தமது தாய் தந்தையரின் கட்டளையை மறுப் பது யுத்தமன்றெனக்கருதி இராஜ்யியத்தைத் துறந்து வனம் புகுந்ததும், தனது மாதாவாகிய குந்திகேவி அருச்சுனன்மேல் இரண்டாவது கணைதொடுக்க வேண்டாமென்று குறைபிரக்க அதற் கேற்றபடியே கர்னன் தன் குரோதத்தையும் ஒரு பொருளுள்ள மதியாது மாதாவின் வாச்சியத்தைப் பரிபாலித்ததும் சிறந்த அறங்களாம். அப்படிப்பட்ட ஒழுக்கங்களைக் கவனித்து நடப் பதே நமது பெருங் கடமையாகும்.

நீடிய ஆயுளும் நல்வாழ்வும் தரும் மருந்து.

“நீடிய ஆயுளும் நல்வாழ்வும் பெற விரும்புவோர்க்கு ஓர் மருந்து!” என ஒருவன் தெருவில் கூவிக்கொண்டு போவதைக்கேட்ட ஒரு கன்னிகை, தன் தகப்பனாரிடம் ஓடி அந்த ஓளவுதத்தை எப்படியாயினும் வாங்கித் தர வேண்டுமென்று வருந்திக்கேட்டாள். தகப்பனும் அம்மனிதன் கூவுஞ் சப் தத்தைக்கேட்டு, வியப்புற்று, அவனை அழைத்து, நீடிய ஆயுசும் நல்வாழ்வுந் தரத்தக்க ஓர் மருந்து உண்டோ? உன்னிடத்திலிருக்குமாயின், அம்மருந்துக் காக என் ஆஸ்தியெல்லாம் வேண்டுமானாலும் தந்துவிடுகிறேன் என்றான். அம்மனிதன் புன்னகையோடு ஐயா! நீர் அந்த மருந்துக்காக காசபணங் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. ‘நீ நா கா’ என்னும் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படி வதே அம்மருந்து என்றான். இம்மருந்து நமது ஆயுசை நீடிக்கச்செய்து, எப் போதும் பாஸ்கியசாலிகளா யிருக்கச்செய்ததென்பது மெய்யே. ஆயினும் இச்சத்தியம் இலகுவில் நமது மனதில் உதிக்காது. துக்கம் துன்பமடைந்து,

சண்டைச்சரசுசெய்து, சங்கடப்பட்டு, மனவருத்தமடைவோர்க்குச் சொற்ப ஆயுசும் சஞ்சலவாழ்வுமுண்டென்று சாஸ்திரிகள் சொல்வதைக் கேட்டிருப்ப தோடு நமது அறுபோகத்திலும் கண்டிருக்கிறோமே. இப்படி ஆயுசு குறைவ தற்கு நாவைக் காவாதிருத்தலே காரணம். வீட்டுக் குள்ளிருந்து குடும்பகாரி யங்களைக் கவனித்துவரும் மாதர்களுக்குள் நேரிடும் வாக்குவாதங்களும், கேடு பாடுகளும், மனச் சஞ்சலமும், பொதுவாய் நாவை அடக்காத ஒரே துர்க் குணத்தால் தான் உண்டாகிற தென்று எல்லாரும் எளிதில் அறிந்துகொள்ள லாம்.

“யாகூவா ராயினும் நாகாக்க; காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.”

கப்பல்கள் மகாபெரியவைகளா யிருந்தாலும், கடுங்காற்றுகளால் அடிபட் டாலும், அவைகளை நடத்துகிறவன் போக யோசிக்கும் இடம் எதுவோ அவ் வீடத்திற்கு நேராக மிகவுஞ் சிறிதான சுக்காளுலே திருப்பப்படும். அப்படி யே நாவானதும் சிறிய அவயவமாயிருந்தும் பெருமையானவைகளைப் பேசும். பாருங்கள், சிறிய நெருப்பு எவ்வளவு பெரிய காட்டைக் கொளுத்திவிடுகிறது! நாவும் நெருப்புத்தான். அது அநீதிறைந்த உலகம். நம்முடைய அவயவங் களில் நாவானது முழுச் சரீரத்தையும் கறைபிட்டு, ஆயுச்சக்கரத்தைக் கொளுத்திவிடுகிறதாயும் இருக்கிறது. சகல விதமான மிருகங்கள், பறவை கள், ஊரும் பிராணிகள், நீர்வாழும் ஜெந்துக்கள் ஆகிய இவைகளின் சுபாவம் மனுஷ சுபாவத்தால் அடக்கப்படும். அடக்கப்பட்டதுமுண்டு. நாவை அடக்க யாரால்கூடும்? அது அடங்காத பொல்லாங்குள்ளதும், சாவுக்கேதுவான விஷம்நிறைந்ததாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட அடங்கா நாவை அடக்கி ஆளுவோரே அதிசிரேஷ்டர். நீடித்துச் சுகத்திருக்க விரும்புவோர் தவிர்க்க வேண்டிய சில குணங்களை இதனடியில் வரைகிறேன்.

1. தீங்குபேசுதல்:—வேலையற்று வீட்டில் சும்மா உட்கார்ந்திருக்கும் மாதர் அடிக்கடி இக்குற்றத்துக்குள் அகப்படுகிறார்கள். நாம் ஒன்றுஞ்செய்யா மல் எப்போதாவது இருக்க முடியவே முடியாது. வேலை செய்வோம், படிப் போம், யோசிப்போம், ஊங்குவோம், அல்லது அலப்பிக்கொண்டிருப்போம். அலப்புவிதிலிருந்து தான் தீங்கு விளைகிறது. அலப்புதால் தான் அடுத்த வரைக் கெடுத்துப் பேசுகிறோம். அலப்புதால் தான் நாம் சிறுவர்களா யிருக்கையில் கற்ற “பழிப்பன பகரேல்,” “சுளிக்கச் சொல்லேல்,” “வாது முற் கூறேல்,” “ஐமோராயினார் தாழவுரை,” “மிகைபடச் சொல்லேல்,” “புண்படவே வார்த்தைகளைச் சொல்ல வேண்டாம்” என்னும் நீதிவாக்கி யங்களை மறந்து அவைகளுக்கு நேர் விரோதமாக நடக்கிறோம். நாம் பேசும் தீங்கானசொற்கள் பிறர் காதில் விழ, அவர்கள் நம்மோடு சண்டைக்கு வரவே, நாமும் கொதித்து எழும்பி,

“தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாறும்; ஆறுதே
நாவினால் சுட்ட வடு.”

என்பதைக் கிஞ்சித்தேனும் கவனிக்காமல் கண்டபடி திட்டி இவ்விதமாய் சமாதானக் குறைச்சல் உண்டுபண்ணி, பகை, குரோதம், வைராக்கியம் கொண்டு, சுதந்தைக் கெடுத்து, நமது ஆயுளைக் குறைத்து விடுகிறோம்.

“சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய; சொல்லற்கே
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்.”

2. பொய் பேசுதல்:—இத்தூர்க்குணம் நமது தேசத்தவர்களுக்குள் குடி கொண்டிருக்கிறதென்று அன்னியதேசத்தார் எடுத்துரைப்பதற்கு இடமிருக்கிறது. “சத்தியம் ஜனவிரோதம், அசத்தியம் ஜனரஞ்சிதம்” என்றும்போல் நடக்கிறவர்கள் எத்தனை? அழும் தங்கள் பிள்ளைகளை அமர்த்த, அழுகிற பிள்ளைகளைப் பிடிக்க இதோ! கள்ளன் வருகிறானென்றும், அதோ! பூச்சி யென்றும் அபத்தம்பேசிப்பிள்ளைகளைக் கெடுக்கும் தாய்மார் எத்தனை! உள்ளதை உள்ளதென்றும் இல்லதை இல்லதென்றும் சொல்வதற்குப்பதிலாக, அயலாரோடு அபத்தம்பேசிப் பிறர்கீர்த்தியைக் கெடுக்கக் கட்டுக்கதைகள் கட்டி “கண்டொன்று சொல்லேல்,” “காறாத வார்த்தையைக் கட்டுரைக்க வேண்டாம்” என்னும் அமிர்த வசனங்களை அசட்டை செய்து தங்களுக்குத் துக்கத்தை வருவித்துக் கொள்கிறவர்கள் எத்தனை? உணவுக்கு உப்பு எவ்வளவு அவசியமோ, எல்லா அக்கிரமங்களுக்கும் பொய் அவ்வளவு அவசியமாகக் காணப்படும். உதாரணமாக, திருடுகிறவர்கள் தங்கள் தப்பிதத்தை மறைக்கப் பொய்யென்னுஞ் சொக்காய்க்குள் நுழைவார்கள். பொய்க்குக் காலில்லை யாதலால் அது நிலைபெறுதலுக்கண்டு, துணைக்கால் கொடுக்கப் பொய்யின்மேல் பொய்பேசி, அவமானப்பட்டு, தங்கள் சொற்ப ஜீவகாலத்தை நிர்ப்பாக்கியத்தில் கழிப்பார்கள். திருட்டு அயோக்கியமாம். கொலை கூடாதாம். பொய் எல்லாருக்கும் சுகசமாம். தலைபோகிற காரியத்துக்குப் பொய் தாராளமாய்ப் பேசலாமாம். “பொய்பேசுகிற வாய்க்குப் போஜனமில்லை” என்றும் “நெஞ்சாரப் பொய்தன்னைச் சொல்லவேண்டாம்” என்றும் “இறந்தாலும் பொய்தன்னைச் சொல்லவேண்டாம்” என்றும் நாம் படித்த நீதிவாக்கியங்கள் எட்டுச் சரைக்காயோ? எட்டுச் சரைக்காயானால் அவைகளைப் படிக்கிறதில் பல நென்ன? களவு கொலையிலும் பதின்மடங்காய்ப் பொய்யை அருவருத்தா லன்றி நமக்குச் சமாதானமும் நீடிய ஆயுளும் கிடைக்கப் போகிறதேயில்லை.

3. கோட்கோல்லுதல்:—இது மெத்த அவலட்சணமான குணம். மிகுதியான சண்டை சச்சரவுகள் கோட்சொல்லுகிறவர்களாலேயே உண்டா டுகின்றது. “கோட்செலிக் குறளை காற்றுட னெருப்பு” என்றும்போல் இவர்கள் ஒரு வீட்டிலிருந்து மற்றொரு வீட்டுக்குப் போய், ஒருவர் காரியத்தை

மற்றவர்களிடத்தில் சொல்லிப் பகைவரின் பகையை விர்த்தியாக்குவார்கள். இவர்கள் ஒழிந்தால் பாதிச்சண்டை ஒழியும். கோட்சொல்லிப் பிழைக்கலா மென்று இவர்கள் இருந்தபோதிலும் இவர்கள் வஞ்சகம் இரண்டு நாளில் பட்டப்பகல்போலாக, வெட்கத்தால் முகம் நாணி, துக்கத்தில் மூழ்கி சஞ்சலத்தில் காலங் கழிப்பார்கள். இவர்களுக்குச் சுகமேது? நல்வாழ்வு எங்கிருந்து வரும்? “ஊரோடுங் குண்டெனியாய்த் திரியவேண்டாம்,” “புறஞ் சொல்லித் திரிவாரோ டுணங்க வேண்டாம்.”

4. இச்சகம்பேசுதல்:—இச்சகம் பேசுகிறவர்களின் மத்தியில் வாசஞ் செய்வதிலும் கழுருகரின்மத்தியில் வாசஞ்செய்வது வாசி; ஏனெனில் கழுரு கன்செத்த சரீரத்தை மாத்திரஞ் சாப்பிடும். இச்சகம் பேசுகிறவர்களோ உயி ரோடு சரீரத்தையும் பட்சித்து விடுவார்கள். இவர்கள் வாயிலிருந்து மதுர ரோடு சரீரத்தையும் பட்சித்து விடுவார்கள். இவர்கள் வாயிலிருந்து மதுர மாண மொழிகள் வந்தபோதிலும் இருதயமோ திறக்கப்பட்ட பிரேதக்குழிக் குச் சமமாய் அருவருப்பால் நிறைந்திருக்கும். நயவசனிப்பால் இவர்கள் ஜீவிக்கிறவர்க ளானபடியால் இவர்கள் இருதயத்துக்கும் உதட்டுக்குமுள்ள ஆரத்தை பிறர் இலகுவில்கண்டு இவர்களைப் புறம்பேதள்ள எந்தவேலையுஞ் செய்யத் திராணியற்று நிர்ப்பாக்கியர்களாய் மரிப்பார்கள்.

ஜீவனை விரும்பி நல்லநாட்களைக் காணவிரும்புவோரோ! உங்கள் நாவை மேற்காட்டிய தீயவிஷயங்களைப் பேசாதிருக்க கடிவாளத்தால் அடக்குங்கள்.

பெ. ம. போ.

பத்தா பத்தினியரிடச்சணம்.

ஆகாயத்துப் பறவைக ளடிக்கடி நமக்கு அறிவு கற்பிக்கும்படி கடவுள் சிருஷ்டித்தவையென்று தெளிவாய்த் தோன்றும். தங்கள் அழகால் கடவுளு டைய மேன்மையைக் காட்டி, குரலால் நமக்கானந்தத்தை மூட்டி, விவேகம், கபடினமை, சுறுசுறுப்பு முதலிய குணங்களைப் படிப்பிக்கிறதுமன்றி, தங்கள் வாழ்க்கையினாலும் நமக்குப் புத்தி கற்பிக்கின்றன. எப்படியெனில், பறவை களிற் சில ஜாதிகள் ஜோடியாகவே பிறப்பதும்ல்லாமல் அநேகமாய் ஜோடி ஜோடியாய்ச் சஞ்சரிப்பதைக் கவனித்திருப்போம். இவ்விதமாய்ச் சஞ்சரிக்கும் ஒரு ஜோடிப் பறவைகளைச் சற்று கவனமாய்ப் பார்த்து ஆராயுமிடத்து, அவை ஒன்றுக்கொன்று ஒற்றுமையும் அன்பும் ஆதரவுமாயிருக்கிறதோடு, தங்கள் இனங் குஞ்சுகளைப்பற்றியும் அதிக கவலையாயிருக்கின்றன வென்று காண லாம். அவயங் காக்கும்போது ஒன்றுமாற்றி யொன்று அவயங்காத்து, குஞ்சு

பொரித்தபின் இரைதேடிக்கொடுப்பதில் ஒன்றுக்கொன்று உதவியாயிருந்து, குஞ்சுகளுக்குப் பறக்குங்காலமாகையில் பறவை கற்பிப்பதிலும் இருபட்சிகளும் முயற்சிப்பதையும், பலவீனத்தால் அல்லது வியாதியினால் ஒன்று கூட்டோடடைபட்டிருக்கையில் மற்றொன்று அதற்கு இரைதேடிக்கொடுத்து அருகிலிருந்து காவல் காத்துக்கொண்டிருப்பதையும் கவனிக்கும் நாம், பத்தா பத்தினியர் ஒருவருக்கொருவர் அன்பும், ஐக்கியமுமாயிருந்து தங்கள் வீட்டு விஷயத்திலும் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் விஷயத்திலும் உதவியாய் மிருக்க வேண்டுமென்று அறிந்து கொள்ளுகிறோம். பின்வரும் சரித்திரமும் மேற்படி இலட்சணங்களுையே விளக்குகிறது:—

சேபினு ஒலீந்தியாள் என்பவர்களின் சரித்திரம்.

கண்டங்குளி லெல்லாம் சிறிதாயினும், நிலவளத்திலும், குடிவளத்திலும், சிறப்பிலும், செல்வத்திலும், அறிவிலும், நாகரீகத்திலும், எல்லாவற்றிலும் மேன்மைபெற்ற ஐரோப்பாவில், ஆகாயத்தை யளாவி நிற்கும் மலைச் சிகரங்களின் உச்சியைத் தொட எத்தனிக்கும் வண்ணமாய்த் தாவிப் பாயும் அலைகளையுடைய ஜர்மானியா கடல் நீரத்தில், கோபத்தால் கூட்தாடும் குடிகாரனைப் பார்த்து, அஞ்சாத நெஞ்சும், பரிதாப சிந்தையும், நகைமுகமுமாய் நிற்கும் நற்குணசாலிபோல் அலையடிபட்டும் அசையாமல் நின்று அமைதலும் சந்தோஷமும் நிறைந்திருக்கும் அசுவபுரி நகரத்தில், கண்டவர் களிட்கும் உடலழகும், கேட்பவர் மெச்சும் பேச்சுமுகும், பழகினோர் புகழும் குணவழகும் பொருந்திய சேபினு என்றொரு வாலிபன் இருந்தான். அவன் உயர்குடியிற் பிறந்து தனத்திலும், கனத்திலும், சொற்றிறத்திலும், மனத்திறத்திலும் குறைவற்றவனாதலால், தன்னிலும் மேலான அந்தஸ்திலுள்ள பிரபுக்கள் குடும்பத்திலிருந்தும், தனக்கேற்ற ஒரு பெண்ணைத் தனக்குப் பாரியாகத் தெரிந்து கொள்ள இஷ்டமானால் கூடுமாயினும், தனக்குச் சமமான குடும்பத்தாளானபோதிலும், தனக்குறைவால் ஏழையாக மதிக்கப்பட்ட ஒலீந்தியாள் என்னும் பெண்க ளிரத்தினத்தையே தனக்கு இஷ்டநாயகியாக்க எண்ணிக்கொண்டார்.

இவ்வொலீந்தியாள் தரித்திரமடைந்த குடும்பத்திலிருந்தும் அழகில் தேவலோகத்து அரம்பையைப் போலிருந்தாள். கல்லியிலும் தையல் வேலைகளிலும், சித்திரமொழுதுவதிலும் அதிக சாமர்த்திய முடையவள். அதுவுமன்றி நடை உடையிலும், நாணம், மடம், அச்சம் பயிர்ப்பு என்ற மாதிரிலட்சணங்களிலும் அவளுக்கொப்பாக நல்லவனென்று பெயர் பெற்றவள் அப்பட்டணத்தி லெங்குமில்லை. ஆதலால் சேபினு என்பவன் இம்மாதிரி சிரோமணியைக் கொண்டதற்காகக் குறை கூறுவார் ஒருவருமில்லை. இவர்களிருவரும் ஒருவரோடொருவர் பழகி பல விஷயங்களிலும் ஒரு மனமுடையவர்களாய்

விளங்கினதால் அவர்களுக்குள் அன்பெனு மனல்மூண்டு, பாசக்கயிற்றால் கட்டுண்டு, பாணிக்கிரகணம் பண்ணிக்கொண்டு சமாதானத்தோடு இவ்வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டு வந்தார்கள்.

இப்படி இவர்கள் ஒருமனப்பட்டவர்களாய் மனக்குறையின்றி ஆறுதலோடும் சந்தோஷத்தோடும் நாட்கழித்து, கஷ்டம் என்ற எண்ணம் கனவிலும் வராதவர்களாயிருந்து வாழ்ந்த காலத்தில் 'நிழலினருமை வெயிலிற் போனாற் றெரிபும்,' 'இன்பத்தினருமை துன்பமனுபவித்தாற் றெரிபும்' என்பதைக் காட்டிலோ, அல்லது இவ்வுலகில் துக்கங்கலவாத சந்தோஷ மில்லையென்று தெரிவிக்கவோ கடவுள் இவர்கள்மேல் துன்பம் ஒன்றை வரவிட்டார். இது சேபினுவின் இனத்தாளான ஆரியனுள் என்னும் பெருமாட்டியால் வந்தது.

இப்பெருமாட்டி மிகுந்த ஆஸ்தியுடையவள். இவளுக்குப்பின் இவள் ஆஸ்தியெல்லாம் சேபினுவுக்கே சொந்தமாகுமென்பது எல்லாருடைய எண்ணம். இவள் இதற்குமுன் அமைதலான குணத்துக்கும், தயாள சிந்தைக்கும், தானதர்மங்களுக்கும் பேர் போனவள். சேபினுவின்மேல் இவளுக்கு அதிக பிரியம். இவளும் அவளை அதிக கண்மையாய் மேன்மையாய் பாலித்து நடந்து கொள்ளுவாள். ஆனால் தன் கலியாண விஷயத்தில் மாத்திரம் அவள் எண்ணத்துக்கிசையாய் நடவாததால் அவளுக்கு விசனத்தை மூட்டிவிட்டான். அவள் தான் அவனைப் பட்சமாய் நடத்தித் தன் ஆஸ்தியை யெல்லாம் அவனுக்கே விடவேண்டு மென்றிருக்க அவன் நன்றி கெட்டவனாய்த் தன்சொல் மீறி நடந்தது அவளுக்குள் மிகு மனக்கசப்பையும் வெறுப்பையும் உண்டாக்கிற்று. கோபப் பிசாசுக்கிடங்கொடுத்தால் கொடிய பிசாசுகள்கூட அநேகம் நுழையும் என்பது உண்மையாய் விளங்கிற்று. மனதில் கோபமிருந்ததால் சேபினு செய்தவெல்லாவ் குற்றமாய்த் தோன்றிற்று. அவன் மனைவியோடு ஐக்கியமாயிருந்தது தன்னை அசட்டை செய்ததுபோலும், அவன் மனைவியை நேசித்தது தன்னைப் பகைத்தது போலும் அவன் மனதிற்பட்டது. கடைசியில், முன் அவனைப் பிள்ளைபோல் நேசித்ததெல்லாம் போய் ஒரு மாற்றானைப் போலப் பகைக்கத் தொடங்கினார். ஆகவே கோபம் பொருமையையும், பொருமை பகையையும், பகை பழிவாங்கும் ஆசையைப் பிறப்பித்தது தனக்குப் பிள்ளைபோலிருந்தவனைத் தன்னைவிட்டுப் பிரித்தது ஒலீந்தியாளே என்ற எண்ணத்தால், உடலிரண்டும் உயிரொன்றுமாயிருந்த இருவரையும் பிரிக்கப் பற்பல உபாயங்கள் செய்ய எத்தனித்தான். இப்படிப் பழிநீர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று வகை தேடிக்கொண்டிருக்கையில், தேடின முயல் காலுக்குக் கீழ்கப்பட்டாற்போலத், தகுந்த சமயமும் வாய்த்தது.

சேபினுவுக்கும் இன்னொருவனுக்கும் சொத்துக்களைப் பற்றிய விவாதம் வெறுகாலமாய் நடந்துகொண்டி வந்தது. அதனால் அவன் கையிலிருந்த ரொக்கமெல்லாம் போய்விட்டது. இனிமேல் அவனுக்குத் தன் சொத்தை யல்லாமல் வேறு ஆஸ்தியில்லை. இப்படி யிருக்கையில் "பட்டகாலிலேயே

படம் கெட்ட குடியே கெடும்” என்ற பிரகாரம் திடீரென்று வழக்கு இவன் எதிராளியின் பட்சம் தீர்ந்தது. மேல்வழக்குத் தொடர வேண்டுமானால் பணமில்லை. என்ன செய்வான்? தனக்குத் தாய்போல், தான் இன்னும் நினைத்து வந்த ஆரியனின் பெருமாட்டியினிடம் உதவிகேட்டால் செய்வான் என்று எண்ணி அவனிடம் போனான். அவனோ தான் அதுவரையும் மறைத்து வைத்திருந்த கோபத்தையெல்லாம் அப்போதுதான் காட்டினான். முதலில் அவன் வந்து வெகுநேரம் நின்றுகொண்டிருந்தும் பாராதவன்போலிருந்து விட்டான். பின் இதுவரையும் என்னைத் தேடாமல் இப்போதுதான் சமயம் வந்ததோவென்று சீறினான். நீ நன்றிகெட்டவன்; அற்ப சிந்தையன்; அடிமையிலுங் கேடானவன்; என் வீட்டுக்கு வந்து என் வாசலைத் தீட்டுப்படுத்தினாய் என்று கதறினான். என் சொல்லைத் தள்ளி மணஞ்செய்த உன் மனைவிகுடும்பத்தில் உதவி தேடி என்று உதறினான். கடைசியாகத் தான் முழுப் பகையாய்ப் பகைத்த அவன் மனைவியை அவன் விட்டுப் பிரிந்தாலொழிய உதவி செய்யேனென்று ஒரே பிடிவாதவாய்ச் சாதித்தான். அரைமணிநேரம் தயவில்லாமல் மழைபோற் பொழிந்த கோபவார்த்தைகளைப் பொறுமையாய்க் கேட்டிருந்து, பின்பு பணிவும் அமைதலுமாய்ப் பேசியும் அவன் மனதை வசப்படுத்தக்கூடாமல் துக்கத்தோடு வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். இவ்வளவோடு கின்றதோ?

கோபம் கொடிதுகொடிது; கோபம் குடியைக் கெடுக்கும்; கோபம் பைத்தியம் என்பதும் உண்மையே. பைத்தியம் மற்றவர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்வது அபூர்வம். கோபமோ அக்குணத்தை யுடையவரைச் சீர்தூலப்பதோடு மற்றவர்களுக்கும் துன்பத்தை விளைவிக்குமாதலின் பைத்தியத்திலும் கேடான வியாதியாம். உலகத்தின் சங்கதிகளைக் கவனிப்போமானால் கோபம் எத்தனையோ மோசங்களுக்கு ஏதுவாயிருக்கிறதென்றுங், கொள்ளையைத் தவிர மற்றவரைக் கொலை பாதகத்துக் கெல்லாம் கோபமே காரணமென்றுத் தெரியவரும். இச்சரித்திரத்தைக் கேட்கும் நண்பரே, கோபம் சண்டாளமானதால் கோபமென்ற கொடிய வியாதியை உங்கள் முற்றத்தில் கால்வைக்கவிடாமல் தூரத்திவிடுங்கள்.

சேபினு போனதும், ஆரியனின் பெருமாட்டியைக் கோபம் ஆவேசமாக்கி விட்டது. இன்னும் தன் சொல்லைத் தட்டினானே என்ற எண்ணத்தால் கோபம் பொங்கி, தேகம் நடுங்கி, உதவி துடித்துக் கண்கள் இரத்தமாகிய, பல்லுக்கடித்து, அவனை வைக்கிறேனா பார் என்று சொல்லி, உடனே தன் வக்கிலை வரவழைத்து வெகுநூலமாய் மறந்துபோயிருந்த ஒரு சிறு கடனுக்காகச் சேபினுவின்மேல் பிரியாது செய்து அவனை சிறைச்சாலையிற் போடும்படி செய்தான்.

ஐயோ பாவம்! சேபினுவுக்கு வந்த துன்பத்துக்கென்ன சொல்லலாம்! சாப்பாட்டுக்குக்கூட ஐவேசிலை. தன் சொத்துக்களெல்லாம் பகைவன்

கையிலிருந்தன. திரும்ப வழக்காடவோ பணமில்லை. இந்தக் கடன் சிறிதாயினும் எங்கிருந்து கொடுப்பான்? சிறைச்சாலைக்குத்தான் போகவேண்டியது! கைப்பிடித்த நாள்முதல் கால் நிமிஷமேனும் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்திராத இன்பநாயகியையும் கண்மணிபோன்ற தன் சிறிய குழந்தையையும் விட்டுப் பிரிய எப்படித்தான் மனவரும்? பெண்கள் நாயகமாகிய அவன் மனைவி தானும் காவலறைக்கு வருவேன் என்று மறுகுகிறாள். தாய் புலம்புவதைப் பார்த்த சிறுவன் தானும் கதறுகிறான். மான்போன்ற நீ, மனிதரை உயிரோடே புதைத்திருக்கும் கல்லறையை யொத்த காவலறையில் எப்படிக்காலங்கழிப்பாய் யென்று கணவன் குமுறுகிறான். இந்த மறுக்கடியைப் பார்த்துத் துக்கியாதவர்களும் கண்ணீர் சிந்தாதவர்களும்இல்லை. ஆரியனின் தானும் அரைவாசி மனமாரினான். ஆனபோதிலும் இன்னும் எதுவரையுந் தான் இணைபிரியா திருப்பார்கள் பார்ப்போம் என்ற எண்ணம் மேலிட்டுச் சும்மா இருந்துவிட்டான்.

அமுதென்ன, புலம்பியென்ன அவர் சித்தம் ஆகக்கடவது என்று சொல்லிக்கொண்டே சேபினு சிறைச்சாலைக்குப் போனான். தன்னுயிர் போன்ற மன்னவனை விட்டுப் பிரியமனந்தாளாமல், ஒலிந்தியாள் தானும் கூடவே சென்றாள். போனதற்காகப் பின்பு சந்தோஷித்தாளே யன்றித் துக்கிக்கவில்லை. ஏனெனில், கட்டுக்காவலுக் குள்ளிருந்த கணவனுக்கு அவளிருந்ததால் உதவியநேகம். அக்கிரமக்காரர் அடைந்திருந்த அவ்விடத்தில் அவளிருந்ததே அவனுக்கொரு ஆறுதலாயிருந்தது. தன் சாப்பாட்டுக்காகவும் தன் புருஷனுக்கு நல்ல பதார்த்தங்களுக்காகவும் பணஞ் சம்பாதிக்கும் பொருட்டு அவள் உட்கார்ந்து சித்திர மெழுதுகையில், அல்லது தையல் தைத்துக்கொண்டிருக்கையில், அவளை அவளுக்கு யாதாமொரு புஸ்தகத்தை வாசித்துக்கொண்டிருக்கச் செய்வான். அவன் மனம் வாடி சஞ்சல முகமாகுங்காலத்தில், பலவிதவிநோத சரித்திரங்களை அவனுக்கு வாசித்துக்காட்டி அவன் மனங்களைக்கச் செய்வான். எப்போதாகிலும் அவளுக்காகப் பரிதாபப்பட்டுத் துக்கித்தானானால் அவனருகிலிருப்பதிலும் அதிக சந்தோஷம் தனக்கில்லையென்றும், அவன் தன்னை நேசிப்பது உண்மையென்றால் தன்னைப்பற்றி கவலைப்படக் கூடாதென்றும் சொல்லிப் பலவாறு ஆறுதல் செய்வான். இவர்கள் இப்படி அமைதலாய்த் தைரியத்தோடும் சந்தோஷத்தோடும் திருப்தியோடும் சஞ்சரிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சண்டாளரான மற்றவர்களும் குடி, வெறி, ரூதாடுதல், சண்டைலிடுதல் முதலிய கெட்ட நடத்தைகளை விட்டுவிடிக் இவர்கள்வாசிப்பதை வந்து கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள்.

இவ்விதம் சிலநாட்களென்றபின் ஒருநாள் ஆரியனின் பெருமாட்டியின் வக்கிலின் குமஸ்தா சேபினுவிடத்திலுவந்து, “சேபினுவே, உன் இனத்தானான ஆரியனின் என்னும் பெருமாட்டி மரித்துப்போனாளென்றும், அவள் தன் ஆஸ் திரையெல்லாம் தூர இனத்தானான இன்னொருவனுக்கு விட்டுப் போனாளென்

றும் கேட்டியோ” என்றான். இது செவியுற்று, சேபினுவும் அவன் மனை
யாட்டியும் துக்கம் பொறுக்கமாட்டாமற் சுதறி அழுவதைப்பார்த்துத் தங்களை
விட்டுச் சுதந்திரம் போனதற்காகத் துக்கிக்கிறதாக நினைத்து அவர்களை
நோக்கி, “அங்கலாய்க்கவேண்டாம். ஆரியனாள் எழுதிய மரண சாசனப்பத்
திரம் என் கையில்தானிருக்கிறது. உங்களுக்குவருகிற சுதந்திரத்தில் உங்க
ளுக்கிஷ்டமான ஒருபங்கை எனக்குக் கொடுத்தால் அப்பத்திரத்தைக் கிழித்
துப்போடுவேன். அப்பொழுது சுதந்திர முழுவதும் உங்களுக்கே யுரித்தா
கும்; துக்கமொழியுங்கள்” என்றான். இதுகேட்டதும் சேபினுவுக்குக் கோப
மூண்டு, “போ, துஷ்டமனிதனே, எனது மாதா போன்றவளை இழந்தேனே
யென்று நான் துக்கப்படுகையில் நீ என்னைப் பரிகாசம் செய்கிறாயா? ஆரிய
னாள் பெருமாட்டி தன்னிஷ்டப்படி தன் சொத்தை இன்னொருவனுக்குக்
கொடுத்தால் அது எனக்குப் பொறுக்காமலிருக்கவேண்டியதென்ன? அந்தம்
மாள் போனது எனக்குத் துக்கமன்றி சொத்துப்போனதையிட்டு வருத்த
மில்லை. உன் தூராலோசனையை நீயே வைத்துக்கொண்டு வந்த வழியைப்
பார்” என்றுசொல்லி யனுப்பிவிட்டு, அவன் போனதும் இருவரும் ஒருவரோ
டொருவர் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அந்தம்மாளுக்காக அழுதார்கள்.
அவர்களிருந்தால் எப்படியாவது மனதுருகி நம்மை விடுதலை செய்வார்களே;
இனிமேல் நம்கதியென்னவென்று சொல்லிக்கொண்டு பின்னும் புலம்பினாள்
கள், இப்படியழுதகண்ணும் சிந்தியழுக்குமாய் நின்று சலித்துக்கொண்டிருக்
கையில் கிறைச்சாலேக்கதவு பூசென்று திறந்தது. இதோ அவர்கள் முன்
வந்து நிற்கிறது யார்? அவர்கள் துன்பத்தை நிவர்த்தி செய்யவந்த கடவுளே?

அங்கே வந்து நின்றது யாரென்றால் சற்றுமுன் இறந்து போனதாகக்
கேள்விப்பட்ட ஆரியனாள் பெருமாட்டியே. இவர்களைக்கியத்தைப் பார்த்து
முன்னமே மனமிரங்கினாள் என்று சொன்னோமே. அதுமுதல் இவள் இவர்
களைப்பற்றி அடிக்கடி விசாரித்து வந்ததுமன்றி, மறைவிடங்கூலிருந்து அவர்
கள் நடக்கைகளைக் கவனித்தும் வந்தாள். வாவா அவள் கோபமெல்லாம்
மாறி அவளுக்கியற்கையான தயாள சிந்தையே மேற்பட இவர்கள் மேல் அன்
பும் பெருகத்தலைப்பட்டது. இன்னும் கடைசியாக ஒரு பரிசைப் பார்ப்போ
மென்று அந்த மனிதனே யனுப்பித்தான் ஒளிப்பிடத்தி விருந்து கேட்டுக்
கொண்டிருந்தாள். நடந்ததைக்கண்டு மனதை அடக்கக் கூடாதவளாய் ஓடி
வந்து, அவர்களிருவரையும் தழுவிவினைத்துக் கொண்டு, “என்பின்னாகளே,
அஞ்சாதிருங்கள்; நான் இதுவரையும் உங்களுக்குச்செய்த கொடுமை
களை மன்னியுங்கள். ஒலிந்தியாளே! நீ இப்படிப்பட்ட தைரியசாலி யென்
றும், பதிவிரதையென்றும் எனக்குத் தெரியாது. சேபினுவே! நீ இப்படிப்
பட்ட உண்மையும் அன்பும் ஐக்கியமனமுமுடைய பெண்மணியை மணம்
புரிந்ததினால் நீ பாக்கியசாலி. கடந்தது போகட்டும். இதைல்லாம்
தெய்வம் அனுப்பிய பரிசை என்று எண்ணிக் கொள்ளுங்கள். இனிமேல்

உங்கள் வாழ்வே என் கவலையாயிருக்கும்” என்று ஆசாபாசத்தோடு சொல்லி
உடனே அவ்விடத்தைவிட்டு அவர்களை யகற்றித்தன் வீட்டுக்கு அழைத்துப்
போனாள். பின்னடந்ததைச் சொல்லவேண்டுமோ? ஆரியனாள் பெருமாட்டியி
னுதலியினால் தன் சொத்தைபுற் திருப்பிக்கொண்டான். அந்தம்மாள்மரணா,
துக்குப் பின் அவள் ஆஸ்தியும் இவர்களுக்கே வந்தது. ஆகவே இவ்வருகர்
கிருந்த அன்பும் ஐக்கியமும் ஒருகாலத்தில் துன்பத்துக்குக் காரணமா யிருந்தத்
தும், அத்துன்பத்தைச் சகிப்பதற்கு உதவியாயிருந்ததும், அதை நிவர்த்தியாக்
குவதற்கு ஏதுவாயிருந்ததும், கடைசியாக அவர்கள் ஜீவகாலமெல்லாம் பக்
கத்தோர் போற்றவும், வலியோர் மதிக்கவும், எளியோர் வாழ்த்தவும், எல்
லோரும் விரும்பவும் தக்கதாய் சமாதானத்தோடும் சந்தோஷத்தோடும் வாழ்ந்து
சகித்திருக்கச் செய்ததும் அக்குணங்களே.

பிடிவாதக்காரன்.

ஐலத்தில் அமிழ்ந்து சாகிறவன் தன் கைக்கு நேரிட்ட
பொருள் தன்னைச் சமூகியில் அமிழ்த்திக் கொல்லுகிறதாயிருந்
தாலும் அதை விடாது பற்றிப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறதுபோல,
பிடிவாதக்காரனும் தன்னுள்ளத்திற்கேன்றும் அபிப்பிராயம் மிக
வுங் கேடுள்ளதாயிருப்பினும் அதைக் குரங்குப் பிடியாய்ப் பிடித்
துச் சாதிக்கிறான். “மூர்க்கரும் முதலையுங் கொண்டது விடா”
என்ற முதியோர் வாக்கியம் முற்றிலும் பெய்யே. யோசிக்கும்
பொழுது, பிடிவாதக்காரன் தன் அபிப்பிராயத்தைப் பிடித்துக்
கொண்டு வாதாடுகிறான் என்றல்ல, அவனது அபிப்பிராயமே பேய்
பிடித்தது போல் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டுகிறது என்று
சொல்ல வேண்டும். பேய் பிடித்தாலும் பித்தம்பிடித்தாலும் சில
வேளை விமோசனமூண்டு, தப்பிப்பிராயம் பிடித்துக்கொண்டால்
அதற்குத் தப்புலதரிது. பிடிவாதக்காரனுடைய அறியாமையின்
ஆழத்தையும் நீளத்தையும் அளவிட முடியாது. பட்டம்பகற்
போற் பிரகாசமான தெள்ளிய சத்தியத்தின் கிரணங்களும் அதை
ஊடுருவிச் செல்லா. அது தன்னுளுகைக்குள் எது வந்து சிக்கு
கிறதோ அதைத் தடவிப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறது. அப்புறம்,
கவந்த ராட்சதன் கையில் அகப்பட்ட பொருள் விடுதலையானாலும்,

இது விடுதலையாகப் போகிறதில்லை. பிடிவாதக்காரனுடைய மூளை யானது எவ்வளவு பலத்த நியாயமும் உட்பிரவேசிக்கக்கூடாத துருக்கம்போலிருக்கிறது. ஆயினும் அதனுள், தப்பெண்ணக் களும் போலி நியாயங்களும் பொய்யானவைகளும் வந்து குடி புருந்து வாழ்ந்திருப்பதற்கு, வாசல் விரிவாய்த் திறந்துகிடக்கிறது. பிடித்த பிடி விடாது சாதிக்கிற அகங்காரியுடைய அபிப்பிராயங் கள் எவ்வளவு துர்பலமும் பழுதுமாயிருக்கின்றனவோ, அவ்வளவு வுக்கு அதிகமாய் அவன் வைராக்கியமும் பலமுமாய் அவற்றைப் பிடித்து வாதிக்கிறான். அல்லவென்றால், அவை நிலைபா என்பது அவனுக்குத் தெரியும். நியாயபலமில்லாத அபிப்பிராயங்களுக்கு வாய்ப்பலத்தாலாவது அடைகட்டாவிட்டால் அரைநியிஷ்மாவது நிலைமல் அடியோடே சாய்ந்து வீழாமாதலால், தப்பிப்பிராய முடையோர் எப்பொழுதும் தங்கள் கருத்துக்களை யதார்த்தவாதி களைப் பார்க்கிலும் மிகுந்த நிச்சயத்தோடும் உறுதியோடும் சாதித் து வற்புறுத்துவார்கள். அவர்கள் பேராசைவதெல்லாம் காரிய மல்லாத காரியத்திலேதான். அவசியமும் அரும்பயனுமுள்ள பெரிய காரியங்களை யெல்லாம் விட்டு விட்டு, அநாவசியமும் அபிப்பிராயஜனமுமானவைகளைமாத்நிரம் பிடித்துக்கொண்டு சலஞ் சாதிப்பார்கள். பகவினது விம்மிச்சுராத முலையிற் பாலுண்ண வறியாது உதிரம் அருந்தும் உண்ணிபோல, அவர்கள் புத்தி யானது அற்பமான விண்காரியங்களைப் பெரிதாக மறித்து ஆவ லோடு பற்றுிறது. உலகத்தில் தன்னைத்தவிர வேறொருவருங் கும் சரியான புத்தியில்லை யென்பது மூடனுடைய கொள்ளையாத லால், அக்கொள்கையை அதுசரித்து நடக்கும் பிடிவாதக்காரனும் தன் புத்தி, தன் யோசனை, தன்னெண்ணம், தன் கட்சி என்றிவற் றைத்தவிரப் பிறிதொன்றையும் அறியான். பிறர் எவ்வளவு நியா யங்கூறினும் “குன்றின் மேற் கொட்டுந்தறிபோற் றலைதகர்ந்து, சென்றிசையா வாதஞ் செவிக்கு.” ஆதலால் பிடிவாதமென்றும் பேய் பிடித்த மூர்க்கருடன் பேசாநிருத்தலே பெரியோர்க்குமுகாம்.

இருசமுசாரிகள்,

அல்லது

பேராசையின் பெருநஷ்டம்.

இந்நியாவிலுள்ள ஒரு நாட்டில் வெகுதூரமாய் மழைவருவியாமல் நிலங் களெல்லாம் தீய்ந்து திடலாய்ப்போன சமயத்தில், அந்நாட்டிலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் அடுத்து வாக்குச்செய்த நிதானன், பேராசையன் என்ற இரண்டு சமு சாரிகள் ஒருநாள் தங்களுக்குச் சொந்தமான வயல்களைப் பார்த்துவரப் போன போது, அங்கே குடிப்பதற்குத் தண்ணீர்கிடையாமல் தாகசோகத்தினால் அவர்கள் மிகவும் சோர்ந்துபோய் ஒரு மாதத்தடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு, தங் கள் ஆடுமாடுகள் மேய்ச்சலற்று மடிந்துபோகிறதையும், காணி பூமிகள் விளையா ததினால் தங்கள் சமுசாரம் பிள்ளைகுட்டிகள் தகுந்த ஆகாரமற்ற வருந்துகிற தையும் நினைத்து மிகுந்த மனக்கிலேசமுற்று, கடவுள் போதுமான ஜலத்தை அங்கிருக்க வேண்டுமென்று வெகு ஆவலுடன் பிரார்த்தனை செய்தார்கள். அச்சமயத்தில் திடீரென அங்கே ஒருவித அமைதலுண்டாக, பட்சிஜாதிகள் தம் பாடல்களை மிறுத்திவிட்டன; ஆடுமாடுகள் தம் கூச்சல்களைவிட்டு ஒய்ந் தன. அப்போது அச்சமுசாரிகளிருவரும் இந்நுதனத்தைக் கவனித்து ஆச்ச ரியமடைந்து, அதற்குக் காரணம் யாதென அறியும் பொருட்டுத் தங்களைச் சுற்றி எப்பக்கத்திலும் பார்த்தபோது, பிரம்மாண்டகாத்திர சொருபத்தைபு டைய ஒரு தேவதூதனானவன் ஆகாயத்தின் வழியாய்த் தங்களுக்கு நோக்க இறங்கி வரக்கண்டார்கள். அவன் ஒரு கையில் ஏராளமான அரிக்கட்டுகளை யும், மற்றொருகையில் நாசம்பண்ணும் கருவியாகிய கருக்குள்ள ஒரு பட்டயத் தையும் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். அவர்கள் அந்தத் தூதனைக் கண்டவுடனே நடுக்க முற்று அவனுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டோடிப்போக எத்தனித்தார்கள். அப்போது தூதன் சாந்தமும் அமைதலுமான தொனியோடு அவ்விருவரையும் அழைத்து: சாம்பலுந் தாசியுமானவர்களே! உங்கள் உபகாரியாகிய என்னை விட்டு இவ்விதமாய் ஏன் ஒடுகிறீர்கள். நான் உங்களுக்கு நல்லவர்களைக் கொடுக்கும்பொருட்டு வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் இப்பொழுது ஜலத்திற்காக கொடுக்கும்பொருட்டு வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் இப்பொழுது ஜலத்திற்காக ஆவலாய்ப் பிரார்த்திக்கிறீர்கள் நான் உங்கள் விருப்பப்படி வேண்டிய ஜலத் தைக்கொடுப்பேன். ஆகையால் உங்களுக்கு எவ்வளவு ஜலம் உண்டானால் உங்கள் மனதுக்குத் திற்பதிகமாயிருக்குமென்று மாத்நிரம் எனக்குச் சொல் லுங்கள். நான் கேட்ட இக்கேள்விக்கு ஆய்ந்தோய்ந்து பாராமல் திடீரென மறுமொழி சொல்லாதேயுங்கள். அதைப்பற்றி தீர்க்காலோசனை செய்யுங்கள். மேலும் சீர்தகையபவத்திற்கு வேண்டிய பொருள்கள் மிகக் குறைந்துபோ னால் மோசங்கள் நேரிடுகிறதுபோலவே, அப்பொருட்கள் மட்டுக்குமிஞ்சியிருந்

கள் என்றது. இதைக் கேட்டமாதிரத்தில் அணிலானது தனக்கும் அவ்வித சாமர்த்தியங்களுண்டு எனக் காட்டும் நோக்கமாக, தானிருந்த மரத்திலிருந்து எதிர்மரத்திற் பாய்ந்தது. பின்பு நரியானது அணிலைப்பார்த்து: மேலும் உன் தகப்பன் முதலியவர்களுக்கு மரத்தின் உச்சியினின்று தரையின்மேல் குதிக்குஞ் சக்தியும் இருந்தது என்றது. உடனே அணிலானது சந்தோஷ பூரிப்புடன் தனக்கும் அச்சக்தி இருக்கின்றதென ரூபிக்கும்பொருட்டு, மரத்தின்மேலிருந்து தரையின் மேல் குதித்தது. உடனே நரியானது அதன்மேல் பாய்ந்து, அதை ஒரே கவ்வலில் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவிட்டது. முகஸ்துதியை நம்பிச் சந்தோஷப்பட்ட தற்கு வந்த பலன் இதுவே.

ஜீவஜெந்துக்களின் உடைகள்.

வஸ்திரத்தின் பிரயோஜனமென்னவெனில்: க-வது. தேக அனல் சரீரத்தைவிட்டு விரைவாய் நீங்கிப்போகாதிருக்கும்படி செய்கிறது. உ-வது. தாசு முதலிய தீமைசெய்யும் பதார்த்தங்கள் தோலின்மேல் படாதபடிக்குக் காக்கிறது. காற்று, மழை, வெயில் முதலியவற்றினால் தேகத்திற்குச் சேதமுண்டாகாதபடிக்குச் சரீரத்தை மூடிக்காப்பாற்றத்தக்க யத்தனமொன்று ஜீவஜெந்துக்களுக்கு அவசியம். மனிதனைத்தவிர மற்ற ஜீவஜெந்துக்கள் தங்கள் தேகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குப் போந்த உடைகளைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள அவைகளுக்குச் சக்தியில்லாததினால், இரக்கமும் ஞானமும் நிறைந்த கடவுள், இயல்பிலேயே அவைகளுக்குத் தகுந்த உடைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். எப்படியெனில், ஆடு மாடு முதலிய ஜெந்துக்களுக்குத் தோலின்மேல் நெருக்கமாய் முளைத்திருக்கும் மயிரையும், பசுபிஜாதிகளுக்குத் தோல்முழுமையும் மூடியிருக்கிற இறகுகளையும், மீன் முதலிய பிராணிகளுக்குச் சிலாம்புகளையும், யானை காண்டாமிருகம் முதலிய ஜெந்துக்களுக்கு மிகவும் கனத்த தோலையும் கடவுள் உண்டாக்கியிருக்கிறார். மிருதாவும் மிகவும் ஈட்டிமுமான தோலையுடைய மனிதனுக்குமாதிரம் இப்படிப்பட்ட இயற்கையான ஏற்பாடொன்றையும் தேவன் கட்டினாயிடவில்லை. ஆனால் அவர் மனிதனுடைய தனக்கு அவசியமான உடைகளைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளத் தக்கதாக அவனுக்குப் போந்த விவேகத்தையும் நிறமையையும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

மனிதன் தரிக்கும் வஸ்திரங்கள், தேசவித்தியாசம் காலவித்தியாசங்களுக்குத் தக்கபடி வித்தியாசப்பட்டிருக்கவேண்டும். அதிகக் குளிர்ச்சியுள்ள

தேசங்களில் வாசம்பண்ணும் ஜனங்கள் மிருகங்களின் தோலினாலும், அவைகளின் கம்பளமயிரினாலும் செய்த உடைகளைத் தரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். உஷ்ண தேசங்களிலுள்ளவர்கள், பருத்தி, பட்டு முதலியவைகளாலாகிய வஸ்திரங்களை உடுக்கிறார்கள். எந்த தேசத்திற்கு எந்த உடைகள் அவசியமோ, அந்த உடைகளுக்கு வேண்டிய பொருள்கள் அந்த தேசத்திலேயே உண்டாகும்படி தேவன் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். சிதளதேசங்களில் கம்பளமயிரைக் கொடுக்கிற மிருகங்களுண்டு. உஷ்ணதேசங்களில் பருத்தி பட்டு முதலியவைகள் போதுமானபடி அகப்படும்.

மனிதனைப்போல மற்ற ஜீவஜெந்துக்கள் தேசவித்தியாசம் காலவித்தியாசங்களுக்கு ஏற்க வித்தியாசமான உடைகளைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள ஏதுவில்லாததினால், தேவன் அவைகளுக்கு நல்ல ஏற்பாடு ஒன்று செய்திருக்கிறார். பூமியின் முனைகளுக்குச் சமீபத்தில் கொடிய குளிர்ச்சியுள்ள இடங்களில் வாசஞ்செய்யும் மிருகங்களினுடைய தோலின்கீழ் ஏராளமான கொழுப்புண்டாயிருக்கின்றது. இவ்விதமாய்த் தேகத்தைப் பொதிந்திருக்குங் கொழுப்பானது குளிர்ச்சி தேகத்திற்குள்ளிருக்கும் இயந்திரங்களைத் தாக்காதபடிக்குத் தடைசெய்கின்றது. ஒருகாலத்தில் அதிகக் குளிர்ச்சியும், மற்றக்காலத்தில் கொஞ்சக் குளிர்ச்சியுமுள்ள இங்கிலாந்து முதலிய தேசங்களில் வாசஞ்செய்யும் மிருகங்களின் தோலின்கீழ் அதிகமான கொழுப்பு உண்டாகிதில்லை; ஆனால் அவைகளின் தோலின்மேல் நீண்ட கம்பளமயிர் முளைத்திருக்கும். இக்கம்பளமயிரானது அதிகக் குளிர்ச்சியான மானிகாலத்தில் அதிக அடர்த்தியாகும் நீளமாயும் முளைக்கும். குளிர்ச்சி குறைவுள்ள காலத்திலோ, கம்பளமயிர் மெல்லியதாயும் குறுகினதாயும் போகும். இப்படிப்பட்ட மிருகங்களை உஷ்ணதேசங்களுக்குக் கொண்டுபோனால் அவற்றிற்கு இயல்பான கம்பளமயிர் வரவர உதிர்ந்துபோக, சாதாரண மயிர்மாதிரம் முளைக்கும்.

ஜனங்கள் காலவித்தியாசத்திற்கு ஏற்றபடி வித்தியாசமான துணிகளாலாகிய வஸ்திரங்களைத் தரிப்பது தேகசுகத்திற்கு அவசியமான காரியம். குளிர்ச்சி தேகத்தைத் தாக்காதபடிக்கு முற்றிலும் விலக்கத்தக்கது பிளானல் முதலிய கம்பளமயிரினாலாகிய துணிகளை. இவைகளுக்கு இரண்டாவது பருத்திதூல் துணிகள். ஆலண்ட் முதலிய சண்ட்ராரினால் செய்த துணிகள் குளிர்ச்சியைத் தாங்குவதற்கு ஏற்றவைகளல்ல. நமது தேசத்தில் அதிகக் குளிர்ச்சியான காலங்களில் தவிர, மற்றக் காலங்களிலெல்லாம் ஜனங்கள் தரித்துக்கொள்வதற்கு ஏற்றது பருத்திதூல் வஸ்திரங்களே.

இராமாயண சாஸ்திரிகதை.

முன்னொரு காலத்தில் தென்சேசத்தில் திருமழபாடியென்னும் சிவஸ்தலத்தில் திருவேலகண்ட சாஸ்திரி யென்னு மோர் புரோகிதனிருந்தான். அவன் மிகவும் ஏழையாதலால் வெகுநாளாய்ப் பிரமச்சாரியாயிருந்து கடைசியாய் அறுபதுவயது ஆனபின்பு ஷஷ்டபூர்த்திசெய்வதோடு ஒரு எளிய பிராமணப்பெண்ணைத் தான் யாசகம் செய்து சம்பாதித்த நிரடிய மெல்லாங்கொடுத்து மணியற்றினான். பின்பு கொஞ்சக் காலத்திற்கெல்லாம் தெய்வகடாட்சத்தால் ஓர் ஆண்பிள்ளை பிறந்தது. அவ்விருத்தப்பிராமணன் தன்னைப் புத்தென்னும் நாகத்தினின்றும் மீட்பதற்குப் புத்திர சம்பத்துண்டாயிற்றென்று ஆனந்தபரவசமாகி, சுப்தினம் பார்த்து சிவநேச சாஸ்திரியென்று அப்பிள்ளைக்கு நாமகரணமிட்டு நானொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக அக்குழந்தையை வளர்த்துவந்தான். அந்தப் பிள்ளையின் ஜாதகத்தைப் பார்க்க, அதிகக் கல்வியும் ஐஸ்வரியமு முண்டாகுமென்றும், பிதூர்ஸ்தானம் பலத்திருப்பதால் தனக்கும் தன் மனைவிக்கும் சீக்கிரத்தில் முடிவு நேரிடாதென்றும் மிகச் சந்தோஷமாய் யாசகமெடுத்து ஜீவனம் செலுத்கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்க “நாமொன்று நினைத்தால் செய்வமொன்று நினைக்கும்” என்பதற்கேற்ற, அக்குழந்தைக்கு ஐந்துவயதானவுடனே, திருவேலகண்டசாஸ்திரி எதோ ஒரு காரணத்தால் தேகவியோகமானான். அவன் மனைவி அநிபாலியத்தில் விதவையானதைக் குறித்து வெகுவாகத் துயரப்பட்டு யாதொரு ஆதரவுபெற்றித் தன் மகனாகிய சிவநேசசாஸ்திரியை யழைத்துக்கொண்டு, அவ்வுருக்கருகாமையிலுள்ள பஞ்சநத ஷேத்நிரமாகிய திருவையாறு என்னுமருக்குவந்து அங்கிருந்த ஓர் தருமப்பாடசாலையில் தன் புத்திரனைக் கல்விகற்கும்படிவிட்டுத் தானொரு வீட்டில் வேலைசெய்து ஜீவனம் பண்ணிக் கொண்டுவந்தாள்.

இப்படியிருக்குங்காலத்தில் அவ்வாலிபனும் அதிக புத்தி சாதுரியமாய் சமஸ்கிருத பாஷையையும் தமிழையும் நன்றயெழுத வாசிக்கக் கற்றுக்கொண்டு பதினைந்து வயதிற்குள் புராணமுதலானவை பிராகங்கம் செய்யும் சமர்த்தனாயவனானான். பின்பு இவ்வாலிபன் கல்விகற்பதை நிறுத்திவிட்டுத் தானும் தன் தாயும் தனியேயிருக்கவேண்டுமென்னும் அபேட்சையினால், அன்றுமுதல் பாரதம் இராமாயணம் முதலிய கதைகளை இராவேளிகளில் ஒரு கோலில் வாசலில் உட்கார்ந்து அங்குவருகிற பெண்பிள்ளைகளுக்கும், கல்வியறிவில்லா முழுமுடர்களுக்குச் சொல்லி அவர்கள் கொடுக்கிற சொற்ப வரும்படியைக் கொண்டு ஜீவனம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தான். இஃதன்றியும் ஐப்பசிமாதத்தில் துலாஸ்நானம் செய்யும்படி காவேரியாற்றுக்குப் போகிறவர்கள் கேட்கும் படி அவர்களுக்குத் துலாக்காவேரி புராணமுஞ் சொல்லுவது வழக்கம். அப்

படிச் சொல்லும்போது ஸ்நானத்திற்குப் போகிற பெண்கள், அரிசி காய்கறி பதார்த்தங்கள் கொண்டுவந்து இப்பிராமணச்சிறுவன் தனக்கருகாமையில் விரித்துவைத்திருக்கும் வஸ்திரத்தில் போடுவதுண்டு. அப்பதார்த்தங்களை யெடுத்துக் கொண்டுபோய்த் தன் தாயிடங்கொடுக்க, அவன் அவைகளை வாங்கி வெவ்வேறாய்ப் பொறுக்கிப் பாகம்பண்ணுவான்.

இப்படித் தினந்தோறும் அவன் கொண்டுவருகிற அரிசி காய் கறி பதார்த்தங்களை வெவ்வேறாய்ப் பிரிப்பது அவளுக்கு மிகவும் கஷ்டமாயிருந்தபடியால், ஒருநாள் தன் மகனைப்பார்த்து “அப்பா குழந்தாய், நீ புராணம் சொல்லும் போது காய்கறி பதார்த்தங்கள் கொண்டுவந்து போடுகிற புண்ணியவான்களை வெவ்வேறாய்ப் போடச்சொல்லக்கூடாதா? அவைகளை வெவ்வேறாய்ப் பிரிப்பதிலேயே எனக்குப் பொழுதெல்லாம் கழிந்துவிடுகிறதே” யென்றாள். இதைக்கேட்ட அப்பிராமணச் சிறுவன், அப்படியே யாகட்டுமென்று தன் தாய்க்குச் சொல்லி, மறுநாட் காலையிலெழுந்து, காவேரிக்குச் சமீபத்தில் தான் புராணம் சொல்லும் இடத்திற்குப் போய்த் தன் ஆசனத்திலுட்கார்ந்து தனக்கெதிரே தன் வஸ்திரத்தை விரித்து, ஜனங்கள் ஸ்நானத்திற்கு வருகிற சமயம்பார்த்து புராணத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு “இப்படியாகக் காவேரியம்மாள் மேற்கேயிருந்து கிழக்கே வருகிறகாலத்தில் தன்னிருபக்கத்திலும், படுகைகளிலும், வயல்களிலுமுள்ள பாகல், அவரை, புடலை, கத்தரி முதலிய செடிகொடிகளையும், நெல், கேழ்வரகு, கம்பு, சோளமுதலிய தானியப் பயிர்களையும் அழித்து நாசமாக்கிக்கொண்டு வருகிறாளாம். ஏன் அப்படி வருகிறாளென்றாலோ, அவைகள் முன் ஜென்மத்தில் பாகற்காயைப் பாகற்காயோடு போடாமலும், புடலங்காயைப் புடலங்காயோடு போடாமலும், அரிசியை அரிசியோடு போடாமலும், பிராமணனுக்கு வருத்தத்தை யுண்டிபண்ணின பாவிகளுடையவைகளாம். ஆகையால் ஓ ஜனங்களே நீங்கள் அரிசியை அரிசியோடு போடுங்கள், கத்தரிக்காயைக் கத்தரிக்காயோடு போடுங்கள்” என்று புஸ்தகத்து லெழுதியிருக்கிறதுபோல் வாசித்தான். இதைச் செவியுற்ற அறிவீனர்களாகிய ஜனங்கள் அவன் சொல்லியது உண்மையென நம்பி, அவ்வாறே காய்கறி பதார்த்தங்களை வெவ்வேறாய்ப் போட்டார்கள். அவைகளை யெடுத்துக்கொண்டுபோய்த் தன் தாயிடத்திற் கொடுத்துத் தான்செய்த தந்திரத்தைச் சொல்ல அவன் அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்து, தன் புத்திரன் சாமர்த்தியத்தை வியந்து “அப்பா! என் அருமைக்குமுந்தாய், கண்ணைக் கெடுத்த தெய்வம் மதியைக்கொடுக்காதா! நீ சிறு வயதிலேயே உன் தகப்பனை யிழந்தாயானாலும் நீ அந்நி சூட்சும புத்தியுள்ளவனாயிருத்தல் கடவுளுடைய கிருபைதான்” என்று சொல்லித் தன்மகனை மாறிப்போடணைத்து முத்தமிட்டு ஆனந்தமடைந்தான். தன் தாய் சொல்லியதைக் கேட்டுப் பூரிப்படைந்து அதுமுதல், தனக்கு ஆகவேண்டிய காரியங்களுையெல்லாம் புராணத்திலிருப்பதுபோலவே வாசித்து ஜனங்களை யேமாற்றுவதில் கைதேர்ந்தவனானான்.

இப்படியிருக்குமளில் ஒருநாள் பிரசங்கம் செய்யும்பொழுது, பிராமணர் களைப்பற்றி வெகுவாகப் புகழ்ந்து பேசிப், பிராமணர்களுக்குத் தவி செய்பவர்கள் ஒரு அற்ப உதவி செய்தபோதிலும் கோடல்வரராவார்கள்; அவர்கள் செய்த பாவமெல்லாம் அடியோடு தீப்புருந்த காடுபோல் அழிந்து போகும்; பிராமணர்களுக் கொருவேளை போசனத்திற்கு வழிபண்ணினவர்களுக்குப் பிரமஹத்தி முதலிய மகாபாதகங்களைச் செய்தபோதிலும், நாகபயமே யில்லையென்று பிரசங்கித்தான். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு திருடன், நல்லது நாம் வெகுகாலமாய்த் திருடுவதினாலேயே ஜீவனம் செய்துகொண்டு வருகிறோமே; இன்னும் திருட்டுத்தொழிலே நமக்கு ஜீவனமாயிருக்கிறதே; நாம் செய்த பாவத்தையெல்லாம் போக்க வெகு சுலபமான வழி இப்பிராமணிகர் சொல்லுகிறாரென்று தனக்குள்ளே ஆலோசித்துக்கொண்டு, அவன் கையிலுள்ள பணம் செலவழித்துவிட்டபடியாலும், அவன் பிறவூரானகையால்கடன் வாங்க அவனுக்குப் பழக்கமானவர்கள் அவ்வூரில் இல்லாததினாலும், அன்றிரவில் ஈரடங்கியபின், அக்கிரகாரத்திற்குப் போய் ஒரு சிறு வீடுருக்கக்கண்டு, அதிற் கன்னமிட்டுள்ளே நுழைந்து அங்குள்ள சொத்துக்களை யெல்லாம் கைப்பற்றி வெளியே ஓடித் தப்பிவிட்டான். அவன் கன்னமிட்டவீடு அப்பெளராணிகன் வீடாதலால், அப்பிராமணன் பொழுது விடிந்தபின் வீட்டிற்குள் போய் இருப்பதைக்கண்டு ஏக்கமுற்று, நாமெத்தனையோ பெயரை யேய்த் தோமே, இப்பொழுது கள்வன் நம்மை யேய்த்துவிட்டானே யென்று துக்கப்பட்டு, ஆயினும் நம்முடைய புராணமும் அதைக் கேட்பதற்குப் பேதைப் பெண்களும் உள்ளவரையில் நமக்கு யாதொரு குறைவுமில்லையென்று தன் மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, மறுநாட் காலை யில் வழக்கம்போலவே தன் புராணத்தை யெடுத்துப்போய்த் தன்னிருப்பிடத்திலிருந்து வாசித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அந்தத் திருடனும் அவனிடத்திற் போய், அவன் பிராமணனுக்குத் தவி செய்தால் பாவமெல்லாம் பறந்தோடும் என்று சொல்லுகிற சமயத்தில், தான் அன்றிரவு திருடின சொத்துக்களில் பொன் கட்டிய உருத்திராட்சம் ஒன்றை யப்பிராமணன் விரித்திருந்த வஸ்திரத்திற் போட்டான். அதைக்கண்ட பெளராணிகன் திடுக்கிட்டு, ஓகோ இது நம்முடையதல்லவா! நமது வீட்டில் இராத்திரி களவுசெய்தவன் இவனாய்த் தானிருக்கவேண்டுமென்றெண்ணி, அப்பா இதேது? திருட்டுச்சொத்தாய்த் தோன்றுகிறதே! பிராமணன் சொத்தை யபகரிப்பவர்கள் இரௌரவ நரத்தையடைவார்கள் என்று சாத்திரமிருக்கின்றதே யென்றான். அதற்கு அந்தக்கள்வன் அந்நரக பயத்தை விலக்குவதற்காகவே உமக்கு இந்த உருத்திராட்சத்தைத் தானஞ் செய்தேன்; ஏனெனில், பிராமணனுக்கு அற்ப உபகாரம் பண்ணினாலும் பண்ணினவர்களுக்கு யாதொரு நாகபயமு மில்லையென்று புராணத்தில் வாசித்தீரே என்று சொன்னான். பிராமணன் புராணத்திலிருப்பதைவிட்டுப் பேராசையினால் பொய் சொன்னதினால்லவோ நமக்கிச்சு தீ நேரிட்டது.

ஆயினும் தண்டப்பியோகம் செய்யாமல் சொத்தைமட்டும் கவர்ந்தனனே யென்று மனதைச் சற்றுத் தேற்றிக்கொண்டு இனி அவ்வூரிலிருக்கலாகாது என்று தன் தாயை யழைத்துக்கொண்டு வடக்கே சென்னைநகரை நோக்கிச் சென்றான்.

இவ்வாறு வருகிற வழியில் அநேக ஊர்களுக்குப் போய் அங்கே இராமாயணம் பாரதமுதலிய புராணங்களைப் பிரசங்கித்து யாசகம் செய்து கடைசியாய்ச் சென்னைநகருக்குவந்து அவ்விடத்திற் பெரியதனக்காரர்கள் யாருள் றறிந்து அவர்களிடத்திற் போய்த், தான் தென்தேசத்துப் பெளராணிகனென் றும், இராமாயணம் பாரதமுதலிய புராணப்பிரசங்கத்திற் கைதேர்ந்தவனென் றும் சொன்னான். அதைக்கேட்டு அவர்கள் மகிழ்ந்து தென்தேசத்திலிருந்து இராமாயண சாஸ்திரியார் வந்திருக்கிறா ரென்று ஊரெங்குந் தெரிவித்து, அநேக கனவான்கள் வீட்டில் காலக்ஷேபம் செய்யும்படி யேற்பாடுபண்ணி, இவனுக்காக அநேக சமாராதனை முதலானவைகளெல்லாம் செய்து அவனைக் கணப்படுத்தினார்கள்.

இப்படிச்செய்த பிராமண போசனங்களில் ஒருநாள் இப்பிராமணன், ஏறக்குறைய சாப்பிட்டுவிட்டபடியால், குளிந்துபார்க்க முடியாதபடி நடந்து போனான். போகிறவழியில் தன் செருப்பு ஞாபகம் வந்தது. அது காலில் இருக்கிறதோ இல்லையோவென்று குளிந்துபார்க்கக் கூடாமலிருந்தபடியால் தன்னெதிரேவந்த வேறொரு பிராமணைத்தமரைப் பார்த்து, ஐயா! தாங்கள் தயவுசெய்து என் காலிற் செருப்பிருக்கிறதோ பாருங்கள் என்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட அப்பிராமணனும் இவன் சாப்பிட்டதுபோலவே விரிந்துண்டவகுதலால், அவனாற் குளிந்து பார்க்கக்கூடாமல் மேலே பார்த்துக்கொண்டு ஐயா இராமாயணசாஸ்திரியாரே, ஆகாயத்தில் நட்சத்திர மண்டலமெல்லாம் பார்த்தும் உம்முடைய செருப்புக் கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை யென்றான். அதைக்கேட்ட இராமாயணசாஸ்திரி செருப்பைக் காணாமே யென்று விச னப்பட்டுக்கொண்டு கொஞ்சத்தூரம் போனவுடன் வயிற்றில் வலியுண்டாக ஒரு வீட்டுத் திண்ணையிற் படுத்து அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, அதின் வழியே சென்ற ஒரு வைத்தியன் இவரைப்பார்த்து, ஏனையா துக்க முகமாயிருக்கீரென்று கேட்க, அதற்கவன் இப்பொழுதுதான் பிராமணர்த் தம் சாப்பிட்டுவந்தேன், வயிறு வலிக்கிறதென்றான். அதைக்கேட்ட வைத் தியன் இவன் ஒரு சாப்பாட்டிராமன்போற் காணுகிறதென்று நினைத்து, நல்ல தையா, தங்கள் விரல்களிலிரண்டை வாயிலிட்டு வாந்திசெய்து போடுங்கள்; தங்கள் வயிற்று வலி உடனே நீங்குமென்று சொல்ல, அதற்கப்பிராமணன், இரண்டு விரல்கொள்ளுவதற்கு என் வாயிலிடமிருந்தால் இன்ன மிசண்டு வடைகளைச் சாப்பிட்டிருப்பேனே யென்றான். இதைக்கேட்ட வைத்தியன் நகைத்துச் சாப்பாடு ஜீரணிக்கும்வரையிலும், துன்பப்பட்டதான் வேண்டுமென்று சொல்லிப் போய்விட்டான்.

அன்றுமுதல் அக்குடியானவன் தினந்தோறும் ஐயர்வீட்டுக்குப் போய் அவனைக்கண்டு அவனுக்கு வேண்டிய சிறுநீரையங்குளெல்லாம் செய்து, தன் வரும்படியிற் கொஞ்சம் மீத்தி அவனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து வருவான். அவன் சொன்ன கெடுவும் வந்துவிட்டது. அவன் பிள்ளையெங்கேயென்று கேட்டதற்கு, அவன், அந்த எமன் ஊரிலில்லையாம்; அவன் வந்தவுடன் வாச்சொல்லி யிருக்கிறேன்; அப்பொழுது ஆகட்டும், நீ அவசரப்படாதேயென்று சொன்னான். இப்படியே அநேக கெடுவுகள் வைத்தும் பிள்ளை வராததினால் இவனும் மனஞ்சலித்துப் பின்னும் அவனைத் தினந்தோறும் கண்டு கேட்டுக்கொண்டே வந்தான். பின்னே ஒருநாள் இராமாயணசாஸ்திரியார், உத்தரகாண்டத்தில் சாம்புவன் வதைப்படலத்தைப் பிரசங்கித்தான். அப்பொழுது பிள்ளையிறந்த அவ்வேழையும் வந்திருந்தான். அந்த சந்தர்ப்பத்தில், ஒரு பிராமணன் குழந்தை யிறந்துபோனதாகவும், அப்பிராமணன் இராஜாவின் அரீதியினால் இக்குழந்தை இறந்ததென்றும் நினைத்துப் பிள்ளையை யெடுத்துக்கொண்டு இராமர் அரண்மனைவாயிலண்டை வந்து கூக்குரலிட, அதைக்கேட்ட இராமர் திடுக்கிட்டு ஒகோ ஏதோ பிசகு நேரிட்டிருக்கிறதென்று வெளியேபோய் காடுகளையெல்லாம் சுற்றிப்பார்த்து, வருகிறபொழுது குத்திரசாதியிற் பிறந்தவனாகிய சாம்புவன் என்பவன் தவஞ்செய்வதைக் கண்டு, யுகதர்மத்திற்கடாத காரியத்தையவன் செய்தானாகையால் அப்பிராமணன் பிள்ளை யிறந்ததென நினைத்து, அங்குத்திரனை ஒரேவெட்டாக வெட்டிப்போட, பிராமணன்பிள்ளை உயிர்மீண்டது என்றுசொல்லி, “பார்த்தீர்களா ஜனங்களே! குத்திரனாகிய அச்சாம்புவன் தவஞ்செய்யப் போமோ! ஆன்றியும் அவனைத் தவஞ்செய்யவேண்டா மென்றாலும் அவன் கவனியான்! மயிலே மயிலே இறகுபோடென்றாற் போடுமா! ஆகையாற்றான், அப்பிராமணன் பிள்ளையைப் பிழைப்பிக்க இராமர் அவனை ஒரே வெட்டாக வெட்டிப் போட்டார்” என்று பிரசங்கித்தான்.

இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அக்குடியானவன், ஒகோ, நாமும் இப்பிராமணனைச் சகசத்தில் கேட்பதினாலன்றோ, சாக்குப் போக்குச் சொல்லுகிறான்; இவனைக் கேட்கிற வழியாய்க் கேட்கவேண்டுமென்று நினைத்து, ஒரு பெரிய தடியெடுத்துப்போய், அவன் வருகிற மார்க்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்து, இராமாயண சாஸ்திரியார் பிரசங்கம் முடித்து வருகிற சமயத்தில், ஐயா! என் பிள்ளையைப் பிழைப்பிக்கும்படி சகசத்தில் கேட்டால் நீர் நாட்போக்குகிறீர், இப்பொழுதாகிலுந் தாருமென்று தன் கையிலிருந்த தடிக்கம்பினால் அவனை நன்றாய்ப்புடைத்தான். அவன் இந்த அடியைத் தாங்கமுடியாமற் கூக்குரலிட, ஜனங்களெல்லாம் வந்துகூடி என்னென்று விசாரித்தபொழுது, அந்த எழைமணிதன் தன் பிள்ளையிறந்தது முதல் எல்லாவற்றையும் சொல்லி, இப்பிராமணன் பிள்ளையைத் தருகிறேனென்று தாமதித்தானென்றும், கடைசியாய் இராமர் பிராமணன் பிள்ளையை மீட்டிப் சாம்புவனைக் கொன்றதுபோல

இவரைப் புடைத்தால்தான் என்பிள்ளை வருமென்று அடித்தேனென்றும் சொன்னான். அதைக்கேட்ட ஜனங்கள் அவன் பேதையென்றறிந்து ஐயரைச் சமர்தரணப்படுத்தி வீட்டுக்கனுப்பி விட்டார்கள். அதுமுதல் அப்பிராமணன் நாமில்லாது சொன்னதினாலல்லவோ படாதபாடு படவேண்டியதாயிற் நென்று நினைத்து கொஞ்சக்காலம் கழித்துச் சென்னைநகரைவிட்டுத் தன்னூர் போய்ச் சேர்ந்தான்.

படிப்பினை.—இதனால் யாவராயினும் சுயப்பிரயோசனத்தைநாடி கட்டுக்கதைகளைக் கல்வியறிவில்லா மூடர்களுக்கு உண்மையெனப் போதித்து மோசஞ் செய்கிறவர்கள், இவ்விராமாயண சாஸ்திரியைப்போல அவ்வறிவிவிகளாலேயே துன்பப்படுவார்களென்று விளங்குகிறது. ஆகையால் நாமெல்லோரும் எப்பேரதும் உண்மையே பேசல்வேண்டும்.

ஒற்றைக்கண் பெண்மான்.

ஒற்றைக்கண்ணுள்ள ஓர் பெண்மானுது தானெப்பொழுதும் கடலுக்கருகிலேயே மேயவேண்டிமென்று தீர்மானித்து, ஓர் தகுந்த இடத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, அவ்விடத்தில் மேயும் பொழுதெல்லாம் தனக்குத் தீங்கொன்றும் நேரிடாதிருக்கும் பொருட்டு மிகவும் சாவதானமாயிருக்கும். எப்படி யெனில், அது தன் குருட்டுக்கண் பக்கத்தை கடலைப்பார்க்க வைத்துக்கொண்டு, தன்னுடைய நல்ல கண்ணினால் கரைப்பக்கத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே மேய்ந்து கொண்டிருக்கும். இவ்வுபாயத்தில் தன் முழுநம்பிக்கையும் வைத்ததினால், எனக்கு இனி ஒரு தீங்கும் நேரிடமாட்டாது, எவர்களானாலும் என் பார்வைக்குள் அகப்படுகிறதற்கு முன்னே என்னருடில் வரமாட்டார்களென்று தனக்குள் அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்ளும். சிலநாளாய் இம்மாதிரி வேட்டையாட வேண்டுமென்று மிகவும் பிரயாசப்பட்டவந்த ஓர் வேடனானவன், ஒவ்வொருநாளும் தன் கைக்கு அம்மான் தப்பி ஒடிப்போய் விடுகிறதைக் கண்டு, கடைசியில் அது செய்யும் உபாயத்தை அறிந்து கொண்டான். பின்பு அவன் ஓர் படகின்மேல் ஏறிக் கொண்டு மானுக்கு நேராகத் தான் வரும்புடும் கொஞ்சதூரம் கடலிலே சுற்றிக்கொண்டுபோய், அதற்குத் தெரியாதபடிக்கு அதற்குச் சமீபமாய் வந்து அதை ஒரு துப்பாக்கியினால் சுட்டு விட்.

டான்; உடனே அது கீழே வீழ்ந்தது. அது மரணாவஸ்தைப்படுகையில், ஐயோ! எனக்கு இப்படியா சம்பவித்தது? கடலுக்கருகான பக்கத்தில் என்னை ஒருவனும் சேதப்படுத்தமாட்டானென்று நினைத்தேனே. இப்பொழுது அவ்விடத்தினின்றே எனக்கு மரணகாயம் உண்டாயிற்று; நான் முழுவதும் நம்பின உபாயமே என் சாவுக்கு ஏதுவாயிருந்தது எனக் கூக்குரலிட்டது.

படிப்பினை.

நாம் பயப்படவேண்டியதில்லை என்று நினைக்குமிடத்திலே யே மிகுந்த பொல்லாங்கு நமக்கு நேரிடவுங்கூடம் ஆகையால் நாம் செய்யும் உபாயங்களில் மிதமிஞ்சின நம்பிக்கையை வையாமல் எப்பொழுதும் எச்சரிக்கையாயிருப்பது விவேகம்.

தெய்வச்செயலின் நீதி.

ஓர் உன்னத மலையின்மேல் சந்நியாசி ஒருவன் வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் இப்பிரபஞ்சத்தில் நடக்குங் காரியங்களைக் கவனித்துப் பார்க்குங்கால் அடிக்கடி துன்மார்க்கர் தங்க ளுக்கு வரவேண்டிய தண்டனைக்குத் தப்பிச் சுகம் அனுபவித்து வருகிறதையும், சன்மார்க்கர் தங்கள் தர்மத்துக்குரிய பலனை அது பவியாமல் துன்பத்துக்குட்படுகிறதையும் கண்டு நிகைத்து, இப் பிரபஞ்சத்தை ஆளுகிறவர் பூரண நீதியுள்ளவரானால் இவ்வித காரியங்கள் உலகத்தில் நடப்பதெப்படியென்று பல சந்தேகங் களுக்கிடங்கொடுத்தது, மனவருத்தமடைந்து, தனக்குள்ள ஐயத் தையும் மனக்கலக்கத்தையும் நிவிர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று கடவுளை நோக்கி அல்லும் பகலும் பிரார்த்தித்துத் தவறு செய்து கொண்டிருந்தான். இப்படி இருக்குங்காலத்தில், ஓர்நாள் அவன் தன் ஆசிரமத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு, அம்மலை அடிவாரத்தி லுள்ள ஓர் சுளை நீரோட்டத்தை நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருந் தான். அப்போது ஓர் மனிதன் குதிரைமேலேறி விடாய்த்தவ னாய் அச்சுணையினிடத்தில் வந்து சேர்ந்து, குதிரையை விட்டுக் கீழே இறங்கித் தன் தோளில் மாட்டியிருந்த பையைக் கழற்சிக்

கரையின் பேரில் ஓர் ஒதுக்கிடமானவிடத்தில் வைத்துவிட்டு, தண்ணீர் அள்ளிக் குடித்துத் தாகசாந்திசெய்து, இளைப்பாறிக் கொண்டித் திரும்பிப்போகையில் பொன்காசு நிறைந்த தன் பையை எடுக்க மறந்து குதிரைமேலேறி வேகமாய்ப் போய்விட்டான். அவன் போன சற்று நேரத்துக்குள் வேறொரு பிரயாணி களைத்தவ னாய்த் தண்ணீர் குடிக்க அங்கு வந்தபோது பொன்காசு நிறைந்த பையைக் கண்டு, பொட்டெனவெடுத்துப் பதுக்கிக்கொண்டு தீவிர மாய் நடந்து விட்டான். அப்பால் விறகுவெட்டி ஒருவன் காடெங் கும் அலைந்துநிர்ந்து, வெகு வருத்தத்தோடு விறகுகளை வெட்டி, பெருஞ்சுழை பொன்றைத் தன் தலையின்மேல் சுமந்து கொண்டு, விடாய்த்தவனாய் அச்சுணைக்கு வந்து சுமையை இறக்கிப்போட்டு விட்டுத் தண்ணீர் அள்ளிச் சாப்பிட்டு, தன் பெரும் ஆயாசந்தீரக் கரையின்பேரில் சற்று நேரம் படுத்திருந்தான். இச்சமயத்தில் முன் குதிரையேறிவந்த மனிதன் அவ்விடத்திற்கு ஆக்கிராத் தோடே திரும்பிவந்து, அங்கே விறகுவெட்டியைத்தவிர வேறொரு வரையுங் காணாமல், அவனைப்பார்த்து : நான் இங்கு வைத்துவிட் டிப்போன பண்ப்பை எங்கே யென்றான்? அதற்கவன் : நான் ஒன் றும் அறியேனென்றான். தட்சணம் அம்மனிதன் கோபா வேசங் கொண்டு தன் பட்டயத்தை உருவி விறகுவெட்டியை வெட் டொன்று துண்டம் இரண்டாக வெட்டிப்போட்டு, அவன் மூட்டை முடிச்சுகளைச் சோதித்துப்பார்த்து, தன் பண்ப்பையைத் தேடியுங் காணாமையால் வெறுமையே திரும்பிப் போய் விட்டான்.

அப்போது இதையெல்லாங் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த சந்நியாசியானவன் பெருமூச்செறிந்து : ஆ, தெய்வமே! ஒன்று மறியாத ஏழை ஒருவன் அநியாயமாய்த் தன் உயிரைப் பறிகொடுத் தானே. இதென்ன விபரீதம்! இதென்ன அநியாயம்! பணத்தைக் கைப்பற்றிப் போனவன் ஒருவனிருக்க, குற்றமில்லாதவன் கொலை யுண்டானெயென்று மனம்பதறி நாக்ஞாழிப் புலம்பினான். இச் சமயத்தில் தெய்வவாக்கு அசநீரியாய்ப் பிறந்து : ஓ, சந்நியாசி! இதைப்பற்றி உனக்கென்ன கவலை, நீ உன் தவசில் தரித்திரு. இப் பிரபஞ்ச ஆளுகைக்குரிய காரியங்கள் உன்னுடையதல்லவே. சர்வலோகத்தையும் படைத்தளித்து ஆளுகிறவரும், சர்வஞான முள்ளவருமாகிய கடவுளுடைய திருச்செயலை உனது சிற்றறிவி

னால் அளந்தபிரியலாமென்று நினைக்கின்றாயோ? இது மதியீனம். அவருடைய செயல் உன் மேல்பார்வைக்கு எப்படித் தோன்றி னாலும் அதைப்பற்றி உன் மனதில் ஒருபோதும் சந்தேகத்திற்கு இடங்கொடாதே. சர்வலோகாதிபதியானவர் ஓர் அணுவளவா வது பழுதற்ற நீதிபரரென்பதைமாத்திரம் உன் மனதில் ஸ்திரமாய் வைத்துக்கொள். அவர் இவ்வுலகத்தை ஆளும்விதம் கேர்முக மாயல்ல, மறைமுகமாயிருக்கின்றது. கருவிகளையும் ஏதுக்களையும் கொண்டே தமது சித்தத்தை நடப்பித்துவருகிறார். மானிடர் இக்காரியத்தைக் கிரகித்துக்கொள்ளாததினால், அவருடைய திவ்ய லட்சணங்களையும் அவரது அதிகசயசெயல்களையும் அறியாமல் ஐய முறுகின்றார்கள். இது தப்பிதம். நீ இப்பொழுது கண்ட காட்சி யைப்பார்க்கிலும் விபரீதமும் விகற்பமுடையது உலகத்தில் வேறென்ன இருக்கிறது. ஆகிலும் நீ அதன் கருத்தை உணர்வாயா னால், சர்வலோக கர்த்தாவாகிய கடவுள் குறையற்ற நீதிபரரென் றே சொல்லி அவரை அத்தியந்த பணிவாய்த் துதிப்பாய். அதன் கருத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள் :

கணையோரத்தில் பணத்தைக் கண்டெடுத்துப்போனவன் யாவ னெனில், அநேக வருஷங்களுக்குமுன் அம்மனிதனுடைய தகப்ப னின் ஆஸ்தியை சுனையண்டையில் குதிரையேயிவந்து தன் பணப் பையை இழந்த மனிதனுடைய தகப்பனானவன் அரியாயமாய் அப கரித்துக்கொண்டான். ஆகையால் நாம் இச்சமயத்தில் குதிரை யேயி வந்தவனுடைய பணம், இரண்டாவது சுனையினிடம் வந்த பிரயாணி கையில் சிக்கும்படி செய்தோம். மேலும் கொஞ்சக் காலத்துக்குமுன் விறகுவெட்டியானவன் குதிரையேயி வந்தவனு டைய தகப்பனைக் காட்டில் தனிமையாய்ப் போகக்கண்டு, அவ னிடத்திலிருந்த பணத்தை அபகரித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு அவ னைக் கொலைசெய்திருந்தான். ஆகையால் அவனிடத்தில் பழிக் குப் பழிவாங்கும்படி குதிரையேயிக்கு இப்பொழுது இடங்கொடுத் தோம். ஓ, தபரி! காரியம் இப்படியிருப்பதினால், முன்னும் பின் னுமுள்ள சகல காரியங்களையும் அறிய எதுவில்லாத நீ தெய்வச் செயல்களைப்பற்றிச் சந்தேகங்கொள்ளும் மதியீனத்தை இதுமுதல் விட்டுவிடு என்று அசரீரிவாக்குப் பிறந்தது. இதைக் கேட்ட

சந்நியாசி தன் மதியினத்தை உணர்ந்து, அத்தியந்த பணிவாய்க் கடவுளுக்கு வணக்கஞ்செலுத்தி, அவரைநோக்கி: சர்வஞானமும் பூரணநீதியுமுள்ள கடவுள் நீரே; உமக்கு மறைவாயிருக்கும் இரக சியம் ஒன்றுமில்லை; உமது நாமம் என்றும் துதிக்கப்படுவதாக என்னுள்.

சக்கிலியும் வர்த்தகனும்.

பூர்வத்தில் ஓர் சக்கிலியிருந்தான்: அவன் நாடோறுங் காலே முதல் மாலேவரையினும் உழைத்துப் பாடுபடுகிறவனாயிருந்தும், தன் ஸ்திதியில் மனரம்மியமுள்ளவனாய் எப்பொழுதும் சந்தோஷத் துடன் பாடிக்கொண்டு காலங்கழித்துவருகிறவனாயிருந்தான். இவ னுக்கு அடுத்த வீட்டிலோ திரண்ட ஐசுவரியமுள்ள வர்த்தக னுக்கு அடுத்த வீட்டிலோ திரண்ட ஐசுவரியமுள்ள வர்த்தக னெருவானிருந்தான்: இவன் இராப்பதல் பணயேக்கமும் கவலையுங் கொண்டு, மன அமைதலைப் பறிக்கொடுத்து, பொருள் சேர்க்கும் வகையையே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். ஒருநாள் இவ்விரண்டு பேரும் ஒருவரையொருவர் சந்திக்கும்படி கேரிட்டது. அப்போது வர்த்தகன் சக்கிலியைப்பார்த்து: ஆ, என் நல்ல சிநேகிதனே! நீ படும்பாட்டினால் வருஷம் ஒன்றுக்கு எவ்வளவு பணம் சம்பாதிப்பா யென்று கேட்க, சக்கிலி சிரித்துக்கொண்டு, ஐயா! வருஷம் ஒன் றுக்கு எவ்வளவு சம்பாதிப்பாயென்று கேட்கிறீர்? அவ்விதக் கணக்கு எனக்குத் தெரியாது. அன்றாடம் உழைத்து அன்றாட கஞ் சாப்பிட்டுவருகிறேன். இவ்விதமாய் நான் காலந்தள்ளிவர எப்படியோ வருஷமும் முடிந்துபோகிறது. வருஷம் ஒன்றிற்கு எனக்கப்படுகிறது இவ்வளவென்று நான் பார்க்கிறதில்லை; எனக்குத் தெரியவுந் தெரியாது. அன்றாடம் உழைப்பினால் அன் றாடம் போஜனம் நடந்துவருகின்றதென்றுமாதிரி என்ருத் தெரியுமென்றான். இதைக்கேட்ட வர்த்தகன் சக்கிலியைப் பார்த் து: அப்படியானால் நானொன்றுக்குத்தான் எவ்வளவு சம்பாதிப்பா யென்று எனக்குச் சொல்வாயா? என்று கேட்க, சக்கிலி: ஐயா! ஒரு நாளைக்குச் சற்று அதிகமாயகப்படும், ஒருநாளைக்குச் சற்று குறைச்சலாயகப்படும். ஆகிலும் அப்போதைக்கப்போது அசுப்

கிரத்தில் காய்ந்து கடினமாகி சர்மத்திற்குரிய உணர்ச்சி சத்துவத் தைக் கெடுத்துப்போட இடமுண்டு. ஆகையால் இப்படிச் சம்பவியாதபடிக்கு ஒரு நல்ல ஏற்பாடு உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது என்னவெனில்: சர்மத்திற்குக் கீழே நிணக்கோளங் கொன்ற எண்ணிறந்த சிவ கோளங்கள் பதிகப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கோளங்களிலிருந்து நிணக்குழல்களென்ற மிகவும் மெல்லிய நாளங்கள் புறப்பட்டுச் சர்மத்தை ஊடுருவிப்போய், சருகுதோளின் மேற்புறத்தில் முடிபின்றன. இந்நிணக்கோளங்களிலிருந்து எண்ணெய் போன்ற ஓர்விதக் கொழுப்பானது சருகுதோளின்மேல் இடைவிடாது கசிந்துகொண்டேயிருக்கும். இக்கொழுப்பின் உதவியினால் சருகு தோலானது காற்றினாலும் உஷ்ணத்தினாலும் காய்ந்து வறட்சியாகி, வெடித்துப்போகாமல் எப்பொழுதும் மிருதுவாயும் ஓர்விதப் பளபளப்புள்ளதாயும் இருக்கின்றது.

உ-வது. சர்மத்தின் இரண்டாவதுபாகம் அல்லது அடுக்குக்கு வர்ணத்தோல் என்று பேர். இது சருகுதோலுக்கு அடியில் அதனோடு ஒட்டியிருக்கிறது. இதில் பலவித வர்ணச் சத்துக்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இவ்வர்ணத்தோலை உபாயமாய்ப் பேர்த்தெடுத்துத் தண்ணீரில் போட்டால், அந்நிலை வர்ணச் சத்துக்கள் ஜலத்தில் கரைந்துபோய், இம்மெல்லிய தோலில் அநேகவகை வித்தியாசமான வர்ணங்களிருப்பதினால்தான் மனிதருக்குள்ளும் அநேகவகை நிறமுள்ள ஜனங்களிருக்கிறார்கள். ஆபிரிக்காகண்டத்திலுள்ள காப்பிரி அல்லது கீக்ரோ ஜாதியாரின் சர்மத்தில் அநேக கறுப்புநிறச் சத்தொன்றிருப்பதனால் அச்சனங்கள் மிகவும் கறுப்பாயிருக்கிறார்கள். அமெரிக்காகண்டத்திலுள்ள சிவப்பு இந்தியர் என்னும் ஜாதியாரின் சர்மத்திலுள்ள வர்ணத்தோலில் ஓர் விதச் சிவப்புநிறச் சத்திருக்கின்றது. ஆனால் இவ்வர்ணத்தோலில் வர்ணச்சத்தொன்றும் முற்றாயில்லாதிருந்தால் அல்லது அதில் மிகவும் சொற்ப அளவான வர்ணமிருந்தால், அப்படிப்பட்ட தோலையுடைய ஜனங்கள் வெள்ளைநிறமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். இரோப்பாகண்டத்திலுள்ள வெள்ளைக்காரரின் நிறத்திற்குக் காரணம் இதுவே. சர்மத்தின் மத்திய அடுக்காகிய இம்மெல்லிய வர்ணத்தோலுத்தவிர, சர்மத்தின் மற்றப் பாகங்களிலெல்லாம் கறுப்பு

மனிதருக்கும் வெள்ளைமனிதருக்கும் சற்றென்கிலும் வித்தியாசமே யில்லை.

ஈ-வது. சர்மத்தின் மூன்றாவது அடுக்குக்கு மெய்யான சர்மமென்று பேர். இது மற்ற இரண்டு அடுக்குகளைப்பார்க்கிலும் மிகவுங் கனத்தது. இதுவே மிகவும் முக்கியமான பாகம். இதில் தான் எண்ணிறந்த ஸ்மரணை அல்லது உணர்ச்சி நரம்புகள் அடர்த்தியாய்ப் படர்ந்திருக்கின்றன. இவ்வுணர்ச்சி நரம்புகளின் உதவியினால்தான் சர்மத்தின் வழியாக நமக்கு உணர்ச்சியுண்டாகிறது. சர்மத்தின் முக்கிய பிரயோஜனங்களில் ஒன்று உணர்ச்சியே.

விசேஷித்த இயந்திரமாகிய சர்மத்தினால் மிகவும் முக்கியமான வேறொரு பிரயோஜனமுண்டு. அது என்னவெனில்: சாதாரணமாய் நமது கண்ணுக்குத் தெரியாத எண்ணிறந்த சிவ துவாரங்கள் சர்மமெங்கும் நிறைந்திருக்கின்றன. உள்ளங்கைச் சர்மத்தில் ஒரு சதுர அங்குல இடத்தில்மாதிரம் ஏறக்குறைய 3,570 சிவ துவாரங்களிருக்கின்றன. இப்படியே தேகமெங்குமுள்ள சர்மத்தில் இத்துவாரங்கள் அடர்ந்திருப்பதைக் காணலாம். இத்துவாரங்களென்னவென்றால்: சுவேதகோளங்களுள்ள உருண்டை வடிவமுள்ள எண்ணிறந்த சிவ இயந்திரங்கள் சர்மத்திற்கு அடியில் பதிகப்பட்டிருக்கின்றன. இச்சிவ இயந்திரங்களிலிருந்து சுவேதக்குழல்களென்ற மிகவும் மெல்லிய நாளங்கள் புறப்பட்டு, சர்மத்தை ஊடுருவிக்கொண்டுபோய் கடைசியில் அதன் மேற்புறத்தில் முடிபின்றன. இச்சிவ சுவேதநாளங்களின் வாய்களே மேலே சொல்லப்பட்ட சிவ துவாரங்கள். சாதாரணப் பருப்பமுள்ள ஒரு மதுஷணுடைய சர்மத்திலுள்ள வேர்வைத் துவாரங்களின் மொத்தத்தொகை ஏழுகூறாயிருக்கும். சர்மத்தை ஊடுருவிக்கொண்டிருக்கிற எண்ணிறந்த சுவேதக்குழல்களைப் பெல்லாம் ஒரே வரிசையாக வைக்கக்கூடுமானால், அவைகள் 28 மைல் தூரம் நீளும். இச்சிவ இயந்திரங்களினால் என்ன பிரயோஜனமென்றால்: அவைகள் நமது சரீரத்தில் நிமிஷந்தோறு முண்டாகிற அசுத்தமும் விஷமுமான தேய்வு கழிவு பதார்த்தங்களை வேர்வை ரூபமாக வெளியே போக்குகின்றன. வேர்வையிலுள்ள அசுத்தமும்

விஷ்ணுமான கழிவுபதார்த்தங்கள் எக்காரணத்தினாலாவது தடைப் பட்டு தேகத்திற்குள் கொஞ்சநேரமென்கிலும் தங்குமானால், உடனே சுகந்தெட்டுப் பெரிய மோசங்கள் சம்பவிக்கும். சர்மத்திலுள்ள சுவேதக்குழல்களின் துவாரங்கள் அழுக்கினாலாவது அல்லது வேறெந்தக் காரணத்தினாலாவது அடைபட்டு, அவைகளின் வழியாய் வெளியே நீக்கப்படவேண்டிய விஷபதார்த்தங்கள் சரீரத்திற்குள்ளே நின்றுபோகுமானால், சுகத்திற்கும் ஜீவனுக்கும் பெரிய மோசங்களுண்டாகும். திருஷ்டாந்தமாக : ஒரு மிருகத்தின் சர்மத்தின்மேலெல்லாம் ஏதாவதொருவகை வார்ணிகைக் கொண்டாவது, அல்லது பிசினைக்கொண்டாவது இடைதெரியாத படிக்குக் கனமாய்ப் பூசினால், அம்மிருகம் வெகுசீக்கிரத்தில் மரணமடையும். (Pope Lio) லீயோ என்னும் போப்பானவர் ஒரு பிள்ளைக்குத் தேவதூதன் வேஷந்தரிப்பிக்க உத்தேசித்து, அப்பிள்ளையின் மேனி சொர்ணமயமாகத் தேர்ந்தும் பொருட்டு அதன் மேலெங்கும் தங்கரேக்குகளை ஒட்டுவித்தாராம்; அதனால் அப்பிள்ளை சீக்கிரத்தில் வியாதியடைந்து மரணமடைந்துவிட்டது.

இப்படித் தோலின்மேலுள்ள வேர்வைத்துவாரங்களெல்லாம் என்காலத்தில் அடைபட்டுப்போமானால் உடனே மரணம் சம்பவிக்கும்; ஆனால் அத்துவாரங்களில் ஒருபாகமாத்நிரம் அழுக்கினாலாவது அல்லது வேறெந்தக் காரணத்தினாலாவது அடைபட்டுப் போமானால், அறினால் சுகத்திற்கு இடையூறுகள் நேரிட்டு, பல வியாதிகள் சம்பவிக்கும். சர்மத்தில் எங்குமடர்ந்துருக்கிற கலேதக் குழல்களும் நிணக்குழல்களும் நியிஷந்தோயும் வெளியே கொண்டுவந்து தள்ளும் அசுத்தமும் விஷமுமான சத்துக்கள் நமது தோல்மேலும் நாம் தரித்திருக்கிற வஸ்திரங்களிலும் படிந்து கொண்டே வருகின்றன. இவ்வின்தான் நமது தேகமும் வஸ்திரங்களும் அறிசீக்கிரத்தில் அழுக்கு முடைநாற்றமுமுள்ளவைகளாய்ப் போகின்றன. ஆகையால் நாம் நமது தேகத்தையும் வஸ்திரங்களையும் அடிக்கடி சுத்தம்பண்ணவேண்டிய ஆவசியம் நேரிடுகின்றது. இப்படி அவைகளைச் சுத்தம் பண்ணிக்கொண்டுவர விட்டால் அவைகளில் படிந்துருக்கும் அசுத்தமும் விஷமுமான பதார்த்தங்கள் மறுபடியும் தோலின்வழியாகத் தேகத்திற்குள் பிர

வேசிக்கிறதற்கும், தோலின்மேலுள்ள சிறு துவாரங்கள் அழுக்கினால் அடைபட்டுப் போகிறதற்கும் இடமுண்டாகிப் பெரிய மோசங்கள் சம்பவிக்கும். இதுவுமன்றி, தோலையும் வஸ்திரங்களையுஞ் சுத்தமாய் வைத்துக் கொள்ளாவிட்டால், சொரி சிரந்தமுதலான அருவருப்புந் தொந்தரையுமான தோலைப்பற்றிய பல வியாதிகளுண்டாவதற்கும் ஏதுவிருக்கும்.

ஜெயம்.

சத்துருவைத் தோற்கடித்து வெற்றியடைதல்மாத்நிரம் ஜெயமல்ல. எடுத்தகருமம் எதுவாயினும் அதிற் சித்திபெருவதே ஜெயமாம். வேறுவகையாய்ச் சொல்லில், ஒன்றின் நல்லமுடிவு ஜெயமும், செட்டமுடிவு அபஜெயமாம். தொடங்கியகாரியம் நன்மையாய் முடிந்து ஜெயம்பெறுகிறவர்களை யாவரும் புகழுவார்கள். அதில் அபஜெயப்படுகிறவனை ஒருவனும் மதியான். ஆகலால் ஜெயமானது ஒருவனுடைய திராணிக்குச் சாட்சிபத்திரம் போலிருக்கிறது. மத்தியில் என்ன இடையூறுகள், துன்பங்கள், விரோதங்கள் வரினும், அஞ்சாமல் நின்று நினைத்தது முடிக்கும் தீரர்களை வியந்து வாழ்த்தாசுவர்கள் யார்? ஒரு விஷயத்தை நன்றாய் அலோசித்து உறுதியாய் கிர்ணயஞ்செய்து, நமது ஊக்கத்தையும், ஆசையையும், சிந்தனைநாயுமெல்லாம் அந்த விஷயத்திற்கு நேராகத் திருப்பிவிட்டால், எடுத்தகாரியம் பாதிக்குறேல் நிறைவேறியாயிற்று என்று சொல்லலாம். “எண்ணிய எண்ணியாங் கெய் அப எண்ணியாரா, தின்னியாராகப் பெயின்.”

காரியம் இதுவாயினும், நமது தேசத்தில் “விதியினால் வாழ்வதல்லால் மாந்தர், மதியினாலாவதொன்றில்லை” என்கிற சொல்லை விதியாகக்கொண்டு, காட்சி அதுபவம் இரண்டிற்கு பாராது முயற்சியையும் ஊக்கத்தையும் கைவிட்டுச் சோம்பியிருக்கிறவர்கள் பலருண்டு. மெய்தான், பலவான்கள் எப்பொழுதும் வெற்றியடையவும், முயற்சியுடையோர் எப்பொழுதும் சித்தி பெறவும், நல்

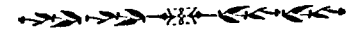
லவர்கள் எப்பொழுதும் வாழ்வதுபவிக்கவும் காணோம். அவ் வாறே சோம்பேறிகளெல்லாம் தாழ்வடையவும், துஷ்டர்களெல்லாம் துயரமதுபவிக்கவும் காணோம். அதுகொண்டு பலவாண் களுக்கு ஜெயமில்லை என்றும், முயற்சியுடையோர்க்குப் பலனில்லை யென்றும் ஏற்படுமா? துஷ்டர்களுக்குத் துன்பமில்லை யென்றும், சோம்பேறிகளுக்குத் தாழ்வில்லையென்றுமாதமா? இல்லை. எப் பொழுதும், எல்லோரும் என்றிற் விசேஷணத்தினால் ஏகதேசங் களில் முறைபிறழ்ந்துவருமென்றும், அவ்வாறு முறை பிறழினும் அதற்குத் தகுந்த முகாந்தரமுண்டென்றும், அந்தந்த முகாந்தரங் கள் இவையென்று நாம் எப்பொழுதுஞ் சொல்ல எதுவல்லாமற் போனாலும், அதனால் முகாந்தரங்கள் இல்லையென்றாகாவென்றும் சித்தாந்தப்படுகின்றதேயொழிய மற்றொன்றில்லை. ஒருவன் ஒரு துறையிற் சமர்த்தனுமென்றும் மற்றொரு துறையில் ஏப்பியனுமென்க லாம். ஒரு சமயத்தில் சரியாய்ச் செய்தவன் இன்னொரு சமயத் தில் யோசனை குன்றி ஊக்கந்தளர்ந்து பிழைபடச்செய்யலாம். ஒரு காலத்தில் வாய்க்காத ஏதுக்களும் அதுகாலங்களும் பிறவும் மற்றொரு காலத்தில் ஒத்துவராதிருக்கலாம். இவ்வளவேயன்றி அத தற்குரிய பலன் அதனைச் சேராதென்று ஒருக்காலும் ஏற்பட மாட்டாது. கடவுளுடைய நியமங்களெல்லாம் நிலையும் நிர்விக் கற்பமுமானவைகளாம். நெருப்புக்குச் சுடுதல் இயல்பென்று நியமித்தாரென்றால், நெருப்பு எந்நாளும் சுடும். குடு அதைவிட் டுப் பிரியப்போகிறதில்லை. தன்னிலும் கனதியான பொருளைத் தாழ்த்தி லேசானதை மிதக்கச்செய்கிறது ஜலத்துக்குச் சுபாவ மென்று அமைத்தாராகில், அது எப்பொழுதும் அப்படியே நடந் தேதும். ஒருக்காலும் திரியாது. வேப்பமரத்திலே மாங்கனியை யும், முட்செடிகளிலே திராட்சப்பழங்களையும் பறிக்க முடியாது. மூடவிடத்திலே ஞானத்தையும், புஷ்யிவிடத்திலே சாந்தத்தையும் காணக்கூடாது. அவ்வாறே முயற்சியுடையோர்க்குச் சித்தி யும், பலவாண்களுக்கு வெற்றியும், சோம்பேறிகளுக்கு இழிவும், துஷ்டர்களுக்குத் துக்கமும் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது பொதுவறி. இவ்விதிலிலையென்றால் சகலமும் தாதுமானாதி உலகம் நடைபெறுகொழியும். ஆதலால் முயற்சிசெய்து சித்தி யடையத் தேடுகிறதே இயல்பாம்.

மனிதர்கள் சித்திபெற நாடுகிறவிலையங்கள் பெரும்பாலும் பொருளிட்டல், புகழ்சம்பாதித்தல், குடும்பவாழ்வைத் தேடல் என்றவைகளாம். இவற்றையடையத்தான் உலகிற் பெரும்பான் மையோர் ஆவலோடு முயலுகிறார்கள். அவர்கள் விரும்பி முயன்ற காரியம் பெரும்பாலும் அவர்களுக்குச் சித்தியாகிறது. ஆனால் நல்லயத்தனங்களைக் கைக்கொண்டு நியாயமான பிரயத்தனங்கள் செய்து யோக்கியமானவழியில் நின்று ஜெயம் பெறுகின்றவர்கள் தான் யாவராலும் புகழ்பெறத்தக்கவர்கள். அவர்கள் அடைகிற புகழ்ச்சிக்கு அவர்கள் பாத்திரரேயன்றி மற்றப்படியல்ல. ஆயினும் புறவிலையங்களில் ஜெயமடைகிற இவர்களிலும் மேலான புகழ்ச்சிக்குப் பாத்திரரான வேறொருவரை ஜெயவீரருண்டு. அவர்கள் யாரெனில், தங்கள் உள்ளத்தை ஜெயித்து வெற்றியடைந் திருக்கிற வீரர்களாம். இவர்கள் தான் வாழ்வுடையவர்கள். இவர்கள் அடைந்திருக்கிற ஜெயமேஜெயம். தன்னையடக்கித் தனது துர்க்குணத்தை யொழித்து, தன்னுடைய ஆசாபாசங்களை நல் வழிப்படுத்தி, உள்ளது போதுமென்று திரிப்பியடைந்து, ஒழுக் கத்தில் நிலைத்து நிற்கிறவனுக்குச் சமமானவீரன் யார்? உள்ளத் தை அடக்குகிறவன் ஒரு கோட்டையைப் பிடிக்கிறவனிலும் பெரியவன் என்று ஓர் ஞானி சொல்லுகிறார். இது விஷயத்தில் அடைகிற ஜெயம் எவ்வளவு சிறியதாயினும், அது ஒருவனுடைய ஆண்மை, தைரியம், உறுதி, பொறுமை, விரக்தி, விவேகம், புத்தி, ஆலோசனை முதலிய கருணங்கருங்கு நல்ல அத்தாட்சியா யிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட ஜெயவீரர்களுக்குக் கிடைக்கிற பலன் நல்ல சுகம், பலம், ஆறுதல், இன்பம். அமைதி, சந்தோஷ முத லிய அரும்பயனுள்ளனவாம். இவர்களுடைய தகுதியையுணர்ந் து அதற்குத் தக்கபடி புகழ்வாரைக் காணோமே யென்றால், உலகம் இவர்களை அறியாது. உள்ளத்தில் ஜெயம் பெறுகிறவன் வாழ்க்கையிற் சுகம் அதுபவிக்கிறவனும். இவர்கள் தான் சமு சாரமாகிய சாகரத்தில் சங்கடப்பட்டு வருந்தாமல் சன்மார்க்க மாகிய புணைமீதேறி செளக்கியமாய்க் கடந்து செல்லுகிறவர்க ளாம். இவர்கள் தான் மேன்மையான பொருளை மேன்மையான வழியால் தேடியடைகிற விவேகிகளாம். இவர்கள் தான் தர்மமே

கள். அவள் இவ்வித பரிவாரத்தைத் தன்னுடன் இட்டுக்கொண்டு ராஜசமுதத்தில் போய்வின்றாள். இந்த ஸ்திரீயின் பெயர்: லொட்டி. அல்லது மட்டுமிஞ்சின சிற்றின்பவாஞ்சையே. இவள் ராஜசமுதத்தில் வந்தவுடனே தன் கையினால் சமிக் கைகாட்டி, அங்கு பிரதான மந்திரிவேலைக்காகப் பேராடிக்கெகண்டிருந்த ரோகங்களை யெல்லாம் சற்றுநேரம் பேசாநிருக்கும்படி செய்தபின் அவர்களை நோக்கிச் சொன்னதாவது: ஒ, வெறுக்கப்படத்தக்க வியாதிக்கூட்டத்தாரே! நீங்கள் எல்லாரும் மரணத்தின் பிரதான மந்திரி அலுவலாகிய அவ்வுயர்ந்த உத்தியோகத்திற்குத் தகுதியற்றவர்களென்று நான் நன்றாய் அறிவேன். நானே அதற்கு முற்றிலும் தகுதியுள்ளவன். உங்களில் எவன் எனக்குச் சமமானவனென்று சொல்லக்கூடும்? நமது கீர்த்திபொருந்திய ராஜனாகிய மரணமென்பவரின் ஊழியத்தில் என்னைப்போல அநிசய சாமர்த்தியத்தையும் பக்தி வைராக்கியத்தையு முடையவனும், என்னைப்போல பெருஞ்செய்கைகளைச் செய்துமுடித்தனும் உங்களில் எவன் என்று சொல்லுங்கள் பார்ப்போம். மேலும் நான் உங்களெல்லாருக்கும் மூலாதாரமுங் காரணமுமானவன்ல்லவா? என்னிலிருந்தல்லாது நீங்கள் எப்படி உற்பத்தியாவீர்கள்? மானிடதேகத்தை ஒடுக்கவும், சீவனைக் குறுக்கவுந்தக்க உங்கள் வல்லமை என்னிடத்திலிருந்தல்லவா உங்களுக்குண்டாகிறது? மட்டுக்குமிஞ்சின போஜனபானம், மிதமிஞ்சின சிற்றின்பபோகம் ஆகிய இவற்றிலிருந்து உற்பத்தியாகாத வியாதி எதென்று சொல்லுங்கள் பார்ப்போம். ஆகையால் நானே உங்களுெல்லாருக்கும் பெரியவன். நானே மாணமாகிய நமது ராஜனுக்குப் பிரதான மந்திரி உத்தியோகத்தைச் சரிவர நடப்பிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவன் என்றான். அரசன் இவள் சொன்ன இவ்வார்த்தைகளை யெல்லாம் கவனமாகக் கேட்டு, அவைகள் வாஸ்தவமென்று ஒப்புக்கொண்டு, அவளையே தனது பிரதம மந்திரி உத்தியோகத்தில் ஏற்படுத்தி, அவள் தன் வலது பக்கத்தில் வீற்றிருக்கும்படி செய்தான். அந்நாள முதல் அவள் மாணமென்ற பயங்கரமான அரசனுக்கு அதிகாரியுள்ள ஆலோசனைக்காரியும், பிரதான காரியஸ்தியுமாகிவிட்டாள். லொட்டி. அல்லது மிதமிஞ்சின சிற்றின்பவாஞ்சையின் மகத்துவம் இவ்வளவாம்.

ஜ—னி.

கற்றுத்தேர்ந்த வித்வானுக்கும் கரடிவித்தை பயின்ற பயில்வானுக்கும் நடந்த சம்பாஷணை.

வியோதிபகாலத்தால் கூனி, கையில் கோல்பிடித்து, நெடும் பிரயானத்தால் அலுத்து, நீண்ட அங்கி தரித்துவரும் வித்துவானைப் பார்த்து, ஒட்டுச்சல்லடம்போட்டு, பட்டுக்குல்லா வைத்து, ஓய்ந்தாடை நடக்கும், இரத்தபுஷ்பியுடைய பயில்வான் சொல்வது:—“ஐயா பெரியவரே! எங்கிருந்து வருகிறீர்கள் உங்கள் பேர் என்ன? உங்கள் ஊர் எது? உங்கள் வேலையென்ன?”

வித்துவான்:—“நமது நாமதேயம் எல்லாம் கற்றுவல்லோன் என்பது. நமக்கு ஒரு ஊரென்று ஊரில்லை. நாம் உலகமெல்லம் சுற்றிவருகிறோம். உன்னைப்போன்றபாலியர்க்கு வருத்துவிக் கிறது நமது உத்தியோகம்?”

பயில்வான்:—“நீங்கள் வலுத்து, விற்கிறது மெய்யேயானால், படியென்ன விலையாய் விற்பீர்கள்?”

வித்துவான்:—“உன்னைப்போல் புத்தியில்லாதவன் எங்குங் கிடையாது. பாலியர்க்குக் கற்றுக்கொடுப்பது நமது தொழில் என்றோம். நியோ பயனுமுதலியவை வலுத்து விற்கிறோமென்று எண்ணிக்கொண்டாய். உனக்கு உன் வயிற்றுக்காரியந்தான் பெரியுபோல் தோன்றுகிறது.”

பயில்வான்:—“எது! எனது பரக்கிரமந்தெரியாது புத்தியில்லாதவனென்று என்னைவைகிறீர். புத்தி யில்லாதவன் குணத்தைக் கொஞ்சநேரத்தில் காட்டுவேன். அப்போது தான் உமது புத்தியினம் உமக்குத் தெரியும். எனக்கு என் வயிற்றுக் காரியந்தான் பெரிது. உனக்குவயிற்றுக் காரியம் பெரிதல்லா விட்டால் மூன்று நாள் சாப்பிடாமலிருக்கும் பார்ப்போம்.”

வித்துவான்:—“கோபித்துக் கொள்ளாதே தம்பி. புத்தியில்லாதவன் என்னும் பதத்துக்கு அருத்தம் தெரியாமையால், வைகிறோமென்று சொல்லுகிறாய். ஆதவன் என்றால் குரியன் அல்லவா? புத்தியில்லாதவன் (புத்தியில் + ஆதவன்) என்பது, புத்தியில் குரியனுக்கொப்பானவன் என்று அருத்தமாகுமே. ஆதலால் உன்

னைப்புத்திசாலியென்று சொன்னோமே ஒழிய, புத்தியினென்று சொன்னதாக எண்ணுகிறேன். நீ வயிற்றுக் காரியம் பெரிதென்கிறாய். கற்றுத்தேர்ந்து நடவுளை அறிந்து, பிறர் காரியத்தைப் பெரிதாகப் பாவிப்பதே பேரின்பம். வயிற்றுக்காரியம் பெரிதல்ல வென்றால் சாப்பிடாதிருக்கச் சொல்லுகிறாய். நீ மடையன்.”

‘மடையன்’ என்னுந் தொனி கூறில் விழுந்த வுடனே பரில் வான் மூர்க்க வெறுகொண்டு, வித்துவானை இழுத்து, குலுக்கி, அலைக்கழிக்கையில், வருத்தஞ் சங்கக் முடியாமல் வித்துவான் உரத்த சப்தமாய் “சற்று பொறு, சற்று பொறு, என் வாய்ப்பிறப் பைக் கேட்டு பின் என்னைத் தண்டி” என்று கற்று, இந்நற்குள் வழியில் போவைக்கொல்லாரும் வந்து, இருவரையும் பிரித்து, காரியத்தை விசாரித்தார்கள்.

வித்துவான் தையியமாய்ச் சொன்னதாவது:—“இவன் நம்மைப் பட்டினியாய்க் கிடந்து சாகும்படி சபித்தான். நாரோ இவன்மேல் கிருபை கூர்ந்து ஆசீர்வதித்தோர். மடையன் என்பதின் அருத்தத்தை அறியாமல் நமக்கு இவ்வளவு சங்கடத்தைக் கொடுத்திருக்கிறான். மடையன் என்றால் கயம்பாபி யல்லோ? விலாப்புடைக்கச் சாப்பிட்டு அன்னக் களஞ்சியமாகிய அவன் வயிறு குறையாதிருப்பதாக என்பது தான் நமது அபேர்வாதம்.”

அங்கு நின்ற வழிப்போக்கரெல்லாம் வித்துவான் புரட்டைக் கேட்டு, கொல்லென நகைத்தார்கள். பரில்வானோ வித்துவான் மடியில் கைபோட்டுக்கொண்டு, “நீர் உம்முடைய கல்வித்திறத்தைக் காட்டுகிறீர். நான் என்னுடைய தேகவலிமையைக் காட்டுவேன். யார் ஜெயிக்கிறதென்று பார்ப்போம். இந்தப் பிடிக்கு என்ன சொல்லுகிறீர்” என்றான்.

வழிப்போக்கரோ அவன் நாடியைத் தாங்கி, “என்ற வயோ திபனை விட்டு விடு, விட்டு விடு; உன் பராக்ரமத்தை உன்னைப் போலொத்த வாலிபரிடத்திற் காட்டு” என்றார்கள்.

பரில்வானோ “அப்படியல்ல இவர் எல்லாங்கற்று வல்லோன் என்று நடிப்பானேன். எல்லாம் கற்று வல்லோனென்றால், கடி-வித்தையுந்தெரிய வேண்டுமே. தோற்றுப்போனதாகச் சொல்லட்டும் விட்டுவிடுகிறேன்” என்றான்.

வித்வானுக்கும் பரில்வானுக்கும் நடந்த சம்பாஷணை. 365

வித்துவானோ சிறிதுஞ்சித்தங்கலங்காமல், ஜனங்களைக்கைய மர்த்திப், பரில்வானின் காதில் மெதுவாய் “என் வஸ்திரம் அவழிந்து போகிறது” என்றார். பரில்வான் பிடித்த பிடியை விடவே, வித்துவான் புன்னகை கொண்டு “நீ பிடித்த பிடி எங்கே? இப்போது யார் ஜெயித்தது?” என்றார்.

ஜனங்க ளெல்லாரும் நகைக்கப், பரில்வான் வெட்கி அவர் வலதுகரத்தைத் தன் இருகைகளாலும் பிடித்து “நல்லது இந்த ஒரு பிடியை மரத்திரம் தவிர்த்து விடுவீரானால், நீர் எல்லாம் கற்ற வல்லோன்தான்” என்றான்.

“முன் பிடித்த பிடியை அவன் காதில் ஒறித்தவிர்த்தார். இந்தப் பிடியை எப்படி நீக்குவார் பார்ப்போம்” என்று ஜனங்கள் ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

வித்துவான் ஜனங்களை நோக்கி, “பார்த்தீர்களா பரில்வான் பராக்ரமத்தை? இவன் வாலிபனும், பலசாலியாம். தனது இரு கரங்களில் தள்ளாத கிழவனுடைய ஒரு கரத்தைப் பிடித்திருக்கிறான்” என்றார். பரில்வான் நாணத்தால் முகங்குருவி, தான் பிடித்த பிடியை விட்டுவிட்டான். உடனே வித்துவான் கலைமான் போல் குதித்து, “நீ பிடித்தபிடி எங்கே? இந்தப் பிடியையும் தவிர்த்துவிட்டோமல்லவா?” என்று கூவினார். ஜனங்களெல்லாரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள்.

பரில்வான் பரிதபிக்கப் படத்தக்க குரலோடு, ஜனங்களைப் பார்த்து, “இனி எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று கற்றுக் கொண்டேன். இந்த ஒருமுறை என்னிடத்தில் தயை பாராட்டுங்கள். ஒரே ஒரு பிடிமாதிரியும் பிடிக்கிறேன். இதைபுத் தவிர்த்து விடுவாரானால் நான் அவருக்கு அடிமையாகி விடுவேன்” என்று சொல்லி, சிங்கக் குட்டிபோல் கம்பிரகடை நடந்து, வித்துவானுடைய கால்களை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டான்.

வித்துவான் குனிந்து பார்த்து, அவன் தமது பாதங்களில் விழுந்து தம்மை வணங்குகிறதாக மற்றவர்களுக்கு அறிவிக்கும் பாவனையாய் “பெற்றுப் பெருகி, பெரிய வீட்டுக்காரனாகி மஹாராஜனாகி” என்றார்.

இதுகேட்ட ஜனங்களெல்லாரும், வயிறு புண்ணுந்தக்கதாய், இடிமுழக்கம்போற் சப்தமிட்டுச் சிரிக்க, பயில்வான் மூர்க்கம் கொண்டு, கால்களைவிட்டுக், காற்றில் பறந்துகொண்டிருந்த வித்துவான் குடியியைப் பிடித்தான்.

இவன் அக்கிரமத்தை ஜனங்கள் சகிக்க முடியாதவர்களாய் அவர் குடியியை விடச்செய்து, “அவர் சன்மார்க்கர். நீ துன் மார்க்கன். அவர் தமது யுக்தியால் வென்று கல்வித் திறத்தைக் காட்டினார். நீயோ உன் தேகவலிமையை மாத்திரம் நம்பி மோசம் போனாய். மூன்று முறை நீ தோற்றுப் போனாயே; இனியேன் அவரோடு போராடுகிறாய்? வித்துவான் சாபம் பொல்லாதது. ஆதலால் அவர் பாதத்தில் விழுந்து பணிந்துகொள்” என்றார்கள்.

பயில்வான் கண்ணீரோடு எல்லாரையுஞ் சுற்று நேர மங்கு காத்திருக்க வேண்டிக்கொண்டு, ஒரே ஓட்டமாய்க் கடைக்கு ஓடி, சீவிகற்கண்டு, வாழைப்பழத்தேங்காய், வெற்றிலை பாக்கு முதலியவைகளைத் தாம்பாளங்களில் வைத்துத் தன் கற்றுக் குட்டிகள் தலைகளில் ஏற்றி, வித்வானிடம் வந்து அவருக்கு முன் எல்லாவற்றையும் படைத்து, நெடுஞ் சாங்கிடையாய் முகங்குப்புற விழுந்து, அவரைப் பணிந்துகொண்டான். அவன் கற்றுக் குட்டிகளும் அதே மாதிரி சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள்.

வித்துவான் எழுந்திருந்து, அவர்களைத் தூக்கிவிட்டுத் தன்னுடன் உட்காரச்செய்து, பயில்வானைப் பார்த்து, “சகோதரனே! பயப்படாதே. உன்மேல் எனக்குக் கோபமில்லை. கரடி வித்தையிலும் கல்வி சிறந்ததென்பது மெய்தான். ஆயினும் கல்விப்பெருமை ஆகாது. நாமெல்லாரும் ஒரே தேவனின் பிள்ளைகளாதலால் “உன்னைப்போல் பிறனை நேசி” என்னுங் கட்டளையைக் கற்று, அதைக் கைக்கொள்வதே மெய்யான கல்வி” என்று சொல்லி, தட்டுகளிலிருந்த சீனி, கற்கண்டு, முதலியவற்றை அவர்களுக்கும், அங்கிருந்த மற்ற ஜனங்களுக்கும் கொடுக்க, எல்லாருஞ் சாப்பிட்டு, வெற்றிலைபாக்கு போட்டு, மகிழ்ச்சியோடு வந்தனோபராஞ் செய்து, ஒருவரையொருவர் விட்டுப்பிரிந்து தத்தமிடத்துக்குச் சென்றார்கள்.

பெ—னி.

பிறர்சொற்கேட்பதனாலாய நன்மைதிமைகள்.

உலகின்கண் வாழாநின்ற மானிடர்கள் பற்பல தேசங்களில் பற்பல வித்தைகளிலும் சாஸ்திரங்களிலும், கற்றுத் தேர்ந்திருந்தாலுமவர் ஒவ்வொருவரும் எல்லாவிஷயங்களிலும் தேர்ச்சியடைவதற்கு இடைபூறுகள் அநேகமுள.

“வேதநூற் பிராய நூறு மனிதர்தாம் புகுவ ரேனும்
பாதிபு முறங்கிப் போகும் நின்றது பதினே யாண்டு
பிணிபசி மூப்புத் துன்பம் பேதைபா லகனதாகும்”

என்றபடி சாதாரணமாக, மனிதர்களுக்கு நூறுபிராயமாக வைத்துக் கொண்டு, அவர்கள் தூங்கிச் செல்லுங்காலமும், நோய், பசி, இளமை, முதுமை முதலியவைகளால் வாணட்களெல்லாம் வீணட்களாகிக் கழிந்துபோகக், கல்விப்பயிற்சியிற் செலவழிக்குங்காலம் மிகக்குறைவு என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; ஆதலின் காலத்திற் கேற்றபடி கல்வியுக்குறையும். இதுநிற்க, ஒவ்வொருமனிதரும் அவரவர்கள் முன்னோர்கள் இன்னு மற்றுமுள்ளோர் அனைவரும் இரவும் பகலும் வருந்திப்பயின்ற கல்விசிறிவைப் பயன்படுத்தாது, தாமே தங்கள் சுயமுயற்சியாலேயே கற்றுக்கொள்ளலாமென்று எண்ணினுற் கல்வியறிவு எப்படிப்பெருகும்? கல்வியறிவு வென்றால் புத்தகம்படித்தல் மாத்திரமன்று; தச்சுவேலை கொல் வேலைகளாயின கைத்தொழில்வேலை, சித்திரவேலை, சந்தைப்பயிற்சி முதலிய நானாவிதமான வேலைகளும், அகனுடைங்கும். முற்கூறியபடி நம்முடைய காலம் சிறிதானகையால், மற்றவர்கள் தெரிந்தறிந்தவைகளைக்கற்று அதற்குமேல், நாம் கூடுமானவளவில் புதிய சங்கதிகளை அறிதல்வேண்டும். இக்காலத்தில் வழங்குகின்ற சகல சாஸ்திர நூல்களும் முன்னோருடைய அதுபவங்களினு லறிந்தவைகளையன்றிவோன்று. ஆகையால், அவர்களியற்றிய பல நூல்களையறிந்துகொள்வ தவசியமே. அவற்றைக் கற்றபிறகு “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல கால வகையினுனே” என்றதற்கேற்ப அவற்றின் குற்றங்குறைகளைக் களைந்து தம்மதுபவத்தில் சம்பவித்தவைகளை யதனுட்புகுத்தி அஞ்ஞானமாகிய மிருத்

துவை யகற்றி மெய்யறிவைப் புகட்ட உலகத்திற் கல்வி நாளுக்கு நாள் குறைவின்றி அதிகரித்துவரும். அக்கல்வி மிகுதியாலாகிய நன்மை பலவாகலின் இங்கு அவற்றைக் கூறுதுவிடத்தனம். அந் தூல்களை ஆராயாது ஒவ்வொருமனிதரும், தங்கள் சொற்பகாலத்தில் சம்பவித்தவைகளைத் தெரிந்துகொண்டு பிறர்க்கு அறிவிக்காமல் விட்டுவிட்டால் நாளுக்குநாள் கல்வியறிவு மிகாமற் குறைந்துபோகும். இதற்குத் திருட்டாந்தமாக மற்றநாடுகளைவிட கல்வி, நாகரிகம் முதலியவைகளிற் சிறப்புற்றோங்கிய நம்மிந்நியதேசம் சகல சாஸ்திரதூதர்களின் பொருளைப் பரவாது, மறைத்துவைத்துக் கொண்டதினால், விர்த்தியாகாதற் கீழ்த்திசையைகோக்கிச் செல்லு வின்றது. முன்சொல்லியவைகளா லறிந்துகொள்ளத்தக்க தென்ன வேனில், பிறர் கற்று சொல்லுகிறவைகளை நாம் கவனிக்குவேண்டி மென்பதே. இதைப்போலவே அவையின்கண் ஒரு நாரியத்தைப் பற்றிப் பேசுகநால் பிறருடைய அபிப்பிராயங்களை யேற்றுக்கொள் ளவேண்டும். அவ்வாபிப்பிராயங்கள் உண்மையானதுஞ்சரி, தப்பி தமாலுதுஞ்சரி அவைகளைக் கேட்பதினா லேகை நன்மைவிளையும். முதன்மையாக அவர்கள் சொல்வது உண்மையென்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் சொல்வதை நாம் கவனியாதுவிட்டால், அவ்வண்மையாலாகும் பலகண்மையை நாம் அடையமாட்டோம். இரண்டாவது அவர்கள்சொல்வது மெய் சிறிதளவுயின்றி மிகப் பெரிய்யையானும், அதைக் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். அத்தப் பிதமானவைகளைக்கொண்டு உண்மையும் சரியானது மாறியவை களை நன்முவிளக்கலாம். இதற்கு உதாரணமாக, தேகப்பிழிநிக் காக சிலப்பதிகைகள்செய்யக் கைகால் அசந்து உடம்பு மெலிந்து போம் என்று ஒருவர் சொன்னதாக வைத்துக்கொள்வோம். தே கப்பயிற்சியால் நாளுக்குநாள் உடற்கூறு பலப்படுமேயொழிய மெ லிந்து போவதில்லையென்பது உண்மையானும், முன்னெடுத்து மொழிந்தோர் கூறியதைக்கேட்டு அவருக்கு உண்மையைத்தெரி வித்து, அத்தப்பிதமான எண்ணங்களைமாற்ற எவ்வளவு நன்மை யுண்டாகும்? அந்தப் பொய்யுரைத்தோரைக் கவனியாதுவிட்டால் அவர் தான் சொல்வதே மெய்யென்று நம்பி தன் உடல்வலிமையை யிறப்பால்லவா? தான்கெட்டதுமல்லாமற்றன்னைப்போன்ற இன்னு மற்றவர்களும் அவர் சொற்கேட்டுக் கெடுவதென்பது வெள்ளிடை

மலைபோல் விளங்குகின்றதல்லவா? ஆகையால் பிறர்சொல்வது நன் மையாயினுந் திமையாயினு மவற்றையேற்று, நன்மையை யனுட் டித்துத் திமையைக்கொண்டு மற்றவர்களு மத்திங்கினுக் கிரையா காற்றசெய்வது நன்மையல்லவா? இனி ஒருவாறு பிறர்கூறுவதைக் கேட்க விளையுந் திமைகளைக் கூறிமுடிப்போம். நாம் முன்னர்க் கூறியபடி பிறர்சொல்வதில் நன்மையுந் திமையும் தண்ணீரும் பாலும்போலக் கலந்திருக்கின்றதாதலின் அவற்றை ஆராய்ந்து அன் னத்தைப்போல் புரலாகிய நன்மையைப்பருகி, திமையாகிய தண் ணீரை நீக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் அவர்கள் சொல் வன யாவற்றையு மேற்றுக்கொள்ளின் திமைவிளையு மென்பதற் குச் சந்தேகமில்லை. இதுமாதிரிமேயன்றி பிறர்சொல்வதை நன்கு ஆராயாமல்விட்டால் அவர்களுண்மையாலுண்டாகும் நன்மைகளும் மகிமைகுன்றி திங்கையே விளைவிக்கும். நாம்வழக்கமாயதுசரித்து வரும் பலகாரியங்களை அவைகளின் காரணமறியாது நம்முன்னோர் கள் செய்தார்களே நாமும் செய்யவேண்டுமென்றெண்ணி வழக்கக் கோட்பாடுதவிர வேறொரு காரணமுமின்றிச் செய்யும்செய்கை கள் பலவுள என்பது நமக்குத் தெரிந்த தல்லவா. இவைகளைச் சற்று கவனிப்போமானில் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் திங்குகள் சூரி யனைக்கண்ட பனிபோல நீங்கச் சுகத்தை நாடலாமல்லவா? உடம்பி லுள்ள அழுக்கைக்கழுவிச் சுத்தமாகத் தினந்தோறும் குளித்து முழுசுவதுதேகசுகவுச்சியத்திற்கென்றறியாது, குளிக்காதுசாப்பிடக் கூடாது என்னும் வழக்கத்தை அதுசரித்துக் குளித்துமுழுகுவோர், தங்களுக்கு ஏதாவது வேலையிருந்தகாலத்தில் குளிக்காது சும்மாயி ருந்துவிடுவார்கள். குளித்தால் தேகசுகவுச்சியமென்று அறிந்தவர் கள் அப்படிச் செய்யாது எவ்வளவுவேலை யிருந்தபோதிலும் குளித்து முழுகுவார்கள். ஆசியாசண்டத்தில் ஏறக்குறைய யெல் லாகாடுகளும், வழக்கத்தையே யதுசரித்துவந்ததால் கல்வி, நாகரி கம், வலிமை, தைரியம் முதலியவைகளிற் குன்றித் தேய்ந்து கொண்டேவருகின்றன. பட்டுநெசவுதொழிலும், பீங்கான்வேலை செய்வுதிலும் மிகத்தேர்ச்சிபெற்று, புத்தசமயம்பரவப்பட்டு, கற்ற மாண்கள் பலர் அவதரித்த சீனதேசம் வழக்கத்தா லடிபட்டு, மகிமையுஞ் சிறப்புங் குறைவுபட்டுவருகின்றது என்பது உள்ளங் கை நெல்லிக்கனிபோலக் காணப்படுகின்றதல்லவா? இவ்வழக்கங்

களை ஆராயாது அதுசரிப்பதில் வஞ்சுன்பங்கள் ஆகாயமும் சிறிதென அகன்று உள. பொருளந்நடம் தேக அசவுக்கியம் இன்னு மற்றுமுள்ள பலசங்கடங்களுந் நேரிடும். தங்கள் அறிவை உபயோகப்படுத்தாததினால் புத்திகூர்மை மழுங்கிப் பயனறியும். மற்றெல்லாவற்றிலும் அறிவு அளவிறந்த அணியெனக் கருதப்படுமே. அவ்வறிவுக்கு இடையூறுகள் மிக, மற்றெல்லாச்சுகங்களுங் குறையுமென்பது நிண்ணம். நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் சொன்னால் நன்மையே கூறுவரென்றும் மற்றவர்கள் செல்வது தீமையென்று மெண்ணக்கூடாது;

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்றார் நாயனாரும். அதாவது, எவ்வகைச்சங்கதியாயினும் யாவர் சொன்னாலும் அவற்றின் உண்மைக்கூறுபாட்டையறிவதே மெய்யறிவு என்பது. தற்காலத்தில் ஆங்கிலேயமொழி கற்றவர்கள் சிலர் ஆங்கிலேய வழக்கங்களைப்பெல்லாம் அதுசரித்துவருகின்றார்கள். அவர்கள் வழக்கங்களின் நன்மைநினைகளைப்பற்றிக் கருதாது சுருட்டுக்குடித்தல், சாராயமுதலிய மதுபாஸங்களைப் பருகுதல் முதலாயின துர்வழக்கங்களுந் குட்பட்டு வருந்துகின்றார்கள். ஆகையால் யாவர்கூறினாலும், அவற்றை நன்கு ஆலோசித்து குற்றங்களைக்களைந்து உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

பெ—னி.

—(*)—

திருவாலம்பொழில் சிவஞானம்பிள்ளை கதை.

—(*)—

பூர்வம், தென்தேசத்தில் காவேரி யாற்றங்கரையையடுத்த திருவாலம்பொழில் என்னும் குக்கிராமத்தில் சிவந்திராதபிள்ளையென்றொரு வேளாளனிருந்தான். இவன் மிகவும் வறியோனாதலால் அவ்வூர்த் தலைவனாகிய திருமுத்தியையார் என்னும் ஓர் பிராமணனிடத்திற் பண்ணைத்தொழிற்செய்து அதில் கிடைக்கிற சொற்பத் தவசத்தைக்கொண்டு ஜீவன் செய்துகொண்டு வந்தான். இவனிடமிருந்து அப்பிராமணனின் அநிக விசுவாசத்தோடும் நன்றியறிதலோடும் ஊழியஞ்செய்து வருகிறகாலத்தில் அப்பிராமணன் வீட்டில், சகோதரருக்குள் கலகம் நேரிட்டுத் தங்கள் ஆஸ்தியைப்பங்கிட வாரம்பித்தடியால், அவர்களுக்குள் முதியோனாகிய திருமூர்த்தியையென்னும்

அவ்வேதியன் தன் சகோதரர்களை வஞ்சிக்க எண்ணி, ஓர் வெண்கலப்பாளை நிறைய திரவியத்தை நிரப்பி, அவர்களிடையாது, தனக்குண்மையாயும் பிரியமாயும் ஊழியஞ்செய்துவந்த சிவந்திராதபிள்ளையென்னும் அவ்வேளாளனிடத்திற் கொண்டுபோய், இதை நீ பத்திரமாய் வைத்திருந்து நான் கேட்டாற் கொடி, மற்றியாருக்கும் இவ்விசுவாசத்தை வெளியிடாதே யென்று அத்திரவியப்பாணையைக் கொடுத்து வைத்திருந்தான். அப் பொக்கிஷத்தை வாங்கி அவ்வேழை வேளாளன் தன் வீட்டுப் பின்புறத் தோட்டத்திற் பத்திரமாய்ப் புதைத்துவைத்தான். பின்பணைகாட் கழிந்து திரவியங்கொடுத்த வேதியனுக்குத் தேகம் அசௌக்கியப்பட்டு வியாதியாயிருக்கையில், தன்னுழியனாகிய சிவந்திராதபிள்ளையிடத்திற் தான்கொடுத்த பொக்கிஷஞ்ரூபம் வரவே, உடனே அங்கிருந்தவர்களிடத்திற் சமாச்சாரத்தை வெளியிடாமல், அவனைத் தான் பார்க்கவேண்டிவென்று அழைத்துவரச் சொன்னான். இதையறிந்த தான் அவ்வேளாளன் அத்திரவியத்தைத்தான் அபகரித்துக்கொள்ள விரும்பி வீட்டிலொளித்துக்கொண்டு, தன் மனைவியிடம் சொல்லி, ஊருக்குப் போயிருப்பதாயும் இன்னும் இரண்டொருநாளில் வந்துவிடுவானென்பதாயும் பதிலனுப்பும்படி யேற்பாடு செய்துவைத்து, அப்பிராமணனுக்கு எவ்வாறு இருக்கிறதென்று அடிக்கடி விசாரித்துக்கொண்டே யிருந்தான். “உடைமையும் வறுமையும் ஒருவழி நிலலா” என்பதற்கேற்ற, இவ்வேழை மனிதனுக்கு நற்காலமிருந்தபடியால், அன்று சாயந்திரமே, பிராமணன் தன் கருத்தைப் பிறருக்கு வெளியிடமுன்னமே, அவனுக்குத் தோஷம்பிறந்து, வாய்ப்பேச்சுகளெல்லாம் ஒடுங்கி கைசாடை காண்பிக்கும் ஸ்திதியில் வந்துவிட்டது. இவைகளை யெல்லாம் விசாரித்துக்கொண்டிருந்த சிவந்திராதபிள்ளை, கைசாடையிலிருக்கிறதென்று கேள்விப்பட்டவுடனே, சடுதியில் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு அதிக விசனப்படுகிறவன்போற் கதறியழுதுகொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாய் ஓடி, அவ்வேதியன் அகத்திற் புகுந்து, பிராமணன் வியாதியாய்ப் படுத்திருக்குமிடத்திற்குப் போய் அங்கு நின்றவர்களுையெல்லாம் விலக்கிவிட்டு, “ஐயையோ, எனக்கு இக்கதி நேரிட்டதே! என்னை அருமையாய் ஆதரித்துவந்த என்னென மாணக்கிவ்வாபத்து வினோந்ததே!” என்று புலம்பி யவன் காலடியில் விழுந்தழுதான். இவன் படுப்பாட்டைக் கண்ணுற்ற மற்றவர்கள், ஆ! ஹா! இவன் தன் எஜமான்மேல் அநிக விசுவாசமுள்ளவன் என்று அவனைப் பற்றிப் பரிதாபப்பட்டிக்கொண்டிருக்கிற சமயத்தில், அப்பிராமணன் இவ்வேளாளன் முகத்தைப்பார்த்துப் பேசச் சக்தியில்லாததினால் தான் கொடுத்த பொக்கிஷப்பாணையைக்கே என்னுங் கருத்தாகத் தன்னிருகையையுங் குவித்துக் காட்டினான். அதைக் கண்ணுற்ற அவ்வேழை, ஐயர் பூசணக்காயின்மேற் மிகப் பிரீதியாய் என்னை நெடுநாளாய்க் கேட்டுக்கொண்டு வந்தார். அது அவருக்கு இப்பொழுது ரூபகம் வந்ததுபோலிருக்கிறது; அவர் மாணமடையுமுன் நான் தருவித்துத் தருகிறேன்; என்னிடத்தில் விரைக்காக ஒரே ஒரு காயிருக்கிறது, அது போனாற் போகிறது; ஐயரைப்பார்க்கிலும் அது எனக்கு ஒரு பெரிய காரியமல்

லவென்று சொல்லி உடனே தன் வீட்டுக்கோடி ஒரு பெரிய பூசணிக்காயைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒடிவந்தான். இவன் வீடுபோய்த் திரும்பி வருவதற்குள் ஜயனும் மாணமடைந்தான்.

இவன் மனதிலதிகச் சந்தோஷமுள்ளவனாயிருந்தபோதிலும் அதிக விசனப்படுகிறவன்போல் நடந்து, இனித் தானவ்வுரி லிருக்கக்கூடாதென்று எண்ணிக்கொண்டு, காரைக்காலென்னும் பட்டணத்திற்குப் போய்த் தான் பிராமணனிடத்திலிருந்து அபகரித்த திரவியத்தைக் கொண்டு வியாபாரஞ் செய்யத் தலைப்பட்டி, அதுமுதல் புலாலருந்துவதைவிட்டு, சுத்த போஜனக்காரனாகி, திருவாரூரிலுள்ள நீட்சேரத்தியென்னுமோர் பண்டாரத்தைத் தனக்குக் குருவாகத் தெரிந்துகொண்டு தீட்சைபெற்று தினந்தோறும் சிவபூசை செய்வதிலே காலத்தைக்கழித்து வந்தான். இப்படி இவன் வாழ்நாளாக் கழித்து வருகிறநாளில், அவனுக்கோர் ஆண்பிள்ளை பிறந்தது. “பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது; அவையிரண்டும் நழுவி யென் வயிற்றில் விழுந்தது” என்றதுபோல், எனக்குக் கடவுள் கிருபையால் செல்வம் கிடைத்ததுமன்றி புத்திரபாக்கியமும் கிடைத்ததே என்று மிகச் சந்தோஷப்பட்டு, சிவபூசை செய்ய ஆரம்பித்ததின் பிறகு அக்குழந்தை பிறந்ததாதலால், சுபதினம்பார்த்து அதற்குச் சிவஞானப்பிள்ளையென்று நாமகரணமிட்டு மிக அருமையாய் வளர்த்துவந்தான். அக்குழந்தை பிறந்த நாள் முதல் வியாபாரம் அதிகரித்துச் செல்வம் பெருகவே, தென்தேசத்திற் பிரதானகரமாகிய சென்னைக்குவந்து, கப்பல் ஒன்று சொந்தத்தில் வாங்கி விஸ்தாரமாய் வியாபாரஞ்செய்து, மிக்க திரவியவந்தனான. அப்பொழுது அவன் புத்திரனாகிய சிவஞானப்பிள்ளை, அங்கிலேயபாஷையும் தமிழ்ப்பாஷையும் கற்கவாரம்பித்து, அதிக குட்சும புத்தியில்லாதவனாகையால், கல்வியை முற்றுப்பெற கற்கவியலாது தன் தந்தையின் தொழிலையே கற்க முயன்றுகொண்டிருக்கும் காலத்தில், அவனுக்கு வயது பன்னிரண்டாகவே தன்னினந்தாரில் ஒரு பெண் பேசி மிகச் சிறப்பாகக் கல்யாண மஹோற்சவத்தை நடத்தினான்.

இச்சிவஞானப்பிள்ளை பாலியத்திலேயே விவாகமுடித்துத் தன் தந்தையின் வியாபாரங்களுையெல்லாம் மேற்பார்த்து மிகச் சாமர்த்தியனாகச் சென்னைகரமெங்கும் அவன்பெயர் பரவி வாழ்ந்திருக்குநாளில் அவனுக்கு இருபது வயதாகியகாலத்தில், அவன் தந்தை விருத்தாப்பியத்தால் தேகவியோகமானான். பின்பு இரண்டொரு வருடத்திற் சிவஞானப்பிள்ளைக்கோர் பெண் பிறந்தது. அந்தப்பெண் மிகவும் செளந்தரியமுள்ளதாயிருந்ததால் அதற்குச் சௌந்தரவல்லியம்மாளென்றுபெயரிட்டு நானொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்த்து, அப்பெண்ணை உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரையில் நவரத்தினங்களால் பதிப்பித்த ஆபரணங்களால் லலங்கரித்துக் கண்குளிரப் பார்த்து மனமகிழ்ந்து வளர்த்துவருநாளில், அப்பெண்ணைப் பாலியத்திலேயே, நல்ல உயர்குல வேளாளனென்று அவன் கிளைத்த பண்டாரகுலத்தில்

மணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டு, தன் நண்பனும் அதிகக் கல்வியிலிர்த்தி செய்தோனுமாகிய ஜெகநாதப்பிள்ளையை வரவழைத்துத் தன்னிஷ்டத்தைத் தெரிவிக்க, அதற்கவன், “நல்லது, நீர் சொல்லுகிறது வாஸ்தவமே. ஆயினும் மனிதர்கள் உலகத்தில் அனுபவிக்கிற சுகானுபவங்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வோர் காலமுண்டு. உன்னுடைய புதல்விக்கு இன்னும் வயது ஒன்பது நிறையவில்லையே. அப்பெண் விவாகமென்றால் இன்னதென்றறியுமா? பொம்மைகளுக்குக் கலியாணஞ்செய்து விழாவியற்று தல்போல், சிறுவர்களுக்கு மணமியற்றுவதற் பிரயோசனமென்ன? நாம் நம் முடைய சந்தோஷத்திற்காக அவர்களுக்கு மணமியற்ற விரும்பினால், ஆயுள் நாள்முழுதும் சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்க இருக்கும் மணமகன் மணமகளாகிய அவ்விருவர்கள் சுகத்தையும் கவனிக்கவேண்டாமா? அதிபாலியத்தில் விவாகம்பண்ணுவதினால் அநேக கெடுதிகள் விளைகின்றனவென்று தற்காலத்திற் கல்விமான்களெல்லாருஞ் சேர்ந்து பாலிய விவாகத்தை நிறுத்த முயல்கிறார்களே” என்று பலவிதமாய்ச் சொல்லியும், சிவஞானப்பிள்ளை அவர்சொல்லியவைகளையெல்லாம் கவனியாது தன்மகளுக்குக் கட்டாயம் மணமியற்றிக் கண்களிகூரப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லிப் பண்டாரச்சாதியில் நல்ல மாப்பிள்ளையிருக்குமிடம் நமக்குச் சொல்லுமென, அதற்கு ஜெகநாதப்பிள்ளை, “நல்லதையா, பண்டாரம் பண்டாரமென்று மிகப் பெருமையாய்ப்பேசுகிறீர்களே, பண்டாரத்தாரைப்போல் இழிகுலத்தினர் வேறெங்கும் நான் கண்டதில்லை. அவர்கள் வேளான்பகுதியில் உயர்வுடையோர் என்று சொல்லிக் கொண்டபோதிலும் அவர்களைப்போல இழிதொழிலுடையோர்கள் வேறெங்குமில்லை. உத்தரகிரியைச் சடங்குசெய்வதும், கோவிலில் பூமலைகட்டுவதும், இன்னுமற்ற இழிதொழில்களுமே அவர்கள் முயற்சி; சிற்சிலரட்டுமே, ஒதுவார் என்று பெயர்வைத்துக்கொண்டு “ஊமையனுக்குளறுவாயன் சண்டப்பிரசண்டன்” என்பதுபோல, இரண்டொரு தேவாரப்பதிகங்களைக் கற்று, அபிஷேகாசாரியார் என்று பெருமைபாராட்டி அறிவில்லாதவர்களை யேமாற்றித் திரிகிறார்கள். அவர்களுடைய ஆபாசங்களை முற்றும் எடுத்துச்சொல்ல எனக்கு இப்போநேரமில்லை. ஏன், தங்களுடைய இனத்தார்களுக்குள் ஓர்நல்ல எனக்கு இப்போநேரமில்லை. ஏன், தங்களுடைய இனத்தார்களுக்குள் ஓர்நல்ல பிள்ளையைப்பார்த்துத் தங்கள் பெண்ணைக் கொடுக்கலாகாதா? எனக்குத்தெரிந்தவளவில், நாகப்பட்டணத்தில் திருவேங்கிடப்பிள்ளை குமாரன் கந்தசாமிபிள்ளையிருக்கிறான். அது தங்களுக்குத்தெரிந்தவிஷயமே. மாப்பிள்ளை குணாகியங்களைப்பற்றி நானவ்வளவாய்ச் சொல்லவேண்டியதில்லை; அன்றியும் தங்கம்பாடி முத்துக்குமாரசாமிபிள்ளை மகன் திருச்சிறற்றம்பல மிருக்கிறான். அவன் நன்றாய்ப்படித்து அங்கிலேயபாஷையிலும் கைதேர்ந்தவனாயிருக்கிறான். இன்னும் அநேக மாப்பிள்ளைகள் தேடிப்போனால் நம்மவர்களுக்குள்ளேயே யகப்படுவார்கள். ஏன் விருதாவில் பண்டாரம் பண்டாரமென்று, பித்துப் பிடித்ததுபோற் பேசுகிறீர்கள்” என்றான்.

இவைகளையெல்லாம் கேட்டிருந்த சிவஞானம்பிள்ளை, “என் பிரியமுள்ள சிநேகிதரே, நான் தடுத்துச்சொன்னேன் என்று மனஸ்தாபப்படவேண்டாம், நான் என்னினத்தவறிற் சம்பந்தஞ்செய்யவேண்டுமொன்றே தேடிப்போகவும் வேண்டுமா? என்னுடைய பெண்ணைக் கொள்ளுவதற்காகவே என்னுறவின ரநேகர் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். என்னுடைய கருத்தென்னவெனில், அவர்களிடிலேநேகர் இன்னும் புலாலருந்துவதை விடாதிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சம்பந்தத்தையெல்லாம் விலக்குவதற்கே நான் சென்னைபுரிக்கு வந்தது. இனி நாம் சுத்தபோசனக்காரர்களாகிய பண்டாரங்களோடு சம்பந்தஞ்செய்துமேன்மையடைய வேண்டியதே தவிர பழையசம்பந்தத்தையெல்லாம் நீக்கிவிடவேண்டும். இத்தற்காகவே என் சிறியதகப்பனார் பிள்ளைகளையுட்கூட இங்கேவரவேண்டாமென்று நீக்கிவைத்துப்போட்டேன். மற்றப்படி நீர்சொன்ன இரண்டொரு மாப்பிள்ளை விட்டாரு மப்படியே. அவர்களெல்லாம் அகிசநீமத்த சைவர்களல்ல”வென்று சொன்னதைக் கேட்ட ஜெகநாதம்பிள்ளை, “ஐயா, புலாலருந்தாது சுத்தபோசனம் செய்வதால் மனிதனுயர்வாகிருமென்று தாங்கள் நினைக்கிறுப்போல் தோன்றுகிறது. அது அறியாமை. ஒவ்வொருவனும் அவனவன் நடைக்கையாலும், கல்வியறிவாலும், செய்கையாலும் மேன்மை தாழ்மை யடைகிறேனே யொழிய, பிறப்பினாலும் சாதியினாலும் உயர்ந்தோனாகான். உயர்குலமென்று பிதற்றுகிறவர்களுக்குள்ளும், தீநரகுக் காளாகக்கூடிய கொடிய பாசனங்களும் இழிவானவர்களு முண்டு. தாழ்த்த குலத்தினருள்ளும், எல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்ட நத்தன், திருவள்ளுவரைப்போலொத்த மகான்களுமுண்டு. மேலும் புராணத்தில் யாவரும் புலாலருந்துபவர்களா யிருந்தார்களென்றும், சுத்தபோசனமென்பதுண்டாகி இருந்து முந்தாது வருடங்கள் தானுயிற்றென்றும் கற்றறிந்த சாஸ்திர பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இத்தற்குதாரணமாக இன்னும் பிராமணர்கள் வாழ்ந்தையென்றும், வேள்வியென்றும் செய்து புலாலருந்துவதைக் கூறுகிறார்கள். இப்பூலோகத்தில், இவ்விந்தியாதவிர மற்றெங்கும் மாம்ச பட்சணிகள்தானே. இந்தியாவிலும் 100-க்கு 25-பெயர்கூட சுத்தபோசனக்காரர்களில்லை. இப்படியிருக்க நீர் நல்ல மாப்பிள்ளையாய்ப் பார்த்துப் பெண்ணைக் கொடுக்காமல் என் வீண் எண்ணங்கொண்டு பெண்ணைக்கெடுக்க வழி தேடுகிறீர்” என்றுசொல்ல, இவைகளையெல்லாம் கவனியாது, சிவஞானம்பிள்ளை, “முழுமூடனுயிருந்தாலும் பதினாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தாகிலும் பண்டாரத்திலேயே நான் சம்பந்தஞ்செய்வேன்; நீர் எனக்காகப்போய் மாப்பிள்ளை பார்த்துவராவிட்டாலும் அவ்வுதவியெய்ய மற்றவர்களிருக்கிறார்கள்” என்று கடிந்து தன்கிரகத்தில் பிரதிதினமும் ஒருவேளை போசனமருந்திவரும் கர்ப்பகப்பண்டாரம் என்பவனையழைத்து மாப்பிள்ளை பார்த்துவரக் கட்டியாயிட, அவனும், “நல்லது நான்போய் மாப்பிள்ளை பார்த்துத் தங்களுக்கு எழுதுகிறேன்” என்றுசொல்லி அன்று மறுகாளை புறப்பட்டித் தெற்கே திருவாரூருக்குப் போனான்.

இது இப்படியிருக்க, கோயம்புத்தூருக்குச் சமீபத்திலுள்ள வோர் குக்கிராமத்தில், விசுவலிங்கபண்டாரமென்றொரு ஓதுவானிருந்தான். அவன் மிகவும் ஏழையாதலால் அவ்வுர் சிவன்கோவிலுக்குப் பூமலை கட்டிக்கொடுத்துச் சீவனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது, அவன் முழுமூடனும் கல்வியறிவில்லாதவனுமாகையால், அவ்வுரிலுள்ள ஒரு மயிர்வினைஞன் குலத்துத்த பெண்ணை விழைந்து, அவளையழைத்துக்கொண்டு யாருக்குத் தெரியாதவ்வுரை விட்டு ஓடி, பண்டாரங்கள் மிகுதியாயுள்ள திருவாரூருக்குவந்து, ஒரு விடுதி பிடித்துக்கொண்டு, அவ்வுர்த் தியாகர்கோவிலுக்காரியிடம் சென்று, தானொரு ஓதுவானென்றும் தானும் தன் மனைவியும் பஞ்சத்தின் கொடுமையால் தங்கள் ஊரைவிட்டு ஓடிவந்துவிட்டதாயும், தனக்கு நன்றாய்ப் பூமலை கட்டத்தெரியுமென்பதாயும், தெரிவித்தான். அவ்வதிக்காரி அவன் ஏழையாயிருக்கிறுமென்று அவன்மேலிரங்கி அவனைக் கோவிலுக்கு மாலை தொடுத்துக் கொடுக்கும் ஊழியத்திலமர்த்திவைத்தார். அவன் அத்தொழிலால் ஜீவனம்பண்ணிக்கொண்டு அங்குள்ள மற்றப்பண்டாரங்களோடெல்லாம் உறவாடிக் காலங்கழித்து வந்தான். அப்படியிருக்கிறகாலத்தில் அவனுக்கு அவன் மனைவியென்று மற்றவர்கள் எண்ணியிருந்த அம்மங்கலிவயிற்றில் ஓராண்பிள்ளை பிறந்தது. அந்தப் பிள்ளைக்கு பிறக்கும்பொழுதே வலதுகாலும் வலதுகையும் நொண்டியாயிருந்தது. அதன்றியும் அக்குழந்தைக்கு ஐந்து வயதா பொழுது அம்மை யூட்டி, வலதுகண் பூவிழுந்து கெட்டுப்போயிற்று. அந்தப் பையன் தமிழ்ப் பாஷையிற்பழகி, மூவர் தேவாரப்பதிகங்களைக் கற்றறிந்த தன் தகப்பனோடு சேர்ந்து கோவிலுழியஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். சம்பூகப்பண்டாரம் மாப்பிள்ளைக்காக திருவாரூருக்குப் போனபொழுது அந்தப் பையனுக்குப் பதினைந்து வயதாயிருந்தது.

இப்படியிருக்க சம்பூகனும் திருவாரூருக்குப்போய்க்கே பலரையும் விசாரித்து மாப்பிள்ளை தேடுமபொழுது, விசுவலிங்கபண்டாரத்து வீட்டில் மாப்பிள்ளை யிருக்கிறதாகக் கேள்விப்பட்ட அவன் வீட்டிற்குச் சென்று, மாப்பிள்ளையைப்பார்த்துத் தனக்குச் சிவஞானம்பிள்ளை அன்னமளித்து வந்தபோதிலும் அது ஒரு வேளையாயிருந்ததெயன்றி இரண்டுவேளையா யில்லையென்ற குறைவினால் அவனுக்குக் கெடுதெய்யவேண்டுமெனத் தீர்மானித்து, அவ்விசுவலிங்கபண்டாரத்தோடு ஏற்பாடுசெய்து பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டால் அதிகதிரவியக் கொடுப்பதாய்ச்சொல்லிக் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு உடனே தன் உபகாரியாகிய சிவஞானம்பிள்ளைக்கு,

“எனக்குப் பிரியமுள்ள சிநேகிதராகிய சிவஞானம்பிள்ளை யவர்களுக்குத் தங்கள் நண்பன் சம்பூகன் எழுதிக்கொண்டது என்னவெனில், இப்பவும் இவ்விடத்திலயாவரும்சேமம். அப்படியே யவ்விடத்தில் யாவரும் சேமமாயிருக்கிறார்கள் என்று நம்புகிறேன். நான் சென்னையைவிட்டுப் புறப்பட்டு இவ்விடம்வந்து, மாப்பிள்ளைக்காக விசாரித்தபொழுது, தாங்கள் பூர்வஜென்மத்தில்

செய்த புண்ணியவசத்தினாலோ, அல்லது தங்கள் புத்திரியாகிய செளபாக்கிய வதி செளந்தரவல்லிசெய்த பூசாபலத்தினாலோ, கும்பிடப்போனதெய்வம் குறுக்கே வந்ததுபோல், இவ்விடத்தில் அபிஷேகாசாரியராகிய விசுவலிங்க பண்டாரம் என்பவருடைய புத்திரன் குருசாமிபண்டாரமென்றொரு மாப்பிள்ளை இருக்கிறாரென்றறிந்து அங்கேபோய், அவரைப் பார்த்தபொழுது, என் மனதிற்குத் திர்ப்தியாயிருந்தது. அவரைப் பெற்றோர்களும் சம்மதித்துக் கொண்டார்கள். மாப்பிள்ளை அழகு, குணம், கல்வியறிவு, புத்திசாதுரியம் களைப்பற்றி யதிகமாய் எழுதவேண்டியதில்லை. அழகிலாதவென்று சொல்லலாம்; தங்கள் வியாபாரங்களை யெல்லாம் ஒருகண் பார்வையிலேயே நடத்திவருவார். வேலையாட்களிடத்தி லெல்லாம் ஒற்றைக்காலில்நின்று வேலை வாங்குவார். எவ்வளவு கணக்குகளிருந்தபோதிலும் ஒற்றைக்கையினு லெழுதித்தள்ளுவார். அவரைப்பற்றி யதிகமாய் எழுதுவதற் பிரயோசனமென்ன? எல்லாம் கடவுள் செயலே. தாங்கள் இக்கடிதம் கண்டவுடனே, சீக்கிரத்தில் கலியாணத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களை ஆயத்தப்படுத்திவைப்புகள். வருகிறவாரம் புதன்கிழமை இராத்திரி 12½-நாழிகைக்கு நல்ல முகூர்த்த மிருக்கிறதென்று சோதிடர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதற்குள் ஏற்பாடுசெய்துவிடுங்கள். மாப்பிள்ளையின் ஜாதகக்குறிப்புக்கெட்டுப்போய் விட்டபடியால் ஜாதக மில்லாததற்குப் பாதகமில்லையென்று பொருத்தம் பார்ப்பதை நிறுத்திவைத்து விட்டேன். நான் செவ்வாய்க்கிழமை இவ்விடம் விட்டுப்பறப்பட்டு அவ்விடம்வந்து எழும்பூரில் முனிசாமிமுதலியார் வீட்டில் தங்கியிருக்கிறேன். தாங்கள், புதன்கிழமை இராத்திரி, சாமத்திற்குமேல், மாப்பிள்ளையை அழைத்துக் கொண்டு மணப்பந்தலுக்குப் போகலாம். காலதாமதம் செய்யக்கூடாது. ஏனென்றால் மற்றப் பண்டாரங்கள் அவர் மனைதக் கலைப்பதற்குள் செய்ய வேண்டும். மற்றப்படி சங்கதிகளுக்கு வந்து பேசிக்கொள்ளுகிறேன்” என்று எழுதிக் கையொப்பப்பிட்டு, கடிதத்தைத் தபால்மூலமாய் சிவஞானம்பிள்ளைக்கு அனுப்பிவிட்டான். அக்கடிதம் கண்டவுடனே சிவஞானம்பிள்ளை மிகவும் சந்தோஷப்பட்டு கலியாணத்திற்காக வேண்டிய காரியங்களை யெல்லாம் ஆயத் தப்படுத்த, பண்டாரமும் தான் சொன்னபடியே வந்து எழும்பூர் முனிசாமி முதலியார் வீட்டிலிறங்கி, மாப்பிள்ளையின் அவலட்சணங்களை யாரும் அறியாதபடி மறைத்துவைத்து, முகூர்த்தத்தன்று இராத்திரி மாப்பிள்ளையின் அங்க ஈனங்கள் தெரியாதபடி யவருக்கு உடை உடுத்தி, தலைப்பாகையினால் குருட்டுக்கண்ணை மறைத்துக்கட்டி, இராவேனாயாகவே ஒருவருங் கவனியா திருந்தபடியால், அவசரப்படுத்திக் கலியாணத்தை நிறைவேற்றிவிட்டான்.

விவாகமனோற்சவத்தின் முக்கிய விஷயமாகிய மங்கலியதாரண முடிந்த பிறகு, விடிய மாப்பிள்ளையைப்பார்க்க ஒருகண் குருடுபோல் தெரிந்தது. அதற்குமேல் எல்லாருங்கூடப் பரிசோதித்துப்பார்க்கையில் மாப்பிள்ளை ஒருகாலுங் கையும்முடமாகும் இருக்கக்கண்டு விசனப்பட்டு, சம்புகனைக் கடித்துக் கோபித்துக்

கொண்டு, ‘கடிதத்தில், மாப்பிள்ளை அழகைப்பற்றி பிரமாதமாயெழுதியிருந்தாயே, படுபாவி; சூரியனென்றும், சந்திரனென்றும் எழுதினாயே, என்று கோபிக்க, அதற்குச் சம்புகன், ‘ஐயா கோபியாதீர்கள்; நான் உள்ளது உள்ளபடியே எழுதினேன்; அது தங்களுடைய அறியாமையினால் அப்படி நடந்தது; அந்தக்கடிதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வாருங்கள்; இங்கு எல்லாருடைய முன்னிலையிலும் வாசித்துக்காட்டுவோம்; என்மேற் குற்றமிருந்தால் என்னைத்தக்க படி தண்டிக்கலாம்’ என்று சொல்லி, கடிதத்தை விரித்துவாசிக்க, அதில் மாப்பிள்ளையழகைப்பற்றி யதிகமாய் எழுதவேண்டியதில்லையென்றும், அழகில்லாதவென்றும், ஒற்றைக்காலினின்று வேலைவாங்குவானென்றும், ஒரு கையாலெழுதுவானென்றும் எழுதியிருக்கக்கண்டு, ‘பார்த்தீர்களா கனவான்களே! நான் உள்ளது உள்ளபடியே எழுதினேனேதவிர வேறொன்றல்லவே; சிவஞானம்பிள்ளை என்மேல் வீண்பழி போடுகிறாரே; இக்கடிதத்தி லெழுதியிருக்கிறதைக் கவனித்துப்பார்த்தால், மாப்பிள்ளை யழகிற் குறைந்தவென்றும், ஒரு கைகால் நொண்டியென்றும், ஒருகண் குருடென்றும், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளிவுறவிளங்குமே’ யென, அதைக்கேட்ட மற்றியாவரும் நகைக்கச் சிவஞானம்பிள்ளை ஆரத்தூயரடைந்திருக்கிற காலத்தில், விசுவலிங்கபண்டாரம் திருவாரூருக்கு வரும்புறம் குடியிருந்த கிராமத்திலிருந்து ஏதோ வியாபாரமுயற்சியாய்ச்சென்னைநகருக்கு வந்திருந்த கருப்பண்ணாவூட்டரென்பவர் அந்தச்சமயத்தி லவ்விடத்தில் வந்திருந்தபடியால், அவரைக்கண்டு கொஞ்சம் தலைமறைவாயிருந்த விசுவலிங்க பண்டாரத்தைப்பற்றிக்கடிதத்தில்வாசித்தபொழுது, அவன் யாவனென்றுபார்க்க, முன் தானிருக்கு முரிலிருந்து ஓர் மயிர்வினை ஒன்ருலப் பெண்ணைக் கைப்பற்றிச்சென்றவனென்றறிந்து, கல்வியறிவில்லாதவராதலால், உள்ளதை உள்ளபடியே வெளியிட்டார். இதைக்கேட்டவுடனே, எரிகிறெருப்பில் நெய்வார்த்து வளர்த்ததுபோல் சிவஞானம்பிள்ளை துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி யவமான மடைந்தார். கலியாணவீடு கருமாந்திரவீடுபோ லாயிற்று. வந்திருந்தவர்க ளெல்லாரும் தங்கள் தங்கள்வீடுபோய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பாடிபிணை.—இதினால், யாவராயினும் மூடபுத்தியினால் தங்கள் இனத் தவர்களையும் சிநேகிதர்களையும் இகழ்ந்து, மேல்சாதி கீழ்சாதியென்று வித்தியாசம் செய்கிறவர்கள், இச்சிவஞானம் பிள்ளையைப்போ லவமானமடைவார்கள் என்று நன்றாய் விளங்குகிறது.

அறியாமைக்குந் தீவினைக்குமுள்ள சம்பந்தங்கள்.

(*)

அறியாமைக்குந் தீவினைக்கு மிடையிலேயுள்ள சம்பந்தா சம்பந்தங்களை யாமாராயப் புகுமுன்னர் அறியாமையாவது யா

நல்வினையாபவையின்பம்பயப்பவை, தீவினையாபவை துன்பம் பயப்பவை எனக்கூறிய யார்க்கு இன்பம்பயப்பவையென வேர்வினா நிகழலாம். செய்பவர்க்கு இன்பம் பயப்பவை யெப்பொழுதும் நல்வினையாகா. செய்பவர்க்குத் துன்பம் பயப்பவை யெப்பொழுதும் தீவினையாகா. பலாவிற்கனி புண்ணவிரும்பியவ னொருவன் காட்டுப்பலர்விலோர் கனிபறித் துன்பானான் அது தீவினையன்றாம். அதுசெய்யாது கனிபுசிக்கு மலாவிறு பக்கவிட்டுக்காரன் கோட்டத்தில் இரவிற் களவாடிப் புசிப்பானால் அது தீவினையாகும். இரண்டுதொழிலும் செய்தோற்கு இன்பம்பயக்க ஒன்றைத்தீவினையென்றும், மற்றொன்றைத் தீவினையன்றென்றும் கூறிய தென்னையெனின், காட்டுப்பலர் யார்க்கும் பொதுவானையால் அவன் பறத்தறித் தீங்கின்று. மற்றை விட்டுப்பலர் மற்றொருவன் பொருளையிருக்க அவனறியாது இவன்பகரித்தமயிற் தீங்காரின்று. அதுவுமன்றித் தெருவிலே சென்றொருவன் பக்கத்திலுள்ள தோரேரியில் ஒருகுழந்தை மூழ்கக்கண்டான். திடீரென லோரிவிற்பாய்ந்து குழந்தையைக் காப்பற்ற, அவனது ஆடை நீரிலே கழல மடியிலிருந்த பணம் ஏரியிற் சிதறுண்டது. அவன் குழந்தையைக் காப்பாற்ற விரும்பினமையால் அவனது ஆடையுட்போய், ஆடையிலிருந்த பணமும்போய், விரும்பிச்சென்ற பொருளுமிழந்து தரித்திரானால் இவன்செய்தது நல்வினையா தீவினையா? அவற்கு அளவிறந்த துன்பத்தை வருவித்ததேனும், அவன் ஓர் குழந்தையைக் காத்தமையின் அவனியற்றியது நல்வினையே. ஆகையால் செய்பவனுக்கு, இன்பம்பயக்கும் வினை சிலகாலத்துத் தீவினையாயும், துன்பம் பயக்கும்வினை சிலகாலத்து நல்வினையாய் யிருக்கின்றமையின் செய்பவனுக்கு இன்பம்பயத்தலால் ஒரு வினையை நல்வினையென்றும், துன்பம்பயத்தலால் ஒருவினையைத் தீவினையென்றும் கூறமுறையன்று. ஆயின் யார்க்கு இன்பம் பயப்பது நல்வினை, யார்க்குத் துன்பம் பயப்பது தீவினையென வினாவியக்கால், மனிதன்கூட்டத்திற்கு மோத்தத்தில் இன்பம் பயப்பது நல்வினை யென்றும் துன்பம்பயப்பது தீவினையென்றும் கூறப்படும். ஆகவே நல்வினையாவது மனிதகூட்டத்திற் கின்பம்பயப்பது. தீவினையாவது மனிதகூட்டத்திற்குத் துன்பம் பயப்பது. இப்பொழுது தீவினையென்னுமொழியின் பொருள் யாதென வொருவரது தீர்மானித்தோம்.

இதன்மேல் தீவினைக்கு மறியாமைக்கு முள்ள சம்பந்தத்தைப் பார்ப்போம்.

மனித கூட்டத்திற்கு இன்பம் பயப்பது நல்வினை யென்றும், துன்பம் பயப்பது தீவினையென்றும், யாம் கூறினமையின், இவ்வினை இன்பம்பயக்கும், இவ்வினை துன்பம் பயக்கும் என்னும் பகுத்தறி வில்லா னொருவன் தானே தீவினையொரி இ நல்வினையியற்ற வல்லனல்லன். அறிவுடையா னொருவன் நல்வினை யாது தீவினை யாது என வறிந்து தீவினையொரி இ நல்வினைசெய்ய வல்லனாயிருக்க அறிவிலாநொருவன் தன்னறியாமையினால் தீவினைசெய்யக் கூடியவனென்றான். ஆகவே அறியாமையினால் தீவினை நிகழவிட மாகின்றது. யாம் நியாயமுமாய் இவ்வித முரைக்கினும் உலகத்தில் இவ்விதமே நடை பெறுகின்றதாவெனச் சற்றுவிசாரிப்போம். தீவினையா லுண்டாகும்பயன் பலவகைத்தாம். தீவினை செய்பவற்குமாத்நிரமே தீங்கு செய்யலாம். செய்பவன் குடும்பத்திற்குத் தீங்குசெய்யலாம். செய்பவன் தேயத்திற்குத் தீங்குசெய்யலாம். மனித கூட்டத்திற்குத் தீங்கு செய்தலுமாம். வித்தியாசாலுகளில் ஆண்டாண்டுதோறும் பழகிவந்தோர் பலவிதமானாக்கரையும் பார்த்திருக்கலாம். பரீட்சையில் முதலாகத் தேறுவதைப்பார்க்கிலும் தம்முடம்பின் சுகத்தை யழியாநிருப்பதுநலமென வெண்ணியிருப்போர் பலர். தன்னுடம்பு கெடினும், முதலாய்த் தேறவேண்டுமென வாசிப்போருமனேகர் தன்னுடம்பைக் கெடுத்தவாசித்து இளவயதிலே யமலோகஞ் செல்வதில்வருமுதியமெனனை? தன்னுடம்புந் தன்னுயிருந் தன் கல்வியினுஞ்சிறந்த பொருள்களென வறியாதோன் தன்னறியாமையினால் தனக்குத்தீங்கு தேடுகின்றனன். அதுவொன்றோ, தன்வயது முதிர்ந்த தாய் தந்தையர்க்கு ஓர்-ஆதாரமில்லாநிருத்தற்கும், தன் சிறுபத்தினி, துணையின்றாய்ச் சுகமின்றாய், தன் ஆயுள்முற்றும் நீங்காத் துயரிடீட்பட்டு ரொளவாநிரகங்க ளேழையு மிவ்வுடம்புளே யனுபவித்தற்குங் காரணமாகின்றனன். அந்தோ சிறிது ஆலோசித்து நடந்நிருப்படுனல் தானும் தன்பத்தினியும், தளர்வடைந்த தாய்தந்தையர்க்கோ ருன்றுகோலாநி, உலகத்திற்கோ ருதியமாம்படி இளஞ் சூரியர்போற் பல குழந்தைகளைப் பெற்று, ஆண்டாண்டுதோறு மளவிறந்த வானந்த சாகரத்தில் மூழ்கி யிருக்கலாமன்றோ? அந்

தோ அறியாமையால் வந்ததிற்கு சிறிதா? கொடிது கொடிது அளப்படுத்ததைத்தோ! இதுநிற்க நாட்டோரங்களுட் சிறு குறிச் சிகளுட்டிநீந்தோர் சிலர் தம்மனைப்பாங்கரில் மேருமலை போற் குப்பை குவித்திருப்பதைப் பார்த்திருக்கலாம். அக்குப்பையின் பாங்கரில் காளிந்தியோ, கங்கையோவென்று கண்டோரஞ்ச அசுத் தமயமாய் நீர் சரைபுரண்டோடக் காண்டலுமிதன்று. இத்தகைப் பொருள்களால் வருந்திங்கு அம்மனைக்காணாட வில்லாது அவ்ஹர் முற்றிலுஞ் சூறையாடி நாசமாக்கலரிதோ. அவற்றால் வருந்திங் கையம்மனைக்கா வறித்தவனையானால் அச்செய்கை செய்தேயிருக் கான். அவனறியாமையினு லல்லவோ அவற்றால் வருந்திங்கைத் துஷ்ட தேவதைகளால்வருவது என நினைத்து காளிக்குப் பூசையும், பேச்சிக்குப் பவியும் வயிரவற்கு மடையுமிட்டுக் கையிலுள்ள சிறு பொருளையுங் காற்றிலேதூவி, தன்னைக் காப்பாற்றும் வலியற் றுக் கண்டோரிரங்கக் கேட்டோர்நகைக்கத் தெருவிலேந்து, நிண் ணையிற்றாங்கி மாளிடனென்னும் மணமுமில்லாது போகின்றான். அதுநிற்க ஓர் தேசத்தை யாள்பவனொருவன் அறியாமையினற் சிறிது குற்றஞ் செய்யில் அஃது அத்தேசத்துள்ள பலரையும் வருத்து கின்றதன்றோ! தேசமொன்றை யாள்பவன் சிறிது முடனாயிருப் பின் அத்தேயம் அவனால் அடையும் துன்பத்திற்கு அளவுமுண் டோ! ஆயின் “ஐய நீர் மேற்கூறிய தெல்லாம் திவினையாமோ” வென வினாவுவார்க்கு இவை திவினையன்றேற் பிறிது திவினையென் பவை யாவை மனிதர்க்குந் துன்பம் தருபவை திவினையாமாக லின்? எனவுரைத்து மேற்செல்வாம்.

பிராஞ்சு தேசத்தவராகிய வித்தர் ஹியூகோ வென்பவர் காட் டிற்குப் பறவைகள்போலப் பாரீசுக்குச் சோம்பேரிக ளிருக்கின்ற னர் என்று கூறியிருக்கின்றனர். அவ்விதமே இச்சென்னையி லும் சோம்பேரிக ளநேகரைத் தெருக்கடோருங் காண்கிறோம். அவர்கள் தெருவிலே பிறந்து தெருவிலே வளர்ந்து தெருவேயிருப் பிடமா யிருக்கின்றார்கள். அவர்களுடன் பலபேர் களவிலே பிறந் து களவிலேவளர்க்குது, களவேதொழிலா யுடையவரா யிருக்கின்ற னர். அவர்தம் தாய் தந்தையரும், சுற்றத்தாரும், மனச்சுந்தோ ஷத்துடன் களவாடலைநோக்கி தாம் களவாடுதலில் திங்குயாதுமில் லையென நினைக்கின்றனர். களவாடலெற் சிறந்தவற்கு மிகவும் மரியா